BẢN CHÁNH

GIÁ OẢN KHÚC

Review by Vi Dung Hoa

EBOOK BỞI: EBOOKTRUYEN.ME

Bạn Chanh

Tác giả: Giá Oản Chúc

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Me

Giới thiệu:

Bạn Chanh (绊橙)
Tác giả: Giá Oản Chúc (这碗粥 – Chén cháo này)
Chuyển ngữ: ~M~
Thể loại: Hiện đại, nam biến thái x nữ làm gái, ngược khúc đầu, sủng ngọt khúc sau, HE.

Giới thiệu:

Hứa Huệ Chanh yêu một người đàn ông. Hoặc, không thể gọi là "một người". Bởi vì cô yêu, chỉ là một nhân cách khác mà bản thể đã phân liệt ra mà thôi.

Giải thích tên truyện:

_ Chanh (hoặc Tranh) [橙]: Tên của nữ chính.

_ Bạn [绊]: có nghĩa là "trượt chân, lỡ lầm".

Đôi lời:

Truyện này nữ chính là gái bán hoa, nam chính cũng không sạch sẽ, tử tế gì cho cam. Bạn muốn tìm truyện nam nữ chính 'sạch', hoàn hảo không tì vết thì xin lỗi là bạn đã lộn tiệm rồi =___= *Vẫy khăn*

Mục lục:

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4

Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41

Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65

Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92: Sống chết có nhau

------oOo------

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dạo gần đây, chuyện làm ăn của Hứa Huệ Chanh rất ế ẩm.

Một nhóm người mới trẻ trung xinh đẹp vừa đến hội sở, rất nhiều khách hàng cũ đều bị bọn họ lôi kéo đi, ngay cả cơ hội nhặt mấy vị khách còn dư lại của

cô và mấy “chị em” cũng chẳng có.

Hứa Huệ Chanh đã đợi hai tiếng đồng hồ, vậy mà Má Mì chẳng hề gọi đến số của cô.

Có vài chị em đã tự ra khỏi hội sở để kiếm khách. Cô nhìn nhìn thời gian, thở dài một hơi, bắt đầu thu dọn giỏ xách ra về.

Mấy bữa nay nhiệt độ rất thấp, khi vào đến hội sở Hứa Huệ Chanh mới thay đồ làm việc, nếu như ra ngoài, cô nhất định phải bọc kín từ đầu đến chân.

Có một người “chị em” đã từng gợi ý với Hứa Huệ Chanh, nếu như ở đây không có mối làm ăn thì ngược lại, ra đường sẽ có cơ hội, cho nên phải luôn mặc quần áo phù hợp nhất.

Hứa Huệ Chanh cũng từng thử qua, nhưng tiếc rằng cô vừa ra ngoài được 50 mét thì đã lạnh đến phát run rồi, nên chẳng thể nào khác hơn là bỏ cuộc.

Ở phòng thay đồ lớn, cô tự quấn mình lại thật kín kẽ. Nhìn khúc bánh chưng ở trong gương, cô không nhịn được mà cười khổ. Cô rất khâm phục đám “chị em” trong cái mùa giá rét này có thể để chân trần, mặc váy ngắn, vẫn giữ được cái dáng vẻ xinh đẹp quyến rũ.

Thật đáng đời, bảo sao cô không kiếm được tiền.

Hứa Huệ Chanh xách giỏ lên chuẩn bị ra ngoài thì đúng lúc Khang Hân đi vào. Nhìn thấy cách trang điểm của Hứa Huệ Chanh, Khang Hân vừa cười vừa nói, “Cô lại sắp về nhà rồi à?”

Hứa Huệ Chanh gật đầu, không nói gì. Cô không giỏi việc bắt chuyện tán gẫu.

Không biết Khang Hân cố tình hay vô ý, chị ta nói, “Má Mì nói đã gần nửa tháng nay cô chưa chia phần trăm cho Má rồi đấy.”

Hứa Huệ Chanh vẫn gật đầu, ăn nói khép nép, “Em sẽ cố gắng tìm khách mà.”

Khang Hân là tâm phúc bên cạnh Má Mì, Hứa Huệ Chanh vẫn mong chị ta có thể nói giúp cô vài câu.

Khang Hân hạ giọng "Ừm" một tiếng, rồi đi vào căn phòng nhỏ giành riêng cho mình.

Hứa Huệ Chanh ra khỏi phòng thay đồ lớn, cúi đầu vội vã đi về phía cửa sau. Vừa bước ra ngoài, cô đã lạnh đến run cầm cập.

Má Mì đã phái Khang Hân đến chuyển lời, e rằng đã có ý không bằng lòng. Nhưng cái loại thời tiết này, thật sự có thể tìm khách ở trên đường sao? Phần trăm của phí qua đêm, cô có thể tự mình đưa cho Má Mì, nhưng tiền rượu nước thì… cô phải lôi kéo được một gã coi tiền như rác mới được.

Cách hội sở không xa là một con phố nhỏ, đó là điểm đứng của lưu oanh. Hứa Huệ Chanh tính đi thử thời vận. Trên đường đi đến đó, ngón chân của cô bị rét đến tê cóng, tốc độ càng ngày càng chậm.

(Lưu oanh: gái đứng đường)

Đột nhiên, một bàn tay túm lấy cô từ phía sau, "Trần Thư Cần, sao em không bắt máy?"

Hứa Huệ Chanh bị cái túm ấy kéo ngã về phía sau, thân thể của cô đã lạnh cứng nên không kịp phản ứng lại, thuận thế ngã vào một bộ ngực ấm nóng. Ấm áp quá, cô không muốn rời khỏi chút nào.

Sau đó mũ lông của cô bị vén lên. Một trận gió lạnh thổi qua, tóc của cô bị gió thổi xõa lên mặt. Cô ngẩng đầu lên, xuyên qua kẽ hở của làn tóc, nhìn vào đôi mắt của đối phương.

Lúc đầu, đôi mắt ấy rất nồng ấm, nhưng chỉ trong chớp mắt, đã hóa lạnh lẽo.

Anh ta đỡ cô đứng ngay lại, khách sáo giải thích, "Xin lỗi, tôi nhận nhầm người. Quần áo của hai người giống nhau."

Cô gật đầu, gẩy gẩy tóc rồi đội mũ lên lại, kéo chặt khăn quàng cổ, tiếp tục đi về hướng đã định.

Hứa Huệ Chanh đứng trong gió rét nửa tiếng đồng hồ, cô muốn tươi cười để chèo kéo khách, nhưng gương mặt đã lạnh cứng đến nổi chẳng thể cử động. Cô cố gắng gỡ mũ xuống, kéo cái khóa kéo của áo lông ra, để cho mình trông không quá "gián đất". Nhưng kết quả lại là, cô vẫn là chọn làm con gián đất.

Ở nơi này, mọi người đều ngầm hiểu với nhau đây là khu phục vụ. Những người đàn ông dừng lại trên đường, đa số đều đang có nhu cầu.

Hứa Huệ Chanh chỉ còn biết cầu nguyện, đợi những chị em khác đều có khách rồi, mối đến tiếp theo sẽ là của cô. Nhưng vào cái tiết trời đại hàn ngày hôm nay, thật chẳng có mấy người khách xuất hiện.

Có mấy người phụ nữ đang ở đó oán trách thời tiết, oán trách xã hội.

Hứa Huệ Chanh nghe thấy lòng mình nổi lên một trận đau buồn. "Ngày" hàng tháng của cô sắp đến rồi, nếu như mấy ngày này không tìm được khách đến hội sở tiêu tiền, cô sẽ bị ăn đòn.

Cô nhìn khắp bốn phía, cô chẳng thể sánh bằng mấy người phụ nữ tụ tập ở đây. Cô nghĩ, vẫn là nên đi cách nơi này xa một chút, có lẽ sẽ gặp một gã khách làng chơi không kén chọn.

Cô đi dọc theo đường cũ trở về, gặp được người đàn ông nào đang đi một mình cô cũng tiến đến chèo kéo. Một người cũng không được, ngược lại, cô còn bị một gã văng tục mắng chửi.

Cô làm thinh. Cô chính là gái bán hoa, gã ta mắng chẳng sai.

Hứa Huệ Chanh dựa vào trụ đèn trên phố, ngắm nhìn bầu trời đêm mờ mịt. Cô sau này, chắc chắn là không thể lên thiên đường được chăng.

Nhưng, cô muốn lên thiên đường mà.

Đột nhiên, cô chẳng còn tâm tình tiếp khách, thay vào đó là sự chua xót của

toàn bộ hy vọng đã hóa tro bụi. Cô muốn về nhà.

Cô kéo chiếc mũ sụp thấp xuống, dường như muốn che hết tầm mắt lại, cứ thế mà cúi đầu đi về hướng nhà trọ.

Khu lầu nhà trọ này là kiểu căn hộ hai tầng, có từ một đến ba phòng ngủ không đồng nhất, người thuê trọ cũng có ba phần là làm cùng nghề với Hứa Huệ Chanh. Thậm chí, còn có kha khá người làm cùng hội sở với cô.

Cái hội sở kia, là một nơi có thể coi là chốn gặp gỡ quy mô lớn, bên trong có các nhân viên phục vụ cố định. Còn kiểu như Hứa Huệ Chanh thì thuộc vào kiểu bán cố định. Cô mượn chỗ của hội sở để tiếp khách, chỉ cần đảm bảo phí tiêu xài hàng tháng là cô có thể tự mình ra ngoài đón khách.

Thoạt nhìn, dường như nhân viên bán cố định có nhiều cơ hội hơn, nhưng thật ra, khách ngoài giá rất rẻ mạt, có khi tiền kiếm được từ mười mối khách ngoài cũng không bằng tiền bo của một người khách sộp trong hội sở.

Hứa Huệ Chanh mở cửa ra, đóng lại, sau đó cô ngồi xuống chiếc giường đẩy ở phòng khách.

Căn hộ này là kiểu một phòng khách và một phòng ngủ, tầng dưới là phòng khách, tầng trên là phòng ngủ.

Vì để tiện việc làm ăn, Hứa Huệ Chanh cũng đặt một chiếc giường ở trong phòng khách. Lâu dần, lầu trên đã thành thế giới nhỏ của cô.

Cô ngẩn người một hồi, sau đó mới từ từ đứng dậy, đi mở máy sưởi.

Gần đây cô có khuynh hướng mập lên nên không dám ăn nhiều, thường hay để bụng rỗng cả đêm. Xế chiều hôm nay cô mới ăn một chút bánh ngọt rồi nhịn đói đến bây giờ. Lúc này thật sự là cô đã chịu không nổi nữa.

Cô đợi cơ thể mình ấm lên rồi vào nhà bếp úp một tô mì.

Tướng mạo không có, cả vóc dáng cũng không, chẳng biết cô còn có thể trụ trong cái nghề này được mấy năm.

—-

Hứa Huệ Chanh tìm mấy hôm cũng không dẫn được một người khách nào vào hội sở. Lúc đem phí bảo kê nộp cho Má Mì, cô cứ nơm nớp lo sợ.

Má Mì hừ lạnh một tiếng, “Dạo này cô không đưa khách đến đây chơi, tiền rượu nước cả một đồng cũng không có. Chuyện này tôi còn chưa báo cho Vũ ca đâu, nếu như anh ta mà hỏi thì cô ăn cho hết.”

Nhắc đến Vũ ca, tim của Hứa Huệ Chanh cũng phát run, cô hoảng loạn không thôi. “Má Mì, Má khoan đừng nói, tối nay nhất định con sẽ tìm được khách.”

Má Mì trừng mắt nhìn quần áo của Hứa Huệ Chanh, rất không hài lòng, “Vậy thì đừng mặc nhiều như vậy nữa, quấn thành cái dáng vẻ đó, thằng đàn ông nào nhìn cho nổi. Vào đêm nay, cô nói đó, đừng có mà quỵt tiền.”

Hứa Huệ Chanh vội vàng gật đầu, sau đó liền ra ngoài kiếm khách. Vừa ra khỏi hội sở không xa, Má Mì đã gọi điện đến kêu cô về tiếp khách.

Cô lại quay đầu chạy về. Khi về đến hội sở cô mới biết rằng Khang Hân gặp phải một gã khách bệnh hoạn, bị bất tỉnh trong phòng bao.

Hứa Huệ Chanh nhìn thấy Khang Hân bị khiêng ra ngoài, cả người không khỏi phát rét.

Hai bên mặt của Khang Hân đều sưng lên, khóe miệng còn có vệt máu lờ mờ, trên cổ hiện đầy dấu bị siết, quần áo rách nát, không che đậy nổi thân thể.

Ở chốn này lâu ngày, nhất định sẽ đụng phải bọn bệnh hoạn.

Trước nay Má Mì đều chiếu cố Khang Hân là cái người có tiếng trong hội sở này, loại khách nào có những sở thích quái dị bà đều lọc bỏ một cách thỏa đáng. Hôm nay, trong phòng bao đó, hẳn là không phú cũng quý, tuy rằng bà có chút đồng tình với Khang Hân thì một người trong đó cũng chọc không nổi. Cũng may, sau khi Khang Hân bất tỉnh, mấy gã khách đó liền đuổi chị ta

ra ngoài, nếu như tiếp tục hành hạ, e rằng cả cái mạng cũng không còn.

Đợi sau khi Khang Hân vào phòng y tế, Má Mì nói, “Sơn Trà, đối phương nói muốn tìm một người đẫy đà, tạm thời chỉ còn lại con thôi.”

Hứa Huệ Chanh cười khổ trong lòng. Không phải là đối phương muốn một người đẫy đà, chỉ là Má Mì muốn đẩy cô vào đó thôi.

Từ sau khi hơi mập lên tới nay, cô đã không còn mặc những bộ quần áo bó sát người nữa, chỉ làm lộ nhược điểm cơ thể, cho nên, hôm nay cô vẫn mặc một chiếc váy ngắn hơi thùng thình.

Má Mì nhìn thấy trang phục của cô cũng lười nói móc vài câu, sau cùng bà ta nói, “Mẫu Đơn và Hoa Nhài đều ở trong đó, hầu hạ mấy cậu ấm kia cho tốt. Cho dù con có bị đánh, Má cũng không thể làm gì được.”

Hứa Huệ Chanh miễn cưỡng cười một cái. Khang Hân cũng ứng phó không nổi đám khách cũ này, cô thật sự chẳng có chút lòng tin nào.

—-

Phòng bao vừa mở ra, tiếng ồn ào truyền đến dồn dập, bên trong khói mù dày đặc, ánh đèn mịt mờ.

Hứa Huệ Chanh đứng ở cửa, bày ra nụ cười công việc.

Một gã đàn ông liếc về phía cô, khinh khỉnh nói, “Ha, đi một em lại đến một em.” Một tay gã ôm một cô gái, hai chân vắt lên đùi một cô khác.

Ở góc độ này của Hứa Huệ Chanh nhìn qua, chỉ có thể nhìn thấy được đại khái thân hình của gã ta, rất cao lớn.

“Qua đây nào, cô em.” Gã đàn ông đó ngoắt ngoắt tay với cô, ngả ngớn mà quá đáng.

Cô yêu kiều dời bước qua đó.

Sau khi nhìn thấy gương mặt của cô, gã kia mỉa mai nói, “Đưa cái loại hàng này tới, thật sự là muốn bị chơi tới chết sao.”

Nụ cười trên môi của cô không đổi. Khi cô đến gần mới phát hiện ra, gương mặt của hai cô gái kế bên gã đàn ông kia đều có vết bầm xanh. Trong lòng cô run sợ. Ánh mắt đau thương của Hoa Nhài cách cô gần nhất trông thật đáng thương, nhưng cô ấy vẫn tiếp tục bóp chân giúp gã.

“Tới đây nào, đến chơi quyền với anh nào.” Gã ta đứng dậy, tay nắm thành quyền, lắc lắc cổ tay, “Quyền thứ nhất một vạn, quyền thứ hai hai vạn, cứ thế mà tính. Thử xem cô em tối nay có thể kiếm được bao nhiêu.”

Hứa Huệ Chanh sửng sốt.

Thấy cô đứng bất động, gã ta lại ra lệnh, “Đưa mặt đến đây.”

Không đợi cô phản ứng, quả đấm kia đã vung ra. Ngay lập tức cô văng ra xa hai mét. Khuôn mặt đau đến rúm ró, môi chỉ cần khẽ động cũng đau đến ứa nước mắt.

“Xúi quẩy!” Gã ta rất không vui, “Khóc quái gì, cười cho anh một cái.”

Cả gương mặt của Hứa Huệ Chanh đều cứng ngắc, sao còn có thể cười nổi. Trước đây cô không nghe lời, không chịu tiếp khách, Vũ ca đã đánh cô, nhưng sức lực khi đó còn xa mới có thể mạnh như gã bệnh hoạn trước mắt này.

Gã ta đạp một cú lên vai cô, nắm lấy cằm cô, nhìn mặt cô đau đến méo mó, gã ta dùng ngón tay chà lên vết thương của cô, cười thật nham hiểm, “Cô em thế này, cả một vạn cũng kiếm không được.”

Sau đó gã ta vung một tát vào nửa gương mặt kia.

Trong miệng của Hứa Huệ Chanh tràn ngập vị máu, cô cắn chặt môi dưới, cố nén cơn đau như xé kia.

“Đau không?” Gã ta áp sát vào bên tai cô như vô cùng thân thiết, ngón tay

quấn lên cần cổ của cô.

Hứa Huệ Chanh nhắm chặt mắt lại, một tiếng cũng không hé.

Gã ta tỏ vẻ thích thú, ra sức bóp cổ cô, “Đau không? Hả?”

Gã đàn ông đó là một tên điên!

Những người vây xem trong phòng, chẳng ai dám ngăn cản hành động của gã.

Hứa Huệ Chanh cảm thấy, mình có thể cứ thế mà chết đi được.

Hết chương 1

------oOo------

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vào lúc Hứa Huệ Chanh sắp nghạt thở tới nơi, gã đàn ông kia mới nới lỏng tay.

Cô hổn hển hít lấy hít để không khí, kèm theo là trận ho không dứt.

Gã nửa ngồi xổm xuống, nhìn vào gương mặt bầm dập của cô rồi cười ha hả, “Chơi vui không?”

Hứa Huệ Chanh không thể nói rõ cảm giác bây giờ là gì, cơn đau từ trận ho như xé toạt hai má cô ra, cổ họng cũng cháy rát đến khó chịu, cả người của cô đều đang đau đớn. Thân thể cô co quắp, nằm nghiêng mình run lẩy bẩy trên mặt đất.

Gã ta đứng dậy, xoay đầu nhìn bóng người trong góc, cười hỏi, “Chung Định, con bé này chịu được bao lâu rồi?”

“Một phút rưỡi.” Giọng nói đó mang theo sự châm biếm.

Gã huýt sáo, “So với đứa ban nãy thì khá hơn có một chút xíu xiu.”

“Là mày yếu sức rồi chăng.” Chung Định tỉ mỉ nhìn đường cong của người đang nằm trên đất kia. Dáng lưng này, thật sự là hơi giống Trần Thư Cần.

“Nhảm nhí.” Khóe miệng gã xệch xuống, phản đối, “Tao đã ra tay mạnh lắm rồi. Đã cược thì chịu nhận thua, người anh em.”

Chung Định thu hồi ánh nhìn, bộ dáng uể oải. “Hòa, thắng thua đâu ra.”

Gã đàn ông nhướng mày, “Hay là tao bóp cổ nó thêm một chút nữa?”

“Tùy mày, đừng có để xảy ra án mạng là được.” Chung Định không quan tâm bóng người đáng thương đang nằm đấu lưng lại với hắn nữa, hắn cầm lấy ly rượu, đổ vào miệng cô gái ngồi bên cạnh.

Hứa Huệ Chanh đã nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, không lên tiếng. Cho dù cô có van xin thì bọn chúng cũng sẽ không thay đổi ý định. Danh dự của cô, tính mạng của cô, trước mặt bọn chúng hoàn toàn vô nghĩa.

Cô đã sớm chết lặng.

Mặt đất mặc dù trải thảm nhưng vẫn lạnh như băng, lại cộng thêm cơn đau khó chống chọi, trong lòng cô thầm cầu cho nhã hứng của đám cậu ấm kia đừng quá cao…

Gã đàn ông lật người cô lại, bàn tay đặt lên trên cổ cô, nụ cười mang theo vẻ bất cần đời, “Cô em, lần này em phải cố gắng nhé, chịu đựng cho anh qua được một phút, sẽ có thưởng lớn.”

Hứa Huệ Chanh cảm thấy mình chịu không nổi nữa, ý thức của cô từ từ mờ nhạt. Cô chẳng còn biết tại sao mà cái mạng rẻ mạt này vẫn còn sống được cho đến bây giờ.

Đúng rồi.

Cô muốn tích đức, cô muốn lên thiên đường…

Thế giới này, mạng sống nào càng thấp hèn thì lại càng kiên cường. Đây là ý nghĩ đầu tiên của Hứa Huệ Chanh sau khi tỉnh lại.

Cô cũng được đưa vào phòng y tế, vết thương trên mặt đã được xử lý, cổ cũng đã được thoa thuốc mỡ.

Ở giường kế bên, Khang Hân nằm thẳng băng, mắt nhìn lên trần nhà. Nghe thấy tiếng ho khan nho nhỏ của Hứa Huệ Chanh, mắt Khang Hân khẽ nháy, "Sơn Trà, sao cô lại vào nghề này?" Giọng nói của chị ta vốn đã trầm thấp, hiện giờ cổ vì bị bóp, nên lại càng khàn đục.

Hứa Huệ Chanh cũng nhìn thẳng lên trần nhà, môi mấp máy, "Lúc nhỏ em…" Nói được ba từ, cô lại bắt đầu ho khan.

Khang Hân dường như đồng cảm với nỗi đau đớn kia, nên nói, "Bỏ đi, sau này hẵng nói."

"Ừm." Hứa Huệ Chanh kéo chăn lên một chút, cổ họng cô đau như lửa đốt, thật sự không tiện nói chuyện.

Hai người im lặng một hồi thì Má Mì bước vào phòng.

Bà hỏi thăm tình hình của Khang Hân trước, sau đó mới bước đến bên giường của Hứa Huệ Chanh, "Lần này con cứ nghỉ ngơi cho tốt vào, con cũng không cần lo lắng về phí rượu nước của tháng này nữa, các con sẽ được chia phần trăm trên hóa đơn của mấy vị thiếu gia kia."

Hứa Huệ Chanh như được trút bỏ gánh nặng.

Má Mì thở dài một hơi, tiếp tục nói, "Bên Vũ ca, má sẽ giấu giúp con."

Hứa Huệ Chanh càng thêm cảm kích, ít nhất thì cũng có thể cố qua được

tháng này rồi…

Cô nằm trong phòng y tế nghỉ ngơi một ngày, sau đó về căn hộ nhỏ của mình. Thời gian dưỡng thương, cô gần như không bước chân ra khỏi cửa.

Đợi sau khi bà dì cả thân thích đi rồi, Hứa Huệ Chanh liền đến bệnh viện để kiểm tra sức khỏe.

Làm cái nghề này, đối với chuyện phụ khoa phải cẩn thận, mỗi tháng cô đều đi kiểm tra sức khỏe. Lúc mới đầu, cô cảm thấy rất mất mặt, cho nên cứ cách một tháng lại đổi một bệnh viện khác. Sau này, do đã lười chạy khắp nơi nên cô dứt khoát cố định tại một bệnh viện.

Tư tưởng của Hứa Huệ Chanh rất mâu thuẫn. Rất nhiều lần, cô cảm thấy bản thân mình chết cũng chẳng có gì đáng tiếc, nhưng cô cũng rất quý trọng mạng sống của mình. Nói trắng ra, cô rất sợ chết.

Khi thương tích của Hứa Huệ Chanh đỡ khá nhiều rồi, Má Mì gọi điện đến hối cô quay lại làm việc.

Cô nhìn tờ lịch, một tháng mới lại bắt đầu. Điều đó có nghĩa là, cô lại phải lo lắng về phí rượu nước.

Hứa Huệ Chanh mặc áo lông thật dày, cô không dám vào bằng cửa chính nên chỉ có thể đi phía cửa phụ, đợi sau khi thay xong trang phục làm việc, cô mới đi đến quầy bar.

Nếu như trong đầu tháng cô có thể hoàn thành nhiệm vụ thì những ngày kế tiếp sẽ dễ thở hơn nhiều.

Vì thế, cô phải bán sức một lần.

Hứa Huệ Chanh tìm được một người đàn ông 39 tuổi, cô và gã ta trao đổi nửa tiếng đồng hồ, tính toán những khoản mà gã sẽ tiêu. Cô thấy dáng vẻ của gã cũng không phải người có tiền, nên cũng không dụ gã quá nhiều.

Tới lúc thanh toán, mặt gã ta đỏ ứ lên như màu gan heo.

Cô chỉ có thể giả vờ như không nhìn thấy.

Khi hai người cùng đi về phía cửa hội sở, gã vẫn oán trách rượu mình uống quá mắc, thế là gã liền ép giá Hứa Huệ Chanh.

Hứa Huệ Chanh lắc đầu. Giá của cô mắc hơn giá của đám lưu oanh ở bên ngoài, nhưng cô còn phải chia phần cho Má Mì, nếu tính kỹ lại thì phần cô kiếm được thật sự rất ít.

Gã ta nổi giận đùng đùng đẩy cô một cái, "Đồ đê tiện, tiền rượu đó không phải tiền hả! Cái loại gái như mày mà cũng dám đòi giá bốn con số."

Cô loạng choạng ngã về phía sau mấy bước, va phải một lồng ngực. Rất ấm áp…

Cô gần như quay đầu lại ngay tức khắc. Cô nhớ đôi mắt này, tháng trước chúng đã thoáng ấm nóng rồi chợt lạnh ngắt trước mặt cô.

Anh ta nở ra một nụ cười thân thiện với cô.

Cô trở nên lúng túng. Những lời mắng chửi của gã đàn ông kia chắc chàng trai ấm áp này đã nghe thấy hết…

Sau khi qua cơn tức tối, gã đàn ông kia cũng chẳng còn cảm hứng chơi gái nữa, "Tao về nhà với bà xã, ai thích thú cái loại người ** như mày."

Những người xung quanh nghe thấy lời này đều liếc nhìn Hứa Huệ Chanh. Những ánh mắt kia có khinh thường, hoặc nhìn xoáy vào cô, cũng có loại "cười trên nỗi đau của kẻ khác".

Hứa Huệ Chanh quấn chặt áo khoác ngoài lại, xoay người đi về phía quầy rượu. Cô chính là làm cái nghề này, mặt mũi cũng đã mất sạch từ lâu rồi.

Người pha rượu thấy cô lại quay về, tò mò hỏi thăm.

Cô cười cười, “Không thỏa thuận được giá.”

Người pha rượu nhún nhún vai.

Hứa Huệ Chanh quét mắt một lượt hết nơi đại sảnh hoà trộn giữa thanh và sắc này, sau đó dừng lại ở chỗ chàng trai ấm áp kia.

Anh ta đang ngồi một mình trên ghế sofa, một bình rượu, một cái ly.

Có mấy cô gái ăn mặc thiếu vải diễu qua trước mặt, anh ta tỏ vẻ như không nhìn thấy. Có một cô tiện thể ngồi xuống bên cạnh hắn, kề sát bên người hắn rồi nói cái gì đó, trên mặt lộ ra nụ cười quyến rũ.

Anh ta đáp lại một câu, sắc mặt cô gái bỗng chốc biến đổi, sau đó cô ta bỏ đi.

Có thể anh ta xem thường những cô gái làm cái loại nghề này, Hứa Huệ Chanh nghĩ như vậy. Cô dán mắt vào bình rượu trên bàn của người đó một lúc, sau đó nảy ra một cách.

Cô lấy hết 120 phần trăm dũng khí của mình, đi đến chiếc bàn kia.

Chàng trai ấm áp đại khái cũng nhận ra cô, nhè nhẹ gật đầu ra hiệu với cô.

Hứa Huệ Chanh ngồi xuống ở mép sofa, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Anh ta cũng không hỏi tại sao cô lại ngồi ở đây, vẫn như cũ thưởng thức rượu của mình.

Cô chỉ vào bình rượu của anh ta, khách sáo hỏi, “Ngài còn tiếp tục gọi rượu chứ ạ?”

Âm nhạc rất ầm ĩ, thế nhưng anh ta lại nghe rõ những gì cô nói nên bèn gật gật đầu.

Hứa Huệ Chanh mím môi, cân nhắc một chút rồi lại hỏi, “Nếu như ngài tiếp tục gọi rượu, có thể báo dưới số của tôi cho phục vụ biết được không?” Cô

biết đây là hành vi gian dối, nhưng rượu anh ta đang uống kia là loại đắt tiền, nếu như có thể thuận tay đẩy thuyền, thì thật sự là một chuyên tốt.

Anh ta nghiêng đầu nhìn về phía cô, ánh mắt xoáy thẳng.

Cô bị nhìn đến chột dạ, “Nếu như không tiện, thế thì thôi vậy.” Nói xong cô đứng dậy, tính bỏ đi.

Thế nhưng một câu nói của anh ta đã ngăn cô lại, “Số của cô là số mấy?”

Cô lại ngồi xuống, nhìn anh ta với ánh mắt cảm kích, “47.”

“Cờ chết, số này dễ nhớ.”

(Trong tiếng Trung, 47 phát âm giống như ‘cờ chết’ – siqi)

“Quả thật dễ nhớ.” Hứa Huệ Chanh cười một tiếng, cuộc đời của cô không phải một nước cờ chết sao.

Cô thấy chàng trai ấm áp này tuy rằng quần áo bình thường, nhưng ngũ quan tuấn tú, khí chất thanh nhã, đoán chừng hẳn không phải là hạng người bình thường. Cô không dám tùy tiện đến bắt chuyện, không thể làm gì khác ngoài lặng lẽ ngồi một bên.

Qua một lúc, cô tiến gần đến bên anh một chút, cách anh một chỗ ngồi. Thấy anh quay đầu nhìn mình, cô cuống quít giải thích, “Tôi ngồi quá xa, bọn họ sẽ nghi ngờ.”

Anh ta không để ý nhiều, ánh mắt lại dừng trên sân khấu, nhưng tiêu cự dường như lại ở một nơi xa xăm nào đó.

Chàng trai ấm áp lại gọi thêm hai chai rượu. Lúc nhân viên phục vụ đi đến, nhìn thấy Hứa Huệ Chanh ở bên thì rất bất ngờ, không dám tin rằng cô có thể câu được loại khách thượng đẳng ưa nhìn thế này.

Hứa Huệ Chanh thay đổi bộ dạng ngụy trang tốt nhất, ánh mắt cô nhìn về hướng anh chàng mềm mỏng đến độ chảy nước ra được.

Ánh mắt này, lại khiến cho anh chàng quay về với hiện thực. Nhân viên phục vụ vừa đi thì anh ta liền hỏi, “Cô chắc làm nghề đặc biệt?”

Biểu cảm của cô vẫn như cũ, sau đó mỉm cười, “Đúng vậy.”

Anh đánh giá sơ sơ qua cô một chút, “Giá qua đêm bao nhiêu?”

Hứa Huệ Chanh kinh ngạc nhìn anh.

“Thật ra, hôm nay tôi vừa thất tình.” Mặt anh ta nhích gần lại, “Giá thế nào?”

Cô hơi ngửa ra sau, khẽ đáp, “Một ngàn.”

“Đồng ý.” Mắt anh ta cong lên.

Hứa Huệ Chanh không tính là quốc sắc thiên hương, trong hội sở, những cô gái xinh đẹp hơn cô chỗ nào cũng có, bình thường cô cũng chưa tiếp đãi qua loại khách có dáng vẻ tuấn tú như thế này, cho nên cô rất cẩn trọng. Cô theo sau lưng anh ta, ra khỏi hội sở.

Đi ra ngoài một quãng, anh ta dừng chân lại, xoay đầu hỏi cô, “Chúng ta đi đâu?”

“Khách sạn hoặc… nhà tôi.” Khăn quàng của Hứa Huệ Chanh che kín miệng cô lại, phát âm tương đối không rõ ràng.

“Vậy đến chỗ cô đi, tiết kiệm.” Anh đứng tại chỗ, đợi cô dẫn đường.

Nghe hai chữ sau cuối anh ta nói, cô thấy buồn cười. Rượu vừa nãy anh ta gọi, giá tiền đó đủ cho anh đi thuê phòng tổng thống cả mấy đêm.

Hứa Huệ Chanh đưa anh ta về nhà, hỏi, “Vậy… anh có cần phải tắm không?”

“Được.” Anh đảo mắt nhìn quanh căn phòng nhỏ của cô, đồ dùng trong nhà

không nhiều, có thể coi là khá ngăn nắp.

Cô lấy ra một bộ dụng cụ vệ sinh mới tinh, đưa cho anh ta, sau đó nhỏ tiếng nói, “Lúc chiều tôi tắm qua rồi… nếu anh thấy ngại, tôi sẽ tắm thêm lần nữa.”

“Tôi không ngại.” Anh ta liếc mắt lên lầu hai, xoay người đi vào phòng tắm.

Hứa Huệ Chanh chuẩn bị sẵn “áo mưa”, đặt ở bên giường, một mình ngồi trên ghế đợi.

Nhà cô không có đồ ngủ dành cho nam giới, cho nên anh ta trực tiếp quấn khăn tắm đi ra ngoài.

Cô nhìn thấy anh ta, bắt đầu tự cởi bỏ quần áo của mình, sau đó nói theo thói quen công việc, “Độc Long, Băng Hỏa, Dây thừng đỏ (*), toàn bộ đều có thể làm được.”

Anh đột nhiên bật cười.

(* Độc Long, Băng Hỏa, Dây thừng đỏ: đều là các từ “chuyên ngành”, xin phép không chú thích phần này) (-_-)ﾚ

------oOo------

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh đem áo len, đồ lót giữ ấm bỏ hết lên sofa, cô đảo mắt nhìn anh chàng, “Bắt đầu chứ?”

Ánh mắt anh ta lướt trên cơ thể cô, khiến lòng cô dâng lên cảm giác tự ti. Hình thể của anh ta là kiểu vai rộng hông hẹp, còn cô thì chẳng phải loại trước lồi sau vểnh.

Anh ta đánh giá một vòng, ánh mắt về lại trên mặt của cô, “Không tẩy trang?”

Cô nhẹ gật đầu, “Tất cả đều không tẩy.” Chẳng qua chỉ là quan hệ mua bán, sẽ chẳng thể nào có chuyện dùng mặt để tiếp xúc thân mật được, cho nên cô thà cứ làm việc với khuôn mặt trang điểm đậm đà rực rỡ này.

Anh ta cũng không miễn cưỡng, nói, “Tôi không cần phải phục vụ nguyên bộ.”

Hứa Huệ Chanh thở phảo nhẹ nhõm. Vừa nãy cô nói là thế, nhưng thật ra bản thân cô còn chưa thử qua toàn bộ nữa. Trước kia cô cảm thấy những kiểu này cực kỳ buồn nôn, cô cũng nói rõ với khách hàng là mình không cung cấp những mục này. Mấy tháng nay, vì công việc làm ăn ế ẩm, cô sợ Vũ ca tức giận, cho nên mới phải coi đây như là mánh lới. Có điều là, khách hàng cũng đều nói là họ không chơi kiểu này, cho nên từ trước đến nay cô vẫn chưa từng “thực chiến” qua.

Người đàn ông nhìn thấu tâm tình của cô, cười nói, “Nếu đã không muốn làm những thứ này, vậy thì đừng nói ra chứ.”

Hứa Huệ Chanh cười mỉa mai, “Khách hàng là thượng đế.”

Anh ta đi từ chính giữa phòng khách đến nhìn rèm cửa sổ lầu trên, “Đi lên đó?”

Cô nhìn theo ánh mắt của anh ta, vội vàng lắc đầu, cô chỉ vào chiếc giường kế bên, “Làm ở chỗ này.”

Anh ta ngược lại càng thêm tò mò về căn phòng nhỏ ở bên trên, “Không phải khách hàng là thượng đế sao?”

“Trên đó chưa dọn dẹp, bừa bãi lắm.”

“Không sao hết, nơi hoang dã lại càng hứng.” Mặc dù anh ta nói loại lời lẽ đó, nhưng nét cười vẫn rất ôn hòa.

Hứa Huệ Chanh luống cuống. Trước đây cô cũng đã từng gặp qua khách hàng không thích giường đẩy, nhưng chưa từng có người muốn lên lầu hai.

Dù sao thì cô cũng dọn dẹp phòng khách khá sạch sẽ, hầu hết khách hàng đều bằng lòng hành sự ở chỗ này. Cô chỉ có thể nhấn mạnh, “Chỗ đó thật sự rất bừa bãi.”

“Tôi nói không sao hết mà.” Trong khi nói chuyện, anh ta đã tính đi về phía cầu thang.

Cô lập tức tiến lên cản anh ta lại, giọng nói hơi sốt ruột, “Vị tiên sinh này, tôi chỉ làm việc trên chiếc giường này thôi.”

Anh ta cúi đầu nhìn cánh tay mà cô đang kéo, “Phía trên kia có thứ gì không thể cho người khác thấy à?”

“Đó là chỗ riêng tư của tôi.” Hai cánh tay của Hứa Huệ Chanh túm chặt lấy tay của anh ta, cô muốn cương quyết lên, nhưng lại nhớ đến tối nay anh ta đã giúp cô hoàn thành nhiệm vụ phí rượu nước, nên khí thế lại xẹp xuống.

Anh ta cứ như vậy lẳng lặng nhìn cô một hồi, sau đó mới dùng tay còn lại tách tay của cô ra, “Được rồi, tôi không lên đó là được.”

Cô tự giác buông anh ta ra, trở về đề tài chính, “Vậy chúng ta bắt đầu thôi.”

Anh ta khựng lại một chút, lắc đầu. “Hiện tại tôi hết hứng rồi.”

Hứa Huệ Chanh kinh ngạc.

Anh ta cười cười, giấu đi thương cảm, “Tôi tưởng có thể mượn chuyện này để quên đi bạn gái, nhưng khi thật sự đến giây phút này, lại không thể.”

Cô đã hiểu, bèn nhặt đồ lót giữ ấm lên. Trong lòng cô có chút vui mừng, đại khái vì cô cảm thấy anh ta hẳn là một người đàn ông giữ mình trong sạch, và anh đã không làm cô thất vọng.

Hứa Huệ Chanh mặc lại quần áo của mình, thấy anh ta không hề cử động, có chút ngờ vực, “Tiên sinh?”

Anh ta bất đắc dĩ, “Quần áo của tôi bẩn hết rồi.”

“Chỗ tôi… không có quần áo của nam giới…”

Anh ta lùa tóc, “Vậy đi, tối nay tôi ở đây một đêm được không?”

“Hả?” Cô lại càng kinh ngạc.

“Phí qua đêm tôi sẽ theo đó mà trả. À, không, trả cho cô gấp mười lần. Tôi gọi điện thoại để cửa hàng sáng mai đưa một bộ quần áo tới đây.”

Hứa Huệ Chanh nhìn lồng ngực để trần của anh ta, tuy rằng trong phòng mở máy sưởi, nhưng vẫn còn lâu mới bằng được cái ấm áp của mùa hè, nếu như không vận động, anh ta cứ thế này rất dễ bị cảm lạnh. Cô nhìn anh, do dự vài giây, sau đó gật đầu đồng ý.

“Cám ơn cô.” Anh ta chân thành nói tiếng cảm ơn, sau đó vào phòng tắm thu nhặt quần áo cũ của mình đem ra ngoài.

“Vậy… anh ở đây nghỉ ngơi đi, tôi lên trên lầu.” Giờ cô đã ăn mặc chỉnh tề.

Anh ta mỉm cười gật đầu.

Hứa Huệ Chanh lên lầu khóa cửa, sau đó vào phòng tắm tẩy trang, tắm rửa. Lúc mặc đồ ngủ bằng vải bông nằm trên giường, cô nhẹ nhàng vén rèm cửa sổ nhìn trộm phòng khách ở lầu dưới.

Người đàn ông kia đã tắt đèn, đợi khi cô thích ứng với bóng tối, cô lờ mờ nhìn thấy hình dáng của anh ta.

Trước đây cô cũng có tiếp qua những mối làm ăn chỉ đến nói chuyện phiếm, nhưng họ đều là những cậu sinh viên đồng tính. Người đàn ông này không biết là coi khinh cái loại nhan sắc như cô, hay là anh ta thật sự đối với bạn gái là một lòng chung tình.

Cô thà tin vào vế sau. Thế giới mà cô đang sống, thật sự đã quá tối tăm rồi, lòng cô khát khao sự tinh lọc của những câu chuyện cổ tích.

Hứa Huệ Chanh kéo rèm cửa sổ lại.

Ngủ ngon, tiên sinh ấm áp.

Tối đó, Hứa Huệ Chanh ngủ rất sâu.

Hôm sau, động tác đầu tiên của cô sau khi tỉnh giấc chính là vén rèm cửa sổ, nhưng lại phát hiện ra tiên sinh ấm áp đã không còn trên giường nữa. Cô ló cả đầu ra để nhìn, nhưng trong phòng khách không hề thấy bóng dáng của anh.

Trong lòng cô lộp bộp, đột nhiên cô sợ không biết anh ta có ý đồ gì khác hay không.

Cô vội vàng mặc quần áo đi xuống lầu, quả nhiên là không có người, quần áo cũ của anh ta cũng đã biến mất.

Quét mắt nhìn một vòng, cô phát hiện ra trên bàn uống trà trong phòng khách có một xấp tiền. Đi lên phía trước, cô thấy phía dưới có một tờ giấy, ___ Cám ơn vì cho ngủ lại. Ngoài ra, con gái một mình ở nhà, không thể không có tâm phòng bị người khác.

Chữ viết của anh mạnh mẽ có lực, không giống với phong cách của anh lắm.

Hứa Huệ Chanh nhẹ nhàng nhặt tờ giấy lên, áp vào ngực của mình.

Phòng của cô có còi báo động, nếu như thật sự gặp phải cướp, chỉ cần một chút sẽ có bọn tay chân đến.

Tối qua cô thuần túy tin tưởng anh ta. Vẫn may, cô không tin lầm người.

Đã nhiều năm rồi không có người quan tâm đến cô. Cô đã quên mất, bản thân cũng đã từng có người thương yêu mình.

Cho đến khi có một giọt nước rơi xuống tờ giấy kia, cô mới bừng tỉnh lại. Cô tùy tiện lau mắt, sau đó nắm lấy tờ giấy, chạy bước nhỏ lên trên lầu.

http://tieulun.hopto.org

Cô có một chiếc hộp để đồ nhỏ, bên trong đó có báu vật của cô. Bây giờ cô quyết định, đặt tờ giấy đó vào trong hộp.

Đây là sự cảm động mà một người lạ cho cô, cô sẽ trân trọng nó thật tốt.

Hôm nay Hứa Huệ Chanh đến hội sở làm việc, Má Mì cười đến không khép miệng lại được, cứ khen Hứa Huệ Chanh đã ra đòn sát thủ rồi, mới có một đêm mà đã vượt mức hoàn thành nhiệm vụ.

“Cũng do vận khí tốt thôi ạ.” Hứa Huệ Chanh khiêm tốn trả lời, cuối cùng thì cô cũng có thể có một tháng an nhàn.

Vốn sau khi Má Mì khen mấy câu xong liền xong chuyện, nhưng có vài người đi đâm thọc, nói Hứa Huệ Chanh nửa đường cướp khách bên cạnh, trước đó đã có người khác đang tiếp đãi vị khách đó.

Hứa Huệ Chanh lập tức phản bác, nói người phụ nữ đó mới nói được một câu đã bỏ đi, vốn là chẳng dính chút gì đến phí rượu nước của vị khách kia.

Má Mì nghe xong, lông mày lá liễu nhướng cao, “Vậy anh ta báo số hiệu phục vụ của ai?”

Những người đó lập tức im bặt.

Toàn bộ hóa đơn đều là một số hiệu: 47.

Má mì vừa nghĩ thì đã biết nguyên do bên trong, bà lạnh lùng nói, “Chi phí tiêu xài của khách hàng là do bản lĩnh của mỗi người. Khách thích số hiệu nào không phải do mấy cô ra sức đi “đào” hay sao. Sau này mấy chuyện này đừng có đến phiền tôi nữa.”

Giáo huấn xong, mọi người tốp năm tốp ba đi ra ngoài, Khang Hân âm thầm dựng ngón tay cái lên với Hứa Huệ Chanh.

Hứa Huệ Chanh cúi đầu mỉm cười. Cô và Khang Hân trước đây không thể nói là thâm giao, nhưng sau chuyện lũ bệnh hoạn đó, thái độ của Khang Hân đã hòa nhã nhiều.

Suy nghĩ cẩn thận một chút, hình như từ sau khi gặp được tiên sinh ấm áp thì đã có nhiều chuyện tốt xảy ra.

Cô càng nghĩ càng vui vẻ, ngày đầu của tháng mới đã hoàn thành nhiệm vụ, thật chưa từng thử qua. Tiên sinh ấm áp còn để lại cho cô 10.000 đồng, tiền cả mười mối khách của cô. Hơn nữa, số tiền này bên Vũ ca cũng không biết, cho nên cô có thể chỉ chia cho Má Mì phần phí của một mối khách.

Hứa Huệ Chanh vừa suy nghĩ vừa đi qua hành lang.

Đi về phía cô là một người đàn ông, gã đang lôi kéo một cô gái.

Hứa Huệ Chanh ngẩng đầu, sau đó thì sửng người, gã bệnh hoạn hôm đó đã đánh cô, bóp cổ cô. Cô lại cúi thấp đầu.

Gã đàn ông đó và cô nàng kia đang tán tỉnh nhau, không chú ý đến Hứa Huệ Chanh. Thật ra cho dù gã có nhìn thấy cô thì cũng không nhận ra cô được. Gã qua lại với nhiều phụ nữ như vậy, sao có thể nhớ từng người một được chứ.

Hứa Huệ Chanh và gã lướt qua nhau thật gần. Cô rất khẩn trương, chỉ sợ gã bệnh hoạn đó lại tóm lấy cô mà đánh đập.

Đợi sau khi rẽ qua hành lang khác, cô quay đầu lại nhìn bóng lưng của gã ta. Nhớ kỹ lấy gã, lần sau từ xa nhìn thấy gã thì phải nhanh chóng tránh đi.

Hứa Huệ Chanh được sắp xếp đến ghế lô của một phú thương.

Ông ta đang bàn chuyện làm ăn với một khách hàng, cô dựa vào bên cạnh phú thương, tươi cười ngọt ngào.

Vị khách kia nói giọng quốc ngữ cứng ngắc, không biết là người nước nào ở Châu Á. Sau đó gã bật ra vài từ, Hứa Huệ Chanh nghe ra, hẳn là người Nhật.

Gã người Nhật trong vòng vây của mấy cô gái, sớm đã hồn vía lên mây, mới vừa thỏa thuận số tiền của hợp đồng thì đã đã tóm lấy cô gái gần nhất sờ trên mò dưới, sau đó nhét mấy tờ tiền vào áo ngực của cô ta.

Cô ta cười đến xinh đẹp động lòng.

Gã phú thương tỉ mỉ nhìn hợp đồng một chút, sau đó thỏa mãn gật đầu. Gã chỉ thị cho thuộc hạ sắp xếp cẩn thận rồi ôm lấy Hứa Huệ Chanh, ha hả cười lớn. “Phải cám ơn đám tiểu mỹ nhân mấy cưng rồi.”

Hứa Huệ Chanh cũng cười, gương mặt trang điểm đẹp đẽ dưới ánh đèn lúc mờ lúc tỏ. Nếu như gã phú thương ra tay hào phóng, có lẽ tháng này cô chẳng cần lo đến chuyện khách hàng nữa.

Gã người Nhật đã gấp đến không thể đợi nữa, sờ soạng một hồi liền hỏi phú thương đã chuẩn bị xong phòng chưa.

Phú thương gật đầu lia lịa, sau đó ôm lấy Hứa Huệ Chanh muốn đưa gã người Nhật cùng đi.

Thang máy trong sảnh rất kỳ quái, có cái thang máy đợi cả nửa ngày trời cũng không chịu mở ra, cho nên chỉ còn có thể sử dụng một bên.

Vì không thể lên ngay lập tức, gã người Nhật đợi đến nôn nóng cả lên, chửi liên hồi mấy câu tiếng Nhật.

Hứa Huệ Chanh liếc mắt nhìn đũng quần gã, rõ là đã ngóc đầu.

Phú thương và thuộc hạ trao đổi ánh mắt, hàm ý khinh thường gã người Nhật.

Hứa Huệ Chanh vẫn cười dựa vào gã phú thương. Thật ra chẳng có thằng chơi gái nào cao quý hơn thằng nào cả.

Những người chờ thang máy từ từ tăng thêm, thang máy vẫn không chịu mở ra.

Khách dần trở nên nóng nảy, liền kêu phục vụ đến.

Phục vụ nịnh nọt nói xin lỗi mọi người, sau đó dẫn mọi người đi đến sảnh chờ thang máy khác.

Lời của hắn vừa dứt thì cửa thang máy liền mở ra.

Bên trong một người đàn ông đang đè lên một người phụ nữ. Gã đàn ông quỳ xuống đưa lưng về phía mọi người, người phụ nữ vòng cặp đùi trắng nõn quanh eo lưng của gã.

Mọi người náo động.

Hứa Huệ Chanh nhận ra bóng lưng này ____

Chính là gã bệnh hoạn đó.

------oOo------

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh cảm thấy, cái nghề của mình thuộc loại đồi phong bại tục, nên tránh ở những nơi công cộng được thì cứ nên tránh.

Thế nhưng cũng không thiếu mấy gã khách thích tìm kiếm cái loại khoái cảm phô ra cho mọi người nhìn vào, thí dụ như tên bệnh hoạn ở trước mắt này. Dưới ánh đèn sáng trưng thế này, gã vẫn có thể thản nhiên như thường.

Gã ta tùy tiện chỉnh lại khóa kéo quần của mình, đẩy người phụ nữ ra rồi đứng dậy, sau đó xoay người đi ra khỏi thang máy. Trên trán gã, mồ hôi vẫn còn chảy dài xuống, trong đôi mắt, dục vọng vẫn còn mờ mịt.

Người phụ nữ lúng túng vơ lấy quần áo ở bên cạnh, che đậy phía bên dưới, rồi cũng chạy thật nhanh ra ngoài.

Hứa Huệ Chanh khẽ dựa vào gã phú thương, cô muốn gã ta đưa mình đi khỏi

đây.

Nhưng sau khi phú thương trông thấy gã đàn ông kia thì lại thì thầm to nhỏ gì đó với thuộc hạ của mình. Hứa Huệ Chanh không nghe được rõ ràng lắm, cô chỉ láng máng biết rằng so với tên phú thương này thì lai lịch của gã bệnh hoạn kia còn ghê gớm hơn nhiều.

Cô không dám nhìn về phía gã ta, vờ xoay đầu để cúi thấp đầu xuống.

Gã ta đi về một hướng khác.

Cô thở hắt ra một hơi.

Tên Nhật Bản nhìn hết màn xuân cung sống động này lại càng nhịn không được, gã vội vàng bước vào cái thang máy vừa mới xảy ra trận đại chiến, ngoắc tay để tên phú thương cùng đi vào theo.

Phú thương vẫy vẫy tay, cười cười cùng thuộc hạ đi vào.

Những người đợi thang máy khi nãy cũng ầm ầm kéo nhau vào theo.

Ngay lúc Hứa Huệ Chanh sắp bước vào buồng thang máy, đột nhiên cô nghe thấy một tiếng thét chói tai cách đó không xa. Theo bản năng, cô nhìn về phía phát ra tiếng thét kia, sau đó thì cứng người lại.

Gã bệnh hoạn kia đang bóp cổ của Khang Hân, cười nói gì đó.

Vẻ mặt của Khang Hân nhăn nhó, ra sức đánh lên tay của gã ta, gương mặt vì ngạt thở đã đỏ bừng cả lên.

Bênh cạnh có một người phục vụ không biết làm gì cho phải, liên tục cúi rạp người với gã ta.

Hứa Huệ Chanh có thể hiểu được cảm giác sợ hãi khi tất cả dưỡng khí như đều sắp rời bỏ cơ thể mình, nhưng cô không thể giúp gì cho Khang Hân cả. Xã hội này, vốn không phải dựa vào sự đồng tình để giành được thắng lợi. Giống như lúc Vũ ca đánh cô, cô có thể nhìn thấy ánh mắt thương hại của

người khác, nhưng lại không có được bất kỳ sự giúp đỡ nào. Bởi vì tất cả mọi người đều không thể ra tay.

Loại người hạ tiện như các cô, mạng sống như cỏ rác, Hứa Huệ Chanh đã sớm chết lặng rồi.

Cô bước vào thang máy cuối cùng, sau đó một tiếng chuông báo hiệu quá tải vang lên, cô thụt lùi về sau ngay lập tức, cười cười với tên phú thương, “Em đợi chuyến sau.”

Tên phú thương gật đầu.

Hứa Huệ Chanh đứng ở sảnh chờ thang máy, nhưng sự chú ý lại dời qua bên Khang Hân.

Khang Hân đã không còn lên tiếng nữa, bên đó mơ hồ truyền đến tiếng van xin của nhân viên phục vụ.

Hứa Huệ Chanh nhắm mắt lại, nhưng ba giây sau, cô lại mở mắt ra nhìn về phía hành lang.

Khang Hân đã không còn giãy dụa nữa, chị ta buông thỏng hai tay, giống như đã mặc cho gã ta muốn làm gì thì làm.

Hình như gã ta cảm thấy không vui nữa, nên thả tay ra.

Khang Hân thuận theo vách tường từ từ trượt xuống, sau đó nằm bẹp trên mặt dất, không hề nhúc nhích.

Gã ta đã hài lòng, một tay nhét túi, khinh miệt nhìn nhân viên phục vụ thêm lần nữa, sau đó thì xoay người bỏ đi.

Hứa Huệ Chanh nhìn bóng lưng của gã, sau khi kịp phản ứng thì vội vàng chạy qua bên đó, đỡ Khang Hân dậy, dùng ngón trỏ thăm dò hơi thở của chị, sau đó thấp giọng gọi người phục vụ đang đờ người ra, “Nhanh kêu bác sĩ qua đây đi.”

Gã đàn ông cũng không đi xa lắm, nghe thấy tiếng động, gã dừng chân quay đầu lại. Thoáng cái gã đã nhớ ra Hứa Huệ Chanh, ở bên đó sau khi nhìn Hứa Huệ Chanh khó khăn nâng Khang Hân dậy, gã đột nhiên nảy ra một ý.

Cô ta chính là người tháng trước đã khiến gã thua mất một món tiền lớn: cô ả một phút rưỡi.

Gã móc điện thoại ra, gọi một cú điện thoại. Sau khi bên kia bắt máy, nụ cười trên mặt gã càng thâm hiểm, càng hứng thú, “Chung Định, tao tìm được người để đánh cuộc với mày rồi.”

Lần này, sau khi Khang Hân tỉnh lại, tinh thần rất suy sụp. Má Mì cũng đến thăm nom, Khang Hân chỉ qua loa cho xong chuyện.

Má Mì an ủi vài câu thì ra ngoài, lúc sắp đi có nói, “Má cũng từng phải chịu đựng như thế.”

Thật ra đạo lý này Khang Hân cũng biết, nhưng cô cảm thấy bản thân mình không thuộc đẳng cấp của Má Mì.

Hứa Huệ Chanh nói lời xin lỗi trước tiên,vì sự lạnh nhạt của cô trước đó.

Khang Hân lắc lắc đầu, giọng khàn đặc, “Nếu như tôi là cô, tôi cũng khoanh tay đứng nhìn.” Đây chính là bất đắc dĩ, dù cho có ra mặt, thì cũng phải biết tự lượng sức.

“Sau này chị vẫn cứ phải cách gã đàn ông kia xa một chút, chúng ta chọc không nổi đâu...” Hứa Huệ Chanh chỉ có thể khuyên như vậy. Bọn họ chỉ là con ong cái kiến, không thể nào chống đối lại bọn nhà giàu quyền thế được.

Khang Hân thở dài một hơi, sau đó cũng không nói gì nữa.

Hứa Huệ Chanh không biết nói gì tiếp, nên cũng im lặng. Cô và Khang Hân cũng không thể xem là bạn bè, nhiều nhất chỉ là quan hệ người cùng bị nạn, đồng bệnh tương lân. Hơn nữa, cô không biết phải an ủi như thế nào.

Hứa Huệ Chanh ngồi một chút rồi trở về, cô vẫn phải tiếp tục công việc.

Vì chuyện của Khang Hân mà cô làm trễ nãi chuyện gã phú thương kia, nên bị quản lý tầng phạt nặng. Cứ tưởng rằng nhiệm vụ của tháng này đã được giải quyết nhanh chóng, kết quả bây giờ lại phải bắt đầu lại từ đầu. Cô thở dài một hơi, loại người như cô như vậy làm sao mà có lúc gặp vận đỏ được chứ? Lúc trước thật sự đã vui mừng sớm quá rồi.

Chuyện tiếp theo, càng khiến Hứa Huệ Chanh cảm thấy ông trời thật sự muốn đuổi cô vào đường chết.

Tối nay, khi cô vừa đến hội sở thì đã bị Má Mì đưa đến gặp một người khách quý.

Hứa Huệ Chanh càng đi đến gần phòng bao thì lại càng bất an, “Má Mì, người khách đó... là ai vậy?”

“Gặp thì biết thôi mà.” Má Mì cũng không quay đầu lại, “Đối phương là nhân vật lớn, con chăm sóc cho cẩn thận vào.”

Hứa Huệ Chanh nắm chặt nắm tay lại, cúi đầu đi theo vào phòng bao.

Gã đàn ông trong phòng bao vừa nhìn thấy cô đã nhếch miệng cười, “Không sai, chính là cô ta.”

Má Mì cúi người nịnh hót vài câu rồi ra ngoài.

Hứa Huệ Chanh nhìn thấy người đàn ông đó, cô điều chỉnh vẻ mặt, cố gắng nặn ra nụ cười.

Gã ngoắc tay với cô, “Qua chỗ anh đây ngồi.”

Cô từ từ đi qua, trong lòng tựa như sóng nước gầm gào, cô cảm thấy gã chắc không phải muốn cô vì chuyện giường chiếu bình thường.

Khi khoảng cách giữa cô và gã chỉ còn một mét, gã liền nghiêng người kéo

cô, cô xém tí nữa thì đụng vào cạnh ghế sofa. Sau khi đứng vững lại, cô ngồi xuống bên cạnh gã.

Gã hất cằm của cô lên, nhìn chưa đến ba giây đã buông tay ra, “Phí qua đêm của cưng là bao nhiêu?”

“Ba nghìn.” Không biết tại sao cô lại đột nhiên nâng giá của mình lên. Nói xong cô mới ý thức được rằng, cái giá này đối với gã đàn ông trước mặt, thật ít ỏi biết bao.

Quả nhiên, gã ta cười, “Thật rẻ mạt.”

Cô cũng cười.

“Theo anh ba ngày, cho cưng hai mươi vạn.” Gã xoắn một lọn tóc của cô chơi đùa, thái độ cực kỳ khinh miệt.

Con số này thoáng lóe lên trong đầu Hứa Huệ Chanh. Hai mươi vạn, theo giá thị trường hiện tại của cô, tối thiểu cô phải làm việc trong một năm trời mới kiếm được nhiều như vậy. Nhưng cô nhớ lại mấy lần đối mặt với gã ta, e rằng ba ngày này sẽ cực kỳ khó khăn đây.

Một năm và ba ngày... Nếu như cô chọn vế trước, vậy cũng không phải trong vòng một năm cô sẽ không gặp phải mấy gã khách khó chịu. Còn ba ngày, cắn chặt răng lại rồi sẽ qua thôi.

Dòng suy nghĩ của cô cứ lửng lờ như thế, nhưng cô cũng hiểu rõ, cô vốn không có quyền lựa chọn. Gã đàn ông này dùng là câu trần thuật, không phải câu nghi vấn.

Nụ cười của cô phai đi một chút, “Cám ơn.”

Gã đàn ông đưa Hứa Huệ Chanh ra khỏi hội sở, Má Mì cười đến rạng rỡ như hoa, ở đó lấy lòng, “Kiều tiên sinh đi thong thả.”

Hứa Huệ Chanh bận chiếc váy liền mặc lúc làm việc, bên ngoài chỉ khoác một chiếc áo khoác phao, cô lạnh đến run lập cập, chỉ mong vị Kiều tiên sinh này có thể mau chóng lên xe.

Kiều Lăng liếc nhìn nụ cười cứng ngắc của Hứa Huệ Chanh, rồi trượt xuống đôi bắp đùi trống hoắc của cô, gã cố ý đứng ở nơi cửa lớn gió lạnh thổi ào ào, gọi điện thoại.

Nói xong một cuộc điện thoại chẳng chút ý nghĩa gì, gã mới cất bước đi về phía xe.

Hứa Huệ Chanh lặng lẽ theo phía sau, bước đi rất chậm chạp, đôi chân của cô sắp bị đông cứng lại rồi. Sau khi lên xe, ngón chân của cô cũng chẳng còn cảm giác gì nữa.

Kiều Lăng ngồi ở ghế sau, dặn dò nơi đến với tài xế.

Dựa theo quy tắc của nghề nghiệp, đáng lẽ Hứa Huệ chanh nên như con chim nhỏ nép vào người để cùng khách ve vãn, nhưng cả người cô đều lạnh như băng, cô sợ nếu mình đến gần thì sẽ làm cho gã đàn ông bên cạnh bị lạnh.

Kiều Lăng chủ động kéo cô qua, cười nham hiểm, “Anh đây đã ra cái giá rất cao, cưng phải ra hết sức đó.”

Cô ngẩng đầu hé miệng cười, “Đây là điều đương nhiên, em sẽ phục vụ nguyên bộ (*) cho ngài.”

(* Nguyên bộ: gồm có Độc Long, Băng Hỏa, Dây thừng đỏ gì gì đó nữa – chi tiết này ở cuối chương 2.)

Kiều Lăng còn muốn nói gì đó, nhưng có một cuộc gọi đến nên thôi. Gã mở máy liền hỏi, “Lại chuyện gì nữa?”

Đầu bên kia không biết nói gì, gã rủa thầm, “Không phải nói là ngày mai sao? Đến sát giờ rồi mà mày đổi thời gian thế này, vậy đêm xuân của mấy anh em vứt luôn à.”

Gã cau mày nghe bên kia nói chuyện, sau đó nhìn nhìn đồng hồ rồi trả lời, “Bây giờ là 9 giờ rưỡi, vậy 11 giờ thế nào?”

Sau khi cúp điện thoại, Kiều Lăng kêu tài xế đi chỗ khác. Sau đó gã quay đầu nhìn Hứa Huệ Chanh, cười thật nham hiểm, “Ngày mai mới theo anh đi phục vụ nguyên bộ, bây giờ đưa cô em đến chỗ này trước đã.”

Hứa Huệ Chanh có dự cảm không tốt, nhưng cũng không dám biểu lộ quá mức.

Kiều Lăng tiếp tục nói, “Lần trước cưng để Chung Định thắng được một chiếc xe, chắc nó thích cưng lắm.”

Trừ cười ra, cô chẳng biết còn có thể làm gì.

Cái tên Chung Định, lần trước bị đánh cô đã nghe qua rồi, nhưng cô không trông thấy gương mặt của hắn ta. Có thể làm bạn với biến thái, chắc cũng là biến thái thôi. Cho nên cô không dám kỳ vọng cái sự “thích” của Chung Định có cái nghĩa như mọi người vẫn hiểu.

Xe cuối cùng cũng dừng ở trước một căn biệt thự.

Sau khi Hứa Huệ Chanh xuống xe lại run cầm cập một chặp. Cô vốn muốn vào trong nhà nhanh một chút, nhưng Kiều Lăng lại dẫn cô đi ra ngoài vườn.

Gã còn giả vờ trưng ra cái bộ dạng tốt bụng, “Tối nay chúng ta tụ họp ở ngoài trời.”

Mặt của Hứa Huệ Chanh đã trắng bệch, cô nghi ngờ tên đàn ông này cố ý. Chỗ này bốn bề trống trải, mà ban đêm trời càng lạnh lẽo hơn, quần áo của cô quả thực chẳng thể chống đỡ. Cô nửa nói đùa, “Kiều tiên sinh, có thể để cho em ấm lên một chút không?”

“Anh thích ngắm đùi của con gái.” Tay của gã sờ sờ lên đùi của cô, “Nếu như anh không thích rồi, vậy thì phải trừ tiền.”

Cô đành phải cười gượng.

Giọng nói của Kiều Lăng càng trầm thấp hơn, “Cứ trừ rồi trừ, sẽ trừ sạch hết.”

Hứa Huệ Chanh cho dù có vạn bất đắc dĩ thì cũng phải cố nặn ra nụ cười cầu hòa. Đừng nói ba ngày, chỉ cần thời tiết đại hàn như vậy, có khi ngay cả một đêm cô cũng không chịu đựng được.

Nơi tụ họp là một quảng trường nhỏ, ánh đèn rực rỡ, khung cảnh bố trí cực kỳ lộng lẫy. Lúc hai người đến thì thời gian vẫn còn sớm, chỉ có ba, bốn người ở đó.

Kiều Lăng đi lên trước chào hỏi bọn họ, hàn huyên cực kỳ vui vẻ, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Hứa Huệ Chanh.

Hứa Huệ Chanh cúi đầu co rút cơ thể, cắn răng chống cự giá lạnh.

Qua một lúc, có một người đàn ông đi về phía bọn họ, Kiều Lăng gọi một tiếng, “Chung Định.”

Ma xui quỷ khiến, Hứa Huệ Chanh ngẩng đầu nhìn qua, sau đó cả người cô đều giật mình run bắn.

------oOo------

http://tieulun.hopto.org

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh không nhớ rõ được tướng mạo của khách hàng. Chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch, trả tiền xong rồi thì chẳng ai nợ ai nữa, nhưng cô vẫn có ấn tượng với vị tiên sinh ấm áp đó.

Lúc đó, Hứa Huệ Chanh như đã quên mất giá lạnh, đứng đó nhìn chằm chằm vào Chung Định đang đi tới, nhưng khi khoảng cách của cả hai càng lúc càng thu hẹp, cô lại cảm thấy mất mát.

Người đàn ông này, không phải là tiên sinh ấm áp. Chỉ là tướng mạo giống mà thôi. Cả người của tiên sinh ấm áp đều tỏa ra sự ôn hòa của vầng mặt trời, còn khí chất của Chung Định lại là loại tùy tiện quá đáng.

Cô nhíu mày.

Chung Định liếc cô một cái rồi lướt qua, khóe miệng nhếch lên cười nhìn Kiều Lăng, "Người được chọn của mày?"

"Không nhớ cô ta?" Kiều Lăng nhướng mày, tóm lấy bả vai của Hứa Huệ Chanh, "Đây là cô "tiểu thư" một phút rưỡi đó."

Chung Định hừ nhẹ, "Để chờ xem sao."

"Ít nhất tao phải thắng được chiếc xe kia của tao về." Giọng điệu của Kiều Lăng đúng là đặc biệt để ý đến chiếc xe đó.

Hứa Huệ Chanh nghe ra được hai gã lại đánh cược, tâm tình đã rối loạn. Có lẽ Kiều Lăng bao cô ba ngày chính là có liên quan đến thú chơi của loại người có tiền này, mà phương thức của trò chơi, hẳn là có tính chất ác liệt.

Buổi gặp gỡ này, đám đàn ông và phụ nữ cứ lục tục kéo vào, Kiều Lăng ném Hứa Huệ Chanh qua một bên, đi thân mật thắm thiết với mỹ nhân khác. Tuy

rằng gã ta đưa Hứa Huệ Chanh đến đây, nhưng loại hình như Hứa Huệ Chanh không phải là sở thích của gã.

Hứa Huệ Chanh tìm một góc khuất gió để đứng, thỉnh thoảng lại dùng đôi bàn tay ma sát đôi chân lạnh băng của mình.

Quần áo của những người phụ nữ khác đều có trang bị chống rét. Đối với ba ngày sắp tới, Hứa Huệ Chanh càng ngày càng tuyệt vọng, cô thậm chí cầu nguyện, gã Kiều Lăng đang vùi mình trong đám phụ nữa kia giờ phút đó đã quên mất cô rồi.

Cô thất thần nhìn về một điểm ở phía trước, lòng rối như tơ vò. Sau khi trở về thực tại, cô chớp chớp mắt, lại nhìn thấy Chung Định.

Hắn nghiêng người dựa vào lưng sofa, đang nói điện thoại, một bàn tay đang ẩn dưới váy cô gái bên cạnh.

Vẻ mặt của cô gái kia, Hứa Huệ Chanh rất quen thuộc, chính là vẻ dịu hiền giả tạo.

Thoạt nhìn, so với Kiều Lăng thì Chung Định bình thường hơn nhiều, ít nhất người phụ nữ của hắn không có thương tích chồng chất. Nhưng không biết tại sao, Hứa Huệ Chanh lại cảm thấy sự đáng sợ của Chung Định cũng chẳng kém cạnh Kiều Lăng.

Chung Định cảm nhận được gì đó, trong phút chốc hắn đưa mắt nhìn về phía cô.

Vì ánh nhìn trực diện kia, Hứa Huệ Chanh rùng mình một cái, chỉ có thể cúi đầu né tránh. Cô rúc ở chỗ này, chỉ mong sao đừng ai nhìn về phía mình. Đám đàn ông phụ nữ kia, có vài người ăn bận gọn gẽ, nhưng lại làm những chuyện mờ ám, cũng một việc như thế thôi.

Hứa Huệ Chanh đứng dưới ánh đèn lờ mờ, từ góc độ của Chung Định nhìn qua, gương mặt của cô chỉ mờ mờ tỏ tỏ. Sau đó hắn dời tầm mắt đi, ngón tay vẫn vùi sâu tại nơi mẫn cảm nhất của cô gái bên cạnh.

Đến khi cuộc điện thoại kết thúc, hắn rút ngón tay ra, dính nhớp toàn thứ chất dịch trong suốt. Hắn vừa lau tay lên quần áo của người phụ nữ, vừa cười nói, “Đợi lát nữa thắng một trận cho anh, sau này anh sẽ luôn thương cưng.”

Nụ cười của cô gái vẫn như cũ, nhưng ánh mắt lại ánh lên tia kháng cự.

Hắn nâng cằm của cô ta lên, chăm chú nhìn vào cô như bị mê hoặc, “Nhìn xem, đôi mắt này đẹp biết bao, cảm xúc chân thật đều nằm trong đó.”

Cô gái hoảng hốt mở to đôi mắt.

Hắn dùng ngón cái ấn lên mí mắt của cô ta, nụ cười bên khóe miệng càng thêm quái dị, “Đẹp quá, anh thật muốn khoét chúng ra, vào cái lúc chúng đẹp đẽ nhường này.”

Cô gái sợ đến mức dùng hết sức đẩy hắn ra, “Chung tiên sinh, van xin anh…….”

Vẻ mặt của hắn hòa hoãn lại, giọng điệu như phảng phất sự nuông chiều, “Xin anh cái gì vậy? Là khoét mắt trái ra trước, hay là khoét mắt phải trước?”

“Chung tiên sinh, đừng.” Cô ta cố nén nỗi hoảng sợ trong lòng, ngoan ngoãn ngả vào lồng ngực của hắn, “Em sẽ thắng cho anh.”

“Thật ngoan.” Chung Định xoa nặn mặt của cô ta, sau đó hôn lên trán cô ta một cái, “Nghe lời mới có thưởng.”

Kiều Lăng liếc thấy một màn này, đột nhiên nhớ đến chuyện đánh cược. Gã nhìn xung quanh một vòng, phát hiện ra Hứa Huệ Chanh đang núp ở một góc, lạnh đến run cầm cập.

Cô vẫn cúi gằm mặt.

Gã rất kiên nhẫn, ở khoảng cách như vậy nhìn về phía cô.

Người xung quanh theo ánh mắt của Kiều Lăng nhìn qua bên đó, nên đã biến cô trở thành tiêu điểm.

Hứa Huệ Chanh cảm nhận được sự khác thường, cô ngẩng đầu lên, rồi sửng người, đợi khi cô phản ứng lại được, cô bèn nhìn về phía Kiều Lăng.

Gã mỉm cười vẫy tay.

Cô không thể không đeo lên chiếc mặt nạ tươi cười rồi đi đến bên cạnh gã.

Kiều Lăng đẩy mỹ nữ khi nãy ra, kéo lấy tay Hứa Huệ Chanh. Gã cảm giác được bàn tay lạnh như băng đá của cô, bèn dùng hai tay bọc lấy bàn tay kia của cô, "Lạnh thế sao?"

"Vẫn ổn." Vào lúc đó, Hứa Huệ Chanh thật không nỡ rời khỏi bàn tay ấm nóng của gã.

Gã tiến sát đến bên tai cô, hạ thấp giọng nói, "Trò chơi sẽ bắt đầu nhanh thôi, cưng phải thắng cho anh đó."

Cô thuận tiện hỏi, "Trò chơi gì vậy?"

Kiều Lăng nghiêng đầu nhìn Chung Định một cái, "Đến lúc đó cưng sẽ biết."

Đến khoảng 11 giờ, có một người đàn ông đứng bên bể bơi vỗ vỗ tay, "Bắt đầu thôi nào!" Sau đó gã đẩy cô gái bên cạnh xuống nước.

Bể này là bể nước sâu.

Cô gái không trồi lên, mà vẫn lặn dưới đáy nước. Khi nổi lên, mặt cô ta đã tím tái, mở to miệng hít lấy hít để không khí.

"Chưa tới 30 giây." Gã đàn ông tính giờ trên bờ không hài lòng.

Hứa Huệ Chanh đã hiểu đây là trò chơi gì, nhưng cô nín thở giỏi không có nghĩa là cô có thể lặn. Cô vốn không biết cái môn vận động gọi là bơi lội này. Hứa Huệ Chanh không thể tiếp tục duy trì vẻ mặt tươi cười nữa, vội vàng giải

thích với Kiều Lăng, “Kiều tiên sinh, tôi không được đâu, tôi không biết bơi.”

Kiều Lăng nheo mắt lại, “Lúc này đừng có kiếm cớ với tao.”

“Không phải, Kiều tiên sinh, tôi thật sự không thể…”

“Kiều Lăng, mày ồn ào gì vậy?” Chung Định cắt ngang một câu.

“Không có gì, gái không chịu nghe lời.”

Chung Định tỏ ra cực kỳ hả hê, “Quá đơn giản, tặng cho tao thêm một chiếc xe thôi.”

Kiều Lăng xì một tiếng với Chung Định, sau đó quay sang Hứa Huệ Chanh, “Nghe thấy chưa? Cưng mà không xuống thì anh không nói chuyện đàng hoàng nữa đâu đấy.”

Cô lắc đầu liên tùng tục, van nài, “Tôi không có nói dối, tôi thật sự không biết bơi.”

Nghe vậy, Chung Định nắm lấy tay của cô, nụ cười thân thiết đến dị thường, “Muốn học bơi à? Tôi có thể dạy cô.”

Hứa Huệ Chanh ấp úng nói, “Cám ơn. Nhưng hôm nay tôi….”

Chung Định vẫn cứ cười, nhưng lại khiến cho cô cảm thấy sởn cả tóc gáy.

“Tôi vẫn không thể nào nghe lọt tai nổi lời từ chối đây.” Hắn nhẹ nhàng kéo cô đến bên hồ bơi, vuốt vuốt quần áo của cô, “Đừng sợ, bơi là đơn giản nhất rồi.”

Hứa Huệ Chanh còn chưa kịp hiểu lời của hắn thì đã bị đẩy xuống nước.

Cô cực kỳ kinh hoàng, giãy giụa trong hoảng loạn, từng đợt từng đợt nước tràn vào miệng cô. Nước hồ rất lạnh, thần kinh của cô đã bị lạnh đến tê dại, phản ứng cũng chậm đi rất nhiều.

Thời gian dần trôi qua, cô từ từ không thể khống chế động tác của cơ thể mình nữa, lòng bàn chân duỗi căng ra đau buốt từng cơn, sau đó, cô cứ giữ nguyên tư thế bị chuột rút mà chìm xuống dưới.

Cách một tầng nước hồ, cô dường như vẫn có thể nhìn thấy nụ cười của Chung Định.

Hứa Huệ Chanh vẫn luôn cố gắng làm một người tốt, cô muốn tích đức cho chính mình, sau đó kiếp sau chuyển thế có thể tốt hơn một chút.

Bầu trời ngập tràn nước ập về phía cô, mà nước mắt của cô cũng hòa vào trong đó.

Trong nháy mắt, cả quảng trường rơi vào im lặng. Mọi người thấy cô gái tội nghiệp kia quẫy đạp một chốc, sau đó chìm dần xuống.

Chung Định nghiêng đầu ngoắc tay với cô bạn gái của hắn, hờ hững nói, “Xuống xem cô ta còn cứu được không.”

Cô gái sớm đã bị cái màn vừa nãy dọa cho sợ đến tái mét mặt mày, nghe xong câu nói kia, cơ thể vẫn không thể động đậy.

Chung Định lại nhếch miệng lên cười, “Tôi nói, đi xuống.”

Cô ta giật nảy, vội vàng chạy qua nhảy xuống nước.

Cô ta liều mình ôm lấy cơ thể của Hứa Huệ Chanh bơi lên trên, bất đắc dĩ dù muốn nhưng sức lực không đủ. Cô ta cũng rất sợ, nếu như Hứa Huệ Chanh cứ như thế mà chết đi, đến lúc đó đám cậu ấm này nói không chừng sẽ vu cho cô là hung thủ cũng nên.

Chung Định nhìn sâu vào trong hồ nước, lại nhìn đồng hồ, cười lên, “Một phút rồi.” Sau đó hắn giơ tay ra hiệu cho người hầu ở bên cạnh xuống dưới.

Kiều Lăng đi lên trước, dán mắt nhìn chằm chằm vào động tĩnh trong hồ,

nhíu mày, “Có thể xảy ra án mạng không?”

Chung Định chẳng thèm nhìn về phía bể bơi nữa, tùy tiện đáp, “Cái này còn phải xem tạo hóa của cô ta.”

Trong cảnh sương mù mờ mịt, Hứa Huệ Chanh nhìn thấy một tia sáng mặt trời. Hơn nữa, thân thể của cô cũng rất ấm áp. Cô nghĩ, mình thật sự đã lên đến thiên đường rồi. Cô hít vào một hơi thật sâu, sau đó chầm chậm mở mắt ra.

Không phải thiên đường.

Cô không nói rõ được là bản thân đang thất vọng, hay là đang vui mừng.

Cô đang nằm trên một chiếc giường lớn, bên ngoài là ánh mặt trời ấm nóng đang chiếu rọi vào. Không phải cô đang thưởng thức sự xa xỉ của căn phòng, mà lại lưu luyến sự rạng rỡ của ánh dương kia.

Ký ức trước kia dần dần trở về, cô lại nhắm mắt lại. Một trận suy nghĩ hỗn loạn, thêm vào là thân thể kiệt sức, chỉ chốc lát sau cô lại mê man thiếp đi.

Sau đó thì bị đánh thức.

Láng máng nghe thấy người nào đó đang nói chuyện, sau đó cô mở mắt ra một cách khó khăn, liền nhìn thấy gã đàn ông mà cô không muốn gặp, Kiều Lăng.

Kiều Lăng lại tỏ ra rất hớn hở, “Cô mà không tỉnh nữa, Chung Định sẽ đuổi người đấy.”

“Tôi….” Hứa Huệ Chanh vừa mở miệng thì cổ họng đã khô khốc, khó chịu.

“Cô sốt cao ngủ li bì hai ngày.”

Cô nhìn về phía gã, đợi gã xử lý.

Gã vẫn cười chân thành, “Hai mươi vạn tôi sẽ theo đó mà trả cho cô. Cái người không biết bơi cô ấy, ngụp trong hồ bơi lâu hơn tất cả mọi người, cho nên, chúng ta thắng rồi.”

Hứa Huệ Chanh cười nhạt. Cũng coi như là nhờ họa được phúc, sự đau khổ của ba ngày đều đã chịu hết trong một đêm.

Bởi vì quan hệ của Kiều Lăng, Hứa Huệ Chanh có thể ở trong biệt thự này nghỉ ngơi thêm một ngày. Cô cũng chẳng có tâm tình để đi dạo quanh, chỉ ngủ suốt.

Trừ lúc tỉnh dậy gặp Kiều Lăng một lần, thời gian còn lại cô chỉ gặp người giúp việc đưa thuốc và thức ăn đến. Cô cũng không hỏi người giúp việc cặn kỹ tình hình của căn biệt thự này, dù sao thì cô cũng chỉ là một người khách qua đường.

Lúc Hứa Huệ Chanh rời khỏi căn biệt thự, cô phải đi bộ một đoạn đường rất dài mới đi ra khỏi được khu nhà giàu.

Điện thoại đã hỏng lúc rơi xuống hồ nước, bây giờ không thể liên lạc được với người trong hội sở, cho nên cô bèn đón xe về nhà.

Việc đầu tiên khi về đến nhà, cô liền lên mạng tra xem 20 vạn kia của Kiều Lăng đã vào tài khoản hay chưa.

May mắn chính là, tuy rằng Kiều Lăng có khuynh hướng bạo lực, nhưng trên phương diện tiền bạc thì lại rất giữ lời hứa.

Hứa Huệ Chanh nhìn số dư trên thẻ, nụ cười chua chát.

Đây thật sự là dùng mạng để đổi mà.

------oOo------

http://tieulun.hopto.org

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai mươi vạn này, Hứa Huệ Chanh không thể giữ riêng được, hội sở sẽ trích phần trăm trong số tổng.

Hứa Huệ Chanh có hai tài khoản ngân hàng, cô vốn muốn nói với Kiều Lăng để gã chuyển tiền vào tài khoản cá nhân của cô, như thế có thể bỏ đi phần của hội sở. Nhưng cuối cùng cô cũng không gom được dũng khí. Cô sợ bị Kiều Lăng vạch trần.

Số tài khoản còn lại của cô, một khi số dư thay đổi thì bên hội sở luôn rõ như lòng bàn tay, cho nên khoản tiền này không thể giếm đi được.

Cuối cùng, hội sở trích ra ba phần.

Vì khoản doanh thu này, lần đầu tiên Má Mì đồng ý cho Hứa Huệ Chanh nghỉ bệnh, còn dặn đi dặn lại cô phải nghỉ ngơi cho tốt. Đương nhiên, lời cũng chỉ nói thế thôi, bà ta chẳng muốn đi tìm hiểu ba ngày này Hứa Huệ Chanh đã trải qua như thế nào.

Lúc gặp lại Hứa Huệ Chanh, mắt bà ta cười đến híp lại thành đường kẻ, “Sơn Trà, con thật giỏi, tiền lương một ngày sáu vạn đó.”

“Đều nhờ Má Mì bồi dưỡng.” Nụ cười của Hứa Huệ Chanh hơi khoa trương.

Má Mì cười ha hả, “Kiều tiên sinh chắc vừa ý con lắm, còn nói lần sau tiếp tục tìm con chơi nữa.”

Vẻ mặt của Hứa Huệ Chanh không đổi, nhưng lòng thì lại mong gã bệnh hoạn này có thể quên phức cô đi.

Lúc cô ra khỏi phòng Má Mì thì đụng phải Khang Hân. Tình hình của Khang Hân vẫn không được tốt, không có được dáng vẻ quyến rũ thường ngày.

http://tieulun.hopto.org

Hai người chào hỏi nhau, Khang Hân hỏi Hứa Huệ Chanh có bị thương hay không.

Trong lòng Hứa Huệ Chanh nhất thời dâng trào. Trừ Khang Hân ra, những người ở đây chỉ thấy được cô kiếm được một món tiền lớn. Cô gật gật đầu, sau đó lại lắc lắc đầu, “Bây giờ đã không sao rồi.”

Khang Hân cười nhạt, sau đó thì đi về hướng phòng bao nào đó. Đi được vài bước, chị ta nghĩ ra chuyện gì đó, xoay đầu lại nói, “Cô đến Sách Lan Câu chưa?”

Hứa Huệ Chanh ngẩn ra trong chốc lát, cảm thấy tên này rất quen thuộc.

Khang Hân giải thích, “Bên đường Bác Nam ấy.”

Hứa Huệ Chanh nhớ ra rồi.

Sách Lan Câu này, tên gọi rất tầm thường, nhưng giờ là một khu đất thịnh vượng.

Trước kia đó là một cái chợ, vị trí thì ổn nhưng buôn bán lại không được, khách hàng chỉ le hoe vài người.

Hai năm trước, có một phú nhị đại thuê tầng lầu cao nhất, dùng để trưng bày đồ sưu tập của hắn, kết quả thu hút được một đám người cùng sở thích tranh khoe của. Dần dà, nơi này biến thành một nơi xa hoa, vì thế cũng kéo mức mua sắm của các cửa hàng lên theo. Phú nhị đại đưa ra bảng hiệu, chính là Sách Lan Câu. Sau này, hắn không thích “ra nắng” nữa, bắt đầu cho thuê chỗ. Cho nên, nhiều chủng loại đồ sưu tầm ở đây cứ như cần câu hấp dẫn mọi người.

Một ngày, vì vấn đề kinh tế gia đình, có một người phụ nữ đến đây thuê một gian trưng bày, dùng để bán lại các loại giày dép, túi xách không dùng đến của mình.

Có ai ngờ là vừa làm như vậy, Sách Lan Câu lại càng thịnh.

Hứa Huệ Chanh chưa đến đó, nhưng có nghe vài "chị em" nói qua, ở Sách Lan Câu, những hàng hiệu lỗi thời đều tương đối rẻ.

Hứa Huệ Chanh không mấy sính hàng hiệu. Thứ nhất, đa số khách hàng của cô đều là hạng bình dân, nếu trên người cô xài hàng hiệu, có lẽ người khác sẽ cảm thấy giá của cô rất cao. Thứ hai, cô cảm thấy làm cái nghề này, mặc cái gì rồi cũng bị lột ra thôi. Cho nên, nếu thỉnh thoảng có nhu cầu thì cô đều đến những cửa hàng nhỏ quen thuộc mua hàng nhái cao cấp, dù sao thì người không sành cũng không thể phân biệt được.

Cô lắc đầu, "Em chưa qua bên đó ạ."

Khang Hân đánh giá quần áo của Hứa Huệ Chanh, đến gần vài bước, thấp giọng nói, "Cô đã hoàn thành được thành tích tốt, sau này Má Mì sẽ giới thiệu thêm cho cô mấy người có tiền, mua mấy bộ hàng chính hãng, cứ chuẩn bị cho những khi cần đến đi."

Hứa Huệ Chanh buột miệng nói, "Những đồ chính hãng đó rất mắc phải không?" Cô không giống Khang Hân, Khang Hân là người được yêu thích, trước nay đều chăm sóc cho những khách có tiền, cho nên tiêu xài cũng tương đối thoải mái.

Vì câu nói này Khang Hân ngẩn ra một hồi, "Nếu như vận may tốt, có thể gặp được hàng giảm 50%. Tôi và mấy người khác thường hay đi lùng đồ."

Hứa Huệ Chanh cười cười, "Sau này có cơ hội để xem sao." Muốn cô bỏ ra khoản tiền lớn để mua đồ hiệu, cô vẫn không nỡ.

Khang Hân cũng không tiếp tục miễn cưỡng nữa, nói câu tạm biệt rồi đi làm việc của mình.

Hứa Huệ Chanh đi qua hành lang, tiến vào khu quầy bar.

Cô ngồi trên ghế, quét mắt xung quanh một vòng. Nhìn thấy những gã đàn ông đi một mình, cô chẳng có chút hăng hái. Nhiệm vụ tháng này đã hoàn thành, đột nhiên cô muốn kế tiếp cứ nghỉ ngơi thôi. Hơn nữa, bệnh nặng mới khỏi, không thích hợp bị giày vò.

Suy nghĩ này vừa nảy ra, cô thật sự liền trở nên biếng nhác.

Cô đứng dậy bước về phía cửa lớn, vừa lúc đó có một chị em ở trong sàn nhìn thấy, cô bèn bịa ra, “Tôi ra ngoài đường tìm khách.”

“Cố lên.” Cô gái kia vô tình thăm dò được hành tung. Hứa Huệ Chanh lại không phải là nhân viên cố định trong sàn, ít đi một người đàn bà là ít đi một đối thủ cạnh tranh.

Hứa Huệ Chanh lại ra khỏi hội sở, cô vốn muốn về nhà tránh rét, sau đó nhớ ra kịp là trong nhà đã không còn đồ ăn nữa, bèn bắt xe buýt đi siêu thị. Còn chưa đến trạm dừng đó thì cô đã thay đổi chủ ý, xuống xe giữa đường, đi vào con phố ẩm thực.

Phố ẩm thực này nằm ở gần cổng sau của một trường đại học, đủ loại đồ ăn vặt, từ đầu phố bày thành dãy đến cuối phố. Dọc đường, cô ăn hết ở mấy sạp hàng, sau đó mới nhớ ra cô vẫn còn trong thời kỳ giảm cân.

Hứa Huệ Chanh nhìn đám học sinh qua lại, trong lòng dâng lên cảm giác hâm mộ. Nhớ lúc bản thân ở vào cái tuổi của các em đó thì cô đã phải nếm trải gió sương rồi.

Cô cắn ống hút, đi một mạch về hướng cổng trường đại học. Có đôi lúc cô lại qua bên đó đi dạo, tựa như khi đi trong sân trường thì cô không còn dơ bẩn nữa. Nhưng sau khi trở về hiện thực, cô vẫn chỉ là một kẻ làm cái nghề buôn hương bán phấn (*).

(* Nguyên văn có từ [千人枕] – ngàn người gối. Đầy đủ của câu là [一双玉臂千人枕，半点朱唇万人尝] – Nhất song ngọc tí thiên nhân chẩm, bán điểm chu thần vạn nhân thưởng – Một đôi tay ngọc ngàn người gối, nửa bờ môi son vạn người hôn: một câu văn vẻ dùng để chỉ nghề mại dâm.)

Dù vậy, cô cũng hưởng thụ cái khoảnh khắc ngắn ngủi lừa mình dối người kia.

Lúc Hứa Huệ Chanh đi tới cổng trường, cô nhìn thấy một người đàn ông đưa

lưng về phía cô đang đứng dưới ánh đèn cách đó không xa.

Cô nhớ mặt người không tốt lắm, nhưng cô lại nhớ được bóng lưng đó. Tim cô loạn nhịp, dường như đã trở về bên bể bơi lạnh lẽo kia, gã đàn ông trên bờ và nụ cười lạnh lùng nhìn cô nặng nề quẫy đạp.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là chạy, nhưng chưa kịp hành động thì cạnh mặt của người đàn ông đó đã xoay lại.

Cô sửng cả người.

Tối hôm đó, lúc Hứa Huệ Chanh nhìn thấy Chung Định, cô đã cảm thấy tướng mạo của hắn ta và tiên sinh ấm áp khá giống nhau. Bây giờ cô lại phát hiện, bóng lưng của hai người cũng vô cùng giống nhau.

Tiên sinh ấm áp đứng ở cổng trường nhìn xung quanh.

Hứa Huệ Chanh không biết tại sao, đã tự động đi lên trước. Khi sắp đến gần, cô lại ngừng bước chân. Cô và anh chẳng có quan hệ gì cả, cô gom không được can đảm để đi lên chào hỏi anh.

Cô đứng cách anh mấy bước chân, ngắm gương mặt nhìn nghiêng của anh, thất thần.

Tiên sinh ấm áp không phát hiện ra sự có mặt của cô. Phải nói là, sự chú ý của anh ta đều ở phía cổng trường kia.

Thật ra thì Hứa Huệ Chanh đã quên mất bộ dáng của Chung Định rồi, thứ có thể nhớ ra chỉ là đôi mắt kỳ dị của hắn. Nhưng mà, cô ghi nhớ được đường viền khuôn mặt của tiên sinh ấm áp. Trong mấy năm nay, số người đối xử tử tế với cô có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho nên sự quan tâm của tiên sinh ấm áp đối với cô vào đêm hôm đó, đã in sâu khắc đậm trong lòng cô.

Cô nhớ ra lần trước anh nói với cô là mình thất tình, cho nên cô liên tưởng đến, người anh đợi có thể là bạn gái của anh.

Cô chưa từng yêu đương, đương nhiên, cũng căn bản là không có tư cách để

yêu đương.

Cô xoay người đi về phía sân trường.

Hứa Huệ Chanh sốt ruột đi hết hơn nửa vòng quanh trường rồi mới đi ra. Cô cũng chẳng biết mình lo lắng cái gì. Lúc gần đi tới cổng trường, cô bèn đổi tốc độ thành chạy chậm, lúc chạy ra cô liền nhìn về hướng đèn đường.

Tiên sinh ấm áp vẫn còn đấy. Anh đứng ở nơi đó, ánh mắt hai người gặp nhau, sau đó dời đi.

Cô đi dạo nửa vòng trong trường đại khái cũng mất 30 phút, mà trước khi cô đi vào, không biết anh đã ở đây bao lâu rồi.

Cô tự biết thân phận của mình, cho nên vẫn không dám tiến lên phía trước. Cô đang tính thôi về nhà luôn đi, đột nhiên hoảng sợ nhìn thấy bên cạnh anh có một gã đàn ông đang có hành động mờ ám.

Đầu cô nóng lên, liền chỉ về hướng đó, hét to, “Móc túi!”

Gã móc túi giận dữ trừng mắt nhìn cô rồi nhanh chóng lẫn vào đám người, chớp mắt một cái đã không thấy đâu nữa.

Tiên sinh ấm áp liếc nhìn về hướng chạy của tên móc túi, sau đó đi về phía Hứa Huệ Chanh, nhã nhặn và thành khẩn, “Cám ơn.”

“Không có chi….” Cô thấp giọng trả lời.

“Một người con gái, có lúc cứ bo bo giữa mình thì vẫn tốt hơn.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh ta, “Cám ơn.” Thật ra cô vừa hô lên thì đã hoảng sợ rồi, sợ sự trả thù của nhóm móc túi kia, nhưng cô lại không ngờ rằng anh lại chủ động đề cập đến.

Anh lại liếc nhìn về phía đèn đường, “Nhà cô ở đâu?”

Thì ra anh không nhớ cô. Hứa Huệ Chanh nắm chặt lấy túi xách của mình, lộ ra nụ cười, “Nhà tôi không ở gần đây.”

Anh khẽ cười mỉm, “Sắp tới cuối năm rồi, trị an rất lộn xộn, về nhà sớm chút nghỉ ngơi đi.”

Cô gật đầu, “Anh cũng vậy, tạm biệt.” Nói xong cô liền đi về hướng trạm xe buýt.

Anh nhìn theo bóng lưng của cô, đột nhiên phát hiện ra gì đó, bước nhanh lên trước chặn cô lại, sau đó chăm chú nhìn chằm chặp vào mặt cô.

Hứa Huệ Chanh bị dọa đến giật nảy, “Sao vậy?”

Ánh mắt của anh ta lướt trên mặt cô một lần, gương mặt dịu đi, nói, “Bóng lưng của cô rất giống với một người quen của tôi.”

Cô cười cười. Thật ra cô cũng muốn nói, bóng lưng của anh cũng giống một người đàn ông khác.

“Để tôi đưa cô một đoạn.” Anh liếc nhìn sang bên cạnh, tiến lại gần nói, “Bọn chúng vẫn còn đây.”

Hứa Huệ Chanh thấy căng thẳng, cô biết ban nãy mình đã quá thiếu suy nghĩ.

Tiên sinh ấm áp nhìn thấy phản ứng của cô, lại cười một cái, “Không sao, để tôi đưa cô về nhà.”

Hứa Huệ Chanh không biết làm sao cho tốt nữa, chỉ là chầm chậm bước theo anh. Ánh mắt của cô rơi trên bóng lưng của người ấy, trong giây phút đó, cô cảm thấy thi thoảng mình vẫn có một chút may mắn.

Anh không nhớ được cô, thật tốt. Lúc đầu anh không biết, cô là một người làm công việc đặc thù.

Anh một mạch đưa cô về nhà, nhưng hai người nói chuyện rất ít. Anh không

nhiều lời, cô cũng vậy.

Sau khi xuống taxi, Hứa Huệ Chanh không muốn để anh đưa cô đến dãy nhà trọ.

Nhưng anh vẫn cứ khăng khăng phải đưa cô đến dưới lầu, sau đó như là đã hoàn toàn quên mất rằng anh đã từng vào qua tòa nhà này vậy. Anh ngẩng đầu nhìn kiến trúc của tòa nhà, "Đều là kiểu nhà hai tầng, tiền thuê chắc không rẻ đâu nhỉ?"

"Cũng tạm." Cô không biết là anh nể mặt của cô hay thật sự đã quên mất.

"Vậy thì, tạm biệt." Anh mỉm cười vẫy tay chào cô, rồi bước lên chiếc xe kia.

Hứa Huệ Chanh đứng dưới lầu, nhìn chiếc xe đó rẽ qua một khúc quanh, không còn thấy bóng dáng nữa.

Cô thầm tự giễu bản thân: Đây là một người đàn ông tốt, chỉ có những người con gái trong sạch mới xứng đôi thôi.

------oOo------

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh muốn được nghỉ ngơi một khoảng thời gian ngắn, nhưng bên Má Mì lại không để cho cô toại nguyện. Má Mì cố gắng mở rộng phạm vi phục vụ của Hứa Huệ Chanh, bèn đề xuất cho cô đi học múa.

Hứa Huệ Chanh từ nhỏ đã không có tế bào nhảy múa, cứ nhảy là tay chân lại không phối hợp được với nhau. Trước kia cô xem mấy màn nhảy thoát y của các "chị em", cảm thấy rất có sức hấp dẫn, nhưng cô chính là làm không được.

Cô không dám cãi lời Má Mì, nên chỉ còn biết bất chấp khó khăn đi học. Mới tập được hai ngày, Má Mì đã tìm cho cô một mối khách cũ để cô nhảy solo

tiếp đãi gã.

Hứa Huệ Chanh hoàn toàn cảm thấy không yên lòng. Cô đổi một bộ váy ngắn hai dây, dáng vẻ thấy chết không sờn mà đi đến phòng bao.

Ông khách là một gã đàn ông trung niên phương phi, sau khi gã nhìn thấy cô, đôi mắt híp lại, khi cười lên thì cái cằm đôi cứ rung rinh từng đợt, “Sơn Trà.”

Cô nịnh nọt đáp lại, “Ông chủ, chào ngài.”

“Bắt đầu nhảy đi.” Gã vừa hối thúc vừa cởi áo vest ra.

Hứa Huệ Chanh nhìn cây cột ở giữa phòng, mấy giây sau mới cất bước đi lên trước. Cô nhắm mắt lại, nhớ lại kỹ thuật nhảy và thần thái của thầy huấn luyện, sau đó bắt chước y chang.

Động tác của cô vô cùng cứng ngắc, điểm có thể vớt vác được chút ít chắc hẳn chỉ có thần thái.

Nhưng gã đàn ông đó vẫn máu nóng bốc ngùn ngụt, cởi quần lót ra rồi bắt đầu tự mình chà xát. Mới chà vài cái, gã đã gầm lên một tiếng, kết thúc.

Hứa Huệ Chanh rất kinh ngạc. Đồng thời cô cũng hiểu ra, không phải là do cô nhảy tốt thế nào, chỉ là ngẫu nhiên gặp phải một ông “chưa ra đến chợ đã tiêu hết tiền”.

Sau khi xử xong, gã ta ngồi phịch xuống sofa, phất tay bảo cô lui ra ngoài.

Cô cảm thấy mình lại một lần nữa gặp may.

Sau khi ra ngoài, Má Mì hiển nhiên là rất vừa lòng với Hứa Huệ Chanh, bà vỗ vỗ tay của cô, khích lệ nói, “Sơn Trà, con đúng là nhân tài, không phụ lòng mong đợi.”

“Cảm ơn sự dạy dỗ của Má Mì.” Hứa Huệ Chanh còn đang do dự muốn kể chân tướng cho Má Mì biết, còn chưa quyết định xong, Má Mì đã vì chuyện khác mà bỏ đi mất.

Sau đó, Hứa Huệ Chanh hối hận.

Vì chuyện này, Má Mì đã sắp xếp Hứa Huệ Chanh vào đội ngũ vũ nương. Những lúc không có khách, Má Mì để cho Hứa Huệ Chanh nhảy trong sân khấu lớn.

Đây cũng là một mánh lới để kiếm tiền. Tỷ dụ như, có vài "chị em" rất chịu chơi, múa một vòng từ trên sân khấu xuống phía dưới, thế là quần con đã nhét đầy những tờ tiền giấy.

Hứa Huệ Chanh cảm thấy, với kỹ năng nhảy múa của cô, nếu như có thể kiếm tiền như vậy thì đó mới thật là kỳ tích. Mà đúng như dự đoán, cô đi hết nửa vòng, thu hoạch rất hẩm hiu.

Các "chị em" gom xong một vòng tiền liền mỗi người đi một ngã.

Lúc Hứa Huệ Chanh về tới phòng nghỉ thay đồ, bị một cô "chị em" nào đó chế nhạo, "Sơn Trà, cô thật không có khiếu khiêu vũ, nhìn cô uốn éo như thế, ai thấy cũng mất hết hứng thú."

Hứa Huệ Chanh cười khan, đây là sự thật.

Mọi người cũng quen với sự lặng lẽ của cô, nói hết vài câu, thấy cô không nói lại, chỉ cảm thấy vô vị, bèn tốp năm tốp ba đi ra ngoài.

Hứa Huệ Chanh thay lại quần áo dày hơn, nhìn nhìn đồng hồ, giờ đã hơn 9 giờ. Cô không biết là Má Mì có tìm khách cho cô nữa không. Cô thấy vừa nãy có mấy "chị em" ra khỏi sàn liền ra ngoài đường đứng nên cũng không muốn ở trong hội sở thêm.

Đợi một lát, Má Mì cũng không gọi đến số hiệu của cô, cô dứt khoát quấn đồ bông lên người, đi ra ngoài.

Mấy ngày nay, Hứa Huệ Chanh luôn có suy nghĩ đi đến phố ẩm thực thêm lần nữa. Mấy ngày trước cô cứ phải múa hết lần này đến lần khác, nên lúc về đến nhà đã rất muộn. Tối hôm nay cô lại muốn đến chỗ đó đi dạo.

Trong lòng cô có một nỗi mong chờ mơ hồ nào đó. Sau khi ý thức được vọng tưởng của mình thì cô đã ở trên xe buýt.

Hứa Huệ Chanh đến phố ẩm thực, chậm chạp đi về hướng cổng trường. Còn chưa đi đến nơi, cô đã nhìn về hướng đèn đường kia.

Người ấy không ở nơi đó.

Cô cảm thấy mình có chút thần kinh rồi, anh ta lại không phải ngày nào cũng ở đây. Mang theo một nỗi mất mát, cô xoay người đi vào một gian hàng đồ ngọt nơi đầu phố.

Gian hàng không lớn, đa số đều là học sinh, có hai người đang chiếm một bàn bốn người.

Hứa Huệ Chanh tìm cả nửa buổi cũng không thấy chỗ trống, bèn đến ngồi chung với hai cô bé nữ sinh kia.

Cô rất thích ăn đồ ngọt, đặc biệt là thạch đậu. Cô nhớ hồi nhỏ thạch đậu mình ăn là loại trong suốt. Ở thành phố này, thạch đậu đều là màu đen, mùi vị cũng không giống với ở quê nhà, nhưng cô vẫn cứ thích.

Cô nhẹ nhàng múc nước trái cây trong chén, lắng nghe cuộc nói chuyện của hai cô gái bên cạnh. Cô đại khái nghe được rằng, một trong hai cô bé đang dốc bầu tâm sự của mình về chuyện tình cảm, cuộc sống với cô bé kia.

Cô Giáp nói mình thích một cậu chàng, nhưng bạn thân của cô lại thích cậu ta trước, giờ cô không biết phải làm thế nào. Tuy rằng muốn ngăn tình cảm của mình, nhưng mỗi khi nhìn thấy cậu chàng kia trò chuyện với cô bạn thân, trong lòng cô lại tức giận.

Cô Ất nói chuyện mà giật mình, “Thử xem kỹ thuật của cậu ta trước rồi mới bàn tiếp.”

Hứa Huệ Chanh cũng không nhịn được mà ngẩng đầu lên nhìn gương mặt vẫn còn khá trẻ con của đối phương.

Ất vẫn tiếp tục nói với Giáp, dáng vẻ và giọng điệu của người từng trải, thần thần bí bí, “Nói cho bà biết, mặt đó quan trọng lắm đấy, gặp được người lợi hại ấy hả, sung sướng vô cùng.”

“Đừng nói nữa, có người kìa.” Giáp rõ ràng ngượng ngùng, liếc nhìn Hứa Huệ Chanh một cái.

Hứa Huệ Chanh tiếp tục dán mắt nhìn chén của mình, khuấy đảo thạch đậu.

Tuy cô làm cái nghề này, nhưng lại chưa từng cảm thấy sung sướng. Đối với cô mà nói, đó là một quá trình đau khổ không thể không trải qua, những tiếng rên khoái lạc kia, toàn bộ đều chỉ là diễn. Thậm chí, cô cũng đã khô khốc từ lâu, lâu lắm rồi, chỉ có thể thủ sẵn chất bôi trơn.

Tỉ mỉ tính lại, đã gần nửa tháng rồi cô chưa tiếp qua mối làm ăn thực sự nào. Nếu như có thể cứ tiếp tục như thế này, thì tốt biết bao.

Hứa Huệ Chanh ăn hết chén thạch đậu trái cây kia, đang chuẩn bị đứng dậy, thì đột nhiên nhìn thấy người đàn ông ngồi ngay phía trước mặt.

Tiên sinh ấm áp ngồi một mình ở chiếc bàn bốn người, đang chăm chú lật xem menu. Khuôn mặt hiền hậu của anh, dưới ánh đèn vàng màu ấm tỏa ra một vẻ dịu dàng mờ ảo.

Ngay lập tức, cô bất động.

Anh giơ tay lên gọi người phục vụ vừa đi ngang qua, đúng lúc lại bắt gặp ánh mắt của cô.

Cô hoảng đến chớp chớp mắt, cuống quýt cúi đầu xuống, sau đó hấp tấp đứng dậy, vượt qua chỗ ngồi của anh rồi ra ngoài.

Cô cũng không biết tại sao mình lại khẩn trương như vậy. Cô rất mâu thuẫn, vừa mong mỏi được gặp anh, lại sợ anh nhớ ra cô làm nghề gì.

Sau khi ra khỏi cửa hàng mấy bước, cô quay đầu liếc nhìn vào bên trong.

Những thứ không thuộc về mình, chỉ cần đứng nhìn ở nơi xa là được rồi.

Hứa Huệ Chanh đã vào đời bao nhiêu năm nay nhưng chưa từng dám đi trêu chọc người khác. Cô không có thế lực, nên cứ sống một cách khúm na khúm núm.

Ngày đó cô hô lớn có móc túi, có thể nói đó là cơn động kinh cực kỳ điên rồ.

Cho nên, khi túi xách của cô bị giật mất, cô hoàn toàn không phản kháng. Cô sợ mình thật sự đã bị tên móc túi kia ghi nhớ.

Nhưng mà, rõ ràng là cô đã bị theo dõi.

Sau khi bị giật đồ, bên cạnh cô đột nhiên xuất hiện ba tên đàn ông. Một gã trong đám ghì chặt lấy cánh tay của cô, miệng la hét, “Con điếm, dám ở sau lưng tao đi với trai.”

Thân thể của Hứa Huệ Chanh không phản ứng kịp động tác bất ngờ kia, bị gã kéo theo một cách thô bạo.

Một gã đàn ông khác giải thích với những người đi đường, “Con đàn bà này cấu kết với người tình lừa hết rất nhiều tiền của bạn tôi.”

Mọi người bàn luận xôn xao, không có ai dám đứng ra, nhưng có một người đứng xem giơ điện thoại lên.

Hai gã đi cùng phát hiện, tiến lên trước che lại, “Đây là chuyện trong nhà, đừng quay phim. Là chuyện trong nhà.”

Gã đàn ông làm như đó là sự thật, rống ầm lên, “Hôm nay tao phải đi tìm thằng nhân tình của mày.” Nói xong gã liền lôi cô đi về phía chiếc xe bánh mì đỗ ở giao lộ.

Hứa Huệ Chanh đã hiểu ra ý đồ của bọn chúng, cô hoảng loạn liều chết giãy

dụa, “Tôi không… quen biết các người!”

Gã đàn ông giơ một cuốn sổ màu đỏ lên, kiểu vàng thật không sợ lửa, “Chỗ này tao có giấy hôn thú, mày có nhận ra hay không?”

Người đi đường càng thêm kinh ngạc. Vài người muốn ngăn cản, giờ này đã trở nên do dự.

Hứa Huệ Chanh nhấc chân lên đá gã ta, bị đẩy một cái dễ như bỡn, nhất thời đứng không vững, vấp ngã ở giữa đường.

Gã ta muốn đi đến kéo cô, nhưng bỗng nhiên, bị một sức mạnh ngăn lại. Gã lùi về phía sau mấy bước.

Sau đó, Hứa Huệ Chanh bị kéo vào trong một bộ ngực ấm nóng. Cô ngây ngẩn nhìn vào lồng ngực trước mắt mình.

Gã đàn ông và hai tên đồng bọn vây đến, mặt mũi hung dữ, “Này, đừng có xen vào chuyện người khác!”

Tiên sinh ấm áp lấy khăn giấy ra, đưa cho Hứa Huệ Chanh, “Xoa vết thương trên mặt đi.”

“Cám ơn….” Tay cô run rẩy đón lấy, đột nhiên rất muốn khóc. Vừa nãy khi cô bị ngã, gò má bị cà xuống mặt đường, đau rát như phải bỏng, vậy mà cô cũng không rớt nước mắt. Nhưng, khi người đàn ông này vừa xuất hiện, lại làm cho cô có chút nhịn không được nữa.

Ba gã kia bị bỏ lơ, tức giận nói, “Thằng nhóc, mày không biết rõ sự việc.”

Tiên sinh ấm áp đỡ Hứa Huệ Chanh đứng lên, lúc anh nhìn về phía mấy gã đàn ông kia vẫn giữ vẻ nhã nhặn, “Tôi báo cảnh sát rồi, đồn công an cách đây rất gần. Các anh không tranh thủ thời gian sao?”

Gã đàn ông hung hăng nói, “Tao dạy dỗ vợ tao, liên quan con mẹ gì đến mày.”

Tiên sinh ấm áp vẫn từ tốn, “Xem ra các anh thật sự không gấp.”

Ba gã kia thật ra chẳng hề sợ gì hết, vì bọn chúng đã có chuẩn bị từ trước, nhưng vì đang ở trên đường lớn, bọn chúng cũng không dám gây náo loạn quá mức, chỉ dám dọa nạt.

Tiên sinh ấm áp che chở cho Hứa Huệ Chanh, cẩn thận giúp cô phủi đi đất cát trên trán, cứ như những người khác không tồn tại.

Ba gã kia không ngờ đến chuyện này, người đến không phải là người trong đồn công an gần đây, mà là người bên phân cục. Từ xa nhìn thấy, ba gã đã hoảng loạn, chạy trối chết về phía xe bánh mì, khởi động xe rồi chuồn mất.

Có mấy người cảnh sát đuổi theo phía chiếc xe kia, còn lại một người qua bên Hứa Huệ Chanh hỏi thăm.

Cô lắp bắp giải thích mình không quen đám người kia.

Người cảnh sát hỏi mấy câu, thấy dáng vẻ hoảng sợ của cô, vừa cười vừa nói, “Đừng sợ, tôi là cảnh sát.”

Cô lại càng thêm bất an. Chính là cảnh sát nên cô mới càng thêm sợ hãi, cô chính là loại người không thể ra ngoài ánh sáng.

Cũng may anh ta cũng mau chóng đi theo đồng bạn của mình.

Lúc này Hứa Huệ Chanh mới muộn màng phát hiện ra rằng túi xách của mình đã biến mất. Cô chậm chạp quay đầu về phía tiên sinh ấm áp, nhẹ nhàng mở lời, “Anh có thể cho tôi mượn 20 đồng được không?”

Anh nhìn cô một hồi, hơi cau mày, “Túi của cô đâu?”

Cô lắc lắc đầu, “Bị giật mất rồi.”

Anh giúp cô chỉnh ngay lại chiếc khăn quàng xốc xếch của cô, “Để tôi đưa cô về nhà.”

“Cám ơn.”

Anh ấy là một người tốt. Còn cô, lại nhơ bẩn không chịu nổi.

Hứa Huệ Chanh và anh sóng vai thả bước chầm chậm, cảm thấy giây phút ấm áp nhất mùa đông năm nay chính là giờ khắc này. Đột nhiên cô muốn biết tên họ của anh là gì, cho nên cũng không nghĩ kỹ đã lên tiếng, “Anh tên gì vậy?” Vừa hỏi xong cô đã thấy hối hận.

“Tôi họ Kiều.” Tiên sinh ấm áp không hề phật lòng về sự đường đột của cô, vẫn giữ vẻ hòa nhã, “Tên chỉ có một chữ, Diên.”

------oOo------

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiều Diên… Kiều Diên… Kiều Diên…

Hứa Huệ Chanh nhẩm thầm trong lòng ba lần, quay đầu tự giới thiệu bản thân mình, “Tôi tên là Hứa Huệ Chanh.”

Anh mỉm cười, gật gật đầu.

Sau đó thì cô lại không lên tiếng nữa.

Sau khi đi ra khỏi con phố bộ hành, Kiều Diên liền đổi vị trí với cô, anh đứng về phía bên trái của cô.

Hứa Huệ Chanh không ý thức được chuyện này, mà cô cũng không để ý. Cho đến khi Kiều Diên bị một đứa học sinh đi xe đạp đụng phải thì cô mới hiểu được rằng anh đang bảo vệ cô.

Cô lại cảm động. Người đàn ông này thật sự không thể chê vào đâu được, cho nên cô lại nhắc nhở bản thân, đừng nên ảo tưởng.

Khi họ đi đến gần khu nhà trọ của cô, phía trước có một người phụ nữ nghiêng ngả tiến về phía này.

Hứa Huệ Chanh nhìn một cái, nhận ra đó là một "chị em" ở chung tầng lầu với cô.

Cô này đã qua tuổi 35, công việc làm ăn xuống dốc, hơn nữa giá cả cũng rất rẻ mạt.

Mỗi lần nhìn thấy người "chị em" này, Hứa Huệ Chanh lại như thấy được tương lai của chính bản thân mình.

Lúc Hứa Huệ Chanh còn trẻ, cô đã từng ảo tưởng rằng, nếu như một ngày nào đó mình không còn kiếm mối được nữa, lúc đó cô sẽ có thể đổi nghề. Sau này, sự thật tàn khốc đã khiến cô hiểu rõ rằng, đây chỉ là ước vọng xa vời.

Người phụ nữ phía trước đi thẳng đến, mang theo mùi rượu nồng nặc. Ánh mắt của chị ta dừng trên Kiều Diên và Hứa Huệ Chanh một chốc, sau đó chị ta nheo mắt lại. Dưới lớp phấn mắt dày cộm nặng nề, đôi mắt kia lộ ra một quầng thâm đen.

Vào lúc đó, Hứa Huệ Chanh rất bối rối, cô sợ người phụ nữ đấy lột trần nghề nghiệp của mình.

Không biết chị ta có nhìn rõ hay không mà cứ tiến bước về phía này, hướng về phía Kiều Diên mà bổ qua, lẩm bẩm trong miệng, "Anh đẹp trai, 280 đồng một đêm, kỹ thuật của em tốt lắm đó."

Kiều Diên đỡ lấy chị ta, lùi về phía sau một bước, "Chị uống say rồi."

Chị ta trợn tròn mắt, ha hả cười không ngừng, "Tôi không say…. vậy tôi chiết khấu cho cậu thêm 30%…"

Hứa Huệ Chanh ở bên cạnh rất luống cuống, cô cúi thấp đầu, sợ nhìn thấy ánh mắt khinh thường của anh.

Kiều Diên móc bóp tiền lấy ra 300 đồng, "Không cần tìm nữa, về nhà nghỉ

ngơi đi.”

Chị ta nhìn tờ tiền giấy ở trước mặt, lúc này lại cảm thấy mình thật sự say rồi.

Anh không nói tiếp nữa, giật nhẹ trang phục của Hứa Huệ Chanh, “Hết chuyện rồi, chị ta uống say thôi.”

Hứa Huệ Chanh lo sợ ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt của anh vẫn là nét hòa nhã hiền lành, thoáng yên tâm đôi chút. Cô đang muốn nói gì đó, thì một câu nói của anh lại khiến tim cô thót lên.

Anh hỏi, “Sao cô lại ở chỗ như thế này?”

Cho đến lúc này Hứa Huệ Chanh mới thừa nhận, anh thật sự đã quên mất chuyện ngủ nhờ ở nhà cô.

Người phụ nữ bên cạnh tiếp lời cực nhanh, “Bởi vì cô ta cũng là gà.”

Sắc mặt của Hứa Huệ Chanh thoáng chốc trắng bệch, vội vã chạy về phía sảnh lớn của nhà trọ. Cô nghe thấy tiếng chân đuổi theo của Kiều Diên ở sau lưng, nhưng cô làm sao còn có thể đối mặt với anh nữa.

Mộng đẹp còn chưa kịp dệt, đã vỡ tan mất rồi.

Lúc cô chạy đến thang máy thì lại vừa ngay lúc bỏ lỡ một lượt đi. Cô nhìn chằm chặp vào cửa thang máy, khổ sở van nài, “Đừng đến đây.”

Khi còn cách cô 2 mét, Kiều Diên dừng lại, chăm chú nhìn vào sườn mặt của cô.

Lớp trang điểm của cô sơ sài thô bẩn, đường kẻ mắt cũng rất thô và to bản. Nói thật, gương mặt đó thật sự chẳng hề đẹp đẽ. Giây phút đó, đôi môi cô mím lại thật chặt, bàn tay đang ra sức ấn phím thang máy không ngừng run rẩy.

Anh lên tiếng an ủi, “Cô đừng căng thẳng.”

Đầu cô lại cúi càng thấp.

“Hứa Huệ Chanh.” Anh tiến lên gần cạnh cô.

Giọng nói của anh trầm ấm như thứ nước rượu được hâm nóng, gọi một tiếng này nghe thật êm tai. Cô lại càng muốn trốn hơn.

“Tôi không có xem thường cô.”

Cơ thể cô cứng lại.

“Để tôi đưa cô lên.”

Hứa Huệ Chanh như mất hết năng lực suy nghĩ, hành động cũng hoàn toàn vô thức. Cho đến khi Kiều Diên ngồi xuống chiếc sofa trong phòng khách, cô mới từ từ trở về với hiện thực.

Chiếc giường đẩy kia thật vô cùng chướng mắt, trên đó là quá khứ nhơ bẩn của cô.

Cô ủ rũ, giống như đang đợi thẩm phán ra phán quyết.

Ánh mắt của Kiều Diên chuyển đến chiếc giường đẩy kia, sau đó lông mày nhăn lại, như nhớ lại gì đó, “Nơi đây… có phải tôi đã đến qua rồi không?”

Hứa Huệ Chanh không hề nhúc nhích.

Anh đứng dậy, đi đến bên chiếc giường đẩy, sờ sờ ga trải giường, tiếp tục hỏi, “Tôi có đến qua đây chưa?”

“Coi như là có đến qua rồi.” Cô cười khổ.

Vẻ mặt anh mang theo nét áy náy, “Thật xin lỗi, sau khi uống rượu tôi hay quên mất mọi chuyện.”

Cô lắc lắc đầu. Thật ra, anh quên hết mới tốt, tốt nhất là chuyện của hôm nay cũng quên đi.

http://tieulun.hopto.org

Cả hai đều im lặng trong một khoảng thời gian, Kiều Diên liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, “Không còn sớm nữa, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cô ngơ ngẩn gật đầu.

Lúc sắp đi, anh đứng ở ngưỡng cửa, quay đầu lại nói, “Hứa Huệ Chanh, đừng nên đặt bản thân mình thấp như vậy.” Nụ cười của anh vẫn rất chân thành dịu dàng, cứ như cô là một người đứng đắn.

Cũng may anh nói xong liền rời khỏi, nếu không thì cô đã rơi nước mắt trước mặt anh rồi.

Ở trong phòng tắm tắm rửa, Hứa Huệ Chanh cứ ra sức chà xát thân thể của mình.

Vừa chà, cô vừa khóc. Có đau lòng, có cảm động, có tự sỉ vả.

Cô muốn thoát khỏi nơi này, cô muốn đi đến chỗ có ánh mặt trời soi rọi.

Trước kia cô chỉ muốn gom góp tiền, đợi khi để dành đủ tiền rồi, cô sẽ được tự do. Nhưng mâu thuẫn là, cô đối với chuyện kiếm tiền lại chẳng chút vui thích hay nỗ lực gì, luôn là sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ hàng tháng, cô lại trở nên uể oải biếng nhác.

Mà nay, dù bất cứ giá nào cô cũng muốn đánh cược một phen.

Hứa Huệ Chanh chủ động đến tìm Khang Hân, hỏi Khang Hân xem tuần này có đi Sách Lan Câu không.

Khang Hân hơi bất ngờ, “Sao mà đột nhiên nghĩ thông rồi?”

Hứa Huệ Chanh tìm đại một lý do, “Hàng nhái của em bị khách nhận ra.”

Khang Hân cười cười, “Mắt của đám người đó đều rất sắc sảo mà.”

“Ừ, em nghĩ vẫn cứ là mua vài món đồ thật.”

“Ngày mốt có mở sạp mới, buổi trưa chúng ta qua đó xem thử?”

Hứa Huệ Chanh gật đầu đồng ý, cô thật sự phải nâng cao cấp bậc khách hàng rồi.

Buổi tối cô vẫn lên sàn nhảy múa, kể từ sau vụ gã “xuất sớm” kia, cô chưa có thêm nhiệm vụ múa đơn. Trên sàn nhảy, cô không thể nào hơn được những cô vũ nữ phong tình vạn chủng khác, nhưng mà, so với việc bị bao một đêm, nhảy múa một buổi hiển nhiên là không mệt mỏi đến thế.

Đám mỹ nữ trẻ trung mới đến khi trước vẫn cứ tiếp tục độc quyền phần lớn khách hàng.

Có mấy “chị em” trong hội sở cứ oán trách Má Mì phân chia không công bằng, lo lắng nhiệm vụ hàng tháng, sau đó lại nói đến thành tích tháng này của Hứa Huệ Chanh, nói cô số đỏ như thế nào, may mắn ra làm sao.

Hứa Huệ Chanh ở một bên hoàn toàn làm thinh. Đó là số tiền do cô mạng lớn kiếm về được, có gì phải ghen tị chứ.

Vì chuyện nhảy múa mà cô càng ít đi với khách hơn, cứ mỗi lần nhảy xong là cô về thẳng nhà luôn, cũng không đến phố ẩm thực qua.

Lúc cuộn mình ở nhà xem tivi, cô cảm thấy bản thân mình có phải hay không đã dần dần rời bỏ cái danh kỹ nữ, đi về phía con đường vũ nữ.

Thế nhưng, một cuộc điện thoại lúc nửa đêm đã đổ cho cô một thau nước lạnh.

Đối phương gọi đến số điện thoại cố định của cô.

Lúc bị đánh thức, cô đang được phủ trong chăn nệm ấm áp, thật sự không muốn thức dậy. Nhưng sau khi tỉnh táo đôi chút, cô lại sợ đến phát run lên. Cô biết đó là cuộc điện thoại do ai gọi đến, cô không muốn nghe máy, nhưng

lại không dám làm thế.

Ngay cả quần áo cô cũng không kịp choàng lên, chỉ đi đôi dép vào chân rồi vội vã xuống dưới lầu.

Mới bắt máy lên, gã đàn ông bên kia đầu dây đã cười u ám, “Sơn Trà, tôi còn nghĩ cô sẽ giả vờ không có nhà đấy.”

“Vũ ca, lúc nãy tôi đang ngủ.” Cô cố gắng bình tĩnh, cảm thấy sống lưng lạnh ngắt.

Chu Cát Vũ tiếp tục cười, giọng cười khàn đục, trong đêm tối tĩnh mịch càng thêm chói tai. “Nghe nói tháng này cô làm rất tốt.”

“Là khách do Má Mì giới thiệu tốt ạ.”

“Ồ?” Gã đổi giọng, “Là cái tên cuồng bạo lực à?”

“Cũng ổn ạ.” Cô đứng trong phòng khách tối om, ánh đèn trên lầu rọi xuống soi bóng của cô lên góc tường. Cô nhìn bóng của mình, nhưng càng nhìn thì chiếc bóng lại càng méo mó.

“Sơn Trà, làm cho tốt.” Chu Cát Vũ giả vờ điềm đạm, “Sau này cho cô lên làm đầu bảng.”

“Cám ơn Vũ ca.” Cô trả lời rất lưu loát, nhưng trong mắt lại là một mảng tĩnh lặng như chết.

“Cô đi ngủ đi, chỗ tôi đây còn là ban ngày đấy.”

“Vũ ca ngủ ngon.”

Cúp điện thoại, người cô nhũn ra sau một hồi căng cứng, nhất thời lại đứng không vững, ngã xuống chiếc ghế sofa ở bên cạnh.

Cô co chân ôm gối, run cầm cập.

May mà, gã ta không ở trong nước.

Cho đến khi không còn run rẩy nữa, cô lại đi lên lầu, tắt đèn, trở về giường của mình.

Lúc nhắm mắt lại, suy nghĩ của cô chính là, cô nhất định sẽ cố gắng rời khỏi chốn này.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hứa Huệ Chanh đã bắt đầu suy nghĩ nên mặc gì để đến Sách Lan Câu.

Ở chỗ như thế, tất nhiên là cô không dám mặc hàng nhái. Nhưng mà, cô không hiểu rõ trào lưu, quần áo thường ngày nếu không phải là chẳng chút thu hút thì cũng là quá phong trần.

Cho nên, cô vội vàng đi ra ngoài, ở sạp báo bên đường mua một quyển tạp chí Thời Thượng, tìm một set đồ đã phối sẵn, tính là sẽ mặc theo như thế.

Trước tiên, cô về nhà tìm quần áo tương tự, sau đó thử rồi lại thử thêm nữa. Cuối cùng nhờ vào đề nghị trên tạp chí cũng xem như có một chút đột phá nhỏ.

Ít nhất, đến ngày hẹn, hai mắt Khang Hân rực sáng, “Sơn Trà, sau này em cứ trang điểm ăn mặc cho đẹp vào, nhất định sẽ vượt trội.”

Hứa Huệ Chanh thật thà nói, “Gu ăn mặc của em không được tốt lắm.”

“Trong ấn tượng của chị, hình như em rất thích mặc áo phao?”

Hứa Huệ Chanh gật đầu.

Khang Hân cười nhẹ một tiếng, “Giữ ấm và thời trang không giống nhau đâu.”

Hai người bắt xe taxi để đi, cho nên những chủ đề chung của cả hai không thể

nào nói trước mặt tài xế được, chỉ có thể nói vài chuyện không đâu về tin tức của giới giải trí.

Sau khi đến nơi, Khang Hân kéo Hứa Huệ Chanh, nhỏ giọng nói, “Sơn Trà, chất lượng khách hàng ở đây cũng khá đấy.”

Lúc này Hứa Huệ Chanh đã nghe hiểu ẩn ý, sững sờ quay đầu lại nhìn Khang Hân.

“Cố gắng nhé.” Giờ phút này nụ cười của Khang Hân mang theo cả sự chua xót nói không nên lời.

Hứa Huệ Chanh đã hiểu. Các chị em đến đây không phải chỉ vì lùng hàng giảm giá, mà hơn cả, chính là tìm khách hàng.

Khang Hân nhanh chóng buông tay Hứa Huệ Chanh ra.

Hai người đi thang máy trong suốt lên thẳng tầng cao nhất.

Đến cửa, Hứa Huệ Chanh cảm thấy bản thân mang theo cái suy nghĩ đến mua hàng giảm giá thật sự là quá ngây thơ.

Bởi vì giá vé vào cửa của Sách Lan Câu đã là bốn con số rồi. Suýt chút nữa thì cô đã rút lui, nhưng vì là chính cô chủ động đến tìm Khang Hân, cô không thể nào lâm trận bỏ chạy được.

Sau khi đi vào, Hứa Huệ Chanh chỉ thấy ánh đèn rực rỡ, trang trí xa hoa. Cái gọi là gian triển lãm chính là một cái đài cao hình vuông, bên dưới là một vòng hồ nước bao xung quanh, ánh nước phản chiếu sắc xanh thăm thẳm.

Người đi dạo tốp năm tốp ba.

Khang Hân quen cửa quen nẻo, ở mỗi gian hàng đều đứng ngắm một chốc, sau đó cầm lấy danh thiếp ở bên cạnh.

Hứa Huệ Chanh chẳng có tâm trạng. Càng đến gần ánh đèn, cô lại càng không thích ứng được. Lấy cớ đến WC trang điểm lại, cô đi về phía hành

lang.

Ở bên cạnh WC là khu vực hút thuốc.

Lúc cô đến gần liền ngửi thấy mùi thuốc lá nồng hắc, sau đó nghe thấy bên trong truyền ra một câu, “Chung Định, mày thật sự sẽ kết hôn với con nhỏ đó à?”

Vừa nghe thấy cái tên này, Hứa Huệ Chanh đột nhiên căng thẳng, cô vội vàng đi về phía trước.

“Đương nhiên rồi.” Giọng điệu của Chung Định chứa ý mỉa mai không cần che đậy, “Tao được đền bù bằng một con nhỏ để chơi, không chơi thì phí ra.”

Hắn hít một hơi thuốc, vô tình liếc thấy bóng hình hiện lên qua khe cửa, hắn liền kéo cửa ra, nhìn thấy bóng lưng của Hứa Huệ Chanh đang vội vã chạy vào WC.

Hắn mỉm cười vui sướng.

Người phụ nữ này, đi vào nhà vệ sinh nam.

------oOo------

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bảng hiệu nhà vệ sinh nam nữ ở Sách Lan Câu, một bên là hình xanh lam nền đỏ, còn một bên thì ngược lại.

Phản ứng đầu tiên của Hứa Huệ Chanh là nhìn thấy tấm biển nền đỏ, thêm vào lại đang vội, cho nên không nhìn rõ sự khác biệt của hình vẽ.

Sau khi cô bước vào, nhìn thấy bố trí bên trong thì hiểu ra là đã vào nhầm rồi, sau đó cô lúng túng định đi ra ngoài. Nhưng mà, cô vừa xoay người, thì đã bị ngăn lại.

Chung Định chậm rãi bước lên trước, ngừng ở chỗ cách cô chưa đến một mét.

Hứa Huệ Chanh dừng ở cửa, không dám ngẩng đầu lên, chỉ sợ hắn sẽ nhận ra cô. Cô lễ phép mở lời, “Tiên sinh, có thể nhường cho qua được không?”

Chung Định cười khẽ một tiếng, gảy gảy điếu thuốc trong tay, “Không được.”

Giọng điệu châm biếm này, làm cho cô nhớ lại sự hoảng hốt khi bị chìm trong nước vào tối hôm nọ. Cô lùi về sau một bước, nghiêng người về phía bên cạnh, “Vậy mời anh vào trước.”

Hắn lại đưa điếu thuốc lên miệng, nhìn thấy Hứa Huệ Chanh cứ luôn cúi thấp đầu, hắn đi lên dừng lại trước mặt cô, nhìn chằm chặp vào đỉnh đầu của cô.

Đầu của cô lại càng cúi thấp hơn.

Hứng thú trong mắt hắn lại càng sâu, hắn ngậm điếu thuốc cúi người nhìn vào khuôn mặt của cô.

Trong lúc Hứa Huệ Chanh đang thấp thỏm lo lắng thì cô liếc nhìn thấy ánh thuốc lấp lóe kia đã chạm vào mái tóc của mình, trong lòng hoảng sợ, cô hoảng hốt quay đầu đi.

Hắn nhận ra động tác của cô, dùng môi chuyển góc độ của điếu thuốc.

Ngay sau đó, mùi khét lẹt tràn ngập không khí, điếu thuốc kia đã hoàn toàn dúi vào trong tóc của cô.

Cô không thể bình tĩnh được nữa, ra sức đẩy hắn ra, vội vàng chạy đến bên bồn rửa tay, mở vòi nước đem tóc nhúng vào. Tay cô túm một cái, kéo xuống một đoạn tóc bị cháy hư.

Điều may mắn duy nhất chính là, da đầu của cô không bị phỏng.

Chung Định nhẹ nhàng phun điếu thuốc kia ra, tiện tay ném đi, nhìn động tác chà rửa của cô, hắn nói, “Ngẩng đầu lên xem nào.”

Hứa Huệ Chanh cắn răng lại, đầu vai của cô đang run rẩy, phải kiềm chế rất nhiều để đè nén cảm xúc của bản thân xuống. Cô có thể nghe ra, đối với chuyện tóc cô bị cháy, người đàn ông này hoàn toàn chẳng chút áy náy.

Hắn lặp lại lời nói khi nãy một lần, thấy cô chẳng có chút phản ứng nào, bèn trực tiếp tiến lên kìm chặt bả vai của cô, nhón lấy cằm cô, ép cô ngẩng đầu lên.

Tóc của cô ướt chèm bẹp, trên mặt cũng toàn nước, dáng vẻ cực kỳ nhếch nhác, nhưng sự căm phẫn trong ánh mắt của cô, không kịp che giấu, cứ thế mà bùng lên sáng rực.

Chung Định thấy dáng vẻ kia, hơi giễu cợt, “Tóc khô thành rơm rạ thế này, còn xót sao?”

Cô nhìn thấy gương mặt của hắn, hoảng hốt trong khoảnh khắc.

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cô đã cảm thấy hắn và Kiều Diên có đôi phần giống nhau. Lúc đó, cô không có ấn tượng sâu sắc với ngũ quan của Kiều Diên lắm, chỉ nhận thấy khí chất khác biệt. Sau này gặp lại Kiều Diên, cô cũng đã quên sạch gương mặt của Chung Định.

Bây giờ nhìn gần lại, cô phát hiện, gương mặt của hai người này, giống nhau như đúc. Chỉ là, cô nghi ngờ cảm giác của bản thân không chính xác, vì cô ghi nhớ gương mặt người khác cực kỳ kém.

Có lẽ chỉ là bản thân nhận nhầm rồi.

Sau cơn giận dữ lúc ban đầu, cô ý thức được bản thân mình đã không tự lượng sức. Cô nắm chặt bàn tay lại, nói với chính mình là phải nhẫn nhịn. Từ từ, vẻ mặt của cô cũng đã bình tĩnh lại.

Chung Định nhìn cô thật kỹ, cảm thấy người phụ nữ này có chút quen mắt, liền dứt khoát hỏi, “Chúng ta đã gặp qua?”

Xem ra hắn đã quên mất chuyện đêm hôm đó đẩy cô xuống nước rồi. Cô có phần hơi yên tâm, “Chưa từng gặp qua. Tiên sinh, tôi chỉ vào nhầm phòng vệ sinh, có thể cho tôi ra được không?”

Hắn nhìn vào đôi mắt của cô.

Rất rõ ràng, cô sợ hắn.

Vừa nãy hắn chỉ không muốn tếp tục chủ đề về cô vợ chưa cưới, cho nên vừa liếc nhìn thấy bóng người lướt qua liền đi ra ngoài. Nhìn thấy cô bước vào phòng vệ sinh nam, ý muốn được tiêu khiển liền trỗi dậy trong hắn. Còn cô, từ bắt đầu đã tỏ ra rất né tránh, khiến cho hắn càng cảm thấy thú vị.

Hắn nhếch miệng cười, “Chúng ta đã gặp qua.”

Đây là một câu trần thuật.

Nụ cười của Hứa Huệ Chanh cứng ngắt, “Tiên sinh, anh có thể cho tôi ra trước được không?”

“Không thể.” Hắn đưa tay vuốt phần tóc còn lại một nửa của cô, giọng điệu trở nên nhã nhặn, “Vừa nãy tôi không cẩn thận, tôi sẵn sàng bồi thường cho tổn thất của cô.”

Cô đã từng chứng kiến cái ác liệt sau sự “nhiệt tình” của hắn, vội lắc đầu, “Cám ơn tiên sinh. Bây giờ tôi đang vội, tôi có thể…..”

“Tôi nói rồi.” Hắn nhỏ giọng nói thật thân thiết, dừng lại một chút, nhìn cô tựa như rất cưng chiều, tiếp tục nói, “Không thể.”

Hứa Huệ Chanh bị câu nói này, kiềm chế không được mà run rẩy một chốc. Cô không hiểu làm sao mình lại chọc phải tên ông lớn này rồi.

Chung Định xòe bàn tay ra xuyên qua tóc của cô, mắt cười cong lên, “Nói sao thì, cũng là lỗi của tôi, để tôi đền bù cho đàng hoàng nào.”

Hắn càng thân thiện, cô càng kinh hãi. Cô cố đè nén sự sợ hãi trong lòng mình, sợ chọc phải hắn, nên cứ dứt khoát im lặng mà đáp lại.

Hắn dùng đầu ngón tay chọt vào cằm của cô, chạm vào lớp phấn son, rồi đưa tay về vân vê, nói, “Nào, ra ngoài đi dạo, thấy thích cái gì tôi cũng đền cho cô.”

Nếu chỉ nghe giọng nói, thì chắc sẽ tưởng đó chính là sự thật. Đáng tiếc là, đáy mắt của hắn lại loang loáng ý giễu cợt.

Khi đó, tóc của Hứa Huệ Chanh dài ngắn không đều nhau, vừa ướt nhẹp vừa rối bời. Cô đoán gã Chung Định này đại khái chính là muốn thấy cô bị mất mặt, cho nên cũng chẳng chải chuốt gọn lại.

Suy nghĩ của cô là, chỉ cần hắn hài lòng, vui vẻ rồi, thì sẽ buông tha cho cô thôi.

Hứa Huệ Chanh đi theo Chung Định ra khỏi nhà vệ sinh nam, cô tưởng hắn muốn đi ra ngoài sảnh triển lãm kia, ai ngờ ở khúc quanh chỗ hành lang, hắn lại đi ngược lại.

Lòng cô rơi lộp bộp. Cô chưa từng đến qua chỗ này, không rõ trước mặt là khu vực gì. Cô nhìn lối rẽ gần nhất, bước chân dần chậm lại, trong đầu hiện lên suy nghĩ phải chạy trối chết.

Chung Định vẫn giữ nụ cười, tâm tình dường như tương đối tốt. Hắn đi vài bước, quay đầu nhìn cô một cái, buông lời nói nhẹ bẫng, “Tôi tốt bụng nhận lỗi với cô, nếu như phát hiện ra không thấy cô nữa, thì cô phải bồi thường cho tổn thất của tôi đấy.” Hắn bỏ lại câu nói rồi chẳng quay đầu lại nữa.

Hứa Huệ Chanh im lặng không nói gì, không tiếp tục đắp lên nụ cười giả tạo nữa.

Cô nhìn chằm chặp vào bóng lưng của hắn, một cảm giác quen thuộc lại đột ngột dâng lên. Thế nhưng, cảm giác đó chỉ loáng qua trong một giây, sau đó cô cảm thấy buồn cười.

Gã đàn ông kỳ dị này, hoàn toàn không giống tiên sinh ấm áp.

Hoàn toàn.

Chung Định dừng lại trước cửa phòng, khẽ nghiêng đầu hướng về phía Hứa Huệ Chanh nhìn một cái, sau đó vặn nắm đấm cửa, kéo cửa ra.

Ở trong phòng, Kiều Lăng nghe thấy tiếng động, nhìn sang, bĩu môi nói, "Mày và Hành Quy còn đi đến khu hút thuốc gì nữa chứ, tốn sức."

Trần Hành Quy ở bên cạnh cười nhạt. Vừa nãy anh ta thấy Chung Định quấn lấy người phụ nữ đi nhầm phòng vệ sinh khi nãy, nên đã thức thời lui trở về.

Khóe môi của Chung Định cong lên, "Có thu hoạch là được."

Kiều Lăng nhíu mày, không lên tiếng hỏi.

Chung Định quay đầu liếc nhìn Hứa Huệ Chanh đang chậm rì rì, lẩm bẩm, "Không phải, tao lại nổi hứng làm chuyện xấu rồi."

Hứa Huệ Chanh cách xa hắn mấy bước, không nghe rõ những gì hắn nói. Cô đến gần bên cạnh hắn, tâm tình càng ngày càng phức tạp. Đương nhiên là cô không ngốc đến mức tin hắn thật sự sẽ tặng cô thứ gì đó để nhận lỗi. Nhưng mà đến đây rồi, không đến lượt cô nói không. Gã đàn ông này muốn chỉnh cô, dễ như trở bàn tay.

Chung Định sải bước đi vào, thoải mái ngồi xuống sofa.

Hứa Huệ Chanh dừng trước cửa phòng một hồi, sau đó mới đi vào trong. Cô bức rức bất an, cúi đầu nắm chặt tay chờ bị xử trí.

Kiều Lăng liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy người đàn bà này lôi thôi lếch thếch, gã liếc mắt nhìn Chung Định, "Đây là thu hoạch của mày?"

"Còn phải hỏi." Chung Định cười âm hiểm, "Cứ nói là không quen tao,

nhưng mà, cái cơ thể kia run rẩy đến mức, cứ như tao là Diêm La không bằng."

"Sao mà tao nghe được, là một con bé thức thời ấy nhỉ." Lúc này Kiều Lăng mới tỉ mỉ đánh giá Hứa Huệ Chanh, không đến một chốc gã đã nhận ra. Thần sắc của gã hơi chút kinh ngạc, "Chung Định, mày không nhận ra cô ta à?"

Chung Định nheo nheo mắt, cố gắng lục lọi trong trí nhớ, nhưng cũng không tìm ra được rốt cuộc cô là ai.

" "Tiểu thư" một phút rưỡi." Kiều Lăng có lòng tốt nhắc nhở, "Suýt chút là chết ở hồ bơi nhà mày đó."

Cuối cùng thì Chung Định cũng có ấn tượng. Nhưng đối với gương mặt của người phụ nữ đêm hôm ấy hắn đã hoàn toàn không nhớ nổi nữa. "Thì ra duyên phận của cô ta và chúng ta sâu như vậy." Ý cười của hắn càng đậm, nghiêng người dựa vào ghế, "Qua đây."

Hứa Huệ Chanh đờ đẫn, nghe lệnh làm theo.

Kiều Lăng nhìn thấy đầu tóc của cô bù xù, xoi mói nói, "Cái dáng vẻ ấy làm sao mà vào đây được."

"Vừa vặn rất dễ nhìn mà. Không phải sao?" Chung Định kéo cô ngồi xuống, cực kỳ hòa nhã, thậm chí còn có phần nuông chiều.

Hứa Huệ Chanh cười cười, trong lòng chỉ tràn ngập sự u ám. Hôm nay cô chính là không nên đến đây.

Ánh mắt của Trần Hành Quy cứ chuyển qua lại giữa Chung Định và Hứa Huệ Chanh.

Vừa nãy ở khu hút thuốc, lời vừa nói được một nửa thì Chung Định đã đi khỏi, Trần Hành Quy đi theo Chung Định ra ngoài thì lại vừa lúc nhìn thấy hai người dây dưa trước cửa phòng vệ sinh nam.

Trần Hành Quy hiểu rõ Chung Định.

Chung Định chính là nhàm chán, bởi vì nhàm chán, cho nên muốn tìm cách để tiêu khiển. Người phụ nữ này chẳng qua chỉ là đụng phải lúc nhàm chán của hắn ta. Chỉ thế không hơn.

Chỉ là, Trần Hành Quy không biết Chung Định muốn chơi đùa như thế nào.

Chung Định xoa nhẹ tóc của Hứa Huệ Chanh, dịu dàng mềm mỏng, "Tao không để ý, làm cháy tóc của cô ta rồi, đang tính bồi thường cho đàng hoàng đây."

Hứa Huệ Chanh không dám lên tiếng, cô sợ vừa mở miệng sẽ chọc phải hắn ta. Lúc hắn thân thiết cầm lấy tay của cô, cô sợ tới suýt chút nữa thì rút tay về.

Kiều Lăng nhìn thấy vẻ mặt của cô. Trên mặt cô có nét cười, nhưng lại lộ ra vẻ cố nén nỗi sợ hãi. Gã nhớ đến sự giãy dụa của cô trong hồ bơi, cùng với tiếng khóc thút thít khi cô sốt cao, có chút không đành lòng. "Chung Định, dầu gì thì cô ta cũng đã để cho mày thắng được một lần, đừng có làm khó nữa."

Nghe thế, Chung định nhướng mắt lên, con ngươi không chút biểu hiện gì, "Tao đã nói rõ rồi, cô ta thích thứ gì, tao sẽ đền cho cô ta thứ đó."

"Nhưng mà…." Câu nói của hắn ngừng lại, giọng điệu trở nên lạnh lùng, "Lúc nãy khi tao đồng ý, còn chưa nhớ ra được, cô ta là gà."

Gương mặt của hắn lộ ra một nét kỳ dị khó đoán, hắn đối mặt với cô, nhẹ nhàng nhấn rõ từng chữ, "Cô đã thử qua trò bầy-đàn chưa? Hay là…."

Hắn cân nhắc một chút cách dùng từ, cười nói, "Bị luân-phiên?"

------oOo------

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nụ cười của Hứa Huệ Chanh héo đi.

Cô đã sống cuộc đời bán thân nhiều năm, đã thấy qua các loại quan hệ phóng đãng giữa nam và nữ. Trước kia ở trong phòng bao, cũng có khách đổi nhân viên phục vụ cho nhau. Vào cái nghề này, chính là không có quyền chọn lựa khách hàng.

Cô cảm thấy may mắn đó là, bản thân cô không phải đại mỹ nhân gì đó. Đa số thứ mà đàn ông ưa thích, chính là nhan sắc. Còn cô, bởi vì chẳng có gì xuất sắc về mặt này nên phạm vi tiếp khách ngược lại cũng chỉ có một loại. Cô đã từng thử cùng chị em khác tiếp đãi một tên đàn ông, làm như thế lại tương đối bớt việc. Nhưng nếu như bảo cô một mình phục vụ vài gã, cô cảm thấy bận rộn không xuể.

Huống hồ, mấy tên đàn ông trước mắt này, có thể đều có những sở thích khác người, cô sợ bọn chúng đến chết được.

Cô và Chung Định vừa chạm mắt nhau trong một giây thì cô đã thua một trận. Cô liền đảo mắt nhìn chằm chặp vào cổ áo của hắn ta.

Cô không rành hàng hiệu, nhưng cũng có thể nhìn ra chất liệu của chiếc áo này cực kỳ tốt. Trong nháy mắt cô nhớ ra một câu nói: bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong mục nát thối rữa.

Chung Định thấy cô vẫn cứ im lặng, hắn đưa tay chỉ vào gương mặt của cô, trầm giọng hỏi Kiều Lăng, “Thế nào? Nếu không thì đến chơi một vòng?” Lời này nói ra, hoàn toàn không thèm để ý đến ý nguyện của người nữ trong cuộc.

“Một mình mày không có chuyện gì làm, đừng kéo tao theo.” Thái độ của Kiều Lăng có chút khinh thường, loại đàn bà dáng vẻ bình thường này, trước nay chưa từng có trong danh sách săn gái của gã.

Chung Định lại liếc về phía Trần Hành Quy.

“Nếu như không vội thì tao cũng rất vui lòng.” Trần Hành Quy mỉm cười, “Nhưng mà chút nữa tao còn một cuộc họp.”

“Thật đáng tiếc đấy.” Chung Định thu tay về, gảy gảy phấn lót dính trên tay, cười nhìn Hứa Huệ Chanh, “Hai đứa bạn của tôi đều không vừa mắt cô.”

Hứa Huệ Chanh mím môi, thật ra cô không phải là không hy vọng bọn chúng sẽ chê ghét cô.

Lúc này Chung Định đổi chủ đề, ý mỉa mai nhuộm đầy, “Gà bây giờ, ngoài đường càng ngày càng nhiều, biết vào Sách Lan Câu kiếm khách rồi.”

Cô ngừng trệ, hiểu ra rằng hắn đã hiểu lầm mục đích cô đến nơi này, nhưng cho dù có giải thích rằng cô đến đây để mua hàng giảm giá, chưa chắc là hắn ta sẽ tin cô. Lời nói đó của hắn ta, cứ như cảm thấy nghề nghiệp của cô đã trây bẩn cái tên Sách Lan Câu vậy. Cô bắt đầu van xin, “Tiên sinh, tôi sai rồi, sau này tôi không dám đến đây nữa đâu. Xin anh…”

“Xin tôi? Xin tôi cái gì?”

Cô gom lấy can đảm, đứng dậy cúi rạp người trước hắn, vội vàng nói, “Tiên sinh, anh tha cho tôi đi….. tôi sai rồi, tôi sẽ không đến đây nữa đâu.”

Chung Định hài lòng dựa vào sofa nhìn cô.

Trước đó biểu hiện của cô ta rất bình tĩnh, còn tỏ ra còn rất nghe lời nữa. Nhưng cuối cùng cũng phải cầu xin tha thứ.

“Đừng nói khó nghe thế chứ, cái gì mà tha hả, tôi lại không trói cô lại, nói ra thì _____” Chung Định đánh ánh mắt đầy thâm ý về phía Kiều Lăng, “Lần trước Kiều Lăng thắng hiên ngang như vậy, tôi thật sự rất hâm mộ đấy.”

Hứa Huệ Chanh giật mình, lại không biết phải nói cái gì.

Dựa vào nhiều năm hiểu ý nhau, Kiều Lăng đã hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của Chung Định, gã bình luận, “Nhỏ mọn.”

Ánh mắt của Chung Định chuyển về phía Hứa Huệ Chanh, “Cô cũng để cho tôi thắng một trận nở mặt nở mày đi, tôi sẽ giới thiệu cho cô một mối làm ăn

ngon lành.”

Cô nghe hiểu rồi, lại càng thêm hoảng loạn hơn. Ai biết trận cược sau của mấy vị cậu ấm này sẽ như thế nào chứ. Hai lần trước, cô đều rơi vào kết cục cực kỳ thê thảm, cô không cho rằng mình vẫn còn có thể gặp vận đỏ lần nữa. Gần như theo bản năng, cô lắc đầu.

Chung Định nhìn thấy, như không có gì quan trọng, “Tôi không hỏi ý kiến của cô.”

Cô nhớ ra rằng hắn đã nói một câu, hắn nghe không lọt được tai câu từ chối. Cho nên, hắn thật sự không cho cô cơ hội để lựa chọn. Móng tay của cô ấn sâu vào lòng bàn tay, làm thế để cô có thể chống lại những chấn động cảm xúc, qua một hồi, cô cay đắng mở miệng, “Nếu như không thắng được...”

“Vậy công việc làm ăn của cô coi như xong.” Tư thế của hắn chính là cái loại nắm quyền sinh sát trong lòng bàn tay, “Mãi mãi.”

Sắc mặt của Hứa Huệ Chanh càng thêm bệch bạc. Cô không hiểu được làm sao mình lại đắc tội với hắn, rõ ràng là cô vẫn luôn cố né tránh hắn.

Chung Định nhìn dáng vẻ nghi hoặc lẫn kinh sợ của cô, khóe miệng cong lên.

Hắn thừa nhận, cuộc sống dạo gần đây có chút buồn bực, quá mức nhàm chán, cho nên cái loại đàn bà hạ đẳng như vậy, hắn cũng không chê bai. Huống hồ chi, cô ta còn đã từng tham dự hai cuộc đánh cược của hắn, cho nên, hắn rất mong chờ lần thứ ba này.

Chơi vui.

Hứa Huệ Chanh quên mất làm thế nào mình đã đi ra khỏi căn phòng đó, cô chỉ nhớ cô đã đáp ứng yêu cầu đánh cuộc của Chung Định, nếu không thì cô ra không được.

Sau khi đã đi được một khúc hành lang, cô vẫn còn cảm thấy được sự đè nén

trong căn phòng đó. Khí thế của Chung Định khiến cô gần như hít thở không thông.

Nghĩ theo cách tìm vui trong khổ chính là, may thay hôm nay cô không bị luân-phiên, cũng không bị đánh đập.

Hứa Huệ Chanh quẹo vào nhà vệ sinh nữ, sửa lại mái tóc tán loạn của mình một chút, sau đó mới ra ngoài đại sảnh.

Khang Hân nhìn thấy đầu tóc của Hứa Huệ Chanh thì rất khiếp sợ.

Hứa Huệ Chanh qua loa nói rằng do mình không cẩn thận mới thành ra như vậy. Cô cũng không còn tâm trạng tiếp tục ở đây, bèn tạm biệt Khang Hân.

Khang Hân có chút thương xót cho tâm tình của Hứa Huệ Chanh, nhưng chị ta cũng không khuyên nhủ gì, dù sao thì đây cũng là chuyện riêng của Hứa Huệ Chanh.

Hứa Huệ Chanh gọi xe đến salon làm tóc.

Tóc của cô đã nuôi mấy năm rồi, hơn nữa chất tóc cũng rất tốt, chứ không phải là kiểu rơm rạ mà Chung Định hình dung kia.

Đáng tiếc chính là, dù có không nỡ thế nào đi nữa thì vẫn phải cắt bỏ.

Chung Định cố ý tăng rộng phạm vi bị cháy, một mảng lớn tóc phía bên trái của Hứa Huệ Chanh chỉ còn lại một đoạn ngắn, trong đó có một dúm tóc chỉ ngắn đến mang tai.

Nhà tạo mẫu tóc cũng rất tiếc mái tóc dài này, lúc cắt tóc, anh ta cứ không ngừng thở dài.

Ngược lại Hứa Huệ Chanh còn phải an ủi anh ta, “Nuôi dài hai năm là được mà.”

Cuối cùng, cô đổi thành kiểu đầu dợn sóng, trông lại trẻ ra một chút.

Lúc đi ra khỏi salon tóc thì một cơn gió bắc thổi qua khiến cô rùng cả mình. Không có mái tóc che lại, cô càng cảm thấy mình khó mà chịu nổi cái giá lạnh.

Mùa đông, lúc nào mới có thể kết thúc đây…

Hứa Huệ Chanh không biết cuộc cá cược của Chung Định là vào lúc nào, ở đâu, cô luôn trong tâm trạng nơm nớp lo sợ.

Qua ba ngày, chẳng có chút động tĩnh gì hết. Cô nghĩ, liệu có phải hắn ta đã quên mất chuyện này rồi không.

Buổi tối cô vẫn nhảy trên sàn. Có lẽ do liên quan đến vận động, thêm nữa là ăn uống điều độ, cô đã ốm đi một chút, ít nhất thì thịt thừa phần eo đã không nổi lên quá rõ nữa.

Tối hôm đó, lúc Hứa Huệ Chanh đang ở trong phòng để thay đồ ra nhảy thì đột nhiên nghe Má Mì gọi số hiệu của mình.

Gần đây mỗi khi có khách đến Má Mì đều để cho những mỹ nữ mới đến ra trận, người cũ ngược lại chỉ toàn ở không.

Hứa Huệ Chanh đoán, không biết có phải là khách cũ của mình đến hay không.

Má Mì đích thân đến dẫn Hứa Huệ Chanh lên, cười đến gió xuân phơi phới. “Ôi dồi ôi, Sơn Trà, trước đây Má đã đặc biệt coi trọng con mà.”

Hứa Huệ Chanh cảm thấy chút mơ hồ. Theo như thái độ của Má Mì, người khách này chắc hẳn rất cao giá. Chỉ là, theo như lịch sử tiếp khách của cô, người giàu có nhất cũng chỉ là chủ doanh nghiệp nhỏ thôi, đâu đến mức phải khiến cho Má Mì nịnh hót bợ đỡ đến vậy.

Sau đó, đột nhiên cô nghĩ đến Kiều Lăng, thế nên tâm trạng của cô lại thấp thỏm không yên.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi Hứa Huệ Chanh đi vào phòng bao, hô hấp liền nghẽn lại, lông măng trên người dựng hết cả lên.

Người khách điểm tên cô, không phải Kiều Lăng.

Là Chung Định.

Kể từ ngày gặp hắn ở Sách Lan Câu, cô đã nhớ kỹ lấy gương mặt của hắn. Là một túi da tốt, nhưng cô lại cảm thấy quái dị và đáng sợ.

Má Mì cũng có chút thấp thỏm dè dặt, "Chung tiên sinh, Sơn Trà của chúng tôi đến với ngài rồi này."

Chung Định ngắm nghía cái bật lửa, đóng rồi lại bật nắp, cười như không cười nhìn Hứa Huệ Chanh, "Ừm, không sai, là Sơn Trà."

Má Mì khom lưng đi ra ngoài, khép cửa lại.

Hứa Huệ Chanh vẫn đứng ở chỗ cũ không nhúc nhích, cô phải dùng rất nhiều sức lực mới kiềm chế được sự run rẩy của mình.

Chung Định ném chiếc bật lửa lên bàn, dựa vào sofa đánh giá cô, sau đó hừ mũi một tiếng, "Đổi kiểu tóc à, bảo sao trông khang khác."

Cô cố nhếch khóe miệng, cười thật miễn cưỡng, "Chung tiên sinh, chào ngài ạ."

"Qua đây, tiếp rượu."

Cô tiến lên vài bước, ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh hắn, cung kính rót rượu.

Hắn nhìn chòng chọc vào cánh tay cầm ly run lẩy bẩy của cô, khóe mắt cong lên, "Tiểu Sơn Trà, anh không thích nhìn thấy gương mặt khóc tang."

Hứa Huệ Chanh rét run tận tim, mở rộng miệng cười, ánh mắt cũng dịu dàng

đi nhiều, “Chung tiên sinh, mời ngài uống.”

“Ừm, như thế này mới đáng yêu.” Hắn khen ngợi, “Nhớ lấy, sau này phải cười như thế.”

Nụ cười của cô phai đi đôi chút, sau đó lại tiếp tục cười. Cô không muốn suy nghĩ sâu xa hàm nghĩa của “sau này”, cô sợ.

Chung Định nâng ly rượu lên, ngửi một chút, ánh mắt gian tà nhếch lên, “Tiểu Sơn Trà, còn nhớ cưng đã đồng ý là phải thắng cho anh một trận nở mặt nở mày không?”

Cô gật đầu, bộ dạng ngoan ngoãn.

“Thật ngoan.” Hắn đưa ly rượu đến trước mặt cô, “Thử rượu này xem.”

Hứa Huệ Chanh nhấp môi một ngụm, vừa mới nuốt xuống, Chung Định đã giữ lấy ly rượu, trực tiếp đổ vào miệng cô.

Cô trở tay không kịp, ho khù khụ một chặp, mở miệng nghẹn ngào, nước rượu chưa kịp nuốt xuống theo khóe miệng chảy ra.

Hắn trút hết một ly mới thu tay về.

Ly rượu vừa rời khỏi, cô liền phun hết rượu trong miệng ra, sau đó bắt đầu ho, nước mắt nước mũi cũng trào ra theo, cổ họng lại càng cay và đau như xé.

Đối với sự đau đớn của cô, Chung Định hoàn toàn làm ngơ. Hắn lại tự rót một ly rượu, uống một ngụm rồi mới nói, “Vừa nãy anh nói phải luôn luôn tươi cười, giờ chưa hết một phút mà cưng đã không nghe lời rồi.”

Hứa Huệ Chanh đã khó chịu lắm rồi, dù có muốn thì cô cũng chẳng còn sức để cười. Đó vốn là rượu mạnh, cổ họng của cô giờ đây như đang bị lửa đốt.

“Không nghe lời, thì anh không thích.” Hắn lại cười, giả vờ quan tâm giúp cô vỗ vỗ lưng, “Nhưng mà, mấy hôm trước anh mới đốt tóc của cưng, vẫn còn phải đền cho cưng. Cho nên, chúng ta coi như huề nhau.”

Hứa Huệ Chanh thầm cười khổ. Ngang là hắn nói, dọc, cũng là hắn nói.

“Tiểu Sơn Trà, chơi như nãy có vui không hả?” Nụ cười của hắn thật chân thành, “Chút nữa anh sẽ đưa cưng đến một chỗ, chỗ đó chơi còn vui hơn.”

Cuối cùng cô cũng lấy lại hơi. Nhìn thấy vẻ mặt của hắn ta, cô lại có dự cảm không lành, chuyện mà hắn thấy vui vẻ, có thể chính là cái loại vui trên sự đau khổ của người khác như ban nãy.

Chung Định rút mảnh khăn giấy ra, đưa qua cho Hứa Huệ Chanh, “Lúc cưng đồng ý, nói là phải thắng cho anh, đừng có nuốt lời nhé.”

Cô lằng lặng lau mặt của mình.

“Nếu như cưng thắng, anh sẽ thưởng cho cưng thật xứng đáng.”

Không biết tại sao, sau khi nghe thấy hắn nói như vậy, đột nhiên Hứa Huệ Chanh rét run cả người.

Cô sợ mình sống không nổi qua đêm nay.

------oOo------

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vì bị sặc rượu, cổ họng của Hứa Huệ Chanh không được thoải mái, cho nên nếu không cần mở miệng nói thì sẽ không nói.

Sau khi nghe được chuyện liên quan đến việc khen thưởng sau cuộc đánh cược, suy nghĩ của cô liền có chút hoảng hốt.

Hai mươi vạn của Kiều Lăng bao trọn cô trong ba ngày, cô suýt chút nữa chết đuối. Chung Định không nói rõ nội dung của cuộc cá cược, nhưng cô cảm thấy, chắc chắn sẽ không dễ chịu hơn lần trước. Cô chờ mong thù lao sẽ càng

nhiều hơn, nhưng cô lại không có đủ gan đi mặc cả với Chung Định.

Chung Định không ở phòng bao quá lâu, nửa tiếng sau đã dẫn Hứa Huệ Chanh ra ngoài.

Má Mì trưng gương mặt cười tươi roi rói, cung kính tiễn bọn họ.

Hôm nay Hứa Huệ Chanh cũng coi như đã đoán trước được, bên dưới có mặc quần giữ ấm, tuy rằng vẫn cảm thấy lạnh, nhưng so với cái ngày đi cùng Kiều Lăng thì đỡ hơn rất nhiều.

Buổi tối Chung Định một mình lái xe qua đây. Hắn đi đến trước xe, liếc nhìn Hứa Huệ Chanh một chút, sau đó nhìn qua chỉ thấy xe có hai chỗ ngồi, ra lệnh, “Cô tự thuê xe đi.”

Ngụ ý vô cùng rõ ràng, hắn chán ghét cô.

Cô sững sờ nhìn hắn một cái, hoàn toàn không ngoài dự đoán nhìn thấy sự khinh bỉ của hắn. Cô lại cúi thấp đầu, đáp một tiếng được.

Trước cửa hội sở có mấy chiếc taxi đang đỗ. Cô tùy tiện vẫy một chiếc xe, chỉ chỉ xe của Chung Định cho tài xế biết, “Chạy theo chiếc xe trước mặt kia.”

Tài xế nhìn theo hướng tay chỉ của cô, quả thực là không thể nào lý giải nổi, “Aventador?”

Hứa Huệ Chanh không hiểu từ tiếng Anh đó, giải thích thêm, “Chính là chiếc xe thể thao màu trắng kia.”

“Biết rồi.” Giọng điệu của tài xế lộ ra niềm hưng phấn mơ hồ.

Tài xế rất háo hức, nhưng chiếc xe tồi tàn này của ông làm thế nào cũng đuổi không kịp chiếc xe kia, chỉ trong một chốc thì đã mất dấu Chung Định.

Tài xế ngượng ngùng nói, “Tiểu thư, cô cho tôi địa chỉ đi, tôi đưa cô qua đó.”

Hứa Huệ Chanh tưởng rằng Chung Định nếu đã cho cô bám theo xe thì nhất định sẽ giảm tốc độ để chờ chiếc xe taxi này. Cô không có cách thức liên lạc với hắn, càng không biết đích đến là ở đâu.

Tình huống bây giờ, có phải có nghĩa rằng cô không cần đi đến chỗ hắn nữa không?

Nghĩ đến đây, cô lại hơi mừng thầm.

Nhưng cô cũng không dám tự tiện về nhà.

Cô thấy taxi đi đến gần chỗ phố ẩm thực, bèn kêu tài xế chạy qua bên đó.

Lần trước cô đến nơi này đã là mười ngày trước.

Sau khi xuống xe, ánh mắt của cô xuyên qua con phố hối hả rộn ràng, xa xa nhìn về phía đèn đường mà lúc đầu Kiều Diên đã đứng ở đó.

Chỗ đó chỉ có người qua đường qua lại.

Hứa Huệ Chanh nhắm mắt lại, trong trí nhớ, anh đứng ở nơi đó, ôn hòa như ngọc. Chỉ là gương mặt đó lại cực kỳ giống Chung Định. Cô rất hy vọng có thể nhìn thấy Kiều Diên lần nữa. Cô muốn nghiệm chứng sự nghiêm trọng của chứng mù gương mặt của mình, hay là bọn họ thật sự giống nhau đến thế.

Cô đứng ở đầu phố, hồi tưởng về cảm giác khi sóng vai đi cùng Kiều Diên, rất yên tâm, rất ấm áp. Nghĩ đến anh, cô sẽ cảm thấy cuộc sống vẫn còn hy vọng.

Tiếng chuông điện thoại phá tan mộng đẹp.

Cô lấy điện thoại ra, nhìn thấy là cuộc gọi tới của Má Mì, tâm tình đã suy sụp đôi chút.

Má Mì ở đầu dây bên kia đã cực kỳ sốt ruột, trực tiếp hỏi, “Sơn Trà? Con ở đâu? Chung tiên sinh gọi điện đến hội sở đòi người rồi kìa!”

“Con…. ở nửa đường, ngài ấy chạy nhanh quá, theo không kịp.” Hứa Huệ Chanh giải thích.

“Còn không nhanh qua đó đi. Chung tiên sinh nói ở đầu đường Nhất Hi đợi con đó. Đừng có lề mề nữa, tranh thủ đi.”

“Vâng ạ.”

“Sơn Trà, hầu hạ Chung tiên sinh cho đàng hoàng đấy, không được sơ suất. Nhân vật này, con không thể đắc tội được đâu.” Giọng điệu của Má Mì vừa trịnh trọng lại nghiêm túc.

“Vâng.” Câu này của Hứa Huệ Chanh rất chát.

Cô cúp điện thoại rồi vội vàng bắt xe phóng đến đường Nhất Hi.

Sau khi lên xe, đúng lúc tài xế phải quay đầu xe, cô lại được ngang qua đầu đường phố ẩm thực lần nữa.

Cô quay đầu nhìn lại ánh đèn nê ông nơi đó.

Có lẽ sau này cô cũng sẽ không còn gặp lại Kiều Diên nữa. Dù sao thì trong biển người mênh mông này, tỷ lệ chạm mặt một người nào đó lần nữa thật sự quá thấp.

Sau khi Hứa Huệ Chanh đến đường Nhất Hi, vừa nhìn đã thấy được chiếc xe thể thao cực kỳ nổi bật của Chung Định.

Cô xuống taxi, từ từ đi về phía hắn ta.

Từ kính chiếu hậu, Chung Định nhìn thấy bóng dáng của cô, chỉ cứ thế mà ngồi trên xe nhìn.

Sau khi đến gần, cô nhẹ nhàng nói, “Chung tiên sinh, tôi đến rồi.”

Hắn cười mỉa một tiếng, “Tôi còn tưởng cô gan lớn chạy trốn rồi chứ.”

“Không đâu ạ.” Cô nói chuyện cũng không dám lớn tiếng.

“Không thì tốt.” Hắn lại chuyển về cái giọng điệu dịu dàng, “Tiểu Sơn Trà, ngoan ngoãn nghe lời. Mặt trời ngay mai cưng vẫn còn có thể nhìn thấy được.”

Cô gật gật đầu.

“Đợi xe của Kiều Lăng đến, cưng qua đó đi với nó. Chúng ta, gặp nhau ở trạm cuối.”

Cô nghe theo sự sắp xếp của hắn. Có lẽ bọn họ có địa điểm hoạt động khác, mà Chung Định thì không muốn cô ngồi lên xe của hắn.

Kiều Lăng đến rất nhanh, gã không có sở thích giữ cho chỗ ngồi sạch sẽ, cho nên gã để cho Hứa Huệ Chanh lên xe. Chạy được một đoạn, gã mới nói, “Đúng là phong thủy luân chuyển. Lần trước cô còn là người bên tôi, hôm nay đã chạy qua bên Chung Định rồi.”

“Vâng.” Thật ra cô chỉ là một quân cờ, muốn chạy đâu thì chỉ cần một câu nói của bọn họ.

Hứa Huệ Chanh nhìn vào đuôi chiếc xe trước mắt của Chung Định, chân thành hy vọng, sau tối hôm nay, bọn chúng có thể tha cho cô, sau đó cô sẽ cố gắng gom góp tiền, rời khỏi cái công việc không thấy được ánh sáng này.

Cô tưởng tượng đến viễn cảnh tươi đẹp, nụ cười thoáng hiện lên.

Kiều Lăng tùy ý liếc nhìn cô một cái, không nói gì.

Gã nhớ lại một câu nói của Trần Hành Quy, “Người phụ nữ đó, bóng lưng rất giống Trần Thư Cần.”

Tự bản thân Kiều Lăng không hề đặc biệt để ý, nhưng từ sau khi Trần Hành Quy nhắc đến, Kiều Lăng liền hồi tưởng lại một chút, thật sự là có điểm

giống nhau, nhất là vào lúc tóc hai người dài bồng bềnh.

Kiều Lăng còn tưởng Chung Định vì Trần Thư Cần nên mới nhìn trúng Hứa Huệ Chanh. Thế nhưng, Trần Hành Quy lại nói, “Tin tao đi, Chung Định muốn chơi, chẳng qua là vì nhàm chán thôi.”

Kiều Lăng lo lắng chính là, Chung Định cứ chơi rồi chơi, sẽ mất kiểm soát.

Trạm cuối cùng mà bọn Chung Định nói chính là trên một ngọn núi ở vùng ngoại ô.

Hứa Huệ Chanh nhìn thấy có mấy chiếc xe đang đỗ ở bãi đỗ xe giữa sườn núi. Cô tiếp tục quan sát khung cảnh xung quanh, đường núi quanh co ngoằn ngoèo. Từ đây nhìn đi, chỉ thấy khoảng 100 mét trở lại là bằng phẳng, sau đó thì toàn những khúc quanh không nhìn thấy được điểm cuối.

Sau khi Chung Định đỗ xe lại, hắn ngoắc tay để Hứa Huệ Chanh đến bên.

Mỗi lần cô đến gần hắn ta đều phải kiềm chế trong một chốc thì mới có thể che đậy sự sợ hãi trong lòng. Vụ trấn nước thật sự đã choàng lên cô một nỗi ám ảnh.

Cô đi một cách chậm chạp.

“Tiểu Sơn Trà, lạnh không hả?” Khi còn cách một mét, hắn kéo lấy tay của cô, mở miệng nói ra câu hỏi dịu dàng nhỏ nhẹ như giữa tình nhân với nhau.

Cô lắc đầu, “Không lạnh, cảm ơn.” Núi này gió rất lớn, thật sự là rất lạnh, nhưng cô không thể nào trả lời thật thà được, bởi vì hắn không có thiện ý.

“Vậy thì tốt, ngoan ngoãn cho anh nhé.” Hắn gạt mái tóc bị gió thổi tung của cô, “Tóc ngắn càng hợp với cưng hơn.”

Hứa Huệ Chanh run lên một chặp. Cô rất tiếc mái tóc dài của mình, cho nên giây phút này có một loại cảm giác phẫn uất tràn ngập trong lòng.

Gã đàn ông này quá vô liêm sỉ.

Chung Định cũng không diễn cảnh dịu dàng quá lâu, sau đó hắn ta liền nói rõ quy tắc của trận cá cược.

Quy tắc nói ra thì cực kỳ đơn giản, chính là người nam sẽ chạy xe xông thẳng về phía người nữ, so sánh xem khoảng cách giữa xe và người phụ nữ của mình xem khoảng cách của ai là ngắn nhất. Đương nhiên, người nữ không được di chuyển.

“Chung tiên sinh.” Hứa Huệ Chanh nhìn về phía đường núi kia, kiềm chế không nổi cảm giác run sợ, “Ngài có phanh xe không?”

Hắn cười, “Đương nhiên.”

Cô lại càng thêm hoảng sợ. Lời nói của hắn, độ tin cậy quá thấp.

Hắn khẽ vuốt mặt cô, “Tiểu Sơn Trà, bây giờ chúng ta đang hợp tác với nhau. Chúng ta là tin tưởng đối phương.”

Hứa Huệ Chanh lắc đầu, bắt đầu van nài, “Chung tiên sinh, ngài tha cho tôi đi….” Hắn có bận tâm đến tính mạng của cô hay không, vẫn còn là một ẩn số.

Chung Định nhìn cái bộ dạng điềm đạm đáng yêu của cô, khóe miệng vẫn là nét cười ấy, “Cô có chọn lựa sao?”

Cô sững sờ.

“Chúng ta hợp tác cho tốt vào, ngày mai lại là một ngày xán lạn.” Hắn cúi đầu ghé sát vào tai cô, “Nếu như cô làm cho tôi mất mặt, vậy tôi chẳng thể đảm bảo tương lai tốt đẹp cho cô được đâu.”

Cô lẩm bẩm, “Tôi sẽ chết… tôi sẽ chết đó…”

Con ngươi của Chung Định sẫm một tia tăm tối, hắn nhẹ nhàng vòng lấy cô,

“Sao cô có thể chết chứ? Chúng ta chỉ cần khoảng cách ngắn nhất là được rồi.”

Hứa Huệ Chanh cắn môi dưới, cố kiềm nước mắt của mình. Trong vòng ôm của hắn, cô như rơi vào hầm băng.

Hắn vỗ vai cô, giống như dỗ ngọt, “Tiểu Sơn Trà, hai lần trước biểu hiện của cưng rất tốt, hôm nay cũng phải như vậy nhé.”

Trong lòng của cô đang phản kháng, hành động thì lại do dự lưỡng lự. Nếu như đắc tội với Chung Định, đừng nói chính hắn không bỏ qua, mà cả Má Mì, cả bên Vũ ca, cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho cô.

Cô tràn ngập bi thương.

“Thế nào?” Chung Định rũ mắt liếc nhìn nét mặt của cô, “Có ngoan ngoãn nghe lời không hả?”

Hứa Huệ Chanh đờ đẫn ngẩng đầu nhìn hắn, “Chung tiên sinh, nếu như tôi chết rồi… ngài có thể đưa tro cốt của tôi về Tứ Xuyên không?”

Hắn có hơi bất ngờ với lời nói bất thình lình này, ngoài miệng vẫn giữ lấy vẻ điềm đạm đáp lời, “Tất nhiên có thể.”

“Quê của tôi, có một vùng hoa Sơn Trà rộng lớn….” Cô nói xong nhắm mắt lại, bình tĩnh nói, “Được rồi, tôi tham gia.”

Con mắt của Chung Định cong lên, “Tiểu Sơn Trà thật ngoan ngoãn.”

Cuộc đua bắt đầu, có người hét to một câu, “Ai lên trước?”

Hứa Huệ Chanh căng thẳng nhìn Chung Định một cái, lại thấy hắn dựa mình vào xe, nghiêng đầu hút một điếu thuốc.

Xem dáng vẻ, hắn không tính sẽ lên đầu tiên.

Đôi nam nữ thứ nhất cực kỳ hăng hái. Người nữ kia đứng ở một đầu khác của đường núi, người nam lái xe quẹo vào một khúc cong rồi không thấy đâu nữa, sau đó truyền đến một tiếng thắng xe chói tai.

Cuối cùng đôi nam nữ đó an toàn, khoảng cách là mười mấy mét.

Lúc gã đàn ông quay lại, xoa xoa tay, "Mẹ kiếp, vẫn bị căng thẳng, sợ là phanh không kịp."

Sau đó cuộc thi đấu tiếp tục, nhiệt độ trên núi càng ngày càng thấp, Hứa Huệ Chanh bắt đầu rét run.

Lúc Chung Định qua nắm lấy tay của cô, cô run rẩy càng dữ dội.

Hắn khẽ cười một tiếng, "Tiểu Sơn Trà, đến chúng ta rồi."

Cô cam chịu số phận thôi.

Hứa Huệ Chanh đứng ở giữa đường núi, gió núi thổi từng cơn, thổi cho tóc của cô bay tán loạn không ngừng. Cô không nhìn thấy xe của Chung Định, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe nghiến rào rào. Trái tim của cô theo tiếng xe đó mà dồn thành một cục.

Khi xe của hắn rẽ ra, cô bị ánh đèn xe kia chiếu đến chói mắt, đưa tay lên che lại.

Tốc độ của xe không có chút dấu hiệu giảm bớt.

Hứa Huệ Chanh cười khổ, nhắm mắt lại.

Quả nhiên là hắn không phanh xe.

------oOo------

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.Me

http://tieulun.hopto.org

Lúc Hứa Huệ Chanh nhắm mắt lại, thính giác lại càng nhạy cảm hơn. Cô lắng nghe âm thanh của chiếc xe, sự sợ hãi trong lòng tăng lên vô hạn.

Kiếp này của cô, sống thật là quá thảm hại. Tuy rằng cô từng cảm thấy bản thân mình chết là xong hết mọi chuyện, nhưng cô lại nghĩ, nếu như cứ tiếp tục sống, nói không chừng cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn. Cô cứ ôm lấy tia hy vọng đó, sống tạm bợ đến bây giờ.

Hơn nữa, cô sợ chết, cô cũng không muốn chết.

Sau khi ý nghĩ này vừa lướt qua đầu, bỗng chốc cô lại mở mắt ra, nhưng ngay sau đó lại bị đèn xe làm chói mắt.

Đèn chiếu xa của chiếc xe mà Chung Định lái vẫn cứ chiếu sáng, cần gạt nước cứ gạt liên tục.

Cô không rảnh đoán xem tại sao trời không mưa mà hắn lại mở cần gạt nước. Khoảnh khắc này, ý thức sinh tồn mãnh liệt khiến cho lòng can đảm của cô bùng phát, cô ra lệnh cho mình nhanh chóng trốn đi, không thể tiếp tục trì hoãn nữa.

Cô cắn chặt răng lại, chân cẳng run lẩy bẩy, xoay người muốn chạy ra chỗ khác.

Động tác này làm cho Chung Định tăng chân ga.

Cô thật sự khiếp sợ, mới bước một bước thì đã tự vấp, lảo đảo ngã xuống đường.

Những người giám sát ở điểm cuối nhìn thấy động tác này của Hứa Huệ Chanh, mày nhíu lại. Trên căn bản, có thể phán đôi này đã bị loại.

Hứa Huệ Chanh gần như bò bằng cả tứ chi, cô thoát ra khỏi suy nghĩ vùng lên nhất thời kia trong chưa đầy mười giây.

http://tieulun.hopto.org

Xe của Chung Định xông thẳng đến, bánh xe ép đến vị trí ban nãy mà cô đã đứng.

Gương mặt cô trắng bệch, quay đầu nhìn một cái, cảm thấy choáng váng như vừa mới sống sót qua cơn hiểm nghèo. Sau đó cô mềm oặt nửa phủ phục xuống đất, toàn thân đều là mồ hôi lạnh. Cô hít vào thật sâu, lại hít sâu vào nữa, tựa như muốn làm thế để xác nhận rằng mình vẫn còn sống.

Cô từ từ cử động một chút, vùng từ bắp chân trở xuống vừa lạnh vừa cứng ngắt, động tác cực kỳ chậm chạp. Sau khi chật vật bò dậy, cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, suy nghĩ ngưng đọng khi nãy đã quay trở về.

Cô nhìn ra xa, chiếc xe của Chung Định đang quay đầu, lại chạy về phía này.

Hứa Huệ Chanh sợ tới mức nhìn không chớp mắt vào chiếc xe đang chạy về phía cô của hắn, nhưng lại không biết chạy trốn thế nào. Hoặc là nói, vào lúc đó, cô đã nghĩ đến hậu quả từ cử động vừa nãy của mình sẽ mang đến, có thể sẽ bị trừng phạt nặng hơn nữa.

Sau khi dọa cô sợ đến hoảng hồn, Chung Định cũng thắng xe lại. Chiếc xe dừng ở nơi cách cô chưa đến hai mét, sau đó hắn xuống xe đi về phía cô.

Hứa Huệ Chanh không dám nhìn vẻ mặt của hắn, cô cúi thấp đầu, lùi lại mấy bước.

“Bây giờ biết sợ rồi?” Giọng điệu của Chung Định vẫn nhẹ nhàng, “Vừa nãy không phải can đảm lắm sao, dám chạy?”

Cô không lên tiếng, rụt vai lại, tiếp tục lùi lại.

Hắn càng tiến càng gần, cho đến khi cô không còn đường để lùi lại, hắn chụp lấy vai của cô, dồn cô vào giữa vách núi và hắn, cúi đầu nói vào tai cô, “Tiểu Sơn Trà, đến đây, nói với anh nào, vừa nãy sao cưng trở nên dũng cảm thế hả?”

Cô nghiêng đầu tránh hắn, nhịn không được mà van xin, “Chung tiên sinh, tôi sai rồi…”

“Anh đương nhiên biết là cưng sai rồi.” Hắn gạt một bên tóc của cô ra, động tác vừa dịu dàng vừa từ tốn, “Lúc trước anh nói thế nào? Chúng ta thắng rồi, anh sẽ cho cưng một mối làm ăn.”

Nước mắt của cô đã bị hắn dọa cho sợ đến ứa ra.

“Bất kỳ người đàn ông nào ở đây, cưng theo ai cũng sẽ kiếm được rất khá. Đúng không nào?” Hơi mà Chung Định thở ra đều phả vào vành tai của cô, thấy cô không trả lời, giọng nói của hắn trở nên lạnh lùng, “Đúng không nào?”

Cô gật đầu, nước mắt lăn dài xuống.

Hắn dùng đốt ngón tay quệt ngang vệt nước mắt của cô, “Nhưng cưng khăng khăng không chịu nghe lời. Cưng nói anh làm sao mà giới thiệu một đại kim chủ cho cưng đây?”

“Chung tiên sinh, tôi sai rồi…” Hứa Huệ Chanh lẩm bẩm cầu xin hắn, “Tôi sai rồi…” Thật ra thì cô sai ở chỗ nào? Cô chỉ là không muốn chết thôi mà.

“Biết sai rồi?” Hắn chà xát hai má của cô.

“Tôi biết sai rồi…”

“Biết sai chịu sửa.” Đột nhiên vẻ mặt của hắn thả lỏng, cười đến quái dị, “Tiểu Sơn Trà, vậy anh xem như cưng thua rồi?”

Cô mù mịt, nhất thời không hiểu ý nghĩa trong câu nói của hắn.

“Nếu đã là lỗi của cưng, vậy thì tất cả tổn thất của anh đều nên tính lên đầu cưng nhỉ, đúng không nào?” Hắn nói xong liền thả cô ra, tìm được người chịu tội thay, rõ ràng tâm tình của hắn trở nên tốt hơn.

Chung Định cong mắt cười lên, dưới ánh nhìn của Hứa Huệ Chanh thì đó chính là một cái lưỡi hái, cắt đứt mất hy vọng về cuộc sống của cô.

“Chung tiên sinh…” Cô cuống cuồng kéo lấy áo khoác của hắn, bỗng thấy ánh mắt sắc lạnh của hắn quét qua tay của cô, cô liền thức thời rụt lại, “Chung tiên sinh, tôi… không có tiền… xin ngài…”

Hắn đổi chủ đề, “Cưng bán mấy năm rồi?”

Nhất thời cô nghẹn lại, qua một hồi mới trả lời được, “Bốn… năm…”

“Chỗ đó đã nát bấy cả rồi.” Chung Định cười lên, “Không tiền thì bán tiếp.”

“Chung tiên sinh…”

“Cưng kêu Chung Hậu Sinh cũng vô dụng. Tiểu Sơn Trà, tính nhẫn nại của anh không tốt, không phải lúc nào cũng dễ nói chuyện thế này đâu.”

Trong lòng Hứa Huệ Chanh tràn ngập tuyệt vọng, cô vừa khóc vừa cầu xin hắn, “Chung tiên sinh, xin lỗi… tôi biết sai rồi, sau này tôi nhất định sẽ nghe lời. Xin ngài…”

“Sau này?” Hắn hạ mắt nhìn gương mặt thê thảm của cô, nụ cười lại càng sâu, “Vậy thì thú vị rồi.”

Nước mắt của cô mờ nhạt, đường kẻ mắt đen như mực theo nước mắt trở nên nhòe nhoẹt.

“Tiểu Sơn Trà, sau này tính sau này. Khoản nợ ngày hôm nay, cưng vẫn phải trả sạch đấy. Nhưng mà ____” Hắn cực kỳ hòa nhã, “Anh có thể thư thả cho cưng một khoảng thời gian. Về ngày tháng cụ thể, thì phải xem biểu hiện của cưng đấy.”

Hứa Huệ Chanh ngửa đầu nhìn nụ cười của Chung Định. Cô cảm thấy, bản thân chưa hề đi ra khỏi cuộc sống trước đây, mà là rơi vào cái động đen sâu hun hút không thấy đáy.

Tại sao mình không bị tông chết trong cuộc thi luôn đi nhỉ…

Chung Định nói xong những lời cần nói liền một mình trở lại điểm xuất phát nơi giữa sườn núi.

Thấy kết quả bị loại của hắn, có mấy người huýt sáo. Ai đó còn hô lên, “Quá dữ, bức chết con nhỏ kia rồi.”

Hắn cười nhạt một tiếng.

Kiều Lăng tiến lên, hạ thấp giọng nói, “Chơi xong rồi?” Gã nghe những người bên kia tường thuật lại câu chuyện, cũng chẳng quá kinh ngạc. Dù sao thì Chung Định cũng chính là loại ngông cuồng như vậy.

“Vẫn ổn.” Chung Định nhìn bầu trời đêm nơi phương xa, thờ ơ nói, “Tao chẳng biết chỗ nào của Tứ Xuyên có hoa Sơn Trà, làm sao đưa tro cốt của cô ta về được.”

Kiều Lăng không hiểu câu nói này, đang tính hỏi kỹ thì người bên cạnh đã gào to hỏi ai muốn ra sân. Nghĩ đến cuộc đua, gã liếc nhìn Chung Định, bộ dạng vui sướng khi người khác gặp họa, “Trận này mày không được lắm nhỉ, hai lần đều toi cơm.”

Chung Định giễu cợt trả lời, “Mày mới không được.”

“Con nhỏ đó vượng tao.” Kiều Lăng giơ ngón tay cái lên, chỉ chỉ vào mình.

“Vậy mày nuôi cô ta cho tốt.”

Suýt chút thì Kiều Lăng mắc nghẹn, “Nếu như mặt mũi của nó khá hơn chút thì còn miễn cưỡng.”

Chung Định không nói nữa, lôi bật lửa ra, chơi trò bật đóng nắp theo thói quen.

Kiều Lăng cười gian, “Con bé hợp tác với tao, chút nữa sẽ đến, sắc nước hương trời đó.”

http://tieulun.hopto.org

Chung Định ừ hử một tiếng. Hắn liếc nhìn thấy Hứa Huệ Chanh đang hồn bay phách lạc, từ bên đường núi đang từ từ đi tới.

Vẻ mặt của hắn chứa đầy sự nhạo báng.

Đúng như Kiều Lăng vừa nói, loại đàn bà này, thật chẳng thể nhìn nổi.

Hứa Huệ Chanh không đi qua bên Chung Định, cô lặng lẽ đứng quan sát trong một góc. Cô không biết hắn sẽ xử lý cô như thế nào, mà cũng không dám bỏ đi.

Cô không hề để ý đến tình hình chính xác của trận đánh cược. Mắt cô nhìn những bóng người di động, nhưng suy nghĩ thì đã bay đi nơi nao.

Cô chưa kịp gom đủ tiền để rời khỏi Chu Cát Vũ, thế mà lại phải đeo thêm khoản tiền cược của Chung Định. Cô muốn mắng lớn vận mệnh trêu ngươi, cô muốn chống lại sự khinh thường của Chung Định, thậm chí cô còn hận đến mức muốn tay đấm chân đá hắn ta.

Nhưng, cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Cô phải nghe lời, cô không thể nào không nghe lời.

Người thắng cuộc cuối cùng của cuộc cá cược chính là Kiều Lăng và cô người đẹp cộng sự của gã. Cô mỹ nhân đó, tựa sát vào Kiều Lăng, trên mặt có mấy vết thương lớn cỡ lòng bàn tay.

Hết trò người tan, Chung Định một mình rời khỏi.

Hứa Huệ Chanh thì suýt chút bị một đám người kia quên mất ở trên núi.

Kiều Lăng có người đẹp làm bạn, sớm đã không còn nhớ đến chuyện Hứa Huệ Chanh phải đi nhờ xe của gã. Vẫn là có một người trước khi đi có nhắc đến chuyện thua cuộc của Chung Định, hỏi một câu, “Kiều Lăng, con nhỏ đó tìm ở đâu ra vậy? Dám chống lại Chung Định, gan lớn quá.”

Lúc đó Kiều Lăng mới nhớ ra cô.

Gã đưa cô đến một khu vực sầm uất.

Cô nói lời cảm ơn.

Đầu óc của gã chẳng tập trung, đáp một câu rồi vội vàng tìm chỗ qua một đêm tuyệt diệu với mỹ nhân.

Hứa Huệ Chanh bắt xe, về đến nhà thì đã mệt mỏi rã rời.

Trước khi ngủ, cô lấy chiếc hộp báu nhỏ của mình ra, một lần lại một lần vuốt ve dọc theo mép hộp, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống mặt hộp.

Gần đây cô trở nên mít ướt rồi.

Từ sau ngày Hứa Huệ Chanh đi theo Chung Định, đãi ngộ bên hội sở đối với cô đột nhiên tốt hẳn.

Trước kia, cô và một đám "chị em" cùng nhau sử dụng chung một phòng thay đồ, còn giờ đây, Má Mì lại bố trí cho cô một căn phòng riêng.

Quan trọng nhất là thái độ của Má Mì, bà coi Hứa Huệ Chanh cứ như là đầu bảng vậy, còn tự mình chỉ bảo, "Sơn Trà, con phải trang điểm cho tốt vào nhé."

Hứa Huệ Chanh ngồi trong phòng trang điểm, khiêm tốn nói, "Gương mặt của con cũng là như thế rồi."

"Nói cái gì thế?" Má Mì yêu kiều lẳng lơ, "Trước kia là Má tùy cho các con, thành tích đều dựa vào bản lãnh của chính mình."

Hứa Huệ Chanh cười cười.

Thật ra Má Mì không phải là tùy cho các cô, mà là bà chỉ để ý những cô gái mà bà cảm thấy có tiền đồ.

http://tieulun.hopto.org

Má Mì vân vê gương mặt của Hứa Huệ Chanh, “Nhưng mà, nếu như con vươn lên, Má sẽ chính là hậu thuẫn kiên cố của con.”

“Cám ơn Má Mì.”

Má Mì ngắm nhìn lớp trang điểm của Hứa Huệ Chanh, lắc lắc đầu, “Sơn Trà, mỗi lần con trang điểm đều bẩn bẩn thế này, còn phấn lót này, hạt phấn lớn quá.”

Hứa Huệ Chanh có hơi kinh ngạc, cô đã như thế này nhiều năm rồi, mọi người đều biết khả năng trang điểm của cô vạn năm cũng chỉ là tay mơ.

“Con nói xem, con cũng đã làm cái nghề này lâu như vậy rồi, ngay cả một bộ đồ trang điểm tốt cũng không nỡ mua.” Má Mì tỏ vẻ như đau lòng lắm vậy.

Hứa Huệ Chanh cười khan.

“Cái sống mũi này, vẽ thô như vậy, con muốn đi đóng phim kinh dị à?”

“……”

“Cái đường kẻ mắt này, chậc chậc, kẻ sao mà hòa vào với bóng mắt thành một cục rồi. Kiều tiên sinh và Chung tiên sinh chưa bị dọa cho chạy mất, thật vô cùng may mắn.”

“……”

Mỗi câu nói, Má Mì lại thấm nước tẩy trang để tẩy đi.

Dần dần, lớp trang điểm dày đậm của Hứa Huệ Chanh đã bị chùi đi hơn phân nửa.

Liền ngay đó, động tác của Má Mì dừng lại. Bà nhìn chăm chú Hứa Huệ Chanh, “Sơn Trà, rốt cuộc con trang điểm vì sao vậy?”

Hứa Huệ Chanh cũng nhìn vào gương mặt trong gương.

Vì sao?

Vì làm nghề này đều phải trang điểm.

------oOo------

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.Me

Má Mì tỉ mỉ xem xét gương mặt của Hứa Huệ Chanh.

Tẩy đi lớp trang điểm kém cỏi kia, gương mặt của Hứa Huệ Chanh có thể ví như đóa sen mới nở. Khuôn mặt của cô không phải là loại góc cạnh cằm nhọn theo trào lưu hiện nay, mà là gương mặt trái xoan, mắt mí lót, trông vừa cổ điển lại duyên dáng.

Hứa Huệ Chanh là do Chu Cát Vũ đưa tới, Má Mì không xét duyệt nhan sắc của cô. Sau này thấy thành tích của Hứa Huệ Chanh thường thường, Má Mì cũng không hỏi gì nhiều, bà đều trực tiếp báo cáo tình hình cho Chu Cát Vũ.

Má Mì không hề ngờ rằng, Hứa Huệ Chanh lại là một mỹ nhân.

“Sơn Trà, lâu như vậy, con đã làm những gì kia chứ!” Mà Mì rất đau lòng, cảm thấy những năm nay đã để vụt mất vô số cơ hội kiếm tiền. Bà vốn còn buồn bực tại sao Kiều Lăng và Chung Định đều chỉ đích danh Hứa Huệ Chanh, bây giờ nghĩ lại, có thể là hai người kia đã nhìn thấu được thật ra đây chính là một mỹ nhân thật sự.

Má Mì thầm than mình bản lĩnh không bằng người.

Hứa Huệ Chanh không kịp phản ứng, “Má Mì, con không giỏi trang điểm …” Bình thường cô bôi một lớp phấn nền thật dày, sau đó vẽ lên những đường thô đậm. Cô không thể điều chỉnh chuẩn xác lực tay, đậm nhạt không đều, hơn nữa đánh mảng cũng quá tay, không bao lâu đã trở nên thô bẩn.

“Vậy thì đừng trang điểm!” Mà Mì đanh mặt lại. “Ai mà không trang điểm cho mình thành xinh đẹp lỗng lẫy chứ, còn con thì ngược lại, một gương mặt xinh đẹp thế kia, bôi bôi trát trát chẳng khác gì thằng hề.”

Hứa Huệ Chanh sững sốt.

Từ nhỏ cô đã có cái nhũ danh, gọi là “Sửu Nha”. Ba mẹ cũng gọi “Sửu Nha, Sửu Nha”, gọi cho đến lớn cũng vẫn là cái tên đó. Sau này lưu lạc đến chốn phong trần, giữa vô vàn người đẹp thời thượng, cô lại càng không nổi bật. Hơn nữa, các chị em đi bệnh viện chích thuốc, thẩm mỹ, đều là chỉnh mắt to hơn, gọt cằm thon nhọn, cho nên, Hứa Huệ Chanh cứ luôn nghĩ tướng mạo của mình rất bình thường.

(Sửu Nha: cô bé xấu xí)

Cô lại ngắm nhìn bản thân, vẫn chưa phân biệt được là có đẹp hay không.

Ánh mắt của Má Mì cũng chuyển đến bóng người trong gương, suy nghĩ của bà xoay chuyển một hồi, đột nhiên nảy ra chủ ý. Vào đêm Giáng Sinh, hội sở sẽ tổ chức một cuộc thi chọn hoa khôi, người đến đều thuộc đẳng cấp khách quý. Vốn là đã chọn ra được mười mấy người đẹp được yêu chuộng để tham gia, bây giờ thấy được nhan sắc thực sự của Hứa Huệ Chanh, Má Mì liền có ý đặc cách đề cử cô vào.

Ý tưởng này có rồi, nhưng Má Mì vẫn không dám tự mình quyết định, tính toán sẽ thương lượng với Chu Cát Vũ rồi nói sau.

Má Mì tô vẽ cho Hứa Huệ Chanh một lớp trang điểm nhạt, rất có hiệu quả, quả thực cứ như biến thành một người khác. Trước lúc đi, bà dặn dò, “Sơn Trà, tự mình học tập cho tốt vào, cố gắng lên.”

“Vâng, cám ơn Má Mì.”

Hứa Huệ Chanh ngắm nhìn mình trong gương, ngẩn ngơ.

Cô thích đắp lên mặt lớp phấn dày, vì đó chính là một cái mặt nạ, cô khát khao có thể đổi một gương mặt khác để đi đối diện với hoàn cảnh nhơ nhớp

này. Cô hy vọng sau này khi về lại quê nhà, có thể đàng hoàng sống nửa đời còn lại, nhưng lại sợ sẽ có một ngày, người khác sẽ nhận ra cô. Cho nên cô ra sức đắp lên mình một đống phấn.

Mà lớp trang điểm nhạt này, không thể nghi ngờ là đã hoàn toàn vạch trần cô rồi.

Cô chọn lấy đồ trang điểm, dùng chổi trang điểm đánh lên hai má của mình, chẳng mấy chốc, lại là một lớp trang điểm cẩu thả xù xì.

Cô cảm thấy, nhìn dáng vẻ này lại cho cô cảm giác an toàn hơn.

Sau khi Má Mì và Chu cát Vũ thương lượng xong, quyết định sẽ đưa Hứa Huệ Chanh lên sân khấu chọn hoa khôi. Lúc bà điện thoại thông báo cho Hứa Huệ Chanh, giọng điệu vẫn tương đối ôn tồn. “Sơn Trà, con phải cố gắng lên đấy. Nếu như được ai đó nhìn trúng, một thoáng đã kiếm được tiền trong một năm rồi.”

Hứa Huệ Chanh mờ mịt, “Má Mì, con không thể…” Cô nhớ cuộc thi năm ngoái đều là những chân dài có thành tích cao.

Má Mì trề môi, “Cái này thì có gì có thể với không thể chứ, hầu hạ khách hàng, con đã là kỳ cựu rồi.”

Hứa Huệ Chanh còn muốn nói mình không có tài nghệ, nhưng Má Mì không kiên nhẫn nữa, bà nói, “Mà báo cho Vũ ca biết rồi, nếu con có ý kiến thì đi hỏi anh ta.”

Hứa Huệ Chanh làm gì dám đi quấy rầy Chu Cát Vũ chứ, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp.

Khang Hân biết Hứa Huệ Chanh cũng muốn đi thi, cô hơi bất ngờ, nhưng cũng không hỏi kỹ.

Ngược lại, Hứa Huệ Chanh lại đi hỏi ý kiến Khang Hân về việc chọn hoa

khôi. Thí dụ như, phải thi mục gì, nếu như không được khách hàng điểm danh, vậy có bị trừng phạt hay không.

Khang Hân bật cười, “Chính là đi sân khấu chữ T. Cô tưởng là chọn hoa khôi thật sao?” Nói trắng ra thì, chẳng qua là so xem ai có thể chiếm được sự yêu thích của đàn ông.

Thắng thua trong cuộc thi thì Hứa Huệ Chanh không hề để ý, dù sao thì cô cũng là vịt bị lùa ra trận (*). Cái cô lo lắng là chuyện khác, cô nhỏ tiếng hỏi, “Vậy…. nếu như không có khách nào muốn… Má Mì có tức giận không vậy?”

(*Biến thể của câu “Lùa vịt lên chuồng” – 赶鸭子上架 – tiếng Việt có câu tương tự là “không trâu bắt chó đi cày/ trâu không có bắt chó kéo cày”, ý chỉ một người bị ép làm một việc mình không thể làm.)

“Cố gắng đi.” Khang Hân chỉ có thể nói như thế.

“Vâng, cám ơn chị.” Hứa huệ Chanh nghe hiểu, nếu như cô không thể bán ra được thì sẽ phiền phức. “Chúng ta cùng cố gắng.”

Đột nhiên cô nghĩ tới, không biết Chung Định có đến hay không. Cô cầu nguyện cho hắn đừng nên tới.

Đêm Giáng Sinh, Chung Định thật sự không xuất hiện tại hội sở.

Hoàn toàn không liên quan đến lời cầu khấn của Hứa Huệ Chanh.

Kiều Lăng đến phòng bao của khách quý từ sớm.

Đây là tầng lầu phụ của hội sở. Ban đầu khi thiết kế đã tính đến những loại hoạt động thi đấu, khu này là xây viền theo sân khấu trung tâm ở lầu một, là những căn phòng xếp thành dãy dành cho khách quý. Xuyên qua cửa sổ, các vị khách có thể quan sát tỉ mỉ các thí sinh. Nếu như có hứng thú với ai thì khách sẽ dùng nút bấm lắp trong phòng để tiến hành đấu giá. Còn không phải là khách quý thì chỉ có thể ngồi vị trí ghế dựa trên lầu hai để tiến hành đấu giá.

Kiều Lăng ôm lấy một mỹ nữ, lười biếng dựa vào sofa.

Có mấy cậu ấm đang ở đây cùng cười cười nói nói.

Kiều Lăng cười cười vê nắn bộ ngực của cô bạn gái. Gã liếc nhìn sân khấu trống trơn, nói vào tai cô bạn gái, “Mỹ nhân à, nếu như tối nay anh mà muốn, chúng ta sẽ chơi ba người nhé.”

Cô nàng thích thú chờ mong nhưng lại tỏ vẻ kháng cự.

Sau khi chuẩn bị xong, Hứa Huệ Chanh đi đến toilet.

Cô vẫn còn chưa yên tậm chuyện của Chung Định.

Tối hôm đó, Chung Định không nói cho cô biết số tiền phải bồi thường, nhưng cô vẫn còn nhớ trước khi đi Kiều Lăng có nói, cái lần gã bóp cổ cô, Chung Định đã thua mất một chiếc xe, cho nên tiền cược vụ đua xe chắc chắn không hề thấp, cô đền không nổi.

Nếu như tối nay vận khí tốt, cô có thể sẽ gặp được khách quý, như thế là có thể được một khoản tiền boa không tệ rồi. Sau đó, có thể trả trước cho Chung Định.

Hứa Huệ Chanh vẫn còn đang suy nghĩ như thế, khi ra khỏi toilet cô xuôi theo hành lang đi về phía phòng thay đồ.

Cô vẫn còn đang suy nghĩ, nếu như mình tiếp tục mặc váy rộng thùng thình thì có hấp dẫn được ánh mắt của đám đàn ông hay không…

Lúc lơ đãng ngẩng đầu lên, cô thoáng nhìn thấy ở đằng trước một bóng lưng đang rẽ về phía bên trái.

Cô sửng người.

Nếu như cô không nhìn lầm…. Nếu như cô không nhìn lầm…

Cô vội vàng chạy bước nhỏ về hướng đó, nhưng lại không dám trực tiếp quẹo vào lối rẽ kia, mà ngừng ở trước chỗ rẽ ngoặc, ló đầu nhìn bóng lưng của người đó.

… Quả nhiên là Kiều Diên.

Bóng lưng của Kiều Diên và Chung Định, gần như giống y chang nhau. Cách mà Hứa Huệ Chanh phân biệt, chính là quần áo của hai người.

Phong cách của Chung Định rất sang trọng. Cô là một người không rành hàng hiệu cũng có thể nhìn ra được chất liệu quần áo của hắn là thượng đẳng, còn quần áo của Kiều Diên thì lại tương đối bình dân.

Sau khi xác nhận người đó là Kiều Diên, cô liền vội vàng đuổi lên trước, “Kiều tiên sinh?”

Kiều Diên dừng bước quay đầu, con ngươi vẫn ấm áp như vậy.

Hứa Huệ Chanh nhìn gương mặt của anh, ngơ ngẩn.

Không phải là chứng mù mặt của cô nặng thêm, mà là, anh và Chung Định thật sự rất giống nhau. Điểm khác biệt chính là, đầu tóc của Chung Định đã được chỉnh trang, tóc mái vuốt thẳng lên, còn tóc mái trước trán của Kiều Diên thì rũ xuống rất tự nhiên.

Kiều Diên thấy cô không nói gì, cười cười, “Cô quen tôi à?”

Lòng Hứa Huệ Chanh thoáng cảm thấy mất mát, anh lại không nhớ ra cô rồi, “Có gặp qua.”

Anh hơi áy náy, “Xin lỗi, tôi hơi đãng trí.”

“Không sao.” Cô cười, thật ra có thể gặp được anh đã là tốt lắm rồi.

Anh cũng cười, mắt liếc về phía hành lang, “Đúng rồi, có thể phiền cô một

chuyện không?”

“Ừm.” Đương nhiên có thể.

“Tôi đang ở đây tiêu phí, vừa đi toilet một chuyến, ra khỏi phòng vệ sinh thì đã không tìm được chỗ hồi nãy rồi, hơn nữa cũng không nhìn thấy nhân viên phục vụ trong hành lang.”

“Anh đi nhầm tầng rồi. Đây là tầng phụ của hội sở, hôm nay có hoạt động, cho nên đã dọn dẹp sân khấu rồi.” Hứa Huệ Chanh chỉ về phía trước, “Anh đi thang máy kia xuống dưới.”

“Thì ra là vậy.” Kiều Diên lễ độ nói tiếng cảm ơn, “Cám ơn cô.”

“Không cần khách sáo.” Cô chán nản bản thân chưa gì đã vội vàng chạy tới đây, bèn lùi lại một bước, xoay người chuẩn bị rời khỏi.

Kiều Diên liếc nhìn bóng lưng của cô một cái, vẻ mặt hơi biến đổi, anh nhớ ra cái gì đó, “Hứa tiểu thư?”

Cô kinh ngạc quay đầu lại.

Ánh mắt của anh di chuyển trên gương mặt cô, anh cất tiếng khen ngợi, “Hứa tiểu thư trở nên xinh đẹp hơn rồi.”

Hứa Huệ Chanh bừng tỉnh. Không phải là anh không nhớ cô, mà là vì cô phải tham gia chọn hoa khôi, cho nên các “chị em” đã giúp cô trang điểm. “Cám ơn.” Nhưng không thể phủ nhận, nghe thấy lời anh nói, cô rất vui vẻ.

“Sao mái tóc dài thế mà cắt đi rồi?”

“Có chút chuyện, nên cắt thôi.”

“Thật đáng tiếc quá.” Ánh mắt của anh tựa như xuyên qua cô mà nhìn vào ai đó.

Hứa Huệ Chanh rất muốn tiếp tục trò chuyện với anh, nhưng cô vẫn còn hoạt

động phải tham gia. “Kiều tiên sinh, tôi có việc phải đi rồi.” Nói xong, cô thật muốn cắn lưỡi của mình. Chuyện cô phải làm, không phải chính là liên quan đến chuyện quyến rũ đàn ông sao.

“Vâng.” Vẻ mặt của Kiều Diên không đổi, “Chỗ này có hoạt động sao?”

“Ừm.” Giọng nói của cô thấp xuống, “Chọn hoa khôi…”

Anh cười, không hề có chút ý nhạo báng, rồi nói, “Nghe cỏ vẻ rất thú vị.”

Giọng nói của cô càng thấp, “Tôi đi đây.”

Bước đi của Hứa Huệ Chanh vừa gấp vừa nhanh.

Lúc đầu mới nhìn thấy anh, cô rất vui mừng. Nhưng nói xong mấy câu, sự tự ti của cô đã trỗi dậy.

Cái gọi là thi thố, chính là một đám “chị em” mặc váy dài hai dây đứng trên sân khấu nhận lấy ánh mắt dò xét của đám đàn ông phía dưới.

Người chủ trì chưa nói được mấy câu, thính phòng lầu trên đã có khán giả lớn tiếng than phiền, “Mặc nhiều quá. Cởi cởi cởi cởi.”

Người chủ trì ha ha cười hai tiếng, “Trò hay ở phía sau, các vị yên lòng chớ nóng vội.”

Lúc người chủ trì giới thiệu từng vị “tiểu thư” một, Kiều Lăng tỏ vẻ hoàn toàn không tập trung, hắn dựa vào vai cô bạn gái, nghe tiếng loa phóng thanh trong phòng bao truyền đến tiếng báo tên gọi và số hiệu, gã cắn cô bạn gái một cái, “Tiểu mỹ nhân, em tên là gì vậy?”

“Kiều tiên sinh, em tên là **.” Cô gái nũng nịu.

“Cuối cùng cũng không phải là tên hiệu rồi. **, thật đẹp.” Gã táy máy tay chân, cô gái gần ngay cạnh khiến gã càng có hứng thú.

Nhưng mà, khi gã nghe thấy một cái tên, động tác liền ngừng lại.

Sơn Trà.

Nếu như khả năng ghi nhớ của gã không có vấn đề, cái cô "tiểu thư" đã khiến cho Chung Định thua đến thê thảm chính là tên này. Nhưng mà, với nhan sắc của cô ta, đi thi hoa khôi?

Kiều Lăng nghếch đầu nhìn về phía sân khấu, sau đó, ánh mắt của gã ngưng tụ.

Trên sân khấu, Hứa Huệ Chanh cười đến cực kỳ quyến rũ xinh đẹp, phối hợp với đường nét ngũ quan mềm mại, rõ ràng đã làm gã kinh ngạc.

Gã nhớ lại chuyện cô ta bị ngã xuống nước. Lúc cô ta được người hầu vớt từ trong nước lên, lớp trang điểm cực kỳ xấu xí, sau đó cô ta được khiêng vào phòng khách, cũng chẳng có ai giúp cô ta xử lý gương mặt kia.

Chậc chậc, nhìn xem gã đã bỏ lỡ cái gì kia…

Kiều Lăng quét mắt một vòng đám phụ nữ còn lại trên sân khấu, lộ ra nụ cười, đưa tay ấn nút đấu giá.

Ai biết được, thế mà lại có người đã đưa ra một cái giá cao hơn.

Gã lại tăng giá.

Bên kia cũng tăng.

Sau ba vòng, Kiều Lăng u ám, "Gặp quỷ rồi!"

------oOo------

http://tieulun.hopto.org

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.Me

Về giá cả của gái gú, trong lòng của Kiều Lăng có một cái cân. Mặt dù gương mặt của Hứa Huệ Chanh có thể xem như qua ải, nhưng về phương diện thân hình thì lại không đạt, gã không thể cho cô ta cái giá quá cao được.

Sở dĩ lần trước cho cô ta 20 vạn, là bởi vì con số gã thắng về được vượt qua con số đó rất xa.

Lần này đã đấu giá cô ta ba hiệp, gã cảm thấy có thể dừng ở đây được rồi. Huống hồ, hôm nay không bao cô ta, đợi qua hết kỳ giới hạn của lần thi này, cũng sẽ mua được cô ta thôi. Chỉ là thời gian lùi lại một chút mà thôi.

Cái mà gã hiếu kỳ, không biết là đối phương có lai lịch gì, lại có thể vì Hứa Huệ Chanh mà đập một số tiền lớn.

Kiều Lăng lại nhìn lên phía trên khán đài, sau đó nhún nhún vai, quay về ôm lấy cô bạn gái của hắn.

Vừa nãy gã cũng là tranh cao thấp hăng quá mức rồi.

Thật ra cái hoạt động này, nét đặc sắc của trò hay đều ở phía sau, đám đàn ông không cần phải đấu giá ở cái giai đoạn này. Tiếp sau đó, đám phụ nữ sẽ có màn biểu diễn thoát y, sau nữa, chính là màn catwalk trong trạng thái gần như thoát y toàn bộ. Đa số đám đàn ông mong đợi nhất đơn giản chính là tiết mục này.

Chẳng qua chỉ là, tối nay Kiều Lăng không thể nhìn thấy màn biểu diễn múa thoát y của Hứa Huệ Chanh nữa.

Sau khi đám phụ nữ đã hoàn tất buổi trình diễn, người chủ trì liền toét miệng ra, thần thần bí bí công bố kết quả của cuộc đấu giá đầu tiên.

Đám đàn ông bên dưới sân khấu đa số đều vỗ tay cho có lệ.

Số khách đấu giá ở vòng đấu đầu tiên rất ít. Dù sao thì các cô gái vẫn còn bọc trong quần áo, bọn họ chỉ là được nhìn lướt qua mà thôi, ai biết được che khuất bên dưới những bộ váy đầm kia có phải là chân to đùi thô hay không.

Kết quả công bố cho thấy, chỉ có ba cô là có người đấu giá. Trong đó đã bao gồm Hứa Huệ Chanh.

Ngay chính cô cũng rất bất ngờ. Trên sân khấu đều là những hồng bài được chọn lựa kỹ càng, ngoại trừ cô. Sau khi cô ra sân khấu thì chỉ có gắng sức cười, lời cũng chẳng nói được mấy câu. Thì ra cũng có người thích loại hình như cô.

Tuy rằng giá của cô chưa được công bố, nhưng cô đã cảm thấy rất vui vẻ và yên tâm rồi. Dù sao thì màn múa thoát y tiếp sau cũng là khoản cô không mạnh.

Căn cứ vào quy định của cuộc thi, vì đã có khách đấu giá cô cho nên cô sẽ không biểu diễn miễn trước đám đông nữa. Bởi vì, bây giờ cô đã có bảng giá.

Ba người phụ nữ lui khỏi sân khấu.

Hứa Huệ Chanh đi ra hậu trường, cô nhìn về đoạn đường vừa nãy, nghe thấy sân khấu bên kia truyền đến từng trận tiếng vỗ tay và tiếng huyên náo.

Nếu như không có khách đấu giá cô, vậy thì cô cũng sẽ giống như những thí sinh còn lại, phải dụ dỗ đàn ông trước ánh mắt của bao người. Mà dự định của cô chỉ là tùy tiện lắc vài cái, sau đó nhanh chóng thoát y. Cô chẳng có tài nghệ gì gọi là xuất sắc hết, càng không muốn nhảy một hồi đã dọa cho đám khách sợ chạy sạch.

Lúc ba người phụ nữ trở về phòng nghỉ thì Má Mì đã ở trong đó từ trước, bà yểu điệu đi tới, “Các con đều làm rất tốt.”

Nói xong, bà cố ý ân cần cầm lấy tay của Hứa Huệ Chanh, thân thiết như hai chị em ruột, “Sơn Trà, con đúng là vận khí tốt mà.”

Hứa Huệ Chanh không hiểu, lẳng lặng chờ câu tiếp theo.

Má Mì nhìn gương mặt của Hứa Huệ Chanh, dường như càng nhìn càng hài lòng, “Má biết mà, con sẽ nổi tiếng.”

Hứa Huệ Chanh kinh ngạc.

“Sơn Trà, con mới ra sân khấu thì đã có hai người khách tranh nhau đấu giá rồi.” Vui mừng lộ rõ trên nét mặt của bà, “Giá tiền cũng cao hơn người khác.”

Nghe vậy, Hứa Huệ Chanh nhanh chóng liếc nhìn về hai người phụ nữ còn lại, cô hạ thấp người xuống, “Cám ơn Má Mì chỉ bảo.”

Má Mì cười to, “Dù sao thì, các con cứ đợi ở đây trước đã, đợi xem còn có khách nào đặt giá cao hơn không.”

Ba người đều gật đầu vâng dạ.

Sau khi Má Mì rời khỏi, cô Giáp kéo ghế ngồi xuống, đốt một điếu thuốc, nói với Hứa Huệ Chanh, “Cô đúng là một con hắc mã, chẳng cần qua vòng sơ tuyển đã vào thẳng vòng chung kết luôn.”

“Chỉ là vận khí tốt mà thôi.” Hứa Huệ Chanh thật sự nghĩ như thế.

Cô Giáp cười, “Tốt thật.”

“Tôi đi nghỉ một chút.” Hứa Huệ Chanh không có ý khoe mẻ lên mặt, nói xong cô liền đi vào phòng nghỉ của mình.

Cô và cô Giáp, số lần chạm mặt nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cô Giáp không giống các “tiểu thư” khác trong hội sở, cô ta là “tiểu thư” cao cấp. Cô ta có nhan sắc, có học vấn, có công việc, trong xã hội cũng được tính là một gia tộc tiểu tư sản. Khách mà cô ta tiếp là những nhân vật có tai có mặt, hơn nữa, trong một năm cô ta chỉ làm vài tháng.

Hứa Huệ Chanh đã từng không thể nào hiểu được suy nghĩ của Giáp. Sau này, cô nhìn thấy nhiều rồi, mới biết được sự mê hoặc của đồng tiền lớn biết chừng nào.

Hứa Huệ Chanh ngồi trong phòng nghỉ cho tới tận khi cuộc thi kết thúc, cuối cùng cũng vẫn là người đấu giá kia.

Trong khoảng thời gian đó, khách hàng của cô Giáp đã đổi hết mấy người, bọn họ đều là kẻ sau tiếp bước kẻ trước nâng giá vì cô ta. Giáp nhờ thế mà tìm lại được sự tự tin của bản thân cô nàng. Nhưng mà, đến lúc cuối cùng tuyên bố kết quả của cuộc thi, Giáp lại không giữ được thăng bằng…

Hứa Huệ Chanh mới là quán quân.

Người đấu giá thắng của cô vẫn giữ nguyên không đổi, bởi vì con số đó, những người khách khác đều theo không được.

Hôm nay lúc ra ngoài, Kiều Diên lại theo thói quen đi về phía con phố ẩm thực. Anh cũng không biết được bản thân mình đang làm cái gì.

Rõ ràng là chẳng tìm thấy gì hết.

Ở trên phố, anh đi không mục đích, bước chân sượt qua các đôi tình nhân. Sau đó, anh dừng lại trước cột đèn đường trước cổng trường, nhìn dòng người đi qua đi lại. Sau gần mười phút, anh chẳng nhìn thấy gì cả, bèn rời khỏi.

Thật ra không phải anh hoàn toàn tìm không thấy. Ít nhất, có một bóng lưng. Anh nhớ rằng đó là một người làm cái nghề đặc thù.

Kiều Diên nghĩ rất lâu mới nhớ ra được Hứa Huệ Chanh làm việc ở đâu. Nhưng mà, lúc đến hội sở, khi anh hỏi tên của cô thì lại chẳng ai biết.

Anh đại khái hiểu ra được, tên mà cô nói cho anh biết, có khả năng là tên

thật.

Hắn nên cảm ơn rằng, không biết làm sao mà anh đã rẽ sai đường, đi đến khu lầu phụ, cho nên đã vô tình gặp được cô.

Điều đáng tiếc là, mái tóc dài của cô đã không còn.

Sau khi Hứa Huệ Chanh rời khỏi, Kiều Diên vốn muốn trực tiếp về nhà. Nhưng anh nhìn thấy tấm áp phích tuyên truyền ở cửa thang máy, bèn vòng trở lại.

Dù sao thì vẫn còn sớm, xem một chút cuộc tuyển hoa khôi của các "tiểu thư" cũng coi như là để tiêu khiển.

Dựa theo bản chỉ đường trên tờ áp phích, anh đi đến khu vực khán giả ở trên lầu hai.

Lúc anh đến đã khá trễ, những vị trí ngay phía trước sân khấu chẳng còn lại bao nhiêu. Anh tùy tiện tìm một chỗ ở bên rìa để ngồi. Anh liếc nhìn thấy nút bấm ở trên tay vịn ghế ngồi, lúc nói nhũ danh của mình với mấy hàng ghế bên cạnh, anh chẳng có hứng thú gì.

Sau khi Hứa Huệ Chanh ra sân khấu, anh mới xem là thật sự quan tâm đến tình hình trên sân khấu.

Cô cười rất phong trần, so với hình ảnh cô gái kiệm lời anh thấy trước đó quả thật như trời với đất.

Kiều Diên chuyển mắt nhìn về hàng ghế phía đối diện. Bởi vì nơi đó xoay lưng lại với sân khấu nên ghế trống vẫn còn nhiều.

Anh bèn đổi vị trí.

Đại khái ở trong mắt người khác, cái hành động anh chuyển chỗ ngồi đến hàng ghế phía sau sân khấu để xem cái ót của các cô gái là một việc khá khó hiểu.

Kiều Diên không để ý đến những cô gái khác, ánh mắt của anh chỉ chăm chú vào Hứa Huệ Chanh. Chiếc váy hai dây của cô xẻ khá sâu, không có mái tóc dài che lại, hơn phân nửa tấm lưng trần của cô lộ ra không sót chút gì.

Thì ra lúc cô để tóc ngắn, vẫn là giống nhau.

Đột nhiên Kiều Diên muốn vươn tay ra vuốt ve đôi xương vai ấy. Sau khi nảy ra ý nghĩ này, anh đặt tay nhấn nút đấu giá.

Người chủ trì nói, cô tên là Sơn Trà.

Giọng trả lời của cô ngọt ngào, rất tận lực.

Anh dường như nhớ được, có một cô gái, giọng nói cũng ngọt ngào như thế, nhưng lại không hề làm dáng.

Sau khi Hứa Huệ Chanh lui ra sau sân khấu, nút đấu giá của Kiều Diên không còn có được đụng đến nữa. Giá của anh vẫn giữ nguyên kỷ lục.

Sau đó có một nhân viên phục vụ lần theo số của máy đấu giá mà tìm đến, kính cẩn mời Kiều Diên đến tầng quản lý của hội sở.

Kiều Diên nhàn nhạt từ chối, “Tôi chỉ cần gặp vị tiểu thư đó là được.”

Nhân viên thuyết phục vài câu, nhìn thấy Kiều Diên không hề bị lay động bèn không dám lôi thôi nữa. Cậu ta đi lên trước đưa tờ hóa đơn đấu giá bằng hai tay.

Ánh mắt của Kiều Diên dừng lại trên con số kia một chút, anh cười cười móc thẻ ra, “Kêu cô ấy đến tiệm lẩu ở đầu đường tìm tôi.”

Vẻ mặt của nhân viên kia nhất thời vặn xoắn một chốc.

Cái món gọi là lẩu kia, và tờ hóa đơn này, cực kỳ không ăn nhập nhau.

Lúc Hứa Huệ Chanh nghe đến quán lẩu cũng có chút kỳ quái. Nhưng mà, trong hôm nay, người đấu giá kia là khách quý của cô, cô nhất định phải hoàn toàn vâng theo.

Lúc ra khỏi hội sở, nhìn thấy khắp đường phố đều tràn ngập không khí Giáng Sinh, đột nhiên cô hối hận sao không mua cho mình một cái bít tất để nhét quà vào. Tuy rằng sẽ không có ai tặng quà cho cô, nhưng cô có thể tự tặng quà cho chính mình.

Khi đi đến trước cửa quán lẩu, cô nhìn một lượt, bên trong hơi nóng bốc lên nghi ngút.

Nhân viên tiếp tân chủ động hỏi, “Xin chào, tiểu thư, xin hỏi cô đặt chỗ chưa ạ?”

Đối với cách xưng hô đó, Hứa Huệ Chanh có chút lúng túng, “Rồi.”

“Xin mời vào.”

Hứa Huệ Chanh nhìn đông ngó tây trong tiệm. Cô không quen biết vị kim chủ ngày hôm nay, trước đó nhân viên phục vụ cũng không nói người đàn ông kia ăn bận như thế nào, cô chỉ có thể đợi đối phương chào hỏi trước.

Hơn nữa, vì sợ người đó nhận không ra cô, cô còn không dám trang điểm theo cái phong cách mà cô am hiểu kia.

Cô đi quanh quán một vòng, chẳng có ai gọi cô. Cô chỉ còn có thể chầm chậm đi thêm một vòng nữa, vẫn chẳng ai gọi. Cô nghi ngờ không biết có phải bị chơi khăm hay không.

Hứa Huệ Chanh một lần nữa đi ra tới cửa quán, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Kiều Diên từ bên ngoài bước vào.

Khoảnh khắc đó, chuyện cô muốn làm nhất, chính là lập tức trốn đi. Cô không muốn để anh biết được rằng cô đến nơi này là để tìm gã đàn ông bao

cô qua đêm.

Nhưng mà, Kiều Diên đã nhìn thấy cô. Anh để lộ ra nụ cười mỉm, đi về phía cô, “Tôi còn cho rằng cô không biết là quán nào, cho nên ra ngoài gọi điện đến chỗ các cô để hỏi thăm một chút.”

Trong tai Hứa Huệ Chanh vang lên một tiếng “ong”. Cô túm lấy quần áo của mình, trong một lúc dường như nghe không hiểu lời anh nói. Trực giác của cô kháng cự lại ý nghĩa của câu nói kia.

“Đi thôi nào, tối nay tôi còn chưa ăn gì đấy.” Anh đứng ở trước mặt cô, ánh mắt như chứa nước.

Cô vẫn còn ngây ngẩn.

Anh hỏi càng thêm dịu dàng, “Cô cũng đói rồi phải không?”

Đột nhiên cô hoàn hồn lại, hốt hoảng gật đầu. Gật đầu xong, cô mới thật sự hiểu được anh hỏi cái gì.

Tận đến khi ngồi xuống đối diện với anh, Hứa Huệ Chanh vẫn còn cảm thấy tất cả đều không phải là thật. Người khách tối nay của cô, sao lại có thể là anh được. Trước kia anh còn nói, bản thân anh thương nhớ bạn gái, không làm cái trò quan hệ nam nữ này.

“Hứa tiểu thư, cô đừng căng thẳng.” Nhìn ra được sự dè dặt của cô, Kiều Diên vừa điều chỉnh nhiệt độ của bếp lò, vừa lên tiếng giải thích, “Tối nay tôi rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, nên muốn tìm người để bầu bạn, hai ta cũng coi như là quen biết, nên tôi bèn chọn cô.”

Anh không nói ra là muốn bầu bạn như thế nào.

Hứa Huệ Chanh nghe thế, tâm tình rất phức tạp.

Cô xem anh như là một giấc mơ rất xa vời. Chính bởi vì anh quá tốt, cho nên cô không dám tiếp cận. Chỉ có anh, sau khi đã biết thân phận của cô, vẫn dùng thái độ dịu dàng nhã nhặn đó để đối xử với cô.

Nếu như ngủ cùng anh, cô sẽ cảm thấy bản thân vấy bẩn anh mất.

------oOo------

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh và Kiều Diên chia ra ngồi ở hai đầu của nồi lẩu, từ khi bắt đầu đụng đũa, cả hai hầu như chẳng nói gì.

Hứa Huệ Chanh muốn bỏ thịt sống vào trong lẩu thì bị Kiều Diên ngăn lại.

Anh cầm đũa dài lên, "Để tôi được rồi." Sau đó, suốt bữa ăn anh đều săn sóc cô, gắp thịt gắp rau cho cô.

Được chiều chuộng cô lại đâm lo. Hồi trước, thỉnh thoảng cô có cùng ăn cơm với khách, nhưng đối phương không hề săn sóc như thế này. Kiều Diên dường như thật sự xem cô như một người con gái bình thường vậy.

Hứa Huệ Chanh hơi nhướng mày lên, trùng hợp sao lại giao với ánh mắt của anh, cô lại cúi đầu. Từ trước đến nay cô chưa từng có loại tâm trạng này, vừa chua xót, lại mang theo một chút vị ngọt.

Cô cảm tạ trời xanh tự đáy lòng, để cô có thể gặp được anh. Tuy rằng thân phận của cô là không thấy được ánh sáng, lại có thể ngày mai khi trời vừa sáng lại không thấy tung tích của anh nữa, nhưng mà, cô được trải qua khoảnh khắc này, thế là đủ rồi. Cô lận đận lâu như vậy, đã học cách thỏa mãn từ sớm.

Hứa Huệ Chanh ôm lấy tâm tình chôn kỹ này, ghi nhớ lấy từng giây phút được ở chung với Kiều Diên.

Cách một nồi lẩu sôi sùng sục, thỉnh thoảng ánh mắt của cô lại lướt nhanh qua gương mặt anh.

Cô nhớ đến gương mặt tượng tự nhưng hoàn toàn không giống của Chung Định. Cô không rõ lai lịch của Kiều Diên, chỉ với cái tướng mạo này mà nói, cô cảm thấy anh và Chung Định có thể có quan hệ gì đó. Nhưng mà anh không phải họ Chung. Mà cái họ Kiều này, thật ra cũng có mối liên hệ với Chung Định, bởi vì Kiều Lăng.

Nhưng mà, quần áo của Kiều Diên so với Chung Định và Kiều Lăng rõ ràng là quá bình dân.

Cô do dự có nên hay không thử dò hỏi về chuyện của Kiều Diên và Chung Định. Sau đó, cô thay đổi suy nghĩ, cho dù anh có quan hệ với hai gã bệnh hoạn kia thì thế nào? Anh là anh, bọn họ là bọn họ. Ở cùng Kiều Diên, cô có một loại khoan khoái như một làn gió xuân nhẹ vậy. Quan trọng nhất là, cô ở bên cạnh anh nhận được sự tôn trọng. Mà cái sự dịu dàng này, làm cô cảm động hơn bất cứ thứ gì.

Kiều Diên rất nhanh đã thu đũa, thêm hai lon bia.

Hứa Huệ Chanh ý thức được bản thân mình ăn hơi nhiều, cô cũng vội vàng đặt đũa xuống, hai tay giấu ở phía dưới bàn.

Anh hiểu ý khẽ cười, “Cô ăn từ từ đi, không vội.”

“Tôi ăn no rồi.” Cô còn nghĩ đến một vấn đề, đó chính là nếu như ăn quá no thì bụng sẽ tròn lên, đến lúc phải khỏa thân phục-vụ anh thì, cô sẽ rất xấu hổ. Tuy rằng trước đây anh cũng đã từng thấy qua dáng vẻ bán khỏa thân của cô, nhưng bây giờ cô không được thoải mái như lần trước.

“Vậy ngừng một chút rồi ăn.” Ý cười của anh càng không che giấu, “Rau còn nhiều lắm, đừng để lãng phí.”

Cô bị anh cười đến càng thêm lúng túng, “… Anh cũng ăn nhiều thêm nữa đi.”

Kiều Diên nhấp một ngụm bia, “Tôi uống hết bia cũng tương đối rồi.”

“Vậy tôi đợi anh.”

Anh ừm một tiếng, ngay sau đó chuyển chủ đề, “Ở đó cô được gọi là Sơn Trà?”

“Ừm.” Cô gật đầu.

“Sơn Trà… Sơn Trà… ” Anh nhẩm hai lần, cười nói với cô, “Nghe cũng hay.”

“Cám ơn.” Vẻ mặt của cô rạng lên một chút. Lúc đầu chính là do nỗi nhớ quê hương, cho nên khi Má Mì hỏi chọn biệt hiệu là gì, phản ứng đầu tiên của cô chính là đóa hoa sơn trà tròn đầy kia.

Kiều Diên đã hiểu ra, cái tên này chắc là có ý nghĩa đặc biệt đối với cô. Bởi vì cô ít khi để lộ ra nụ cười trong trẻo đến vậy.

Tối nay cô ăn mặc trang điểm rất đẹp. Có nguyên nhân do hóa trang, nhưng chủ yếu nhất vẫn chính là trong lòng thoải mái.

Cô gái trong ký ức của anh, gương mặt hoàn toàn không giống với Hứa Huệ Chanh, nhưng tướng tá của hai người họ rất giống nhau, cho nên lúc nhìn thấy bóng lưng, anh cảm thấy dường như là người con gái đấy đứng trước mặt mình vậy.

Bữa lẩu này kéo dài trong một tiếng đồng hồ, hai người sau đó nói chuyện cũng xem như hài hòa.

Sau khi tính tiền ra ngoài, Kiều Diên mỉm cười chúc mừng, “Giáng Sinh vui vẻ.”

Hứa Huệ Chanh hơi kinh ngạc trong một chốc, “Giáng Sinh vui vẻ.”

Anh nhìn về phía vòng đu quay chọc trời, dò hỏi, “Hứa tiểu thư, đi dạo phố với tôi nhé?”

Cô gật đầu. Tuy rằng cô không biết tối nay anh muốn trải qua như thế nào, nhưng mà, cô đều vui lòng ở cùng anh.

Kiều Diên không đi dạo lâu lắm, anh gọi một chiếc taxi, đưa Hứa Huệ Chanh đến cái vòng đu quay chọc trời kia.

Vòng đu quay chọc trời trong thành phố là nơi tuyệt vời để ngắm cảnh trên cao, tọa lạc tại nơi trung tâm thành phố, rực rỡ và hoa lệ.

Nơi này đa phần đều là nơi các cặp tình nhân đến nói chuyện tình cảm. Lần đầu tiên Hứa Huệ Chanh đi qua nơi đây, cô nghĩ sau này cho dù là một mình thì cũng phải đến cảm nhận một chút tâm trạng ngắm nhìn thành phố này. Nhưng mà, đã lâu như vậy, cô cũng chưa từng đến qua.

Kiều Diên mua vé vào cổng, chân thành nói, “Hứa tiểu thư, hôm nay lúc ra ngoài, tôi không nhớ ra hôm nay là ngày lễ, hai tay trống trơn, thật xin lỗi quá. Đây xem như là tôi nhận lỗi, còn về quà cáp, sau này tôi sẽ bù cho.”

“Không cần quà đâu, Kiều tiên sinh.” Cô lắc đầu không ngừng, “Tôi rất cảm ơn anh, thật đấy.” Đây đối với cô mà nói đã là món quà to lớn lắm rồi. Cuối cùng cô cũng có người cùng cô đón lễ Giáng Sinh.

Anh nở nụ cười, không tiếp tục nói đến vấn đề này nữa, mà anh cầm lấy tay cô, từ từ đi về phía buồng xe của vòng đu quay.

Hơi ấm của anh truyền đến từ lòng bàn tay, cô có một loại cảm giác toàn thân đều nóng ran, trên mặt càng ửng lên một lớp đỏ hồng.

Kiều Diên kinh ngạc với độ lạnh của cô, “Sao tay cô lại lạnh thế này?”

“… Từ nhỏ đã như thế.”

Sau lời nói ấy, tay anh nắm càng thêm chặt.

Cô cúi đầu, mặc anh kéo đi vào trong buồng xe.

Khi anh buông tay cô ra để đỡ cô ngồi xuống, cô âm thầm xoa xoa mồ hôi trong lòng bàn tay. Tối nay có quá nhiều hồi ức tươi đẹp có thể khiến sau này cô mãi nhung nhớ.

Hứa Huệ Chanh nắm chặt lấy lan can bên cạnh, cô buông mắt nhìn ra xa nơi thành phố ánh sáng muôn màu rực rỡ, nhìn mọi người trong tầm mắt của mình dần dần trở nên nhỏ bé.

Kiều Diên đầu tiên là lẳng lặng nhìn cảnh sắc bên ngoài, khi sắp đến nơi cao nhất, anh nói, “Nơi này nhìn xuống bên dưới, rất đẹp.”

Giọng nói của anh và Chung Định rất giống nhau, nhưng không có cái sự hống hách của Chung Định.

“Ừm.” Cô nhè nhẹ đáp lại, “Rất đẹp.”

Không chỉ là phong cảnh. Còn có anh.

Kiều Diên bỏ một số tiền lớn, mua đêm Giáng Sinh của Hứa Huệ Chanh. Nhưng mà, buổi tối anh vẫn ngủ một mình.

Sau khi hai người ra khỏi vòng đu quay lớn thì đi về căn nhà trọ nhỏ của cô.

Hứa Huệ Chanh đã chuẩn bị sẵn sàng để phục-vụ, chỉ là tâm tình của cô so với những lần tiếp khách trước, quả thực hồi hộp hơn rất nhiều.

Kiều Diên nhìn quanh phòng khách, tự động đi đến bên giường đẩy ngồi xuống, “Không còn sớm nữa, tôi cũng mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.”

Cô mờ mịt, suy đoán lời anh nói. Anh mệt rồi, ý tứ có phải là không làm nữa hay không?

Anh nhìn cô đứng ở phòng khách bất động, dịu dàng nói, “Cô cũng nghỉ sớm đi.”

Hứa Huệ Chanh đã hiểu. Cô cắn cắn môi, đột nhiên cô hướng về phía anh cúi đầu một cái thật thấp, “Kiều tiên sinh, cám ơn anh.”

“Cám ơn cái gì, cô đã chịu ở cùng tôi suốt một buổi tối rồi.”

Cô ngập ngừng nói, “Kiều tiên sinh, từ khi tôi làm nghề này, anh là người đầu tiên đối xử với tôi tốt như vậy… cám ơn anh.”

Anh nhịn không được bật cười, “Hứa tiểu thư, tôi không tốt thế đâu. Có lẽ, là do tôi có vài chuyện khó mà nói ra.”

Lời anh nói có thể là thật. Nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì, cô cũng không quan tâm. Cô cũng không có vọng tưởng đi đeo bám lấy anh. Nói chung, cô rất vui vẻ, đây là ngày vui vẻ nhất trong vòng sáu năm trở lại đây.

Ngày hôm sau, trời vẫn còn lờ mờ sáng, Hứa Huệ Chanh đã nghe thấy động tĩnh của Kiều Diên ở dưới lầu.

Lúc đó cô đang trong trạng thái mơ màng ngủ, cho nên lúc anh đụng trúng gì đó phát ra tiếng động, cô lập tức tỉnh dậy.

Cô biết rằng anh sẽ rời đi từ sớm.

Cô cứ nằm thế trên giường, lẳng lặng nghe anh mở cửa, đóng cửa, rồi đi. Sau đó, cô trở mình, rúc mình vào trong chăn.

Tạm biệt, tiên sinh ấm áp.

Bởi vì đoạt giải quán quân trong cuộc thi hoa khôi này, cái tên Sơn Trà nhất thời tiếng tăm vang dội.

Dựa theo quy định của cuộc thi, cô gái bị đấu giá trúng sẽ có một tuần lễ bị thời gian bị hạn chế, chỉ có người đàn ông đấu giá thành công mới có thể tiếp tục bao cô ta, những người khách khác thì phải xếp hàng chờ đợi.

Đương nhiên, đây chỉ là một quy định cho có. Nếu như gặp phải khách hàng ngang ngược phách lối, cái quy định này coi như bỏ.

Sau khi cuộc thi kết thúc, đã có mấy người khách đặt trước lịch hẹn với Hứa Huệ Chanh.

Sau khi Má Mì xem hết một lượt, cảm thấy trong đó có mấy ông chủ lớn, so với cái người đấu giá trúng vô danh kia đều có địa vị cao hơn hẳn. Vì thế, bà ta cũng chẳng muốn tuân theo cái quy định thời hạn hạn chế đó. Bà ta vẫn còn rất hối hận, lúc thi đấu đã không để cho Hứa Huệ Chanh đổi một cái nghệ danh khác, nếu không thì, có thể xem như người mới mà đẩy ra ngoài, càng thêm cao giá.

Đợi khi Hứa Huệ Chanh lại đến hội sở, nụ cười của Má Mì càng thêm khoa trương, “Sơn Trà à, tối qua thế nào hả con? Mới có mấy tiếng đồng hồ mà con kiếm được còn nhiều hơn một năm nhiều lắm đấy.”

Hứa Huệ Chanh cũng khiêm tốn đáp, “Vâng ạ, cám ơn Má Mì.”

Đôi mắt quyến rũ của Má Mì xoay chuyển, “Sơn Trà, con bây giờ một đêm đã nổi tiếng rồi, giá còn cao hơn cả Khang Hân đấy.”

Hứa Huệ Chanh vẫn cười cười.

“Con bây giờ đắt giá lắm.” Má Mì đưa qua một tờ danh sách, giải thích, “Chỗ Má đã có danh sách rồi, bọn họ đều nôn nóng muốn con đấy. Con nghĩ thử, tùy tiện gặp gỡ thôi là có tiền rồi. Má thấy ấy, cũng đừng có hạn chế một tuần nữa. Rèn sắt khi còn nóng, con tranh thủ lôi kéo mấy vị khách này đi.”

Hứa Huệ Chanh cũng không biết là có phải sau khi gặp được Kiều Diên vận may của cô tốt lên chút không. Sáng sớm hôm nay, kỳ của cô lại đến. Vì thế, cô có lý do để kéo dài thời gian.

Má Mì nghe xong lời từ chối này, sắc mặt trở nên khó coi, nhưng lại không có cách nào.

Hứa Huệ Chanh đang vui mừng bản thân có thể nghỉ ngơi thoải mái mấy ngày, ai ngờ, buổi tối hôm đó, cô bị một cú điện thoại của Má Mì tạt cho gáo nước lạnh.

“Sơn Trà, Kiều tiên sinh ấy, tối qua cũng là một người hăng hái đấu giá con nha.” Giọng điệu của Mí Mì chính là tiếc nuối cho Kiều Lăng, “Hôm nay anh ta muốn gặp con. Con yên tâm, tạm thời anh ta không bắt con qua đêm đâu.”

“Nhưng mà… bụng con không thoải mái…” Hôm nay là ngày đầu tiên bà dì cả đến thăm, cô thật sự rã rời không chút sức lực. Buổi chiều từ hội sở về tới, cô vẫn luôn nằm trong chăn ôm lấy bụng.

“Uống nước nóng, uống chút thuốc.” Má Mì khô khan, “Má Mì cũng không phải cố ý làm khó con, có thể nói giúp con gì Má cũng đã nói hết rồi. Kiều tiên sinh cũng biết con bất tiện, nhưng tối nay anh ta muốn gặp được con.”

Hứa Huệ Chanh không thể nói gì nữa, thật ra cô cũng biết, dù có giãy dụa thế nào thì cũng vô ích.

“Sơn Trà, con tranh thủ về đây.”

“Vâng…”

Hứa Huệ Chanh đặt điện thoại xuống, xoa xoa bụng mình, từ từ đứng dậy.

Bây giờ cô càng ngày càng sợ lạnh, đặc biệt là mấy ngày này. Cô mặc hai bộ quần áo lông dày, bên ngoài khóa thêm áo phao, đội mũ len quấn khăn quàng cổ, bao bọc đến kín mít. Vừa ra khỏi cửa, cô đã cảm thấy có một cơn gió buốt lạnh luồn vào trong quần áo.

Trên đường đi đến hội sở, không biết làm sao, đột nhiên cô rảo qua bãi đổ xe bên kia.

Chiếc xe thể thao của Chung Định không có ở đây.

Cô hít vào một hơi.

Hắn không đến, tốt quá.

------oOo------

http://tieulun.hopto.org

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước khi ra khỏi nhà Hứa Huệ Chanh còn tự mình trang điểm, tuy rằng không bôi trét quá dày, nhưng hiệu quả vẫn tương đối kinh khủng.

Khi Má Mì nhìn thấy, bà chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nổi nóng, "Chẳng trách sao việc làm ăn trước kia của cô bết bát như thế."

Hứa Huệ Chanh ngượng ngùng, "Con đang học…" Nhưng mà, cô dường như không có thiên phú về mặt đó.

Má Mì cũng chẳng có thời gian để dạy bảo thêm, bà gọi một cô gái đến giúp Hứa Huệ Chanh qua quýt trang điểm một lớp nhàn nhạt cho cô, sau đó dặn dò Hứa Huệ Chanh tranh thủ đi qua bên Kiều Lăng.

Hứa Huệ Chanh đi đến trước cửa phòng bao, cô hít sâu vài hơi, sau đó mới gõ cửa, vặn nắm cửa.

Bên trong khói thuốc mù mịt, chỉ nhìn thấy từng tốp bóng người. Kiều Lăng ngược lại lại ngồi ở vị trí bắt mắt nhất.

Hứa Huệ Chanh vừa mở cửa ra, đám đàn ông phụ nữ cười đùa bên trong chẳng hề để ý đến cô. Cô chủ động đi về phía Kiều Lăng, quyến rũ nói, "Kiều tiên sinh."

Gã quay đầu lại, mang theo nụ cười phóng đãng, "Quán quân, cưng đến rồi đấy à."

Kiều Lăng phất phất người phụ nữ ở bên cạnh.

Người đó bèn ngoan ngoãn dịch chuyển vị trí.

Hứa Huệ Chanh kéo kéo váy của mình, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh gã.

http://tieulun.hopto.org

Kiều Lăng một phát nắm lấy eo của cô, bàn tay nắm bóp nơi đó, lực tay hung hãn đến nỗi cô suýt chút thì kêu đau.

Cô không thể không cắn chặt răng, miễn cưỡng duy trì nụ cười mỉm.

“Chung Định.” Hai chữ phát ra từ miệng Kiều Lăng đã khiến cho lòng cô căng thẳng, “Đến nhìn này, đây là quán quân của quý gần đây đấy.”

Hứa Huệ Chanh hơi chuyển ánh mắt thì đã nhìn thấy Chung Định ở trong góc phòng.

Hắn lười biếng dựa vào sofa, bởi vì bóng hắt của ánh sáng nên nhìn không rõ rốt cuộc hắn có biểu tình thế nào.

Nhưng cô nhớ rõ nụ cười xảo quyệt kia.

Chung Định rút điếu thuốc ra, khóe miệng cong lên, nhìn thẳng về phía Hứa Huệ Chanh.

“Thế nào?” Kiều Lăng vỗ vỗ mặt của Hứa Huệ Chanh, giống như khoe mẻ.

“Thì cũng thế.” Chung Định đáp xong câu này, ánh nhìn dời chuyển.

Hứa Huệ Chanh bị Kiều Lăng bóp đến đau điếng người, cô nép vào trong lòng gã, muốn tránh đi cái tay của gã một chút. Nhưng gã lại bóp cô càng thêm tợn.

Nước mắt của cô sắp chảy ra luôn rồi, cô vội vàng lên tiếng, “Kiều tiên sinh, chúng ta uống rượu nào.”

“Ừm.” Kiều Lăng cắn một cái lên vai của cô, cuối cùng cũng buông cô ra, “Nếu như thân hình của cưng ngon hơn một chút, vậy tối qua anh nhất định hốt cưng rồi.”

Hứa Huệ Chanh nghe xong lời này, ngược lại cô cảm thấy may mắn vì mình phát tướng.

Gã cầm ly rượu lên, “Nhưng mà quán quân đấy, anh vẫn muốn thử xem mùi vị thế nào.”

Cô cười duyên đỡ lấy cánh tay của gã, “Cám ơn Kiều tiên sinh quan tâm công việc của em.”

Lúc Kiều Lăng không bị điên vẫn cực kỳ bình thường. Chỉ trừ việc thường hay vỗ, bóp, đánh, cấu ra…

Trong lòng Hứa Huệ Chanh dù có khổ hơn, trên mặt vẫn phải cười.

Trong cuộc chơi, có vài gã cậu ấm kéo mấy cô “tiểu thư” chơi oản tù tì uống rượu. Có một hai người nghe thấy Hứa Huệ Chanh là quán quân mới, mắt lóe ánh xanh, cầm theo ly rượu đến kêu cô cùng uống.

Ý đồ của hai gã đó, cô cực kỳ rõ ràng. Móng vuốt của gã Giáp đã duỗi ra tới tận bắp đùi của cô.

Kỳ thật ngẫm lại, mấy gã đàn ông này, loại phụ nữ gì mà chẳng có, chẳng qua chỉ là thèm khát cái danh hiệu cô mới có được, sau này còn dễ đi khoác lác. Nếu như cô vẫn còn là “tiểu thư” cấp bậc bình thường trước kia, đoán chừng bọn họ ngay đến liếc cũng chẳng thèm liếc một cái.

Hứa Huệ Chanh bị ép phải uống hết bảy tám ly rượu trắng. Cô rất khó chịu, chẳng phân biệt nổi là do đau dạ dạy hay là do đau bụng, hay là do đau đầu. Cả người đều đau. Cũng may là cô có chút tửu tượng, nếu không đã chịu không nổi.

Cô chống đỡ thân mình đứng dậy, nói chuyện không rõ ràng, “Đi… nôn…”

Giáp đỡ cô một tay, cô nôn khan mấy tiếng, dọa cho gã vội vàng rút tay về, lo sợ cô thật sự nôn lên người gã.

Hứa Huệ Chanh lắc lư lảo đảo, chỗ này túm chỗ kia bám mới có thể lê lết ra đến trước cửa nhà vệ sinh phòng bao.

Cô tiến lên trước kéo cửa, tay chẳng có chút sức nào, lúc đi lên trước, đầu cô

còn va trúng cửa.

“Đau…” Thần trí của cô mơ hồ, cô muốn sờ lên trán của mình, nhưng vì đứng không vững nên lại va đụng một cái. Cô nghẹn ngào nói, “Vẫn còn đau…”

Cô cố gắng mở mắt ra nhìn về phía cánh cửa.

Lúc này, Hứa Huệ Chanh hoàn toàn quên mất bản thân đến nơi này để làm cái gì, cô bắt đầu gõ cửa, “Mẹ ơi… con đau.”

Gõ bằng một tay, gõ bằng hai tay. “Mở cửa… tôi muốn… ụa… về nhà…”

Cánh cửa không hề nhúc nhích.

Cô bắt đầu dùng vai đâm vào, “Mẹ ơi… con đau.”

Cô thật sự rất đau, chỗ nào cũng đau.

Cô rất lạnh, cô muốn về nhà.

Ở trong phòng rửa tay, Chung Định với cô bạn gái của hắn đang lúc cuồng nhiệt thì ngoài cửa truyền đến từng hồi tiếng đập cửa, có người vừa khóc vừa gọi “Mẹ ơi”, còn la hét đòi về nhà gì đó nữa.

Hắn không để ý.

Người nữ vặn vẹo eo mảnh, vừa đau đớn vừa sung sướng, hai tay sờ mó lung tung trước khuôn ngực áo sơ mi phanh ra một nửa của hắn.

Tiếng khóc bên ngoài cửa không ngừng, thậm chí tiếng đập cửa lại càng lớn tiếng.

Chung Định cảm thấy rất phiền, tâm tình gì cũng chẳng còn.

Hắn rời khỏi người nữ, chỉnh quần lại ngay ngắn, kéo cửa ra.

Hứa Huệ Chanh cứ va rồi lại va vào, va một cái liền va phải lồng ngực của Chung Định. Cô đầu choáng mày váng, dạ dày càng thêm cuộn trào.

Chung Định nhận ra cô là ai, mới nói ra một chữ, "Cô _____"

Cô đã "ụa" một hồi, một đống bẩn thỉu cứ vậy mà nôn trên lồng ngực trần trụi của hắn.

Người phụ nữ kia kinh hãi kêu lên thành tiếng.

Vẻ mặt của Chung Định chớp mắt hóa lạnh lẽo. Hắn hất Hứa Huệ Chanh ra, kéo lấy cái váy cô bạn gái vừa cởi, nhanh chóng lau chùi vết tích trên người mình.

Trong không khí tràn ngập một mùi chua thối.

Hắn giải quyết xong đống đồ vật buồn nôn kia liền ném bỏ cái váy, đi lên trước túm lấy cánh tay của Hứa Huệ Chanh.

Chung Định mặc kệ cô kêu đau, hắn lôi cô ra khỏi phòng rửa tay rồi đi vào phòng trà nước đối diện, sau đó ném cô đến trước bồn rửa tay, ấn giữ đầu của cô, mở vòi cho nước chảy thật mạnh.

Hứa Huệ Chanh sợ hãi kêu lên một tiếng, đấm đá lung tung. Vẫn may là vào mùa đông hội sở có hệ thống cung cấp nước nóng, nên cô không bị lạnh cóng. Nhưng mà nước cứ xối như thế cũng rất đau đớn.

Chung Định ấn một hồi thì kéo cô dậy, hắn hỏi, "Tỉnh chưa hả?"

Cô hít vội mấy hơi, hoảng hốt nhìn về phía hắn. Đầu của cô vẫn còn rất mờ mịt, nhưng toàn bộ lý trí đã quay về rồi. Cô lại chọc phải hắn nữa rồi.

Vẻ mặt của hắn bình tĩnh cực kỳ, "Tiểu Sơn Trà, cô cố ý đấy à?"

Cô vội vàng lắc đầu, nước bắn tung tóe, "Chung tiên sinh…. tôi không

phải… tôi xin lỗi, tôi không phải cố ý đâu.” Nói xong, cô kéo váy đi đến bồn nước nhúng nước, tay run rẩy lau giúp hắn ta.

Bởi vì độ dài của váy có hạn, cô không thể không đến gần hắn thêm một chút.

Đến bây giờ Chung Định mới coi là thật sự nhìn rõ gương mặt của Hứa Huệ Chanh.

Tối nay hắn vốn không muốn đến. Trước giờ hắn thích đi đến những chốn hội viên cao cấp của tư nhân, chỉ có Kiều Lăng là khá thích chỗ này. Kiều Lăng ở đó sống động như thật nói rằng tối qua nơi này có tuyển hoa khôi, là một cô tên Sơn Trà giành được đầu bảng. Lời đó của gã gợi lên hứng thú của mấy người nữa, cho nên mọi người đã dời địa điểm mua vui đêm Giáng Sinh đến nơi này.

Mấy bữa nay Chung Định có việc bận, cũng chẳng nhớ ra phải đến đây trêu chọc Hứa Huệ Chanh.

Khi Kiều Lăng hỏi cái câu “Thế nào?” Chung Định cũng chân thật đáp lời. Cái mà Chung Định không thiếu nhất, chính là gái đẹp. Cho nên hắn cảm thấy, Hứa Huệ Chanh cũng chỉ thế thôi.

Bây giờ nhìn kỹ lại, cũng đích thực, chính là như thế.

Nhưng mà, mấy gã đàn ông trong phòng bao, lại có mấy tên có ý đồ với cô ta.

Nghĩ đến điểm này, Chung Định cúi người xuống mà nói, “Mới có một thoáng không gặp, Tiểu Sơn Trà đã trở nên cực kỳ xinh đẹp rồi.”

“Tôi thật sự không phải là cố ý mà, tôi xin lỗi.” Hắn đột nhiên chuyển chủ đề thế này, Hứa Huệ Chanh càng thêm hoảng.

Hắn ta tự hỏi, “Mấy ngày nay cưng có cố gắng kiếm tiền không?”

“Chung tiên sinh…”

“Nghe nói cưng tham gia thi hoa khôi được giải quán quân.” Chung Định giúp cô gỡ mái tóc do hắn làm ướt ra, sau đó nâng cằm của cô lên, dịu dàng hỏi, “Một đêm của quán quân bao nhiêu tiền?”

“Ba mươi…”

Hắn ta ngâm dài tiếng “ừm”, “Đó còn chưa đủ trả số lẻ của khoản nợ trước của cưng đấy.”

Cô lo sợ né tránh ánh mắt của hắn.

Hắn càng tăng thêm sức, chặt chẽ ấn giữ lấy cằm của cô, giọng điêu nhẹ nhàng, “Tiểu Sơn Trà, có muốn xóa nợ nhanh chút không?”

Hứa Huệ Chanh có dự cảm không tốt, cô bị hắn bóp đến đau, lại chẳng cách nào giãy dụa.

“Bên ngoài có mấy người nam, muốn bao cưng để chơi.” Chung Định thấp giọng nói bên tai cô, âm thanh mê mị, “Nếu như cưng khiến cho bọn họ chơi hứng thú, bọn họ sẽ không bạc đãi cưng đâu. Như thế, vậy là cưng có tiền bồi thường anh rồi.”

Sắc mặt của cô càng thêm bệch bạc.

Từ hắn dùng là “bọn họ”. Cô nhớ đến hôm gặp hắn ta ở Sách Lan Câu, hắn cũng đề nghị chơi trò bầy-đàn. Hình như hắn ta thích cái hoạt động này, nhưng cô lại rất chán ghét.

Hứa Huệ Chanh đã muốn quỳ xin hắn từ sớm rồi, cô cầu khẩn, “Tôi sẽ kiếm tiền trả ngài mà.”

“Phải kiếm bao lâu chứ?” Hắn lạnh lùng liếc nhìn nước trên tóc cô nhỏ từng giọt, “Nếu như cưng biểu hiện tốt, anh cũng không gấp.”

Cô cắn cắn môi, “Chung tiên sinh, tôi… tôi chưa thử qua nhiều người.” Cô thật sự muốn cầm con dao cắm vào ngực trái của hắn ta, một nhát còn chưa đủ, phải đâm liên tiếp ba nhát.

Chung Định rõ ràng không tin. “Không phải cưng đã hành nghề rất lâu sao.”

“Thật sự không nhiều người mà…” Đối với việc làm ăn ảm đảm trước kia của cô mà nói, có khách đã khá lắm rồi, làm sao có chuyện tập-thể.

“Có thể thử qua rồi cưng sẽ thích chơi như thế.” Hắn vỗ nhẹ lên má của cô, miệng treo nụ cười u ám. “Tiểu Sơn Trà ngoan, nghe lời.”

Tay của Hứa Huệ Chanh lại bắt đầu run rẩy, nhưng là do tức giận. Đám cậu ấm kia, đều có bệnh. Mà người trước mắt này, nổi trội nhất.

“Nghe lời, mấy ngày nay cưng không tiện tiếp khách. Vừa hay, nghỉ ngơi một chút, chiêu trò của bọn họ nhiều lắm.” Nói xong, Chung Định nới lỏng sự kìm kẹp với cô, bắt đầu cài nút áo lại. Cái cảm giác tanh lợm đó vẫn còn vấn vít quanh ngực hắn, hắn cũng không muốn ở lại thêm nữa.

Cô cúi thấp đầu, “Chung tiên sinh đi thong thả.”

Chung Định chào đám bạn trác táng của hắn ta rồi đi khỏi.

Cô bạn gái kia không biết phải làm sao, cũng không hiểu được hắn ta có cần cô ta đi theo hay không. Đợi đến lúc sắp đi hắn cũng chẳng thèm liếc cô ta một cái, thế là cô ta hiểu, nhiệm vụ tối nay của bản thân đã hoàn thành rồi.

Sau khi Chung Định rời khỏi phòng bao, Hứa Huệ Chanh mới thở dài thả lỏng.

Cô dựa vào bức tường nơi phòng trà nước, hai tay ôm chặt lấy chính mình, mệt mỏi trượt xuống. Cơn đau bụng sinh lý của cô vẫn chưa ngừng, vừa nãy uống quá nhiều rượu, đầu lại choáng váng nặng nề.

Tiếng động bên ngoài vẫn ồn áo náo nhiệt, có tiếng la hét, cũng có vài âm thanh ái muội…

Cô cứ nghe như thế, ý thức càng ngày càng hỗn độn. Cô quá mệt mỏi rồi, thật sự muốn ngủ một giấc thật ngon.

Không biết qua bao lâu, trong lúc mơ mơ màng màng, cô bị ai đó bế xốc lên. Lồng ngực kia, ấm áp dễ chịu.

Cô nhướng mí mắt lên, chỉ nhìn thấy một bóng người.

Cô phân không rõ được đây là hiện thực hay là cảnh trong mơ, chỉ là dựa vào trong lồng ngực ấy, lẩm bẩm nói, “Kiều tiên sinh, anh lại đến cứu em rồi…”

------oOo------

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần này Chung Định quay lại là muốn đến tìm bật lửa của hắn.

Trước khi về nhà, việc đầu tiên hắn làm chính là tắm rửa. Lúc tắm xong, khoác lên áo choàng tắm ra ngoài tìm thuốc lá, hắn đột nhiên nghĩ ra, bật lửa đã rơi ở phòng rửa tay trong phòng bao mất rồi.

Hắn nhớ ra lúc vành tai chạm tóc mai với cô bạn gái, hắn đã bỏ chiếc bật lửa lên kệ ở bên cạnh.

Vì thế hắn lại quay trở lại hội sở.

Lúc trở lại phòng bao, bọn Kiều Lăng đã không còn ở đó nữa.

Có một bác gái trung niên đang quét dọn vệ sinh.

Chung Định xoay người đi vào phòng rửa tay.

Đống ô uế bên trong đã được dọn dẹp xong xuôi.

Chiếc bật lửa vẫn còn trên cái kệ kia.

Cuối cùng thì hắn cũng yên tâm.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi dọn dẹp phòng sạch sẽ, cuối cùng bác gái vệ sinh đi vào phòng trà nước, bác tính hút bụi một lượt trong đó là coi như hoàn thành nhiệm vụ. Lúc bác vừa bật sáng đèn trong phòng trà nước thì bị dọa cho kêu lên một tiếng kinh sợ.

Có một cô gái cuộn tròn mình nằm dưới đất, chẳng hề nhúc nhích.

Bác gái hốt hoảng, vội vàng gọi vọng vào phòng rửa tay, “Chàng trai à, nhanh qua đây nhìn xem.”

Chung Định nghe thấy tiếng thét chói tai của bác, nhưng hắn không tính trả lời. Hắn chuẩn bị rời khỏi.

Bác gái vội vàng đuổi theo, cản hắn lại, “Bên trong có người đang nằm đó, có phải là bạn của cậu không vậy?”

Hắn liếc về phía phòng trà nước một cái, lạnh đạm trả lời, “Không phải.”

Bác gái vừa nghe thấy, vội vàng quay lại phân biệt khuôn mặt người nằm trên đất. Sau khi nhận ra đó là ai, bác lại luống ca luống cuống chạy ra, giải thích, “Đây là cô gái ở chỗ chúng tôi. Thật là tạo nghiệp mà, ba ngày hai bữa thì bị ông chủ đánh, hôm nay có thể là lại bị đòn nữa rồi. Tôi đi tìm người đến giúp đỡ.” Nói xong, bác gái vội vã kéo cửa chạy ra ngoài.

Chung Định dừng bước chân, quay đầu nhìn về phía Hứa Huệ Chanh.

Hơi ấm của phòng bao này đã được tắt khi khách rời khỏi, cô ta mặc một bộ váy ngắn ngực xẻ thấp, nằm trên nền gạch đá cẩm thạch lạnh căm căm.

Hắn từ từ đi đến phía trước cô, thử thăm dò hơi thở của cô.

Chưa chết.

Hắn khom lưng xuống tỉ mỉ nhìn gương mặt của cô.

Cô ta đang nhíu mày, biểu tình tỏ ra rất đau đớn, trên trán còn rịn mồ hôi.

Đầu tóc kia vẫn còn ở trạng thái nửa ướt.

Chắc là cô ta uống say rồi.

Đám đàn ông kia cố ý chuốc say cô ta. Trước khi đến đây Kiều Lăng đã nhắc nhở bọn họ, cô ta đang trong ngày đặc biệt, đừng có chơi quá trớn. Nếu không, cô ta càng thê thảm.

Chung Định không phải là một người có lòng đồng tình với người khác. Hắn cứ thế mà nhìn cô nửa sống nửa chết hôn mê ở nơi này, cũng chẳng có chút cảm giác thương hại gì.

Hắn nhớ đến câu "Ba ngày hai bữa bị đánh" của bác gái vệ sinh.

Đóa Sơn Trả bé nhỏ này thật sự rất thú vị. Bình thường chính là một con thỏ trắng bảo sao nghe vậy, giả vờ bình tĩnh, nhưng lại không che dậy được vẻ hoảng hốt. Nhưng cô ta cũng rất bền bĩ, dù có giày vò thế nào cũng không gục ngã.

Chung Định đụng trán Hứa Huệ Chanh một cái, hơi bị nóng.

Đóa Sơn Trà thú vị thế này, nếu cứ chết ở đây như vậy, thế thì lại có chút đáng tiếc.

Lần đầu tiên, hắn đưa tay ra ôm lấy cô.

Thân thể của cô ta cực kỳ lạnh lẽo.

Có thể là do hơi ấm của cơ thể hắn, cô chủ động dựa vào trong ngực của hắn, khóe miệng cử động một chút, hình như đang nói gì đó.

Hắn cúi đầu sát xuống mặt của cô, mới nghe ra được mấy từ rất nhỏ.

Kiều tiên sinh?

Hắn nhìn cái xoáy trên đỉnh đầu cô, cười lên, nhè nhẹ hỏi cô, "Kiều tiên sinh nào vậy?"

Không biết là cô có nghe hiểu lời hắn nói hay không, níu lấy quần áo của hắn, tiếng nói mảnh đến nghe không rõ, “Kiều tiên sinh…”

“Kiều em gái cô.” Đây là câu trả lời của Chung Định.

Có thể người cô ta gọi là Kiều Lăng, cũng có thể là một Kiều gì đó.

Nhưng mà, cô ta cũng xứng?

Hắn liếc nhìn chiếc váy xẻ ngực thấp của cô, rồi lại bỏ cô xuống. Hắn cởi áo khoác của mình ra, đắp lên cho cô, sau đó tự bản thân hắn cũng cười lên, búng một cái lên má cô, “Tiểu Sơn Trà, tối nay tâm tình của anh không tệ.”

Không tệ, miễn cưỡng có thể quay lại làm người tốt.

Chung Định ôm lấy Hứa Huệ Chanh ra khỏi phòng bao, vừa hay đụng phải bác gái vệ sinh đưa nhân viên phục vụ đến.

Đi cùng còn có Má Mì.

Đổi lại là bình thường, loại chuyện này, Má Mì sẽ không xuất hiện. Chỉ là giá trị của Hứa Huệ Chanh bây giờ đã không giống trước kia nữa, Má Mì đã nhận lời khá nhiều người khách, sau mấy ngày này sẽ cho Hứa Huệ Chanh đi tiếp đãi bọn họ. Nếu như Hứa Huệ Chanh đột nhiên xảy ra chuyện gì, Má Mì thật khó mà ăn nói.

Má Mì hơi có chút hối hận khi để Hứa Huệ Chanh đi tiếp đãi Kiều Lăng. Biết rõ rằng đám cậu ấm đó có sở thích khác thường, lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện.

Lúc Má Mì nhìn thấy Chung Định, bà kinh hãi một chốc, sau đó thì cung cung kính kính, “Chung tiên sinh, Sơn Trà làm phiền đến ngài rồi.”

“Đúng là cực kỳ phiến toái.” Chung Định châm biếm nói, “Vị “tiểu thư” này

thật biết cách giày vò.”

Má Mì nghe thế lại càng cúi rạp mình không ngừng, “Thật sự xin lỗi quá, Chung tiên sinh, Sơn Trà thất lễ chỗ nào, tôi xin nhận lỗi với ngài. Chúng tôi sẽ cho con bé kiểm điểm lại cho tốt, cải thiện cách phục vụ.” Má Mì ra hiệu cho nhân viên phục vụ đi lên đón lấy Hứa Huệ Chanh.

Chung Định lui về sau một bước, ôm lấy người trong lòng càng thêm chặt, “Tối nay tôi vẫn còn rảnh rỗi để dây dưa với cô ta.”

Má Mì thầm kêu hỏng rồi. Nghe giọng điệu của cái vị ông nội này, có vẻ như Hứa Huệ Chanh đã đắc tội với hắn ta, còn hắn thì không chuẩn bị thả người. Má Mì cười làm lành nói, “Chung tiên sinh, thân thể của Sơn Trà không khỏe, cũng có thể là không biết phải trái, ngài đừng để trong lòng.”

Nhân viên phục vụ cứng đờ tay, mất tự nhiên lui xuống.

“Nói, tiếp tục nói. Bà nói cả tiếng đồng hồ thì tôi cũng đợi được.” Chung Định có chút không kiên nhẫn được nữa, giọng điệu càng cợt nhã, “Chỉ là, không biết vị công nhân này của bà có chịu đựng nổi được không đây?”

Vẻ mặt của Má Mì cứng đờ, sau đó lại nịnh nọt, “Chung tiên sinh, chi bằng tôi để cô nương khác đến hầu hạ ngài nhé? Sơ sót của Sơn Trà, đợi khi con bé khỏi bệnh rồi, tôi sẽ để cho con bé đến đền cho ngài một trăm lần cái không phải. Hóa đơn tối nay của ngài, toàn bộ miễn phí.”

“Hóa đơn?” Chung Định hừ một tiếng, “Tôi hiếm à?”

“Đâu có đâu có, cái miệng hèn của tôi, thật đáng đánh.” Má Mì tự vả hai cái tát, sau đó cười khô khan.

Nếu như không phải cố kỵ những người khách đặt hẹn trước, bà ta cũng chẳng tự mình chuốc lấy cực khổ, ở đây dây dưa với Chung Định.

Thân phận hiện tại của Hứa Huệ Chanh rất bất tiện, cô không phải là “tiểu thư” cố định trong hội sở, hơn nữa cô cũng đã hoàn thành nhiệm vụ tháng. Theo nguyên tắc, cô có một mức độ tự do nào đó. Nhưng bởi vì cô bỗng

nhiên nổi tiếng, Má Mì đã nhìn thấy cơ hội làm ăn trong đó, cho nên Má Mì có ý để cho Hứa Huệ Chanh chuyển thành "tiểu thư" phục vụ cố định của hội sở.

Điều tiên quyết là, Hứa Huệ Chanh phải còn sống.

Theo tình hình hiện tại, Má Mì cảm thấy cái vị Chung tiên sinh này phải hành hạ Hứa Huệ Chanh cho sảng khoái. Đối với chuyện này, Má Mì rất thương xót.

Chung Định cười nhẹ, "Bà cứ từ từ đánh, không hầu."

Má Mì sắp chịu không nổi tư thế cúi thấp người nữa rồi, "Chung tiên sinh… Sơn Trà nó…."

"Phụ nữ nhà lành tôi còn dám cướp, huống hồ là một "tiểu thư"?" Ý cười của Chung Định tràn đầy, nhưng lại lộ ra sự ác liệt đến tận xương, "Bà có muốn xem thử không?"

Má Mì nghẹn họng rồi. Ngay cả Vũ ca cũng không dám đắc tội Chung Định, huống chi là bà ta…

Thì thôi, chỉ là một "tiểu thư" mà thôi. Bà ta có thể nâng Hứa Huệ Chanh lên, thế thì cũng có thể nâng cô gái khác lên.

Má Mì tránh đường, khom lưng cung tiễn Chung Định.

Chung Định ôm lấy Hứa Huệ Chanh, một mạch ra khỏi hội sở.

Cũng may, tối nay hắn có chiếc xe bốn chỗ, có thể trực tiếp ném cô ta vào phía sau. Nếu không thì, hắn còn phải kêu tài xế tới đón cô ta về.

Sau khi Chung Định khởi động động cơ xe, hắn nhìn nhìn kính chiếu hậu trong xe. Nhìn thấy Hứa Huệ Chanh run lên vì lạnh, miệng hắn nhếch lên một tia cười, điều chỉnh nhiệt độ của máy sưởi lên cao thêm.

Hắn nhặt được một con thỏ con sợ lạnh.

Hứa Huệ Chanh cứ luôn hỗn hỗn độn độn. Có lúc cô cảm thấy mình tỉnh lại rồi, nhưng chẳng mấy chốc, dường như vẫn còn trong mơ.

Có tiếng nói nói chuyện ở bên tai cô, cô không nói rõ được là ai.

Sau đó cô rơi vào những cảnh tượng đan xen, khiến cô cực kỳ hoảng sợ.

Chung Định nhìn cô gái trên giường đau đớn vật lộn, hắn nhướng mày lên, xoay người hỏi người thầy thuốc gia đình bên cạnh, "Cô ta thế này là bệnh gì?"

"Hơi bị sốt nhẹ." Điền Tú Vân đẩy đẩy mắt kính, gương mặt vẫn nghiêm túc trầm tĩnh như cũ, "Thời kỳ hành kinh say rượu, trao đổi chất chậm chạp. Nhẹ thì kinh nguyệt hỗn loạn, nặng thì tổn thương tử cung."

Trong lúc cô nói chuyện. Chung Định cứ luôn nhìn chằm chằm biểu hiện của cô, cuối cùng hắn không mặn không nhạt bình luận, "Bác sĩ Điền, nếu như lúc nói chuyện vẻ mặt của cô có thể sinh động thêm một chút, chắc là có thể sớm ngày phá xử rồi."

(Xử nữ: trinh nữ, phá xử:….=_____=)

Điền Tú Vân vẫn không chút bị đả động, "Chung thiếu gia, bệnh nhân cần nghỉ ngơi."

Khóe miệng Chung Định xếch lên nụ cười, hắn ghé sát vào cô, cúi đầu xuống, giống như là muốn hôn môi cô vậy. Nhưng khi còn cách môi cô vài cm thì hắn dừng lại, "Nếu như muốn thử nếm mùi vị sung sướng mất hồn, tôi vô cùng vui sướng vì cô mà dâng hiến."

Mắt của cô chẳng hề chớp lấy một cái, "Xin miễn thứ cho kẻ bất tài."

"Vậy thật đáng tiếc." Chung Định đứng thẳng người dậy, thái độ trở nên lạnh lùng, "Tôi phải chăm sóc cho Tiểu Sơn Trà rồi. Bác sĩ Điền, xin mời."

Điền Tú Vân im lặng lui ra khỏi phòng.

Lúc đóng giúp cửa lại, ánh mắt của cô dừng trên bóng lưng của hắn hai giây, sau đó thì rời khỏi.

Chung Định lại dời ánh mắt về phía Hứa Huệ Chanh.

Hình như cô ta vẫn còn không vui vẻ, vẫn đang lôi kéo chăn mền, có nước mắt từ từ chảy dọc xuống, trong miệng đang lẩm nhẩm gì đó.

Hắn kề sát vào mặt cô, nghe được chính là "Mẹ ơi."

Hắn nhớ đến lúc cô ở ngoài cửa phòng vệ sinh cũng khóc lóc kêu cái từ này. Chung Định không mang ý tốt, "Tiểu Sơn Trà, mẹ cưng không cần cưng nữa à?"

Cô nhỏ giọng nức nở, nước mắt chảy ra càng dữ.

"Xem dáng vẻ tôi không cẩn thận nói trúng chuyện đau lòng của cưng rồi." Mắt hắn ta cong lên, "Tiểu Sơn Trà, khỏi nhanh lên nhé. Như thế chúng ta mới có thể chơi đùa được."

Lúc Hứa Huệ Chanh tỉnh dậy, đã là buổi sáng của ngày thứ hai.

Cô nhất thời mờ mịt, có loại cảm giác bản thân vẫn còn ở trong cơn mơ. Đợi sau khi thần trí quay về, cô đỡ lấy đầu, từ từ ngồi dậy.

Đó là một căn phòng xa lạ, phong cách rất cứng rắn. Nhưng chắc là phòng dành cho khách, bởi vì không có hơi thở của cuộc sống.

Cô không biết đây là nơi của ai, ký ức cuối cùng của cô dừng lại ở phòng trà nước.

Hứa Huệ Chanh bước xuống giường, nhẹ nhàng mở cửa bước ra ngoài, "Có

ai không?”

Bên ngoài im ắng.

Cô đi đến phòng khách, vẫn là trống không, “Xin hỏi có người không?”

Phòng ăn bên cạnh có một cầu thang trong phòng, thông lên lầu hai.

Lúc này cô có chút sợ hãi, suýt chút nữa đã muốn lui về căn phòng khi nãy.

“Xin hỏi có ai không?”

Hứa Huệ Chanh nhìn xung quanh một chút, sau khi nghe thấy trên lầu có chút tiếng động, cô chăm chú nhìn chằm chằm về phía cầu thang.

Khi bóng người đó men theo bậc thang, bước từng bước đi xuống, sắc mặt của cô càng ngày càng trắng bệch.

“Tiểu Sơn Trà, chào buổi sáng.”

Cô thà rằng đây là một giấc mộng.

Một cơn ác mộng.

------oOo------

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chung Định nhìn vẻ mặt không chút sắc máu của Hứa Huệ Chanh, ý cười trong trẻo, tựa như săn sóc, “Thân thể khỏe hơn chút rồi à?”

Đôi môi của Hứa Huệ Chanh run rẩy, tiếng nói mơ hồ run lên, “Chung tiên sinh, chào…” Cô không biết tại sao bản thân lại ở trong nhà của hắn ta, cô nhớ được hình như là đã mơ thấy Kiều Diên.

Quả nhiên, thứ tốt đẹp, đều chỉ là mộng.

Cô chết cứng tại chỗ, nhìn hắn đi đến gần, trong lòng vùng vẫy muốn chạy trốn. Dường như cô thấy được sau lưng hắn ta có một đôi cánh đen thẫm, giương nanh múa vuốt bọc lấy cô. Cô hoảng lên, hành động trước tiên dựa vào lí trí, rốt cuộc thật sự nhấc chân lên bỏ chạy.

Tốc độ của hắn càng nhanh hơn cô, như con báo tóm lấy cánh tay của cô, lực túm khiến cả cánh tay của cô gần như tê dại.

“Tiểu Sơn Trà, cưng thật biết làm tôi ngạc nhiên.” Hắn tiện tay vung một cái, ném cô vào tường, âm hiểm cười nói, “Đây là lần thứ hai cưng chạy trốn, cưng có nghe qua chuyện bất quá tam chưa?”

Lưng của cô đụng mạnh vào bức tranh trên tường, phần lồi lõm của khung tranh mang đến cho cô một trận đau gắt, “Chung tiên sinh…”

“Nghe gọi thật là êm tai, trong lòng thì sao, hả?” Hắn túm tay cô sờ lên ngực của mình, cười đến nỗi khiến cô vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, “Tiểu Sơn Trà, có phải cưng muốn lúc nào đó có thể đâm một nhát lên chỗ này của tôi không?”

Hứa Huệ Chanh trợn to hai mắt, tiết lộ ra nỗi căm phẫn và hoảng loạng trong lòng. Cô nén giận, ra sức muốn rút tay về, nhưng lại không đấu lại được sức lực của hắn ta. Trong lúc giằng co, đột nhiên cô nắm chặt tay lại, dùng các khớp ngón tay cào lên ngực hắn. Ra sức mà cào.

“Giận rồi à?” Giọng nói của Chung Định càng nhẹ, lại càng làm cho cô rét run. Hắn xòe bàn tay ra, một phát bao lấy nắm đấm của cô. “Không biết lượng sức.”

Hứa Huệ Chanh run một cái, vào lúc đó, cô bị bốn chữ này của hắn đưa về hiện thực.

Quả là không biết lượng sức… Cô thế mà lại ảo tưởng chống lại hắn ta. Phẫn nộ trong mắt cô, từ từ bị một sự cam chịu bất đắc dĩ thay thế. Phát cáu với một gã khách hàng, thật sự là không thể chấp nhận.

Cô điều chỉnh lại hơi thở của mình, ổn định tâm tình, từ từ tiến lại gần lồng ngực của hắn, mềm mại dịu dàng mà nói, “Chung tiên sinh, tôi sẽ nghe lời.”

“Câu này tôi nghe đến ngấy rồi.” Trong lời nói của hắn ngập tràn mùi vị châm chọc.

Tuy rằng Hứa Huệ Chanh vừa tức giận vừa sợ hãi, nhưng lại không thể tránh được. Cô đưa tay về phía eo của hắn, khi sắp đụng vào, cô dừng lại một chút, sau đó cô mới thật sự ôm lấy hắn ta, “Tôi thật sự nghe lời.”

“Buông ra.” Nụ cười của Chung Định trở nên lạnh lẽo, hắn kéo tay của cô ra, mang theo cảnh cáo nghiêm khắc, “Không được sự đồng ý của tôi, đừng có đụng vào tôi. “Tiểu thư” làm gái.” Hắn nhấn mạnh vào bốn chữ sau cuối.

Hứa Huệ Chanh sửng sốt, vội vàng rút tay về. “Tôi xin lỗi.” Cô sớm đã biết rõ, hắn chê cô bẩn thỉu.

Chung Định bị sự đụng chạm vừa nãy của cô khuấy lên cảm giác không vui, hắn xoay người đi đến chiếc sofa trong phòng khách, ngồi xuống, giọng điệu nói chuyện cũng lạnh lẽo hắn, “Nghe lời, phải thật sự nghe lời mới được.”

“Thật mà.” Cô lẩm nhẩm.

“Vậy anh cho cưng đi với mấy thằng bạn, cưng cũng vui chứ?”

“Vâng…” Cô chỉ có thể trả lời như vậy. Bởi vì dù cho cô có cự tuyệt, hắn cũng chẳng thèm nghe.

“Thật là ngoan. Nếu cưng làm cho tụi nó hài lòng rồi, vậy thì tiền cũng vào như nước đấy.” Chung Định cười giả dối, “Tiểu Sơn Trà, anh chính là ân nhân cứu mạng của cưng đấy, tối qua mà không có anh, cưng đã nằm đó đi gặp diêm vương rồi.”

“Cám ơn Chung tiên sinh.”

Hứa Huệ Chanh rất khó hiểu, vì sao hắn ta lại đi cứu cô.

Cô đã rất vâng lời hắn rồi, nhưng mà lại rất xui xẻo, lúc nào cũng chạy lên trước nòng súng của hắn. Cô từng cảm thấy Kiều Diên rất đẹp trai. Nhưng khi đến chỗ của Chung Định, cô chỉ nhìn thấy con ác quỷ.

Đại khái, tướng tùy tâm sinh chính là thế này đây.

Chung Định vừa chơi với cái bật lửa đánh mất rồi tìm được, vừa nhìn chăm chú vào cô.

Trong mắt của cô ta, vừa rồi vẫn còn lóe lên ánh sáng, bây giờ lại là một cảnh đầm chết vực sâu.

Hắn không nói chuyện.

Cô cũng không lên tiếng, đứng ở chỗ cũ cúi đầu đợi hắn xử lý.

Sau đó tiếng gõ cửa truyền đến đánh tan sự im lặng ở trong phòng.

Ba lần, không nặng không nhẹ, rất có tần suất.

Ánh mắt của Chung Định dời khỏi người Hứa Huệ Chanh chuyển về trên thân chiếc bật lửa.

Bên ngoài cửa có người dùng chìa khóa để mở cửa, bước vào nhìn thấy hai người trong phòng khách, chị ta sửng lại một chốc, rồi cung kính chào hỏi, “Chung tiên sinh, chào buổi sáng.”

Hứa Huệ Chanh hơi nhướm mắt lên, liếc về phía cửa một cái.

Người đến là một phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi, đẩy chiếc xe đựng đồ ăn. Chị ta đặt từng món đồ ăn lên bàn ăn, “Chung tiên sinh, mời dùng bữa.” Sau đó thì rời khỏi.

Chung Định đi qua phòng ăn, tự mình ngồi xuống, cũng chẳng thèm nói gì với Hứa Huệ Chanh. Hắn thảnh thơi ăn hết một bữa sáng phong phú, hoàn toàn không thèm ngó ngàng đến Hứa Huệ Chanh vẫn còn đang bệnh.

Hứa Huệ Chanh đứng ở bên tường, cũng chẳng dám đi, chỉ sợ hắn lại trút lên người cô cái tội danh bịa đặt nào đó. Thật ra cô rất đói, tối qua chẳng ăn bao nhiêu, sau khi say rượu còn ói một trận, bây giờ dạ dày hoàn toàn trống rỗng.

Cũng may, Chung Định ăn cơm rất yên lặng. Nếu như hắn cố ý tạo ra âm thanh ăn ngấu ăn nghiến, cô sẽ càng thêm đói.

Hứa Huệ Chanh im lặng nhìn ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ.

Cô chỉ muốn tiếp tục sống, nhưng tại sao đi một bước đều mang đến đau đớn. Thật ra cô rất phản đối việc được đánh giá cao trong cái nghề này. Chẳng qua là bán thân, quyết rồi thì ai chẳng thể làm?

Cô không cầu xin sau này có bao nhiêu vinh hoa phú quý, có một cuộc sống đứng đắn, chỉ cần tiếp tục sống là được rồi.

Chỉ là, đến nay cái ý nguyện này, dường như càng ngày càng gian nan.

Chung Định ăn được một nửa thì đột nhiên ngừng lại, hắn quay đầu lại nhìn Hứa Huệ Chanh.

Sườn mặt của cô ta lộ ra nét đau thương nồng đặc, đôi mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, mờ mịt, dường như còn chứa hơi nước.

Đại khái hắn đoán được, chắc là cô ta đã sống tương đối khốn khổ, cho nên có một loại thỏa hiệp gần như là chết lặng. Nhưng mà cái xã hội này chính là ỷ mạnh hiếp yếu, đây là quy luật trong thế giới của Chung Định.

Hắn đối với Hứa Huệ Chanh chẳng có áy náy gì quá sâu sắc, cô ta chỉ là một món đồ chơi để hắn tiêu khiển. Hơn nữa, cô ta đã ra ngoài bán rồi, cho dù là hắn không chơi thì cũng là kẻ khác chơi, Hắn còn tốt bụng kéo về cho cô một mối làm ăn, vài người chơi cô ta, thế là kiếm được cả mấy khoản tiền.

Đàn bà, Chung Định gặp nhiều rồi.

Nhất là những người làm nghề phục-vụ, cũng cỏ thể lúc đầu có người biết liêm sỉ, nhưng chỉ một khi nếm được vị ngọt của tiền bạc, thế là hoàn toàn

buông thả, trò biến thái thế nào cũng cam tâm tình nguyện.

Đương nhiên, hắn cũng mong chờ, Hứa Huệ Chanh có thể mang đến cho hắn ngạc nhiên thú vị khác.

Lần thứ hai phá vỡ sự im lặng là tiếng chuông cửa.

Hứa Huệ Chanh từ trong trạng thái hoảng hốt phục hồi lại, chớp chớp mắt, ép đi ánh nước mắt trong khóe mi.

Chung Định ưu nhã dùng khăn ăn lau khóe miệng, ra lệnh, “Đi mở cửa.”

Nơi này chỉ có hai người, trừ hắn ra, chính là cô. Cho nên cô nghe lời đi mở cửa.

Người ngoài cửa vừa nhìn thấy Hứa Huệ Chanh thì nhíu mày trong một chớp mắt, sau đó vẻ mặt lại trở về vẻ bình tĩnh phẳng lặng.

Hứa Huệ Chanh không nhận ra được Điền Tú Vân. Sau khi mở cửa ra, cô lại cúi mình lui về một bên.

Ánh mắt của Chung Định liếc về phía đó, nhìn thấy Điền Tú Vân, hắn nhếch lên một nụ cười tà ác, “Bác sĩ Điền nghe xong kiến nghị tối qua của tôi, trống vắng chịu không nỗi rồi à? Sao mà mới sáng sớm đã đến ôm ấp yêu thương rồi.”

Điền Tú Vân chỉ nhìn đến Hứa Huệ Chanh, dùng giọng điệu công việc hỏi thăm, “Hôm nay cảm thấy thế nào?”

Hứa Huệ Chanh kinh ngạc ngẩng đầu lên, vẫn may là vừa nãy câu nói vừa rồi của Chung Định đã chỉ rõ thân phận của vị bác sĩ này, cô hơi mỉm cười, “Khỏe nhiều rồi.”

“Tôi đo nhiệt độ lại cho cô lần nữa.” Điền Tú Vân nói xong mới nhìn thẳng về phía Chung Định, đúng mực nói, “Chung thiếu gia, tôi đến trị bệnh cho bệnh nhân của tôi.”

Chung Định hừ một tiếng, “Tôi thấy cô ta bây giờ khỏe như vâm.”

“Thuốc của tôi không phải là thần đan. Bệnh chưa giảm, cô ấy vẫn là bệnh nhân của tôi.”

“Bác sĩ Điền.” Giọng của Chung Định trầm xuống, mang theo một loại mị hoặc đặc biệt, “Gần đây tôi cũng có chút không thoải mái, giúp thôi xem nhé?”

Điền Tú Vân mím chặt môi, “Chung thiếu gia sẽ sống lâu trăm tuổi.” Bởi vì tai họa lưu lại ngàn năm.

Hắn nghe ra ý tứ của cô, đôi mắt cong lên thành hình trăng khuyết, “Nhờ lời tốt của cô.”

Điền Tú Vân không muốn tiếp tục cái chủ đề như thật mà giả này nữa, trực tiếp nói với Hứa Huệ Chanh, “Đi vào trong phòng.”

Hứa Huệ Chanh vô thức nhìn về phía Chung Định, trưng cầu ý kiến của hắn.

Khóe miệng hắn nhếch lên, “Nghe lời bác sĩ Điền, cũng là nghe lời của tôi.”

Hứa Huệ Chanh dường như đã hiểu ra, quan hệ của đôi nam nữ này có chút nội tình. Cô đi theo Điền Tú Vân vào trong phòng.

Hai người phụ nữ đều không phải là người hay nói chuyện, cho nên, một người chuẩn đoán, một người nửa nằm.

Sau khi rút nhiệt kế, Điền Tú Vân ngang ngang nói một câu, “Sốt đã bớt rồi. Còn nữa, con gái không nên uống say, đặc biệt là mấy ngày này.”

“Cám ơn.” Hứa Huệ Chanh không thích uống rượu, chỉ là mấy ngày này, thân bất do kỷ.

Điền Tú Vân lại dặn dò thêm một số chuyện cần chú ý, cuối cùng nói, “Tối qua tôi mua băng vệ sinh cho cô rồi, để ở trong tủ.”

http://tieulun.hopto.org

Hứa Huệ Chanh hơi chút xấu hổ, “Cám ơn.”

Điền Tú Vân thấy Hứa Huệ Chanh vặn xoắn quần áo, lại nói rõ, “Đồ trên người cô là do chị Vương xử lý.”

“Ừm.”

Sau đó hai người phụ nữ lại không nói gì.

Điền Tú Vân nhớ lại tối qua lúc Chung Định gọi điện thoại cho cô, rõ ràng là tâm tình của hắn rất vui vẻ, còn kỳ quái kêu cô mua một gói băng vệ sinh đến. Cô rất lấy làm lạ, nhưng vẫn làm theo lời dặn.

Sau khi cô đến nơi, chị Vương đang giúp Hứa Huệ Chanh thay đồ.

Việc Điền Tú Vân không ngờ tới là, Chung Định lại đưa một cô gái đang kỳ hành kinh về nhà. Lúc đó trong một khoảnh khắc, cô nghĩ hắn ta có sở thích “tắm máu”.

Hắn kêu cô chữa bệnh cho cô gái kia, sau đó như trước kia, nói với cô mấy lời ve vãn ái muội.

Đương nhiên, Điền Tú Vân biết rõ, đó chỉ là đùa bỡn mà thôi.

Hứa Huệ Chanh nhìn thấy nét mặt nghiêm túc của Điền Tú Vân, nhưng ánh mắt không có tiêu cự không biết là đang ở nơi nào, bèn không quấy rầy cô.

Điền Tú Vân trở về từ trong suy nghĩ, nói, “Nghỉ ngơi cho tốt, nhớ uống thuốc đúng giờ.” Cô thu dọn dụng cụ y tế của mình, chuẩn bị rời khỏi.

“Bác sĩ, cám ơn chị.”

“Không cần khách sáo, bổn phận cả.” Giọng nói của Điền Tú Vân khá là trầm thấp, lại dùng giọng điệu trịnh trọng nghiêm túc, nghe ra chẳng chút tình cảm gì, “Sau này đừng uống nhiều rượu thế nữa, không tốt cho con cái sau này.”

Hứa Huệ Chanh ngẩn ra, “Cám … ơn…”

Con cái sau này…

Đó là chuyện mà nghĩ cô cũng chẳng dám. Cái gì mà yêu đương, kết hôn, sinh con, đối với cô mà nói, đều là ảo tưởng xa vời.

Người phụ nữ đầy thân bùn đất như cô đây, có tư cách gì chứ.

------oOo------

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vào thời hoa mộng, Hứa Huệ Chanh phải bận rộn giúp gia đình làm việc, chưa từng được nếm trải tâm tư thiếu nữ. Sau này lăn lộn trong xã hội, trải nghiệm ấm lạnh sự đời, tâm tưởng của cô càng trở nên khúm núm.

Trước kia có một cô "chị em", mang lòng ngưỡng mộ một vị khách, ngày ngày cùng anh ta hoan ái, kết quả không cẩn thận nên mang thai. Người đàn ông đó tất nhiên là không chịu chịu trách nhiệm. Người chị em đó đến một phòng khám tư nhân để bỏ cái thai đó, đoán chừng bác sĩ xử lý không đến nơi, từ đó để lại mầm bệnh.

Sau này có một ngày, người đó nhắc đến chuyện này với Hứa Huệ Chanh, nói rằng, "Thân thể của chị vốn đã không khỏe. Ngày đó đến bác sĩ, bác sĩ không chịu làm cho chị."

Hứa Huệ Chanh hết sức kinh hãi, "Vậy sao chị còn đâm đầu vào chuyện mạo hiểm đó?"

Chị kia nghe xong lời này, cười lên, nụ cười đó vừa chua xót vừa bất đắc dĩ, "Sinh ra rồi, cũng là làm khổ đứa bé. Không có cha, lại còn có một người mẹ làm-gái, em nghĩ đứa bé có thể sống tốt được sao?"

Hứa Huệ Chanh nhất thời không biết phải trả lời thế nào. Cô thích con nít, nhưng chưa từng suy xét qua, bản thân cô có thể mang đến hạnh phúc cho

con cái hay không. Cô còn ngây thơ cho rằng, tình yêu của người mẹ đã là tất cả.

Người "chị em" đó hít một hơi sâu, qua cửa sổ nhìn về khoảnh trời nơi xa xăm, "Chi bằng cho đứa bé đi đầu thai lần nữa, chọn một gia đình tốt." Chị ta ngừng lại một chút, trở nên có chút nghẹn ngào, "Hy vọng nó không trách chị."

"Đứa bé không trách chị đâu…" Hứa Huệ Chanh chỉ có thể an ủi như thế.

Cũng vào giây phút đó, cô mới tự mình hiểu ra, bản thân từ sớm đã không xứng đáng làm mẹ rồi. Cái thân phận gái bán hoa sẽ không ngừng đeo bám lấy cô, còn cả con của cô nữa.

Sau khi Điền Tú Vân đi khỏi, Hứa Huệ Chanh lại trở về với nỗi sợ hãi một mình ở chung với Chung Định.

Cô ngồi xuống giường, nhìn cánh cửa đó một khoảng thời gian rất dài, nghe thấy bên ngoài chẳng có động tĩnh gì, cô nghĩ Chung Định chắc là sẽ không qua đây, thế là nhè nhẹ đi qua khóa cửa lại.

Khóa cửa rồi, cuối cùng cũng yên tâm một chút.

Sau khi đi vệ sinh xong, Hứa Huệ Chanh lại quay về nằm lại xuống giường.

Cô nghiêng mình nhìn ánh nắng ấm áp bên ngoài cửa sổ, mặc cho suy nghĩ bay xa ngàn dặm.

Nếu như khi còn sống, có thể có một đứa con của riêng mình…

Lúc này, trong đầu óc của cô đột nhiên thoáng qua bóng dáng phong nhã của Kiều Diên, mặt của cô nhất thời nóng lên, sau đó rất nhanh chóng cắt đứt vọng tưởng của mình, tự mình lẩm bẩm, "Hứa Huệ Chanh, mày không xứng với anh ấy."

Sinh con gì đó đều quá xa vời. Tất cả những nguyện vọng tốt đẹp của cô, đều thiết lập trên một điều kiện tiên quyết, đó chính là rời khỏi cái nghề nghiệp này. Mà cái điều này, giờ đã khó khăn vô vàn.

Trong lúc miên man suy nghĩ, cuối cùng Hứa Huệ Chanh chịu không nổi sự rã rời do bệnh tật, ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại sau đó, là bởi vì cô quá đói.

Chung Định không dặn đưa đồ ăn đến cho cô. Chuyện này cũng nằm trong dự đoán, bữa sáng của hắn cũng chỉ có phần của mỗi mình hắn thôi. Nói cách khác, hắn vốn không chuẩn bị đồ ăn cho cô.

Hứa Huệ Chanh liếc nhìn đồng hồ, giờ đã hơn ba giờ chiều. Cô cũng ngạc nhiên mình ngủ lâu như vậy.

Sau khi bước ra khỏi phòng, không nhìn thấy Chung Định, cô cảm thấy có chút khó xử.

Cô rất đói, nhưng lại không dám động bậy vào đồ vật của hắn ta, chỉ sợ ăn một trái táo của hắn, hắn cũng sẽ bắt cô phải bồi mấy nghìn mấy vạn đồng. Túi tiền, điện thoại của cô đều bỏ ở hội sở, cũng chẳng cách nào ra ngoài mua đồ.

Hứa Huệ Chanh ngồi xuống sofa trong phòng khách một xíu, dạ dày bắt đầu đau âm ỉ.

Cô liếc nhìn cầu thang một cái, do dự không biết có nên thử gọi hắn hay không.

Chỉ là, con người của hắn, nắng mưa thất thường. Hay nói là, cô chưa từng thấy hắn ta “nắng ráo” qua.

Cô lại tiếp tục ngồi hết mười mấy phút, phản ứng của dạ dạy từ từ nặng thêm. Cũng có thể là do sau khi uống thuốc cô chẳng ăn chút gì cả, cho nên cảm thấy càng thêm yếu mệt.

http://tieulun.hopto.org

Cuối cùng Hứa Huệ Chanh vực dậy dũng khí, đi đến dưới cầu thang, gọi vọng lên một tiếng, “Chung tiên sinh?”

Trên lầu rất im lặng.

Cô bước lên ba bậc thang, “Chung tiên sinh, anh có đó không?”

Vẫn không tiếng không động.

Cô lùi xuống hai bậc, lại do dự một chút, rồi lại bước lên, cho đến khi bước đến chiếu nghỉ ở chính giữa, “Chung tiên sinh, anh có đó không?”

Cuối cùng, trên lầu truyền đến một câu lười biếng, “Gọi hồn à.”

Khi bóng dáng dong dỏng thẳng tắp xuất hiện ở đầu cầu thang lầu hai, Hứa Huệ Chanh lại luống cuống, “Chung tiên sinh, chào buổi chiều.”

Lời của hắn mang theo ý châm biếm, “Tôi còn tưởng Tiểu Sơn Trà núp ở trong phòng, vĩnh viễn không ra ngoài nữa chứ.”

“Chung tiên sinh.” Cô dò hỏi, “Tôi… có thể mượn phòng bếp của anh… tìm chút đồ để ăn không?”

Chung Định nhìn từ trên cao xuống, ánh mắt của hắn như bao phủ lấy toàn bộ con người cô, hỏi ngược lại, “Nếu như tôi nói không được, cưng tính làm thế nào?”

Hứa Huệ Chanh nghẹn lời. Cô có thể làm thế nào… Cái gì cô cũng không thể.

Hắn ta cười đến âm trầm thâm hiểm, “Tiểu Sơn Trà, lá gan của cưng lớn quá nhỉ, ở nhà của tôi, dám khóa cửa lại.”

Lúc này, cô biết bản thân mình đã chọc vào hắn ở chỗ nào, cô cúi rạp người trước hắn, “Chung tiên sinh, tôi xin lỗi, sau này tôi sẽ không dám nữa.”

“Mỗi món nợ của cưng, tôi đều ghi nhớ.” Hắn ta ung dung thong thả, một

bước một bậc mà bước xuống dưới lầu.

Hứa Huệ Chanh liên tục lùi ra sau mấy bước, cho đến khi lưng dán chặt vào bức tường. Cô hốt hoảng nhìn hắn càng tiến càng gần, cuối cùng bao vây cô lại.

Chung Định nhẹ nhàng nhấc cằm cô lên, dịu dàng nói, “Cưng biết cưng nợ anh bao nhiêu không?”

Cô mở to hai mắt, bị ép ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt hắn, đôi môi trắng xanh run lẩy bẩy.

Hắn vẫn đang cười, nụ cười rất hung tợn. “Đừng sợ. Theo giá cả hiện nay của cưng, cứ cố gắng cố gắng, chắc là có thể trả nổi đấy.”

“Chung tiên sinh…” Cô lên tiếng, giọng thô nhám, “Van anh mà, có thể bỏ qua cho tôi được không?” Hiện tại cái cô sợ nhất chính là hắn, nhưng mà không biết tại sao, lại lần này tới lần khác va chạm với hắn.

“Tiểu Sơn Trà, cưng cảm thấy mình rất tủi thân?” Giọng điệu của hắn lại càng âm trầm lạnh lẽo, “Nhưng mà cưng có thể thế nào, kháng nghị với ông chủ của cưng à? Có ích hả?”

Đương nhiên là Hứa Huệ Chanh biết là vô ích. Bởi vì bản thân Chu Các Vũ cũng phải bợ đỡ đám cậu ấm con nhà giàu này. Trong mắt của cô từ từ dâng lên một tầng hơi nước. “Chung tiên sinh, cầu xin anh, tôi thật sự không có tiền, công việc làm ăn của tôi không tốt…”

“Cho nên không phải là anh giới thiệu khách quý cho cưng sao.” Chung Định quệt đôi mắt của cô một cái, tiến lại rất gần, hơi thở nhả ra khi nói phả lên gò má của cô dày đặc, “Khóc cái gì, đàn bà làm cái nghề của cưng, tiền kiếm nhanh nhất rồi.”

Hứa Huệ Chanh cắn chặt môi dưới, kiềm chế nước mắt. Người đàn ông này, là con ác quỷ.

Đột nhiên hắn chuyển chủ đề, hỏi, “Thật sự rất đói?”

Cô không trả lời, nước mặt chảy dọc xuống.

“Đói đến khóc rồi kìa, thật tội nghiệp.” Lúc hắn nói câu này, đáy mắt đều là ý cười không tốt. “Đi nhà bếp tìm thức ăn đi, đừng khóc nữa, ngoan.”

Khi Chung Định buông cô ra, cô lập tức ba bước thành hai bước mà chạy xuống dưới lầu, giống như bị chó dữ đuổi cắn vậy, hốt hoảng chảy vào nhà bếp.

Hứa Huệ Chanh kéo cửa ra, thở hổn hà hổn hển.

Nếu như Chung Định cưỡng bức cô, có khi cô còn không sợ hãi như thế. Dù sao cô cũng đã là tàn hoa bại liễu, thêm một gã đàn ông, bớt một gã đàn ông, cũng chẳng khác biệt gì. Nếu như để cho hắn thỏa mãn thú tính mà hắn có thể buông tha cho cô, thì cô tình nguyện hầu hạ hắn trên giường, cho dù là miễn phí.

Nhưng mà, bản thân Hứa Huệ Chanh cũng cảm nhận được, đối với thân thể của cô, Chung Định không hề có hứng thú.

Phòng bếp trong nhà Chung Định, dụng cụ nhà bếp chuẩn bị đầy đủ cả, nhưng lại sạch sẽ như mới.

Hứa Huệ Chanh không tin chỗ này đã từng nổi lửa qua. Cô mở tủ lạnh ra, bên trong chẳng có bất kỳ nguyên liệu nấu ăn nào, chỉ có mấy chai rượu vang đang ướp lạnh.

Lúc này cô nhớ đến người phụ nữ trung niên đưa cơm vào buổi sáng.

Cũng phải, hắn cần gì phải tự mình xuống bếp.

Hứa Huệ Chanh mất hết ý chí, đóng cửa tủ lạnh lại.

Cuối cùng thì phải thế nào mới có thể thỏa mãn được cái khẩu vị ác độc của

Chung Định đây? Cô nhớ lại cái chuyện tập-thể mà hắn đã nhắc qua. Có thể sau khi bọn họ chơi xong rồi, thì sẽ mất hứng thú với mình chăng.

Nghĩ như thế, Hứa Huệ Chanh đột nhiên cảm thấy, đau dài không bằng đau ngắn. Bị bọn chúng tập-thể thì cứ xem như bị mấy con chó dữ cắn phải thôi, dù sao so với bây giờ ba ngày hai bữa bị Chung Định bỡn cợt cũng còn tốt hơn chút.

Lúc Hứa Huệ Chanh đi ra ngoài phòng khách, Chung Định đang thảnh thơi dựa vào lan can nơi ban công nói chuyện điện thoại. Điếu thuốc giữa ngón tay của hắn, khói thuốc lượn lờ.

Nội dung cuộc điện thoại, lại là bàn bạc về vấn đề đánh cược trong trò chơi.

Xuyên qua ánh nắng chiếu lên lớp kính, Chung Định liếc nhìn vào bên trong, bóng dáng của Hứa Huệ Chanh và bóng đổ của hắn giao lại với nhau, minh quang ám cảnh (*). Hắn nhướng mày, trả lời với chiếc điện thoại, “Qua mấy ngày nữa. Người ở bên tao vẫn còn đang bệnh.”

(* Nguyên tác 明光暗景 – minh quang ám cảnh. Minh quang – ánh sáng rõ; ám cảnh – cảnh tối, cảnh mờ ám. Phần này tác giả ghép chữ + chơi chữ, chẳng biết giải thích làm sao, nhưng đại khái là nam 9 không thích cảnh ‘bóng người giao nhau’ đó =____=)

Người đàn ông bên kia hi hi cười miết, “Chung công tử cũng biết thương hương tiếc ngọc rồi à?”

Chung Định hừ nhẹ, “Cứ quyết định thế. Một chút tao với Trần Hành Quy còn có việc.” Sau đó hắn cúp máy trước.

Hắn kéo cánh cửa kính ra, nhìn thấy con thỏ nhỏ ở bên trong, lại là dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Miệng hắn nhếch lên nụ cười.

Thương hương tiếc ngọc? Chỉ là không muốn để cho cô ta bị chơi đùa cho đến chết sớm quá mà thôi.

Hứa Huệ Chanh nhìn thấy nụ cười của Chung Định, cúi đầu xuống nhè nhẹ hỏi một câu, “Chung tiên sinh, xin hỏi, tôi có thể ra ngoài ăn cơm không?”

“Muốn ăn cái gì?”

Hắn hỏi trực tiếp như thế này, ngược lại khiến cô lại sửng sốt. Cô vốn tưởng hắn sẽ ngoài khen mà trong chê, trào phúng cô một hồi.

Hắn nhướng mày, đợi cô trả lời.

Hứa Huệ Chanh vội vàng nói, “Thứ tiện lợi nhanh chóng là được.”

Chung Định gọi cú điện thoại, đơn giản ngắn gọn dặn dò, “Chị Vương, đưa chút đồ ăn lên đây. Cái gì cũng được, nóng là được.” Sau đó hắn tự mình lên lầu.

Lúc trở xuống, Chung Định đã thay một bộ quần áo, hắn xoay xoay chìa khóa xe, chính là sắp ra ngoài.

Hứa Huệ Chanh vội vàng gọi lại, “Chung tiên sinh.”

Hắn quay đầu lại.

“Tôi… ăn xong rồi… có thể về nhà không?”

“Đương nhiên có thể. Cưng ở đây một đêm, ăn một bữa cơm, khoản nợ này cũng phải ghi nhớ lấy.” Chung Định cười mà như không, “Tiểu Sơn Trà, chúc cưng may mắn.”

Hứa Huệ Chanh rụt tay một cái. Nếu như cô có thể không đếm xỉa đến gì cả, cô nhất định sẽ tát cho hắn một cái trời giáng. Nhưng mà, cô không thể, cũng không dám.

Chung Định cười khinh miệt, mở cửa đi ra ngoài.

Hứa Huệ Chanh ngồi phịch xuống sofa.

Cô đói đến rã rời không còn chút sức lực, nếu không, cô nghĩ, bây giờ lập tức, tức khắc, nhanh chóng rời khỏi nhà của Chung Định.

Chị Vương làm ba món đồ ăn mang đến, chị tỏ ra áy náy với Hứa Huệ Chanh, “Thật là xin lỗi. Lúc sáng Chung tiên sinh không dặn dò, tôi không chuẩn bị phần cho cô.”

“Không sao, cám ơn chị Vương.”

Trong lòng Hứa Huệ Chanh hiểu rõ, Chung Định là cố ý.

------oOo------

Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh tháo chạy khỏi nhà Chung Định ngay ngày hôm đó, cô về đến cái ổ nhỏ của mình, trùm kín đầu liền ngủ. Ngày hôm sau cô mới trở về hội sở lấy túi xách của mình.

Má Mì nghe thấy Hứa Huệ Chanh ở hội sở, vội vàng đi đến căn dặn, “Sơn Trà, bên chỗ Chung tiên sinh, con nhất định không được đắc tội nữa đấy.”

Hứa Huệ Chanh suýt chút muốn nói, thật ra cô không có đắc tội hắn. Nhưng cuối cùng cô chỉ “Vâng” một tiếng.

“Con cứ nghỉ ngơi cho khỏe. Đợi sau khi qua hết mấy ngày này rồi, rất nhiều khách hàng sẽ xếp hàng đợi con đấy.” Má Mì đánh giá về cách trang điểm ăn mặc của Hứa Huệ Chanh, bà vẫn có chút không hài lòng, “Má chọn cho con một nhà trang điểm rồi. Con rất có tiềm chất, chỉ là khiếu thẩm mỹ quá tệ.”

Hứa Huệ Chanh cúi đầu nhìn quần áo của mình, áo hai dây cổ chữ V khoét sâu, phối với váy ngắn, cô chẳng cảm thấy có gì không thích hợp cả, “Má Mì, các chị em đều mặc như vậy mà.”

Má Mì nhíu mày, “Bộ đồ của con, vừa nhìn đã biết hàng rẻ tiền, chất liệu kém như thế.”

Hứa Huệ Chanh nghẹn họng.

“Con bây giờ là phải tiếp khách hàng lớn, đóng gói bản thân đẹp đẽ vào, sau này đi vào con đường cao cấp.”

Má Mì lải nhải miết, Hứa Huệ Chanh chỉ trả lời cho có, mở miệng chỉ một câu, “Cám ơn Má Mì”, “Con sẽ cố gắng.”

Má Mì không ở lại quá lâu, cứ như bà rất quan tâm săn sóc, dặn Hứa Huệ Chanh về nhà nghỉ ngơi. Má Mì không hề hỏi thăm sau khi Hứa Huệ Chanh bị Chung Định đưa đi thì có hay không bị ngược đãi gì đó, bà ta không quan tâm cái này. Dù sao, Hứa Huệ Chanh đã sống sót trở về, có thể kiếm tiền cho hội sở là được.

Sau khi Hứa Huệ Chanh ra khỏi hội sở, cô liền gỡ chiếc mặt nạ dối trá xuống.

Khi ngang qua một cửa hàng, cô nhìn vào lớp kính của chiếc tủ.

Gương mặt này của cô, có thể chẳng xinh đẹp được như lời Má Mì nói, chỉ dà danh hiệu quán quân của cuộc thi hoa khôi khiến cho mọi người thổi phồng lên.

Cô rất sợ hãi cái kiểu được yêu thích này, cô sợ Vũ ca càng không thả cho cô đi.

Cái thế giới này, thật sự là sợ cái gì, thì cái đó sẽ đến.

Sau khi Hứa Huệ Chanh ở nhà nghỉ ngơi hết ba ngày thì nhận được điện thoại gọi đến từ hội sở.

Chu Cát Vũ về nước rồi.

Đối với ông chủ Chu Cát Vũ này, Má Mì cũng đoán không ra được.

Theo lý mà nói, Hứa Huệ Chanh là do gã ta đưa vào, vậy thì gã phải biết được bên dưới lớp trang điểm dày đậm kia của cô ta là một gương mặt thế nào.

Nhưng trước giờ gã chưa từng nhắc đến, mặc cho cô ta ra tiếp những người khách tầm thường.

Một ngày mà Hứa Huệ Chanh không hoàn thành được nhiệm vụ tháng, gã ta sẽ cáu gắt như sấm, rút roi da ra vung lên thân thể của cô.

Má Mì đã nhìn thấy cảnh kia.

Lúc đó bà ta đang báo cáo thành tích hàng tháng với Chu Cát Vũ, nói đến Hứa Huệ Chanh không qua được, lông mày của Chu Cát Vũ lập tức nhíu lại, “Gọi cô ta đến đây cho tôi!”

Hứa Huệ Chanh vừa bước vào, Chu Cát Vũ đã vung roi tới tấp. Sau đó mặc cho cô ta khóc lóc cầu xin ra sao, gã cũng chẳng nương tay. Cho đến khi gã cảm thấy nguôi giận mới cho người đưa Hứa Huệ Chanh đi ra ngoài chữa trị.

Qua mấy lần như vậy, Má Mì mới biết được, cái roi đó là đặc chế. Vết thương trên người Hứa Huệ Chanh không coi là sâu, nhưng rất đau đớn.

Nghĩ thì cũng đúng, nếu như để lại vết sẹo, vậy càng khó bán được giá cao.

Má Mì không rõ rốt cuộc thì Chu Cát Vũ và Hứa Huệ Chanh có quan hệ gì, bà thấy Chu Cát Vũ cực kỳ căm ghét Hứa Huệ Chanh.

Sau này, có mấy “tiểu thư” khác bị cọng roi của Chu Cát Vũ đánh đến thương tích khắp người. Miệng vết thương ấy, so với của Hứa Huệ Chanh còn nặng hơn rất nhiều.

Má Mì đã lăn lộn tại nơi phong nguyệt hai mươi mấy năm trời, những chuyện không thể thăm dò, bà tuyệt đối không nhiều chuyện. Chu Cát Vũ xử lý Hứa Huệ Chanh thế nào, Má Mì đều khoanh tay đứng nhìn. Trước giờ Chu Cát Vũ

chưa từng đề cập đến phải đặc biệt chiếu cố Hứa Huệ Chanh, Má Mì cũng chỉ coi Hứa Huệ Chanh như một "tiểu thư" bình thường ở trong hội sở.

Lần chọn hoa khôi này, lúc Má Mì kiến nghị để cho Hứa Huệ Chanh lên đài, Chu Cát Vũ đáp ứng rất sảng khoái.

Lúc đó Má Mì nghĩ, cũng có thể là mình quá lo lắng rồi. Giữa Chu Cát Vũ và Hứa Huệ Chanh, chắc là không có gút mắc gì đâu.

Má Mì ở hội sở chờ Chu Cát Vũ đến. Bà hít một hơi thuốc, liếc về phía Hứa Huệ Chanh đang đứng ngồi không yên, bà nói, "Sơn Trà, biểu hiện của con trong cuộc thi, Vũ ca rất hài lòng."

"Vâng." Trong đầu của Hứa Huệ Chanh hoàn toàn trống trơn, tư duy đã đình trệ.

Khang Hân ở bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ của Hứa Huệ Chanh, có chút đồng tình. Chị ta đã nghe qua, Hứa Huệ Chanh thường phải ăn roi của Vũ ca.

Khang Hân châm hai chén trà nóng, chị bưng một chén cho Má Mì, chén còn lại, chị đưa cho Hứa Huệ Chanh.

Hứa Huệ Chanh ngập ngừng đón lấy, "Cám ơn."

Sau đó Má Mì và Khang Hân nói gì, Hứa Huệ Chanh cũng chẳng nghe lọt tai. Toàn thân của cô lạnh ngắt, sợ hãi Vũ ca về đến sẽ nổi trận lôi đình, đem cô ra trút giận. Cô thành tâm cầu nguyện thời gian có thể trôi chậm một chút.

Đáng tiếc, Chu Cát Vũ rất nhanh đã đến hội sở.

Gã khoác áo choàng dài, mày kiếm mắt hổ, thần sắc còn lạnh hơn gió Bắc bên ngoài.

Má Mì cười lên diễm lệ, "Vũ ca, anh cực khổ rồi."

"Ừm." Chu Cát Vũ mắt sáng như đuốc, nhìn chằm chằm Hứa Huệ Chanh ở phía sau cả đầu cũng chẳng dám ngẩng lên, lời lại là nói với Má Mì, "Vào

trong nói.”

Một đoàn người đi đến phòng nghỉ của gã.

Trước tiên Má Mì báo cáo với gã tình hình làm ăn trong tháng này, gã nghe mà không kiên nhẫn, vung tay một cái, “Nói về chuyện thi hoa khôi.”

Má Mì sững ra một chốc, sau đó vội vàng đổi thành khen ngợi Hứa Huệ Chanh, nói cô xinh đẹp như ngọc thế nào, đã khiến cho đông đảo khách quý trở thành tù binh, cuối cùng được một người khách quý mua với giá cao.

“Thế à?” Chu Cát Vũ cười lên, giọng nói thô nhám khàn khàn, “Cuối cùng Sơn Trà cũng vượt lên rồi.”

Hứa Huệ Chanh cúi thấp đầu, cắn chặt răng lại, dựa vào đó để khống chế nỗi sợ hãi trong đáy lòng.

Má Mì nịnh nọt, “Sơn Trà bây giờ là người rất được yêu thích.”

Chu Cát Vũ lại cười ha hả, “Tiếp tục, nói về người khác xem.”

Vì thế Má Mì lại khen hết một lượt các thứ hạng khác.

Chu Cát Vũ nghe xong thì nói, “Các người đi làm việc đi, Sơn Trà ở lại.”

Trái tim của Hứa Huệ Chanh dồn lại thành một nhúm, lớp trang điểm nhẹ chẳng thể che nổi sắc mặt trắng bệch của cô.

Trước khi Khang Hân rời khỏi, chị bỏ lại một ánh nhìn thương hại, nhưng mà chị cũng không thể làm gì.

Khi những người không có nhiệm vụ đều đã rời khỏi, Chu Cát Vũ đã không thể kiềm chế được nữa. Gã giật ngăn tủ ra, cầm cây roi ngắn lên, hung tợn nói, “Qua đây!”

Hứa Huệ Chanh run như cầy sấy, van xin nói, “Vũ ca, anh đừng đánh tôi, nhiệm vụ tháng này tôi hoàn thành rồi…”

Mặt mũi của Chu Cát Vũ dữ tợn, lúc đứng dậy còn làm đổ chiếc ghế. Gã bước từng bước lớn, vung roi lên một cái, cái roi kia vẽ lên trong không trung một vòng tròn, rồi rơi xuống trên cánh tay trái của cô.

Cô run lên, đang muốn tránh về một bên thì cái roi kia đã cuộn lên cánh tay phải của cô. Cô kêu lên đau đớn, “Vũ ca, đừng đánh nữa… tôi nghe lời, tôi đi bán…”

Lời cầu xin của cô căn bản chẳng có chút tác dụng gì, Chu Cát Vũ vẫn vung múa cây roi.

Hứa Huệ Chanh đau đến kêu khóc lên, trên da đã hiện lên từng lằn máu tím đỏ.

Chu Cát Vũ trút được một cơn giận, cuối cũng gã cũng cảm thấy cơn tức phải chịu đựng từ mấy tháng nay ở nước ngoài đã tiêu đi bớt. Nhìn thấy cô phủ phục trên mặt đất, co quắp không ngừng, gã ném roi đi, thở phì phò, “Nghe nói hai ngày nữa cô phải đi tiếp đãi đám công tử cậu ấm, hôm nay tạm tha cho cô.”

Thần trí của Hứa Huệ Chanh có chút mơ hồ. Cũng có thể là mấy tháng nay Chu Cát Vũ không ở đây, thân thể của cô cũng được nuông chiều, chịu không được đau đớn nữa.

Cô được khiêng ra ngoài phòng y tế, bác sĩ ở bên trong, đối với thủ đoạn của Chu Cát Vũ đều đã thấy mãi thành quen. Tất cả đều là vết thương ngoài da, hơn nữa đều tập trung ở cánh tay và lưng.

Lúc trợ lý giúp Hứa Huệ Chanh thoa rượu thuốc, đồng tình nói, “Sao chị cứ luôn va chạm với Vũ ca vậy.”

Mặt của Hứa Huệ Chanh chẳng chút biểu tình, cánh môi đều đã trắng lạnh.

Chu Cát Vũ là một tên điên.

Gã đánh cô, chỉ bởi vì gã muốn đánh cô.

Hứa Huệ Chanh cảm thấy số mạng của bản thân quả thật rất thấp hèn.

Bị đám người của Kiều Lăng chuốc rượu đến phát sốt, lại bị Chu Cát Vũ quất roi, nhưng tốc độ hồi phục như cũ của cô vẫn coi là khá ổn.

Sau khi kết thúc kỳ sinh lý, cô cũng cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Hứa Huệ Chanh nằm trong phòng y tế hết ba ngày.

Cô trợ lý trẻ kia khoảng chừng hai mươi, đang là cái độ tuổi thích tưởng tượng, còn hơi thích kiểu tình cảm xã hội đen, cô bé thần thần bí bí nói, “Vũ ca có khả năng có ý với chị.”

Hứa Huệ Chanh ngây ngẩn.

Cô bé trợ lý tiếp tục nói, “Những vết thương này của chị không nghiêm trọng lắm, đau một cái là xong. Hồi trước có một cô gái, bị Vũ ca đánh đến không nhận ra được luôn. Em cảm thấy á, vết thương là trên người chị, đau là trong tim anh ta.”

Hứa Huệ Chanh không thể hiểu nỗi logic của cô trợ lý, cô cũng không muốn nói đến chuyện trước kia giữa cô và Chu Cát Vũ.

Cô hoàn toàn không lên tiếng.

Khi Hứa Huệ Chanh vừa rời khỏi phòng y tế, Má Mì đã tìm đến tận cửa, nói là đã hẹn xong xuôi ngày tiếp khách, để cho Khang Hân đưa Hứa Huệ Chanh đi mua mấy bộ quần áo mới.

Hứa Huệ Chanh vừa mới bị một trận đòn roi, sinh lực tổn thương nặng nề, ngay cả nụ cười công việc cũng không diễn nổi. Cô trở nên càng thêm tê liệt, trầm mặc. Chu Cát Vũ vừa trở về, cuộc sống của cô lại không còn ánh sáng hy vọng.

http://tieulun.hopto.org

Khang Hân nhìn thấy hết, nhưng chỉ có thể mở miệng an ủi.

Chị và Hứa Huệ Chanh đi dạo mấy tiệm hàng hiệu nhưng cũng không thu hoạch được gì.

Hứa Huệ Chanh nhìn thấy bảng giá là lắc đầu, cũng chẳng chịu đi thử.

Cuối cùng Khang Hân thật sự không còn cách nữa, mới nói, “Sơn Trà, cô đi thử xem đi. Chị bỏ tiền mua cho cô.”

Hứa Huệ Chanh vẫn là lắc đầu.

Khang Hân thở hắt ra, “Cô đi thử đồ đi, Má Mì đã dặn dò rồi.”

Hứa Huệ Chanh ngẩn ra một chốc, sau đó quay người cầm quần áo lên đi vào phòng thử.

Bây giờ cô mới tỉnh ngộ ra, Khang Hân làm mang theo nhiệm vụ mà ra cửa, nếu như không hoàn thành, Khang Hân sẽ bị phạt.

Hứa Huệ Chanh thay một bộ váy dài xuyên thấu bằng ren màu đen, làm tôn lên làn da trắng trong của cô. Nhưng trên gương mặt thanh tú lại là một mảnh chết lặng.

Lúc cô đẩy cửa ra, mắt của Khang Hân đều sáng lên, “Sơn Trà, cái này rất hợp cô đấy.”

Hứa Huệ Chanh thuận theo, “Vậy bộ này đi.”

Cô trở về phòng thay đồ, nhìn bản thân ở trong gương, thử nhếch khóe miệng lên, hiện ra là một nụ cười cực kỳ khó coi.

Mấy ngày nay, sức sống của cô cứ từng tia từng tia trôi mất. Đòn roi của Chu Cát Vũ khiến cho cô tỉnh táo lại. Cô chạy không thoát, cô phải luôn ở nơi này bán thân. Cô không biết bản thân mình ở trong cái vực tối này còn có thể duy trì được bao lâu.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Huệ Chanh thay quần áo ra, chủ động đi thanh toán. Đây là bộ quần áo năm con số đầu tiên trong cuộc đời của cô.

Lúc này, có hai người phụ nữ hồng hộc chạy vào, qua nói gì đó với người bán hàng.

Khang Hân và Hứa Huệ Chanh đều không chú ý lắng nghe, xoay người liền đi khỏi, hai cô còn chưa bước đến cửa tiệm, bà Giáp, một trong hai người phụ nữ kia quát lên, “Đứng lại!”

Hai cô sửng lại một chốc. Khang Hân quay đầu nhìn Giáp, nhìn thấy đối phương đang nhìn chằm chặp về phía các cô, cô lễ độ lên tiếng hỏi, “Xin hỏi có chuyện à?”

Bà Giáp đầy tức giận, bắt đầu chỉ trích Hứa Huệ Chanh là trộm. Bà Ất ở bên cạnh phụ họa.

Lời này nói không đầu không đuôi. Người bán hàng vừa nghe thấy, vội vàng nói rõ sự tình câu chuyện.

Thì ra Giáp gỡ khuyên tai ra trong phòng thay đồ, bà ta treo trên móc áo, lúc đi thì lại quên mất. Mà bây giờ, khuyên tai ở bên trong phòng thay đồ không còn nữa. Căn cứ theo lời kể của người bán hàng, sau khi Giáp đi, chỉ có Hứa Huệ Chanh bước vào căn phòng đó.

Hứa Huệ Chanh nhếch môi, “Tôi không nhìn thấy khuyên tai.”

Giáp không hề tin, cứ ồn ào muốn lục soát người.

Giáp và Ất đều là khách quen, người bán hàng cũng không tiện đắc tội, chỉ có thể cầu cứu quản lý.

Ai biết được, người quản lý này, đã từng đến qua hội sở, gã nhận ra Khang Hân, đồng thời dùng một loại thái độ miệt thị để vạch trần.

Sắc mặt của Khang Hân rất khó coi, chết cứng tại chỗ, hình như còn như muốn khóc đến nơi.

Giáp càng thêm đắc ý, xô đẩy Hứa Huệ Chanh, “Bạn của gà chắc chắn cũng là gà. Giao khuyên tai của tôi ra đây.”

Hứa Huệ Chanh lùi về sau vài bước, kiên trì nói, “Tôi không nhìn thấy khuyên tai.” Cô không phủ nhận nghề nghiệp của mình, nhưng cô không phải là trộm cắp.

Giáp hung hăng hùng hổ, “Đồ đàn bà không biết xấu hổ.” Nói xong còn vung tay lên tát Hứa Huệ Chanh.

Hứa Huệ Chanh cũng dồn sức tát lại một cái.

Trong lúc giằng co, không cẩn thận, đôi giày cao gót mảnh của Giáp trật một cái, bà ta kêu thét lên một tiếng, ngã chổng vó lên trời.

Ất cũng động thủ, dùng móng tay cào lên mặt của Hứa Huệ Chanh.

Hứa Huệ Chanh tránh qua trong gang tấc.

Ất không bỏ qua, lại túm lấy tóc của Hứa Huệ Chanh.

Đột nhiên, một cái áo khoác đàn ông, từ không trung phủ lên trên đầu của Hứa Huệ Chanh, chặn lại mấy cái móng tay dài màu sắc sặc sỡ kia.

Sau đó, bàn tay đàn ông đỡ bên ngoài cái áo khoác, nhẹ nhàng lên tiếng hỏi.

“Tiểu Sơn Trà, gặp phiền phức à?”

------oOo------

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chung Định không thích đi dạo phố với phụ nữ.

Hắn chỉ là đến thanh toán, mà cái chức năng này hoàn toàn có thể thay thế bằng thẻ tín dụng.

Nhưng mà, đối với một vài phụ nữ nào đó mà nói, chức năng của Chung Định còn nhiều hơn thế. Thử nghĩ xem, đám gọi là bạn bè thân thiết của mình, kéo theo ông chú đầu hói mập mạp xuất hiện, còn bên cạnh mình lại là một chàng thanh niên anh tuấn nhiều tiền. Cái cảnh tượng này hoàn toàn có thể thỏa mãn lòng hư vinh của phụ nữ.

Ngày thường, bởi vì tính cách của Chung Định nắng mưa thất thường, cho nên hầu như chẳng có cô gái nào dám lấy can đảm ra chủ động yêu cầu hắn ta bầu bạn.

Thỉnh thoáng khi hắn có tâm trạng, sẽ cùng đi dạo với người phụ nữ mà hắn cảm thấy cũng coi như là thuận mắt.

Hôm nay sở dĩ theo Diệp Tranh ra ngoài, hoàn toàn là bởi vì công việc làm ăn.

Bối cảnh gia đình của Diệp Tranh là thư hương thế gia, bởi vì phạm vi giao tế cũng ít ỏi, tính cách tương đối hồn nhiên yên tĩnh, chưa từng nhiễm thế tục xã hội. Hơn nữa Chung – Diệp hai nhà cũng coi như là có chút giao tình.

Hôm nay Chung Định đến đưa Diệp Tranh đi dạo mua sắm, Diệp Tranh tỏ ra rất ngại ngùng giữ kẽ. Lúc thử đồ, cô hỏi ý kiến của hắn, trên mặt còn nổi lên đóa hoa đào, ánh mắt tràn lên thần thái của người say.

Cho dù là cô chọn kiểu dáng gì, Chung Định đều trả lời một câu “đẹp”, thật ra hắn hoàn toàn không nhìn thẳng vào đống quần áo đó.

Hắn đi cùng cô một hồi thì hứng thú đã mất hết sạch.

Tuy rằng đều là dạng thỏ trắng, nhưng chung quy vẫn có khác biệt. Thí dụ như, con thỏ nhỏ kia, cực kỳ thích vào những lúc mấu chốt cắn hắn một miếng.

Diệp Tranh đại khái cảm thấy được hắn ta không tập trung, nên không tiếp

tục đi dạo nữa. Cô mượn cớ buổi tối còn có lớp, bèn nói phải đi về.

Lúc đi qua cửa tiệm nào đó, trong lúc vô ý Chung Định liếc mắt một cái, trong tiệm có một bóng hình, rất giống đóa hoa Sơn Trà kia.

Cô ta đang nói chuyện với một phu nhân.

Biểu tình trên gương mặt bà quý phu nhân kia, cực kỳ khinh thường coi rẻ.

Sau đó, bà ta động thủ.

Diệp Tranh phát hiện Chung Định ngừng bước, cô hiếu kỳ nhìn theo ánh mắt của anh, nhìn thấy trong tiệm có hai người phụ nữ đang giằng co, cô có hơi chút ngạc nhiên, “Sao mà có thể đánh người chứ?”

Chung Định vẫn cứ nhìn chằm chằm vào động tĩnh trong tiệm, nụ cười hiện lên, hỏi ngược lại, “Sao lại không thể chứ?”

“Có chuyện gì, thương lượng giải quyết là được rồi.” Diệp Tranh đàng hoàng trả lời, “Dẫu gì cũng là cửa hàng có tiếng, cứ ẩu đả như thế, thật là mất tư cách.”

Chung Định cứ mãi để ý động tác của Hứa Huệ Chanh. Cô ta không hề mặc cho đối phương ăn hiếp, ít nhất cũng có phản kháng lại, tuy rằng ra đòn vẫn còn yếu ớt.

Vào lúc bà Ất giơ năm cái móng vuốt lên muốn đánh lên mặt của Hứa Huệ Chanh, Diệp Tranh “Ai da” một tiếng, khẩn trương muốn đi vào khuyên can.

Tốc độ của Chung Định so với Diệp Tranh còn nhanh hơn.

Hắn trực tiếp sải mấy bước lớn đi vào tiệm, ném cái áo khoác đang cuộn tròn của mình qua, vừa may che đi phần đầu của Hứa Huệ Chanh.

Một giây trước, Hứa Huệ Chanh còn tưởng gặp được người gặp chuyện bất bình, một giây sau, nghe thấy giọng của hắn, nhất thời cô như rớt vào hầm băng, thần kinh trở nên căng thẳng.

Chung Định nhàn nhã để tay lên đỉnh đầu của cô, cảm nhận được sự cứng đờ của cô, hắn cười càng thêm xấu xa, thấp giọng nói, “Đừng sợ, anh đến rồi.”

Chính là bởi vì hắn ta đến nên cô mới sợ.

Tầm nhìn của Hứa Huệ Chanh đều bị cái áo khoác màu đen của hắn ta chặn lại, cô bị đậy trong một mùi thuốc lá nhàn nhạt, giống như hoàn toàn bị hơi thở của hắn bao vây lấy.

Bà Ất đập một cái vào không khí, bà ta bị cái chuyện bất thình lình này làm cho bối rối.

Lúc này bà Giáp cũng chật vật đứng dậy. Bà ta liếc thấy quần áo của Chung Định thì liền hiểu ra, người đàn ông này không đơn giản. Nhìn thấy dáng vẻ hắn bảo vệ Hứa Huệ Chanh, dường như là rất thân thiết vậy. Bà Giáp đó tưởng là, Chung Định chính là kim chủ bao dưỡng Hứa Huệ Chanh. Giáp rất oán giận cái loại hành vi dựa vào nhan sắc để tiếp cận người giàu này, bà ta nói chuyện không chút nể mặt mũi, “Con nhỏ tam bồi (*) này ăn cắp khuyên tai của tôi.”

(* Nguyên văn là 三陪 – tam bồi, dịch thô là “ba cùng”, chỉ loại phụ nữ cùng ăn – cùng uống – cùng ngủ.)

“Thế à.” Chung Định cười đến tràn mặt, ánh mắt nhìn về phía Giáp ngầm chứa dao nhọn, “Chứng cứ đâu?”

Thế là Giáp lại đem ngọn nguồn câu chuyện trước đó kể lại một lần nữa.

Chung Định không chú ý nghe, khi Giáp đang lên án đạo đức của Hứa Huệ Chanh là bại hoại, hắn ta vén chiếc áo khoác lên, cúi đầu gọi một tiếng, “Tiểu Sơn Trà?”

Hứa Huệ Chanh liếc nhìn thấy hắn, có chút sửng sốt, sau đó cô vội vàng cúi đầu xuống, nhỏ tiếng nói, “Chung tiên sinh…”

Hắn vân vê cô vẻ cưng chiều, “Kiếm được nhiều tiền rồi? Chạy đến nơi này

sắm sửa cho mình.”

Cô lắc lắc đầu. Đối với động tác của hắn, cô rất hoảng sợ. Cô không thích sự thân mật của hắn, bởi vì đó đều không phải điềm báo tốt lành gì.

Giáp đang nói chuyện đến miệng khô lưỡi đắng, quay đầu lại nhìn, cái cặp nam nữ này căn bản chẳng nghe lọt tai lời bà ta nói, bà ta càng thêm tức giận, la hét lên, “Tóm lại, tôi muốn soát người.”

Nghe thế, đôi mày của Chung Định nhướng lên, “Bà dám lục soát người cô ta, tôi dám lột sạch bà.”

Lời này vừa ra, khí thế lập tức cuộn lên.

Giáp và Ất nghi ngờ nhìn nhau.

Nhân viên bán hàng và quản lý cửa hàng ở bên cạnh không nói nên lời. Chung Định cũng là khách hàng cao cấp, nếu như mà bọn họ cứ giúp Giáp và Ất, vậy thì sẽ tổn thất lớn.

Diệp Tranh nghe lời Chung Định nói, trong lòng cảm thấy phức tạp. Vừa nãy cô còn tưởng Chung Định là lấy giúp người làm vui, ai biết được, hắn và cô gái nghe nói là “tam bồi” kia thế mà lại quen biết nhau.

Đương nhiên là, Diệp Tranh đã suy đoán về mối quan hệ của Chung Định và Hứa Huệ Chanh theo hướng không trong sạch. Tâm tình của cô ta trở nên suy sụp. Tuy rằng đã nghe danh Chung Định là một công tử ăn chơi từ sớm, nhưng cô vẫn ôm lấy cái ảo tưởng lãng tử quay đầu.

Giáp thấy Hứa Huệ Chanh có người giúp thì liền đi qua bám lấy mấy nhân viên bán hàng trong tiệm.

Gã quản lý kia cười làm lành, để cho Giáp chọn cách nói chuyện ôn hòa.

Ất nhìn cái vẻ mặt tựa cười mà như không của Chung Định, cũng bắt đầu khuyên Giáp bình tĩnh mà giải quyết.

Giáp mất hết mặt mũi, bà ta thầm nguyền rủa Hứa Huệ Chanh mấy câu. Sau đó Ất ở bên ra sức tìm bậc thang đi xuống, Giáp mới không tình không nguyện mà nói với Hứa Huệ Chanh, “Chỉ cần cô giao khuyên tai ra đây, tôi sẽ không truy cứu hình vi của cô nữa.”

Hứa Huệ Chanh thấp giọng trả lời, vẫn là kiên trì như trước, “Tôi không nhìn thấy khuyên tai.”

Chung Định nhè nhẹ ôm lấy Hứa Huệ Chanh, ngón tay của hắn gõ một cái lại một cái lên vai của Hứa Huệ Chanh. “Nếu như cô ta đã nói không nhìn thấy thì chính là không nhìn thấy.” Hắn không quan tâm chuyện thật hư ra sao. Đóa hoa Sơn Trà này hiện tại là đồ chơi của hắn, hắn không muốn cô ta sớm xì hơi.

“Anh _____” Giáp tức đến nói không ra lời.

Sau đó, Khang Hân, người vừa bị bóc trần thân phận, để cho chân tướng được sáng rõ, trong cái lúc hỗn loạn này, chị đi vào căn phòng thử đồ đó, tìm kiếm tỉ mỉ một vòng, cuối cùng ở một góc khuất đã tìm thấy đôi khuyên tai rõ ràng đã bị giẫm lên kia.

Khang Hân đi đến trước mặt Giáp, xòe nắm tay bên trong có khuyên tai ra, chị hít sâu một hơi, “Xin lỗi đi.”

Giáp chỉ lo kiểm tra mức độ hư hại của đôi khuyên tai của mình, chẳng thèm trả lời Khang Hân.

Giọng điệu của Khang Hân càng thêm lạnh lùng, “Xin lỗi đi!”

Giáp hơi bị Khang Hân dọa cho sợ. Bà ta tức giận bừng bừng, đang muốn tiếp tục tranh chấp thì đột nhiên nhìn thấy nụ cười âm trầm nguy hiểm của Chung Định.

Cuối cùng, Giáp và Ất không tiếp tục la lối nữa, vội vã rời khỏi.

Nhưng mà, Hứa Huệ Chanh lại chạy không được rồi.

Chung Định đột nhiên tâm tình tốt một chút, giống như vô ý, mở miệng hỏi, “Tiểu Sơn Trà, cái kia của cưng sạch sẽ rồi chứ? Bây giờ có thể đi tiếp khách rồi?”

Cô không thể nói dối, hắn ta đếm ngày là biết ngay.

Thế là, cô đã bị hắn ta tóm.

Khang Hân rất sửng sốt với chuyện Chung Định ra tay tương cứu. Ấn tượng của cô về hắn vẫn là dừng ở buổi tối hôm đó, lúc hắn và Kiều Lăng cùng nhau lấy cô ra để cá cược.

Khang Hân cũng hiểu được Hứa Huệ Chanh cũng phải chịu sự ức hiếp của Chung Định, nhưng lại không biết được, giao tình của hai người sâu đến mức có thể khiến hắn ra tay tương trợ.

Câu hỏi này, không chỉ Khang Hân nghi hoặc, bản thân Hứa Huệ Chanh cũng lo sợ bất an. Dựa theo kinh nghiệm trước kia, tỷ lệ Chung Định lấy giúp người làm vui gần như là không tồn tại.

Cũng tức là, sự xuất hiện của hắn là có mưu đồ khác.

Khang Hân không nói nhiều với Chung Định, chỉ là trước khi đi, cô ghé vào bên tai của Hứa Huệ Chanh, nói rằng, “Bên Má Mì, chị sẽ nói rõ giúp cô.”

Dù sao thì Chung Định cũng là khách hàng mọi người không thể nào đắc tội được, thì Má Mì cũng sẽ đặc biệt khoan dung. Cho nên, dù cho Hứa Huệ Chanh đột nhiên bị Chung Định mang đi, Má Mì cũng không nổi đóa quá mức.

“Cám ơn.” Nếu như có thể chọn lựa, Hứa Huệ Chanh cũng không muốn ở bên cạnh Chung Định. Nhưng mà, bây giờ cô đang mang theo suy nghĩ sớm chơi sớm giải thoát, mặc cho hắn sắp đặt.

Lúc Hứa Huệ Chanh ra ngoài thì nhìn thấy Diệp Tranh, nhưng cô vẫn không

có biểu hiện gì. Còn Diệp Tranh thì lại tỏ ra rất lúng túng.

Chung Định không dây dưa với Diệp Tranh nữa, nhiệm vụ trả tiền của hắn đã hoàn thành.

Hắn và Hứa Huệ Chanh đi xuống phòng ăn ở lầu dưới.

Lúc ngồi xuống ghế trong phòng bao, hắn vẫn dùng cái giọng điệu dịu dàng không đổi, “Tiểu Sơn Trà, ăn no mới có sức chơi.”

Hứa Huệ Chanh không trả lời, mấy ngày này càng ngày cô càng lười mở miệng nói chuyện.

Chung Định nhìn gương mặt không chút sức sống của cô, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, “Mặt của Tiểu Sơn Trà không ưa nhìn như trước nữa rồi.”

Hứa Huệ Chanh nặn ra nụ cười, rót nước cho hắn, “Chung tiên sinh, mời dùng trà.”

Hứa Huệ Chanh cũng không biết tại sao bản thân lại sợ chết như thế. Kiếp người bi thương nhường này của cô, nếu như gom dũng khí mà chấm dứt, vậy thì đau khổ gì cũng kết thúc rồi. Nhưng dù có giãy dụa thế nào thì cô vẫn muốn tiếp tục sống, cho dù là sống rất hèn mọn, rất đê tiện.

Chung Định cười nhẹ, liếc nhìn ly trà kia một cái. Hắn móc bao thuốc lá ra, châm thuốc hút vài hơi. “Anh nghe nói, bây giờ đàn ông muốn chơi cưng đã xếp hàng đến mấy tháng sau rồi hả?”

Cô sửng người. “Đó đều là phóng đại thôi.” Theo cô được biết, ngày mai Má Mì sẽ cho cô tiếp một nhà đầu tư đến từ Hồng Kông, hôm sau là người quản lý của một công ty có vốn nước ngoài nào đó, còn sau đó nữa thì, Hứa Huệ Chanh không nhớ được rõ lắm.

“Mấy ngày nữa bên anh có một trò chơi mới, lần này không muốn xảy ra sơ sót gì nữa.” Khi nhả khói thuốc ra, hắn cười nhẹ một cái, “Cho nên, Tiểu Sơn Trà, đám khách của cưng chắc là phải đợi thêm vài ngày rồi.”

Hứa Huệ Chanh vừa nghe thấy hai chữ trò chơi thì đã có dự cảm, bản thân mình có thể là lại phải đi chào hỏi tử thần nữa không. Cô thật sự không hiểu, tại sao Chung Định lại cố chấp lôi kéo cô cùng chơi đùa như thế.

“Tiểu Sơn Trà, muốn biết tại sao anh chọn trúng cưng à?” Chung Định cười nhìn cô.

Vẻ mặt của cô vốn ngây ngẩn, vào lúc này cũng có chút thay đổi, đôi mắt kia hiện lên một tia kinh hoảng.

“Bởi vì mạng của cưng cứng.” Mắt hắn cười cong lên thành hình bán nguyệt, nhưng sự lạnh lẽo lại bao trùm, “Như thế mới không dễ dàng mà chơi đứt.”

Đôi tay của Hứa Huệ Chanh có chút run rẩy.

Cô thật sự muốn dùng dao nĩa trong tay đâm về phía hắn ta…

------oOo------

Chương 22

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chung Định nhìn thấy Hứa Huệ Chanh dùng hết sức nắm chặt lấy cái nĩa, giọng hắn mỉa mai, “Giận rồi à?”

Gân xanh trên tay Hứa Huệ Chanh đều nổi hết lên, cô cắn chặt môi dưới.

Lúc mới bước vào cái nghề này, cô đã từng ra sức phản kháng, kết quả cuối cùng, vẫn là bản thân mình đầy thương tích. Sau này, cô học được cách chấp nhận, cho nên, dù cô có nhiều nỗi buồn hơn nữa thì cũng chỉ có thể âm thầm chịu đựng.

Chung Định nhả ra một chuỗi vòng khói rồi tiếp tục cợt nhã cô, “Cưng nghĩ cưng còn giá trị khác à?”

“Không có…” Hứa Huệ Chanh cực kỳ rõ ràng, hắn ta xem thường cô, cho

nên hắn không thật sự đụng đến cô, thuần túy chỉ là đùa bỡn cô. Đối với hắn mà nói, có thể sự tồn tại của cô chính là để hắn tìm niềm vui.

“Tiểu Sơn Trà, cưng còn có một ưu điểm nữa.” Chung Định cười đến thân thiết hòa nhã, cứ như là thật lòng khen ngợi vậy, “Chính là nghe lời.”

Cô gảy đồ ăn trong đĩa, im lặng không nói gì.

Cứ xem hắn ta như một gã khách khó chịu là được.

Bởi vì cô và khách hàng, chỉ là dây dưa một khoản thời gian, chịu đựng xong rồi sẽ không còn gặp nhau nữa.

Sau khi Má Mì biết Hứa Huệ Chanh đã đi theo Chung Định, rõ ràng là bà không vui, Bà đã đáp ứng với mấy người khách, lần này lại phải đi nhận tội với từng người một.

Má Mì hơi nghi ngờ không biết có phải là Hứa Huệ Chanh đã giở thủ đoạn gì với Chung Định, để hắn ta ra mặt giúp cô ta trốn tiếp khách hay không. Nhưng mà, Chung Định cái người kia, Má Mì cũng có nghe nói qua, là một kẻ nổi danh hỉ nộ vô thường. Hơn nữa, Hứa Huệ Chanh tiếp đãi đám Chung Định, Kiều Lăng kia, đều là bị hành hạ đến cực kỳ thê thảm.

Má Mì đem chuyện này báo cáo cho Chu Cát Vũ đúng theo sự thật.

Chu Cát Vũ nghe xong chỉ “Ừm” một tiếng, tỏ ra là đã biết. Vẻ mặt của gã không có sự thay đổi lớn, không phân biệt được là vui hay là giận.

Má Mì thấy thế bèn lui ra.

Cửa phòng vừa đóng lại, Chu Cát Vũ liền kéo kéo cổ áo của mình, cảm thấy trong ngực luôn có một cơn buồn bực. Gã lại đi tìm cây roi ngắn kia, cầm lên vung một cái.

Cây roi thật tốt, nhưng mà con đàn bà quỳ xin tha thứ kia lại không có ở đây.

Chu Cát Vũ có một bụng tức giận mà không chỗ phát tiết. Gã vung ngọn roi vào tường, âm thanh vung quật kia cứ vang vọng trong căn phòng rộng lớn, đốt cho lửa giận của gã càng thêm mạnh.

Vẫn là phối hợp với tiếng kêu khóc của con ả kia, mới êm tai.

Chu Cát Vũ ném ngọn roi vào bức tường, im lặng nhìn nó rơi xuống đất.

Những lúc tức giận phiền não ở nước ngoài, gã cũng muốn túm lấy Hứa Huệ Chanh để phát tiết. Nhưng vì lý do khoảng cách, gã nhẫn nhịn là qua. Bây giờ về nước rồi, gã lại không giấu được tính khí nóng nảy.

Gã hổn hển thở một hồi rồi sau đó gọi điện thoại.

Tiếng chuông đó reo rất lâu, lâu đến nỗi gã tưởng là cô ta không thèm quan tâm nữa.

Cuối cùng, cô ta vẫn bắt máy lên, giọng điệu rất khẩn trương, vội vàng giải thích, “Vũ ca, vừa nãy tôi không nghe thấy.”

Chu Cát Vũ cười lạnh, âm thanh khô khốc khục khặc, chói tai như tiếng bánh xe nghiến trên cát. “Sơn Trà, cô bây giờ là có núi để dựa rồi à?”

“Không có…” Bởi vì câu nói này, Hứa Huệ Chanh dựng hết cả lông măng lên, “Vũ ca, tôi là ngẫu nhiên gặp được Chung tiên sinh…”

“Cũng tốt.” Chu Cát Vũ đột nhiên cười ha hả, “Bọn chúng vui vẻ rồi, cái tiệm này của chúng ta chẳng ai dám động vào nữa.”

Cô sửng người một hồi.

“Sơn Trà, cố lên, không phải tôi nói, sẽ nâng cô lên thành hồng bài à.”

“Vâng… Cám ơn Vũ ca.” Cô trả lời rất đơn giản.

Sau khi cúp máy, Chu Cát Vũ có chút nhớ không rõ mình đã nói gì trong điện

thoại. Nhưng mà, cơn cáu gắt lúc trước đã lắng dịu xuống.

Gã lại cất cây roi đi, thông báo cho Má Mì, “Đem giá cả của Sơn Trà nâng lên đầu bảng.”

Đối với gã mà nói, kiếm tiền mới là thực tế nhất.

Hứa Huệ Chanh dùng hết bữa trà chiều không chút mùi vị kia rồi chờ đợi sự sắp xếp của Chung Định.

Hắn tỏ ra rất nhàn rỗi, ăn xong bữa chính lại dặn mang món điểm tâm ngọt lên, kế đó là ly cà phê.

Hứa Huệ Chanh cẩn trọng ngồi trên ghế, cúi đầu nhìn xuống mặt bàn.

Chung Định ở đó nhàn nhã thảnh thơi thích thú thưởng thức các loại điểm tâm, sau một hồi, dường như là mới nhớ đến cô, Hắn hỏi mà dường như chẳng có thành ý gì lắm, “Tiểu Sơn Trà, cưng có muốn ăn bánh ngọt không?”

Cô lắc đầu, “Không cần đâu, cám ơn Chung tiên sinh.” Những món hắn gọi đều là loại calori cao, cái loại thể chất dễ mập như cô, không thích hợp. Đương nhiên, cô cũng chẳng có gan chia phần ăn với Chung Định.

Nhưng mà, vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy một người đàn ông thích ăn đồ ngọt đến vậy.

Lúc hắn uống cà phê, cô liếc thấy hắn đổ hết ba ly sữa đường vào. Cô thấy mà không khỏi cảm thấy răng có chút ê ẩm.

Thật ra cô cũng thích ăn đồ ngọt, nhưng mà gần đây Má Mì đã cưỡng chế để cô ốm đi. Má Mì ngoại trừ hài lòng gương mặt của Hứa Huệ Chanh, những mặt khác đều úp mở phê bình.

Hứa Huệ Chanh chỉ có thể gắng sức học tập để xứng với cái danh gái bán hoa. Mà yếu tố đầu tiên của việc xứng danh này, chính là thuận theo ý muốn

của khách hàng.

Nếu như cô có thể làm vừa ý Chung Định sớm một chút, vậy có phải là bây giờ sẽ không ngồi ở chỗ này rồi không?

Chung Định nhấp ngụm cà phê, sau đó giương mắt lên nhìn về phía Hứa Huệ Chanh. Cô ta vẫn sững sờ ngây ngẩn, không biết là đang nghĩ cái gì. Hắn nghĩ đến kế hoạch mấy ngày tới, đặt ly xuống, "Đợi chút cô đi thu dọn mấy món quần áo."

Cô có phản ứng lại, sợ hãi mà hỏi, "Là phải đi vài ngày sao?"

"Hai ba ngày gì đó." Hắn nhếch miệng cười, "Bọn họ không đến sớm vậy đâu, chúng ta đi làm quen với hoàn cảnh trước."

Hứa Huệ Chanh không hỏi tỉ mỉ thêm, nếu cô đã muốn đạt yêu cầu, vậy thì chẳng có gì hay để truy hỏi cả.

Chung Định một mình xử lý hết toàn bộ đồ ngọt, hắn kêu Hứa Huệ Chanh tự mình về nhà thu dọn trước, buổi tối hắn sẽ đến đón cô sau.

Hứa Huệ Chanh gật đầu. "Chung tiên sinh, buổi tối gặp sau."

"Tiểu Sơn Trà đúng là rất ngoan." Hắn vuốt đầu cô một cái, đối xử như với thú cưng vậy.

Hứa Huệ Chanh nhìn hắn lái chiếc xe thể thao màu trắng gào rít phóng đi, thở hắt ra một hơi.

Đoán chừng hai ngày tới lại giống như đi đánh trận rồi.

Hứa Huệ Chanh về nhà thu dọn xong hành lý, sau đó cô ve vuốt chiếc hộp báu nhỏ. Cô đoán rằng ở chung với Chung Định sẽ không có chuyện gì tốt lành cả, cho nên cô đang do dự có nên đem chiếc hộp báu này theo cùng hay không.

Có lẽ, lần này, Chung Định thật sự muốn giết chết cô…

Cô nghĩ đi nghĩ lại, buông chiếc hộp xuống cổ vũ bản thân, “Mình sẽ quay về mà.”

Buổi tối Chung Định gọi điện thoại đến xác nhận thời gian với cô, hắn nói, “Tiểu Sơn Trà, tính nhẫn nại của tôi không tốt, đừng có để tôi đợi.”

Hứa Huệ Chanh nghe thấy thế, vội vàng đi xuống lầu, đứng ở nơi đầu cơn gió lạnh đợi hắn ta.

Quả nhiên Chung Định đổi một chiếc xe khác.

Chiếc xe thể thao màu trắng kia, chắc là chỉ những người đặc biệt mới được chở. Cô theo lời căn dặn của hắn ngồi vào ghế sau.

Trên đường đi, hai người chẳng hề nói chuyện, hắn không nói cho cô biết hành trình cụ thể của lần này.

Hứa Huệ Chanh thấy càng ngày càng rời xa thành phố, trong lòng đã phát hoảng, cô túm lấy váy của mình, mấy lần muốn lên tiếng hỏi.

Sau khi đi lên đường cao tốc, Chung Định mới lười biếng nói, “Chúng ta đi thành phố Z.”

Cô sửng sốt, “Xa như vậy…” Sao lại chọn đi vào buổi tối…

“Tôi lái xe còn không than xa, cô chỉ ngồi xe, không tốn tinh thần không phí sức lực, xa?” Câu nói này, âm cuối kéo thật dài.

Cô cảm thấy hình như hắn đã hơi nóng nảy, bèn ngậm miệng không lên tiếng nữa.

Nếu biết trước là xa như vậy, cô đã mang theo chút lương khô lên đường rồi. Bữa tối cô chưa ăn no, bởi vì thời gian khá gấp rút, chỉ vội vàng nấu một tô bún gạo. Theo cái tình hình này, đoán chắc là phải đến hơn mười giờ mới đến

thành phố Z. Mà đích đến ở đầu nào của thành phố Z còn chưa biết được.

Xe phóng nhanh trên đường cao tốc, trong lúc nửa mơ màng, mí mắt của Hứa Huệ Chanh dần dần mở không nổi nữa. Cô cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, tiếng nhạc trong xe đã đổi thành tiếng nhạc nhẹ. Cô buồn ngủ díp mắt, nhắm mắt lại một cái, sau đó thì không muốn mở mắt ra nữa.

Hứa Huệ Chanh cứ thế mà ngủ cho đến khi xuống xe.

Chung Định mở cửa xe phía sau ra, một trận gió lạnh thổi vào trong xe.

Cô hoàn toàn chưa phát hiện ra.

Hắn cúi mình nhìn gương mặt của cô. Cô lại khôi phục lại lớp trang điểm đậm kia, bây giờ đang dựa vào gối, ngủ đến là ngon lành.

Hắn vỗ vỗ mặt của cô, giễu cợt nói, “Tiểu Sơn Trà, cô thật xấu.”

Hứa Huệ Chanh mơ màng tỉnh dậy. Lúc mở mắt ra, cô nhìn thấy gương mặt của Chung Định, nhất thời thất thần, cho rằng bản thân đang nằm mơ, Kiều Diên lại xuất hiện trước mặt cô.

Sau khi lí trí quay về, đột nhiên cô giật nảy một cái, đụng phải trần xe. Cô ôm lấy đầu, kêu đau một tiếng.

Chung Định nhếch nhẹ khóe miệng lên cười, “Cô ngủ bù trước đấy à, thế cũng tốt. Ngày mai có thể dậy sớm rồi.”

Lúc này Hứa Huệ Chanh còn không hiểu được lời hắn nói. Cô theo hắn bước vào nhà.

Đây là căn biệt thự để không của Trần Hành Quy.

Hứa Huệ Chanh đã xem qua tin tức liên quan đến vùng này ở trên tivi. Nghe nói là ngọn núi này có rất nhiều suối nước nóng thiên nhiên, rất nhiều nhà khai phá nhìn chằm chặp vào như hổ đói, nhưng có vẻ như đều không thật sự chiếm lấy.

Cho đến lúc gần đi ngủ, Hứa Huệ Chanh mới hiểu ra tại sao Chung Định lại nói rằng cô ngủ bù trước rất tốt, bởi vì sáng mai năm giờ cô phải cùng hắn ra ngoài.

Cô ngập ngừng hỏi hắn có phải là đi chạy bộ sáng hay không.

Chung Định cười nhạt, “Đi ngắm mặt trời mọc.”

Hứa Huệ Chanh còn tưởng hắn đang nói chuyện cười. Nhưng mà sáng sớm ngày hôm sau, hắn thật sự muốn đi ngắm mặt trời mọc.

Chung Định cực kỳ đúng giờ, năm giờ đúng là đã xuống dưới lầu,

Hứa Huệ Chanh cuống cuồng chạy xuống lầu, cúi gập người xin lỗi hắn là cô đã đến muộn một phút.

Hắn nhếch môi lên, “Tiểu Sơn Trà, cưng thật xấu.”

Hứa Huệ Chanh cười mỉa một cái. Chính là vì trang điểm nên cô mới đến trễ.

Nơi mà Chung Định muốn đến là lưng chừng núi. Nếu đi theo đường núi, đại khái phải mất 40 phút mới đến nơi. Năm đó Trần Hành Quy vì để tiện việc đi lại, ở một đoạn dốc đã xây dựng một xe cáp treo nhỏ. Ngồi cáp treo đi ngắm mặt trời mọc thì chỉ cần 20 phút.

Nhân viên quản lý hộ tống Chung Định và Hứa Huệ Chanh đi lên, sau đó khởi động tin hiệu vận hành xe cáp treo.

Hứa Huệ Chanh liếc nhìn khu rừng rậm phía dưới, cảm thấy một trận choáng váng. Cô nắm chặt lấy cột trụ, lòng bàn tay túa đầy mồ hôi.

Chung Định thì lại cứ luôn nhìn xuống chân núi.

Sau khi đã qua trung điểm, xe cáp treo bắt đầu từ từ hạ thấp xuống, giữa đường đột nhiên tròng trành một hồi.

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt của Chung Định nhanh chóng dời đến dây thừng thép ở bên ngoài.

Độ cong rung lắc của dây thép có chút dị thường.

Hứa Huệ Chanh bị trận rung lắc này làm cho càng thêm căng thẳng. Cô ngóng nhìn Chung Định đang kiềm chế vẻ mặt, bất an gọi, “Chung tiên sinh?”

Tiếng nói vừa dứt, một tiếng “răng rắc” rất lớn vang lên, xe cáp treo bắt đầu lao nhanh xuống dưới, thùng xe rung lắc điên cuồng.

Cô sợ đến kêu thét lên, nhắm hai mắt lại không dám nhìn, túm thật chặt lấy lan can.

Chung Định chợt kéo cô qua.

Kéo như thế, cô hoàn toàn mất đi thăng bằng, không thể níu lấy lan can được nữa, cả người lảo đảo ngã về phía hắn ta. Cô hoảng sợ đến nước mắt cũng đã ứa ra, dùng sức nắm chặc lấy quần áo của hắn.

Chung Định giữ chặt lấy eo của cô, xoay một hướng khác.

Cô cảm thấy gì đó, vội vàng mở mắt ra quay đầu lại nhìn.

Xe cáp treo sắp sửa va chạm với vách núi, còn cô là đệm lưng của hắn.

Cô biết, người đàn ông này là tử thần của cô.

Hứa Huệ Chanh ra sức dùng đầu đâm vào ngực hắn ta, muốn thoát khỏi cái ôm của hắn.

Chung Định vừa khống chế sự giãy dụa của cô, vừa nhanh mắt tìm kiếm trên mặt đất.

Khoảng cách giữa khoang xe và vách núi càng lúc càng gần.

Ánh mắt của hắn dán chặt vào một nơi.

http://tieulun.hopto.org

“Tiểu Sơn Trà, ôm chặt vào.”

Chung Định một tay ôm lấy eo của cô, phốc một cái nhảy xuống dưới…

Tác giả có lời muốn nói: …Dự tính ban đầu của chương này chính là vì hai câu nói sau cuối.

Cuối cùng!!!

Vốn cái cảnh này phải miêu tả kỹ càng chút, nhưng đành chịu. Tôi là một tác giả vô cùng thiếu thốn vốn từ vựng…

Cho nên… cứ vậy đi.

http://tieulun.hopto.org

------oOo------

Chương 23

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh bị động tác của Chung Định làm cho khiếp sợ, gần như là bản năng và ý thức muốn sống còn, cô dùng hết sức ôm chặt lấy hắn.

Cú nhảy này của Chung Định, thật ra là đang đánh cược.

Hắn vừa mới tính toán khoảng cách giữa bản thân hắn và cành khô bên cạnh. Nếu như chỉ một mình nhảy xuống, vậy hắn hoàn toàn nắm chắc là có thể chộp được một cành. Chỉ là, thêm vào trọng lượng của Hứa Huệ Chanh thì không thể nói được.

Hắn ta vốn hoàn toàn có thể vùng khỏi cô, nhưng đôi mắt kinh hoàng luống cuống của cô, khiến cho hắn có chút chần chờ.

Cũng được, cứ coi như là tích đức.

Trong quá trình rơi tự do, Chung Định va chạm rất hiểm với nhành cây khô trước đó đã nhắm kỹ. Lực va chạm cực lớn khiến cho tay phải của hắn đau đến co rút. Hắn liều mạng ra sức nắm lấy, vỏ cây thô ráp cạo vào lòng bàn tay hắn từng tấc từng tấc một.

Thân thể của hai người lắc lư một hồi, rồi từ từ dừng lại.

Xe cáp treo va chạm với vách núi truyền đến một tiếng nổ lớn, cửa của khoang xe bung ra trước tiên, dây cáp rung lắc càng thêm mãnh liệt rồi hoàn toàn đứt gãy. Thùng xe đã biến dáng cuối cùng rơi xuống dưới rừng sâu.

Hai bên đều im lặng một hồi.

Câu đầu tiên mà Chung Định mở miệng nói là, “Cô phải giảm cân rồi.”

Trong tình huống nguy hiểm cực kỳ này, Hứa Huệ Chanh đã hoàn toàn tắt

tiếng. Hai người treo mình ở giữa không trung, cúi đầu xuống là cây cối đen nghìn nghịt, tất cả hy vọng sinh tồn của cô đều gởi gắm vào cánh tay trái của hắn.

Cô sợ đến mức chôn mặt vào trong ngực hắn.

Hắn bị cô chen qua lại lắc lư vài cái, hắn mạnh mẽ nói, “Tiểu Sơn Trà, ngẩng đầu lên.”

Cô dựa vào hắn chết cứng, chỉ sợ một hành động của mình thì sẽ rơi xuống dưới.

“Tôi phải nhắc lại một chút. Nếu như cô cứ khóc nữa, tôi sẽ đá văng cô.”

Hứa Huệ Chanh hoảng lên, ra sức nhắm mắt, nước mắt trong khóe mắt bị ép ra. “Chung tiên sinh…” Ngay cả tiếng nói của cô cũng run rẩy, “Tôi không khóc…”

“Vậy mới ngoan.” Câu nói này của hắn như là thuận miệng nói ra vậy.

Cô cố nén nước mắt của mình. “Chúng ta… phải làm sao đây?” Cô đã đi dạo ở quỷ môn quan mấy lần rồi, đều là do hắn ta.

Chung Định quan sát địa hình ở khu phụ cận, cảm thấy người ở trong lòng cứ run rẩy, hắn cười lạnh lùng, “Nếu như không muốn chết thì ngẩng đầu lên cho tôi.”

Hứa Huệ Chanh hít hít mũi, ngẩng đầu lên nhìn hắn ta, đôi mắt đã đỏ au.

“Nghe này, tôi không phải là vượn người Thái Sơn, treo người không được lâu.” Hắn rũ mắt, giọng nói bình thản, “Cùng xem thử xem gần đây có chỗ nào có thể xuống đất không.”

Hứa Huệ Chanh nghe thế, dường như có một tia sáng lóe lên, cô vội vàng dời ánh mắt để tìm kiếm.

Nhưng bọn họ đang lơ lửng giữa trời, ngoại trừ một gốc cây lớn mọc dài từ

trên vách núi ra thì chẳng còn chỗ dựa nào gần đó nữa.

Cô có cảm giác tuyệt vọng, cho nên tâm tình hiện lên trong đôi mắt tròn đó chẳng sót chút gì.

“Tiểu Sơn Trà, sợ hãi và nước mắt không giúp được gì cho chúng ta đâu.” Chung Định ôm lấy eo của cô, có hơi không dồn sức nổi nữa bèn hơi buông lỏng tay một chút.

Cô sợ giật bắn mình, tưởng rằng hắn tính vứt bỏ cô.

Hắn chỉ là dịch tay xuống dưới, cổ tay đỡ lấy phần mông của cô, để cho cô ngồi cả người lên cánh tay của hắn, sau đó cười nhẹ, “Bình tĩnh, chúng ta còn phải tự cứu.”

Chung Định tìm không thấy dốc núi nào có thể dùng làm nơi rơi xuống được, hắn nhìn hướng lên trên.

Gốc cây nghiêng ngả ở trên vách núi có hình dáng như con rồng cuộn mình, những nhánh cây trơ trọi cong queo mọc dài ra. Cành khô to lớn kế bên còn chẻ ra nhiều nhánh cây khác.

Cứ lơ lửng thế này không phải là kế lâu dài. Nếu như cành cây này không chịu được sức nặng của hai người, thế là coi như xong.

“Tiểu Sơn Trà, trèo lên đi.”

Hứa Huệ Chanh ngưng mắt nhìn hắn, gật gật đầu. Mặc kệ thế nào, cô cũng phải thử xem.

Cô nương vào sức của cánh tay nâng lên cao của hắn, đưa tay ra với lấy cành cây, nhưng mà với không tới.

Chung Định liếc mắt nhìn cánh tay trái của hắn, ý bảo cô, “Đứng lên đi.”

Hứa Huệ Chanh im lặng ôm lấy cổ của hắn, nơm nớp lo sợ đặt chân lên cánh tay của hắn ta. Lúc thoáng nhìn thấy cảnh xám ngoắt ở phía dưới, cô không

nén được mà phát run lên.

“Cô mà run nữa, tôi sẽ ném cô xuống dưới.”

Cô cắn răng, “Tôi sợ…” Sao có thể không sợ được, trái tim của cô sắp sửa nảy ra rồi.

“Sợ có ích sao? Trèo lên.”

Hứa Huệ Chanh giẫm lên cánh tay của hắn, từ từ đứng thẳng người dậy. Đôi tay của cô không dám rời khỏi cổ của hắn ta, cho nên khi đứng dậy được một nửa thì cô không dám đứng dậy nữa.

Vẻ mặt của Chung Định không kiên nhẫn được nữa, “Tiểu Sơn Trà, đừng có để tôi nói đến lần thứ ba.”

Hứa Huệ Chanh đánh cược một lần. Cô cẩn thận đưa tay lên cao, giữ thăng bằng.

Hành động này của cô quyết định rất lớn vào lực cánh tay của Chung Định, mà hắn ta thật sự hoàn toàn không hề run tay.

Khoảnh khắc khi Hứa Huệ Chanh tóm được cành cây thì cô cũng sắp mệt lả cả người. Sau đó cô mới hoàn toàn đứng thẳng dậy, dùng cả tay lẫn chân để giữ lấy cành cây.

Chung Định liếc mắt nhìn dấu chân trên quần áo của mình, “Ngồi vào trong chạc cây đi.”

“Ừm.” Cô nằm rạp xuống mà bò đến chỗ cành to, thô và khô ráo kia, cô không dám nhìn xuống dưới, cho nên sự chú ý đều tập trung về nhánh cây ở phía trước. Càng bò về phía đó, đường kính của cành cây càng lớn, cuối cùng thì cô cũng an toàn ngồi vững vàng.

Cô ôm lấy nhành cây ở bên cạnh, nhìn Chung Định vẫn còn treo lơ lửng ở giữa không trung, cảnh nền là một khoảng trời mênh mông rộng lớn. Vẻ mặt của hắn chẳng có vẻ lúng túng gì nhiều, mà bình tĩnh như đang ngạo nghễ

liếc nhìn thiên hạ.

Cô mấp máy miệng, “Chung tiên sinh, tôi ổn rồi…”

Hắn giương mắt nhìn cô một cái, sau đó hai tay nắm lấy nhánh cây, mô phỏng động tác nâng người lên xà mà leo lên trên.

Khi Chung Định ngồi xuống bên cạnh Hứa Huệ Chanh, hắn nhịn không được mà thở hổn hển, vung vẫy tay phải, trong lòng bàn tay có vài chỗ rách da, có mấy đường đang rỉ máu.

Hắn sờ sờ túi của mình, điện thoại và bóp tiền đã bị rơi mất, chắc là do cú nhảy vừa nãy. Hắn không nhịn được sờ lên vị trí ngực trái, bật lửa vẫn còn đó. Cũng may là hắn để ở túi trong.

Túi xách cầm tay của Hứa Huệ Chanh cũng theo xe cáp treo mà rơi mất rồi.

Hai người ngồi ở lưng chừng trời, đã mất đi cách thức để liên lạc với thế giới bên ngoài.

Hứa Huệ Chanh nhìn thấy vết máu trong tay Chung Định, không nhịn được mà hỏi, “Chung tiên sinh, anh còn ổn chứ…”

“Còn ổn.” Chung Định cúi đầu quan sát, chúng sinh vạn vật đều ở dưới chân của hắn. Hắn cười lên, “Nơi này ngắm mặt trời mọc chắc là rất đẹp.”

Đúng thế, mặt trời mọc rất đẹp.

Tia sáng chói chang đầu tiên quét tan mây mù dày đặc, ánh sáng vàng óng rực rỡ lộng lẫy từ từ rải khắp mặt đất.

Chỉ là, giây phút đó Hứa Huệ Chanh không có tâm trạng thưởng thức cảnh mặt trời mọc, nỗi hoảng sợ của cô chưa giảm đi chút nào. Cô quay đầu nhìn Chung Định, trên mặt của hắn, rọi lên quầng sáng vàng ấm áp.

Sau một lúc khá lâu, cô nhẹ lên tiếng phá vỡ sự yên lặng giữa hai người, “Chung tiên sinh, sẽ có người đến cứu chúng ta không…”

Mặt hắn hơi dồn lại, “Có.”

Hứa Huệ Chanh hơi bớt căng thẳng.

Sau đó là quá trình chờ đợi, một giây dài tựa một năm, cô bức thiết muốn được cứu viện. Vào cái khoảng thời gian như hành hạ này, cô vẫn mang tâm lý căng thẳng cao độ. Thân thể vì tư thế ngồi cố định mà đã trở nên tê cứng.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, không có chút tin tức cứu viện nào.

Chung Định không muốn ở nơi này chờ đợi nữa. “Tiểu Sơn Trà, cô ngồi ở đây.” Ban nãy ở trong xe cáp treo hắn đã nhìn thấy vách núi này có một cái khe, chỉ là cách nơi này một khoảng cách.

Hắn sẽ không bỏ qua bất kỳ một tia cơ hội sống sót nào.

Hứa Huệ Chanh sợ đến thất sắc, “Anh đi đâu?”

“Chỗ này ngồi không thoải mái. Tôi đi tìm một nơi ngồi thoải mái hơn.”

“Chung tiên sinh, đừng có rời bỏ tôi…” Một mình cô ở nơi này, thật sự là rất hoảng loạn.

“Chút nữa tôi trở về.” Hắn mặc kệ lời níu giữ của cô, rồi hắn nằm sấp xuống một cành cây, chuyển qua một nhánh cây đan vào nhau ở bên cạnh, ra đến phần ngọn.

Hứa Huệ Chanh mở trừng mắt ra nhìn hắn càng đi càng xa. Cô ôm chặt lấy cây lớn bên cạnh, ánh nhìn không dám rời khỏi hắn.

Chung Định nhớ lại độ to nhỏ của cái khe kia, sau đó bấu lấy những tảng đá lõm trên vách núi. Nếu như những cục đá này đủ cứng, vậy dưới tình trạng không có dây đeo an toàn, hắn cũng có thể thử đặt tay lên xem.

Hắn quay đầu lại nhìn Hứa Huệ Chanh.

http://tieulun.hopto.org

Cô ta giương mắt tội nghiệp, nước mắt cầu khẩn đã lưng tròng.

Hắn hiểu, nếu như hắn bỏ cô ở đây, cô sẽ chết.

Chung Định cười nhạt, “Tiểu Sơn Trà, tôi đi chút rồi về.” Nói xong hắn quyết đoán bám vào vách núi trèo lên.

Hứa Huệ Chanh càng thêm đau khổ. Nếu như hắn quyết tâm bỏ rơi cô, cô cũng không còn cách nào. Cô chỉ có thể nhìn bóng lưng của hắn, liều mạng thuyết phục bản thân là phải tin vào lời hắn nói.

Chung Định mới trèo lên được vài bước, ngẫu nhiên khi lướt qua một bụi cỏ dại, hắn đột nhiên dừng lại.

Nơi nay có một cái hang.

Miệng hang bị che đậy bởi cỏ dại và thực vật mọc dài ra, chỉ còn có thể nhìn thấy một phần ba phía trên miệng hang. Vừa rồi ở góc độ phía dưới, hắn hoàn toàn không nhìn thấy phần lộ ra này.

Chung Định soải chân trái ra, giẫm được lên nơi đó.

Miệng hang không lớn, đường kính khoảng chừng một mét. Hắn vẹt cỏ dại ra, nửa thân dưới trượt vào trong trước, sau đó vịn lấy miệng hang, vận lực tiếp tục tiến vào trong.

Sau khi đi vào trong khoảng hơn một mét, không gian của hang núi rõ ràng là tương đối rộng rãi.

Bên trong ánh sáng rất yếu.

Chung Định đứng thẳng dậy, lấy bật lửa ra, nhờ vào ánh lửa mà đánh giá một chút.

Chắc là một hang động thiên nhiên.

Hắn quay lại nhìn cái cửa hang nhỏ hẹp kia, sau đó cởi áo khoác ra, quay trở

lại.

Hứa Huệ Chanh vẫn luôn ngửa đầu lên nhìn về phía hắn. Sau khi hắn tiến vào hang núi, cô cay đắng đến mức tuyệt vọng. Sau đó nhìn thấy hắn ló đầu ra, ánh mắt của cô đột nhiên lóe sáng lên.

“Chung tiên sinh!” Đây là lần đầu tiên khi nhìn thấy hắn xuất hiện, tâm tình của cô đơn giản có thể dùng từ mừng rỡ như điên để hình dung.

Chung Định vẽ lên nụ cười, từ từ bỏ quần áo xuống dưới.

Độ dài của áo khoác không bằng khoảng cách giữa hắn và cô. May mắn là, khoảng cách nằm ngang của hang núi này và vị trí của Hứa Huệ Chanh cách nhau không mấy xa.

“Tiểu Sơn Trà, cô tự bò dọc theo thân cây, tôi kéo cô lên.”

Hứa Huệ Chanh nhìn một cái những nhánh cây đan xen vào nhau, lại nhìn lên chỗ hắn. Tay cô run lên, cô chưa từng trèo cây, nhưng mà hy vọng của cô đều ở chỗ hắn.

Lời hắn mang theo uy hiếp, “Không được run.”

Cô gật gật đầu.

Quá trình này, từng giây từng giây, cô đều vô cùng cẩn thận. Lúc với tay lên tóm lấy áo khoác, cái áo khoác màu đen kia bị gió thổi bay rồi lại bay, cứ sượt qua tay cô miết.

Chung Định cứ luôn dán mắt vào cô. Lúc tay phải của cô nắm được ống tay áo, hắn cảnh báo, “Trước tiên đừng có thả tay trái ra.”

Bây giờ cái gì Hứa Huệ Chanh cũng đều nghe theo hắn, hai tay nắm lấy các vật chống đỡ khác nhau.

“Quấn lấy tay áo một vòng.”

Cô gật đầu, cuộn tay áo lại quấn một vòng, sau đó sống chết nắm thật chặt.

Chung Định kéo lên từ từ.

Lúc tay hắn nắm được cổ tay của cô, hắn kéo một cái liền nhấc cô lên.

Hứa Huệ Chanh gắng sức di chuyển nửa thân trên của mình về phía đó, khi thân thể của cô hoàn toàn tiếp xúc được với mặt đất, cô liền không nhúc nhích nữa.

Chung Định nhìn thấy mắt cô thừ ra thì kéo cô vào trong khu vực rộng rãi.

Trong lúc mơ hồ mờ mịt, hắn nhéo nhéo má của cô, “Sợ chết khiếp rồi?”

Hứa Huệ Chanh thừ người một lúc lâu mới hoàn hồn lại. Cô ngây người ngồi thẳng dậy, quay đầu nhìn cửa hang, không dám tin là bản thân mình vẫn còn sống sót.

Sau đó cô đột nhiên nhào vào lòng Chung Định, ôm lấy cổ của hắn, lớn tiếng khóc.

Chung Định vỗ về lưng cô trấn an, ai biết được cô khóc càng thêm dữ.

Hắn cười giễu cợt một cái, có cảm giác như chuyện tốt của kiếp này đều đã hoàn thành trong ngày hôm nay.

Hứa Huệ Chanh ra sức phát tiết sự sợ hãi trong lòng. Bây giờ cô chỉ có người đàn ông này ở bên cạnh cô, cũng chẳng để ý được hắn tốt hay là xấu.

Cho dù hắn là ác quỷ, cô bây giờ, chỉ có hắn.

Tác giả có lời muốn nói: Không xuyên việt, không trùng sinh, không mất trí nhớ…

Cám ơn. ^_____^

http://tieulun.hopto.org

------oOo------

Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chung Định im lặng, mặc cho Hứa Huệ Chanh bám lấy vai hắn khóc lóc.

Từ trước đến nay hắn ưa thích thích kích.

Thời kỳ thiếu niên ngông cuồng, hắn đã từng chơi trò dã chiến việt dã một thời gian rất dài. Trèo đèo lội suối, khói thuốc tứ bề. Cái cảm giác hưng phấn khi trái tim đập kịch liệt ấy, sảng khoái tới chẳng gì so sánh được. Trận rơi tự do vừa nãy, trong lòng của hắn cũng chẳng có được sự trầm bổng lớn lắm, trái lại chỉ tràn ra cái sự vui thích mà lâu rồi không có lại.

Nhưng mà, đóa hoa Sơn Trà nhỏ bé trước mắt kia rõ ràng là đã sợ đến điếng người rồi, khóc đến không còn chút hình tượng thế kia. Nước mắt của cô ta trợt xuống cổ hắn, thấm vào bên trong cổ áo của hắn.

Cũng có thể là cái gương mặt diễn viên tuồng lem luốt kia, lúc này lại càng thêm xấu xí rồi.

Đợi đến khi tiếng khóc của cô dần dần trở nên thấp nhỏ, Chung Định mới lên tiếng nói chuyện, “Tiểu Sơn Trà, chúng ta đặt ra ba điều quy ước nào.”

Hứa Huệ Chanh khóc đến thở không ra hơi, nghe lời hắn nói, cô nới lỏng tay ra, kéo giãn khoảng cách ra với hắn. Sau đó cô ngẩng đầu lên, đôi mắt đẫm lệ mờ mịt nhìn về phía hắn, cảnh nhìn thấy chỉ là sự tối tăm mù mờ.

“Tôi chỉ cho phép cô khóc thế này một lần.” Câu tuyên bố của Chung Định không mang chút tình cảm, “Chúng ta chưa hoàn toàn thoát hiểm, nếu như cô chỉ biết khóc, thì chính là gánh nặng của tôi.” Mà hắn không thể đảm bảo, đến lúc đó sẽ không bỏ rơi cô. Hắn đối với sự lương thiện của bản thân, không ôm ấp hy vọng.

Cô hoàn toàn rời khỏi vòng ôm của hắn, “Chung tiên sinh… Anh không sợ

sao?” Lời hắn vừa nói là sự thật, cô hiểu. Nhưng cô không biết làm thế nào để vượt qua sự sợ hãi đối với cái chết.

“Sợ.” Hắn lại cười lên, mang theo cái giọng điệu lên giọng đặc hữu, “Cho nên mới phải nghĩ cách để tiếp tục sống, hiểu chưa?”

Hứa Huệ Chanh ngơ ngác. Ngày trước dù cô có sống khốn khổ hơn nữa thì cũng muốn sống tiếp. Nhưng cô chọn cách khuất phục, đến khi thật sự cận kề cái chết, cô rất chấp nhận số phận, cảm thấy bản thân đành chịu bó tay. Đột nhiên cô có chút ngưỡng mộ Chung Định, cô cũng muốn có được cái ý chí mạnh mẽ đó.

“Chung tiên sinh, tôi cũng không muốn chết. Cho nên…” Cô lau sạch nước mắt, cắn răng nói, “Tôi không khóc nữa.”

“Vậy mới ngoan.” Nụ cười khẽ của hắn quét qua gương mặt cô, “Tiểu Sơn Trà, cô ra ngoài cửa hang bứt chút cỏ dại đem vào đây.”

Hứa Huệ Chanh nghe theo. Cô cúi thấp người xuống vươn người ra bên ngoài, nhìn thấy bên dưới là một mảng xanh mênh mông, cô lại run lên một hồi. Cô bò xổm ở trước cửa hang, từ phần ngực trở lên treo lơ lửng trên không, lách mình ra tóm chặt lấy bụi cỏ, lúc đang dùng sức nhổ một cái, suýt chút nữa thì vì dùng sức quá độ mà ngã về phía trước.

Chung Định ở bên trong kịp thời đè chặt cẳng chân của cô, “Vội cái gì?”

Cô vội vàng bấu lấy vách đá ngoài cửa hang, vừa sợ vừa thở hổn hển mả giải thích, “Cỏ này… không dùng sức không nhổ ra được.”

“Không cần nhổ quá nhiều cỏ đâu.” Hắn khom người nhìn số cỏ trong tay cô, “Được rồi, vào đi.”

Hứa Huệ Chanh lại nhích từng tí một vào.

“Thật đúng là ngoan.” Chung Định ném đám cỏ qua một bên, sau đó chống hai tay về phía sau, rồi duỗi thẳng chân ra hong nắng ở phía ngoài cửa hang nhỏ hẹp khoảng một mét kia.

Nơi đó vừa hay có thể sưởi nắng được.

“Tiểu Sơn Trà, đến sưởi nắng nào.”

Hứa Huệ Chanh nhìn đống cỏ dại một cái, rồi cũng học theo tư thế của hắn, ngồi song song với hắn.

Ánh mặt trời mùa đông ấm áp khiến cho chân của hai người đều được sưởi ấm lên.

Cứ hong rồi hong, Chung Định dứt khoát dùng hai tay làm gối rồi nằm xuống, sau đó nhắm mắt lại.

Hứa Huệ Chanh nhìn núi non hùng vĩ bên ngoài, một trận mỏi mệt xông lên đến đầu. Mặc dù bây giờ đã nhặt được cái mạng về, nhưng cũng không có nghĩa là đã an toàn. Nơi này không có nước, cũng chẳng có thức ăn.

Lòng cô thầm cầu nguyện cho cứu viện mau tới.

Cô quay đầu lại nhìn người đàn ông bên cạnh.

Hắn ta hô hấp đều đặn, dường như là đã ngủ mất.

Gỡ đi cái vẻ cười nhạo bình thường, hắn thật sự rất giống Kiều Diên.

Thời gian cứ từng tí từng tí trôi đi, Hứa Huệ Chanh từ từ chịu không nổi sự mệt mỏi đang kéo đến nữa. Cô nằm xuống rồi quay đầu nhìn gương mặt nhìn nghiêng của Chung Định, cười một cái.

Vào lúc này, cô tự thôi miên bản thân mình, rằng người đàn ông trước mắt là Kiều Diên, là tiên sinh ấm áp đã mang đến hy vọng cho cô. Nghĩ như thế, nhất thời lòng cô ngập tràn vị ngọt.

Ánh mắt của cô cứ dừng lại trên gương mặt của Chung Định như thế, cho đến khi chìm vào giấc ngủ.

http://tieulun.hopto.org

Nửa thân trên của Hứa Huệ Chanh dán lên mặt hang lạnh lẽo, tuy rằng đôi chân được tắm trong nắng ấm, nhưng trong lúc ngủ cô cứ co rút thân mình lại, dựa dần vào cái ấm nóng ở bên cạnh.

Khi cô va phải Chung Định, Chung Định lập tức tỉnh dậy. Hắn không nhúc nhích, mặc cho hai tay của cô bắm lấy cánh tay của hắn.

Phạm vi mà ánh mặt trời chiếu lên cửa hang đang thu nhỏ lại.

Mặt trời đã từ từ đi về phía Tây. Hắn dự đoán, hang núi phía Đông qua hết giữa trưa sẽ không còn ánh mặt trời nữa, mà theo đến sẽ là sự giá lạnh. Bụi cỏ dại ở ngoài cửa hàng không thể đốt được lâu dài. Cho nên, hắn vẫn phải tìm một cách khác.

Hứa Huệ Chanh càng dịch sát lại hơn.

Hắn đụng nhẹ lên tay của cô một cái, lạnh buốt, thảo nào cứ dịch về phía hắn.

Chung Định không chủ động ôm lấy cô, nhưng cũng không đẩy cô ra. Hắn đang suy nghĩ về sự kiện này.

Hắn càng nghiêng về khuynh hướng là do hành vi con người mà ra.

Người chứng kiến tại hiện trường chỉ có nhân viên quản lý kia, mà người điều khiển xe cáp cũng là nhân viên đó. Chờ Trần Hành Quy thì còn phải ngày mai hoặc ngày mốt mới đến thành phố Z. Nếu như thật sự là chờ cứu viện thì còn phải chống đỡ một hai ngày nữa.

Nước là yếu tố đầu tiên, nhưng trong hang núi này không có. Tuy rằng theo khoa học, giới hạn không uống nước nhiều nhất là ba ngày, nhưng hắn không nghĩ là cô gái bán hoa nhỏ bé bên cạnh có thể chịu đựng nổi. Hơn nữa, hình như cô ta rất sợ lạnh.

Lúc này, mặt của Hứa Huệ Chanh đã dán sát vào cánh tay của hắn, hấp thu lấy nhiệt độ cơ thể của hắn.

Chung Định liếc nhìn đồng hồ một cái, đã gần 11 giờ. Đoán chừng lúc về

chiều, chỗ này sẽ lạnh lên, càng khỏi nói đến buổi tối.

Cũng có thể là Tiểu Sơn Trà không phải là chết đói, chết khát, mà là chết vì lạnh.

Hứa Huệ Chanh cảm thấy càng lúc càng lạnh, cô muốn kéo chăn lên, nhưng lại nắm vào không khí. Khí lạnh dồn đến một trận rồi lại một trận. Cô run cầm cập một hồi, sau đó thì tỉnh dậy.

Cửa hang đã không còn ánh mặt trời nữa. Đôi chân của cô cuốn lên chân của người đàn ông bên cạnh.

Chung Định hạ thấp mày, “Lạnh?”

Cô không gật đầu mà ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt long lanh nước tiết lộ rõ ràng suy nghĩ chân thật.

“Dậy đi.” Sau khi ngồi dậy, hắn lui vào trong hang.

Cô im lặng ngồi đối diện với hắn, hai tay ôm gối.

“Tí nữa tôi xuống dưới kia tìm chút cành cây, nhóm lửa.”

Hứa Huệ Chanh sửng sốt, “Anh còn muốn xuống dưới à?” Lên lên xuống xuống trên vách núi thật sự là quá mạo hiểm. Cô lo lắng cho hắn.

“Ừ.” Nhiệt độ không khí trong núi vào ban đêm rất thấp, không có củi lửa, rất khó qua được.

“Chung tiên sinh, tôi có thể giúp anh không?” Từ khi xảy ra chuyện đến giờ, đều là hắn cứu cô. Cô không muốn lại thành vật cản nữa.

Hắn hừ một tiếng, “Tiểu Sơn Trà có tiến bộ rồi.”

“Chung tiên sinh.” Cô nắm tay lại, “Tôi cũng muốn tiếp tục sống.”

Mắt hắn khẽ nháy, giọng nói nhỏ đến không thể nghe được, “Vậy thì tốt.”

Chung Định đánh giá cảnh vật bên dưới. Các nhánh của cái cây to bên dưới chỉa ra tứ phía, ít nhất thì số lượng nhánh cây cũng xem như tương đối. Chỉ là, có vài vị trí độ nguy hiểm rất cao.

Lúc chuẩn bị trèo xuống, hắn còn nhếch khóe miệng lên, “Tiểu Sơn Trà, nếu như tôi rớt xuống dưới, thì cô tự cầu may mắn đi.”

“Anh không rơi đâu!” Hứa Huệ Chanh nắm chặt lấy áo khoác ngoài của hắn, vội vàng nói, “Chung tiên sinh, đừng có nói giỡn.”

Hắn nhướng mắt lên, nhìn người phụ nữ bẩn không thể tả kia.

Đích thật là hắn đang nói đùa. Hắn không nói ra miệng chính là, cho dù hắn thật sự xảy chân rơi xuống, chưa đến giây phút tắt thở, thì tất cả vẫn còn hy vọng. Chỉ là, người phụ nữ đó trơ trọi một mình ở nơi này, tỷ lệ sống sót, là rất thấp.

Chung Định từ từ trèo xuống.

Hứa Huệ Chanh ở cửa hang cúi xuống nhìn, còn căng thẳng hơn cả hắn, nhưng cô không dám lên tiếng. Khi chân hắn đặt xuống được cành cây, cô mới phát hiện ra, bản thân cô vẫn luôn nín thở.

Cô dựa theo chỉ thị, thả áo khoác của hắn xuống.

Cành cây thô to, Chung Định tay không khó mà bẻ gãy được, hơn nữa hắn còn đang ở trên cây, dùng sức cũng phải rất cẩn thận. Hắn đem những cành cây bẻ được cột vào tay áo của chiếc áo khoác kia, ý bảo Hứa Huệ Chanh kéo lên.

Cứ tới tới lui lui như thế, lặp đi lặp lại tới hơn 40 phút.

Lúc gần trèo lên, Chung Định đứng ở trên cành cây thô, cúi đầu nhìn xuống dưới vực sâu, nới lỏng quần ra. Tại cái nơi giữa chừng trời thế này mà đi tiểu,

thật là khó mà có được.

Hứa Huệ Chanh liếc mắt nhìn thấy cảnh đó, cuống quýt dời mắt đi chỗ khác. Hồi sáng trước khi ra khỏi nhà cô đã đi vệ sinh một lần rồi, sau đó thì cho đến tận bây giờ. Nếu như phải tiếp tục ở trong hang núi, vậy chuyện không thể nào tránh được chính là, cô phải giải quyết vấn đề sinh lý bình thường.

Sau khi Chung Định quay lại hang núi, nhìn một chút số lượng cành cây, "Dùng tiết kiệm chút, chúng ta không có công cụ, những cành có thể bẻ rất có hạn."

Hứa Huệ Chanh gật đầu, cô cũng nghĩ để cành cây đến tối mới đốt. Cho nên cô cuộn lại ở một góc, không hề than lạnh. Dù cho là cô rất lạnh. Không chỉ có lạnh, cô còn đói. Hơn nữa, theo thời gian trôi, cô từ từ sắp không nhịn được cảm giác bí tiểu nữa rồi.

Ánh sáng ở trong hang rất tối, hai người cách nhau một khoảng. Trong cảnh mờ mịt cô nhìn thấy một cái đầu gối của hắn, tay vắt lên mặt đang lay động. "Chung tiên sinh…" Tuy rằng cô cảm thấy rất bối rối, nhưng không thể không hé răng.

"Ừm?"

"Tôi… muốn đi tiểu…"

Chung Định hình như là cười phì một cái, rất nhẹ. "Đi đi."

Cô mờ mịt, "Nhưng mà… ở trong hang này à?"

"Ra ngoài cửa hang."

Trong nháy mắt Hứa Huệ Chanh đã hiểu ra. Chỉ là, động tác đó có chút nguy hiểm. Cô sợ không cẩn thận sẽ ngã xuống vách núi mất. "Tôi…."

Hắn cắt ngang lời cô nói, giọng điệu lạnh lùng, "Còn muốn tôi dạy cô tư thế?"

“Không phải…” Thật ra cô muốn hỏi hắn có thể kéo cô một cái hay không, nhưng mà lại quá xấu hổ.

Cuối cùng thì Hứa Huệ Chanh vẫn thử tự mình giải quyết. Cô ngồi xổm ở ngoài cửa hang, thấp thỏm giẫm lên mép hang, phần mông gần như ở ngoài khoảng không. Sau đó hai tay của cô bấu lấy một cục đá gồ ra trên vách hang, giữ vững trọng tâm nghiêng về phía trước.

Cái tư thế này, cô cảm thấy như là mới vừa đánh giáp lá cà với tử thần một phen vậy.

Cô trở về ngồi xuống, chân có hơi nhũn ra. Không biết là có phải do mới bị gió Bắc thổi qua phần mông trống trải hay không, bây giờ cô cảm thấy như có một cơn gió lạnh buốt đang tán loạn ở trong cơ thể mình.

Chung Định cũng cảm nhận được. Trong hang dường như đột nhiên có một cơn gió rét đến thấu xương.

Hắn liếc nhìn cửa hang. Lúc trước hắn không để cho Hứa Huệ Chanh nhổ quá nhiều cỏ, cũng là suy nghĩ đến chuyện có thể che chắn gió lạnh một chút. Chỉ là, cơn gió lạnh lúc này không giống như thổi từ bên ngoài vào.

“Tiểu Sơn Trà?”

“Tôi đây.” Giọng nói của cô hơi run.

“Qua đây.”

Cô lạnh đến run cầm cập, nhanh chóng đi qua bên hắn ta, kìm lòng không nổi mà tiến tới gần hắn, bởi vì nhiệt độ của cơ thể hắn.

Chung Định vứt cái áo khoác của mình qua cho cô, “Phủ lên.” Sau đó hắn xếp cỏ dại và cành cây lên, lấy bật lửa ra.

Ánh lửa vừa lóe lên thì lập tức tắt ngúm.

Hắn liếc mắt nhìn một góc ở trong hang, sau đó xoay người chuyển hướng

cản gió.

Lửa cháy lên thì nhiệt độ trong hang mới hơi tăng lên một chút.

Chung Định nhặt một cây củi lên, đi đến phía bắt nguồn của cơn gió kỳ lạ kia.

Ban nãy hắn đã kiểm tra qua cái góc kia, lúc đó ánh sáng không đủ, hắn không phát hiện ra cái gì khác thường. Bây giờ lại lộ ra một cái lỗ hổng dài hẹp, có mấy tảng đá vụn chắn ngang ở trên mặt đất. Mấy tảng đá vụn kia chắc là để chặn cái lỗ kia lại.

Hắn vươn tay ra, dùng sức cạy lỗ hổng kia một chút, mấy tảng đá xung quanh lại nứt ra vài tảng, lỗ hổng trở nên lớn hơn.

Gió cũng càng thêm lạnh thấu xương.

Hắn nhặt một cục đá vụn lên, ném vào trong cái lỗ hổng sâu thăm thẳm kia. Sau đó, hắn lại ném một viên đá lớn hơn xuống. Hắn đang mới tính đến việc cân nhắc một chút cái chỗ này thì lại cảm thấy cơn gió kỳ dị kia quất lên người hắn, từng hồi từng hồi một, sắc nhọn tới thấu xương.

Chung Định xoay người trở về nơi cũ ngồi xuống.

Hứa Huệ Chanh cảnh giác dán mắt nhìn lỗ hổng, “Chung tiên sinh, đó là nơi gì vậy?”

“Không biết.” Lúc đó hắn chỉ cảm thấy dường như có một lưỡi dao bằng băng đang dạo chơi trong người hắn, “Tiểu Sơn Trà, cô đến làm tôi ấm lên.”

Cô hơi có chút phản ứng không kịp, “Chung tiên sinh, đến đây hơ lửa đi.”

Chung Định đưa tay hơ lên ngọn lửa, nhưng vẫn không cảm nhận được độ ấm. Cơn gió đó quả thật rất quái đản, hắn vừa mới ở đầu ngọn gió hứng một trận gió, thế mà nhiệt độ đã đột ngột mất đi. Hắn im lặng một hồi, hạ mắt nói, “Tôi nói là, tôi phải vận động một chút, để nóng lên.”

Lúc này, Hứa Huệ Chanh đã hiểu ý.

Lúc đầu cô có chút mất tự nhiên. Trong cái giây phút sống chết này, nhất thời cô vẫn chưa điều chỉnh được trạng thái làm việc.

Thấy cô cả nửa ngày chẳng nhúc nhích, Chung Định hơi châm biếm, “Cô đã làm gà mấy năm rồi, bị biết bao thằng đàn ông đè rồi, ngại ngùng cái gì chứ?”

Hứa Huệ Chanh giật mình một cái, rồi im lặng gật đầu, sau đó qua đó quỳ xuống giúp hắn cởi quần.

Cô rất sợ cái việc này. Đã mấy tháng rồi cô chưa thật sự tiếp khách, lúc trước đều vì có chất bôi trơn, quá trình mới không đau đớn như thế. Bây giờ, chỗ này ngay cả giọt nước cũng không có. Cô chỉ hy vọng khả năng duy trì của hắn không quá tốt.

Chung Định nhìn xuống gương mặt của cô, bẩn bẩn, vẫn là mớ hỗn độn của đủ mọi màu sắc. Hắn không hăng lên được, thế là hắn tóm lấy tay của cô, “Cô từng nhảy sexy rồi phải không?”

“… Rồi.” Cô rất thành thật, “Trước khi thi chọn hoa khôi, có nhảy qua một lần.”

“Vậy thì nhảy một đoạn.” Bây giờ hắn cần một sự hấp dẫn có thể khiến hắn nhóm lên ngọn lửa trong người.

“Nhưng mà…”

Cô đang muốn nói cho hắn biết, kỹ thuật múa của cô rất kém, nhưng hắn không kiên nhẫn, “Nhanh lên.”

Hứa Huệ Chanh nhấp môi dưới, theo lời đứng dậy trước mặt hắn, bắt đầu ưỡn ẹo cơ thể.

Đột nhiên Chung Định ho khan mấy cái, sau đó cúi đầu dùng tay che miệng, trong mắt hiện lên ánh cười trong veo.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Huệ Chanh xấu hổ đến ngừng lại.

Đây là lần đầu tiên cô thấy hắn cười thật sự. Không có mỉa mai, chỉ có thoải mái. Nhưng mà, rõ ràng là vì dáng nhảy múa vụng về của mình.

Lúc Chung Định ngẩng đầu lên, ánh sáng nhạt tràn lên trong mắt vẫn chưa tan, ánh lên làm cho đôi mắt rực rỡ gấp bội. “Đừng nhảy nữa.”

Cô trở về bên cạnh hắn, lúc nắm lấy tay hắn cô mới giật mình nhận ra sự buốt giá của hắn. Cô quýnh lên, vừa nãy hắn còn nóng ấm mà, sao mới một lát đã lạnh như thế này. “Chung tiên sinh, để tôi giúp anh nóng lên.”

“Ừm.” Chung Định miễn cưỡng dựa nửa người vào vách đá, mặc cho cô ra tay.

Hứa Huệ Chanh giúp hắn kéo quần lót ra, sau đó thì sửng sốt.

Nơi đó của hắn đang mềm chứ không cứng.

Nhưng mà, thu hút sự chú ý của cô, không phải là cái thứ đó, mà là ở phía cơ bụng xéo (*) của hắn, có một hình xăm màu quýt nhạt.

(* Nguyên văn là **腹内外斜肌**, còn tiếng Anh là Apollo’s belt muscle)

Cô không thể nói đó là hình vẽ gì, nhưng trong ánh lửa bập bùng, hình xăm đó mê hoặc đến dị thường…

------oOo------

Chương 25

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh nhìn của Hứa Huệ Chanh vẫn đóng đinh vào cái hình vẽ màu quýt nhạt đó.

Chung Định đợi cả mười phút đồng hồ, thấy cô chẳng có bất cứ động tác gì, hắn cũng liếc nhìn xuống cái hình xăm đó, hỏi, “Cô định nhìn đến lúc nào hả?”

Cô giật nảy mình, lúc này mới ý thức được mình đã ngẩn người từ nãy đến giờ, sau đó thì cô quay trở về với việc chính. Cô đứng dậy, đi qua nhặt lấy cái áo khoác phao của mình lên, phủ lên người hắn ta. “Chung tiên sinh, anh đừng để bị lạnh.” Không biết là cảm giác sai hay sao, cô thấy bây giờ hắn ta, đột nhiên suy yếu đi rất nhiều.

“Sau đó?” Hắn nhếch khóe miệng lên. Một người phụ nữ có thể biến màn múa sexy thành một màn múa làm hề, hắn thật sự rất nghi ngờ cô ta có thể gợi lên hứng thú của hắn.

Hứa Huệ Chanh hơi cúi đầu, “Chung tiên sinh, tôi nói thật với anh nhé.” Cô ngừng lại, nhìn trộm sắc mặt của hắn, rồi mới tiếp tục nói, “Kỹ thuật của tôi không tốt.”

Tuy rằng cô rất nỗ lực để khiến cho khách hàng hài lòng, nhưng cô không dằn cái cảm giác chán ghét trong đáy lòng mình xuống được. Cô còn từng học tập qua phim ảnh, từng thử mô phỏng động tác của những người phụ nữ đó, nhưng hiển nhiên rằng, khách hàng đều không hài lòng. Thậm chí còn có gã khách khiếu nại lên hội sở, kết quả là cô lại bị phạt. Thế là công việc làm ăn của cô càng tệ, ăn đòn cũng càng thêm nhiều, đó hoàn toàn là một vòng tuần hoàn tồi tệ.

Chung Định đưa tay gẩy mái tóc ngắn của cô, “Không phải cô được quán quân sao?”

“Cái đó… Là gặp may thôi…” Kiều Diên có hai đêm là khách hàng của cô, nhưng đều chỉ ngủ một giấc là hết đêm.

“Cho nên?”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.” Cô chỉ là nhắc cho hắn biết, tránh cho hắn lại thêm một trận cười giễu, như thế thì cô sẽ chẳng biết phải điều chỉnh tâm trạng như thế nào nữa.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Huệ Chanh cởi áo len ra, rùng mình một cái. Cô mặc hai cái áo len, cái áo bên trong khá mỏng.

Cô đang muốn cởi tiếp thì Chung Định cản lại, “Trực tiếp dùng miệng đi.”

Cô choàng tỉnh, thầm thở phào nhẹ nhõm một cái, sau đó thì quỳ sấp, phủ xuống nửa thân dưới.

Hắn nhìn thấy đôi tay cáu bẩn cực kỳ của cô, bĩu môi, “Đừng dùng tay chạm vào.”

Hứa Huệ Chanh vội vàng thu tay lại, đan chéo ở sau lưng, tỏ vẻ rất luống cuống. Trong giây lát cô nhớ ra gì đó, rồi nhanh chóng dùng tay chà xát đôi môi của mình, lau đi chút nào cái sắc hồng sặc sỡ kia. Sau đó cô lén lút liếc nhìn hắn một cái, thấy hắn không có phản ứng gì, mới cúi đầu liếm cái thứ đó.

Hắn tốt bụng nâng lên một chút, dễ dàng nhét vào miệng cô.

Hứa Huệ Chanh cảm thấy may mắn vì kích cỡ của hắn.

Cô thấy nó không lớn, khi vào miệng, cũng không căng cứng làm cô khó chịu. Vì thế, đầu lưỡi của cô có thể linh hoạt di chuyển dọc theo hình dáng của nó, từ trên xuống dưới, tới tới lui lui, mút, liếm.

Cơn gió lạnh trong cơ thể Chung Định đã tiêu tan đôi chút. So với trạng thái của Hứa Huệ Chanh, hắn rõ ràng đang không tập trung. Vào lúc này, hắn không hề có chút lòng dạ nào nghĩ đến chuyện trên giường, sự chú ý của hắn vẫn còn tập trung vào cái khe hẹp nơi cơn gió thoát ra. Hơn nữa, kỹ thuật của cô ta, thật sự rất tệ.

Hắn cúi xuống nhìn cô, “Cô có thể có chút đạo đức nghề nghiệp không vậy?” Hiện tại toàn thân hắn đều lạnh căm căm, phản ứng cũng trở nên trì trệ. Đối với động tác liếm mút của cô, hắn không cảm giác gì nhiều.

Cái miệng của Hứa Huệ Chanh căng phồng, lúc ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh

mắt cô mang theo tia ai oán. Cô nghi ngờ nơi đó của hắn, có vấn đề.

Chung Định cười lạnh, nhè nhẹ vỗ lên mặt của cô, “Tiếp tục, cố gắng chút.”

Cô mệt đến nỗi quai hàm cũng nhũn ra rồi. Khi mũi cô quệt lên đùi của hắn, cô kinh hãi cảm thấy nhiệt độ cơ thể của hắn dường như lại giảm thêm đôi chút. Như vậy thật quá bất thường. Cô hơi hoảng, ngay sau đó liền dùng răng nhè nhẹ cọ xát lên nơi đầu mút của hắn.

Lúc này, cuối cùng hắn cũng bị kích thích.

Khi tất cả xúc giác nhạy cảm đều tập trung ở nơi đó, khí lạnh bên trong người Chung Định bỗng ngừng lại. Hiện tượng lưỡi đao lạnh băng du ngoạn tứ phía bên trong hắn, nay đã dần dần biến mất, nhiệt độ cơ thể của hắn cũng tăng lên.

Còn bên này, Hứa Huệ Chanh lại bị dọa đến phát hoảng.

Cái thứ mềm mềm ở trong miệng cô, bây giờ đã ngóc đầu dậy, đầu của nó chọc, nghẹn sâu ở bên trong họng cô, khiến cho cô phải há miệng lùi ra một nửa. Trước đó cô còn cảm thấy ‘đồ’ của hắn là loại ngắn và thô, nhưng khi thật sự căng thẳng ra, miệng của cô lại không thể nào chứa hết được.

Cô ho khan liền mấy cái, nơi họng vẫn cảm thấy khó chịu.

“Tiểu Sơn Trà, tiếp tục.” Dục vọng của Chung Định đã dâng lên, đáy mắt hắn mù mịt màu khói bụi, hắn đẩy chiếc áo khoác phao trên người xuống, trên mặt hiện lên một vẻ mãnh liệt vận sức chờ phát động.

Biểu cảm đầy nhục dục của đàn ông, Hứa Huệ Chanh đã nhìn thấy rất nhiều rồi. Nhưng người trước mắt này, khiến cho cô cảm thấy vừa xa lạ lại vừa sợ hãi. Cô cố che giấu sự căng thẳng của mình, rồi lại cuốn lấy cái vật hình trụ đó vào trong miệng.

Khí lạnh đột nhiên thối lui.

Lúc đó Chung Định đang bừng bừng lửa nóng, từng chút một nhận lấy sự

kích thích của cô. Ánh mắt của hắn lướt qua cái góc có khe nứt kia, tay hắn ấn đầu của Hứa Huệ Chanh xuống, dùng tốc độ của mình tiến công diện rộng vào trong miệng của cô.

Cổ họng của Hứa Huệ Chanh đau đến nỗi muốn nôn đến nơi, cô rất khó chịu, nhưng cô bị hắn khống chế, không thể phản kháng được, chỉ có thể phát ra tiếng ưm ư. Đầu lưỡi của cô chối từ cái ấy của hắn theo bản năng, nhưng như thế lại khiến cho hắn càng nổi hứng, tần suất lại càng nhanh hơn.

Trong quá trình, hắn vân vê trước ngực cô mấy lượt, nhưng cách mấy lớp quần áo, chẳng có cảm giác gì khác biệt. Hắn nhịn không được trượt tay xuống theo cổ áo của cô, đẩy khối mềm ấy ra khỏi áo lót, nắm rồi lại bóp.

Chung Định không có lòng dạ chơi trò chiến tranh trường kỳ, khi cảm thấy đã gần tới, hắn liền bắn vào bên trong miệng của cô, sau đó thì rút ra.

Hứa Huệ Chanh hơi ngửa đầu, khuôn miệng mỏi đến nổi trong phút chốc chẳng thể nào khép lại được, khóe miệng chảy xuống mấy giọt nhờ đục. Cổ họng của cô rát buốt, cô lại bắt đầu ho khù khụ, cái thứ ‘sản phẩm’ ấy bị một động tác nuốt làm trôi vào trong bụng.

Trải qua một trận dày vò, cuối cùng Chung Định cũng đã lấy lại sức lực. Hắn ngồi thẳng người dậy, chỉnh đốn lại quần áo của mình, đợi đến khi cuối cùng Hứa Huệ Chanh không còn ho nữa, hắn mới cười châm biếm mà rằng, “Cô còn tưởng là uống nước à.”

Cô chật vật chùi khóe miệng, nhìn thấy hắn giống như là mới vừa sống lại vậy, bèn hỏi, “Anh ấm lên chưa?”

“Ừm.” Hắn ném áo khoác phao lại cho cô. “Mặc quần áo vào đi.”

Chung Định đi thẳng đến cái xó nơi cơn gió kia thoát ra.

Bây giờ thì gió đã ngừng, hắn lại ném một mẩu đá xuống dưới, lắng nghe tiếng vọng lại ở bên dưới.

Quả thật là nghe thấy một tiếng “tõm” khi rơi xuống nước. Trước kia hắn

cũng đã từng nghe qua tiếng âm vang tương tự như vậy, nhưng lúc đó gió đang mạnh, hắn không chắc chắn có chính xác hay không.

Đá ở đây cũng rất kỳ lạ, rất dễ bị vỡ vụn, cảm giác giống như trước nay chỗ này vốn có một cửa động, sau đó thì bị bít lại.

Chung Định thử cạy những tảng đá ở xung quanh ra. Dọc theo phần gần với chỗ vốn là khe nứt, quả thật đá bị tách ra rất dễ dàng, nhưng lên cao hơn thì lại là vách đá cứng chắc.

Cái khe hắn cạy ra được cũng chỉ có 50-60 cm.

Lại ném một viên đá xuống dưới, lúc này tiếng nước lại càng rõ ràng hơn.

Chung Định nở nụ cười, quay đầu lại vẫy vẫy tay, “Tiểu Sơn Trà, qua đây.”

Sau khi đã mặc xong quần áo, Hứa Huệ Chanh vẫn luôn dán mắt vào động tác của hắn. Đại khái là cô đã đoán ra được rằng hắn ta đã phát hiện ra chỗ nào đó không ổn, nhưng hắn không chỉ thị, cô cũng không dám làm bậy. Lúc hắn gọi cô, cô liền nhanh chóng đứng dậy, vội vàng đi qua bên đó, “Chung tiên sinh, bên đó có cái gì vậy?”

“Còn chưa biết là cái gì.” Hắn liếc nhìn đống lửa kia, vừa nãy vận động đã tốn hết một khoảng thời gian, cành cây cháy rất nhanh, “Đợi chút tôi xuống trước xem xem, nếu như tôi ở bên dưới quá lâu thì cô hãy cho thêm tí củi vào.”

Cô ngồi xổm xuống theo hắn, nhìn xuống cái lỗ đen ngòm bí ẩn. Cô nắm lấy góc áo, “Chung tiên sinh, nhất định phải xuống dưới sao? Chúng ta không thể ở đây đợi cứu viện sao?” Tuy bây giờ nương náu ở hang động này cũng không thể coi như có con đường sống đáng tin cậy, nhưng ít nhất cũng có cửa hang thông với thế giới bên ngoài. Còn bên trong nơi sâu hoắm kia, nói không chừng lại càng nguy hiểm hơn.

“Bên dưới có nước.” Ngồi ở nơi này chờ cứu viện cũng không biết đến giờ phút nào, thì chi bằng đi thăm dò đường ra ngoài. Cái thế giới này, đáng tin cậy nhất, luôn luôn là chính bản thân mình.

“Chung tiên sinh… tôi lo…”

Chung Định cong mắt lên, “Tai họa lưu lại ngàn năm, hiểu chưa?”

Cô lắc lắc đầu, cô không có được sự tự tin của hắn, cô sợ hắn sẽ xảy ra chuyện.

“Tiểu Sơn Trà, không sao.” Hắn nắm tay cô lại, có vẻ như trấn an, “Tôi xuống dưới trước, đợi tôi gọi cô, cô mới trả lời, nhớ chưa?”

Hơi ấm của hắn truyền đến qua lòng bàn tay. Hứa Huệ Chanh lắng lặng, cuối cùng cô ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Chung tiên sinh, tôi đợi anh.”

Chung Định mỉm cười bỏ tay cô ra, đưa tay về phía cái hốc đen để đo đạc.

Phía dưới trống không.

Khi chui vào trong đó, hắn bị rơi thẳng xuống dưới.

Lúc trước hắn cho rằng, nếu đã có thể nghe thấy tiếng vọng lại thì chắc cái hố này không thể quá sâu được, ai biết được nó lại dài và sâu như không có đáy. Trong quá trình rơi, hai tay hắn kìm lấy vách đá để làm chậm tốc độ của mình lại. Thế nhưng, ở đoạn nào đó, vách đá trở nên vô cùng trơn láng, hắn không có điểm để bấu giữ, cuối cùng thì vẫn bị rơi thật mạnh xuống dưới đáy hố, làm tung lên một cơn mưa bọt nước.

Bên dưới con đường thông mà hắn vừa rơi xuống là một ao nước nhỏ, nước không sâu, làm giảm bớt chút nào đó lực va chạm.

Khoảnh khắc khi Chung Định ngã xuống, xương cốt đều phát đau, đau nhói giống như bị đâm vậy, khiến cho các dây thần kinh cũng bị đau đến nảy lên.

Hắn chống mạnh xuống để nổi lên khỏi mặt nước, bám vào vách hồ để đi lên, sau đó thì ngã vật xuống. Hắn nhắm mắt lại, thở phì phò, trong một lúc chẳng cách nào nhúc nhích được.

Cơn đau nơi xương bả vai vẫn rần rật. E là khớp xương đã bị tổn thương rồi.

Thật sự là kích thích hơn trò việt dã rất nhiều.

Chung Định cũng không biết lúc nào sẽ chơi đứt cái mạng của mình. Cũng có thể như cái cách mà người ta nói "lưu lại ngàn năm", hắn chơi bời từ trước đến nay, cũng xem là khá may mắn, cho nên càng ngày hắn càng phách lối.

Hắn lại lần tìm đến chiếc bật lửa ở trước ngực, nụ cười hiện lên trên môi.

Cơn đau lan ra hết cả vùng lưng phải của hắn, mồ hôi ứa ra, hắn cắn răng chịu đựng đau đớn, đỡ lấy vai trái, miễn cưỡng đi đến ngồi xuống một góc.

Ban nãy không để ý thấy, nơi này hóa ra lại có ánh sáng. Trên vách hang lồi lõm có rất nhiều lỗ hổng, ánh mặt trời xuyên qua những lỗ hổng không theo thứ tự đó chiếu vào trong này. Cái động này có vẻ ngoài xấu xí hơn cả hang động ở phía trên kia, nhưng nơi này có nước và ánh nắng, trên đất còn có vài cọng cỏ, hoa.

Cơn đau trên vai vẫn không ngừng lại, sắc trắng bợt nổi lên trên mặt Chung Định, hắn vẫn thở phì phò.

Cũng có thể không nên nhảy ngay xuống sau khi hành sự. Thật sự là ngay sau khi làm xong chuyện ấy, hắn không cảm thấy mất chút sức nào hết, cho nên ngay khi nhiệt độ cơ thể hồi phục, hắn không thể nào chờ thêm nữa liền xuống ngay.

Trong động đột nhiên nổi lên một cơn gió, vừa ấm áp vừa dịu dàng, nhẹ nhàng thổi qua. Nếu như lúc đó trên người hắn không bị đau, thì nơi này quả thật là một nơi rất dễ chịu.

Hắn nhẹ nhàng cử động cánh tay phải, nhưng lại kéo đến một cơn đau nhói càng mạnh liệt hơn.

Cánh tay phải của hắn tạm thời không thể nào động đậy được nữa, nhưng mà, đóa hoa Sơn Trà nhỏ bé ấy vẫn ở trên kia.

Tác giả có lời muốn nói: Trí tưởng tượng của các chị em thật đáng khen quá đi!

Ví dụ như: Chung tra (tên cặn bã Chung Định) vì cứu Chanh Tử mà ngã xuống vách núi, mất trí nhớ, Chanh Tử cực khổ đi tìm chồng.

Ví dụ như: hình xăm trên người Chung tra là một lời nguyền, sau khi Chanh Tử chạm vào thì phong ấn được giải, Chung tra biến thân thành superman.

Còn có các kịch bản khác của nhiều chị em nữa.

Nói chung là, mọi người thật sự có tài lắm đó!

Cám ơn.

------oOo------

Chương 26

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên vách hang lồi lõm có rất nhiều khe hở, ánh mặt trời xuyên qua những khe hở không theo thứ tự kia chiếu vào trong này. Cái động này có vẻ ngoài xấu xí hơn cả hang động ở phía trên kia, nhưng nơi này có nước và ánh nắng, trên đất còn có vài cọng cỏ, hoa.

Nhiệt độ trong hang ấm áp dễ chịu.

Ngay cả Chung Định đang trong tình trạng ướt chèm bẹp nhưng cũng không quá lạnh. Thậm chí là, nước ao ban nãy còn hơi âm ấm. Nơi này so với bên trên, thật sự là cách biệt một trời một vực.

Nếu như trên người không bị thương, thì nơi này quả thật là một nơi rất thoải mái.

Cơn đau trên vai không ngừng lại, mặt của Chung Định đã bị nhuộm chút sắc trắng bệch bạc.

Có lẽ không nên hành động ngay sau khi hành sự. Thật sự là sau khi làm xong chuyện ấy, hắn không cảm thấy mất chút sức nào hết, cho nên ngay khi nhiệt độ cơ thể hồi phục, hắn không thể nào chờ thêm nữa liền xuống ngay.

Chung Định hơi cử động cánh tay phải một chút, nhưng lại kéo đến một cơn đau nhói càng mãnh liệt hơn. Cánh tay phải của hắn tạm thời không thể nào động đậy được nữa, nhưng mà, đóa hoa Sơn Trà nhỏ bé ấy vẫn ở trên kia.

Hắn nhớ lại cơn gió ban nãy ở trong hang động, không biết là gió ở trong hang này có thông với nhau hay không. Nếu đúng như thế, thì bên trên chắc chắn cũng phải có gió ấm.

Hắn lại khép mắt lại, dùng tay trái phủ lên vai phải.

Gió thổi từng cơn, hiu hiu âm ấm.

Bất chợt, Chung Định ý thức được một vấn đề. Trước khi hắn chưa xuống dưới đây, chỗ này chắc đã ở trong cái nhiệt độ ấm áp này rồi, như thế cũng có nghĩa là, hai hang trên dưới hoàn toàn không ở trong điều kiện giống nhau.

Hắn dựa vào vách đá, nhắm mắt dưỡng thần.

Hy vọng người phụ nữ đó có thể tự mình chịu đựng trong chốc lát.

Sau khi Chung Định xuống dưới, Hứa Huệ Chanh cứ luôn ngồi chồm hổm ở nơi miệng khe, lắng nghe động tĩnh của hắn.

Lúc đầu thì rất yên tĩnh, sau đó thì đột nhiên vang lên một chuỗi tiếng nước.

Cô giật cả mình.

Sau đó thì lại không có tiếng động.

Cô tiếp tục đợi. Cô nhớ lời của hắn. Lúc nào hắn kêu cô, thì cô mới được đáp

lại.

Qua một hồi, Hứa Huệ Chanh đột nhiên quay đầu lại, cô phát hiện ra ngọn lửa đã nhỏ bớt, thế là cô liền vội vàng đứng dậy, nhặt lấy vài nhánh cây bỏ thêm vào.

Cô sợ mình đi xa khỏi miệng khe thì sẽ không nghe được tiếng gọi của Chung Định, cho nên không dám ở cạnh bên đống lửa. Cô quay lại ngồi bên cạnh miệng khe, sự chú ý toàn bộ đều tập trung vào cái hố đen ngòm đó.

Thời gian chậm chạp trôi đi, không hề có chút tin tức nào của Chung Định.

Hứa Huệ Chanh thấp thỏm không yên, trong đầu cô hiện lên vài giả định. Một trong số những giả định đó chính là: hắn ta đã vứt bỏ cô rồi.

Nếu như thật sự như thế, cô… không hề bất ngờ. Chung Định không có nghĩa vụ phải mang cô theo. Huống hồ chi, hai người vốn chẳng hề có quan hệ gì cả, thậm chí có thể nói, cả hai đều mang ý nghĩ xấu về đối phương.

Nghĩ thì như thế, nhưng mà, Hứa Huệ Chanh vẫn ngồi đó chờ đợi.

Hang động lạnh lẽo, bốn bề là đá cứng chắc, chính giữa là ánh lửa đang nhún nhảy. Một mình cô ở một không gian thế này, nói không sợ hãi chính là dối người, nhưng ngay cả khóc cô cũng không dám.

Hứa Huệ Chanh vòng chặt cánh tay của mình lại, thân thể co rút lại gần kề mép khe nứt.

Đột nhiên trong cái hố đen ngòm kia quét lên một cơn gió, đâm thẳng vào trong người cô. Nhất thời cô lạnh buốt không thể nào chịu nổi, cứ run cầm cập lên, run rẩy tựa như khi tuyết bay ngập trời vậy. Cô buộc phải về ngồi xuống bên cạnh đống lửa, tiến đến thật gần ánh lửa để sưởi nóng. Nhưng mà, toàn thân cô vẫn rét căm căm.

Hứa Huệ Chanh đã hiểu được sự bất thường ban nãy của Chung Định.

Cô nhớ ra hắn ta nhờ vận động mà ấm lên được, thế nên cô cũng nhảy lên,

sau khi bật nhảy mười cái, cô bắt đầu chạy tại chỗ. Nhưng mà hiệu quả thì không đến nhanh được như Chung Định.

Gió vẫn tiếp tục chui vào, cô khó khăn lắm mới ấm lên một chút, nhưng lại nhanh chóng trở lạnh. Đến khi cơn gió đó ngừng lại thì cô đã thở hổn hà hổn hển, nhưng vẫn chẳng hề cảm thấy ấm lên tí nào.

Hứa Huệ Chanh lại ngồi xuống bên đống lửa, hận không thể nào nhào vào trong đống lửa đó để được đốt nóng lên.

Ánh mắt của cô di chuyển đến khe nứt kia.

Nơi đó thật sự quá sức kỳ lạ.

Bây giờ cô rất lo lắng, Chung Định có phải hay không đã xảy ra chuyện gì rồi…

Chung Định yên tĩnh ngồi đó, đợi đến khi cơn đau nơi vai phải dịu bớt đi chút ít, hắn nâng vai phải lên, xoay xoay vai, liền một tiếng “crắc” vang lên rất rõ ràng.

Cơn đau vốn đã dịu đi bây giờ lại quay trở lại, nhưng chỗ xương khớp bị trật đã bình thường hơn trước kia, ít nhất là cũng không còn đau nhói đến độ hít thở không nổi nữa.

Hắn nhìn đồng hồ một chút, bây giờ đã hơn bốn giờ.

Ngày mùa đông mặt trời xuống núi sớm, thời gian có thể sưởi nắng không còn lại bao nhiêu nữa.

Tay trái vịn vào vách đá, hắn chầm chậm đứng thẳng dậy, sau đó đi về phía ao nước.

Vai phải của hắn vẫn buông thỏng xuống không chút sức lực, hắn lại phải dựa vào tay trái để gạt nước, bơi đến phía dưới con đường thông giữa hai

hang động. Hai lòng bàn tay của hắn đều mang đầy vết thương, ngâm ở trong nước lại càng thêm nhức nhối.

Ngẩng đầu nhìn lên con đường hẹp đen ngòm ở trên, Chung Định hô lên một tiếng, “Tiểu Sơn Trà.”

Lúc này Hứa Huệ Chanh đang run rẩy bên cạnh đống lửa, tiếng nói của Chung Định vang lên một cách mơ hồ. Cô lập tức chạy qua bên đó, cúi người dán sát lỗ tai xuống khe nứt.

“Tiểu Sơn Trà.”

Câu đó cô nghe được rất rõ ràng. Trong thoáng chốc, bất chợt cô có cảm giác chẳng thể nào kiềm được nước mắt mình.

Hắn không vứt bỏ cô.

Cô nhanh chóng lau mắt, lớn tiếng đáp lại, “Chung tiên sinh.” Tiếng kêu đó dội lại rất vang.

Cô nàng thật sự giữ đúng như lời hắn dặn dò. Chung Định cười nhẹ một cái, sau đó mới hô lên, “Xuống đây.”

“Được.” Hứa Huệ Chanh không nghi ngờ hắn chút nào, chậm rãi đưa hai chân xuống dưới khe nứt.

Lúc này, tiếng nói của hắn vẫn tiếp tục truyền lên. “Khoảng cách có thể là 6, 7 mét, bên dưới có ao nước, tôi ở ngay phía dưới này.”

Hứa Huệ Chanh đã nằm trên mặt đất, nửa thân dưới đã ở trong miệng hố, đang treo lơ lửng trong không trung. Cô không nhìn thấy được tình hình ở bên đưới, nhưng mà, lời nói của hắn, cô hiểu rõ.

Hắn ở ngay bên dưới.

Cô nhắm mắt lại, “Tôi xuống đây.” Sau đó dùng sức nhích một cái, chớp mắt đã rơi vào trong một lỗ hổng nhỏ hẹp tăm tối.

Chung Định cảm thấy may mắn vì đường kính của lỗ hổng không lớn, ở vị trí của hắn có thể cản cô lại được. Cô ngã thật mạnh vào trong lòng hắn, sau đó thì nhấn hắn vào trong lòng nước.

Hứa Huệ Chanh nhắm chặt mắt, nín thở. Kí ức từng bị đuối nước đột nhiên ập tới, toàn bộ cơ thể cô trong chốc lát đã cứng đờ ra.

Chung Định lợi dụng sức đẩy của nước và sức đẩy của mình làm giảm bớt tốc độ rơi của cô. Nhìn thấy biểu hiện của cô hơi kỳ lạ, hắn hiểu ra điều gì đó, thế là hắn giữ chặt lấy eo cô rồi đẩy lên, để cho cô trồi lên trên mặt nước.

Cô vẫn nhắm chặt hai mắt lại, tất cả cảm giác đều ngừng lại trong khoảnh khắc khi ở trong lòng nước. Đó là mùi vị khi cận kề cái chết.

“Tiểu Sơn Trà?”

Nghe thấy giọng của hắn, Hứa Huệ Chanh mới sợ hãi mở mắt ra. Sau khi nhận thấy mình đã ở trên mặt nước, cuối cùng cô cũng bắt đầu ra sức mà hít thở, thở hổn hà hổn hển, hai tay cũng lung tung quơ kéo lấy hắn.

Vẻ mặt của Chung Định cũng cực kỳ không tốt. Ban nãy, trong lúc lôi kéo, vai của hắn đau đến gần như sắp sửa tê dại đi được, cô còn rối rít quấn lấy hắn nữa. Hắn lôi cô ra đến bên bờ, sau đó thì buông cô ra. Lúc đứng dậy, cánh tay phải của hắn run rẩy đến dữ dội.

Hứa Huệ Chanh bấu vào bờ ao, từ từ bò ra khỏi mặt nước. Cô ngơ ngẩn nhìn xuống làn nước, lại nhìn lên miệng chiếc hố thông kia. Sau đó, cô quay đầu lại nhìn Chung Định, nhưng lại nhìn thấy hắn đứng dựa ở nơi đó, mày nhíu lại, mắt nhắm nghiền.

Cô đi qua phía bên hắn, lúc đến gần mới phát hiện ra mặt của hắn trắng bợt đến đáng sợ. “Chung tiên sinh.”

Chung Định không mở mắt ra, chỉ rầm rì một câu, “Đừng ồn.”

Hắn dùng sức vung tay một cái, lại một tiếng “crắc” vang lên. Trận đau đớn

như xé toạt cơ thể khiến cho hắn toát cả mồ hôi lạnh. Lần này, hắn không chỉnh lại vị trí của xương khớp được.

Hắn dựa sát vào khe hỡ, vừa hay ánh nắng mặt trời chiếu vào khe đó. Lưng của hắn được hong nóng lên, vừa ngứa ngáy lại vừa đau.

Hứa Huệ Chanh nhìn thấy hắn không được bình thường, giơ tay lên giúp hắn lau mồ hôi, "Anh làm sao vậy?"

Chung Định liếc mắt nhìn cô, trong mắt của cô rõ ràng là hiện lên vẻ quan tâm, "Tôi muốn nghỉ ngơi."

Cô chú ý đến toàn thân hắn giờ đã ướt nhẹp hết, bèn nói, "Chung tiên sinh, quần áo của anh ướt như vậy rất dễ bị nhiễm lạnh. Nếu không thì, hãy hong khô quần áo trước đã."

"Ừm." Hắn đáp một tiếng. Trong hang động này hơi ấm rừng rực, so với mặc quần áo ướt thì để người trần còn thoải mái hơn nhiều. Nhưng hắn không muốn cử động. "Cô làm đi."

Hứa Huệ Chanh gật đầu, giúp hắn cởi quần áo ra.

Chung Định không quên nhắc cô cất kỹ chiếc bật lửa.

Đợi khi đã cởi xong áo ra, cô vắt nước chiếc áo sơ-mi, sau đó lau mình cho hắn ta. Lúc này, cô chỉ thuần túy muốn giúp hắn, cho nên không hề câu nệ.

Chung Định rũ mắt nhìn động tác của cô, "Sao cô lại vào nghề này?"

Hứa Huệ Chanh sửng người, bị câu hỏi đột ngột của hắn làm cho nghẹn lời.

"Hửm?" Bây giờ hắn có chút hiếu kỳ. Cô ta cũng đã lăn lộn mấy năm rồi, sao lại kém cỏi như thế. Kỹ thuật không có, cả thủ đoạn cũng không, nhảy múa càng không có chút mỹ cảm nào. Nếu như hắn là chủ, cái loại người làm như thế này đã bị hắn đuổi việc từ sớm rồi.

Cô ấp a ấp úng, không muốn nghĩ về chuyện đã qua trước kia. "Tôi… vốn

không muốn, nhưng mà…” Nhưng mà Vũ ca sẽ quật roi cô, ép cho cô vào khuôn khổ.

Chung Định nhìn dáng vẻ của cô thì đã hiểu, cô ta chắc chắn là đã bị ép buộc. Tính cách của cô ta quả thật không thích hợp làm cái nghề này. Nếu như là một người có tâm, có cái khuôn mặt này, thì đã nổi trội từ sớm rồi, ai mà như cô ta, che che giấu giấu.

Vì cánh tay phải không cử động gì mấy, cho nên cơn đau cũng có hơi giảm bớt. Hắn cũng hơi rỗi rảnh, “Tiểu Sơn Trà, lần phục vụ ban nãy, cô ra giá đi.”

Hứa Huệ Chanh tiếp tục vắt nước chiếc áo trong tay, “Anh đã cứu tôi.”

Chung Định hừ một tiếng, “Cho nên lấy thân báo đáp?”

Cô lắc đầu, “Thật ra… giá của tôi không cao…” Hắn cứu cô nhiều lần như vậy, đã đủ để bù trừ rồi.

“Nhìn ra được.”

Cô không hề lên tiếng, đứng dậy đi đến bên cạnh ao tìm nơi để hong quần áo của hắn. Cô trải quần áo của hắn ra trên các lỗ hổng nơi vách đá, tuy rằng không thể hoàn toàn phơi ra được, nhưng bởi vì có thể hong được ánh mắt trời, nên chắc là cũng không khó khô.

Chung Định lại kéo căng cánh tay, cuối cùng cũng có thể chỉnh ngay khớp lại. Chỉ là cơn đau trên đầu khớp xương vẫn đang trướng lên. Trong hoàn cảnh trước mắt, so với hang động lúc trước đã tốt hơn rất nhiều rồi, cho nên hắn muốn nghỉ ngơi một chút.

Hứa Huệ Chanh làm xong thì quay trở về, phát hiện ra Chung Định đã dựa vào vách đá ngủ thiếp đi.

Quần áo của cô cũng đang nhỏ nước tí tách, thế nên cô bèn cởi áo ra.

Cơn gió dịu dàng ở trong động nhẹ nhàng mơn trớn thân thể cô từng cơn một, khiến cho cô hoàn toàn không cảm thấy lạnh.

Cô đi đến bên thử sờ lên trán của Chung Định.

Không có gì bất thường.

Nhưng nhìn thấy hắn để trần thân trên, cô lại hơi có chút lo lắng rằng hắn sẽ bị nhiễm lạnh. Hơn nữa còn có ngoại thương, rất dễ dàng bị phát sốt.

Đầu của Chung Định đột nhiên đổ gục xuống bên cạnh, Hứa Huệ Chanh vội vàng đỡ lấy, tránh cho hắn bị đập đầu vào đá vụn trên mặt đất. Cô quyết định ngồi xuống bên cạnh hắn, duỗi thẳng chân ra, để cho hắn gối lên trên đùi của mình.

Suy nghĩ tỉ mỉ, trong mấy năm nay, người đối xử tốt với cô thật sự chẳng có là bao. Cho nên, đối với Chung Định của ngày hôm nay, cô rất cảm kích.

------oOo------

Chương 27

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh nhìn quanh hang động một lượt.

Hình như lại là một nơi khép kín. Hình dáng của những lỗ hổng đó như đang nhe nanh múa vuốt, thoạt nhìn, trông rất ghê rợn. Tuy rằng điều kiện ở dưới này tốt hơn ở trên rất nhiều, nhưng lại càng không có lối ra.

Cô thầm thở dài một hơi, cúi xuống nhìn mặt của Chung Định.

Hắn ngủ không được yên giấc, chân mày cứ nhíu chặt lại.

Ánh mắt của cô dời xuống tay của hắn, sau đó cô nhẹ nhàng vuốt mở lòng bàn tay của hắn ra. Vừa nãy khi giúp hắn cởi áo, cô đã để ý thấy, chỗ đó loang lổ rất kinh khủng. Bây giờ nhìn kỹ lại, còn có vài mảnh đá nhỏ găm vào trong da thịt.

Hứa Huệ Chanh nhìn thôi mà cũng cảm thấy đau đớn. Bởi vì sợ làm hắn thức giấc, cô cũng không dám làm gì quá mạnh, cho nên chỉ nhặt đi những mảnh đá ở bề mặt.

Bàn tay của Chung Định, các khớp xương rõ ràng.

Không biết bàn tay của Kiều Diên cũng thon dài đẹp đẽ thế này hay không.

Những lúc Chung Định yên tĩnh, Hứa Huệ Chanh sẽ ảo tưởng hắn chính là Kiều Diên, để khiến cho tâm tình của cô hân hoan lên đôi chút. Nếu thật sự vùi thân chốn này, ít nhất thì vào khoảnh khắc cuối cùng cũng đã cảm nhận được ấm áp.

Hứa Huệ Chanh dựa vào bên cạnh, nhắm mắt lại. Bốn bề im lặng như tờ, suy nghĩ của cô bay tới bay lui, suy nghĩ rất nhiều thứ, nhưng lại không nhớ được đến tột cùng là nhớ lại được những gì.

Chỉ cảm thấy khổ, cái khổ tràn ngập trong lồng ngực.

Lúc Chung Định tỉnh dậy, cái đầu tiên nhìn thấy chính là khuôn ngực ở phía bên trên.

Hứa Huệ Chanh chỉ mặt đồ lót. Từ góc độ của hắn nhìn lên, khuôn mặt của cô ẩn sau bộ ngực nhô cao ấy. Bởi vì độ dày của áo lót, cho nên hắn đoán chừng độ lớn nhỏ thật sự của cô cũng chỉ có hạn.

Hắn cười mỉa trong im lặng, sau đó hắn xoay đầu, ánh nhìn chạm đến nơi thắt lưng đẫy đà của cô, ý giễu cợt của hắn càng thêm đậm. Rồi hắn quay ngay đầu lại.

Hứa Huệ Chanh cảm giác được động tác của hắn trên đùi mình, cô cúi đầu nhìn hắn, “Chung tiên sinh, anh tỉnh rồi.”

Chung Định ừ một tiếng, ngồi thẳng dậy. Cơn đau trên vai phải không còn xé ruột xé gan như ban nãy nữa, nhưng vết thương ở những chỗ khác lại trở nên rõ ràng.

http://tieulun.hopto.org

Chân của Hứa Huệ Chanh bị hắn gối đến tê dại, cô co chân đổi tư thế khác, sau đó thì mang theo chút chờ đợi mơ hồ, hỏi hắn, “Chung tiên sinh, chúng ta ở trong này làm sao thoát ra ngoài được vậy?”

“Ai biết.” Hắn không đếm xỉa tới.

Cô bị hắn làm cho nghẹn lời, không lên tiếng nữa.

Xuyên qua lỗ hổng trên vách đá, Chung Định nhìn ra sắc trời bên ngoài, “Có tình huống gì thì đợi ngày mai hẵng nói.” Mặt trời đã xuống núi, cho dù có thật sự hành động thì cũng không tiện.

Hứa Huệ Chanh gật gật đầu. Ở phương diện tìm cách sống sót, bây giờ cô rất tin tưởng vào hắn.

“Áo của tôi đâu?”

“Để tôi lấy cho anh.” Chân của cô vẫn chưa hết tê, lúc đứng dậy bị nhũn nên lảo đảo, cô không giữ được thăng bằng, ngã vào trong lồng ngực của Chung Định, cằm đập trúng cơ ngực của hắn.

Hắn vung cánh tay phải bị cô tóm lấy, “Trước khi chiếm tiện nghi của tôi, làm phiền cô rửa sạch tay trước đi.”

Hứa Huệ Chanh luống cuống tay chân né tránh, tiếng nói líu ríu trong miệng, “Tôi không… xin lỗi.”

Hai người đều trong trạng thái bán khỏa thân. Ban nãy cô không tỏ vẻ lúng túng gì nhiều, dù sao hoàn cảnh hiện nay cũng là tình huống đặc biệt, hơn nữa hắn ta cũng có thể tính là khách hàng của cô. Nhưng bị hắn ta châm chọc như vậy, cô rất không thoải mái, liền vội vàng đi tìm quần áo của mình.

Áo giữ nhiệt vẫn còn ướt, nhưng cô cũng không thể quản nhiều như thế nữa, vội vàng mặc vào.

Chung Định nhìn động tác của cô, khóe miệng nhếch lên, “Tiểu Sơn Trà, cô chắc phải 120 cân nhỉ?”

(Khoảng 60kg)

Hứa Huệ Chanh cứng đờ người ra, nghe ra được ý châm biếm của hắn ta, cô qua loa đáp, “Xấp xỉ.”

Nụ cười của hắn ta càng thêm ác liệt.

Cô sửa sang lại áo giữ nhiệt rồi đi qua lấy đồ giúp hắn. “Chung tiên sinh, cái áo dày còn chưa khô, anh mặc cái mỏng này đi.”

Chung Định đón lấy rồi mặc vào, sau đó hắn đi về phía hồ nước. Hắn bật bật lửa lên, tỉ mỉ xem xét nơi đó một hồi, mới phát hiện ra, ao nước này thì ra là đang lưu động. Vách ao phía trên mực nước có mấy cái lỗ, dòng nước nhỏ róc rách chảy từ nơi đó ra.

Hắn khum tay lại hứng nước, thử nếm vài ngụm, cảm thấy trong ngọt ấm lòng.

Hắn quay đầu lại, “Tiểu Sơn Trà, nước ở đây khá sạch, cô muốn uống thì đến đây hứng.” Nói xong, hắn ngồi xuống bên mép ao gẩy những mảnh dăm trong lòng bàn tay mình ra.

Hứa Huệ Chanh vừa hơi kinh ngạc lại vui mừng. Cô chưa suy xét đến vấn đề chất lượng nước có sạch hay không, cô chỉ nghĩ đến nơi đây có một ao nước lớn, ít nhất cũng có thể chống chọi một thời gian. Chung Định lúc nào cũng suy nghĩ chu đáo hơn cô.

Cô rất đói, dạ dày bắt đầu đau. Sau khi dòng nước suối âm ấm vào trong bụng, cơn đau cũng giảm đi đôi chút.

Sau đó cô dùng nước ao để rửa mặt, cuối cùng cũng tháo bỏ đi lớp trang điểm tô trét bét nhè ấy đi.

Chung Định nhìn thấy nhan sắc thanh trong xinh đẹp của cô, chẳng có phản ứng gì nhiều.

Nơi này không có củi lửa, chỉ có ánh dạ quang từ bên ngoài xuyên vào, mờ mờ mịt mịt. Hai người ngồi đó cũng chẳng nói năng gì, vì thế chẳng mấy chốc lại sắp chuẩn bị đi ngủ.

Gió ấm trong hang động thổi nhè nhẹ, cho dù là ban đêm cũng không nóng không lạnh.

Chung Định và Hứa Huệ Chanh cách nhau khoảng chừng một mét, hai người ngủ riêng.

Nói thật thì, hôm nay Chung Định đã ngủ hơi nhiều. Lúc trưa và chiều muộn hắn đã ngủ một giấc, bây giờ còn chưa đến 8 giờ, nếu như ngày trước, vào lúc này, cuộc sống về đêm của hắn chỉ mới chính thức vén màn thôi. Cho nên bây giờ, hắn không hề có chút buồn ngủ.

Hắn không khỏi quay đầu nhìn người phụ nữ nằm xoay lưng về phía hắn ở bên cạnh.

Cô ta cuộn tròn người lại, giống như một con mèo con.

Hắn xấu xa đưa tay vén tóc của cô.

Hứa Huệ Chanh run lên một hồi. Cô vốn cũng không lập tức ngủ say, cho nên động tác đột ngột của hắn, đã làm cho cô sợ.

Chung Định xích về phía bên trái, kéo ngắn khoảng cách với cô, hơi thở nóng hổi phả lên phía sau cần cổ cô. Cảm giác được cô đang cứng đờ người lại, hắn đưa tay phải ra nhẹ ngàng đụng lên hông của cô.

Cô lại càng không dám nhúc nhích.

Khóe miệng của Chung Định treo nụ cười tà ác, hắn lật người cô lại, sau đó hắn trở mình, đè lên cô, “Tiểu Sơn Trà, tôi ngủ không được, đến chơi một chút?”

Hứa Huệ Chanh không kịp che giấu sự hốt hoảng loáng lên trong mắt.

Hắn cúi đầu xuống, dùng trán của hắn chạm lên trán cô một cái, “Ra giá đi, hửm?”

Con mắt của hắn cong cong như ánh trăng lưỡi liềm, chính là cái dáng vẻ bình thường làm cô rùng mình run rẩy, dường như dịu lành, nhưng kỳ thật lại rất gian trá. Cô thà rằng hắn nói một đống lời chê bai cô thì cũng không muốn nhìn thấy trạng thái này của hắn.

Cô mở miệng ra, “Chung tiên sinh…” Âm thanh phát ra có chút run rẩy.

Chung Định bắt lấy một bên tròn mềm của cô, nắm ở trong lòng bàn tay bóp, nắn. “Tôi nhớ một đêm quán quân của cô, là 30 vạn?”

Hứa Huệ Chanh không trả lời.

“Vậy tôi trả cô gấp đôi.” Hắn không hài lòng với cảm giác từ bàn tay truyền đến khi cách lớp áo, thế là hắn dứt khoát tiến vào, trực tiếp dán lên da thịt của cô để tìm tòi.

Cô không biểu vì sao hắn lại đột nhiên có cái hứng thú này, hơn nữa trên người hắn còn mang thương tích. Nhưng cô biết cô không thể phản kháng, vì thế chỉ có thể hô hấp thật sâu, để bản thân thả lỏng.

Chung Định gảy, vê nụ hoa bên phải của cô, nhìn vào ánh mắt ương bướng không ai bì nổi của cô.

Hứa Huệ Chanh tỏ ra vâng lời, nhưng cơ thể của cô vẫn rất đau khổ.

Hắn không hề có động tác hôn hít nào, chỉ có bàn tay trái rất suồng sã. Lúc nắn bóp khối thịt mềm mại nơi hông và bụng của cô, hắn cười một cái, sau đó hướng tay xuống thẳng phía dưới, đi tới khu đất trung tâm của cô.

Lúc ngón tay của hắn tiến vào cơ thể, cô chỉ cảm thấy đau đớn. Hắn vào rồi lại ra, quết lên bức tường thịt của cô. Cô nắm tay lại thật chặt, cả người đều căng cứng, cố nén nỗi khó chịu ở nơi đó.

Động tác của ngón tay Chung Định dừng lại. Nhờ vào ánh sáng mờ nhạt, hắn

cúi xuống gần đánh giá gương mặt mồ hôi đã rịn đầy của cô, “Đạo đức nghề nghiệp, Tiểu Sơn Trà.”

Hứa Huệ Chanh căng ra nụ cười quyến rũ, hai tay ôm lấy hắn, vẻ mặt bắt đầu mềm mại quyến rũ, ngay cả tiếng rên trong họng cũng trở nên lớn hơn.

Cô đang làm việc.

Đây là trạng thái quen thuộc của cô. Nhiệm vụ của công việc chính là làm vừa lòng khách hàng, cho nên tay của cô cũng vô tình hay cố ý mơn trớn các thớ thịt của hắn.

Trong mắt Chung Định, không nhìn thấy tính dục. Hắn chỉ lặng im nhìn người phụ nữ ở dưới thân mình biểu diễn.

Khi ngón tay hắn thâm nhập vào sâu bên trong, hoàn toàn khô khốc, thít chặt khó cử động. So với biểu hiện khoa trương của cô ta, hoàn toàn bất đồng.

Hắn hiểu ra gì đó, lại tăng thêm một ngón.

Sự đau đớn của Hứa Huệ Chanh hiện lên rõ rệt.

Tần suất của hắn giảm đi, nhưng lại đâm vào càng sâu, một lần, một lần.

Thế nhưng, nơi đó đến cùng vẫn không thấy trơn ẩm.

Chung Định thu tay về, nhếch môi mỉm cười. Hắn vốn không hề dự tính sẽ súng thật đạn thật với cô. Qua lại với loại phụ nữ làm nghề này, trước nay hắn rất cẩn trọng. Hắn không biết chắc cô ta có bệnh hay không.

Cho nên, lần khiêu khích này, thuần túy chỉ là chơi đùa mà thôi. Nhưng hắn lại có một phát hiện mới.

Hắn nắn lấy cằm của cô, “Cô vậy mà bị lãnh cảm.” Đây là câu trần thuật.

Hứa Huệ Chanh sửng ra, nhất thời quên duy trì điệu bộ quyến rũ, phóng túng.

Đa số khách hàng đều chê cô, bởi vì cô hoàn toàn không có phản ứng. Quá trình đó, cô chỉ cảm thấy đau đớn. Sau này cô chuẩn bị cho mình chất bôi trơn. Nhưng cũng chỉ không đau đớn quá mức vào lúc bắt đầu, đợi khi chất bơi trơn khô đi, thì vẫn khó chịu như cũ.

Chung Định nhướng mày, “Cô là làm lâu rồi mất cảm giác, hay là từ bắt đầu đã lãnh cảm?”

Cô nhỏ tiếng đáp lại, “Luôn luôn như vậy.”

Nụ cười của hắn càng thêm đậm, “Tiểu Sơn Trà, cưng thật thú vị.” Một người phụ nữ không có cảm giác, làm cái nghề này đau khổ thế nào, hắn đại khái có thể hiểu được. Ban nãy hắn chọc nhẹ vào, chắc hắn là cô ta cũng chẳng dễ chịu gì, nhưng cô ta lại đóng giả bộ dáng phóng đãng.

Hứa Huệ Chanh không biết hắn có muốn tiếp tục hay không, cô vẫn không thả lỏng.

Chung Định rời khỏi người cô, vỗ vỗ lên mặt cô, “Được rồi, không chơi nữa.”

Cô có hơi bất ngờ.

Cuối cùng hắn bóp nắm nơi mềm mại của cô một chốc, “Cô chưa từng hưởng thụ khoái cảm?”

Hứa Huệ Chanh thành thật gật đầu.

“Thật đáng tiếc.” Nếu không, công việc của cô ta sẽ tương đối dễ chịu rồi.

Cô cười chua chát.

“Vậy sao cô còn làm cái nghiệp này? Muốn tiền à?” Nơi hội quán tư nhân hắn thường đến, có rất nhiều phụ nữ đều là từ tầng lớp trí thức, trình độ học vấn cao. Bọn họ đơn giản chỉ vì tiền, có người thậm chí còn chủ động đi tìm người bao dưỡng. Trong ấn tượng của Chung Định, cái danh từ gái điếm, trên cơ bản đều là những lưỡi câu hám tiền.

Hứa Huệ Chanh gật đầu, “Tôi thiếu tiền ông chủ.”

“Chỉ như thế?”

“Ừm.” Cô muốn chuộc thân cho mình.

Nhưng bây giờ, từng ngày trôi qua cô càng cảm thấy, mình không thể nào trả dứt được khoản nợ này. Thái độ của Chu Cát Vũ, khiến cho cô sợ.

Cô nhớ lại lần trốn chạy nào đó.

Hôm đó cô đã đến tận đồn công an, tìm được cảnh sát để xin cứu giúp, thậm chí cô đã báo cả án. Lúc đó cô rất ngây thơ cho rằng, bản thân lại có thể được tự do rồi.

Nhưng mà, chưa đến chạng vạng, Chu Cát Vũ đã đuổi tới nơi. Gã và đồn trưởng xưng huynh gọi đệ, châm thuốc nhả khói, trò chuyện rôm rả.

Kết quả, cô lại bị Chu Cát Vũ đưa về.

Gã đánh cô với toàn bộ sức lực, để cái bản tính cực kỳ nóng nảy, cuồng dại bùng phát. Lúc cô thương tích đầm đìa, gã đột nhiên ôm lấy cô, giọng run rẩy thô ráp, gã hổn hển nói, “Sơn Trà, cô thiếu của tôi, làm sao mà trả dứt?”

Đôi môi của cô trắng bệch, thần trí mịt mờ, cô không thể nào nghĩ ra được mình đã thiếu gã thứ gì.

Sau này, Chu Cát Vũ lập cho cô một tờ hóa đơn, trên đó liệt kê ra các khoản chi phí. Giọng gã cười khàn đục, chát chúa, “Những thứ mà cô thiếu tôi, tôi đổi thành số tiền cụ thể, chỉ cần cô bán thân kiếm tiền cho tôi, như thế thì sẽ trừ dần từng món từng món.”

Tất cả những vùng vẫy, vật lộn của Hứa Huệ Chanh đều trở nên vô dụng, sau này cô đành khuất phục.

Cô nhịn ăn nhịn mặc, cố gắng kiếm tiền. Chỉ hy vọng có một ngày nào đó,

Chu Cát Vũ có thể nói lời giữ lời, thật sự để cho cô rời đi.

------oOo------

Chương 28

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chung Định vốn còn muốn hỏi thêm vài câu, nhưng hắn nhìn thấy Hứa Huệ Chanh dường như đang suy nghĩ gì đó, sắc mặt như bị một đám mây đen bao phủ, nên hắn không tiếp tục chủ đề này nữa.

Càng tiếp xúc, hắn càng cảm thấy cuộc sống của cô thật sự khổ sở vô cùng.

Hắn nằm xuống lại vị trí cũ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dòng hồi tưởng của Hứa Huệ Chanh đã bị cô cắt đứt ở một thời điểm nào đó. Cô tự nói với chính mình, không được tiếp tục suy nghĩ nữa, những chuyện đã qua, giờ không thể nào thay đổi được nữa rồi. Cho dù cô có nghĩ một ngày một đêm, cũng chỉ khiến cho bản thân càng thêm đau khổ mà thôi.

Cô lại xoay lưng lại với Chung Định, lấy chiếc áo phao của mình coi như chăn đắp lên người, rồi cuộn tròn người lại. Cô nghĩ, trong tình huống không biết lúc nào mới có thể thoát hiểm như lúc này, chắc hẳn là sẽ lo lắng ngổn ngang, khó lòng ngủ được. Thế nhưng chẳng mấy chốc, cô đã không chống đỡ nổi cơn mệt mỏi của cơ thể, chìm sâu vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này, cô ngủ rất yên lành.

Cho đến khi trong mơ cô hớt hơ hớt hải đi tìm nhà vệ sinh, cứ loay hoay xoay tròn, nhưng thế nào cũng tìm không thấy. Cô cứ chạy lên chạy xuống cầu thang, nhưng vẫn không nhìn thấy biển chỉ dẫn nhà vệ sinh đâu cả, kết quả khi lên đến vách núi, cô không khống chế được tốc độ của mình, một bước giẫm vào không trung, rơi xuống vực sâu.

Chân của Hứa Huệ Chanh giật một cái, sợ đến tỉnh lại.

http://tieulun.hopto.org

“Cô run cái gì vậy?” Bên trên truyền đến một câu hỏi.

Cô giật mình ngẩng đầu lên, phát hiện ra không biết bản thân từ lúc nào đã ở trong lòng của Chung Định, hơn nữa còn bám lấy cánh tay của hắn.

Biểu hiện bây giờ của cô ta thật sự là quá ngơ ngẩn rồi, Chung Định nhàn nhạt, “Gặp ác mộng à?”

“Tôi mơ thấy… bị rơi xuống dưới vực sâu…”

“Cô vẫn còn rất tốt, tiếp tục ngủ đi.” Hắn ngủ tương đối tỉnh, người phụ nữ này không biết có phải vì lạnh hay không, cứ bạt mạng nhích lại gần, quấy nhiễu làm hắn chẳng thể nào ngủ nổi.

Hứa Huệ Chanh rụt tay về, bụng vì nín nhịn quá mà trở nên khó chịu, cô kẹp hai chân, bò dậy.

Chung Định có hơi không nhịn được nữa, “Cô lại làm gì thế?”

“Tôi…” Giọng nói của cô nhỏ như tiếng muỗi, “Muốn đi vệ sinh…”

Nghe vậy, Chung Định nhìn cô, “Tự mà đi.”

Hứa Huệ Chanh “Ừ” một tiếng, cô vốn cũng chẳng muốn hắn theo cùng.

Cô tìm một xó xỉnh cách hắn xa nhất, sau đó đẩy đất đá bên cạnh thành một đống. Trước khi cởi quần, cô liếc nhìn về phía Chung Định một cái, thấy hắn ta hoàn toàn không quay đầu về phía này, cô mới yên tâm ngồi xổm xuống.

Sau khi xong việc, cô gạt mấy nắm đất lên trên.

Hang động này, thật ra rất ấm áp, nhưng cô vẫn cảm thấy, ở bên cạnh Chung Định thì có cảm giác an toàn hơn, cho nên cô vẫn trở về vị trí cũ.

Chung Định hoàn toàn không có ý muốn ngủ.

Hắn nhìn bên ngoài một cái, sắc trời giờ đã tờ mờ sáng, thế là quyết định đi

ngâm nước.

Hắn nhớ Trần Hành Quy từng nhắc qua, nguồn suối nước nóng ở ngọn núi này lớn có nhỏ có, có trên cả trăm. Hắn và cô cũng coi như là may mắn, không bị nhốt hoàn toàn trong cái hang động lạnh buốt kia.

Tay trái của hắn nhàn nhã gác lên bờ ao, tay phải để rũ tự nhiên, trạng thái tỏ ra có chút thỏa mãn.

Hứa Huệ Chanh trở mình, ở bên kia cô nhìn qua bên này, cô chỉ thấp thoáng nhìn thấy hình dáng của hắn. Trên mặt hắn ánh sáng loang loáng, cô nhìn một hồi, đột nhiên hai mắt trợn to.

Chung Định và Kiều Diên, có một sự khác biệt rất lớn, đó chính là kiểu tóc. Kiểu tóc trước nay của Chung Định, sau khi trải qua một ngày quăng quật, giờ đã trở lại trạng thái tự nhiên. Khi tóc mái rũ xuống, đó thật sự chính là dáng vẻ của Kiều Diên.

Trên thế giới này làm sao có hai người có thể giống nhau được đến mức độ này chứ.

Cô có phần nghi ngờ bản thân đã bị hoa mắt rồi.

Có thể là cảm nhận được ánh mắt của cô, Chung Định đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía cô, đôi mắt cong thành hình vành trăng non, “Tiểu Sơn Trà, có muốn tới đây không?”

Nụ cười này, đã khiến cho cô tỉnh lại từ cơn ma mị điên rồ.

Đó là nụ cười của Chung Định. Kiều Diên sẽ không như thế.

Hứa Huệ Chanh lắc lắc đầu, “Chung tiên sinh, tôi ngủ đây.”

“Đừng có ngủ rồi lại run loạn lên.”

Cô lại xoay lưng lại với hắn, kéo cao áo khoác phao, che đi tai mình. Nhưng lần này, thế nào cũng không ngủ được. Cô nằm thẳng người lại một chút, sau

khi nghe thấy tiếng hắn lên bờ, cô lại vội vàng xoay lưng lại.

Hắn trở về ngồi bên cạnh cô.

Chung Định cởi phanh áo lót mỏng ra, vết thương bên phải vẫn đang trướng lên, tự hắn cũng có thể sờ được chỗ đó đang sưng lên một mảng.

Hang núi này tạm thời không có lối ra. Mà cũng có thể thật sự không hề có, cũng có thể là hắn vẫn chưa phát hiện ra được. Cái thứ gọi là vận may, chẳng ai nói chính xác được. Nhưng thiết nghĩ nếu như thật sự không có lối ra, vậy hắn cũng chỉ có thể ở cái hang này đợi đến lúc cứu viện đến nơi thôi.

Hắn tiện tay vén tóc của Hứa Huệ Chanh, cố tình khiến cho cô ngủ không được yên.

Sợi tóc nhè nhẹ rơi xuống khiến cổ cô hơi ngưa ngứa, thế là cô khẽ cựa mình.

Chung Định xác định cô chưa ngủ, hắn lại cúi người áp sát đến chỗ cô, “Tiểu Sơn Trà, có đói không?”

“Ừm.” Hứa Huệ Chanh thú nhận, nhưng cô lại nói, “Nhưng không sao hết, trước kia tôi từng bị đói còn lâu hơn.” Những ngày tháng không miếng cơm đó, cô đã trải qua rồi. Sau này ra hành nghề, bởi vì phải giữ vóc dáng, cô chẳng dám ăn quá nhiều. Mấy tháng trước Chu Cát Vũ ra nước ngoài, đột nhiên khẩu vị của cô rất tốt, bữa nào cũng ăn no nê, kết quả là mập lên nhanh chóng.

“Vậy thì tốt.”

Có cứu viện hay không vẫn còn là một ẩn số. Bọn họ mất tích cũng đã gần một ngày một đêm, nếu như người quản lý xe cáp kia biết kịp thời về biệt thự thông báo, thì Trần Hành Quy chắc đã phái cứu viện đi sớm rồi.

Thế nhưng, không có.

“Chung tiên sinh, anh không ngủ à?” Cô cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

http://tieulun.hopto.org

“Ngủ không được.” Cho nên hắn mới nhàm chán chơi đùa với tóc của cô, mềm mại nhẹ nhàng, cảm giác khi lướt qua khẽ tay rất dễ chịu. Đáng tiếc, lại rất ngắn.

Chung Định một tay gẩy tóc của cô, một tay đóng đóng mở mở chiếc bật lửa. Từng tiếng “đinh” cứ vang vọng trong hang động.

Đối với động tác nhỏ của hắn, Hứa Huệ Chanh chẳng biết làm sao.

Hắn cứ chơi đùa, rồi bắt đầu kéo cổ áo của cô ra, sau đó vô ý liếc nhìn một cái, cảm thấy như có cái gì đó tối màu thoáng hiện lên. Hắn đưa bật lửa đến gần, phát hiện sau gáy cô có một đường đậm màu.

“Tiểu Sơn Trà, cô xăm hình trên lưng à?” Hắn cười, kéo cổ áo xuống dưới, muốn nhìn cho rõ hình dáng ấy.

Hứa Huệ Chanh còn đang bực dọc, hình xăm ở đâu chứ?! Lúc cô nghĩ ra đó là cái gì thì hắn đã ấn lên lằn roi đó rồi.

Toàn thân cô căng cứng.

Chập tối qua khi Chung Định tỉnh dậy thì mặt trời đã xuống núi, trong hang không đủ sáng, chỉ có thể loáng thoáng thấy được bóng mờ, cho nên những lằn hoa trên lưng cô, hắn không nhìn thấy. Nhưng giờ vén áo cô ra, tiến gần lại nhìn kỹ, hắn mới phát hiện, trên lưng cô vằn vện những dấu tích lớn lớn nhỏ nhỏ. Có mấy lằn khá thẫm màu, còn lại thì đều nhàn nhạt, không khác màu da là bao.

Hắn đóng bật lửa lại, trầm giọng, “Là khách đánh à?”

Hứa Huệ Chanh rụt mình lại.

Hắn cố chấp xoay mặt cô lại, “Chơi S-M?”

Cô lắc đầu.

“Không nghe lời? Bị đòn?”

Cô trợn trừng đôi mắt.

Chung Định biết mình đã đoán đúng. Hắn giảm bớt lực tay, “Lúc nào bị đánh?” Hắn thấy miệng vết thương đó, giống như là vết thương mới. Thấy cô vẫn còn sững sờ, hắn nói như ra lệnh, “Nói chuyện.”

Hứa Huệ Chanh lúng búng, “… Mấy ngày trước.”

“Mấy ngày trước không phải cô đang bất tiện sao? Bọn họ còn ép cô đi tiếp khách?”

“Không phải…” Cô không thể nào lý giải được hành vi của Chu Cát Vũ, bởi thế, cô cũng không hiểu được mối liên hệ nhân quả bên trong.

“Không nói thì thôi.” Chung Định đã đoán ra đại khái.

Ép gái nhà lành làm điếm, không phải hắn chưa từng thấy qua. Chỉ là hắn không ngờ tới, cái trình độ như cô, thế mà còn bị trói nghiến lại. Cô nhát gan như vậy, hắn chỉ hù dọa sơ sơ thì cái gì cũng đã chịu thỏa hiệp. Theo hắn thấy, tính cách của cô là loại cho dù có bị ép buộc thì cũng không phản kháng gì nhiều, chứ nói gì đến chuyện dùng đến thủ đoạn là bạo lực.

Cuộc sống của người phụ nữ này, mức độ cay đắng khiến hắn không thể ngờ tới.

Hứa Huệ Chanh chỉnh lại quần áo nhăn nhúm của mình, nhưng vẫn ngồi xoay lưng lại với hắn. Cái chuyện bị quất roi này, cô chẳng tiện nói rõ với hắn. Cô vẫn chưa quên hành vi ngày đó của Kiều Lăng, cô cảm thấy, Chung Định cũng có chút sở thích gì đó khác biệt.

Chung Định nhẹ nhàng vỗ về vết thương trên lưng cô, một suy nghĩ chợt lướt qua đầu hắn, chưa kịp suy xét kỹ, hắn đã thốt ra khỏi miệng, “Tiểu Sơn Trà, cô có nguyện vọng gì không?”

“Ừm.” Nếu không có ước vọng, cô lấy đâu ra dũng khí để tiếp tục chịu đựng chứ.

“Nói nghe thử.”

“Chung tiên sinh…” Tiếng nói của cô ẩn chứa thứ cảm xúc rối rắm chua chát, trong hang động nhỏ tĩnh lặng này, lại càng thêm ũ rũ, “Chúng… chỉ là ước vọng…”

Đó là một sự mong đợi đẹp đẽ. Mà con đường hiện thực, lại trải đầy chông gai.

“Tôi muốn nghe.” Chung Định túm lấy eo của cô, lật hết cả người cô quay lại.

Hứa Huệ Chanh cảm thấy, kỳ thật hắn đã biết mong ước lớn nhất của cô là gì rồi. Cô bị hắn siết rất chặt, có cảm giác thở không nổi, cô hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn hắn, “Tôi muốn rời khỏi nơi đó.”

Là đáp án mà hắn đã dự đoán trước, “Thiếu bao nhiêu?”

“Sáu triệu tệ…” Con số chi tiết trên tờ hóa đơn đó cô không nhớ được, nhưng con số tổng thì lại nhìn mà phát hoảng.

“Trả bao nhiêu rồi?”

“… Chắc ba trăm ngàn.” Cô ngừng một chút, “Nhưng gã ta không muốn… Gã bắt tôi trả hết một lần…”

Gã? Chung Định lau đôi mắt trong suốt ngập nước của cô, “Cô mượn tiền nặng lãi à?”

Cô mãnh liệt lắc đầu, nước mắt cũng không nhịn được nữa, “Tôi không mượn tiền của gã. Là gã nói phải trả…” Cái gì cũng là Chu Cát Vũ nói, cô không đồng ý, gã sẽ hành hạ cô. Cô không còn cách, chỉ có thể nghe theo.

“Một ngày một đêm không ăn gì rồi, đừng có phí sức cho nước mắt.” Chung Định buông lỏng cô ra, tạo chút khoảng cách với cô, “Sáu triệu tệ phải không, tôi trả giúp cô.”

http://tieulun.hopto.org

Hứa Huệ Chanh kinh ngạc đến trợn trừng hai mắt, con ngươi phản chiếu hình bóng của hắn, ánh nước trong đó lăn tăn lấp lánh.

“Đương nhiên.” Hắn cong miệng lên cười, “Điều kiện tiên quyết là, chúng ta có thể an toàn ra ngoài.”

“Chung tiên sinh… tôi…” Cô trở nên rất kích động, có cảm giác như đang nằm mơ chứ không phải hiện thực, “Tôi nói thật đấy…”

“Tôi cũng chẳng nói xạo.”

Lòng cô trào dâng một nỗi hân hoan cực lớn, đôi mắt loáng lên ánh sáng khao khát, kiềm không được mà nắm lấy tay hắn, “Chung tiên sinh, tôi…” Lúc này ngay cả hai chữ cám ơn cô cũng nghẹn ngào. Cô hít thở, lại hít thở, mới có thể giữ vững giọng nói, “Cám ơn. Tôi sẽ trả tiền cho gã trước, phần thiếu anh, sau này tôi trả.”

“Tùy.” Lúc này Chung Định lóe lên một ý nghĩ, có thể hôm nay là ngày Lôi Phong. Nếu không, thật không thể nào lý giải.

(Ngày Lôi Phong: ngày 5 tháng 3 là ngày “Kỷ niệm học tập theo tấm gương của Lôi Phong” hoặc “Ngày Lôi Phong”. Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng, là biểu tượng văn hóa của Trung Quốc, được miêu tả là một người lấy việc giúp người làm chuyện vui, làm nhiều việc tốt, vị tha, khiêm tốn, hết đời hiến dâng…)

Hứa Huệ Chanh nhất thời cảm thấy đất trời đều thật rộng mở. Cô vốn đói đến kiệt sức choáng đầu, nhưng giờ đây như mới lập tức được rót đầy sinh lực vậy.

Chung Định thấy thế, thờ ơ không để ý, “Đừng có như hồi quang phản chiếu.”

Cô không phản bác, tâm tình rạng rỡ.

Đợi khi cô trả hết nợ, cô sẽ tự do. Cô mải miết suy nghĩ, hốc mắt trở nên hơi

ẩm ướt, tương lai trong tưởng tượng, tốt đẹp đến nỗi khiến cô muốn òa khóc một trận.

Chung Định cảm nhận được sự khác thường trong tâm tình của cô, hắn lười để ý.

Hắn chẳng có gì cả, chỉ có mỗi tiền. Còn cô đang bị vây khốn trong tiền bạc, cho nên việc này thật sự chỉ là một cái nhấc tay của hắn thôi.

Chỉ là, nhìn thấy cô đột nhiên hé nở nụ cười, tâm tình của hắn cũng thật tốt.

Đại khái cái này chính là giúp người được vui.

Hắn vẫn luôn cho rằng lương tâm của mình đã bị chó hoang tha mất từ lâu rồi, nhưng sau khi gặp nạn, hắn cảm thấy chắc là vẫn còn sót lại một chút ít.

Buổi sáng hang động không nhận được ánh nắng mặt trời, hai người uống chút nước, nghỉ ngơi trong chốc lát.

Hứa Huệ Chanh cảm thấy có lẽ mình đã đói qua cơn luôn rồi, dạ dày đã không còn phản ứng nữa. Nhưng niềm vui sướng trước nay chưa từng có trong lòng cô, ở một trình độ nhất định nào đó, đã triệt tiêu sự uể oải của cơ thể.

Sau khi quan sát tỉ mỉ một một lượt khắp hang động, Chung Định không tìm được đường ra.

Buổi chiều ánh nắng từ từ chiếu vào trong hang.

Hứa Huệ Chanh đem áo ngoài của hai người đi hong nắng, khi đang trải áo gió của Chung Định lên các lỗ hổng, bỗng nhiên cô nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện…

------oOo------

http://tieulun.hopto.org

Chương 29

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh mừng rỡ vô cùng, ngoắc ngoắc tay gọi Chung Định, “Chung tiên sinh, bên ngoài có người.”

Lúc đó Chung Định đang hứng nước bên bờ ao, nghe cô nói vậy, hắn nhấp một miếng nước, rồi đi qua bên đó.

Hứa Huệ Chanh bấu lấy các lỗ hổng, lỗ tai áp sát vào nghe ngóng tiếng nói chuyện bên ngoài. Âm thanh bên ngoài truyền đến lúc to lúc nhỏ, hình như cách nơi này vẫn còn một quãng. Đợi khi hắn đi đến gần, cô nói, “Chung tiên sinh, tôi nghe không hiểu.”

“Cô còn có ích gì.”

Đôi nam nữ kia nói tiếng bản địa của thành phố Z, khẩu âm rất nặng.

Chung Định ước chừng có thể nghe hiểu được bảy, tám phần.

Đợi khi cuộc đối thoại ở ngoài kia truyền đến là về chuyện yêu đương, hắn liền bảo Hứa Huệ Chanh cầu cứu bên ngoài, xem xem đối phương có thể nghe thấy hay không.

Hứa Huệ Chanh theo lời hành động. Cô không suy nghĩ sâu xa tại sao bản thân hắn ta lại không hô hoán.

Kết quả, đôi nam nữ đó sợ đến hết hồn, họ hét to có ma, rồi chạy trối chết.

Hứa Huệ Chanh đờ người vài giây, ão não nói, “Chung tiên sinh, bây giờ làm sao đây?”

Chung Định tựa vào bên cạnh, cứ như việc không liên quan đến mình, “Sớm biết thì tôi đã ra tay rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Cô ngờ vực nhìn hắn.

Hắn giễu, “Giọng của cô có hơi mà không có sức, thực sự giống ma nữ.”

Hứa Huệ Chanh cắn môi không nói.

Chung Định nhìn bộ dáng muốn tức giận nhưng lại cố nén nhịn của cô, hắn cười thành tiếng, “Được rồi, chúng ta tự ra ngoài.”

“Làm sao mà ra?” Cô vội hỏi hắn, “Nơi này không phải không có đường ra sao?”

“Vừa nãy hai người đó nói có.”

“Thật sao?” Hứa Huệ Chanh vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, “Chung tiên sinh, anh có thể nghe hiểu được lời họ nói à.”

“Cô tưởng tôi là cô sao.”

Đôi nam nữ đó, là một cặp tình nhân bỏ trốn. Theo những gì bọn họ vừa nói, hang động này có một truyền thuyết cổ xưa liên quan đến nhân duyên. Hai người họ vì bị gia đình phản đối nên đặc biệt đến nơi này, nguyện cầu trọn đời bên nhau.

Đương nhiên, chuyện mê tín cổ hũ không chút căn cứ này, Chung Định nghe xong thì thôi. Điều hắn ghi nhớ là lối ra của hang động này.

Hang động không có đường.

Bởi ảo tưởng của thần thoại, rất nhiều cặp tình nhân đều muốn vào đây cầu duyên. Thế nên, mới đục ra một con đường nhân duyên. Nhưng từ đó về sau, những khấn cầu về nhân duyên không còn linh nghiệm nữa.

Từ từ, hang động trở nên hoang vắng.

Theo năm tháng đằng đẵng, bởi vì hoạt động đứt gãy của vỏ trái đất, vốn là một con đường bằng phẳng, đã biến thành nhấp nhô gập ghềnh. Câu chuyện

xưa chỉ còn lưu truyền lại đến ngay nay là, đôi tình nhân cùng nắm tay đi qua con đường nhân duyên, sẽ cả đời hạnh phúc mỹ mãn.

Hạnh phúc hay không hạnh phúc, mỹ mãn hay không mỹ mãn, không phải là mối quan tâm của Chung Định. Hắn chỉ để ý có thể ra ngoài được hay không.

Nhưng mà, đôi nam nữ bỏ trốn kia chỉ biết được vị trí của hang động, nhưng không biết được con đường nhân duyên ở nơi nào. Cho nên bọn họ tìm kiếm ở gần hang động cả nửa ngày trời, sau đó, thì bị Hứa Huệ Chanh dọa sợ chạy biến.

Ban sáng, Chung Định đã kiểm tra hết vách đá xung quanh, không thấy có gì bất thường. Lúc ngâm nước nóng, hắn cũng đã tìm kiếm ở dưới nước, cũng không nhìn thấy lối ra.

Lời của đôi nam nữ bỏ trốn kia không chắc chắn chính xác, nhưng có manh mối, Chung Định phải đi thử lại lần nữa. “Tôi đi tìm xem lối ra, cô đợi ở nơi này, nếu như hai người họ quay về thì nhớ gọi tôi.”

Hứa Huệ Chanh gật đầu, “Chung tiên sinh, anh cẩn thận chút.”

Hắn lại cởi quần áo đi xuống nước, lặn xuống đáy ao, tỉ mỉ kiểm tra khắp thành ao. Cách một khoảng thời gian, hắn sẽ trồi lên mặt nước, sau đó lại lặn xuống.

Cô ở nguyên chỗ cũ nhìn những gợn sóng trên mặt ao, trong lòng tràn đầy mong đợi.

Cứ thế kéo dài 20 phút, Chung Định chống tay lên vách ao trèo lên, ngồi ở bên bờ suy nghĩ gì đó.

Hứa Huệ Chanh đợi hoài không thấy đôi tình nhân đó xuất hiện lần nữa, cô gọi một tiếng, “Chung tiên sinh?”

Chung Định nặng nề trả lời, “Tiểu Sơn Trà, đến đây.”

Cô lập tức chạy đến, dựa theo chỉ thị của hắn ta, cùng hắn ngồi xuống bên

mép ao, “Tìm thấy rồi à?”

“Không.” Hắn để trần hong mình, “Nếu như không ở xung quanh, thì còn có dưới đất, trên trần.”

Hứa Huệ Chanh quay đầu nhìn mặt đất xung quanh. Nơi này thổ nhưỡng là đất tro, mỗi khu vực đều có vài hố vũng. “Có thể có địa đạo không?”

“Ai mà biết.” Hắn nhặt quần áo lên mặc vào, liếc cô một cái, “Đừng có chỉ hỏi lung tung này nọ, chia ra tìm xem.”

Cô im lặng gật đầu.

Tuy rằng thái độ của hắn vẫn phách lối trước sau như một, nhưng hắn đã đồng ý giúp cô, cho nên cô đặc biệt xem trọng phần tốt đẹp này của hắn hơn.

Hứa Huệ Chanh thật sự tìm thấy được miệng đậy của địa đạo, cô kích động quay đầu kêu lớn, “Chung tiên sinh, ở bên này!”

Chung Định đi đến nhìn, thấy tấm gỗ đó bị vùi lấp khoảng 30 cm dưới bùn đất, mà lúc này, đất bụi đã bị đẩy ra hơn nửa. Không chỉ nơi này, chạy dài một đường phía trước, đều là vết tích bùn đất bị đào bới.

Hắn không có chút biểu hiện gì cho thấy là quá hân hoan, mà chỉ liếc nhìn những ngón tay cáu bẩn đen đúa của cô, “Bị thương à?”

Hứa Huệ Chanh nhịn đau lắc đầu, “Chỉ là dơ thôi, rửa chút là được.”

Chung Định giữ chặt cổ tay của cô, “Để tôi xem xem.”

“Dơ lắm…” Cô nhớ lúc trước hắn rất ghét sự cáu bẩn của cô.

Hắn không buông tay, chăm chú nhìn ngón tay cô không hề chớp mắt. Kẽ móng tay cô toàn là bùn đất đen xì, hắn nghi ngờ rằng vết máu cũng đã hòa lẫn với bùn đất.

Hắn kéo cô đi đến bên bờ ao, ngồi xổm xuống nhúng tay cô xuống ngâm

nước nóng. Nhìn thấy vẻ mặt cô hơi vặn vẹo, hắn mới cong mắt cười, “Đau?”

Cô cúi thấp đầu, biết là không thể lừa nổi. Sau khi bùn đất rơi ra theo sự dao động của nước ao, vết thương liền có thể được nhìn thấy rõ ràng.

“Chưa thấy ai ngu xuẩn thế này.” Chung Định nhẹ nhàng giúp cô chà xát bùn đất, chế giễu, “Trước khi hành động cũng không hỏi xem tôi có công cụ hay không.”

Hứa Huệ Chanh bị hắn chà xát đến đau, chỉ có thể giải thích, “Bùn đất nơi tấm gỗ rất xốp, dễ đào.” Đất phía trước thì lại cứng chắc, cô đào không nổi, cho nên mới thử một chút thì đã bỏ cuộc. Thế nhưng ngón tay vẫn bị thương. Sau đó cô phát hiện ra nơi đất tơi xốp, cô cứ cảm thấy như có thứ gì đó bên dưới, thế nên mặc kệ tất cả đi đào.

“Tùy.” Hắn cố ý lấy hai ngón tay nắn nơi miệng vết thương của cô một cái, “Dù sao người đau cũng là cô.” Nói xong hắn bỏ tay ra, đi thẳng đến nơi lối ra, kéo thử tấm gỗ.

Miếng gỗ đó khảm vào rất sâu, Chung Định kéo mấy lần mới lơi ra.

Bên dưới tối đen thăm thẳm.

Hắn cười cười, “Tiểu Sơn Trà, nếu như nơi này dẫn xuống một cái hang sâu hơn, thế thì vui lắm đấy.”

Hứa Huệ Chanh hoảng lên nhìn hắn, “Chung tiên sinh, anh đang nói đùa thôi phải không?”

“Có thể.” Chung Định xoay người đi lấy áo khoác ngoài của mình, dặn dò, “Tiểu Sơn Trà, dọn dẹp đồ đạc, chúng ra đi thôi.”

Cô “Ừ” một tiếng, vội vàng mặc lại hết tất cả quần áo của mình.

Chung Định đánh bật lửa, bậc thang lờ mờ hiện lên, hắn giẫm xuống bậc thứ nhất, ánh nhìn vẫn hướng xuống dưới, còn tay thì đưa ra phía sau, “Nào.”

Hứa Huệ Chanh nhè nhẹ đặt tay vào lòng bàn tay hắn, để hắn nắm lấy.

Lúc này cô đột nhiên cảm thấy, cho dù phía trước là sáng hay tối, cô cũng sẽ không bị bỏ rơi.

Đó là cảm giác an toàn mà Chung Định mang đến cho cô.

Lối đi này, thật sự đúng như đôi nam nữ bỏ trốn kia nói, gồ ghề gập ghềnh, lúc rộng lúc hẹp, phía dưới đất còn có đá cục sắc nhọn.

Ánh sáng của bật lửa thì chỉ có hạn.

Chung Định và Hứa Huệ Chanh bước đi vô cùng cẩn trọng dè dặt. Mỗi khi tiến một bước chân, hắn đều đưa bật lửa đến gần mặt đất để đánh giá tình hình. Suốt đường đều là hắn bước trước hai bước, sau đó dừng lại đợi cô.

Cô liền cẩn thận giẫm lên dấu chân phía trước của hắn.

Đi qua nơi chật hẹp nhất, họ chỉ có thể nghiêng mình lách qua, mà ở đầu khác của lối đi, thì có ánh sáng. Tia sáng xuyên qua lối hẹp len lỏi vào, bên đó cuối cùng cũng có thể nhìn thấy được bóng lờ mờ.

Hứa Huệ Chanh cười lên, “Chung tiên sinh, chúng ta sắp ra rồi.”

“Đừng cử động lung tung.” Giọng điệu của hắn không tốt, “Ra ngoài rồi cô muốn nhảy múa cũng được.”

Cô lập tức ngậm miệng.

Chung Định nghiêng người thăm dò lối hẹp, bởi vì hắn không thể cúi đầu, cho nên không thể đoán định được vị trí cụ thể của đất đá sắc nhọn bên dưới.

May là có ánh sáng.

Hứa Huệ Chanh cúi nửa người, chăm chú nhìn bãi đá sắc nhọn dưới đất, nhỏ

tiếng chỉ cho hắn chỗ đặt chân.

Sau khi hắn an toàn đi qua, cô phần nào thở phào.

Chung Định liếc nhìn lối ra phía trước mặt một cái, sau đó sự chú ý lại quay về với người phụ nữ ở phía sau, “Cởi áo khoác ra rồi qua đây.”

Cô cởi áo khoác phao ra, ném xuống dưới đất, vào lúc sắp nhấc chân nghiêng người bước qua, hắn lại quát lên, “Dừng lại.”

Hứa Huệ Chanh cứng người, không dám cử động.

“Hóp bụng.” Ánh mắt của hắn dán vào nơi nào đó, híp híp mắt, “Đừng ưỡn ngực.”

“Tôi không ưỡn…”

Hắn bĩu môi, ngừng những lời nói châm chọc lại, sửa lời, “Vậy thì ngửa ra sau một chút.”

Hứa Huệ Chanh làm theo lời hắn, hít sâu vào một hơi, nghiêng người lách mình qua, từ từ chậm chạp. Khi nhìn thấy ánh sáng tràn ngập, nụ cười của cô không thể che giấu được nữa.

Những mét tiếp đó là đường đất bằng phẳng dễ đi. Cô chạy bước nhỏ ra ngoài, sau khi bước ra khỏi hang động, cô quay đầu lại, “Chung tiên sinh, chúng ta ra ngoài rồi!” Đến bây giờ, nỗi lo lắng của cô mới có thể xem là đã hoàn toàn được cất bỏ.

Chung Định vẫn không mặn không nhạt, “Cô biết đường quay về?”

Nụ cười của Hứa Huệ Chanh chợt sượng cứng, “… Anh… Biết đường không?”

“Không biết.”

Cô nghẹn họng.

Sau khi bắt nạt cô xong thì hắn lại cong mắt cười, hất hất hàm về phía xa, “Chúng ta có thế hỏi đường.”

Lúc này Hứa Huệ Chanh mới nhìn thấy một ông chú từ phía đó đi tới.

Hiển nhiên, ông chú nhìn thấy hai người họ cũng rất kinh ngạc, nói tiếng phổ thông đặc giọng miền quê, “Hai vợ chồng các cháu đến để tìm hang Âm Dương phớ hôm?”

Chung Định đối với mấy chữ “hai vợ chồng” rất xem thường, thái độ cũng lạnh nhạt đôi chút.

Hứa Huệ Chanh khoát khoát tay, vì ba chữ đó mà trở nên lúng túng, “Chúng cháu không phải…”

Cô chưa nói hết câu, ông chú đã lên tiếng, “Ôi dồi, bây giờ truyền tới truyền lui, chẳng còn chính xác nữa. Nếu các cháu vào ở đây thì chỉ có thể đi hang Dương thôi, hang Âm ở bên sườn núi, giờ không đi được nữa rồi ____”

Chung Định ngắt lời ông chú, “Chúng tôi muốn đến biệt thự nghỉ mát dưới núi.”

Ông chú nhìn đôi nam thanh nữ tú trước mặt với ánh mắt kỳ lạ. Ông nhớ đến Nhị Cẩu ở trong thôn có nói, gần đây có một đôi nam nữ lén bỏ trốn có hỏi đường đến hang Âm Dương.

Nhưng cái tên Nhị Cẩu ăn nói lung tung lộn xộn, sau khi kể hết truyền thuyết kinh khiếp thiên địa quỷ thần kia thì lại quên nhắc đến vấn đề mấu chốt, sau này khi nhớ ra thì đôi nam nữ kia đã đi mất rồi.

Tuy rằng ông chú nghi ngờ trong lòng, nhưng vẫn chỉ đường đến biệt thự nghỉ mát. Lúc sắp đi, ông tốt bụng bù đắp sơ sót của Nhị Cẩu, ông nói, “Hang Âm Dương phải đi vào theo tuần tự đấy.”

Chung Định không muốn nghe những thứ âm âm dương dương chẳng biết là gì kia, hắn trực tiếp đi về hướng đường lớn.

Hứa Huệ Chanh nói lời cảm ơn ông chú rồi vội vàng chạy theo.

Ông chú nhìn theo bóng lưng của hai người, sau đó quay đầu lại nhìn lối ra của hang Dương. Ông lắc lắc đầu, tiếp tục đi con đường của mình, miệng ngân nga, “Đi qua Âm và Dương, hạnh phúc mãi chung đường…”

------oOo------

Chương 30

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chung Định bước những bước dài, đi ở phía trước. Sau khi ra khỏi hang động, hắn cảm thấy bụng đói cồn cào. Lúc trước hắn chỉ nghĩ làm thế nào để ra khỏi hang, nên quên mất sự khó chịu của cơ thể. Còn bây giờ thì, còn có đau đớn từ vết thương các nơi trên cơ thể lần lượt kéo nhau đến.

Chỗ sưng tấy bên vai phải càng thêm dữ dội.

Hắn đi một đoạn, mới nhớ ra phía sau còn có một người phụ nữ đi theo. Thế nên hắn quay đầu lại, nhìn thấy cô cách một quãng khá xa.

Áo khoác phao của Hứa Huệ Chanh đã vứt ở trên đường nhân duyên, nhiệt độ không khí trong núi rất thấp, cô run rẩy lẩy bẩy, hai tay ôm lấy mình, đuổi theo bóng lưng của Chung Định. Mỗi khi bị lạnh, hai tay của cô sẽ vừa tê vừa cứng, đi cũng không thể nhanh được, cho nên khoảng cách giữa cô và hắn càng ngày càng xa.

Chung Định liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó tiếp tục con đường của mình. Bước chân của hắn hơi chậm lại đôi chút.

Nhưng cô vẫn không thể đuổi theo kịp.

Từ chỗ này đến đỉnh núi, nếu như đi bộ, thì ước khoảng phải cần hai tiếng đồng hồ. Vùng lưng chừng núi có vài tiệm cơm, nhưng cả Chung Định và Hứa Huệ Chanh đều chẳng có xu nào trên người.

Trong trạng thái đói lã mệt đừ, muốn đi một quãng đường dài như thế, ắt sẽ phải chết vì mệt ở giữa đường.

Chung Định dừng chân trước tiệm cơm đầu tiên.

Hứa Huệ Chanh nhìn thấy bảng hiệu đó, càng đói đến đờ người. Cô chạy bước nhỏ về nơi đó.

Hắn nhìn thấy tốc độ của cô tăng lên, bèn bước vào trong tiệm. Trên tường treo ảnh các món ăn lớn cỡ trang báo, giá cả đều rất rẻ. Hắn trực tiếp ngồi xuống, bắt đầu chọn món.

Lúc đó Hứa Huệ Chanh cũng chẳng suy nghĩ xem rốt cuộc hắn có tiền hay không, cô ngồi xuống đối diện hắn, dán mắt vào những bức hình các món thịt thà. Cô chỉ cảm thấy nước miếng cứ không ngừng tiết ra trong miệng mình.

Chung Định vốn đang cúi đầu xem thực đơn, có lẽ là cảm nhận được ánh mắt nóng hổi của cô, hắn ngước mắt lên, “Làm phiền lau nước miếng.”

Cô ngây người vì xấu hổ, dùng tay quệt khóe miệng một cái, nhưng chẳng lau được gì cả.

Chủ quán lại đưa một cuốn thực đơn đến, sau khi Hứa Huệ Chanh đón lấy, bụng cô liền kêu lên ùng ục. Cô lật xem các trang phía trước, những đĩa lớn thịt thà cực kỳ hấp dẫn.

Hắn nghe thấy âm thanh khiếm nhã truyền đến từ bụng cô, “Cô thích ăn gì thì cứ gọi.”

Cô gật đầu liên tùng tục, chỉ vào hình món móng heo hầm ba ly, “Chung tiên sinh, tôi có thể ăn cái này không?” Cô đói quá rồi, ánh mỡ óng ánh trên móng heo khiến cho cô thèm thuồng chịu không nổi nữa.

“Tùy ý.” Hắn báo lại với bà chủ mấy món ăn. Sau khi gấp quyển thực đơn lại, hắn quay về hướng Hứa Huệ Chanh, “Cô còn muốn gì không?”

Cô nghe thấy hắn đã gọi 5, 6 món, không muốn quá lãng phí nên liền lắc đầu. Sau đó cô nghĩ ra chuyện gì, lại nói, “Tôi… còn muốn cơm.”

“Ừ, có món rau trộn gì đó thì cho lên trước.” Chung Định còn muốn hút điếu thuốc, nhưng khi lướt mắt qua quầy phục vụ, nhìn thấy hàng bày trên đó đều không phải hàng gì cao cấp, nên thôi.

Ông chủ vồn vã đáp lời, sau đó nhanh chóng vào nhà bếp mang lên một đĩa dưa leo trộn. Ông còn chưa quay về vị trí bên quầy phục vụ thì cái đĩa nhỏ đó đã sạch trơn.

Chung Định chỉ thử nửa miếng thì bỏ. Quá cay.

Hứa Huệ Chanh hiển nhiên là ăn no quan trọng hơn hình tượng, nhìn thấy hắn không động đũa nữa, cô vù vù quét sạch toàn bộ. Đây là món dưa leo ngon nhất mà cô từng được ăn. Hay nói là, ngay cả mùi vị cô cũng chẳng nếm ra được thì đã nuốt hết xuống bụng rồi.

Tiệm nhỏ nhà nông, bởi vì khoảng thời gian này khách khứa không nhiều, nên thức ăn dọn lên rất nhanh chóng.

Đối diện với bụng đói còn cào, hương sắc mùi vị của thức ăn không còn quan trọng nữa, chỉ cần có thể lấp đầy bụng là được.

Hai người trên bàn ăn, chẳng hề nói năng với nhau tiếng nào. Cho dù trong thời điểm như bây giờ, Chung Định vẫn duy trì tướng ăn tao nhã. Hứa Huệ Chanh vùi đầu chiến đấu với cá thịt trong chén, căn bản chẳng hề ngẩng đầu lên nhìn người ngồi đối diện với cô.

Bên quầy phục vụ, chủ quán nhìn về phía bàn bên này mà giật mình. Bọn họ chỉ có hai người mà gọi đến bảy món thức ăn, hai món canh, hơn nữa, còn ăn chẳng chừa lại bao nhiêu. Chắc là đói bụng lắm đây…

Đến khi bụng tròn vo lên, Hứa Huệ Chanh mới cảm thấy như đã sống lại. Nhớ lại cảnh sau khi gặp nạn, đó giống như là một giấc mơ rợn cả tóc gáy, cảnh tượng ở trong mơ rất không thực.

Thứ duy nhất cảm thấy chân thực, chính là hắn ta, người luôn bên cạnh cô.

Lúc tính tiền, Chung Định thẳng thắn, “Không đem tiền.”

Không chỉ ông chủ, ngay cả Hứa Huệ Chanh cũng hết sức sửng sốt. Cô tưởng hắn bước vào gọi món tự nhiên như thế là vì trên người còn có tiền. Ai ngờ…

Chung Định gỡ đồng hồ trên cổ tay xuống, “Tôi dùng thứ này thế chấp.”

Ông chủ là một người sống trên núi, ông lật qua lật lại chiếc đồng hồ, cau mày, “Bữa cơm này hết 270 đồng đấy, đồng hồ của cậu hết bao nhiêu tiền hả?”

Chung Định khẽ nhếch khóe miệng, “Mua 300.”

“Hình dáng rất mới lạ.” Ông chủ híp mắt, nhìn nhìn đôi nam nữ này thêm lần nữa. Dáng vẻ rất ưa nhìn, nhưng lại đến ăn quỵt, mà còn ăn nhiều thế nữa chứ. Ông trả đồng hồ lại cho Chung Định, “Cậu nói 300 thì là 300 sao? Ai biết có phải mua với giá 30 đồng không chứ. Trả tôi 270 đồng, không thì tôi gọi cảnh sát bắt các người.”

Tuy rằng Hứa Huệ Chanh không hề có khái niệm gì về hàng đặt làm cao cấp, nhưng cô biết rằng, trên người Chung Định, không hề có món gì rẻ tiền. Nhưng mà, chiếc bật lửa kia thì lại là một nhãn hiệu tương đối phổ thông.

Hôm nay cô không đeo nữ trang trên người, cho nên cũng không có gì có thể gán nợ.

Lúc này, Chung Định đột nhiên liếc nhìn cô một cái, cười nói, “Vậy chi bằng tôi thế chân cô ta ở đây, cô ta chắc phải đáng 2-300 đồng chứ.”

Hứa Huệ Chanh sửng sốt.

Ông chủ cũng sửng sốt.

Chung Định đeo lại đồng hồ lên tay, tiến sát đến bên tai cô, dịu dàng khẽ rì rầm, “Tiểu Sơn Trà, ở đây đợi tôi.”

Cô nghe vào trong tai, không phản ứng lại. Hắn như thế này, cô rất quen thuộc. Sự kỳ quặc không thể nói rõ ra được.

Cuối cùng cô vẫn bị bỏ lại. Lúc Chung Định cong mắt cười, cô liền có cảm giác run sợ. Cho nên hắn nói cái gì, thì là cái đó. Dù sao cô còn phải dựa vào số tiền chuộc thân của hắn.

Thời gian trôi quan từng tí tách, một tiếng đồng hồ, hai tiếng đồng hồ… Chung Định không xuất hiện trở lại. Hứa Huệ Chanh ngồi ở ghế dài trong tiệm ăn, nhìn về nơi xa xăm phía kia núi.

Ông chủ cứ nhìn rồi nhìn, cảm thấy có gì đó không đúng, bèn nói thầm với vợ của mình, “Con bé này, có phải bị bỏ rơi rồi không?”

Nửa tiếng trước bà chủ mới hái rau trở về, bà phân tích dưới góc độ của một bà tám kinh điển, “Anh chàng đó, chắc là muốn chia tay từ sớm rồi, nhưng mà tìm không ra lý do. Hôm nay nghĩ đến nước cờ ăn quỵt, rồi cứ thế mà bỏ rơi con bé ở nơi này luôn.” Nói xong, bà lại oán thán, “Đều tại ông. Nếu nhận lấy chiếc đồng hồ đó thì chẳng có chuyện gì cả rồi. Làm gì có chuyện dùng bạn gái để thế chấp chứ, nghĩ thôi cũng biết là có âm mưu.”

“Lúc đó tôi nghĩ hai chúng ta có thể bị thiệt mà.” Ông chủ lắc lắc đầu, “Bà không biết chiếc đồng hồ đó khoa trương cỡ nào đâu, còn mạ bạch kim nữa đấy, giả quá trời, ai mà mắc lừa chứ.”

“Đó cũng là trong âm mưu. Nếu như nó không giả, thì con bé đó có thể bị bỏ lại sao?”

Ông chủ nghĩ bụng cũng đúng, “Vậy bây giờ phải làm sao đây?”

“Có thể làm gì chứ, đợi tiếp thôi. Buổi tối đóng cửa nếu cậu ta vẫn chưa đến thì con bé đó đáng thương rồi.” Bà chủ lắc lắc đầu, tỏ ra rất đồng tình.

Ông chỉ nhìn Hứa Huệ Chanh vẫn chứ ngây ngốc ở đó đợi, ông kiềm không nổi một hồi thổn thức, bèn rót ly trà mang qua.

Hứa Huệ Chanh vừa nói cám ơn vừa đón lấy.

Bởi vì động tác này, ông chủ để ý đến vết thương trên ngón tay cô. Ông rất kinh ngạc nói, “Cậu ta còn đánh cháu à?”

“Không phải.” Cô khẽ cười, “Là cháu tự làm mình bị thương ạ.”

Ông chủ không mấy tin tưởng lời cô nói, chỉ xem cô như một cô gái ngốc đắm chìm quá sâu trong tình yêu. “Uống chút trà nóng đi, thời tiết lạnh như vậy, cháu còn ăn mặc mỏng manh thế này. Cậu ta cũng không mua áo khoác cho cháu nữa đấy?”

Một thoáng này Hứa Huệ Chanh không biết tiếp lời thế nào, một hồi sau cô mới nói. “Cháu và anh ta… không phải…”

Lời cô nói chưa dứt thì ông chủ đã khoát tay, “Tôi biết, tôi biết. Mấy cô gái ngốc đều thích nói như thế.” Ông vừa nói, vừa xoay người đi về phía quầy phục vụ.

Hứa Huệ Chanh thầm thở dài.

Cô nhìn vết thương trên tay mình. Thật ra, hắn bị thương còn nặng hơn cô nhiều. Nhưng hắn chẳng hề rên than tiếng nào cả, ngược lại, còn ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, từng bước từng bước dẫn cô ra ngoài.

Cho nên, nếu hắn muốn cô đợi hắn ở đây, thì cô sẽ đợi.

Từ tiệm cơm về tới biệt thự, Chung Định đi hết hơn một tiếng đồng hồ. Biệt thự nghỉ lễ là ở trên đỉnh núi, bình thường nơi này luôn thưa thớt người, suốt đường đến đây, hắn không hề gặp được một chiếc xe nào cả.

Những người làm trong biệt thự, khi nhìn thấy hắn chỉ lên tiếng chào hỏi.

Trong lòng Chung Định có nghi ngờ, bèn hỏi về tin tức của người quản lý xe cáp treo, nhưng đáp án nhận được chính là, hôm qua nhân viên quản lý cáp

treo nhận được cuộc điện thoại từ nhà, có chuyện gấp, nên đã đi rồi, trước lúc đi cũng không hề nói gì liên quan đến sự cố của cáp treo.

Cho nên người làm căn bản không biết xảy là ra chuyện. Hơn nữa, trước nay Chung Định thích làm theo ý mình, cho nên khi hắn không trở về biệt thự, bọn họ còn tưởng hắn đột nhiên nổi hứng, đi du ngoạn rồi.

Khoảng thời gian Chung Định đợi bác sĩ đến, hắn ta dặn dò quản gia phái xe đi đón Hứa Huệ Chanh. Sau đó hắn trở về phòng tắm rửa, thay bỏ bộ quần áo bẩn thỉu.

Hắn nhìn vết thương trên lưng mình trong gương, trên bả vai, có một mảng bầm tím đen, kéo dài xuống dưới thì sưng đỏ. Sau khi rưới nước nóng lên, lại bắt đầu co rút đau đớn.

Khi bác sĩ đến thì nhanh chóng xử lý vết thương cho Chung Định.

Chung Định có chút kiệt sức, thế là ngủ một giấc. Hắn nghĩ dù sao cũng đã dặn đò, vì thế bên Hứa Huệ Chanh chắc không có vấn đề gì.

Nhưng đến khi hắn bị đánh thức bởi tiếng ồn thì cô vẫn không chút tin tức.

Quản gia quả thực đã phái xe đi đến tiệm cơm đó, nhưng xe vòng tới vòng lui trên núi, đảo hết hơn mười vòng rồi mà vẫn chưa tìm thấy tiệm cơm kia. Ông ta hoảng lên, vội vàng gọi điện báo cho Chung Định biết.

Chung Định nhăn mày, “Không tìm thấy?”

“Chung tiên sinh, chúng tôi tìm hết phía trước phía sau nơi đó rồi, cũng không tìm thấy tiệm cơm mà ngài nói.”

“Nói vớ vẩn.” Hắn bắt đầu mặc quần áo, “Tiếp tục tìm.”

“Vâng.”

Lúc đó Chung Định bỏ Hứa Huệ Chanh lại, đơn thuần chỉ là ý định nhất thời nảy ra. Tốc độ của cô chậm, nếu thật phải đi, thì không biết tới lúc nào mới

có thể đến đích. Tuy rằng hắn từng suy nghĩ ngộ nhỡ đó là một hắc điếm, cô một mình ở nơi đó cũng không an toàn. Nhưng, tỷ lệ này không lớn, tiệm cơm đó có địa chỉ, tin rằng ông chủ cũng không có cái gan đó.

Chung Định nhảy lên xe, sau khi khởi động thì bắt đầu tìm kiếm trên con đường khi nãy.

Sau đó, thật sự như lời quản gia nói, sau khi đánh một vòng, hắn không hề nhìn thấy tiệm cơm đó.

Tâm thần hắn có chút không yên. Hắn còn nhớ lúc mình đi khỏi tiệm cơm đó, ánh mắt của Hứa Huệ Chanh mang theo sự mong chờ. Từ sau tai nạn, cô thường hay nhìn hắn như thế, giống như cô thật sự giao cả tính mệnh của mình cho hắn.

Chung Định tiếp tục chạy xe đánh một vòng.

Lúc sắp chạy vào ngã ba, hắn dôt nhiên ý thức được gì đó. Hắn nhìn vào gương chiếu hậu, một mảnh mờ tối.

Hắn đảo xe, sau đó dừng ở nơi cách ngã ba ban nãy mấy chục mét.

Hắn mở đèn chiếu xa lên, tâm tình cuối cùng cũng ổn định lại đôi chút.

Thì ra nơi này có hai ngã ba đường, cách nhau rất gần. Chung Định đã rẽ vào ngã ba thứ hai, mà hôm nay hắn lại đi ra từ ngã ba thứ nhất.

Cũng chẳng biết là trò đùa quái ác của ai, lúc này trước ngã ba thứ nhất bị một lùm cỏ che lại, hơn nữa vì vấn đề góc độ quẹo cua, thêm vào lại bị ngọn núi che chắn, khi lái xe qua đây, có thể sẽ tưởng rằng nơi đó không phải đường đi, sau đó sẽ rẽ vào lối thứ hai.

Chung Định xuống xe đá văng đám cỏ đó đi, hắn đứng ở ngã ba, từ xa xa đã có thể nhìn thấy ánh đèn của tiệm cơm.

Hắn cười.

http://tieulun.hopto.org

------oOo------

Chương 31

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tâm tình của Chung Định có chút không yên. Hắn vẫn còn nhớ lúc mình rời khỏi tiệm cơm, đôi mắt của Hứa Huệ Chanh mang theo sự mong đợi. Sau sự cố xe cáp treo, cô thường nhìn hắn như thế, giống như cô thật sự đã giao cả tính mạng của bản thân cho hắn vậy.

Hắn tiếp tục đánh xe chạy một vòng.

Lúc sắp chạy vào ngã ba, hắn đột nhiên ý thức được điều gì đó, rồi nhìn vào kính chiếu hậu. Một mảnh mờ tối.

Hắn quay xe về, dừng ở nơi cách lối rẽ ban nãy khoảng vài chục mét, sau đó mở đèn chiếu xa lên.

Lúc này, tâm tình hắn rốt cuộc cũng nhẹ nhõm đôi chút.

Nơi này có hai ngã ba, cách nhau rất gần. Con đường mà hắn vừa quẹo vào, là ngã ba thứ hai, mà con đường mà hôm nay hắn đi ra, lại là ngã ba thứ nhất. Cũng không biết là trò đùa tai quái của ai, lúc này đây, phía trước ngã ba thứ nhất bị một đống cỏ cản lại, hơn nữa còn do góc độ quẹo cua, lại thêm vào bị chop núi che khuất, lúc lái xe qua, có lẽ sẽ tưởng đó không phải đường đi, do đó sẽ chạy vào ngã ba thứ hai.

Chung Định xuống xe đá văng đám cỏ đó đi, hắn đứng ở giao lộ, từ xa xa nhìn thấy ánh sáng yếu ớt của tiệm cơm.

Hắn cười.

Trong ba tiệm thì hai tiệm cơm đã dọn dẹp, các tiệm khác rải rắc quầng sáng trước hiên tiệm mình giữa chốn núi rừng, giống như xuyên qua một tầng sương mù.

http://tieulun.hopto.org

Chung Định quay trở lại xe.

Bây giờ đã gần 9 giờ, cũng chẳng biết đóa hoa Sơn Trà đó có ăn cơm tối hay chưa. Hắn đoán chắc cô sẽ vì không có tiền, không dám lại mặt dày ăn cơm chực nữa.

Hắn xoay vô lăng, vòng vào ngã ba đường đó, vững vàng đi về phía mục tiêu.

Hứa Huệ Chanh ngồi trước cửa sổ, nhìn ra xa xa thấy ánh đèn xe, cô đã không thể nào che dấu nổi tâm tình, chỉ hy vọng đó là Chung Định.

Nói thật thì, trong khi chờ đợi cô cũng từng nghĩ qua, hắn rời khỏi hang động đó rồi, có sẽ trở về với dáng vẻ hỷ nộ vô thường, u ám quái dị hay không. Nhưng khi hồi tưởng lại hắn sau khi gặp nguy hiểm, cô liền tự an ủi bản thân, hắn nhất định sẽ đến. Dù sao thì trong hoàn cảnh tồi tệ đó, hắn đã không hề vứt bỏ cô, vậy thì sau khi an toàn, cô càng nên tin tưởng vào hắn.

Ông bà chủ tưởng rằng những phỏng đoán của hai người họ là sự thật, cảm thấy Hứa Huệ Chanh cực kỳ đáng thương. Lúc ăn cơm tối, hai người còn tốt bụng mời Hứa Huệ Chanh cùng họ dùng cơm. Trong bữa ăn, bà chủ nói chuyện thẳng thắn, chủ đề câu chuyện không gì hơn là, những người đàn ông đẹp trai đều không thể tin được.

Ông chủ gật đầu liên tục, phụ họa, “Nhất là lại đẹp trai như thế.”

“Ông chủ, bà chủ.” Hứa Huệ Chanh cười cười nói rõ, “Cháu và anh ta thật sự không phải là loại quan hệ đó.”

Ông bà chủ nhìn nhau một cái, rồi nhảy qua chủ đề khác.

Sau đó khi nhìn thấy Chung Định bước từ xe xuống, bà chủ lầu bầu, “Cũng may con bé này không bị bỏ rơi.” Ông bà chủ vốn suy nghĩ rằng, nếu như đợi đến khi đóng cửa mà vẫn chưa có người đến đón, vậy thì sẽ bảo Nhị Cẩu trong thôn chạy xe gắn máy đưa Hứa Huệ Chanh về. Tuy rằng quán cơm bị thiệt 270 đồng, nhưng giữ một cô bé ở đây cũng không hay ho gì.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi Hứa Huệ Chanh xác định đó chắc chắn là Chung Định, đôi mắt của cô chợt lấp lánh ánh sáng. Cô hơi cúi thấp đầu che dấu niềm hân hoan của mình, nhưng khóe miệng lại cong lên.

Chung Định xuống xe bước vào tiệm, hắn chỉ liếc nhìn cô một cái, sau đó thì đi về hướng ông chủ. Hắn đưa qua một sấp tiền giấy giá trị lớn, “Tôi đến lãnh cô ấy về.”

Ông chủ nhận lấy tiền, ngón tay đẩy một cái, chỉ rút từ đó ra ba tờ, “270 là được rồi.” Ông còn móc từ trong túi ra 30 đồng, những tờ tiền còn lại ông tính đưa trả lại cho Chung Định.

“Cứ coi như tiền trà nước của cô ấy đi.” Chung Định nói xong, ngoảnh đầu trực tiếp đi ra ngoài cửa.

Hứa Huệ Chanh kịp phản ứng lại, vội vàng đuổi theo. Ông chủ đưa tay ra trước mặt cô, “Cháu gái, nhận lại tiền này đi.”

Cô lắc lắc đầu, đây cũng không phải tiền của cô, cô không quyết định được, “Tiền này, hai cô chú nhận lấy đi. Cám ơn hai người hôm nay đã giữ cháu lại.”

Bà chủ giành lấy mấy tờ tiền giấy, kéo tay của Hứa Huệ Chanh, ấn tiền vào lòng bàn tay cô, “Không có công không nhận lộc. Cháu gái, sống với chồng cháu cho tốt nhé.”

Hứa Huệ Chanh vội nói, “Cháu phải đi đây, anh ấy đang đợi.” Cô giãy ra khỏi tay của bà chủ, chạy bước nhỏ ra ngoài. Vừa ra khỏi tiệm thì gió lạnh liền ập tới, cô thở hắt ra một hơi, rụt vai lại.

Chung Định ngồi ở ghế lái, nhìn thấy hình dáng của Hứa Huệ Chanh càng ngày càng gần, hắn ấn nút hạ cửa sổ xe xuống, trào phúng nói, “Tôi còn tưởng cô với họ đưa tiễn nhau 18 dặm đấy.”

(Đưa tiễn nhau 18 dặm: tình tiết trong truyện Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài)

Cô cười khan, kéo mở cửa sau xe. Sau khi ngồi xuống, cô chà xát hai tay, rồi lại nhón chân lên cọ cọ cẳng chân mình.

Ánh mắt hắn không chuyển, thuận tay điều chỉnh nhiệt độ của hệ thống sưởi.

Trong xe ấm dần lên, cô chậm rãi thả lỏng cơ thể.

Trên đường về, trong xe chỉ có tiếng nhạc. Hết mấy lần, Hứa Huệ Chanh muốn gom hết dũng khí để hỏi về chuyện sáu triệu tệ. Cô nhớ lại lời nói của Chung Định, lúc đó hắn nói là thật, nhưng mà, không biết bây giờ hắn sẽ thực hiện lời hứa hay không.

Khi gần tới biệt thự, từ xa xa nhìn thấy ánh đèn trong nhà, cuối cùng cô cũng hoàn thành công tác chuẩn bị, kêu lên một tiếng, “Chung tiên sinh…”

“Ừm.” Nghe khẩu khí này, chính là cực kỳ không muốn để ý đến cô.

“Số tiền đó…” Tiếng nói của cô thấp xuống, đã mở lời được, nhưng lại không đủ gan hỏi hắn liệu có làm thật hay không.

Đôi mắt của Chung Định cũng lười liếc về phía cô, chỉ thuận miệng đáp, “Sẽ cho cô.”

Hứa Huệ Chanh khó kìm nén kích động mà áp sát lại gần hắn, đủ mười phần bạo gan, “Chung tiên sinh, cám ơn anh… Tôi sẽ báo đáp anh. Bản thân tôi còn mấy trăm ngàn, có thể trả trước cho anh.”

“Tùy.” Hắn nói cho có lệ. Cái gì mà mấy trăm ngàn, căn bản là hắn chẳng quan tâm. Hoặc là nói, cô trả hay không trả, hắn đều chẳng sao cả.

Hứa Huệ Chanh không muốn để lộ niềm hân hoan trong lòng ra quá rõ ràng thế này, nhưng cô kiềm nén không được, ngay cả khóe mắt của cô cũng mang ý cười. Cũng có thể chính là thời khác này, cô cảm thấy chuyến đi đến thành phố Z với Chung Định này, không phải hoàn toàn chỉ có xui xẻo.

Đến biệt thự, Chung Định để cho cô tự nhiên làm gì thì làm, sau đó hắn trực tiếp lên lầu đi ngủ.

Cô ngọt ngào vui vẻ, nhìn theo bóng lưng của hắn, lễ phép nói một câu, “Chung tiên sinh, chúc ngủ ngon.”

Hắn không quay đầu lại, cũng không đáp lời.

Hứa Huệ Chanh chẳng hề để ý chút nào đến thái độ của hắn, dù sao cô cũng đang vui vẻ. Khi về phòng tắm rửa, cô đã phác thảo ra những ngày tháng sau này của mình. Cô nghĩ đợi khi trả dứt số tiền đó thì sẽ về quê tìm một công việc, chỉ cần có thể yên ổn sống qua ngày là được.

Cô học xong cấp hai thì thôi học, trình độ văn hóa không cao, nhưng khi ở nhà, lúc vào mùa vụ, nuôi heo cày ruộng cái gì cô cũng có thể làm. Chỉ cần là con đường chân chính, cô đều bằng lòng cố gắng.

Hứa Huệ Chanh đứng dưới làn nước nóng, trong lúc tắm rửa, những vết thương tương đối nặng trên vai vẫn còn đau âm ỉ. Nỗi đau đớn này, lại khiến cho cô cảm thấy thấp thỏm không yên, không biết là Chu Cát Vũ có dễ dàng để cô rời đi hay không.

Nhưng sáu triệu tệ và cô thì rõ ràng vế trước có giá trị hơn. Nghĩ như vậy, cô lại yên tâm đôi phần, tiếp tục mơ mộng đến cuộc sống tương lai tươi đẹp. Tắm xong, sấy khô tóc, cô rúc vào ổ chăn ấm áp, mỉm cười nhắm mắt lại.

Sáng ngày hôm sau, Trần Hành Quy lên đến biệt thự, đi cùng còn có vài cậu ấm.

Anh ta nói với mấy cậu ấm và bạn gái của bọn họ, “Mọi người cứ tự nhiên.”

Sau đó anh ta và Chung Định đi vào thư phòng.

Trần Hành Quy đưa đến cho Chung Định hai chiếc di động, một xám một bạc. Lúc đưa điện thoại, gã thong thả lên tiếng, “Vết thương của mày thế nào?” Chuyện đó, Chung Định chỉ nhắc đến trong điện thoại một chút. Trần Hành Quy đã tìm quản gia hỏi thăm, sau đó lập tức phái người truy tìm tăm

tích của nhân viên quản lý xe cáp treo.

“Không đáng ngại.” Chung Định xoay xoay điện thoại trên tay, hỏi, “Sim điện thoại đâu?”

Trần Hành Quy ném đồ qua, “Hôm qua nhà mày liên lạc với mày không được, điện thoại cũng gọi đến chỗ tao luôn.”

“Ờ.” Chung Định nhàn nhạt đáp lại. Hắn lắp sim vào điện thoại, sau khi khởi động lại máy thì tiếng báo có n cuộc gọi chưa nhận kéo đến xoèn xoẹt. Hắn qua quýt xem một chút, rồi cất điện thoại đi.

“Mày không hỏi họ tìm mày có chuyện gì sao?” Trần Hành Quy trêu chọc. Thật ra anh ta hiểu rõ sự lạnh nhạt của Chung Định là do đâu mà đến.

Chung Định cười như không cười, “Chẳng lẽ lại là chuyện tốt?”

“Là hỉ sự.”

(Hỉ sự = chuyện vui = chuyện cưới xin.)

Đôi mày của Chung Định nhướng lên, hắn khẽ cười, “Tao đúng là mồm quạ đen.”

Trần Hành Quy móc ra một điếu thuốc, kẹp trên tay chưa đốt, chỉ xoay vòng, “Chuyện hôn sự của mày và Thẩm Thung Nhạn, bọn họ định ngày rồi.”

Lúc này Chung Định mới nhớ ra, bản thân hình như, có tồn tại một vật thể gọi là đối tượng kết hôn. Nhưng mà, người đó hóa ra là họ Thẩm sao. Hắn thật sự đã quên, “Lúc nào?”

“Cái này tao đâu có hỏi kỹ như vậy, lại đâu phải tao kết hôn.”

“Vậy thì đợi bọn họ thông báo tiếp thôi. Dù sao cũng không phải ngày hôm nay, còn kịp cả.” Chung Định làm như chuyện chẳng liên quan đến mình.

Vợ họ gì tên gì, cũng không quan trọng. Quan trọng chính là thân thế của đối

phương.

Không hơn.

Có thể là do sự rã rời sau khi trải qua nguy hiểm, cũng có thể do mơ mộng về tương lai đến tận hai giờ khuya, lúc Hứa Huệ Chanh tỉnh dậy thì đã gần đến trưa. Giấc ngủ này của cô rất yên ổn, khoan khoái, không ai đến quấy nhiễu cô cả.

Lúc cô ra ngoài hành lang đợi thang máy thì lại không khéo đụng phải tên cậu ấm Giáp ở trong hội sở từng táy máy tay chân với cô.

Cô hối hận. Sớm biết thì thà đi thang bộ cho rồi, cũng sẽ không vì tiện lợi mà đến đây.

Giáp không nhận ra cô, ánh mắt của gã dừng trên lớp trang điểm dày đậm của cô một giây, rồi chuyển đi chỗ khác.

Hứa Huệ Chanh thầm cảm thấy may mắn. Khi cửa thang máy mở ra, Giáp bước vào trong, cô thì cố ý sờ sờ túi của mình, “Kỳ lạ, điện thoại đâu rồi?” Vừa nói, cô vừa lùi về sau.

Giáp trực tiếp ấn nút đóng cửa.

Hứa Huệ Chanh quay đầu nhìn đèn hiển thị trên thang máy, thấy Giáp thật sự đã xuống dưới, cô xoay người đi về phía thang bộ. Mới ngẩng đầu lên, cô lại nhìn thấy ở phía chiếu nghỉ trước mặt, Kiều Lăng đang nửa dựa người vào lan can, dáng vẻ như đang xem kịch hay.

Bước chân của cô khựng lại. Cô vẫn nhớ những gì gã nói, muốn chơi đùa với quán quân.

“Sơn Trà?” Kiều Lăng cũng khâm phục bản thân, có thể nhớ được những biệt hiệu này.

“Kiều tiên sinh… chào anh.” Cô bày ra nụ cười, đổi giọng điệu công việc, ngụy trang dưới dáng vẻ nũng nịu yểu điệu.

“Đáng tiếc cho gương mặt này.” Gã ngoắc tay về phía cô, đợi khi cô đến gần, gã tiến lên chạm vào lớp son phấn của cô, sau đó chà chà ngón tay, “Chất lượng thật kém quá. Đi theo bên cạnh Chung Định không kiếm được tiền?”

“Sao có thể.” Hứa Huệ Chanh cười ha ha, khách sáo nói, “Chung tiên sinh rất hào phóng”

“Nó hào phóng?” Kiều Lăng cười, “Xem ra cô bị nó chơi mất nửa cái mạng rồi.”

Cô nghe hiểu ý tứ trong lời gã nói, hơi sửng sốt. Nói như thế, Chung Định quả thật có vài sở thích gì đó.

Kiều Lăng giữ chặt lấy vai của cô, thấp giọng bên tai cô nói, “Quán quân không hổ là quán quân, tôi càng muốn thử xem sao.” Nói xong hắn đưa tay hất cằm của cô một cái.

Hứa Huệ Chanh hơi nghiêng đầu, bắt đầu sinh ra tâm tình cự tuyệt.

Không biết thế nào, từ tối qua, sau khi lại lần nữa nhận được lời hứa của Chung Định, cô liền có ảo giác rằng mình đã rời khỏi cái nghề này.

Cho nên, cô không muốn chịu đựng nỗi đau khổ khiến người ta ghê tởm như thế này nữa.

~M~: Tên của nhân vật Thẩm Thung Nhạn có chữ Thung (从 – giản thể 從 – phồn thể) có thể phiên ra Hán Việt là Thung, Tòng hoặc Tùng. Tòng với Tùng thì trong “tùy tùng” hoặc “tòng phạm”, mang nghĩa “theo, nghe theo, tuân theo”; còn Thung trong “thung dung” mang nghĩa “thong thả, khoan thai, điềm đạm, từ tốn, dễ chịu, rộng rãi, dư dật…” Tớ nghĩ, làm cha mẹ thì chẳng ai muốn đặt tên con mình mang cái nghĩa là “phải nghe theo, phục tùng ai đó” đâu, mà sẽ là “cánh nhạn thong thả bay lượn”, nên dù đọc tên Thẩm Thung Nhạn cứ ngược ngược, và khác so với bản convert, nhưng theo nghĩa thì tớ chọn từ này.

http://tieulun.hopto.org

------oOo------

Chương 32

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiều Lăng nhìn ra được sự tranh đấu của Hứa Huệ Chanh, gã chòng chọc nhìn vào đôi mắt của cô, "Thế nào, chơi với Chung Định rồi, bị nhiễm chứng cuồng sạch à?"

Động tác của Hứa Huệ Chanh khựng lại, sau đó mới chậm chạp nói, "Tôi không…"

Gã cười cười, dùng ngón tay cái chà xát bờ môi rực sắc của cô, cực kỳ thô lỗ, "Son môi của cô chất lượng kém như vậy, có độc đấy."

Cánh môi của cô bị gã xát đến phát đau, cô đang muốn ngửa đầu ra sau nhưng đã bị bàn tay của gã giữ chặt lấy sau ót, cô bất đắc dĩ, chỉ có thể chịu đựng sức mạnh của gã.

Son môi này tuy rằng là hàng rẻ tiền, nhưng muốn tẩy trang thì không phải dễ, hơn nữa cô đã bôi trét lên một lớp thật dày, cho nên Kiều Lăng chỉ dùng tay không mà chà xát thì không thể lau sạch được. Lúc gã dừng lại, ngón tay cái của gã đã bị nhuộm đỏ rực một mảng. Gã ấn cái dấu tay cái đỏ chót lên trên mặt cô, hoàn toàn xem mặt cô như giẻ lau.

Hứa Huệ Chanh im lặng không lên tiếng, mặc cho ngón tay của gã tùy ý lau đi quệt lại.

Dù có chà lau thế nào, khuôn mặt đó vẫn là một mảng lòe loẹt sặc sỡ, hơn nữa lại càng trở nên dơ bẩn. Kiều Lăng cúi đầu cười một tiếng, gã kéo cổ áo của cô ra, bỗng chốc cắn vào cổ cô một cái.

Cô hít vào một hơi khí lạnh. Gã cắn thật sự, hàm răng nặng nề móc vào da thịt của cô, cứ như đang ngoạm lấy một món ăn ngon vậy. Cô thật sự nhịn không được sự công kích của hàm răng sắc bén kia, đau đớn thét lên.

Tiếng hét này, kéo đến người ở cùng chung lầu ba, gã công tử Ất và cô bạn gái của gã. Bọn họ mở cửa ra ngoài, nhìn thấy cảnh ở bên dưới cầu thang, Ất để lộ ra nụ cười không đứng đắn, "Ê, Kiều thiếu gia, có chuyện gì về phòng mà làm chứ." Bọn họ đều quen biết nhau, biết được sở thích của Kiều Lăng. Bọn họ thuần túy chỉ mang tâm trạng đang xem kịch.

Cuối cùng, Kiều Lăng mút lấy vết máu rỉ ra trên cần cổ của Hứa Huệ Chanh, sau đó gã buông cô ra. Miệng vết thương đó trắng nhách, trên làn da trắng, lại càng thêm nhìn mà phát hoảng. Gã liếm. Liếm đôi môi của mình, để nuốt hết tất cả vết máu vào trong bụng, cái mùi vị tanh ngọt này, dấy lên trong cơ thể gã một cảm giác hưng phấn.

Hứa Huệ Chanh kinh hoàng kéo chặt cổ áo. Cô không hề quên, rằng Kiều Lăng có khuynh hướng bạo lực.

Kiều Lăng bị biểu hiện của cô chọc cười, gã liếc mắt nhìn qua tên công tử Ất một cái, "Lúc đó không biết là ai, cứ lải nhải nói muốn nhìn xem con nhỏ quán quân lên đời sau một đêm."

Ất giật cả mình, "Là cô ta?"

"Đương nhiên."

Ất líu ríu lên tiếng, "Chung Định rộng rãi quá, thật sự gọi đến đây luôn."

Dưới những lời thổi phồng của Kiều Lăng, mấy tên công tử cậu ấm kia cũng muốn đến xếp hàng chờ Hứa Huệ Chanh. Nhưng Chung Định rất lạnh nhạt, nói rằng lúc nào cũng có thể đưa cô ra được. Ban đầu, bọn họ còn bán tín bán nghi, nhưng hôm nay thì đã tin tuốt luốt.

Chỉ là, khi Ất đi đến nhìn nhan sắc của Hứa Huệ Chanh, gã ta liền thất vọng, "Cái gương mặt này à?"

Kiều Lăng chỉ cười không nói.

"Nhưng mà," Ất cười cợt nhả, tiếp tục sáp lại gần Hứa Huệ Chanh, "Cuối cùng là mùi vị gì, phải thật sự nếm rồi mới biết được."

Hứa Huệ Chanh không khỏi thụt lùi về phía sau. Tên Ất này cô không nhận ra, nhưng khi nghe lời gã nói, có vẻ như là Chung Định đã đồng ý với gã điều gì đó. Cô chợt nhớ lại Chung Định đã từng nói qua vụ bầy-đàn.

Ất túm lấy cổ tay của Hứa Huệ Chanh, "Nào, dù sao cũng chưa đến giờ cơm trưa, để anh nếm thử mùi vị trước nào." Gã nghiễm nhiên đã quên sạch cô bạn gái đứng ở hành lang.

Kiều Lăng ngăn Ất lại, mỉm cười nhắc nhở, "Mọi việc đều có thứ tự trước sau."

Kể từ đêm Giáng Sinh, Kiều Lăng đã bắt đầu xếp hàng, thế nhưng vẫn chưa đợi được tới lượt mình. Lần đến thành phố Z này, gã vốn muốn bao cô làm bạn gái, ai biết lại bị Chung Định nhanh chân giành mất.

"Vậy thì mày cũng đến đi." Ất nói như lẽ đương nhiên, "Chung Định vốn đã nói để mấy người chúng ta cùng nhau mà."

"Tụi bay cùng nhau, không bao gồm tao."

Kiều Lăng mới giải thích xong, dưới lầu đã truyền đến tiếng nói của Trần Hành Quy, "Mấy người tập trung ở trước ngưỡng cầu thang làm gì thế?"

Kiều Lăng xoay người cúi xuống nhìn, "Tụi tao đang phân tích lời nói của Chung Định."

"Tao đã nói cái gì." Chung Định nghe thấy câu này, cũng quẹo ra khỏi hành lang, hắn giương mắt liếc về phía hai nam một nữ, phút chốc liền nhớ ra lời mình đã từng nói.

Kiều Lăng chỉ về phía Hứa Huệ Chanh có ý sâu xa, "Chính là mấy lời về cô ta."

Chung Định cong khóe môi lên, "Tiểu Sơn Trà, xuống đây."

Hứa Huệ Chanh vừa nghe thấy, liền vội vàng giãy khỏi tay Ất, vượt qua Kiều

Lăng, vội vã chạy xuống dưới lầu. Bởi vì tâm tình thay đổi, bây giờ đối với Chung Định, cô không còn cảm thấy quá sợ hãi nữa. Ít nhất, trong số mấy người đàn ông này, Chung Định là người ở chung một chỗ với cô lâu nhất.

Chung Định đợi khi cô đã đứng ở bên cạnh hắn, mới nhìn lên trên lầu, khóe môi vẫn treo nụ cười, "Bây giờ cô ta thuộc về tao."

Hứa Huệ Chanh giật mình một cái, sau đó ánh mắt nhìn về phía hắn của cô chợt thoáng qua ánh vui mừng.

Kiều Lăng nhướng mày, "Mày đang nói đùa gì đấy."

Chung Định xoay về phía Hứa Huệ Chanh. Đối với lớp trang điểm khoa trương của cô, hắn đã quá quen thuộc rồi. Chỉ là nhìn thấy cổ áo của cô hơi lơi ra, hắn liền vươn tay lật một cái, hoàn toàn không ngoài dự đoán, hắn nhìn thấy nơi đó có dấu răng còn vươn vết máu. Hắn tiếp tục kéo cổ áo của cô ra, ánh mắt liếc xuống những lằn roi kéo dài phía sau lưng.

Người phụ nữ này đến tột cùng đã chịu bao nhiêu tội, hắn vẫn chưa biết được. Cũng có thể những vết thương này, chỉ là một góc của núi băng mà thôi. Nhưng hắn đã từng đồng ý, nếu như hai người họ an toàn ra ngoài, hắn sẽ thực hiện nguyện vọng đó của cô.

Đại khái, hắn vẫn còn sót lại được chút lương tâm thế này đây.

Chung Định buông tay ra, lúc này mới trả lời, "Không phải nói đùa."

Trần Hành Quy đứng hơi xa, nhìn thấy động tác như giữa chốn không người vừa nãy của Chung Định, trong lòng anh ta có hơi kinh ngạc. Người phụ nữ này, anh ta vẫn còn ấn tượng, chính là cái người hôm đó bị Chung Định đốt tóc ở Sách Lan Câu. Từ xiêm y và lớp trang điểm của cô ta có thể nhìn ra được, cô ta không phải hạng đi theo con đường xã hội thượng lưu. Tất nhiên, cho dù cô ta có là hàng cao cấp, với gương mặt và vóc dáng này, thì cũng không phải là loại hình mà Chung Định thích.

Kiều Lăng nhìn xuống dưới lầu, cũng rất kinh ngạc, Chung Định chưa từng công khai tỏ ra che chở cho ai, càng khỏi nói đến, đối phương còn là một

“tiểu thư”.

Nhưng mà, mặc cho bọn họ có khó tin thế nào đi nữa, lời của Chung Định quả thật đã nói ra khỏi miệng.

Bởi vì Chung Định đã ra mặt, những ngày của Hứa Huệ Chanh ở biệt thự cũng được yên tĩnh.

Vốn rằng, cô cũng chẳng phải dung mạo khuynh quốc khuynh thành gì cả, thứ hấp dẫn ham muốn của những tên đó, chẳng qua chỉ là cái danh hiệu quán quân mà thôi. Phụ nữ, trong thế giới của đám người này, là thứ không đáng để hao phí tâm trí nhất.

Trò chơi đánh cược đã bàn trước kia, chính là thử thách sức bám của cánh tay. Bởi vì bị thương ở vai, Chung Định nói rằng ván này tạm thời không tham gia.

Hắn không đi, tất nhiên, người hợp tác là Hứa Huệ Chanh cũng rảnh rỗi.

Buổi chiều mọi người tốp năm tốp ba đi ra ngoài hiện trường khảo sát địa hình, Chung Định và Hứa Huệ Chanh lưu lại biệt thự.

Về vết thương của Chung Định, bác sĩ đã dặn dò trước khi bó thuốc phải dùng rượu thuốc thoa nóng vùng da xung quanh thì công hiệu mới nhanh. Chung Định bèn để Hứa Huệ Chanh giúp hắn thoa rượu thuốc.

Cô thấy hắn để trần phần thân trên, nằm ở trên giường, bèn kéo tấm chăn mỏng qua, đắp lên giúp hắn. Sau đó cô ngồi quỳ xuống bên cạnh hắn, đổ rượu thuốc ra, nhẹ nhàng đẩy.

Chung Định cảm nhận được thủ pháp của cô, khẽ cười nói, “Cô còn làm cả sauna à?”

“Có học qua.” Hứa Huệ Chanh cũng chẳng giấu diếm, “Nhưng mà, chưa phục vụ được bao nhiêu.” Nếu như có thể được lựa chọn, cô thà chọn xoa

bóp lưng cho khách thế thôi. Kỳ thật, cô đã từng làm khoảng một, hai tuần, nhưng Chu Cát Vũ không hài lòng, sau đó thì cô bị điều chuyển.

Cô nhìn chỗ sưng bầm phía sau vai của Chung Định, không ra tay quá nặng, chỉ nhẹ nhàng đi dọc các huyệt đạo xung quanh, sau đó thì cô dùng lòng bàn tay nhè nhẹ ấn xuống chỗ đau. “Chung tiên sinh, như thế có đau không?”

“Vẫn ổn.” Tuy không phải là tay nghề thành thạo, nhưng lòng bàn tay ấm nóng phủ lên, thật sự có cảm giác đau đớn của hắn đã giảm bớt. Đương nhiên, cũng có khả năng chỉ là do tác dụng của rượu thuốc mà thôi.

Phần lưng của hắn đã bắt đầu thấm ra mồ hôi, cô vén chăn lên, “Chung tiên sinh, anh nóng lắm hả?”

Hắn lười biếng, “Không phải là cần phải nóng mới tốt sao.”

“Vậy tôi bó thuốc cho anh nhé.”

“Đợi đã.” Hắn kêu cô, “Tiếp tục đẩy.”

Cô có chút nghi ngờ, nhưng không hỏi.

Lại qua một hồi như thế, lòng bàn tay của cô đã cay xè, nhưng hắn vẫn không bảo ngừng lại. Cô lại ấn một cái, da thịt nơi vết thương của hắn nóng hôi hổi. “Chung tiên sinh, anh không cảm thấy nóng sao?”

“Vẫn ổn.” Chung Định có chút cảm giác mơ màng buồn ngủ. Đôi tay mơn trớn nơi vai đó, khiến cho hắn rất thả lòng. Nơi vết thương nóng hầm hập, ngược lại lại rất thoải mái. “Cô không bán thân nữa, có thể chuyển qua làm cái này.”

Hứa Huệ Chanh cắn môi dưới, ngập ngừng nói, “Tôi không muốn… làm loại việc này nữa.” Những loại nghề nghiệp này, ai có thể bảo đảm, cô chỉ cần xoa bóp vai, mà sẽ không đột nhiên bị kéo ra tiếp khách chứ.

“Ừm.” Hắn thuận miệng hỏi, “Vậy sau này cô có dự định gì?”

http://tieulun.hopto.org

“Sau khi trả hết tiền cho Vũ ca thì tôi sẽ về quê.”

Chung Định liếc nhìn cô qua khóe mắt, “Thế tôi làm sao đòi nợ cô.”

Cô cuống lên, “Tôi sẽ định kỳ gửi trả tiền cho anh mà. Tôi đến nơi đó, mua số điện thoại mới rồi sẽ thông báo anh ngay.”

Hắn duỗi cánh tay trái, “Tiểu Sơn Trà, cuộc sống tương lai của mình, cô đã hoạch định xong rồi à?”

“Ừm, nghĩ xong rồi.” Sự vui vẻ sáng ngời trên mặt cô, “Đi về tìm người nhà của tôi, sau đó mở một cửa tiệm nhỏ.”

“Chỉ như thế?”

Hứa Huệ Chanh gật đầu, “Như thế đã rất tốt rồi.”

Chung Định hừ nhẹ một tiếng, “Quả nhiên tri túc thường lạc.”

(Tri túc thường lạc: biết thế nào là đủ thì luôn luôn thỏa mãn, hạnh phúc, vui vẻ.)

“Chung tiên sinh, anh cái gì cũng có hết, như thế lại càng vui vẻ.” Cô vẫn cười.

Thế à? Hắn lại chẳng cảm nhận được. Bởi vì hắn chẳng có tâm trạng vui vẻ gì cả. “Nghe nói tôi sắp kết hôn rồi, chắc cũng tính là một niềm vui.” Trong giọng điệu của hắn, lại chẳng có chút tăm hơi của “vui vẻ” ở trong.

Hứa Huệ Chanh hơi sững sờ, rồi cô nói lời tự đáy lòng, “Chúc mừng anh.”

Lời cô nói là thật lòng. Thế nhưng cô cũng hiểu rõ, loại công tử cậu ấm này, cho dù có kết hôn thì cũng sẽ không an phận. Trong hội sở, đa phần đều là sau khi kết hôn đến tìm kích thích. Những gia đình bình thường còn như vậy, huống hồ chi là một Chung Định vừa có tướng mạo lại có tiền tài.

Đôi mắt của hắn vì lời cô nói mà cong lên, “Hy vọng giữa đường không đổi

cô dâu.” Nếu như ngộ nhỡ kinh tế của Thẩm gia đột nhiên suy yếu, Chung gia nhất định sẽ kiếm đối tượng khác.

Cô không hiểu ý của hắn. Nhưng hôn sự là của hắn, cô cũng không tiện hỏi kỹ, bèn cười cho qua.

Bởi vì chủ đề này, Chung Định nghĩ ra gì đó, “Cô muốn về quê kết hôn?” Đa số những người làm nghề này, sau khi bị đào thải đều chọn lựa rời khỏi thành phố nơi họ “làm việc”, vứt bỏ quá khứ, làm lại từ đầu.

Hứa Huệ Chanh vội vàng phủ nhận, “Không có.” Quá khứ của cô nhơ bẩn đến thế, nào dám hy vọng xa vời.

“Không phải cô có người mình thích sao?” Hắn hỏi rất hờ hững.

Ầm một cái mặt cô đã đỏ hết cả lên.

Hắn xoay đầu nhìn cô. Tuy rằng lớp phấn trên mặt cô rất dày, có thể che đậy chút nào sắc đỏ hây hây, nhưng đôi mắt của cô đã để lộ ra tâm tư. Hắn nhớ lại ngày mà cô phát sốt, cô dán lên lồng ngực của hắn, nhẩm ra một cái họ, “Họ Kiều?”

Động tác thoa rượu thuốc của Hứa Huệ Chanh ngừng lại, cô sượng sùng cúi thấp đầu xuống, không biết nên phủ định thì tốt hay là thừa nhận thì hơn.

Màu sắc con ngươi của Chung Định, thoáng chốc sẫm lại.

------oOo------

Chương 33

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kinh nghiệm yêu đương của Hứa Huệ Chanh là con số không tròn trĩnh, sau khi bị Chung Định chọc vỡ tâm sự như thế, cô chỉ cảm thấy ngượng ngùng và tự ti.

Chung Định chuyển ánh mắt đi chỗ khác, nhàn nhạt nói, “Tiếp tục ấn.”

Cô im lặng dán lên vùng lưng của hắn, nhẹ nhàng đè xuống.

Hình như đối với tâm sự của thiếu nữ, hắn có lòng hiếu kỳ, hắn nói chuyện kiểu tán gẫu, “Thích thì nói với nó đi.”

Cô lắc đầu liên tùng tục, “Tôi không xứng.” Cô chỉ cần chôn chặt tình cảm yêu thích này sâu dưới đáy lòng. Hơn nữa, biển người mênh mông, cô cũng không nhất định sẽ gặp lại Kiều Diên nữa.

Chung Định nhẹ cười một tiếng, “Cô vẫn còn rất tự mình biết mình đấy.”

Hứa Huệ Chanh không lên tiếng.

“Dấu tích của nó, cô có thể giữ lại làm kỷ niệm.” Chung Định nói, ánh mắt còn dừng trên cần cổ cô một chút.

“Cái gì?” Cô bị câu nói này của hắn làm cho bối rối.

“Tôi nói là ___” Hắn ngừng một chút, ngữ điệu càng thêm lạnh nhạt, “Nó sẽ không thật lòng thích cô đâu, cô cứ cất giữ thật kỹ kỷ niệm của cô với nó mà qua một đời đi.”

Tuy rằng Hứa Huệ Chanh hiểu rõ, bản thân mình và Kiều Diên là không thể, nhưng Chung Định thẳng thắn và sắc bén như vậy, trái tim cô vẫn bị tổn thương. Cô thấp giọng nói, “Tôi sẽ như thế.” Khoảng thời gian hồi ức giữa cô và Kiều Diên, cô vẫn luôn giấu sâu trong nội tâm. Đợi đến khi già rồi, cô sẽ moi lên tỉ mỉ hồi tưởng lại, cũng vẫn sẽ ấm áp như thuở ban xưa.

Câu trả lời của cô hiển nhiên không làm cho Chung Định hài lòng. Hắn không còn tâm tình để tán gẫu nữa, dứt khoát nhắm mắt lại.

Thời gian lặng yên trôi qua, nhịp hô hấp của hắn ổn định, hình như là đã ngủ.

Hứa Huệ Chanh xác định rằng hắn đã ngủ, cô bèn đắp thuốc lên cho hắn, sau đó quấn băng lại.

Sau cùng, khi nhìn gương mặt say ngủ của hắn, cô đột nhiên cảm thấy, lúc hắn yên lặng như thế, thật chẳng có chút nào khác biệt so với Kiều Diên cả.

Lần đến thành phố Z này của Chung Định, chẳng qua chỉ vì một ván cược. Chỉ là, từ sau sự cố xe cáp treo, phải lăn lộn một trận, hắn bị thương không thể chơi được nữa.

Vì muốn khiến cho Chung Định lên tinh thần một chút, buổi tối, Trần Hành Quy đã tổ chức một bữa tiệc rượu tại biệt thự.

Sau khi được biết, Hứa Huệ Chanh duy nhất cảm thấy may mắn là, bộ váy dài đắt đỏ mà cô đã mua khi trước, vào lúc sắp đi đã bị cô nhét vào giương hành lý. Nếu không, những trang phục bình thường của cô, thật sự không chút nào phù hợp được với bữa tiệc rượu. Chỉ là, bộ váy dài có thể che phủ được đa phần những lằn roi ở phía sau lưng, nhưng lại không che giấu được dấu răng của Kiều Lăng.

Cô chạy qua hỏi ý kiến của Chung Định. Thái độ của hắn châm chọc, “Phơi dấu ấn ra không tốt lắm đâu.”

Hứa Huệ Chanh cảm thấy cái tính quái gở đặc hữu của hắn lại trồi lên rồi, cô bèn không lên tiếng nữa, dự tính quay về.

Thế nhưng hắn lại kêu cô lại, nhìn chằm chằm vào chiếc váy dài màu đen nửa xuyên thấu của cô, “Mặc váy gì chứ, bên ngoài trời lạnh, cô ra ngoài chỉ có run bần bật thôi.”

“Tôi có thể mặc đồ bình thường sao?” Thật ra, cô cũng không muốn mặc váy, nhưng hắn đã tuyên bố cô thuộc về hắn, nếu như cô vẫn cứ lôi thôi tùy tiện, có thể sẽ làm hắn bị mất mặt.

“Chẳng sao cả, cái nào ấm thì mặc cái đó.” Hắn hiển nhiên là chẳng thèm quan tâm.

http://tieulun.hopto.org

Cô thở phào nhẹ nhõm, “Vâng, tôi sẽ đi thay.”

“Tiện thể trang điểm lại đi.”

Hứa Huệ Chanh im lặng, mấy giây sau mới nói thật lòng, “Tôi không biết trang điểm…”

“Vậy cứ trang điểm theo kiểu cô biết ấy.” Nói xong Chung Định trực tiếp đóng cửa lại, ngăn cách cô bên ngoài bởi lớp cửa.

Cô sững sờ nhìn tấm ván cửa, sau đó thở dài một hơi, quay về thay đồ.

Trước cái nền một đám mỹ nữ váy áo lỗng lẫy, tranh nhau khoe sắc, kiểu trang phục quấn kín như một đòn bánh tét của Hứa Huệ Chanh, có thể nói là quê mùa đến cùng cực. Cô có thể cảm nhận được những đôi mắt đánh giá khác thường. Thế nhưng, nếu Chung Định cũng không hề để ý, vậy thì, cô liền cảm thấy ấm áp còn quan trọng hơn cả phong cách.

Chung Định và đám Trần Hành Quy đang cùng nhau trò chuyện, còn Hứa Huệ Chanh thì tự mình tìm thức ăn. Cô chọn mấy miếng thịt và một chén súp nóng, sau đó tìm một chiếc bàn trống để ngồi.

Bàn kế bên là bốn cô gái đẹp, đang ở đó nói cười vui vẻ.

Hứa Huệ Chanh không cố ý nghe trộm, chỉ là cô Giáp đặc biệt lớn tiếng.

Chủ đề nói chuyện ở bàn bên đều là những thuật ngữ thời thương, Hứa Huệ Chanh nghe không hiểu được một chuỗi những nhãn hiệu tiếng Anh, cô chỉ cúi đầu ăn thịt.

Dần dần, chủ để của mấy người phụ nữ đó đã chuyển đến đám đàn ông có mặt ở đây.

Lúc Hứa Huệ Chanh nghe đến cái tên Chung Định, tâm thần cô liền chăm chú, vểnh tai lên mà nghe ngóng. Cô nghe thấy Giáp nói thế này, “Phí hết cả một bộ da tốt, lên trên giường, hoàn toàn không phải là một thằng đàn ông.”

Ba người còn lại che miệng cười cợt.

Hứa Huệ Chanh nghiêng đầu nhìn sang, mới nhận ra chỗ ăn uống này chỉ có cô và bàn kế bên, những người khác đều đã đến khu ghế sofa rồi. Thảo nào bọn họ lại dám tùy tiện bàn tán.

Cô Giáp tiếp tục nói, "Vóc dáng của hắn ta tốt thì tốt, nhưng mà bên dưới lại mềm oặt, cơ bắp cứng thì có lợi gì chứ."

Cô Ất cười xong liền tiếp lời, "Cô thử qua rồi à?"

"Chưa thử qua." Giáp cười duyên một tiếng, "Bởi vì nơi đó của hắn cứng không nổi mà, nên tôi cũng không lãng phí thời gian đâu."

Ba người kia lại được một trận cười.

Hứa Huệ Chanh nghe hết vào tai, cảm thấy rất không thoải mái. Cô không ngờ rằng mấy người phụ nữ kia lại ở sau lưng bàn luận về hắn, lại coi thường hắn đến như vậy. Cái chủ đề tổn hại mặt mũi đàn ông thế này, nếu như bị truyền ra ngoài, thì hắn sẽ khó xử biết bao.

Nếu như không phải vì có hắn, cô đã sớm rơi xuống vách núi rồi. Hơn nữa, hôm nay hắn còn bảo vệ cô trước mặt Kiều Lăng và gã công tử Ất kia. Tri ân phải báo đáp, cho nên cô cũng sẽ bảo vệ danh dự của hắn.

Giáp vẫn ở đó nói chuyện sang sảng, "Cái chuyện cứng không nổi cũng có điểm tốt ấy chứ. Nếu như đứng dậy rồi, mà chỉ lớn có chút xíu xiu, chậc chậc, thế thì thật là ____"

Trong lòng Hứa Huệ Chanh bức bối, không suy nghĩ kỹ thì đã lớn tiếng cắt dứt lời nói của cô Giáp, "Anh ấy rất lợi hại!"

Cả bốn cô đều giật bắn mình, vội vàng nhìn qua bên này.

Hứa Huệ Chanh ngồi ở một góc, lại có bóng cây bao phủ, đám phụ nữ ở bàn bên kia hoàn toàn không để ý rằng bên này lại có một người đang ngồi. Hơn nữa còn là người phụ nữ của Chung Định.

Gương mặt xinh đẹp của Giáp xám nghoét, nhất thời tắt cả tiếng.

Ất nhiều chuyện hỏi, “Lợi hại như thế nào?”

Hứa Huệ Chanh thẳng tắp nhìn lại, nói, “Liên quan gì đến cô.”

Lúc này Giáp cũng đã phản ứng lại được, cô ta cười ha ha một tiếng, “Phét cái gì chứ. Cô tưởng tôi không biết cô và anh ta ngủ khác phòng à.”

“Ồ_____” Ất nói với giọng như chợt hiểu ra, “Ngủ khác phòng à…”

“Phòng đó chỉ là lúc tôi mới đến để hành lý trong đó thôi, tối nào tôi cũng ngủ ở phòng anh ấy.” Hứa Huệ Chanh chính là nghẹn cả một bụng tức. Tuy rằng lúc ở trong hang núi giúp Chung Định làm nóng người, hắn ta phản ứng thật sự rất chậm, nhưng cuối cùng cũng đứng dậy, hơn nữa kích thước cũng không hề nhỏ. Cô nhìn không nổi đám phụ nữ kia ở đó nói xấu hắn.

“Gạt ai chứ.” Giáp gác chân lên, rút ra một điếu thuốc, “Có tin tối nay chúng tôi canh ở phòng anh ta đợi cô vào, cô có dám không hả?”

Cả bốn cô này, thật ra đều biết Chung Định tính cách kỳ quặc, chưa từng giữ gái qua đêm. Bọn họ chính là muốn xem trò cười của Hứa Huệ Chanh.

Hứa Huệ Chanh sửng sốt một hồi, không ngờ đến bọn họ lại ra chiêu này, nhưng lời cô đã nói ra, nếu như không đồng ý thì chẳng phải gián tiếp thừa nhận những lời gièm pha về Chung Định của bọn họ là đúng hay sao?

Giáp nhìn ra được sự ngập ngừng của Hứa Huệ Chanh, cười càng thêm đắc ý, “Nói dối cũng không uốn lưỡi trước.”

Hứa Huệ Chanh mím mím môi, nghiêm mặt nói, “Mặc mấy người cứ canh.”

“Được, chúng tôi sẽ đợi cô và anh ta ngủ cùng nhau!” Giáp còn cố ý nhấn mạnh vào ba chữ “ngủ cùng nhau.”

“Đương nhiên là ngủ cùng nhau.” Hứa Huệ Chanh cứng cỏi chống lại, sau đó

bưng thức ăn rời khỏi.

Cô vừa đi ra khỏi khu ăn uống liền sụp đổ. Mạnh miệng như thế, làm sao mà thu dọn đây…

Sau khi trở về phòng, Hứa Huệ Chanh luôn phiền não làm sao để nói rõ với Chung Định.

Những lời cô Giáp nói, Hứa Huệ Chanh không có gan nói thật ra. Nghĩ cũng biết được, nếu như Chung Định mà biết, chắc chắn sẽ rất giận dữ, nói không chừng còn có thể càng ầm ĩ càng lớn chuyện, ngộ nhỡ lời đồn càng thêm cường điệu, thì hắn ta làm sao mà kết hôn đây.

Thời gian càng lúc càng muộn, cuối cùng Hứa Huệ Chanh quyết định nhắm mắt đi qua phòng Chung Định. Lúc cô gõ cửa, cô Giáp đang đứng ở trước cửa phòng thứ ba liền kề, còn vẫy tay cười với bên này.

Hứa Huệ Chanh cầu nguyện cho Chung Định đừng có lại đóng sầm cửa nữa.

Chung Định mở cửa ra, “Lại chuyện gì?” Giọng điệu bực mình.

Chân cô suýt nữa thì nhũn ra, nhưng vẫn cố gom lấy dũng khí, cười nịnh nọt, “Chung tiên sinh… tôi có chuyện, có thể để tôi vào rồi nói không?”

Hắn lẳng lặng nhìn cô, đến lúc nụ cười cô cô sượng ngắc trên mặt, cuối cùng thì hắn cũng đồng ý, “Đi vào đi.”

Hứa Huệ Chanh đóng cửa lại, nhẹ thở hắt ra một hơi. Kế hoạch tác chiến đầu tiên: thành công.

Trên tivi đang phát tin tức kinh tế tài chính.

Chung Định trở về ngồi xuống sofa, cũng chẳng hỏi cô rốt cuộc là đến có chuyện gì, chỉ tự mình xem tin tức.

Cô đứng bên cửa, quan sát sắc mặt của hắn, tìm kiếm cơ hội để lên tiếng. Lúc chương trình quảng cáo chèn vào, cô áp dụng thái độ tốc chiến tốc thắng, "trả bài" những lời thoại, "Chung tiên sinh, ban nãy tôi mới gặp ác mộng, mơ thấy vẫn còn ở trong hang núi lạnh lẽo kia, tôi sợ lắm, không ngủ được."

Chung Định có tai như điếc.

Hứa Huệ Chanh liền mất tự nhiên, "Chung tiên sinh?"

"Ừm?" Hắn đáp một tiếng, sau đó lại xem quảng cáo trên tivi, chỉnh âm lượng lớn lên.

Lời trong họng cô đều bị nghẹn ứ lại.

Quảng cáo kết thúc, hắn chỉnh âm lượng thấp xuống lại.

Nhưng vào tiết mục nghiêm túc, Hứa Huệ Chanh không tiện nói chuyện.

Cũng may là đã vào đoạn cuối, không còn mấy phút nữa thì tin tức sẽ kết thúc.

Chung Định cầm điều khiển lên, tắt tivi.

Lúc tivi tắt tiếng, tiếng động từ hành lang liền lờ mờ truyền đến. Hứa Huệ Chanh xoay người dán vào cánh cửa nghe ngóng, hình như là cô Giáp và cô Ất đang nói chuyện, tuy rằng không được rõ ràng.

Tức thì, Hứa Huệ Chanh cắn răng một cái, tung ra kế hoạch tác chiến thứ ba trước thời hạn. Cô hít thở thật sâu, rồi lại hít sâu vào, sau đó "A a" hai tiếng.

Chung Định còn chưa kịp phản ứng lại ý nghĩa của hai tiếng kêu kia, những gì cô nói tiếp theo, liền khiến cho chiếc điều khiển trong tay hắn rơi "bộp" một tiếng xuống nền đất.

Cô tựa vào cánh cửa, kêu lên, "Anh… thật… cừ… quá. Lớn quá… to… quá á á a a a, không được rồi…" Vở độc diễn của cô rất sôi nổi. Có vài chuyện, cô thà để mất mặt trước mặt hắn, nhưng cũng vẫn muốn giữ gìn thể diện của

hắn ở bên ngoài.

Chung Định mặt không đổi sắc, chầm chậm nhặt điều khiển lên, chầm chậm cất đi, chầm chậm nghiêng đầu nhìn cô, bình tĩnh hỏi, “Cô trúng tà hả?”

Hứa Huệ Chanh nghe thấy lời hắn hỏi, luống cuống xoay người chạy qua chỗ hắn. Cô nhất thời bối rối, lại dám đưa tay ra bịt miệng hắn lại, còn nhỏ tiếng nói, “Chung tiên sinh, anh đừng nói gì cả.”

Lòng bàn tay của cô nóng hôi hổi, hình như còn có chút mồ hôi, dán lên bờ môi của hắn, mang đến một cảm giác tiếp xúc dị thường. Lúc hắn mở miệng ra, hơi thở phả lên lòng bàn tay của cô, càng xoáy lên thêm một vòng nhiệt.

Hứa Huệ Chanh cảm thấy lòng bàn tay mình ngứa ngáy, cô mới nhận thức được động tác của mình, rồi lúng túng rụt tay về.

Chung Định rũ mắt nhìn khuôn mặt của cô, “Phiền cô giải thích, cô thế nào mà không được rồi?”

Bị hắn nhắc nhở, cô mới nhớ ra mình còn phải diễn tiếp, thế là kêu thé lên một tiếng.

Hắn vẫn chẳng có biểu hiện gì.

Cô nghĩ ra gì đó, liếc nhìn hắn một cái, ấp a ấp úng, “Cái đó… Chung tiên sinh, anh có thể… gầm nhẹ một tiếng không?”

“Gầm em gái nhà cô.”

------oOo------

Chương 34

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh cười ngượng, cúi thấp đầu. Cô vốn cũng đã đoán được Chung Định sẽ không phối hợp rồi. Chỉ là, ban nãy dường như dáng vẻ hắn

chẳng có gì tức giận, thế nên cô lấy dũng khí thử xem sao.

Thấy cô không nói gì, Chung Định lại nhấn mạnh, “Giải thích.”

“Chung tiên sinh…” Cô ngập ngừng, rồi nói, “Tôi không có hại anh đâu, thật đấy.” Nhưng phải mở miệng nói với hắn những lời đàm tiếu làm thương tổn sự tự tôn của hắn, rốt cuộc thì cô vẫn không nhẫn tâm.

Hắn liếc nhìn về phía cửa, rồi sau đó lại chuyển ánh nhìn lên xoáy tóc trên đỉnh đầu cô, “Không giải thích thì cứ đứng ở đó, đứng cho tới khi cô muốn nói mới thôi.”

Cô sửng sốt chốc lát, nhưng vẫn không nói gì.

Hắn dứt khoát mặc kệ cô, tự mình quay về ngồi xuống sofa, mở laptop ra, làm việc của mình.

Hứa Huệ Chanh nghe thấy tiếng nói của cô Giáp và Ất bên ngoài càng lúc càng không rõ, lúc này mới yên tâm một chút. Cô đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, thỉnh thoảng liếc về phía Chung Định một cái. Cô đang nghĩ, nếu như cô cứ không giải thích, liệu hắn có lưu cô lại đến lúc trời sáng hay không. Sau đó, sáng hôm sau, cô liền có thể ưỡn ngực ngay thẳng, chứng minh hắn thật sự như rồng cuốn hổ chồm, sức sống hừng hực.

Bởi vì duy trì tư thế đứng, cô dần cảm thấy mệt mỏi, thế nên hơi đổi chân một chút.

Nhưng không ngờ, hắn quét tới một ánh mắt lạnh ngắt.

Cô lập tức không dám nhúc nhích nữa.

Chung Định xem lướt hết các trang mạng, rồi ném laptop qua một bên, lại tự mình đi vào phòng tắm. Lúc đi sượt qua cô, hắn cố ý thở ra một hơi, thổi lay mấy sợi tóc của cô.

Hứa Huệ Chanh nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nước chảy, mới nhấc nhấc chân, để làm dịu đi sự tê mỏi nơi chân mình. Cô vịn vào tay ghế sofa, đi

qua ngồi xuống nghỉ một chút.

Lúc này, giọng nói oang oang đặc hữu của cô Giáp lại vang lên.

Hứa Huệ Chanh giật mình, quay đầu nhìn về hướng cửa phòng tắm đang đóng kín. Cô do dự không biết mình có cần phải tiến hành kế hoạch tác chiến nữa hay không.

Tiếng nói chuyện của cô Giáp, trộn lẫn trong tiếng nước chảy, trở nên rất khó có thể nghe được.

Hứa Huệ Chanh rất muốn lại cắn cắn răng, mặc kệ tất cả, lại lần nữa kêu to thét lớn. Chỉ là, cô cứ gom nhặt dũng khí, nhưng lại không lấy lại được cái đầu nóng hừng hực của lúc ban đầu. Cô cảm thấy, nếu như bây giờ cô tiếp tục diễn nữa, thì Chung Định sẽ trực tiếp đuổi cô ra ngoài.

Cô ở bên này nghĩ ngợi miên man.

Hắn ở bên trong bình tĩnh suy nghĩ.

Chung Định đứng dưới vòi hoa sen, cúi thấp đầu, vuốt ve hình xăm của mình. Không biết thế nào, vào lúc này hắn lại nhớ lại cảnh tượng môi lưỡi của đóa hoa Sơn Trà kia khi giúp hắn ở trong hang động. Kỹ thuật vụng về như thế, làm sao còn có thể lăn lộn giữa chốn phấn hoa suốt bốn năm trời, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Hắn nhíu mày, vặn tắt nước.

Chung Định tùy tiện quấn khăn tắm đi ra ngoài, hắn chẳng thèm để ý tới Hứa Huệ Chanh ở phía sau lưng hắn, trực tiếp đi về phía tủ quần áo ở bên kia, ném khăn tắm xuống, kéo cửa tủ ra.

Vào lúc tiếng nước ngừng lại, Hứa Huệ Chanh đã vội vàng đứng về vị trí cũ. Cô đã nghĩ xong những lời giải thích, cho nên khi đã chuẩn bị xong, liền xoay người lại, “Chung tiên sinh, tôi nói.”

“Ừm.” Hình như hắn đã sớm đoán được cô sẽ thỏa hiệp, vẫn ung dung ở đó

thay quần áo.

Cô thì ngược lại, vì cảnh lõa thể đập vào mắt mà cứng đờ người ra, cô lập tức quay đi. Những giọt nước chưa lau khô, dần dần trượt xuống dọc theo các cơ thịt của hắn, cô nhất thời nhớ đến lời cô Giáp nói, dáng người của hắn thật sự rất được, không phải những khối cơ bắp cuồn cuồn khoa trương, nhưng lại rất mạnh mẽ.

Chung Định không đợi cô lên tiếng, mà thản nhiên liếc mắt qua, "Nói đi."

Ánh mắt của cô dán chặt xuống nền nhà, "Khí trời lạnh, anh mặc quần áo vào trước đi."

Hắn mặc quần áo vào, châm điếu thuốc, sau đó thì ngồi nghiêng nghiêng dựa vào đầu giường, lười biếng thoải mái, "Tiếp tục."

"Chung tiên sinh, là thế này." Thái độ của Hứa Huệ Chanh rất nịnh nọt, "Các anh không phải là hay đánh cược hay sao? Tôi cũng chơi trò này. Tôi và mấy cô kia cược, tối nay tôi sẽ ngủ ở đây đến khi trời sáng mới ra ngoài." Lời này cũng không phải là nói dối, bởi vì cô thật sự tính sẽ ngủ ở đây một đêm, để vãn hồi hình tượng của hắn.

"Ồ?" Đôi mày của Chung Định nhướng lên, "Nói như thế, Tiểu Sơn Trà là bị tôi làm hư rồi à?"

Cô đang nửa gật đầu liền vội vàng lắc đầu, lại lắc đầu, "Không có, là bản tính của tôi xấu."

"Biết sai chịu sửa, chẳng gì tốt bằng."

"Chung tiên sinh, anh tha thứ cho tôi rồi à?" Cô nhẹ giọng hỏi, thấp thoáng mang theo chờ mong.

Hắn nhả ra một vòng khói, con ngươi màu mực như đầm sâu, "Cửa cược của Tiểu Sơn Trà là trèo lên giường của tôi?"

Hứa Huệ Chanh khẽ run lên, sau đó liền nghĩ đến màn kịch độc diễn ban nãy

của mình, cô chỉ có thể gật đầu.

Chung Định nhếch miệng để lộ ra nụ cười châm chọc, “Ban ngày tôi còn khen cô rất tự mình biết mình.”

Cô biết sự ghét bỏ của hắn, thế nên lúng búng nói, “Tôi chỉ tự mình diễn chút thôi, gạt được mấy cô kia là được…”

“Thật đáng tiếc, cô thua thảm rồi.” Nụ cười của hắn càng rộng, “Mấy tiếng quỷ kêu ban nãy của cô, đừng nói là giường, ngay cả mặt đất tôi cũng không cho cô nằm.”

Hứa Huệ Chanh không dám hó hé. Cô chưa từng trải nghiệm qua thời khắc những tiếng kêu xuất phát từ tận đáy lòng, cho nên không thể nào hiểu được cái gì gọi là thăng hoa lên tiên. Cô chỉ dựa vào lý luận mà suy diễn thôi.

“Nhưng mà.” Hắn kéo dài âm cuối, sau đó dịu dàng mềm mỏng, “Vẫn chưa có người phụ nữ nào dám lấy tôi ra để đặt cược cả, gan của cô lớn thật.”

Cô nghe ra được ý tứ của hắn, vội vàng xin lỗi, “Chung tiên sinh, tôi không dám nữa.” Lúc này, cô cảm thấy, những lời giải thích của mình, càng làm cho sự việc thêm hỏng bét.

Chung Định âm trầm hút thuốc, ánh mắt vẫn quấn lấy người cô.

Hứa Huệ Chanh cảm giác được cái tên Chung Định quái dị kia đã trở về, lòng cô cuộn lên một mối hoảng loạn, chỉ sợ hắn trở nên càng thêm u ám, “Chung tiên sinh, tôi sai rồi…”

Hắn không đáp lại.

Cô lại càng thêm luống cuống, hai tay xoắn lấy hai bên vạt áo, vo tròn trong tay.

Bên trong cửa một hồi tĩnh mịch.

Bên ngoài cửa không một tiếng động.

Dưới bầu không khí ứ đọng thế này, Hứa Huệ Chanh nhen lên ý rút lui, cô rụt vai lại, “Chung tiên sinh… tôi về… về đây.”

“Đi tẩy trang đi.”

Một câu không thể hiểu nổi của hắn khiến cô sửng người tại chỗ.

Chung Định bỏ điều thuốc trên tay xuống gạt tàn, đi xuống giường, “Đừng để tôi nói đến lần thứ hai.”

Cô gật đầu, không dám chất vấn lời hắn nói. “Tôi đi ngay bây giờ.” Cô vội vàng đi về phía phòng tắm, đi vào trong, rồi lại chạy ra, dè dặt hỏi, “Chung tiên sinh, trong này có nước tẩy trang không?”

“Cô xem chỗ này là cái chỗ gì?” Chung Định đứng ở trước tủ áo, nắm lấy một cái gối mới ném lên giường, “Đi về phòng cô mà tẩy trang.”

Cô lại gật đầu, xoay người đi về phía cửa.

Lúc tay của cô chạm đến cánh cửa, tiếng nói của hắn lại truyền đến, “Sau đó, lăn về chỗ này.”

------oOo------

Chương 35

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh mở cửa, thò đầu ra ngoài, nhìn thấy cô Giáp và cô Ất ngồi ở chiếc ghế sofa nhỏ nơi không xa, đang hút thuốc nói chuyện.

Hai người họ nhìn thấy Hứa Huệ Chanh, lại áp sát nhau không biết nói chuyện gì, cô Giáp hơi thoáng hiện lên vẻ đắc ý.

Hứa Huệ Chanh đột nhiên hướng vào trong phòng, nũng nịu kêu lên, “Oan gia.” Âm lượng của câu nói này khá lớn, đủ lớn để khiến cho vẻ mặt của Giáp

và Ất biến chuyển rất khó thấy được.

Lúc đó, Chung Định đang tính cầm điếu thuốc kia lên, tay đã chạm được vào thuốc, nhưng lại cầm không vững. Điếu thuốc đang cháy trượt xuống mặt tủ, làn khói thuốc mỏng mảnh lượn lờ vấn vít.

“Đợi em về rồi chiến tiếp, nha.” Hứa Huệ Chanh nói xong liền đóng cửa. May mà hắn đứng đấu lưng lại với cô, không thì cô cũng chẳng có gan mà kêu như thế.

Cô trở về phòng của mình, hấp tấp gột rửa gương mặt của mình, thu dọn bộ đồ ngủ, rồi lại đi ra.

Diện tích của ngôi biệt thự này thật khoa trương, số phòng trong một tầng lầu có đến tận mấy gian. Phòng của cô và Chung Định cách nhau khá xa, gian phòng của hắn ở hướng Đông Nam, còn của cô thì ở hướng Tây Bắc. Đám công tử hôm nay đến đều tự do chọn phòng, khá là phân tán. Còn có mấy người ở tầng dưới.

Nhưng mà, tên công tử Giáp nhìn thấy gương mặt thật của cô, đang ở lầu ba.

Ở hành lang, Hứa Huệ Chanh đụng phải gã đang đi thẳng về phía mình, liền vội vàng cúi thấp đầu xuống, cô còn cố ý nâng cao túi quần áo trong lòng mình, nhờ thế để che nấp.

Bước chân của công tử Giáp loạng choạng, lúc nhìn thấy Hứa Huệ Chanh, gã cảm thấy cô hơi quen mặt, nhưng lại không nhớ đã gặp ở đâu. Gã ngẩng đầu lên, “Cô ____”

Cô tránh qua bên cạnh, bắt đầu chạy bước nhỏ về phía trước. Cô không hề quên, người đàn ông này chính là thành viên trong đám bầy-đàn mà Chung Định đã nói.

Công tử Giáp càng cảm thấy kỳ quái, theo bản năng, gã đuổi theo cô.

Hứa Huệ Chanh nhất thời hiểu rằng phản ứng của mình đã quá lố, nhưng dù sao cũng đã chạy rồi, chỉ có thể tiếp tục thôi. Cô dừng bước trước cửa phòng

Chung Định, gấp gáp gõ cửa.

Chung Định nhanh chóng ra mở cửa, nhưng sắc mặt lại không được tốt lắm.

Công tử Giáp nhìn thấy nơi Hứa Huệ Chanh dừng lại, mới tỉnh ngộ ra được cô là ai. Những lời của Chung Định vào ban chiều, gã ta có loáng thoáng biết được. Chỉ là gã cũng không còn nhớ được bao nhiêu dáng vẻ của quán quân, tự nhiên liền vơi đi hứng thú.

Công tử Giáp dừng bước ở chỗ ngoặt.

Đám người bọn họ chơi bời càn quấy, nhưng cũng không thể nào hăng bằng Chung Định.

Chung Định không quan tâm đến thắng thua của ván cược, càng không tính toán đến thành tích phá gia của hắn, hắn chỉ đơn thuần muốn thể nghiệm sự kích thích. Mấy năm nay, tính cách của hắn càng thêm u ám cổ quái, đám phụ nữ lúc đầu bị hấp dẫn bởi ngoại hình của hắn, cuối cùng đều co giò bỏ chạy.

Công tử Giáp thật sự rất hiếu kỳ, tại sao cô hoa khôi đó lại đồng ý kề cận Chung Định.

Đương nhiên, gã cũng chưa từng thấy Chung Định quan tâm đặc biệt đến người khác phái. Đám bạn ăn chơi đàm đúm bọn họ, tốt xấu gì cũng chơi từ những năm tháng còn hồn nhiên trong sáng tới giờ, những cảm xúc tốt đẹp dù sao vẫn còn lại một chút.

Nhưng Chung Định thì lại không vậy. Hắn chưa từng có qua mối tình chính thức nào. Dường như hắn đã sớm biết, tương lai của bản thân và lợi ích của Chung gia bị móc chặt vào nhau.

Mà cũng có thể, hắn cũng đã từng có khoảnh khắc rung động, chỉ là chưa từng để lộ ra ngoài.

Hứa Huệ Chanh bước vào phòng, đóng cửa lại, đặt túi quần áo trên tay mình

xuống.

Chung Định thấy cô hơi thở dốc, lạnh nhạt hỏi, “Cô ở hành lang thở dốc cho ai xem?”

“Không… tôi là chạy đến đây.” Cô vội vàng giải thích.

Hắn giễu cợt, “Nên vận động rồi nhỉ.”

Hứa Huệ Chanh nghe vào trong tai, cảm thấy càng giống như “Nên giết thịt rồi nhỉ.” Đầu cô cúi xuống càng thấp, “Đụng phải bạn của anh, anh ta uống rượu, nên tôi chạy.”

Chung Định liếc xéo cô một cái, “Đứa bạn nào?”

“Chính là người tối hôm đó, sờ đùi tôi.” Cô vốn có chứng mù mặt, nhưng bên má phải của gã cậu ấm kia có một nốt ruồi to màu đen, cực kỳ dễ nhận ra, cho nên cô mới nhớ.

“Tối hôm nào?” Giọng điệu của câu nói này lại càng lạnh.

Hứa Huệ Chanh trầm mặc, mấy giây sau mới nhắc nhở, “Chính là cái hôm tôi nôn lên người anh…” Chỉ là vừa hồi tưởng như vậy, cô liền nhớ ra, lúc đó Chung Định đang ở trong nhà vệ sinh làm cái chuyện kia với cô bạn gái của hắn.

Nói như thế, chính là nói rõ, hắn thật sự là vẫn “được”.

Vẻ mặt của Chung Định vẫn chưa thả lỏng, “Ban nãy nó động tay động chân với cô?”

Cô lắc đầu, “Tôi sợ anh ta uống say quên mất lời anh nói.”

“Cô thật biết tìm chỗ để dựa đấy.” Hắn liếc nhìn túi đồ trong người cô, “Tự đi chà rửa sạch sẽ rồi ra đây.”

Hứa Huệ Chanh đáp một tiếng. Cô tắm rửa xong bước ra ngoài, nhìn thấy

Chung Định đang tựa vào giường vọc máy tính, cô không khỏi nổi lên loại cảm giác yên tâm. Cô chưa từng ở chung với ai tự nhiên như thế này, dường như hai người bọn họ, trước kia cũng sinh hoạt như thế này đây.

Cô sờ sờ tóc của mình, không bị dính ướt. “Chung tiên sinh, tôi có thể ngủ trên sofa.” Cô vốn không muốn thật sự ngủ trên giường của hắn.

Chung Định nghe thế, ánh mắt vẫn chăm chú dán lên màn hình, miệng nói, “Không có dư chăn.”

“Anh không nói sớm, tôi có thể ôm chăn qua đây.”

“Cô đến chỗ tôi đây để cắm trại à? Vậy sao không tự đem lều đến?”

Cô bị hắn hung dữ như vậy, lại nghẹn họng.

“Muốn chọn ngủ ở đâu tùy cô. Mặt đất diện tích lớn, ngủ ở dưới đất càng thoải mái.” Hắn tắt máy tính, tiện tay ném lên tủ đầu giường ở bên cạnh, sau đó thì tắt hết tất cả công tắc đèn.

Trong phòng tối hù.

Hứa Huệ Chanh đứng ở giữa phòng, nhìn về phía giường. Cô cẩn thận suy nghĩ lời nói của Chung Định, sau đó nhè nhẹ kêu lên, “Chung tiên sinh…”

Hắn hừ cũng lười hừ một tiếng.

“Chung tiên sinh… tôi có thể mượn giường của anh một đêm…”

“Cút.”

------oOo------

Chương 36

Nguồn: EbookTruyen.Me

http://tieulun.hopto.org

“Tôi chỉ chiếm một chút chỗ bên mép giường thôi.” Tiếng nói của Hứa Huệ Chanh thật thấp và lí nhí.

“Cút.”

“Chung tiên sinh.” Cô cảm thấy mình hơi bị mặt dày. “Chỉ một chút xíu, chỉ một đêm thôi.”

Chung Định lại bật đèn nơi đầu giường lên, vẫn là tư thế nửa ngồi khi nãy. Hắn lành lạnh nhìn về phía cô, không lên tiếng.

Cô bị hắn nhìn chằm chằm đến dựng cả lông măng, dè dặt nói, “Nếu như… anh không chịu, tôi vẫn có thể ngủ trên sofa vậy…” Vừa nói, tay cô vừa vươn ra vịn lên chỗ dựa của ghế sofa.

Khóe miệng hắn nhếch lên, “Lên đây.”

Hứa Huệ Chanh như được đại xá, rất sợ hắn sẽ đổi ý, liền vội vàng chạy qua bên giường của hắn. Đồ cô mặc là váy ngủ dài thêm nhung, lúc leo lên giường, còn suýt chút bị vấp một cái. Cũng may, cuối cùng cũng nằm được lên mép giường. Đúng như những gì cô nói, chỉ chiếm chỗ của một người nằm.

Cô kéo một góc chăn qua, đắp lên xong liền không dám cử động lung tung nữa.

Chung Định nghiêng đầu nhìn cô, khoảng cách giữa hai người hơi xa. “Cô khẳng định lúc trở người không bị rớt xuống đất chứ?” Cô liếc nhìn hắn, hơi hơi dịch vào bên trong một chút, sau đó lại nhìn trộm sắc mặt của hắn, cô lại tiếp tục dịch vào trong. “Như vậy chắc chắn sẽ không rơi xuống.”

Hắn hừ một tiếng, tắt đèn, sau khi nằm xuống liền lăn qua chỗ cô nằm, một tay vơ lấy cô.

Cô sợ hãi kêu lên thành tiếng, sau đó vội vàng che miệng lại.

Chung Định gẩy gẩy tóc của cô, “Cô không gội đầu.”

“Hôm qua gội rồi…” Hứa Huệ Chanh và hắn vẫn cách nhau khoảng cách một cánh tay, cô đoán không được tâm tư của hắn, có chút lo lắng hắn có phải hay không muốn làm cái chuyện kia.

Hắn nghịch tóc cô một hồi, sau đó dọc theo sau ót cô lần xuống dưới, từ nơi cổ áo trợt vào trong chỗ lưng của cô.

Cô cứng người một chốc.

Chung Định không có động tác khác, hắn chỉ nhè nhẹ xoa lên những lằn roi vằn vện của cô, “Không xức thuốc?”

Cô lắc đầu, “Không, cũng gần như khỏi rồi.” Ở hội sở, cô trợ lý nhỏ đã giúp cô xử lý. Tuy rằng vẫn còn chút dấu vết, nhưng từ từ sẽ biến mất thôi.

“Để lại sẹo sẽ không đẹp đâu.”

“Không đâu… những lần trước cũng không bị sẹo.” Cô trợ lý nhỏ cũng từng nói, Vũ ca hạ thủ có chừng mực, vết thương đều là bị thương ngoài da. Hơn nữa, thuốc men sử dụng đều là thuốc ngừa để lại sẹo, dù sao làm cái nghề này, giữ gìn da thịt bên ngoài sạch sẽ vẫn rất quan trọng.

Bởi vì từ nào đó trong lời cô nói, mà động tác trên tay của Chung Định khựng lại, “Từng bị đánh rất nhiều lần?”

Trong bóng đêm, Hứa Huệ Chanh không nhìn rõ được nét mặt của hắn, nhưng nghe giọng điệu, hình như đang giận, “Ừ…” Tiếng này của cô nhỏ đến không thể nào nghe được.

Hắn im lặng, động tác xoa lên vết thương của cô càng khẽ khàng, qua một hồi, hắn mới lên tiếng, “Ngày mai chúng ta trở về, cô trả tiền cho bên đó.” Dù sao hắn ở lại thành phố Z cũng chẳng có gì có thể chơi được nữa, chi bằng sớm chút kéo Tiểu Hoa Trà lên bờ.

“Chung tiên sinh, cám ơn anh.” Âm cuối của cô lờ mờ để lộ ra cơn nghẹn ngào.

Hắn cười cười, trêu ghẹo nói, “Muốn lấy thân báo đáp?”

Hứa Huệ Chanh nhẹ tiếng đáp lại, “Có thể”. Nếu như hắn muốn, cô sẽ không cự tuyệt. Hắn đã giúp cô, mà thứ cô có thể giao dịch, cũng chỉ là tấm thân này mà thôi.

Chung Định kéo cô lại, một tay khác nhéo nhéo chỗ eo bụng của cô, cảm giác mềm nhũn. Hắn chê bai nói, “Cô quá mập.”

Cô không lên tiếng. Trước kia hắn đối với thân thể của cô chẳng tỏ ra chút hứng thú nào. Cô cũng biết, tác phong của hắn là mắt cao hơn đầu. Thử nghĩ, tự bản thân của hắn điều kiện cực tốt, tất nhiên sẽ không đói bụng ăn quàng.

Chung Định thuận theo eo của cô, chậm rãi xoa bóp lên trên.

Hứa Huệ Chanh không đau không nhột, ngược lại lại cảm thấy thoải mái. Mà một khi đã thả lỏng, cơn buồn ngủ liền từ từ kéo đến. Cô không hiểu cứ sờ tới sờ lui thế này, bên dưới của hắn có phản ứng hay không, nhưng mà nghe hơi thở của hắn, vẫn còn rất ổn định, hơn nữa hắn vận lực từ tốn, không hề nôn nóng.

Vào lúc này đây, cô đột nhiên nghĩ đến, có thể hắn thật sự không được lắm.

Hắn không được, cô cũng không được. Kỳ thật rất hài hòa. Chỉ là, như thế thật tổn hại tôn nghiêm của hắn.

Nghĩ như thế, cô hỏi, “Chung tiên sinh, bên ngoài có còn ai nghe lén không?”

“Ai mà biết.” Chung Định trả lời đầy thờ ơ. Người phụ nữ trong lòng, nếu như không chạm đến những vết thương gồ ghề của cô, thì cảm giác da thịt nơi tay thật sự rất tốt. Hơn nữa, da thịt nơi trước ngực mềm mại, nắn bóp như thế nào cũng được.

Hứa Huệ Chanh thử dò hỏi, “Vậy tôi tiếp tục diễn một chút được không?”

Hắn cười giễu, “Tùy.” Hắn buông cô ra, ngồi dậy rồi bật đèn nơi đầu giường

lên.

Sau khi đèn sáng, cô vô ý liếc về phía đũng quần của hắn, không có dấu hiệu "chào cờ". Cô ngửa đầu nhìn hắn, ngập ngừng, "… Chung tiên sinh, anh nhìn tôi như thế tôi làm sao mà diễn?"

Chung Định cúi đầu nhìn cô, đôi mắt cong cong giống như vành trăng non, "Ban nãy không phải kêu rất thê thảm hay sao?"

Hứa Huệ Chanh cắn nhẹ môi dưới, thu hồi ánh mắt rồi trở mình, quay lưng lại với hắn. Cô nghĩ kỹ lời thoại, nhưng dưới ánh mắt dõi theo mình ở phía sau lưng, cô căn bản kêu không nổi.

Hắn lại vươn tay gẩy gẩy tóc của cô, "Kêu đi."

Cô rụt đầu, gần như đã núp vào trong chăn, nhưng vẫn không hó hé ra tiếng nào.

"Tiểu Sơn Trà, không kêu nữa, tôi sẽ đá cô xuống giường." Chung Định cúi người tiến gần cô, ẩn chứa ý cười, sau đó ngón tay để trên eo cô ra sức nhéo một cái.

Hứa Huệ Chanh đau đến vặn vẹo. Tiếng đầu tiên đã ra khỏi miệng rồi, những lời sau đó tất nhiên không còn quá lúng túng nữa. Cô thuận thế lại kêu thêm mấy lần, sau đó giả vờ thở hổn hển, kéo chăn lên che đầu mình lại, ở trong đó nũng nịu nói, "Thật… thật sung sướng…"

Chung Định một phát vén chăn lên, cười cười nhón lấy mặt cô, "Ai mà nghe thấy."

Cô hơi hờn giận nhìn về phía hắn, đột nhiên thở một hơi thật dài, kêu lên với khí thế ngất trời, "Oan gia, em, em sắp bị anh…"

"Đừng có đột ngột như vậy." Hắn kịp thời che một bên tai lại, tiện thể kéo giãn khoảng cách với cô.

Cô ngừng một chút, tiếp tục nâng cao giọng, "Chơi… chết rồi… sâu quá a…

sướng… quá….” Cô lại a a a a a a lên. “Cứu cứu…. tha, tha cho em… trời ơi…. Sao lại lớn thế này!”

Chung Định dựa vào mép giường, không nóng không lạnh chêm vào một câu, “Ừ nhỉ, tại sao vậy?”

Hứa Huệ Chanh bị quên kịch, cô kỳ quái nhìn về phía hắn, đè thấp tiếng nói, “Chung tiên sinh, lời thoại của anh sai rồi.” Cô liếc mắt nhìn xuống phía dưới của hắn, căn bản là không hề đứng dậy, hắn cũng không biết ngượng mà nói, “Tại sao.”

“Tiểu Sơn Trà, nếu cô còn nhìn nơi đó nữa, hậu quả cô tự gánh chịu.” Sắc mặt hắn vẫn rất thoải mái, nhưng giọng điệu thì lại nguy hiểm.

Cô vội vàng thụt lùi về phía sau, “Chung tiên sinh, anh đừng nói chuyện… Anh mà nói là tôi kêu không nổi nữa…”

“Đừng kêu nữa.” Hắn khinh thường, ngoáy ngoáy lỗ tai, “Rất khó nghe. Người bên ngoài còn tưởng tôi đang giết heo.”

Hứa Huệ Chanh bất chợt chùng xuống, “Vậy tôi không kêu nữa…”

Chung Định vươn tay móc vào cổ áo của cô, “Kêu chẳng chút cảm tình gì cả, đàn ông nghe thấy không bị liệt dương mới lạ.”

Cô rụt vai một cái, “Tôi ngủ đây.”

“Ừm.” Hắn lại tắt đèn, khi cô lùi ra khỏi ngoài phạm vi cánh tay của hắn, hắn lại trượt qua bên cô, chọc chọc tóc của cô.

Chung Định lớn như thế rồi, thế mà đây vẫn là lần đầu tiên biết được cảm giác được phụ nữ che chở. Đóa hoa Sơn Trà này, làm sao có thể vô duyên vô cớ đi đánh cược qua-đêm ở phòng hắn chứ.

Lúc cô về phòng tẩy trang, hắn liền ra ngoài tóm lấy hai cô Ất Giáp. Hai người phụ nữ đó thật sự không biết sợ, cứ vừa run vừa khóc vừa xin tha cho. Cô Giáp thật thà nói là mình nghe người chị em nào đó từng nhắc qua rằng

mặt đó của hắn có vấn đề, cô ta liền bàn luận như một đề tài trà dư tửu hậu, nhưng khởi đầu của lời đồn thì cô ta không biết.

Chung Định không giữ họ lại lâu, chỉ ném lại một câu, “Tối nay tôi không rảnh, đợi chừng nào rỗi rảnh rồi tính sổ với mấy người sau.”

Hắn thật sự không rảnh, bởi vì hắn phải thưởng thức cho tốt buổi diễn vụng về nhưng lại thật lòng của cô ngốc nào đó nữa.

Buổi sáng, Hứa Huệ Chanh thức dậy trong lòng của Chung Định. Sau khi cô ý thức được, thì vẫn giữ nguyên tư thế, không cử động.

Theo lý mà nói, căn phòng này ấm áp hơn trong hang núi, hơn nữa còn có cả chăn mền, cô không thể nào vì quá lạnh mà nhích qua tìm chỗ ấm được. Có lẽ là ngủ say rồi tự nhiên tìm kiếm ấm áp ở bên cạnh chăng.

Cô hơi ngửa đầu nhìn về phía Chung Định. Thấy hắn hình như vẫn còn ngủ say, cô lùi về sau một chút. Sau đó, trong phút chốc cô bỗng nghĩ tới gì đó, liền ngóc đầu dậy nhìn xuống phía bụng dưới của hắn.

Dưới lớp chăn mỏng gồ lên một thế giới nhỏ.

Cô cũng chẳng nói được tâm tình của mình như thế nào. Tối qua hắn không phản ứng, quả nhiên là do sức quyến rũ của cô không đủ. Không biết sau khi hắn tỉnh dậy, nhìn thấy cô, hắn có mềm xuống hay không.

Hứa Huệ Chanh ngửi thấy mùi thuốc nhàn nhạt của Chung Định, cô lại khép mắt lại.

Cô và khách hàng chưa từng có tư thế thân mật như thế này, tất cả đều là sau khi xong việc thì chia tay, không hề có chuyện ôm ấp nằm ngủ đến khi trời sáng.

Mấy ngày trời ngắn ngủi, dường như cô đã quen ở trong lồng ngực của Chung Định.

Lúc suy nghĩ đó thoảng qua đầu Hứa Huệ Chanh, cô kinh sợ. Ở trong lòng của cô, sự tốt đẹp của Kiều Diên khiến cô không thể nào chạm đến được, cho nên khi cô ở trước mặt anh, càng trở nên hèn mọn thấp kém.

Chung Định có thân phận cao sang không thể với tới được, nhưng bởi vì tính cách gàn dở của hắn, cô vô thức đã hạ thấp hắn một chút. Lúc ở chung với hắn, trái lại cô lại tự nhiên ít nhiều.

Cô cảm thấy bản thân mình thích Kiều Diên. Còn về Chung Định, chắc là lòng cảm kích.

Nghĩ như thế, cô lại yên lòng.

Hứa Huệ Chanh nhớ lại Chung Định nói hắn sắp sửa kết hôn, cô dự tính sẽ chuẩn bị cho hắn một món quà mừng. Với sự phô trương trong hôn lễ của hắn, cái thân phận này của cô, tất nhiên là không có tư cách làm khách mời, cho nên cô chỉ có thể đưa riêng quà cho hắn, để bày tỏ ý cảm ơn.

Cô lại ngẩng đầu nhìn gương mặt say ngủ của hắn.

Trong tương lai, có một người phụ nữ, có thể thế này gối đầu bên hắn cho đến lúc già.

Thật tốt.

…

Mắt của Chung Định chưa hé mở, nhưng tay đã bắt đầu chơi đùa với tóc của Hứa Huệ Chanh. Ngăn ngắn mềm mại, tới tới lui lui giữa các ngón tay của hắn.

“Chung tiên sinh, anh tỉnh rồi.”

“Ừm.” Hắn lười biếng đáp một tiếng, trở mình ôm lấy cô, gương mặt vùi vào bả vai của cô. Chất lượng giấc ngủ của hắn trước nay không được tốt lắm, ngủ không sâu, dễ tỉnh giấc, hôm nay hắn dậy còn muộn hơn cô, xem như là

chuyện lạ.

Hứa Huệ Chanh cảm nhận được vật cương cứng nào đó gần kề, cô ho khan một tiếng, “Chào buổi sáng.”

Chung Định chỉ ôm lấy cô, không có động tĩnh khác. Sau khi hắn mở mắt ra, thoáng chốc liền nhìn thấy dấu răng trên cần cổ cô.

Thứ đồ ở bên dưới dần dần mềm xuống.

Hắn làm tóc cô rối lên, ở nơi cần cổ của cô, hắn ngẩng đầu dậy, “Tiểu Sơn Trà, chào.” Sau đó hắn buông cô ra, xuống giường đi vào phòng tắm.

Hứa Huệ Chanh chầm chậm vươn tay ra sờ lên lớp chăn mà hắn đã nằm, ấm áp hơn chỗ của cô. Cô dịch người qua đó, cho đến khi hoàn toàn nằm vào vị trí của hắn. Lúc hắn mở cửa phòng tắm ra, cô vội vàng lăn về phía bên này, rời khỏi chỗ đó.

Chung Định nhìn thấy dáng người trong chăn nhanh chóng từ bên này dịch qua bên kia, hắn không suy nghĩ gì nhiều, “Dậy đi, thoa thuốc cho tôi trước, đợi chút ăn xong bữa sáng rồi đi về.”

Cô đầy mặt vẻ chột dạ, ngồi dậy gật gật đầu.

Bởi vì ngại gói thuốc vướng víu, ngủ không thoải mái, cho nên Chung Định đều để ban ngày mới đắp thuốc lên.

Hứa Huệ Chanh giúp hắn thoa rượu thuốc, sau khi quấn xong thuốc, cô mới về phòng thay đồ, trang điểm.

Lúc cô và Chung Định đang ăn sáng, những người khác tốp năm tốp ba đi xuống.

Một người đàn ông nào đó mờ ám nhìn về phía Hứa Huệ Chanh, sau đó trêu chọc Chung Định, “Mày đổi khẩu vị rồi hả? Con bé này kêu thảm thiết như vậy.”

Chung Định đưa tay đặt lên lưng ghế của Hứa Huệ Chanh, nhàn nhạt nói, “Thỉnh thoảng nghe một chút.”

Cô phối hợp cười duyên một cái.

Kiều Lăng nhìn thấy cảnh Chung Định và Hứa Huệ Chanh ngồi ăn chung, gã ở bên cạnh kéo lấy Trần Hành Quy, thì thầm, “Chung Định có gì đó không đúng lắm đấy.”

Trần Hành Quy rõ ràng bình tĩnh hơn nhiều, “Có thể con bé đó có điểm gì đó đặc biệt.”

Kiều Lăng tự nhiên nghĩ đến mặt nào đó, hắn huýt gió một tiếng, “Biết sớm thì vào đêm Giáng Sinh, đáng lẽ bao nhiêu tao cũng phải đập vào. Nói không chừng lại là một món cực phẩm.”

“Lúc đó tự mày keo kiệt, trách ai.” Trần Hành Quy nói xong cũng mặc kệ Kiều Lăng, từ từ tiến gần đến bàn của Chung Định.

Dưới cái nhìn của Trần Hành Quy, chuyện của loại phụ nữ thế này, người không cần lo lắng nhất chính là Chung Định.

Bởi vì tính mục đích của Chung Định rất mạnh. Nào là công cụ lên giường, nào là hợp tác công việc, còn những công năng khác, hắn không có tâm tình để ứng phó.

Chắc hẳn Hứa Huệ Chanh thuộc về loại đầu tiên. Nhưng như thế cũng có nghĩa là, thời gian “giữ tươi” của cô ta rất ngắn ngủi. Kỳ thật, loại phụ nữ làm việc cho Chung Định như Điền Tú Vân, mới là loại ở bên cạnh hắn lâu dài nhất.

Trên đường trở về, tâm trạng của Hứa Huệ Chanh rất thấp thỏm. Cô vừa vui mừng vì mình sắp sửa rời khỏi nơi chốn đó, lại vừa lo lắng Chu Cát Vũ sẽ lật lọng. Cô có một dự cảm không được tốt lắm.

Nếu như có thể, cô hy vọng Chung Định sẽ đi cùng cô. Chỉ là, hắn đã giúp cô rất nhiều rồi, cô ngại làm phiền hắn thêm nữa.

Chung Định nhận ra được nỗi bất an của cô, hắn nhìn cô qua gương chiếu hậu, lành lạnh nói, “Cô nhích tới nhích lui làm cái gì.”

“Chung tiên sinh…” Cô nghiêng người về phía trước, tay vịn lên lưng ghế của hắn, “Số tiền đó, lúc nào anh sẽ đưa cho tôi vậy?”

“Tùy lúc.”

“Không phải anh sẽ ghi séc cho tôi sao?” Còn chưa đợi hắn trả lời, cô lại nói, “Tôi không biết làm sao lĩnh tiền…”

Chung Định thiếu chút trợn trắng mắt, “Chuyển khoản.”

“Chung tiên sinh…” Cô muốn nói lại thôi, tiến lên càng gần.

“Lại làm sao?”

“… Không có gì.” Hứa Huệ Chanh vẫn không nói ra những lời mong mỏi tận đáy lòng.

Sau khi xe vào đường cao tốc, Hứa Huệ Chanh có hơi gà gật, trong tiếng nhạc, Chung Định đột nhiên lên tiếng, “Tiểu Sơn Trà.”

Cô giật mình một cái, “A?”

“Cô sắp sửa không làm nghề này nữa, cho nên cô phải thay đổi một số quan niệm.”

“Ừm?”

Hắn chỉnh tiếng nhạc xuống thấp, “Cho dù người khác có ơn với cô, cách báo đáp của cô cũng không phải là dùng thân để hồi báo. Chỉ có gái ăn sương mới buôn bán thân thể mình như một món hàng.”

Hứa Huệ Chanh ngây ngẩn nghe hắn nói.

“Hiểu chưa hả?” Tối qua, sau khi thử thăm dò, hắn liền biết, cô coi rẻ thân thể của mình. Có lẽ do kiếp sống bán thân lâu ngày, đối với sự trong sạch, cô đã mất đi khái niệm bình thường, cứ tưởng banh rộng chân ra chính là một loại trả ơn.

Cô gật đầu, lại có chút muốn khóc, “Chung tiên sinh, cám ơn anh.”

“Lớp trang điểm trên mắt cô hòa thành một đống rồi kìa.” Chung Định lại quay lại thái độ khinh khỉnh, “Đừng có làm bẩn xe tôi.”

------oOo------

Chương 37

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh lấy khăn giấy ra, lau lên mắt mình, tờ khăn giấy lập tức trở nên đen như than. Cô lại lau lau mấy lần, rất nhanh, bóng mắt, viền mắt, toàn bộ hòa trộn với phấn lót, quả thật cực kỳ thê thảm.

Chung Định dứt khoát không nhìn đến gương mặt càng lau càng xấu của cô nữa.

Đối với cô, hắn đã tính là tận tình tận nghĩa rồi. Cô tưởng rằng diễn một vở kịch hoạt sắc sinh hương (*) là có thể đổi lại được mặt mũi của hắn. Hành động này tuy rằng ngây thơ, nhưng hắn lại cảm thấy mới mẻ.

(* Hoạt sắc sinh hương: từ để hình dung vẻ đẹp, ở đây là phụ nữ – xinh đẹp động lòng người. Trong vài câu thơ trích thì có vẻ cụm từ này còn được sử dụng với ý chỉ cảnh ong bướm.)

Từ nhỏ đến lớn, tính cách của Chung Định chính là ngang ngược, trước nay chỉ có hắn đi ức hiếp người ta. Cho dù thật sự là rảnh rỗi sinh nông nỗi, thì cũng là lỗi của người khác một thước, lỗi của hắn một trượng. Hễ là người quen biết hắn, đều sẽ không bao giờ có suy nghĩ bênh vực cho hắn. Ở trong

đám bạn, hắn gần như là độc cô cầu bại.

Thế nhưng tối qua được cô gái ngốc nghếch này che chở, tâm tình của hắn rất tốt. Tốt đến nỗi khiến cho hắn tiễn Phật tiễn đến trời Tây, lại còn sửa đúng thế giới quan móp méo của cô nữa.

Một cô gái ăn sương muốn bắt đầu làm lại cuộc sống bình thường, thật không dễ dàng. Hắn không biết tương lai của đóa hoa ngốc đó có thể như ý không, cũng chẳng xác định được lòng đồng tình của hắn có thể duy trì được bao lâu, nhưng chí ít ở hiện tại, hắn sẵn lòng giúp đỡ cô.

Bởi vì cô là người phụ nữ đầu tiên thật lòng ra mặt vì hắn, nhất là sau khi đã biết rõ tất cả tật xấu của hắn.

Chung Định đưa Hứa Huệ Chanh về khu trọ của cô. Vốn hắn muốn ném cô xuống giữa đường, thế nhưng nhớ đến cô không xu trên người, hắn lại nhân từ một lần. Hắn không muốn ở lại lâu, bèn đưa qua một tấm danh thiếp, “Nhắn số tài khoản ngân hàng của cô qua số này.”

Hứa Huệ Chanh lắc lắc đầu, “Điện thoại của tôi rơi xuống vách núi rồi.”

Hắn thấy cô không đưa tay ra nhận danh thiếp, liền trừng cô một cái, “Trong nhà không có cái dự phòng nào sao?”

“Không…” Gần đây cô làm rơi mất điện thoại hết mấy lần, bây giờ cô thấy rất may là mình đã mua loại máy rẻ tiền. May mắn hơn chính là, cô đã để thẻ ngân hàng tích lũy tiền lại chỗ ở. Cô nôn nóng muốn nhanh chóng lấy được số tiền đó, liền nói, “Chung tiên sinh, anh đợi chút, tôi lên đó ghi số thẻ cho anh.”

“Đợi bao lâu.” Hắn tiện tay ném danh thiếp về hộp cất.

“Chỉ 5 phút thôi, bây giờ tôi liền lên đó tìm số tài khoản cho anh.” Hứa Huệ Chanh miệng đang nói thì tay đã kéo cửa xe ra, chẳng cho hắn lấy cơ hội để phản bác, “Chung tiên sinh, anh nhất định phải đợi tôi.” Cô vội vã chạy đi, sau đó nhớ ra cái gì, lại chạy trở lại. Cô giúp hắn đóng cánh cửa xe phía sau, rồi lại chạy đi như điên.

Chung Định quay đầu nhìn bóng lưng của cô, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười, tự lẩm bẩm, “Một phút thời gian đã trôi qua rồi.”

Hắn đoán được chuyến đi này của cô chắc chắn không chỉ mất năm phút đồng hồ, nhưng lại không ngờ tới là sẽ lâu như vậy.

15 phút đã trôi qua, cô còn chưa đi xuống.

Đối với khoản tiền này, cô coi trọng thế nào, chuyện này không thể nghi ngờ được, cho nên cô sẽ không thể cố ý để hắn đợi ở dưới lầu được.

Chung Định xuống xe, nhìn về phía tầng lầu nào đó. Nếu như hắn phán đoán phương hướng không sai, thì trước kia hắn đã từng đến qua căn phòng đó. Chỉ là, ai ở bên trong, thì không biết được.

Hắn bước vào đại sảnh, hỏi nhân viên quản lý số phòng của Hứa Huệ Chanh, hắn mô tả cô thế này, “Chính là cái người vừa mới chạy vào, mặc áo khoác phao màu quýt, rất xấu.”

Nhân viên quản lý nghe vậy, đã hiểu ra đó là ai. Người ở trong tòa nhà này làm nghề đặc biệt, lòng ông ta biết rõ. Chỉ là khi Chung Định nói ra hai chữ “rất xấu”, nhân viên quản lý có chút cảnh giác. Thử nghĩ, nếu như gã trai tuấn tú trước mắt đến tìm vui, vậy thì chắc hắn không đến mức dùng loại tính từ như này. Có khả năng nhất là, chính là đến gây phiền phức.

Gã nhân viên quản lý khinh bỉ những khách trọ ở lầu trên, thế nhưng bản thân lại không thể không khuất phục để kiếm cơm ở nơi này, lúc này gã thật sự rất vui sướng nhìn thấy đám gái kia bị làm khó dễ, thế nên gã rất nhanh nhẹn nói ra số phòng Hứa Huệ Chanh đang ở.

Sau khi Chung Định bước lên, đi dọc theo hành lang, cảm giác càng lúc càng quen thuộc, cho đến khi dừng bước trước cửa phòng của Hứa Huệ Chanh.

Có lẽ các tầng lầu nơi này bố cục đều như nhau, cho nên hắn mới có cảm giác như đã từng quen biết.

Hứa Huệ Chanh đoán được con người của Chung Định không mấy nhẫn nại, cô sợ hắn chạy mất, cho nên phóng một mạch về nhà. Chỉ là, cô vừa mở cửa ra, thì máu huyết toàn thân đã lập tức đông thành băng đá, cứ như là đang đứng trên một lưỡi lê vậy.

Căn phòng cô đã dọn dẹp ngăn nắp gọn gàng trước khi đi, bây giờ hỗn loạn thành một nùi. Ghế thì chiếc nghiêng chiếc ngã, trên mặt đất là các bình lọ vỡ nát, cùng với cả nồi cơm, muôi muỗng, thau chậu, thậm chí bức tranh treo trên tường cũng xiêu vẹo trong một xó xỉnh.

Trong đống hỗn độn thế này, Chu Cát Vũ ngồi trên chiếc giường đẩy của cô, cúi đầu hít ngửi thứ mùi trên gối. Nghe thấy tiếng mở cửa của cô, gã vẫn giữ nguyên tư thế, hơi hơi quay đầu về phía cửa, trên gương mặt không kịp che giấu, có vẻ gì đó man dại đến bệnh hoạn.

Mới nãy Hứa Huệ Chanh còn tràn trề vui sướng, giờ thì đã bay biến sạch nhẵn. Cô nắm chặt nắm cửa, gần như trong chớp mắt muốn bỏ chạy.

Chu Cát Vũ híp mắt lại, ngồi thẳng người, “Về rồi à.” Giọng nói vẫn khàn đục trầm thấp.

“Vũ ca…” Cô khó khăn lắm mới đè nén tâm trạng xuống, bày ra nụ cười cực kỳ khó coi, sợ hãi mà nói, “Chào… anh.” Tuy rằng cô đã nghĩ đến một đống những tháng ngày đẹp đẽ, thế nhưng vẫn chưa chuẩn bị xong làm thế nào để mở lời với gã.

“Đến đây.” Gã cười, nhưng ánh mắt lại sắc bén đến kinh người. “Để tôi xem xem mấy ngày nay sống có tốt không nào.”

Bàn tay đặt trên nắm cửa của Hứa Huệ Chanh run cầm cập, cô nhắm mắt lại một giây, rồi chầm chậm tránh khỏi những mảnh vỡ trên nền nhà, đi về phía gã.

“Đóng cửa.” Chu Cát Vũ nhìn hành lang trống trải, ra lệnh.

Tay cô run lẩy bẩy nhè nhẹ đóng cửa lại, khi khóa cửa vang lên tiếng “cạch”, trong tai cô, giống như là tiếng báo hiệu của tai họa.

Đúng như dự đoán, cô căn bản là chưa đi đến bên cạnh, thì gã đã nắm lấy cây roi ngắn đặt trên giường đẩy, tư thế vận sức chờ phát tiết.

Hứa Huệ Chanh run lên một cái, cố gắng hết sức che giấu sự sợ hãi trong lòng, “Vũ ca… Tôi đã trở về.”

“Còn biết trở về à.” Gã cầm cây roi lên, cơn giận dần hiện rõ, “Tắt máy mấy ngày, tôi tưởng cô đã chạy rồi đấy.”

Cô vội vàng quỳ xuống, bò tới trước mặt gã, cầu xin tha thứ, “Điện thoai tôi rớt mất rồi, Vũ ca, thật đấy, tôi không gạt anh. Tôi không chạy đâu, anh tin tôi đi.”

“Tin, tất nhiên là tôi tin.” Gã dùng roi nâng cằm cô lên cao, để lộ ra một hàm răng trắng, “Nếu không muốn người nhà cô lại thiếu tay cụt chân nữa, thì ngoan ngoãn kiếm tiền cho tôi.”

Cô cuống quýt nhận lời, “Vũ ca, tôi có tiền sẽ trả anh ngay.”

Chu Cát Vũ trầm khàn “Ừm” một tiếng, sau đó đột nhiên vung cây roi lên, vụt lên cánh tay trái cô một cái.

Một cái này không tính là nặng, hơn nữa, bởi vì có sự ngăn trở của lớp áo dày, cô không bị quá đau.

Chu Cát Vũ chẳng hề thỏa mãn với cảm giác bị cản trở này, gã túm cô đứng dậy, bàn tay gã kéo áo của cô xuống, giữa động tác thô lỗ, ngọn roi lại vút lên đầu vai trần của cô, lưu lại mấy dường tím sậm.

Cô cố sống cố chết nhịn đau.

Gã nhìn thấy vết răng trên cổ cô, sắc mặt thoắt lạnh, ngọn roi bỗng chốc vung ra, vừa đúng rơi xuống vai trái của cô.

Hứa Huệ Chanh thở hắt ra một hơi, tiếng kêu đau đớn liền bật ngay, “Vũ ca… tha cho tôi đi, cầu xin anh. Tôi có tiền rồi, tôi có tiền trả anh rồi…” Cô đau đến nước mắt trào ra, hai tay nắm lấy cánh tay gã, hết lời van nài.

Chu Cát Vũ chợt ngừng lại, “Tiền từ đâu mà có?”

Cô nghe thế, cảm thấy hình như gã thật sự rất quan tâm đến số tiền đó, liền vội vàng giải thích, “Vũ ca, một lát nữa tôi sẽ có tiền.” Bả vai của cô vẫn còn tê dại, hàm răng cũng đang run lập cập, “Thật đấy, tôi đi lên tìm số tài khoản ngân hàng cho anh ta, anh ta sẽ lập tức chuyển tiền cho tôi liền.”

“Anh ta là ai?” Chu Cát Vũ một tay ôm chặt lấy cô, ánh mắt như đuốc dán vào nơi bị hắn giật mở bung một nửa hở ra mảnh áo lót, nơi đó nửa ẩn nửa hiện, lộ ra một khe rãnh.

“Anh ta…” Cô vừa mới lên tiếng, Chu Cát Vũ đã hung hăng ấn lên vết thương của cô, cô đau đến trước mắt tối mịt.

Lúc này, bên ngoài cửa vang lên mấy tiếng gõ cửa.

Mồ hôi lạnh ứa ra, trong cơn hoảng hốt, Hứa Huệ Chanh không phân rõ được tiếng gõ cửa bên ngoài là do cô hoang tưởng hay là hiện thực.

Chung Định gõ hai cái, cô không ra mở cửa.

Hắn lại gõ thêm hai cái, vẫn không có động tĩnh.

Hắn nhìn số nhà phía trước, lạnh nhạt lên tiếng, “Tiểu Sơn Trà, nếu không ra mở cửa thì tôi sẽ không kéo cô lên bờ đâu đấy.”

Nhất thời Hứa Huệ Chanh chợt tỉnh táo, cô giãy giụa muốn thoát khỏi sự trói buộc của Chu Cát Vũ, nhưng lại bị gã càng thêm dùng sức. Cô hét to lên một tiếng, “Cứu mạng…”

Mặt của Chu Cát Vũ tái xanh, gã hung hăng đẩy cô một cái.

Cô đứng không vững, ngã sấp xuống đất, tay trái vì góc độ chống tay không

thuận, bị trẹo một cái.

Chu Cát Vũ đã rõ thân phận của người bên ngoài cửa, dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi trông hung ác đến đáng sợ. Gã điều chỉnh hô hấp, cúi gập người rít lên, “Đợi tí sẽ xử lý mày.” Gã sải bước đi ra mở cửa.

Chu Cát Vũ đã gặp qua Chung Định, nhưng Chung Định lại không biết Chu Cát Vũ.

Sau khi Chung Định nghe thấy tiếng kêu ban nãy của Hứa Huệ Chanh thì đã có phỏng đoán, cho nên khi Chu Cát Vũ ra mở cửa, Chung Định không hề kinh ngạc.

Chung Định lướt qua đống hỗn độn trong phòng, nhìn thấy Hứa Huệ Chanh đang nằm rạp dưới nền đất, hắn nhẹ nhếch khóe miệng lên, nhìn thẳng vào Chu Cát Vũ, “Cô gái mà tao phải trèo lên trèo xuống trên không vạn trượng là người mày có thể động tay hả?” Giọng nói của hắn vừa thấp vừa mềm mỏng, nhưng âm cuối lại ẩn chứa sự tàn ác.

Chu Cát Vũ không hiểu nổi thế nào là trên không vạn trượng, thế nhưng bối cảnh của Chung Định bày ra đó, gã chỉ có thể cười, “Chung tiên sinh, Sơn Trà không nghe lời, tôi thân là ông chủ, cũng rất bất đắc dĩ.”

“Ông chủ? ….” Chung Định dạo bước đi vào, đồ đạc trong phòng rất ngổn ngang, đều không cách nào phân biệt được hình dáng ban đầu nữa. Hắn rũ mắt nhìn thấy Hứa Huệ Chanh nước mắt bi thương, cộng thêm quần áo xốc xếch, trên vai rỉ ra vết máu, sự lạnh lẽo trong mắt hắn càng thêm sâu.

Hắn ngồi xổm xuống, nâng cô lên rồi ôm lấy cô vào lòng, vỗ nhẹ lên vai của cô, “Tiểu Sơn Trà, không sao rồi.”

Hứa Huệ Chanh vẫn run lẩy bẩy, cô không hề chểnh mảng ánh mắt cảnh cáo của Chu Cát Vũ. Cô không biết sự xuất hiện của Chung Định là tốt hay xấu, cô sợ như vậy càng khích động Chu Cát Vũ hơn. Cô lúng búng, “Chung tiên sinh, tôi thiếu tiền ông chủ…”

“Ừm.” Chung Định quay đầu lại, nhướng mày liếc Chu Cát Vũ, “Sáu triệu tệ

phải không?”

Chu Cát Vũ cuối cùng cũng hiểu tại sao Hứa Huệ Chanh nói là có tiền trả, trong lòng gã thoáng cười lạnh, nhưng trên mặt vẫn ung dung, “Đúng thế, bao nhiêu năm rồi, nếu muốn tính lãi, thì cũng không phải con số nhỏ.”

“Tao nghĩ, mày vẫn nên cân nhắc cho kỹ một chút____” Tiếng nói của Chung Định dần nhẹ, hắn đưa tay vuốt đi vết máu trên vai Hứa Huệ Chanh, “Mày có muốn cò kè mặc cả với Chung Định hay không.”

Ánh mắt của Chu Cát Vũ liếc về phía người nằm trong lòng Chung Định một cái, gương mặt đắp lên nụ cười, “Nếu như Chung tiên sinh đã sẵn lòng chuộc thân cho Sơn Trà, vậy tất nhiên là không gì tốt bằng rồi. Mấy năm nay tiền Sơn Trà tiếp khách kiếm được, coi như là tiền lãi vậy.”

“Tính như thế nào, còn xem tâm tình của tao.” Chung Định nhẹ hừ một tiếng, “Tiền lãi? Tao để cho mày vốn cũng không lấy về được.”

Hứa Huệ Chanh nhịn cơn đau trên vết thương, căng thẳng nắm chặt quần áo của Chung Định, “Tiền đó là tôi thiếu ông chủ.”

Cô lo lắng tính ngạo mạn của Chung Định bốc lên, thì sẽ đi phân cao thấp với Chu Cát Vũ mất.

------oOo------

Chương 38

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh không muốn nhìn thấy nhất, chính là lấy đá chọi đá với Chu Cát Vũ.

Sự khiếp sợ của cô về gã đã ăn sâu bén rễ. Trong suy nghĩ của cô, thế lực của gã to lớn đến nỗi đủ để phá hủy tất cả mọi thứ của cô.

Thí dụ như ngày nào đó trong quá khứ, sau khi cô chạy trốn thất bại, lại bị gã

ta bắt về. Lúc điều dưỡng trong bệnh viện, cô đột nhiên nhận được một chiếc hộp. Sau khi mở hết mấy lớp giấy gói, ở bên trong, là một ngón tay được rửa vô cùng sạch sẽ, vết cắt cực kỳ ngọt.

Trong khoảnh khắc đó, cô hoàn toàn tắt tiếng, chỉ kinh hoảng nhìn vào chiếc hộp kia.

Em trai ruột của cô, trên ngón tay áp út có một nốt ruồi nhỏ. Cô từng dắt tay thằng bé lúc còn nhỏ xíu, chạy khắp cùng đồi núi, đôi tay nhỏ của thằng bé nung núc thịt, mềm mịn màng. Hai chị em cô hơn kém nhau đúng bảy tuổi, lúc cô tốt nghiệp tiểu học, thằng bé vẫn còn là một con quỷ khóc nhè. Mỗi sáng hừng đông cô cắp sách đến lớp, thằng bé đều vừa chạy vừa vấp đuổi theo ở phía đằng sau. Sau đó đợi khi cô tan học trở về, liền có thể nhìn thấy thằng bé ngồi chồm hổm ở trên bậc thềm, cười với cô vô cùng rạng rỡ.

Ngón tay ở trong chiếc hộp, cũng có một nốt ruồi nhỏ, giống y như đúc của em trai cô. Chỉ là không còn nung núc thịt, không còn mềm mịn màng nữa.

Chu Cát Vũ tính chuẩn thời gian đến bệnh viện, nhìn thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách của cô, gã càng lộ rõ vui mừng, “Nhìn thấy người nhà vui chứ hả?” Giọng điệu của gã rất thân thiết, cứ như là cô thật sự đoàn tụ với người nhà vậy.

Ánh mắt của Hứa Huệ Chanh lúc đó nhìn gã mang theo sự hằn thù mãnh liệt. Cô ra ngoài mấy năm nay, hoàn toàn cắt đứt liên lạc với gia đình. Cô không biết Chu Cát Vũ làm sao tìm đến được nhà của cô.

Đôi mắt của cô khiến nụ cười của gã nhạt bớt, “Cô nhớ bọn họ, tôi biết hết.” Gã phủ lên mắt của cô, xoa vuốt mí mắt cô, “Tôi có thể cắt hết bọn họ đến tặng cho cô.”

Lúc này cô mới hậu tri hậu giác mà phát run, gắt gao ôm chặt chiếc hộp vào ngực mình, không dám tránh khỏi đụng chạm của gã.

“Sơn Trà, còn muốn chạy không? Cô chạy một lần, thì tôi cắt một miếng. Không lớn đâu, miếng nho nhỏ thôi.” Ngón cái của gã lướt qua gò má cô, “Cắt quá lớn, ngộ nhỡ cách dăm ba hôm cô lại chạy, thế thì không đủ phần

rồi.”

Hứa Huệ Chanh vừa sợ vừa hận, cô hít vào một hơi, tất cả căm hận đều được che đậy dưới lớp van nài, “Vũ ca, tôi nghe lời. Anh đừng tìm bọn họ nữa… van anh… Anh muốn đánh muốn giết, cứ tìm tôi là được rồi. Anh tha cho bọn họ…” Nếu như cô biết từ sớm, sự phản kháng của cô sẽ liên lụy đến người nhà, thế thì cô nhất định sẽ không chạy. Cho dù Chu Cát Vũ có hành hạ thêm nữa, thì cô cũng sẽ cắn răng chịu đựng.

“Cô phải luôn nghe lời như thế này.” Gã nhè nhẹ vỗ vỗ chiếc hộp trong tay cô. “Đợi khi cô kiếm tiền cho tôi đàng hoàng, thì coi như thanh toán xong rồi.”

Cô run lẩy bẩy gật đầu.

Chu Cát Vũ dù là nói vậy, nhưng gã liệt kê ra con số trên khoản mục cực lớn. Hứa Huệ Chanh đã từng nghĩ, dù cô dùng hết cả đời, cũng sẽ không thể nào kiếm được nổi. Cô nhịn ăn nhịn mặc, cũng chỉ là hạt muối bỏ bể.

Nếu như đã mặc tất cả đi bán thì còn có thể cược một trận, thế như cơ thể của cô hoàn toàn không phối hợp. Lúc mới bắt đầu, cô thật sự không thể khống chế nổi, nôn ói cả một khoảng thời gian. Vì thế, đã chọc giận cả mấy người khách. Cũng có thể bởi vì một thời gian dài làm ăn không tiến triển gì, kỹ thật kém cỏi của cô dần dần bị lan truyền, thế nên thành tích nghề nghiệp của cô luôn luôn chán nản.

Cô cũng đã dự liệu được kết cục của bản thân mình. Sau khi những năm tháng trẻ trung dần trôi mất, chính là số phận bị đào thải. Là sự xuất hiện của Kiều Diên, khiến cho cô lần nữa nhặt được hy vọng, cô lập kế hoạch cố gắng kiếm tiền, sau đó rời đi.

Chung Định đồng ý cho cô mượn tiền, chính là biểu trưng cho việc cô sắp sửa sống lại cuộc sống mới.

Đương nhiên, cách mà cô hy vọng giải quyết chính là, Chu Cát Vũ có thể tuân thủ lời hứa, dùng số tiền đó để kết thúc ân oán trước kia của cả hai.

Từ nay về sau hai người không còn thiếu nợ nhau nữa.

Thế nhưng hiển nhiên rằng, cô vẫn chưa chuẩn bị chu đáo.

Sau khi điện thoại rơi, cô quên mất thông báo cho Chu Cát Vũ, thế là lại chọc giận gã.

Hứa Huệ Chanh dựa vào lòng của Chung Định, hai tay vẫn níu chặt lấy quần áo của hắn, “Chung tiên sinh, xin anh cho tôi mượn tiền.”

Chung Định cúi đầu nhìn xuống cô. Không biết cô dùng mỹ phẩm là của hiệu gì, thường hay bị lem, lúc này lại càng giống như bùa vẽ quỷ. Thế như đôi mắt sạch sẽ đó của cô, lộ ra ý van nài. Trước nay hắn không thích xen vào chuyện của người khác, cô thế này, đã phá bỏ lệ cũ của hắn rồi. Hắn có chút thấu hiểu nỗi lo lắng của cô, thế nên cười nhẹ một tiếng, “Tôi đã đồng ý với cô rồi, tất nhiên sẽ không nuốt lời.”

Hứa Huệ Chanh thở phào một hơi, “Cám ơn anh.”

Chu Cát Vũ vẫn đứng ở cửa phòng, nhìn cảnh ôm ấp của một nam một nữ trước mắt, vẻ mặt của gã dần dần cứng nhắc.

Lúc Hứa Huệ Chanh quay đầu nhìn Chu Cát Vũ, theo bản năng nhích gần Chung Định một chút, “Vũ ca, tôi sẽ trả tiền cho anh… anh đừng tức giận nữa…” Lời cô nói vô cùng dè dặt cẩn thận, sợ rằng lỡ như Chu Cát Vũ khống chế không được thì lại sẽ vung roi quay đây.

Chung Định ôm chặt Hứa Huệ Chanh, dìu cô đứng dậy. Hắn nhẹ nhàng ném một ánh mắt qua bên Chu Cát Vũ, “Nợ của cô ta cứ ghi vào chỗ của tao.”

Chu Cát Vũ đột nhiên vỗ tay cười lớn, “Tốt tốt tốt, quá tốt rồi.” Ánh mắt của gã vẫn dán chặt lên Hứa Huệ Chanh, “Sơn Trà quả nhiên rất giỏi.” Trong tiếng cười có cả tiếng nghiến răng ken két.

Hứa Huệ Chanh rõ ràng cảm thấy được sự chập chờn trong tâm tình của Chu Cát Vũ, cô giãy một chút, rời khỏi lồng ngực của Chung Định, miễn cưỡng nhếch môi cười, “Vũ ca, tiền đó… trả rồi, chúng ta có phải là… thanh toán

xong… rồi?”

Chu Cát Vũ vẫn đang cười, nhưng có cơn tức giận đang dâng lên trong ngực, “Đương nhiên, thanh toán xong.”

Hứa Huệ Chanh khựng lại một chút, có chút không thể tin vào tai của mình, cô vẫn lo lắng gã sẽ nhắc thêm một số điều kiện để làm khó dễ cô.

Ánh mắt của Chung Định xẹt qua cây roi trong tay Chu Cát Vũ, cây roi đó đang khe khẽ rung lên. Con ngươi của Chung Định thoáng tối đi, hừ nhẹ nói, “Nói xong rồi chứ?”

Chu Cát Vũ siết cây roi ngắn, thô khàn thở ra một tiếng, mới lên tiếng, “Bây giờ chỉ đợi tiền của anh chuyển qua. Tôi nghĩ, chắc sẽ không bị quỵt tiền.”

Chung Định cười mỉa, “Đương nhiên sẽ không quỵt tiền.” Hắn ý tứ sâu xa thêm vào một câu, “Sổ gì đó, tôi tính kỹ nhất.”

“Vậy thì tốt.” Chu Cát Vũ trả lời rất cứng ngắc.

Chung Định lười chẳng muốn tiếp tục nói chuyện với gã nữa, đổi giọng, “Ra cửa quẹo phải, không tiễn.”

Cây roi trong tay Chu Cát Vũ chợt bị siết chặt, sau đó từ từ buông lỏng, duỗi duỗi năm ngón tay. Ánh mắt của gã vẫn quấn trên vai Hứa Huệ Chanh, cứ như là không thể dời đi được.

Chung Định dịch sang bên chắn lại, nhìn Chu Cát Vũ với ánh khiêu kích.

Chu Cát Vũ lùi ra ngoài cửa, đóng cửa lại.

Đối với loại khách quý cao cấp này, Chu Cát Vũ đều là nịnh bợ có thừa. Chung Định không mấy khi đến hội sở, trước ngày hôm nay, Chu Cát Vũ chỉ gặp qua Chung Định một lần, ngược lại thì Kiều Lăng tương đối quen biết hơn.

Theo lý mà nói, với đẳng cấp trước kia của Hứa Huệ Chanh, căn bản là

không đến lượt cô đến tiếp đãi nhân vật thế này.

Lúc đầu chỉ là trùng hợp mà thôi.

Nhưng, sự trùng hợp này dần phát triển, cô ta thật sự đã trèo lên cành cao, thậm chí ra tay đến mức khiến Chung Định chuộc thân cho ả.

Nhịp chân của Chu Cát Vũ trở nên nặng nề, tiếng vọng lại nơi hành lang mãi dây dưa. Ban nãy, suýt chút nữa thì gã nhịn không nổi, gần như muốn quất roi Chung Định đến nơi.

Lớp trang điểm cường điệu lúc thường của Hứa Huệ Chanh, thật sự là không hút được bao nhiêu khách hàng. Thật ra tâm lý cứ luôn kháng cự tiếp khách của cô, Chu Cát Vũ vẫn mắt nhắm mắt mở, để mặc cho cô như đang diễn một vở kịch, đeo tấm mặt nạ dối trá cùng cực mà làm cho có lệ.

Công việc của cô càng kém, gã càng có lý do để nổi trận lôi đình. Lúc cô khóc lóc van xin trước mặt gã, tâm tình của gã lại khoan khoái cực độ.

Gã vốn dự tính rằng, cả kiếp này cô cũng sẽ chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của gã.

Thật không ngờ, xón ra một tên Chung Định.

Sau khi Chu Cát Vũ đã bỏ đi cả một hồi lâu, Hứa Huệ Chanh vẫn còn hốt hoảng.

Chung Định kiểm tra miệng vết thương của cô rồi hỏi, “Có thuốc không?”

Cô hoàn hồn lại, gật gật đầu, phản ứng vẫn còn rất chậm chạp.

“Thuốc ở đâu?” Hắn búng má cô một cái, “Không xử lý nhanh một chút, coi chừng để lại seo.”

Hứa Huệ Chanh nhấc chân bước lên lầu trên, đi tới giữa cầu thang, cô đột

nhiên quay đầu lại, “Chung tiên sinh, Vũ ca thật sự là đã buông tha cho tôi rồi sao?” Cô vẫn còn chưa thể tin được, cô vốn lo lắng gã sẽ lật lọng, ai ngờ được, gã lại đồng ý rất sảng khoái.

Nhưng mà, trước kia Chu Cát Vũ thường xuyên treo trên miệng chính là số tiền kia, vì thế cho nên tự bản thân Hứa Huệ Chanh có cảm giác rằng, thứ gã quan tâm chính là tiền. Cho nên chỉ cần trả số tiền đó, cô sẽ được tự do.

Chung Định đứng ở dưới cầu thang, hơi ngửa đầu lên nhìn cô.

Vẻ mặt đó của Chu Cát Vũ, có gì đó không đúng. Điều mà Chung Định có thể khẳng định chính là, ban nãy Chu Cát Vũ có ý định động thủ.

Thế nhưng, những thứ đó không quan trọng.

Chung Định hỏi một đằng trả lời một nẻo, “Có lời nhảm nhí gì đợi thoa thuốc xong rồi hẵng nói.”

------oOo------

Chương 39

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thuốc mỡ Hứa Huệ Chanh để dành trước kia vẫn còn thừa lại, sau khi cô tìm ra, Chung Định nhìn nhìn trên thân chai chẳng có giải thích gì hết, hắn nghi ngờ nói, “Cái thứ đồ chơi này là sản phẩm ba không à?”

(Sản phẩm ba không: thường là chỉ sản phẩm không ngày sản xuất, không chứng chỉ chất lượng, không nhà sản xuất. Hoặc có cách giải thích là: không có tên hãng sản xuất, không có địa chỉ hãng sản xuất, không có số chứng chỉ an toàn vệ sinh.)

Cô ấp úng giải thích, “Là Vũ ca bảo bác sĩ điều chế ra.” Sau khi bị thương cô toàn bôi thứ thuốc này, thật sự là không hề để lại sẹo.

Chung Định vặn mở nắp chai ra ngửi thử, mùi thuốc rất thơm, bên trong đã bị

vét thành một cái hố, có thể tưởng tượng được, trước kia cô thật sự thường xuyên bị đánh. Hắn đóng nắp chai lại, ném chai thuốc mỡ lại cho cô, “Tự mình bôi đi.”

Hứa Huệ Chanh đón lấy chai thuốc rồi lẳng lặng ngồi xuống giường đẩy, quệt thuốc mỡ xoa lên vết thương. Mới vừa đụng vào miệng vết thương một chút, cô đã run cả người.

Chung Định đánh giá căn phòng thuê có gác lửng của cô. Trên mặt đất là đống hỗn độn, trừ chiếc giường đẩy ra, những thứ khác đều đã bị xáo trộn. Hắn giương mắt nhìn căn phòng ở lầu trên. Xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy được, bài trí ở bên trong vẫn còn ngay ngắn ngăn nắp. Hắn quay đầu lại nhìn động tác bôi trét của cô, “Cô có dự tính gì?”

Cô cúi đầu, động tác ngừng lại, ánh mắt dán chặt lên chai thuốc mỡ trong tay,”Tôi… muốn về Tứ Xuyên…”

“Ừm.” Trước kia hắn đã từng nghe cô trả lời như thế, cũng không bất ngờ. “Về nhà sớm một chút.”

Hứa Huệ Chanh nghe hắn nói vậy, ngẩng đầu lên, “Tôi… không biết người nhà của mình hiện nay đang ở đâu.”

Mấy năm trước Tứ Xuyên bị động đất, nhà cô nằm trong khu vực bị nạn, lúc đó cô không ra được, chỉ có thể nhờ vả Chu Cát Vũ giúp cô hỏi thăm tin tức. Cô phải hết lần này đến lần khác quỳ xin, gã mới ưng thuận. Sau đó tin tức gã mang về là, trước trận động đất, người nhà của cô đã chuyển đến thành phố G rồi. Nơi đó cách tâm động đất rất xa, cho nên ảnh hưởng không lớn. Cô không biết rốt cuộc thì nhà mình dọn đi đâu, Chu Cát Vũ cũng không chịu tiết lộ địa chỉ chi tiết, chỉ nói là thành phố G.

“Vậy cô đi làm cái gì.” Lúc này Chung Định bỗng nhớ lại đêm đó cô say rượu, ở bên ngoài cửa khóc hu hu kêu “Mẹ ơi”, tiếng kêu đó rất tủi thân.

“Tôi đi thành phố G đợi trước, sau đó từ từ tìm.” Hứa Huệ Chanh nói chân thật, “Đăng báo, lên tivi, chắc là có thể tìm được.”

“Thật đúng là tốn sức.” Hắn nhếch khóe môi, “Mẹ của cô có phải là không cần cô rồi hay không?”

“Không phải.” Cô trở nên có chút kích động, phản bác, “Họ chắc chắn là đang đợi tôi.” Tuy rằng cô đã mất tích nhiều năm như thế, nhưng cô tin rằng người thân của mình không hề từ bỏ cô.

Chung Định nhếch miệng cười giễu cợt. Hắn không hiểu thứ niềm tin vững chắc đó của cô đối với tình thân, cũng không thể nào nảy sinh lòng đồng cảm với cô được.

Gia tộc của hắn, đều là đặt lợi ích lên trước nhất. Chung phụ và Chung mẫu chính là kiểu hôn nhân thương trường, cuộc sống sau khi kết hôn cũng gắn bó chặt chẽ với lãi lỗ của công ty. Nghe quen tai, nhìn quen mắt, Chung Định từ sớm đã hiểu được, hắn chỉ là một quân cờ của gia tộc mình, hơn nữa cũng chẳng phải là thứ độc nhất. Nếu như hắn mất tích mấy năm trời, Chung gia sẽ bồi dưỡng một người thừa kế khác.

Chung Định nhìn thật sâu vào đôi mắt của Hứa Huệ Chanh, nơi đó trong veo phản chiếu hình bóng của hắn.

Trước kia hắn cảm thấy đóa hoa Sơn Trà này cực kỳ thú vị, mặc cho xoắn vặn vê nặn thế nào, cô cũng có thể nhẫn nhịn. Nhưng nếu như thật sự nóng lên, cô ta sẽ nhảy ra cắn đối phương một cái. Một khi cắn xong, lại lo lắng sợ sệt trở về trạng thái ban đầu.

Đôi khi hắn cảm thấy ánh mắt của cô rất quen thuộc, thế nhưng lại chẳng nhớ ra được là đã gặp qua ở đâu.

Cứu cô trên xe cáp treo, là suy nghĩ nhất thời của hắn. Hắn cũng chẳng hề ngờ tới, bản thân mình sẽ đi trên con đường hướng thiện thế này. Bất ngờ hơn chính là sau khi ở cùng cô một khoảng thời gian, kỳ thật không thể nói là lâu dài gì, thế nhưng, hắn lại nhìn thấy một con thỏ nhỏ mang đầy thương tích.

Vẻ ngoài của hắn thì xán lạn bất phàm, nhưng nội tâm đã sớm vết thương lỗ chỗ. Còn cô, thì lại vừa vặn ngược lại.

Chung Định hừ nhẹ, nói chuyện cho có lệ, “Tiểu Sơn Trà, chúc cô may mắn.”

“Cám ơn anh, Chung tiên sinh.” Hứa Huệ Chanh mỉm cười.

May mắn hay không may mắn thì vẫn chưa biết, trong lòng cô đang lo ngại phía bên Chu Cát Vũ. Nhưng mà, cô lại nghĩ, Chu Cát Vũ đã mở miệng trước mặt Chung Định, hẳn là có thể tin tưởng được. Gã đã có một số tiền lớn như vậy, cần gì phải tham lam cái khoản tiền lẻ cô kiếm nữa chứ. Hơn nữa, trước kia hội sở có vài “chị em” không làm nữa, Chu Cát Vũ cũng không làm khó dễ gì nhiều.

Cho nên, gã thật sự sẽ thả cho cô đi rồi chăng.

Sau khi thoa thuốc xong, Hứa Huệ Chanh nhìn căn phòng hỗn loạn, cảm giác chẳng còn chút sức lực. Cô dựa vào mép giường, kéo khóa kéo của áo khoác xuống. Lúc cổ áo chạm vào vết thương, cô rụt người một cái, rồi lại tiếp tục cởi áo. Cô muốn lên căn phòng ở lầu trên nghỉ ngơi, nhưng Chung Định tạm thời chưa có ý muốn bỏ đi, cô không thể bỏ hắn lại.

Chung Định đại khái đã đoán ra chiếc giường đấy đó dùng để làm gì, hắn không muốn ngồi xuống đó, cho nên đứng ở một bên nhìn xuống dòng xe cộ nườm nượp bên dưới cửa sổ. Sau đó hắn lấy hộp thuốc ra.

Hắn không lên tiếng, cô cũng im lặng.

Sau khi hút hết nửa điếu thuốc, Chung Định mới quay đầu lại, nhàn nhạt hỏi, “Các cô là thuê tập thể à?”

Cơn đau trên vai Hứa Huệ Chanh dưới tác dụng của thuốc mỡ đã chậm rãi giảm bớt, trong không khí yên lành ban nãy, cô gần như sắp sửa nhắm mắt ngủ mất tiêu. Đột nhiên bị lời nói của hắn làm giật mình tỉnh giấc, cô gật gật đầu, “Đúng thế.”

“Đồ dùng trong phòng khác cũng giống nhau?”

“Không có, chỉ có mấy thứ đồ dùng này là hội sở mua.” Cô chỉ chỉ sofa và bàn ăn.

“Còn chiếc giường này?”

Cô sửng một chút, rồi tiếp tục nói, “Chiếc giường đó, là tự tôi mua.” Và cô chuẩn bị vứt nó đi. Chiếc giường đẩy đó đã ghi lại biết bao năm khổ sở của cô, cô không muốn nhớ lại nữa.

“Tầng này chỉ có cô đặt loại giường này?”

Hứa Huệ Chanh nghi hoặc nhìn hắn, không hiểu tại sao hắn lại đặt câu hỏi này. Cô không chắc chắn lên tiếng, “Chắc là vậy…”

Chung Định nhìn chiếc giường đó.

Có một buổi sáng, hắn đã tỉnh dậy trong căn phòng này. Lúc đó chỉ có một mình hắn. Hắn ngẩng đầu nhìn lên lầu trên, rèm cửa sổ trên đó che lại rất kín. Từ phản ứng của cơ thể, hắn biết rằng mình không làm, cho nên cũng không có hứng thú tìm hiểu người phụ nữ bên trên là ai, sau khi thức dậy thì trực tiếp rời đi.

Hắn thế nào cũng không ngờ được, người ở nơi này chính là cô.

Hắn cố nhớ lại một chút chuyện của tối hôm đó, hoàn toàn không có ấn tượng. Hắn là lúc đó lại say rượu rồi, cho nên mới tìm một người phụ nữ hạng kém thế này để qua-đêm.

Hứa Huệ Chanh vừa dựa vừa tựa bên giường, rồi chầm chậm trượt xuống. Cô cảm thấy một cơn mệt mỏi buồn ngủ, toàn thân hoàn toàn buông lỏng.

Tối qua cô ngủ rất ngon, thế nhưng bây giờ lại mệt rồi. Cảm giác rã rời này trước nay chưa từng có, cứ như thể cô đã gắng giượng mấy năm nay, cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc thật đàng hoàng.

Chung Định thấy sau khi mắt cô nhắm lại thì không mở ra nữa, bèn bước qua đó, đưa lưng bàn tay dán lên trán của cô.

Không bị sốt.

Lúc hắn chuẩn bị rời khỏi, đột nhiên đá trúng một cây bút lông, thế là ý xấu nổi lên, ở một bên mặt của cô, viết một chữ "xấu" thật lớn.

Chung Định hài lòng xoay người ra ngoài.

Những nơi chốn như hội sở, nếu như kinh doanh, nhất định là sau lưng phải có chống đỡ. Cái tiệm đó của Chu Cát Vũ, trong mắt Chung Định không phải là một chỗ cao cấp gì. Thậm chí, những người đi vào tiêu pha, cũng là người bình thường chiếm đa số.

Nếu thật sự muốn tính sổ, sơ hở nhiều vô kể.

Thế nhưng, cái trò vờn chuột, chính là bắt bắt thả thả mới đã ghiền.

Chung Định không để lại số điện thoại.

Lúc đó ở trên xe, khi Hứa Huệ Chanh nghĩ tới muốn nhận danh thiếp, thì hắn đã ném vào trong hộp.

Thế là sau ngày hôm đó, hai người mất liên lạc.

Ngày hôm sau, Hứa Huệ Chanh mới bắt đầu thu dọn từng chút một căn phòng của mình, cô quét dọn một lối đi xuyên từ phòng khách xuống nhà bếp. Còn về những vật dụng kia, cô cũng lười di chuyển.

Lúc ra khỏi nhà trọ, cô vẫn căng thẳng nhìn đông ngó tây, sợ rằng Chu Cát Vũ sẽ đột ngột xông ra. Thỉnh thoảng trên đường nhìn thấy loại xe giống như của gã, cô đều không kiềm được mà nhìn rõ biển số.

Đối với thành phố này, Hứa Huệ Chanh có những ký ức không tốt đẹp gì, thế nên muốn nhanh chóng rời đi, cô đã mua vé máy bay ba ngày sau bay đến thành phố C.

Chung Định không đặc biệt nhắc nhở cô chuyện trả tiền, nhưng trong lòng cô

luôn nhớ là tiền mượn, cho nên thế nào cũng phải trả lại.

Chỉ là, cô không tìm được hắn.

Nói thật, tuy rằng cô biết công ty của Chung gia ở đâu, thế nhưng cô không cho rằng có thể tìm thấy Chung Định ở nơi đó. Bởi vì Chung Định cho cô cảm giác, chính là trạng thái ăn không ngồi rồi. Thích chơi thì chơi, thích ngủ thì ngủ.

Hứa Huệ Chanh nhớ lại cảnh tượng ban đầu quen biết Chung Định, có loại cảm giác như cách cả một đời vậy. Cô nào có thể ngờ tới được, một tên cậu ấm việc xấu vô số lại có thể vươn bàn tay trợ giúp ra cho cô trong cảnh khó khăn như thế.

Thậm chí cô có thể nói rằng, mấy năm nay, chỉ có Kiều Diên và Chung Định từng đối xử tốt với cô.

Sau khi trở về thành phố D, Chung Định cảm thấy cuộc sống lại nhàm chán rồi.

Vết thương trên vai phải hắn dần dần hồi phục, nhưng vẫn mang ý xấu kêu Điền Tú Vân đến giúp hắn thay thuốc, sau đó lại vô tình cố ý trêu ghẹo cô mấy câu.

Điền Tú Vân luôn trơ mặt ra, thần sắc không đổi.

Hôm nay, Chung Định nghiêng người nằm trên giường, nhàn nhã xem lướt cuốn tạp chí mở ra ở bên cạnh, dặn dò, “Bác sĩ Điền, qua phải một chút.”

Điền Tú Vân theo lời mà làm.

“Qua bên phải thêm một chút.”

“Qua trái.”

“Qua trái.”

“Qua phải.”

Điền Tú Vân dịch qua dịch lại trên lưng của hắn, từng tí một giúp hắn thoa thuốc.

Vừa vặn nhìn thấy hai chữ “sinh nhật” trong tạp chí, Chung Định bèn lười biếng hỏi, “Bác sĩ Điền, sắp đến sinh nhật của cô rồi nhỉ?”

“Không thể trả lời.” Cô mím chặt môi.

“Lại một tuổi nữa rồi.” Hắn tặc tặc lưỡi, “Thật đáng tiếc, xử nữ già.”

Cô không trả lời, đẩy đẩy gọng kính, tiếp tục động tác trên tay.

Chung Định cười nhẹ một tiếng, lật ra trang bìa của tạp chí.

Nói thật thì, thủ pháp của Điền Tú Vân không giỏi bằng đóa hoa kia.

Lúc này, hắn liên tưởng đến gì đó, bèn hỏi, “Bác sĩ Điền, cô có thuốc mờ sẹo không?”

“Chung tiên sinh yên tâm, vết thương của anh không thể bị sẹo.”

“Có cũng không tệ, để lại cái huân chương anh hùng.” Kỷ niệm hắn làm việc thiện ngàn năm một lần.

Điền Tú Vân liếc qua nửa tấm lưng của hắn, lờ mờ có chút dấu vết, nhưng cô không nhìn gần vào, căn bản là không thể phát hiện, “Nếu như Chung tiên sinh muốn làn da hoản hảo mềm mại, tôi có thể đưa thuốc qua.”

Chung Định ý cười tràn đầy, đặc biệt nhắc nhở, “Lấy bình lớn đựng.”

“Vâng.”

Điền Tú Vân cảm thấy tâm tình của Chung Định rất vui vẻ, hắn thờ ơ lật tạp

chí, con mắt cong lên như vầng trăng non. Trong quá trình bó thuốc, hắn cũng trong tình trạng như thế.

Sau khi cô giúp hắn quấn băng vải lên xong thì chiếc điện thoại màu trắng của hắn reo vang.

Nhất thời, vẻ mặt của hắn hơi thay đổi, nụ cười mỉm thoắt nhạt.

Chung Định vơ lấy điện thoại, nhưng không vội bắt máy, mà mặc cho nó réo gọi.

Tầm mắt của Điền Tú Vân chuyển một chút, rõ ràng nhìn thấy trên màn hình điện thoại ba chữ ____

Trần Thư Cần.

------oOo------

Chương 40

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai ngày nay Hứa Huệ Chanh hầu như không ra khỏi nhà, cô ở miết trong phòng để sắp xếp đồ đạc.

Cô không thu dọn quá nhiều hành lý, quần áo chỉ chọn mấy kiểu thường ngày, còn những món đồ phong trần thì toàn bộ đều bỏ vào thùng đựng đồ bỏ đi. Một bàn đồ trang điểm cô cũng vứt hết vào sọt rác.

Cô muốn đơn đơn giản giản, nhẹ nhàng khoan khoái đi đến thành phố G.

Trước khi đi, cô tính nói cho Chung Định biết một tiếng, đem khoản tiền đầu tiên trả cho hắn ta. Nhưng làm thế nào để tìm được hắn thì cô lại bó tay. Cô đã từng đến căn biệt thự và căn nhà có lầu lửng của hắn, thế nhưng cô đã quên mất số tầng cụ thể, chỉ nhớ được đại khái ở tiểu khu nào mà thôi.

Cô buồn phiền vì bản thân nhất thời luống cuống, đã mua vé máy bay sớm

như vậy, thế là cô đổi lại ngày xuất phát.

Sau đó, thời gian dần trôi đi, nhưng cô vẫn chưa liên lạc được Chung Định.

Cô có gọi một cuộc điện thoại cho Khang Hân, đại khái là hỏi thăm mấy ngày gần đây Chung Định hoặc Kiều Lăng có đến hội sở hay không.

“Không có.” Khang Hân nắm chặt điện thoại, chầm chậm đi vào một góc, tiếp tục thấp giọng nói, “Bây giờ chị không tiếp những nhân vật như họ nữa.”

Hứa Huệ Chanh sửng người một chốc, “Sao vậy?”

“Có mấy đóa hoa ngoại quốc đến nơi này, Vũ ca và Má Mì đều cực kỳ yêu thích. Chị bị hạ xuống rồi.” Thật ra nguyên nhân thật sự không hoàn toàn là do mấy cô ngoại quốc mới đến, mà là Khang Hân dần dần có suy nghĩ rút lui, Má Mì tất nhiên là có thể nhìn được ra, bèn sai bảo Khang Hân đi hầu hạ mấy gã đàn ông vừa xấu vừa mập. Đây là một loại cảnh cáo.

Hứa Huệ Chanh nghe giọng điệu của Khang Hân bình thản nhàn nhạt, không lộ ra ít nhiều tình cảm gì, cô cũng không biết có nên an ủi mấy câu hay không. Thế nhưng làm cái nghề này, có cái gì tốt mà phải khích lệ chứ. Lúc trèo lên trên, đồng thời, cũng là đang hy sinh bản thân mình. Cô nói, “Em… mấy ngày nữa sẽ về nhà…”

“Chúc cô thuận buồm xuôi gió.” Câu này là Khang Hân chân thành chúc phúc, chị và Hứa Huệ Chanh không tính là thâm giao gì, nhưng mà cả hai đều có suy nghĩ đồng tình với đối phương. So với Hứa Huệ Chanh, Khang Hân lại càng không đếm xỉa tới bất cứ điều gì, cho nên mới có thể trèo lên được ngôi vị hồng bài. Sau này, từ từ, chị càng ngày càng mệt mỏi, đã mất hết sạch động lực rồi. Nghe Hứa Huệ Chanh sắp rời đi, Khang Hân trào lên niềm ngưỡng mộ.

“Bữa nào…” Hứa Huệ Chanh chân thành nói, “Có muốn đi ăn bữa cơm không?”

“Được.” Người đàn ông bên cạnh đã chú ý đến Khang Hân ở bên này, chị vội vàng nói, “Chị phải làm việc rồi. Nếu chị gặp được bọn Chung Định thì sẽ

chuyển lời giúp cô.”

“Cám ơn.”

Hứa Huệ Chanh cúp điện thoại, đang nghĩ đến những mỹ nữ ngoại quốc mới đến hội sở. Từ sau ngày Chu Cát Vũ đồng ý chuyện thanh toán sòng phẳng thì gã không đến tìm cô nữa. Xem ra, gã chắc là sẽ không đến kiếm chuyện với cô nữa rồi.

Cô nhìn đồng hồ, đi vào nhà bếp tìm thức ăn dự trữ, vẫn còn thừa lại bột và trứng gà. Cô không có dự tính xuống lầu ăn bữa tối.

Lúc này, bên ngoài cửa sổ đột nhiên nháy qua một tia chớp, sau đó thì những hạt mưa lớn cỡ hạt đậu lộp bộp kéo đến theo.

Hứa Huệ Chanh vội vàng ra ban công gom quần áo đang phơi vào, ôm lên lầu hai.

Bên dưới lầu, tiếng gõ cửa vang lên, lúc bắt đầu, cô không nghe thấy. Tiếng mưa bên ngoài cửa cũng lớn, hơn nữa cô lại đang ở trong căn phòng ngủ.

Người gõ cửa thật sự rất nhẫn nại, tiếp tục gõ từng tiếng từng tiếng một.

Sau khi Hứa Huệ Chanh nghe thấy, cô vừa ngạc nhiên vừa xen lẫn nghi ngờ. Cô vội lao xuống lầu, nhưng lại ngừng lại ở bậc thang thứ ba từ dưới đếm lên. Cô vịn lan can, nhìn chằm chặp ra ngoài cửa, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi.

Ai có thể đến tìm cô? Đáp án không muốn nghĩ đến nhất nảy lên trong đầu.

Cũng có thể là thời gian do dự của cô trôi qua quá lâu, tiếng gõ cửa đã dừng lại.

Lúc này Hứa Huệ Chanh càng hoảng lên. Ngộ nhỡ là Chu Cát Vũ, nếu cô trốn tránh không mở cửa, không biết là gã sẽ nổi điên như thế nào đây.

Cô ba bước chạy thành hai bước ra đến cửa, nhìn qua mắt mèo ra ngoài, bên

ngoài là hành lang trống hoắc.

Cô ngưng cả thở, chầm chậm mở cửa ra.

Người ban nãy đã không còn ở đó.

Cô quay đầu nhìn thấy, là một bóng lưng. Khi mới thoạt nhìn, cô không phân biệt được là Kiều Diên hay là Chung Định, sau khi chớp chớp mắt, cô hô lên một tiếng, “Kiều tiên sinh!”

Bước chân của Kiều Diên dừng lại, anh quay đầu, để lộ ra nụ cười mỉm, “Tôi tưởng cô không ở nhà.”

“Ban nãy… không nghe thấy.” Hứa Huệ Chanh bám chặt vào nắm cửa, nhìn anh càng lúc càng tiến tới gần, tim đập càng thêm nhanh.

Kiều Diên đứng ở trước mặt cô, mỉm cười nói, “Đột nhiên trời mưa lớn, tôi không mang theo dù, nhớ ra cô ở gần đây nên đến thử thời vận.” Tóc tai, quần áo của anh đều dính nước, bày ra dáng vẻ bị ướt một nửa người.

Cô gật gật đầu, vội mở rộng cửa ra.

Nhưng mà, sau khi anh bước vào, cô lại lúng túng. Đồ dùng trong nhà bừa bộn trước kia, cô chưa dọn dẹp lại, bây giờ vẫn là nghiêng trái ngã phải ngổn ngang trên mặt đất.

Nụ cười của Kiều Diên vẫn chưa phai, tự động đi men theo con đường mà cô đã quét dọn ra.

“Kiều tiên sinh, tôi đang dọn đồ đạc…” Cô thấp giọng giải thích, “Cho nên…”

“Không sao.” Anh không hề để ý, “Công việc nặng nề thế này, một cô gái làm sao làm nổi?” Vừa nói thì anh đã cởi áo ngoài ra, vén tay áo lên, bê chiếc ghế ăn cơm ở gần nhất ra ngoài phòng ăn.

Hứa Huệ Chanh sửng sốt, nhanh chân đi qua giúp đỡ, “Không cần đâu, Kiều

tiên sinh, tôi một mình từ từ dọn dẹp là được rồi.”

Kiều Diên cười cười không đáp, tự mình dựng ngay chiếc bàn ăn cơm nghiêng ngã lại.

Cô muốn kéo anh, nhưng lại rụt tay lại. Sau cùng, cô chỉ có thể cùng anh dọn hết các đồ dùng về lại vị trí cũ.

Cô có chút khó hiểu, thế nào mà lại đột nhiên biến thành cùng nhau làm việc nhà rồi. Nhưng mà, cô vốn đã nghĩ sẽ không thể nào gặp lại Kiều Diên nữa, ai ngờ được ông trời lại đưa anh đến đây. Anh cứ không nói lời nào mà chuyển các vật dụng trong nhà, cô cũng cực kỳ vui vẻ.

Bởi vì ra mồ hôi, Hứa Huệ Chanh cũng cởi áo ngoài ra, chiếc áo len bên trong hơi rộng rãi, cử động một chút, cổ áo đã lệch qua một bên.

Kiều Diên vô ý liếc nhìn về phần vai gáy của cô, mở miệng nói, “Hứa tiểu thư, cô bị thương à?”

Cô nhìn ánh mắt anh dừng ở nơi nào đó, liền hấp tấp kéo kín cổ áo lại, cực kỳ luống cuống. Cô không mong muốn những dấu vết xấu xí này lộ ra trước mặt Kiều Diên, như thế thì sẽ khiến cô càng bối rối.

Anh không làm khó dễ cô, chỉ nhẹ nhàng nói, “Nếu như là việc tôi có thể giúp đỡ thì cứ nói ra.”

Hứa Huệ Chanh gật đầu, vặn vẹo cổ áo, cắn cắn môi dưới, “Kiều tiên sinh…”

Anh mỉm cười chờ đợi lời nói của cô.

Cô cúi gằm mặt xuống, giọng nói trong trẻo từng câu từng chữ, “Tôi không làm nghề đó nữa.” Cô hy vọng hình tượng cuối cùng để lại trong lòng anh, không phải là một cô gái bán hoa.

Kiều Diên yên lặng nhìn xoáy tóc của cô. Cô không trang điểm, ăn mặc cũng tùy tiện, dáng vẻ thế này lại cực kỳ sạch sẽ, vết tích trang điểm diêm dúa, phong trần của trước kia đã hoàn toàn biến mất.

“Chúc mừng.” Anh cười như gió xuân, “Vậy thì, Hứa tiểu thư có phải là nên mời khách ăn mừng không?”

Hứa Huệ Chanh kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh vẫn không có chút ý chê bai gì, lồng ngực cô tràn lên một loại xúc động. “Đương nhiên, Kiều tiên sinh, tôi mời anh.”

“Vậy tôi sẽ không khách sáo đâu.” Mặt mày Kiều Diên một mảnh trong veo, “Chọn ngày không bằng đụng ngày, tối nay nhé?”

“Được.” Nụ cười dâng tràn trên môi cô, để lộ ra một chiếc răng khểnh mọc lệch nhòn nhọn.

Bận rộn hết hơn cả tiếng đồng hồ, hai người cuối cùng đã dọn dẹp ngăn nắp gọn gàng đống hỗn độn mà Chu Cát Vũ để lại.

Hứa Huệ Chanh vốn tính mời Kiều Diên ra ngoài nhà hàng, thế nhưng Kiều Diên nhìn cơn mưa bên ngoài đã trở thành những hạt mưa nhỏ lất phất bay, anh nói, “Chi bằng nấu một nồi lẩu ở đây đi?”

Hứa Huệ Chanh lúng túng lí nhí trả lời, “Tôi… không chuẩn bị đồ ăn…” Nếu như biết trước thì chắc chắn cô đã nhét đầy ắp đồ vào tủ lạnh rồi.

“Siêu thị gần nhất có xa không?” Kiều Diên mặc áo khoác vào lại, “Nếu không xa thì đi mua sắm một chuyến. Còn nếu xa thì chỉ có thể ra ngoài ăn rồi.”

“Siêu thị lớn thì khá xa. Nhưng mà ở nơi này có một chợ bán thức ăn…”

Anh cười nói, “Vậy thì đi chợ, thế nào?”

Ở trước mặt Kiều Diên, Hứa Huệ Chanh đã quên cả phản đối, chính là nghe thế nào thì theo thế nấy. Ra cửa cô cầm theo hai cây dù, cây dù to cán dài cô đưa cho Kiều Diên.

Trên đường đi đến chợ thức ăn, bởi vì hai người đều bung dù, nên khoảng cách của hai người hơi xa nhau, không nói chuyện bao nhiêu.

Hứa Huệ Chanh cả nghĩ cũng không dám nghĩ, cô có thể cùng đi mua thức ăn với Kiều Diên. Cảnh tượng vừa cực kỳ đời thường nhưng lại mang theo vẻ thân thiết này, khiến cho lòng cô sinh ra những sợi tơ ngọt ngào mỏng mảnh. Không bao lâu nữa thì cô sẽ rời khỏi thành phố này rồi, trước lúc đó, cô muốn mơ một giấc mộng đẹp.

Chuyện mua thức ăn, Kiều Diên để lộ ra mình không phải người rành rẽ, anh chỉ là giúp xách thức ăn. Khi cô hỏi anh khẩu vị thế nào, anh đều cười cười trả lời, “Không kén ăn.”

Hứa Huệ Chanh chọn một chút thịt tươi, rau các loại, trái cây. Kiều Diên vốn muốn tự mình xách hết toàn bộ, nhưng cô đã ôm lấy túi trái cây, nói, “Cái này không nặng, tôi có thể cầm.”

Anh cười cười, không giành với cô.

Lúc về, hai người mới vừa ra đến đầu chợ thì cơn mưa rào tầm tã đột nhiên ào ào kéo đến.

Dù của Hứa Huệ Chanh khá nhỏ, lại là loại dù cán gấp, chống đỡ không nổi mưa to gió lớn.

Kiều Diên nhìn mái hiên che mưa cách đó không xa, “Chúng ta qua đó tránh mưa một chút, đợi mưa nhỏ bớt rồi hẵng đi tiếp.”

Con đường này, men theo bãi cỏ xanh mướt của sân bóng đá, chỉ có đầu đường đặt hai cửa hàng nhỏ.

Hiên che mưa trước cửa hàng không lớn, hai người đứng ở bên hông mặt tiền cửa hàng.

Dần dần, người qua đường lục tục kéo đến tránh mưa.

Hứa Huệ Chanh lại thụt lùi về sau, cho đến khi kề sát bên cột đèn phía sau. Cô xốc xốc túi trái cây trong ngực lên một chút, nhìn thấy Kiều Diên suýt tí bị một người phục nữ bổ nhào tới, cô bèn hô nhỏ, “Kiều tiên sinh, anh có thể qua đây một chút.”

Kiều Diên lùi lại đến trước mặt cô, xoay đầu lại nhìn dáng vẻ cô ôm lấy túi trái cây một cách cẩn thận, anh cười cười, xoay người qua che cho cô.

Lúc này Hứa Huệ Chanh chợt cảm giác được khoảng cách thân mật giữa hai người, cô lại bắt đầu hồi hộp, hồi hộp đến nỗi mặt mày đỏ ửng lên.

Kiều Diên bị anh chàng to lớn sau lưng va đụng một cú, thế là đầu anh đập xuống về phía cô. Lúc anh cúi đầu, thì phát hiện ra sự khác lạ của cô.

Gương mặt cô đỏ rực lên.

Kiều Diên thuận theo thế đầu ban nãy, tay phải vòng qua eo của cô, đầu dựa nhẹ lên hõm vai của cô. Bởi vì lo lắng đến vết thương của cô, anh không thật sự gối đầu lên.

Hứa Huệ Chanh cứng đờ người bất động, mắt nhìn thẳng vào tấm lưng của anh chàng to lớn phía trước.

Kiều Diên cong miệng lên thành nụ cười, tay trái đỡ lấy đầu của cô, để cho mặt của cô nghiêng về phía anh.

Cô kinh ngạc với động tác của anh, mở miệng nói, “Kiều ____” Lời còn chưa dứt, môi của anh đã phủ kín lên môi của cô.

Hứa Huệ Chanh hóa đá tại chỗ, cô vẫn duy trì tư thế này, hai mắt trợn to.

Cánh môi của Kiều Diên rất ấm nóng, hôn cũng không hề suồng sã.

Tay trái của anh dần dần dời lên mắt của cô, lòng bàn tay khẽ khàng đặt lên trên đó.

Cô thuận theo mà khép mắt lại.

Mưa vẫn tí tách rả rích, anh chàng to lớn phía trước mặt đang lớn tiếng nói chuyện qua điện thoại.

Thế nhưng Hứa Huệ Chanh không nghe thấy gì cả.

Trên ý nghĩa, đây là nụ hôn đầu tiên thật sự của cô.

Đây là lần đầu tiên, có một người đàn ông hôn cô dịu dàng đến nhường thế, tựa như anh thật sự yêu thương cô vậy.

http://tieulun.hopto.org

------oOo------

Chương 41

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiều Diên thừa nhận, bản thân mình không trong sáng.

Hứa Huệ Chanh ngoại trừ có bóng lưng giống hệt Trần Thư Cần ra, tất cả những điểm khác đều mỗi người có một nét riêng.

Chỉ là dáng vẻ thẹn thùng ban nãy của cô, khiến anh có chút ý nghĩa muốn thay thế. Chưa suy nghĩ kỹ thì anh đã hôn cô rồi.

Sau khi lý trí quay lại, anh liền ý thức được hành động này không thích hợp.

Kiều Diên thật sự muốn tìm một cô gái để qua lại đàng hoàng, thế nhưng, trước khi xác nhận mối quan hệ, anh sẽ giữ khoảng cách với đối phương. Huống hồ chi, lúc này anh cũng không xem Hứa Huệ Chanh là đối tượng của mình.

Nụ hôn này kéo dài mười giây, rồi kết thúc.

Kiều Diên buông bàn tay đặt trên mắt của cô xuống, ngẩng đầu lên, đứng thẳng người dậy.

Ngay cả vành tai của Hứa Huệ Chanh cũng đã đỏ rực lên. Sau khi cô mở mắt ra, ánh mắt dán chặt lên nút áo thứ tư trên áo khoác ngoài của anh. Trong cảnh âm thanh huyên náo này, cô lại nghe được rất rõ ràng tiếng trái tim mình đang đập, "bịch bịch bịch", tốc độ cực nhanh.

"Hứa tiểu thư." Nhịp hô hấp của Kiều Diên rất ổn định, "Mạo phạm rồi."

Đầu của cô càng rũ thấp xuống, cũng không biết là phải trả lời thế nào, thốt ra miệng chỉ "Ừm" một tiếng.

Kiều Diên hiểu sự xấu hổ của cô, bèn xoay người lại, ngửa đầu nhìn màn

mưa bên ngoài.

Hứa Huệ Chanh liếc nhìn tấm lưng của anh, từ từ ngẩng đầu lên. Cô không biết tại sao đột nhiên anh lại làm như thế, hơn nữa còn ở một nơi tránh mưa như thế này. Hai người đứng ở một góc khuất tầm mắt, hơn nữa còn có anh chàng to lớn che chắn lại, chắc là sẽ không có ai đặc biệt để ý đến đâu.

Cô xoay đầu nhìn xung quanh, thật sự là không ai nhìn về phía này.

Cô khẽ khàng thở ra một hơi, không kiềm được đưa tay lên chạm vào cánh môi của mình. Độ ấm của anh hình như vẫn còn lưu lại trên đó.

Mặc cho Kiều Diên xuất phát từ nguyên nhân gì, cô cũng đã thỏa mãn. Trước giờ cô chưa từng có tham vọng, rằng có một người đàn ông, sau khi đã biết quá khứ của cô mà vẫn còn muốn hôn cô, chứ đừng nói đến chuyện đối đãi dịu dàng. Ở trong mắt rất nhiều gã đàn ông, cô chẳng qua chỉ là một con điếm hèn mạt mà thôi.

Những điều tốt đẹp mà Kiều Diên dành cho cô, càng gom nhặt thì lại càng nhiều, nhiều đến mức khiến cô có chút sợ hãi, sợ rằng mình sẽ tham lam.

Cơn mưa rào này đến nhanh đi vội, dần dần đã trở thành mưa bụi lất phất.

Từ sau nụ hôn đó, không khí giữa Kiều Diên và Hứa Huệ Chanh trở nên có chút kỳ dị. Kiều Diên vươn một tay xách lấy mấy túi rau chỗ cột đèn, một tay bung dù ra. “Đi về thôi.”

Cô im lặng gật đầu, căng dù lên, đi theo sau anh.

Lúc sắp sửa đến khu nhà trọ, đột nhiên có một chiếc xe từ đằng sau hối hả phóng qua, làm bắn lên một vũng lớn nước bẩn.

Kiều Diên nhanh tay lẹ mắt quay đầu lại kéo Hứa Huệ Chanh, né sang phía bên cạnh.

Hứa Huệ Chanh hoảng hồn không thôi, mắt dán chặt vào chiếc xe đã đi xa, biển số xe đó, là của Chu Cát Vũ. Có lẽ là trùng hợp, nhưng Chu Cát Vũ mà

xuất hiện thì cô sẽ không kiềm được cơn run rẩy.

Kiều Diên nhìn thấy sắc mặt cô không tốt, ân cần hỏi, “Giật mình à?”

Cô hít sâu một hơi, “Không… không sao.”

Chắc là sẽ không sao.

Với tính cách của Chu Cát Vũ, nếu như gã không vui thì đã tìm đến cửa từ sớm rồi.

Cô chỉ có thể nghĩ như vậy.

Sau khi đến nhà, chính là rửa rau thái rau.

Hứa Huệ Chanh cứ làm rồi làm, tâm trạng lúng túng vì nụ hôn ban nãy, giờ đã dần dần biến mất.

Kiều Diên đứng ở ngoài cửa phòng bếp nhìn bóng lưng của cô, hỏi, “Hứa tiểu thư, có chuyện gì tôi có thể giúp không?”

Cô không quay đầu lại, “Tôi tự làm được rồi, rửa sạch là có thể nấu lẩu ngay.”

Hứa Huệ Chanh làm việc rất nhanh nhẹn, thật sự là rất nhanh đã lên bàn. Lúc ăn, chuyện mà cô và Kiều Diên nói, đều chỉ là những câu chuyện phiếm rỗi rảnh.

Sau khi Kiều Diên buông đũa xuống, uống một ngụm canh nóng, anh nói, “Về chuyện hôn cô, tôi rất xin lỗi.”

Miếng thịt bò cô đang gắp rơi lại xuống nồi lẩu, cô cười gượng, “Không… không sao.”

Trong lòng anh đang suy xét xem những lời tiếp theo có nên nói ra hay

không.

Tạm thời anh không có tâm tình yêu đương với cô. Tình cảm của cô, anh biết. Nếu như cứ gieo cho cô hy vọng, ngược lại sẽ làm cô tổn thương.

Thế nhưng không bao lâu nữa thì cô sẽ hoàn toàn rời khỏi thành phố này, nghĩ đến việc này, anh chặn những lời muốn nói lại. Bản thân anh không hạnh phúc, thì đừng đi chọc vỡ bong bóng của một cô gái tội nghiệp nữa.

Sau đó anh tránh đề tài này.

Hứa Huệ Chanh cũng thức thời, phối hợp với đề tài nói chuyện của anh.

Kiều Diên không ở lại lâu, ăn xong bữa liền chuẩn bị rời khỏi. “Cám ơn bữa tối của cô. Sau khi về Tứ Xuyên thì cũng cố gắng nhé.”

“Vâng, anh cũng phải thật tốt nhé.” Đại khái cô biết được, bóng lưng của cô giống người nào đó mà anh quen biết, cũng có lẽ do nguyên nhân này, nên anh mới tiếp cận cô. Thế nhưng, cái sự thật đó cô không quan tâm. Cô từng có một giấc mộng đẹp, thế là được rồi.

Cô hy vọng anh hạnh phúc. Mà phần hạnh phúc đó là do ai mang lại, đều không liên quan đến cô.

Kiều Diên để lại số điện thoại, “Nếu như có khó khăn gì, thì hãy tìm tôi.” Tuy rằng trước mắt, anh không thể nào cho cô tình yêu, nhưng anh vẫn có thể giúp đỡ cô.

Hứa Huệ Chanh gật đầu, hai tay nhận lấy mảnh giấy đó, “Cám ơn anh, Kiều tiên sinh.” Cũng vì động tác trao mảnh giấy của anh, cô liếc thấy được trong lòng bàn tay của anh có những vết rách nhỏ, lòng cô không khỏi kinh ngạc.

Lúc ở trong hang núi, lòng bàn tay của Chung Định cũng phủ đầy vết thương. Không biết bây giờ Chung Định đã hồi phục thế nào rồi. Còn vết thương của Kiều Diên thì đã mờ đi nhiều.

“Hứa tiểu thư, tạm biệt.”

“Tạm biệt, Kiều tiên sinh.”

Sau đó, Hứa Huệ Chanh nhẩm đi nhẩm lại 11 con số kia, thật sự khắc tạc vào trong lòng.

Khang Hân cuối cùng cũng giúp Hứa Huệ Chanh tìm được số điện thoại của Chung Định.

Cô đụng phải Kiều Lăng ở hành lang hội sở, Kiều Lăng lúc đó đang ôm dính cô “tiểu thư” Nhật Bản đang trên đỉnh danh tiếng dạo gần đây – Hayakawa Riho.

Khang Hân để ý thấy rằng, Chung Định vắng mặt.

Thật ra bất kể là Chung Định hay Kiều Lăng, cô đều cảm thấy sợ hãi. Cô vốn có thể mặc kệ Hứa Huệ Chanh, bo bo giữ mình tránh xa cái đám cậu ấm bệnh hoạn đó, nhưng rốt cuộc thì cô vẫn nhắm mắt đưa chân. Dù sao thì Hứa Huệ Chanh cũng đã từng cứu cô.

Khang Hân lê bước đến phòng bao của Kiều Lăng.

Số điện thoại của Chung Định lấy được rồi, nhưng cái giá chính là bị Kiều Lăng tán cho hai bạt tai. Bởi vì thừa lúc mọi người đang tắm trong men rượu, cô đã xem trộm danh bạ điện thoại của Kiều Lăng.

Bởi hai cái tát tai này, Khang Hân không tiện ra ngoài, bữa cơm với Hứa Huệ Chanh chỉ có thể tiếp tục khước hẹn.

Lúc Khang Hân gọi điện thoại thông báo cho Hứa Huệ Chanh, trên má vẫn còn đang chườm đá lạnh, nói chuyện thôi cũng đau như xé. Cô không nói việc mình bị thương, chỉ báo số điện thoại của Chung Định cho Hứa Huệ Chanh.

“Cám ơn.” Hứa Huệ Chanh nghe ra được Khang Hân nói chuyện không rõ

ràng, quan tâm hỏi, “Chị… có phải là lại bị thương rồi không?”

“Không có gì.” Khang Hân cứng rắn vờ tự nhiên, “Thói quen rồi.”

“Khang Hân, hay là chị cũng ra khỏi đó đi.” Công việc của Khang Hân trước giờ luôn rất tốt, tiền kiếm được chắc là đủ để thương lượng với hội sở.

Lúc này, Khang Hân không chỉ bị đau trên mặt, mà ngay cả trái tim cũng thắt lại, “Sơn Trà…” Cô nhắm mắt lại, nửa câu sau âm lượng trầm xuống thấp, “Chị và cô không giống nhau, chị vào cái nghề này là tự nguyện.” Cho nên dù có đau khổ đến thế nào, thì cũng là đáng đời.

“Chị đi làm việc đây, tạm biệt.” Khang Hân ngắt điện thoại.

Hứa Huệ Chanh chậm rãi đặt điện thoại xuống.

Cô không biết rõ câu chuyện của Khang Hân, nhưng mà cô biết rằng, giờ đây Khang Hân thật sự muốn rời khỏi đó.

Lúc liên lạc với Chung Định, nghĩ tới có thể hắn đang bận, cô bèn gửi tin nhắn cho hắn trước. Tuy rằng cảm giác mà hắn mang đến cho cô, chính là một người cực kỳ không bận rộn.

Tin nhắn đầu tiên của cô là, “Chung tiên sinh, chào anh! Xin hỏi bây giờ anh có tiện để nói điện thoại không ạ?”

Năm phút sau, không có trả lời.

15 phút sau, cũng vậy.

Hứa Huệ Chanh mở máy ra xem lần nữa, mới tỉnh ngộ ra là mình quên ký tên. Thế là, cô thêm một câu, “Chung tiên sinh, chào anh! Tôi là Tiểu Sơn Trà, xin hỏi bây giờ anh có tiện để nói điện thoại không ạ?”

Chưa đầy 30 giây, bên đó nhắn lại một chữ: Ừm.

Đột nhiên tâm trạng của cô trở nên rất hồi hộp, cũng không biết hắn ở đầu dây bên kia tâm tình có tốt hay không. Cô sợ nhất là tâm tình hắn tệ thì sẽ nổi điên lên mất.

Bên này Chung Định đang rảnh rỗi nhàm chán. Hắn vâng mệnh đến nhà hàng này để gặp gỡ vợ tương lai. Thời gian gặp mặt vẫn chưa đến, hắn đặc biệt đến đây trước để ăn đồ điểm tâm ngọt.

Khi tin nhắn đầu tiên của Hứa Huệ Chanh đến, hắn nhìn thấy là con số lạ hoắc, nên mặc kệ.

Sau khi cô gọi điện thoại đến, hắn nhanh chóng nghe máy, mở miệng ra chính là lời cay nghiệt theo thói quen, “Cũng đã một đống tuổi rồi, cô còn không biết ngượng tự xưng là ‘Tiểu’ Sơn Trà.” Hắn cố ý nhấn mạnh chữ “Tiểu.”

Hứa Huệ Chanh nghẹn họng. Hắn nào có biết tên thật của cô, thế nên cô chỉ có thể dùng nghệ danh để tự giới thiệu mình. Hơn nữa, chỉ có hắn là “Tiểu Sơn Trà”, “Tiểu Sơn Trà” miết mà gọi, nên cô cũng gõ theo cái tên đó.

Nghe cô không nói gì, hắn lười biếng, “Cô có chuyện gì?”

Cô vội vàng tiếp lời, “Chung tiên sinh, mấy ngày nữa là tôi về quê rồi. Trước khi đi, tôi đưa trước anh 30 vạn nhé, phần còn lại, sau này tôi sẽ trả từ từ.”

Lời của cô, phần quan trọng là vế ‘trả tiền’ phía sau, Chung Định lại đặt từ then chốt ở nửa vế đầu, “Về rồi thì không trở lại nữa à?”

“Vâng.” Cô tiếp tục hỏi, “Số tiền đó ___”

“Mãi mãi không quay lại nữa?” Hắn lại nhấn mạnh một lần.

“Bên này không có chuyện gì… thì không quay lại nữa.” Người nhà của cô đều không ở nơi này, cô muốn về nhà.

“Phải có chuyện gì chứ?”

“Cái đó thì đến lúc đó mới tính.” Hứa Huệ Chanh nói chuyện rất nịnh nọt, “Chung tiên sinh, nếu như sau này anh đến thành phố G, tôi sẽ mời anh ăn cơm.”

Chung Định hừ một tiếng, “Không có thành ý.”

“… Tôi rất có thành ý mà.”

“Vậy tại sao cô không mời ngay lúc này?” Hắn gẩy nhẹ cái bánh pudding trong ly, “Cái gì mà nếu như sau này, đều là nói suông.”

Cô có chút theo không kịp suy nghĩ của hắn, nhưng vẫn thuận theo hắn, “Hôm nay tôi mời anh ăn cơm vậy.”

Chung Định rất không thèm, “Ai hiếm lạ bữa cơm cô mời chứ, một cân gạo thì có bao nhiêu tiền.”

Hứa Huệ Chanh nghe ra rồi, tâm tình của hắn không được tốt, cuộc điện thoại này cô chọn thời gian không tốt rồi. Cô thấp giọng nói, “Chung tiên sinh, tôi… mời anh ăn thức ăn.” Cô chợt nhớ ra hắn thích ăn đồ ngọt, bèn thêm vào một câu, “Tôi còn mời anh ăn đồ điểm tâm ngọt nữa.”

Chung Định cuối cùng cũng có chút vẻ cười, “Tiểu Sơn Trà, mời khách như thế mới có thành ý.”

Trong lòng cô buồn bực, quái lạ thế nào mà đã trở thành cô phải mời hắn thế này rồi?! Thế nhưng dù sao cô cũng không có gan phản bác hắn, “Chung tiên sinh, lúc nào anh rảnh vậy?”

“Buổi tối. Một chút tôi còn có cuộc họp phải dự nữa.”

“Vậy tôi không làm phiền anh nữa.” Cô nào dám chiếm dụng thời gian hắn họp hành chứ, nên vội vàng nói, “Chung tiên sinh, tạm biệt.”

Chung Định trực tiếp cúp máy, sau đó đưa một miếng pudding vào miệng.

Phía trước có một người phụ nữ bước đi chậm rãi, sau cùng dừng bước ở bàn hắn, “Chung Định?”

Hắn liếc mắt một cái, “Cô là ai?”

Cô gái nở nụ cười, “Chào anh, em chính là vợ tương lai của anh.”

------oOo------

Chương 42

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chung Định đánh giá vị hôn thê của hắn một chút.

Phụ nữ được đám già cổ lỗ sĩ của Chung gia giám định qua, nhan sắc quả nhiên thượng thừa, bộ đồ đặt may cao cấp trên người, lại càng tôn lên đẳng cấp thượng lưu.

Ánh mắt của Chung Định lướt một vòng qua người phụ nữ đó, rồi trở về lại ly pudding trên bàn. “Cô đến sớm rồi.” Lúc ăn đồ điểm tâm ngọt, hắn không thích bị quấy rầy.

“Em không thích để người khác đợi.” Thẩm Thung Nhạn ngồi xuống đối diện hắn, đôi môi đỏ thắm nhếch lên, vờ ngượng ngùng, “Đặc biệt là chồng tương lai của em.”

“Nghe giọng điệu của Hôn Thê tiểu thư, chúng ta quen biết à?” Hắn vẫn không nhìn cô, nhè nhẹ dùng muỗng xắn chiếc bánh pudding.

“Thì ra Hôn Phu tiên sinh không nhớ ra em rồi.”

“Mặt mũi của cô, có chỗ nào khiến người khác ghi nhớ hả?” Đẹp đến nỗi chẳng chút đặc biệt.

Thẩm Thung Nhạn xì một tiếng, sau đó che miệng lại, đôi mắt sáng đảo lên nhìn Chung Định, “Em đã nghe nói từ trước, lời đồn về Hôn Phu tiên sinh,

không được tốt lắm.”

“Thế à.” Hắn thuận miệng đáp một tiếng, tiếp tục ăn một miếng pudding.

“Phụ nữ sợ gả sai chồng, cho nên em có nghe ngóng trước một số chuyện truyền kỳ của Hôn Phu tiên sinh.”

“Ồ.”

“Nghe nói ấy, năm Hôn Phu tiên sinh 14 tuổi, vì phát sinh quan hệ bất chính với cô giáo trong lớp, khiến cho cô giáo bị ép phải nghỉ việc.” Thẩm Thung Nhạn chăm chú nhìn phản ứng của Chung Định, nhưng thấy hắn vẫn thờ ơ hờ hững, bèn tiếp tục cười nói, “Đương nhiên, thời kỳ thanh xuân, khó tránh được chuyện ngông cuồng bừa bãi, em có thể hiểu được.”

Chung Định mất hết hứng thú.

“Em còn nghe nói ấy, hồi học cấp ba, Hôn Phu tiên sinh còn xảy ra chuyện không trong sáng với bạn học nữ cùng lớp, kết quả cô gái có thai ngoài ý muốn. Vốn là một học sinh giỏi giang xán lạn, thế nhưng lại thi trượt, làm hỏng cả một tiền đồ tươi sáng.” Nói đến phần sau, cô nàng càng tăng phần thương tiếc.

Cuối cùng hắn cũng hờ hững liếc Thẩm Thung Nhạn một cái.

“Đương nhiên, chân tướng kỳ thật chính là ba của đứa bé đó không phải là Hôn Phu tiên sinh thân mến của em.” Cô lại che miệng cười duyên, “Em còn nghe nói ấy.”

“Hôn Thê tiểu thư, nước miếng của cô bắn vào ly của tôi rồi.” Hắn thuận tay lấy khăn giấy che miệng ly lại.

“Anh thật đáng ghét.” Thẩm Thung Nhạn lấy từ chiếc túi ra một chiếc khăn tay bằng tơ lụa, nhè nhẹ chấm chấm khóe miệng mình, sau đó cô nàng nhìn chiếc khăn tay sạch sẽ, hài lòng cười lên, “Son môi này quả nhiên không trôi màu.”

Cô nàng tự mình ngây ngất hết một hồi mới giật mình tỉnh lại, “Ài, em nói đến đâu rồi?” Biểu cảm của của nàng hoảng hốt, sau đó lại chuyển thành tươi cười, “Đúng rồi, em lại nghe nói, lúc học đại học, Hôn Phu tiên sinh chơi đùa hết cô nữ sinh ngây thơ này đến cô khác.”

Cô nàng nắm chặt khăn tay, “Trời ôi… Hôn Phu tiên sinh, anh đúng là tay sát gái, người nào yêu phải anh đều chẳng có kết quả tốt đẹp.” Đột nhiên tâm tình của cô nàng biến đổi lớn, cố nặn ra một giọt nước mắt, một tay giữ lấy cổ áo, dáng vẻ vô cùng đau đớn, “Theo những gì đã nói, em thật sự rất lo lắng.”

Chung Định hừ nhẹ một tiếng, sau đó dựa vào lưng ghế sofa, nhàn nhã lười biếng thưởng thức màn diễn của cô nàng.

“Người theo đuổi nhiều vô số đã khiến em rất đau đầu rồi.” Thẩm Thung Nhạn nhíu mày, vẻ u sầu tràn mặt, “Anh tuyệt đối tuyệt đối đừng yêu em nhé. Không thì, một năm bốn mùa, mũ anh đội chỉ có thể xanh tươi như màu đồng nội vào xuân thôi.”

Hắn phì cười ra tiếng.

Cô nàng cầm khăn tay lên, động tác chậm rãi như lau đi giọt nước mắt nơi khóe mi, “Em hy vọng, cuộc sống hôn nhân của chúng ta sẽ vô cùng hoàn mỹ.”

“Nói nhảm xong chưa.”

“Em vẫn còn một chút chuyện.” Vẻ mặt của Thẩm Thung Nhạn lại thay đổi, thương hại mà đồng tình, “Em nghe nói, Hôn Phu tiên sinh ở nơi nào đó có bệnh khó nói. Thời thiếu niên quá mức buông thả, một mai có tuổi rồi, thì sẽ dễ dàng…” Cô ngừng lại, ngược lại kiên định nói, “Nhưng mà, em sẽ không chê bai anh đâu.”

Khóe miệng Chung Định cong lên nụ cười, “Mặt này được hay không, đợi đêm tân hôn hẵng định đoạt. Hôn Thê tiểu thư, nếu như cô không muốn sau đêm tân hôn không xuống nổi giường thì, có thể tiếp tục nói.”

“Vậy em cực kỳ mong chờ đến đêm của chúng ta.” Cô nàng khẽ liếm khóe

môi, “Vì anh, em sẽ chia tay hết những người bạn trai của mình.”

“Không sao cả.” Nụ cười của hắn càng rộng, “Tôi cũng không tính sẽ trung thành với cuộc hôn nhân của chúng ta.”

“Anh nói vậy khiến em đau lòng quá.”

“Tôi còn có chuyện khiến cô đau lòng hơn kìa.” Chung Định đứng dậy, đi đến bên cạnh Thẩm Thung Nhạn, sau đó một tay cầm lấy ly rượu lạnh đã chuẩn bị ở trên bàn, một tay kéo cổ áo của cô nàng ra.

Một ly nước đá đổ vào từ cổ áo.

Cô nàng bị lạnh sợ hãi kêu lên thành tiếng, nhảy dựng dậy.

Hắn nghịch ly rượu trong tay, cười đến là dịu dàng, “Hôn Thê tiểu thư xinh đẹp, cô cứ thế này mà đi khắp nơi đặt điều nghi ngờ chồng tương lai của mình, sẽ ảnh hướng đến tình cảm vợ chồng đấy.”

“Em đều là nghe ngóng được thôi…” Rượu chầm chậm chảy dọc xuống theo bộ trang phục, cơn lạnh thấu xương theo đó mà lan tràn, Thẩm Thung Nhạn không ngừng run rẩy.

“Khéo thật, tôi cũng vậy.”

Cô nàng không nói được lên lời nào nữa.

“Hôn Thê tiểu thư, đợi sau khi chúng ta kết hôn rồi, cô có đặt điều cũng không muộn. Bởi vì thân phận lúc đó của cô càng làm tăng thêm độ chân thật của lời đồn đại.” Hắn trào phúng, “Đương nhiên, cô không có đủ sức quyến rũ khiến tôi muốn chạm vào, nên đó chính là chuyện của mình cô rồi.”

Thẩm Thung Nhạn đang cố làm cho hơi thở của mình ổn định lại.

Chung Định tiện tay ném cái ly xuống bàn, hắn vỗ vỗ lưng của cô nàng, giả dối nói, “Hôn Thê tiểu thư, tôi rất mong chờ cuộc sống hôn nhân của chúng ta.”

“Đương nhiên.” Thẩm Thung Nhạn cóng đến răng lợi va nhau cầm cập.

“Nếu như cô đã biết như thế này rồi, vậy thì, chúng ta có thể bắt đầu cuộc họp.” Hắn gẩy gẩy tóc của cô nàng, “Lạnh lắm hả?”

Cô nàng nhìn hắn, rất muốn nổi sùng lên, nhưng lại cật lực nhẫn nhịn. Đột nhiên cô hắt xì một cái thiệt mạnh, sau đó ngồi xuống, “Vậy chúng ta đi bàn chính sự.” Lúc nói chuyện, cô nàng vẫn không kiềm chế được mà run cầm cập một hồi, lưng của cô quá lạnh, xiêm y ướt nhẹp dính chặt, rất khó chịu.

Chung Định vẫn cười mỉm chi như cũ, trở về chỗ của mình.

Cái gọi là chính sự, chẳng qua chỉ là những việc liên quan đến hôn lễ của hai người.

Hai nhà Chung, Thẩm đã có ba phương án, cũng đã gửi cho nam nữ đương sự, để cho hai người họ thêm một bước xác nhận nữa. Tất nhiên, lần này sắp xếp gặp mặt, thật ta cũng là có ý để cho đôi vợ chồng sắp cưới này quen thuộc nhau một chút.

Đối với hôn lễ, Chung Định không có ý kiến gì, cái nào tốn ít sức nhất thì làm cái đó.

Nhưng Thẩm Thung Nhạn lại muốn cực kỳ long trọng xa hoa, “Người theo đuổi em xếp hàng dài ở ngoài cổng, em gả đi mất mặt thế này, đừng nói là em, Thẩm gia nhà em cũng không đồng ý.”

“Cái giọng phách lối của cô, có thể để lại cho lần kết hôn sau.”

“Nhưng em lại tính cùng anh đầu bạc răng long đấy.”

“Nghĩ nhiều quá. Thẩm gia nhà các cô bây giờ là mới nổi, nếu ngày nào đó sụp đổ, cô nghĩ đám già bảo thủ Chung gia sẽ giữ cô lại sao.”

“Anh nói chuyện thật tàn nhẫn.”

http://tieulun.hopto.org

“Đừng có nhập vai quá. Kế hoạch giản lược này là đủ rồi.” Chung Định cười rất ám muội, “Dù sao, đêm tân hôn mới là chủ đề của chúng ta, không phải sao?”

Đôi môi đỏ của Thẩm Thung Nhạn vểnh lên, “Em thật sự không thể chờ nổi để nhìn thấy Hôn Phu tiên sinh có thể hùng ưng tung cánh.”

Ngoại trừ chuyện hôn lễ, cả hai còn dính dấp đến lợi ích kinh tế của hai nhà Chung Thẩm. Tiêu chuẩn thấp nhất của sính lễ, Chung thị, Thẩm thị đều đã liệt kê đầy đủ từng mục. Chung Định chỉ nhìn lướt qua, rồi ném sang một bên.

Thẩm Thung Nhạn lúc thì hé miệng lúc thì cười hiền, “Lần này em có tính là mười dặm hồng trang không nhỉ?”

“Nếu như không có chuyện gì nữa, thì tan họp.”

“Ngày tháng còn chưa định đấy.”

“Tùy.” Hắn căn bản không để vào tâm, nhắc nhở nói, “Nhắc tôi trước ba ngày, tránh cho tôi về không kịp.”

“Vậy thì Hôn Phu tiên sinh, anh xem ngày tháng bọn họ đã chọn, ngày nào thích hợp?” Thẩm Thung Nhạn nhìn ba lựa chọn đó, ném qua một nụ cười.

Ba lựa chọn đó, chia ra vào tháng ba, tháng năm và tháng sáu.

“Tháng sáu tốt. Nếu như ngày đó mà đổ tuyết, thì càng đẹp.”

Hứa Huệ Chanh lên mạng cố gắng chọn nhà hàng. Nếu như quá rẻ tiền thì cô cảm thấy Chung Định sẽ có ý kiến. Cô chỉ có thể tính toán số tiền của mình, rồi chọn những nơi vừa tầm.

Khoảng năm giờ, Chung Định gọi điện thoại đến nói rằng mình rảnh rồi, đại khái mười phút nữa thì sẽ đến chỗ trọ của cô.

Cô mặc áo khoác vào, vội vàng xuống lầu đợi.

Sau khi chạy xuống đến đại sảnh, cô chợt khựng lại.

Ở đối diện khu lầu trọ này, chiếc xe của Chu Cát Vũ đang dừng ở nơi đó. Trước kia, thỉnh thoảng gã mới qua bên này, đa số thời gian thì gã sẽ không đến.

Cô không biết hôm nay có phải gã đến để kết toán với bên bảo an hay không, cô chỉ thấy sợ.

Hứa Huệ Chanh lặng lẽ núp vào phía sau cây cột, sau đó cô gọi một cú điện thoại, “Chung tiên sinh, tôi đợi ở dưới lầu, anh đến thì gọi điện cho tôi nhé.”

Chung Định ừ một tiếng.

Hắn đến rất nhanh.

Hứa Huệ Chanh nhìn thấy xe của hắn, như thể gặp được thiên thần vậy. Cô vội vàng chạy tới, mở cửa xe rồi chui tọt vào trong. Cô cầu cho động tác của mình coi như là nhanh nhẹn, không gây sự chú ý cho Chu Cát Vũ.

Chung Định liếc mắt nhìn mặt của cô, sắc mặt cô tái mét, trong đáy mắt còn ánh lên vẻ đề phòng. Nhưng, không phải là nhìn về phía hắn.

Hắn cũng chuyển ánh mắt về phía chiếc xe màu đen ở nơi không xa kia. Sau khi quét mắt qua tấm biển số xe, hắn nở nụ cười, “Tiểu Sơn Trà, sợ cái gì?”

Hứa Huệ Chanh dời ánh mắt đi chỗ khác, nhưng vẫn ngơ ngác, cô nhìn Chung Định, thì thào hỏi, “Chung tiên sinh, anh biết đó là ai à?”

“Một người không đẹp trai bằng tôi.” Giọng điệu của hắn rất bình thường.

Vì câu nói này, cô nghẹn họng, nhưng đồng thời, sự hỗn loạn trong lòng cũng lắng dịu xuống. Dường như chỉ cần có Chung Định ở bên, cô sẽ cảm thấy khá yên tâm, tuy rằng hắn nói chuyện theo kiểu khá là ác độc.

http://tieulun.hopto.org

Đôi cánh ác ma của hắn, vì cô mà đã mở ra một khoảng trời mới mẻ.

Địa điểm mà Hứa Huệ Chanh chọn là một căn Dược Thiện Quán.

(Dược: thuốc, Thiện: bữa ăn; quán nấu các món ăn kết hợp giữa thức ăn và các vị thuốc để dưỡng sinh, bồi bổ…)

Khung cảnh rất yên tĩnh, kiến trúc thiết kế còn có cả giếng trời. Sau khi bước vào cửa chính sẽ là một quầy bán thuốc, tiếp sau đó, đi dọc theo thềm đá dài, bên dưới có một con suối nhỏ chảy xuôi dòng, nước trong và sạch đến mức có thể nhìn thấy đàn cá đang tung tăng vui đùa.

Hứa Huệ Chanh ở bên cạnh lén nhìn sắc mặt của Chung Định, chỉ sợ hắn ta phun ra từ ngữ nghẹn họng gì đó.

Cũng may, không có gì.

Cô gái phục vụ đưa hai người họ đến phòng bao, sau đó cười tươi như hoa đưa qua hai quyển thực đơn khá dày.

Sau khi nhận lấy, Hứa Huệ Chanh lễ phép nói, “Chung tiên sinh, anh muốn ăn gì, xin đừng khách sáo.”

Hắn không mặn không nhạt, “Có lúc nào tôi khách sáo hả?”

Cô cười xòa một tiếng, sau đó lật mở quyển thực đơn. Đây là lần đầu tiên cô đến nơi này dùng bữa.

Cô không biết khẩu vị của Chung Định thế nào, chỉ biết rằng hắn thích món ngọt. Cho nên cô lật xem từng món một, cảm thấy món nào mới mẻ thì sẽ khẽ tiếng hỏi hắn có muốn ăn hay không.

Câu trả lời của hắn chỉ là “Ừm”, hoặc im lặng.

Chủ đạo của Dược Thiện quán chính là các món ăn và canh tẩm bổ, cô gái phục vụ ân cần giới thiệu món đặc biệt của quán.

Lúc nghe, Hứa Huệ Chanh hơi lơ đãng, cho đến khi lướt đến trang món ăn của "lộc tiên", cô ngừng lại một chút. Cô cảm thấy Chung Định nên tẩm bổ thêm, không biết bản thân hắn có biết đến vấn đề này hay không.

(Lộc tiên: cơ quan sinh dục đực của các động vật họ hưu sao, công dụng thì khỏi nói ha.)

Kết quả là, hắn chỉ gọi mấy món ngọt tráng miệng, cái gì mà "lộc tiên", "hải mã", hắn chỉ nhìn chưa đến nửa giây đã lật sang trang khác.

Trong khi ăn, Chung Định không nói gì nhiều.

Sau khi hắn buông đũa xuống, Hứa Huệ Chanh mới hỏi, "Chung tiên sinh, bữa cơm này cũng được chứ ạ?"

"Cũng được." Thật ra mùi vị bình thường, chỉ là hơn ở cảnh sắc bài trí. Nhưng nhìn thấy đôi mắt lóe sáng mong chờ của cô, hắn lại sửa lời nói lại. Cũng vào giây phút này, cuối cùng hắn cũng đã biết được, bản thân vì sao lại cảm thấy cô quen thuộc như vậy. Bởi vì đôi mắt sáng lấp lánh của cô, rất giống với con chó mà ngày trước hắn đã nuôi.

Hứa Huệ Chanh nghe được câu trả lời của hắn thì liền thấy yên tâm.

Cô vốn tưởng sau khi ăn xong cơm thì hành trình sẽ kết thuốc, ai ngờ được Chung Định đánh xe một vòng, lượn đến một khu thương mại sầm uất. Hắn có chuyện phải vào một cửa hàng, kêu cô đợi ở ngoài cửa một chốc.

Hứa Huệ Chanh gật đầu đồng ý.

Lúc chờ đợi, cô nhìn thấy nơi quảng trường không xa có một đám người vây lại, thậm chí còn có tiếng nhạc vang lên, kèm theo là tiếng vỗ tay, tiếng cổ vũ.

Cô hiếu kỳ, nên cũng đi đến vòng ngoài cùng nhất của vòng tròn, nhón chân

lên nhìn vào phía bên trong. Thì ra bên trong đang có một cuộc thi nhảy. Có năm, sáu cậu nhóc, phối hợp với tiết tấu âm nhạc, đang nhảy múa rất sôi động.

Bản thân Hứa Huệ Chanh không có tế bào nhảy múa, cho nên đối với những người có thể tùy ý chuyển động thế này, cô rất hâm mộ.

Dần dà, trong đám người vang lên tiếng vỗ tay rất có trật tự.

Cô cũng vừa cười vừa vỗ tay.

Lúc Chung Định bước ra thì không nhìn thấy Hứa Huệ Chanh. Hắn lướt mắt nhìn chung quanh, vừa nhìn đã nhận ra chiếc áo khoác phao màu quýt của cô. Khăn quàng cổ, áo khoác phao, quần vải bông, giày đi tuyết, dường như đều là dấu hiệu tiêu chuẩn của cô.

Cô xoay lưng lại với hắn, đang lắc lư khe khẽ.

Hắn chầm chậm đi đến nơi, đứng ở bên cạnh cô, “Không phải tôi kêu cô đứng ở cửa đợi tôi sao?”

Hứa Huệ Chanh không nghe rõ, cô quay đầu lại, nụ cười trên mặt vẫn sáng rực lên, “Chung tiên sinh.”

Chung Định nhìn thấy chiếc răng khểnh nhòn nhọn của cô, thật mất hứng.

“Bọn họ!” Cô chỉ về phía trước, nâng cao âm lượng, “Đẹp trai (*) quá đi!” Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy thi nhảy trực tiếp, cô rất kích động.

Hắn liếc nhìn mấy cậu trai một cái, bỗng chốc hắn khẽ túm lấy lỗ tai của cô, ghé sát vào mặt cô, khẽ khàng nhả chữ, “Mắt của cô bị viễn thị hả?”

(* Tác giả dùng từ “soái” [帅], ngoài nghĩa “đẹp trai” ra còn có thể hiểu là “ngầu, bảnh”)

------oOo------

Chương 43

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bởi vì khoảng cách của hai người qua gần nên khiến cho Hứa Huệ Chanh hoảng lên, cô lắp ba lắp bắp nói, “Không, không bị… viễn thị.” Tuy rằng cô biết người trước mặt là Chung Định, nhưng gương mặt giống y chang Kiều Diên đó, khiến cho trái tim cô không thể nào chịu đựng nổi, thế nên cô muốn tránh về phía sau.

Chung Định nhéo tai cô vẫn không buông tay, tuy rằng ra sức không mạnh, nhưng cô vẫn bị đau. Cô chủ động lấn về phía hắn ta.

Ban nãy cô không hiểu được câu nói vừa nãy của hắn, bây giờ chuyển góc nhìn rồi, cô liếc nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của hắn, cười làm lành nói, “Chung tiên sinh, anh đẹp trai hơn bọn họ nhiều.”

Gương mặt mây đen che kín của hắn biến thành mưa bụi lất phất.

Cô lại bổ sung thêm một câu, “Anh đẹp trai nhất.”

Lúc này, mưa bụi cũng đã ngừng hẳn, ở một góc mây, ánh dương bắt đầu ló dạng.

Chung Định rất rộng rãi tiếp nhận lời khen của cô, hắn nhẹ nhàng nhéo tai cô một cái, “Tiểu Sơn Trà quả thật tinh mắt.”

Hứa Huệ Chanh cười khan một tiếng, trước giờ cô chưa từng gặp qua anh chàng nào tự luyến như thế. Nhưng mà, hắn có vốn liếng để kiêu ngạo, đường nét ngũ quan rất khôi ngô, chỉ là khí chất thì lại quái dị. Mới thoạt nhìn, chính là cảm thấy hắn buồn bực âm trầm, đương nhiên, tính cách của hắn đích thật vô cùng u ám, lúc vô tình thì thật sự không để lối thoát.

Thế nhưng không biết làm sao, lúc này cô lại cảm thấy hắn có chút… đáng yêu.

Cô lắc lắc đầu, để xua đi cái tính từ không thể nào tưởng tượng nổi kia, sau đó cô nói, “Chung tiên sinh, có phải đến lúc đi rồi không?”

Chung Định “Ừm” một tiếng, buông cô ra, tự mình đi về phía bãi đổ xe.

Hứa Huệ Chanh đi theo hắn vài bước, rồi cô quay đầu lại nhìn những thanh thiếu niên trong nhóm người kia.

Em trai cô cũng đang trong độ tuổi tràn trề sức sống như thế.

Thật tốt.

Khi về đến lầu dưới khu nhà trọ, chiếc xe của Chu Cát Vũ đã không còn ở đó nữa. Hứa Huệ Chanh thầm yên tâm. Sau khi xuống xe, cô vẫy vẫy tay, “Tạm biệt, Chung tiên sinh.”

Đương nhiên Chung Định sẽ không vẫy tay chào cô, hắn đạp chân ga, lái xe rẽ trái ra đại lộ. Lúc đợi đèn giao thông ở ngã tư, hắn đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ một cái.

Có một chiếc xe màu đen ở hướng ngược lại với hắn. Bởi vì dòng xe di chuyển chậm chạp, nên hắn nhìn thấy rõ mồn một biển số của chiếc xe đó.

Là xe của Chu Cát Vũ.

Đèn xanh sáng, ngón trỏ trái của Chung Định gõ ba nhịp trên vô lăng, sau đó hắn nổ máy, tiếp tục chạy lên trước. Chỉ là ở giao lộ tiếp theo, bản thân hắn cũng chẳng biết tại sao thì đã lái vào làn đường cho xe chạy quay đầu rồi.

Bên tai hắn vang lên đoạn đối thoại trước kia với người bạn.

Lúc trước Chung Định đánh xe đến khu thương mại sầm uất, là để vào một cửa hàng mô hình. Diện tích cửa tiệm chẳng qua chỉ khoảng 10 mét vuông, chủ cửa hàng là một anh chàng râu ria xồm xoàm, tên là Việt Tài. Anh ta là bạn học của Chung Định thời trung học, đồng thời cũng là một cao thủ máy

tính, nhưng lại là một trạch nam chính hiệu. (*)

(*) Nguyên tác là [非常宅] – cực kỳ trạch. Từ trạch, có nghĩa gốc tiếng Trung là nhà cửa (trong "điền trạch"), nhưng bây giờ được sử dụng theo nghĩa vay mượn của tiếng Nhật của từ Otaku. Cho nên nói trạch nam/ trạch nữ không chỉ mang ý nghĩa chỉ những người cứ ru rú trong nhà, mà còn chỉ những người cực kỳ cuồng một thứ gì đó như phim, truyện, mô hình… đến mức có phần lập dị.

Lúc nhìn thấy Chung Định, mắt Việt Tài như không mở ra được, "Sao lại tự mình đến đây thế?"

"Tiện đường." Giữa một nùi bài trí tạp nham, Chung Định tìm được một góc vẫn có thể coi là sạch sẽ, hắn đứng ở nơi đó, lấy gói thuốc ra, đưa cho Việt Tài một điếu.

Việt Tài nhận thấy điếu thuốc, ngửi một hơi, "Mày thật dai dẳng, nhiều năm như vậy mà vẫn là mùi này.

"Muốn đổi." Thế nhưng không thành công.

Việt Tài lục tung bàn làm việc một hồi lâu mới tìm được bật lửa, anh ta điều chỉnh dữ liệu của hội sở trên máy tính, "Mày muốn nó đến đâu?"

Chung Định cúi đầu đốt thuốc, "Phải bay cao thì mới té càng đau."

Hội sở của Chu Cát Vũ làm ăn càng ngày càng đi lên, Chung Định biết. Tất cả chuyện này đều trong dự liệu của hắn. Hơn nữa, sổ sách của Chu Cát Vũ, ở nơi này, Việt Tài lúc nào cũng có thể cập nhật.

Việt Tài nhớ đến gì đó, nhắc nhở, "Mày kêu con bé tên Sơn Trà cẩn thận một chút."

Chung Định hơi nhướng mày lên, "Thế nào?"

"Chu Cát Vũ kiếm về mấy thứ thuốc cấm, đoán không chừng chắc là muốn khống chế con bé."

Chung Định hồi tưởng một chút, bản thân lúc đó đã trả lời thế nào. À, hắn nói, “Tra xem công dụng của thứ thuốc cấm đó trước đã.”

Vào giây phút này, suy nghĩ của hắn chẳng thể nhanh bằng hành động. Hắn cứ tự nhiên mà đảo vô lăng, quay đầu xe chạy về khu trọ.

Xe của Chu Cát Vũ quả nhiên dừng ở nơi đó.

Gần đây hội sở làm ăn như cá gặp nước.

Các mối quan hệ bị tắc nghẽn trước kia, nhất thời đã được khơi thông. Những người đẹp ngoại quốc mới đến, người nào người nấy đều là một cỗ máy hút tiền.

Cứ giống như, Hứa Huệ Chanh chính là sao chổi của Chu Cát Vũ vậy. Cô ta vừa đi, gã liền thuận buồm xuôi gió. Ngay cả Má Mì cũng bóng gió như thế. Thế nhưng cơn nóng nảy của Chu Cát Vũ lại cực kỳ bất kham, hơn nữa lại càng ngày càng gắt gỏng.

Món tiền chuộc thân của Hứa Huệ Chanh, Chung Định trả rất chi là sáng khoái. Chu Cát Vũ những tưởng loại lòng tốt đột ngột của Chung Định chỉ là nhất thời.

Chu Cát Vũ đắn đo suy nghĩ kỹ càng, gã không có ý định sẽ gây xích mích chính diện với Chung Định. Sau lưng của tên họ Chung, là những mối xích lợi ích vô cùng khổng lồ. Tầng tầng lớp lớp quan hệ, che phủ cả mấy gia tộc. Chu Cát Vũ chẳng qua chỉ là ông chủ của một hội sở, gã còn muốn lấy lòng Chung Định, nhờ đó mà bước chân vào những con đường làm ăn khác nữa.

Chu Cát Vũ lựa chọn phương cách án binh bất động. Gã cảm thấy cái dạng công tử cậu ấm như Chung Định, chẳng qua chỉ là chơi đùa mà thôi, đến khi mùi vị tươi mới mất rồi, Hứa Huệ Chanh vẫn là vật trong túi của gã. Hơn nữa, cô ta còn có một nhược điểm lớn là không thể bỏ được người thân.

Nghĩ như thế, cơn cáu kỉnh của gã vẫn có thể khống chế được.

Tên thuộc hạ khi trước gã phái đi theo dõi nhà trọ quay về báo cáo rằng, từ sau ngày chuộc thân, Hứa Huệ Chanh không hề gặp gỡ Chung Định.

Chu Cát Vũ nghe xong, cuối cùng gã cũng tươi sáng được một chút. Sau đó, tới khi gã đích thân đến xem xét, thì lại nhìn thấy cô ta và Chung Định đứng dưới hàng hiên che mưa thân mật hôn hít.

Trong mắt của Chu Cát Vũ, đó là một đôi cẩu nam nữ, ở chốn công cộng, làm chuyện bại hoại.

Gã căn dặn thuộc hạ đi bắt em trai của Hứa Huệ Chanh, thế nhưng tên thuộc hạ đó trên đường đi gặp phải tai nạn giao thông, làm chậm trễ thời gian. Đến khi tên đó tìm đến nơi thì em trai của Hứa Huệ Chanh đã bước lên chuyến tàu hỏa quay về thành phố C rồi.

Sau khi nhận được tin tức, Chu Cát Vũ đóng kín cửa phòng làm việc, ở trong vụt roi vào không khí và tường nhà.

Má Mì sợ đến mức chỉ đứng ở ngoài cửa nghe ngóng, không có gan bước vào trong.

Sau khi phát tiết, gã bước ra ngoài, mặt tràn đầy phẫn nộ. Má Mì run rẩy tiến lên hỏi han, gã chỉ ném qua một ánh mắt lạnh băng, rồi sải bước lớn ra khỏi hội sở.

Ai ngờ được, khi đến khu nhà trọ, gã lại nhìn thấy Chung Định và Hứa Huệ Chanh ở cùng nhau.

Chu Cát Vũ âm trầm trở về hội sở. Gần đây gã đã kiếm được một chút hàng. Lúc đầu gã cũng không biết ý đồ thế nào, trong tiềm thức, gã không muốn biến Hứa Huệ Chanh thành trở thành con nghiện. Thế nhưng gã không thể nào khống chế được bản thân mình, gã mong mỏi được nghe thấy tiếng cô ta yếu đuối van xin đến bứt rứt.

Đầu óc của gã bị một ngọn lửa ma quỷ thiêu đốt, sự kiêng dè với Chung Định

cũng thoắt cái không còn vết tích nữa.

Khi Hứa Huệ Chanh nghe thấy tiếng đập cửa uỳnh uỳnh đó thì cô đã kinh hoàng cùng cực rồi. Liên tưởng đến chiếc xe màu đen dừng trước lầu trọ ban chiều, cô đã dự cảm được người bên ngoài là kẻ nào. Trong chớp mắt, sự tuyệt vọng đã đâm chồi sinh sôi trong cõi lòng cô.

Quả nhiên, tiếng nói khó nghe cực kỳ của Chu Cát Vũ vang lên, “Sơn Trà, mở cửa.” Hoàn toàn là giọng điệu ra lệnh.

Cô ôm lấy đầu rúc ở trên sofa, chỉ muốn hoàn toàn ẩn trốn đi.

Gã lại đá một cú lên cánh cửa, “Mở cửa.” Đợi một hồi, gã mới móc chìa khóa ra, mở khóa cửa.

Hứa Huệ Chanh đột nhiên nhảy lên, kêu thét lên một tiếng, đạp lên sofa.

“Sơn Trà.” Cửa vừa mở, Chu Cát Vũ ở ngoài cửa xếch miệng cười gằn, “Phản ứng của cô thật làm tôi tức giận.”

“Không…” Cô đạp tới đạp lui loạn xạ trên sofa, vừa kêu vừa khóc, “Anh đã đồng ý… anh đã đồng ý rồi mà!”

“Vậy thì thế nào.” Gã chậm rãi đóng cửa, cười ngoác miệng, “Tôi đổi ý rồi, không được sao?”

Hứa Huệ Chanh kinh hoàng nhìn gã bước từng bước đến gần, cảm thấy như không khí đã bị rút cạn. Cô ôm lấy ngực mình, nói chuyện rất chật vật, “Vũ ca… anh tha… tha cho… tôi đi…”

Tiếng khóc của cô khiến tâm tình gã trở nên thoải mái, “Tôi phải nhìn thấy cô mới vui.” Nhìn cả một đời, gã mới vui vẻ.

Cô bộp một phát quỳ xuống ghế sofa, gương mặt bi thảm, “Van xin anh… Vũ ca, anh tha… tha cho tôi đi…”

Chu Cát Vũ bước đến gần đưa tay vuốt mặt cô, “Sơn Trà, ở chung với tôi cô đau khổ lắm sao?”

Cô run rẩy không nói được tiếng nào. Biểu hiện của gã có gì đó rất không đúng, giống như đang lên cơn điên loạn vậy.

“Đến đây.” Gã lấy từ trong túi áo khoác ra một cây kim tiêm, đẩy một cái, rồi gã dụ dỗ cô, “Tôi đây có một thứ rất hay, có thể khiến cho cô trở nên vui vẻ.”

Hứa Huệ Chanh nhìn mũi kim nhọn hoắt, lòng bàn chân bắt đầu phát rét, cô hoảng hốt lắc đầu, “Không… không!” Cô thét lên, vùng vẫy phản kháng.

Chu Cát Vũ tay phải giơ ống tiêm, tay trái xé toạt quần áo của cô.

Cô cắn gã một cái thật mạnh, đẩy gã. Lúc hai tay khuya loạn xạ, cô mò được chiếc điện thoại để bàn ở bên cạnh. Cô vơ lấy, dùng sức đập một cú thật mạnh vào đầu của gã, ống nghe vừa vặn văng vào mắt trái gã.

Gã quay đầu, con mắt trái vì bị đập phải mà nhắm lại mấy giây.

Cô ném cả chiếc điện thoại qua, sau đó cô kéo cả chiếc đèn bàn, ném về phía gã.

Mắt gã hoa lên, ống tiêm trên tay phải trượt khỏi tay rơi xuống nền nhà.

Hứa Huệ Chanh chật vật nhảy xuống khỏi sofa.

Chu Cát Vũ nhìn bằng một con mắt, nhanh tay túm lấy eo của cô.

Cô lập tức bị vấp ngã trên nền nhà, mấy cuốn sách trên chiếc tủ kế bên rơi xuống đất.

Gã thuận thế đè nghiến lấy cô.

Hứa Huệ Chanh vừa kêu khóc vừa đá gã, nhưng gã vẫn không chút suy suyễn. Gần như những thứ có thể với tới được ở xung quanh cô đều đã với

lấy, những thứ có thể ném thì đều đã ném hết rồi, nhưng vẫn bị gã lấn người lên. Cô hét khàn cả giọng, “Anh giết tôi đi!” Lời này của cô, đã không biết là đang suy nghĩ cái gì. Tên đàn ông này lúc nào cũng đến đạp nát tương lai của cô.

Cô thoáng nghĩ mọi chuyện đã xong rồi.

Gương mặt của Chu Cát Vũ chợt cứng ngắc lại, gã lấy tay chấm nước mắt của cô, đưa lên miệng nếm thử, sau đó vẹt đám tóc tán loạn của cô ra, “Sao tôi có thể giết cô chứ.” Gã dán sát lại ngửi mùi tóc của cô, “Không có em, tôi làm sao mà sống.” Lời này gã nói cực nhỏ tiếng, hơn nữa cô đang kêu khóc, căn bản là không nghe thấy gì.

Tiếng đập cửa bên ngoài rất gấp gáp.

Hứa Huệ Chanh giật mình, cảm thấy đó chính là ánh sáng hy vọng của mình. Cô thừa lúc Chu Cát Vũ vẫn đang thất thần, đẩy gã một cái thật mạnh, sau đó vớ lấy quyển sách, dùng hết sức ném qua.

Trong khoảnh khắc gã né tránh mấy cuốn sách, cô lại dùng đầu gối làm một cú thật mạnh vào nơi hạ bộ của gã. Lúc gã vì đau đớn mà buông lỏng cô ra, cô vội vàng bò dậy, chạy thật nhanh ra mở cửa.

Lúc đó Chung Định đang tính xô cửa, may mắn là hắn thu thế kịp thời, không lỡ tay làm cô bị thương.

Hắn đón lấy Hứa Huệ Chanh tức thời, hai tay ôm lấy cô.

Cô ôm lại hắn thật chặt, thân thể vẫn còn đang run rẩy, hít thở từng hồi thuận theo cơn nức nở. Vào giây phút này, cô chỉ muốn núp trong vòm ngực này, tìm kiếm cảm giác an toàn.

Chung Định nhè nhẹ vỗ vỗ lưng cô, đôi mắt nhìn vào trong phòng, đen thẫm và tĩnh mịch. Giọng hắn nham hiểm lẫn đau buồn, “Mày thật sự tưởng tao trị không nổi mày?” Hắn nhìn cây kim tiêm dưới nền nhà, gương mặt tuấn tú thoáng phủ lên vẻ tàn bạo.

Từ phản ứng của Hứa Huệ Chanh để suy đoán, cô không bị tiêm thuốc.

Tinh thần của Chu Cát Vũ chợt điên cuồng, “Vậy thì đến đây.”

“Ông chủ Chu.” Chung Định liếc nhìn dáng vẻ vận sức chờ phát động của Chu Cát Vũ, miệng hắn nở nụ cười ma quái, “Tôi ghét nhất là đánh đánh giết giết, đó là hành vi của đám trẻ trâu.”

Nụ cười của Chung Định vừa hiện lên, lý trí của Chu Cát Vũ đã quay lại.

Đại danh của Chung Định, đi theo sau đều là những câu chuyện không tốt đẹp gì. Thế nhưng, Chung Định đích thật không đánh nhau. Người ta đồn rằng, Chung Định sợ đau.

Chu Cát Vũ nặng nề hít sâu một hơi, nới lỏng nắm đấm. Nếu như đối phương là một người bình thường, thế thì dễ xử lý rồi. Nhưng đó lại là thiếu gia duy nhất của Chung gia.

Chung Định cúi đầu nhỏ giọng hỏi người trong lòng mình, “Tiểu Sơn Trà, tên đó đánh cô à?”

Hứa Huệ Chanh rúm ró lắc đầu, ôm lấy hắn càng thêm chặt.

Hắn sờ sờ đầu cô, lúc nâng mắt lên nhìn Chu Cát Vũ, mang theo ý giễu cợt rất rõ ràng, “Ông chủ Chu, đây tạm thời vẫn là khuê phòng của Tiểu Sơn Trà đấy.”

Chu Cát Vũ sa sầm nét mặt. Gã thật sự muốn đánh chết Chung Định, thật sự. Cuối cùng, vẫn là lý trí của gã chiến thắng tâm lý méo mó. Gã nhặt ống tiêm trên mặt đất lên, đi ra ngoài.

Chung Định ôm Hứa Huệ Chanh đi vào phòng, đóng cửa rồi nói, “Tiểu Sơn Trà, thu đọn đồ đạc.”

Hai mắt cô vẫn còn ầng ậc nước, ngây ngẩn ngửa đầu nhìn hắn.

“Sự bất quá tam, tôi không muốn chuyện này tái diễn nữa.” Nếu như ban nãy

vặn gãy xương sọ của Chu Cát Vũ, âm thanh đó nhất định nghe rất đã tai. Đáng tiếc, như thế sẽ làm Tiểu Sơn Trà sợ chết khiếp.

Cô lau lau nước mắt, “Vậy…”

“Cô thích ở nhà có lầu lửng?” Chung Định nhìn quanh phòng khách một lượt, “Chỗ tôi rộng rãi hơn chỗ này của cô nhiều.”

Cô kinh ngạc đến quên cả khóc, cô chỉ chỉ hắn, rồi lại chỉ vào mình, “Chúng… ta…?”

“Ừm, chúng ta.” Hắn vỗ vỗ mặt cô, “Thu dọn đồ đạc, chút xíu rồi đi ngay.”

Hứa Huệ Chanh vẫn còn ngơ ngác, nước mắt vẫn chưa khô.

Đôi mày kiếm của hắn hơi nhướng lên, “Cô còn muốn ở chỗ này à?”

Cô vội vàng lắc đầu, hấp tấp lên lầu trên, bắt đầu thu dọn hành lý.

Chung Định rỗi rãi ngồi ở lầu dưới, gọi một cuộc điện thoại.

“Alo?” Sau khi bắt máy, bên kia truyền đến một loạt tạp âm hỗn độn, xen lẫn tiếng cười.

“Hayakawa Riho, thu lưới.”

Hayakawa Riho hơi nghiêng mặt vào trong góc, “Kết thúc?”

“Ừm, Chu Cát Vũ để cho tôi xử lý.”

Hayakawa Riho cười đẹp như một đóa hoa, “Chung tiên sinh không phải không đánh nhau à?”

“Đánh nhau? Cái đó thật ấu trĩ.” Chung Định quấn lấy dây đèn bàn chơi nghịch, ánh mắt hướng lên bóng người ở trên lầu, nhàn nhạt nói, “Tôi gọi đó là cận chiến.”

http://tieulun.hopto.org

------oOo------

Chương 44

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc trước số hành lý Hứa Huệ Chanh thu dọn không bao nhiêu, cô không có dự tính dọn nhà đến thành phố G. Cô muốn bắt đầu lại từ đầu.

Cho nên chuyến dời đi này, rất nhanh chóng cô đã chuẩn bị xong xuôi.

Cô nhìn quanh căn phòng nhỏ của mình một vòng, sau đó không chút chùn bước, xách túi hành lý lên, đi xuống dưới lầu.

Những đau khổ ở nơi này, cứ để cho chúng mục rữa trong hồi ức đi.

Cô theo Chung Định ra ngoài, đóng của. Sau khi bước vào thang máy, cô nhìn hình ảnh mình trong gương, tự mình lẩm bẩm, “Mình tự do rồi ư?”

“Đúng thế.” Cô tự trả lời, sau đó khóe miệng cong lên một nụ cười.

Chung Định ở bên cạnh nhìn thấy hành vi ngớ ngẩn của cô, không tiếng châm chọc.

Hắn dường như đã coi cô như một gánh nặng, một gánh nặng mà hắn tình nguyện gánh vác. Tuy rằng bản thân hắn cũng chẳng biết phần thương hại này từ đâu mà ra.

Trước kia hắn không phải người tốt.

Đương nhiên, tương lai cũng sẽ không phải.

Hứa Huệ Chanh đến nhà của Chung Định rồi, thì liền tỏ ra rất không tự nhiên. Chung Định quệt vân tay mở cửa, còn cô ở ngoài cửa ló đầu vào, “Chung tiên sinh, tôi có thể ở đây sao?”

http://tieulun.hopto.org

“Nếu cô có nơi khác để ở, thì tùy cô.” Hắn không muốn để ý đến cô, trực tiếp đi vào.

Ở thành phố này, cô không có chỗ để nương tựa, hơn nữa Chung Định còn có thể khiến Chu Cát Vũ e dè. Cô không có chọn lựa khác, thế nên cô cúi gập người thật thấp, thành khẩn nói, “Chung tiên sinh, làm phiền anh rồi.”

Chung Định sắp xếp cho cô là căn phòng khách lần trước cô đã ngủ qua một đêm. Ở tầng dưới, phòng ốc đầy đủ tất cả chức năng cần thiết, cho nên trên cơ bản, cô ở tầng dưới sinh hoạt là được. Còn tầng trên, là địa bàn của Chung Định.

“Tự mình nghỉ ngơi đi.” Chung Định nhàn nhạt nói dứt câu rồi chuẩn bị đi lên lầu.

Hứa Huệ Chanh lại cúi gập người, “Chung tiên sinh ngủ ngon, chúc anh mộng đẹp.”

Hắn không đáp lời.

Cô cũng không để ý đến thái độ của hắn lắm. Đại khái cô biết rằng, cá tính của Chung Định chính là loại khó gần thế này.

Hứa Huệ Chanh tắm rửa xong thì lên giường nghỉ ngơi. Căn phòng này rất yên tĩnh, đệm giường cũng thoải mái, chỉ một chốc thì cô đã ngủ rồi. Lúc giấc ngủ gần đến, một suy nghĩ thoáng qua trong đầu cô, vợ chưa cưới của Chung Định không ở nơi này sao?

Mấy ngày trước Hứa Huệ Chanh ngủ không được yên giấc. Cô lo lắng Chu Cát Vũ sẽ tập kích bất ngờ, sau này gã không hề đến, cô có chút yên tâm, nhưng giấc ngủ vẫn chập chờn.

Đêm này, cô ngủ rất sâu. Cô mơ thấy mình đã về đến nhà, ba cô, mẹ cô, em trai cô ở căn nhà nhỏ đó, hòa hòa thuận thuận, đó là những năm đầm ấm mà cô đã đánh mất.

Trong mơ, cô cười như chưa từng được cười.

Thứ hạnh phúc độc nhất vô nhị khiến cô chìm đắm trong đó, căn bản không muốn tỉnh dậy. Thậm chí đến sáng sớm ngày hôm sau, cô còn cảm thấy như mình vẫn là cô gái nhỏ 16, 17 tuổi vậy. Tất cả những chuyện sau này, đều chưa hề xảy ra.

Cô chớp chớp mắt, trên mặt vẫn treo nụ cười.

Đợi khi cơn mê đi qua, cô hiểu rằng, đó chỉ là một giấc mơ mà thôi. Đột nhiên, trong cơn hụt hẫng giữa mộng đẹp và đời thực, nước mắt cô tuôn rơi. Cô dùng chăn che đầu lại, ở trong đó im lặng để nước mắt tuôn trào, cô cắn thật chặt môi dưới, không để cho mình khóc ra tiếng.

Tình cảm phát tiết một trận, cô dần dần bình tĩnh lại, sau đó rời giường, đi rửa mặt. Lúc đi ra ngoài phòng khách, đôi mắt cô vẫn đỏ au.

Tầng dưới vẫn chỉ có một mình cô. Cô không biết rằng Chung Định chưa thức dậy, hay là ra ngoài mất rồi.

Hứa Huệ Chanh nhìn lên ngưỡng cầu thang, cô nhớ đến tình cảnh lần trước khi nhìn thấy hắn, thật sự rất đáng sợ. Như thế nào cô cũng không nghĩ được, lần sau khi bước chân vào chốn này, thì tâm tình của cô đã thay đổi.

Cô ra ngoài sân phơi lớn, nhìn khung cảnh tĩnh mịch bốn bề, hít thật sâu vào một hơi, cô còn mở rộng hai tay, dường như muốn ôm lấy thiên nhiên vậy.

“Tiểu Sơn Trà, dáng vẻ này của cô rất ngốc.”

Hứa Huệ Chanh cuống quýt quay đầu, nhìn thấy ban công ở tầng trên, Chung Định đang dựa vào lan can, cúi đầu nhìn xuống chỗ cô. Cô lập tức đổi sang gương mặt cười, chào hỏi, “Chung tiên sinh, chào buổi sáng.”

Hắn hừ nhẹ một tiếng, sau đó xoay người rời khỏi ban công.

Cô nhìn theo bóng lưng hắn, trong lòng thầm lo lắng không biết có phải mình có chỗ nào khiến hắn không vừa ý rồi hay không. Đợi đến lúc ăn sáng, cô

mới biết được hắn tại sao lại không hài lòng.

Chị Vương đến đưa cơm sáng như lệ thường, là hai phần.

Chung Định dặn dò, “Tạm thời không cần đưa cơm nước qua đây nữa.”

“Vâng.” Chị Vương không hỏi nguyên do, nghe lệnh làm theo.

Hứa Huệ Chanh liếc nhìn Chung Định, sau đó cúi đầu yên lặng ăn phần của mình.

Đến khi chị Vương đi rồi, Chung Định mới hậm hừ, “Tiểu Sơn Trà, cô chỉ ở nhà tôi ăn không ở không à?”

Hứa Huệ Chanh nghẹn họng, phải một hồi sau cô mới lí nhí nói, “Tôi… không…” Cô thật sự muốn báo đáp hắn, nhưng cô chẳng có gì cả. Còn hắn thì thứ gì cũng không thiếu.

Hắn bĩu môi, “Không biết làm việc nhà?”

Cô nghe ra rồi, vội vàng gật gật đầu, “Biết, tôi biết.”

“Vậy thì làm việc cho tốt vào.” Chung Định cười rất vui vẻ, “Tiền công trừ vào tiền thuê phòng.”

“Vâng, Chung tiên sinh, tôi sẽ làm thật đàng hoàng.” Cô đã biết rằng, hắn sẽ không tốt bụng thế đâu.

Trừ làm việc ra, Chung Định không đặt ra quy định khác. Hứa Huệ Chanh vốn tưởng hắn sẽ liệt kê ra một đống quy định, thế nhưng lại không có.

Chỉ là, ở nhà hắn làm người giúp việc khá vất vả. Bởi vì Chung Định cực kỳ bới móc. Lúc sai khiến cô, hắn tỏ ra cực kỳ vui vẻ.

Sau ngày làm việc đầu tiên, cô mệt tới vừa bò lên giường thì đã ngủ mất tiêu.

Trước kia Hứa Huệ Chanh đã từng suy nghĩ, bản thân mình cứ thế này mà dọn vào nhà Chung Định, vợ chưa cưới của hắn ta mà biết được, chắc chắn sẽ không vui. Tuy rằng cô và Chung Định không hề có hành vi bất chính, nhưng trai đơn gái chiếc ở chung một nhà, thật sự mà nói không có gì thì ai mà tin.

Đối với vợ chưa cưới của hắn, cô có phần hổ thẹn. Thế nên, lúc cô hôn thê kia tìm đến tận cửa, cô không hề có chút sức lực chống đỡ.

Ngày thứ ba khi Hứa Huệ Chanh dọn đến, Chung Định có việc phải ra ngoài, để lại cô một mình ở nhà làm việc nhà.

Khi chuông cửa vang lên, cô ở trong chần chừ cả một hồi. Nếu đã là đến tìm Chung Định, cô xuất hiện hẳn là không tốt.

Nhưng chuông cửa cứ vang mãi

Hứa Huệ Chanh bèn nghĩ lấy thân phận của giúp việc ra ứng phó, thế là cô ra mở cửa.

Cô gái bên ngoài cửa đội một chiếc mũ vành rộng lớn kiểu dáng gợn sóng hơi hướng phục cổ, che mất nửa gương mặt trên, nửa gương mặt dưới lộ ra vô cùng tinh tế, môi đỏ khẽ nhếch lên.

Hứa Huệ Chanh lễ phép mỉm cười, “Xin hỏi cô là ai?”

“Tôi?” Đôi môi đỏ đó cong lên càng thêm đẹp. “Tôi là vợ chưa cưới của Chung Định.”

Hứa Huệ Chanh trong lòng kinh sợ một hồi, trên mặt thì vẫn mỉm cười, “Chung tiên sinh… không có nhà.”

“Tôi biết.” Thẩm Thung Nhạn đưa ngón trỏ bàn tay trái lên đẩy đẩy vành mũ, dứt khoát nói, “Tôi đến là để tìm cô, người thứ ba.”

“Không phải… cô hiểu lầm rồi.” Hứa Huệ Chanh chần chừ không biết nên mở cửa hay không.

“Tại sao cô không mở cửa? Cô không tin tôi sao?” Thẩm Thung Nhạn kéo vành mũ xuống, thấp giọng nói, “Thời đại này, độ tin cậy giữa người với người lại thấp như thế này, đặc biệt là sự hoài nghi của tiểu tam đối với nguyên phối.”

(Nguyên phối: vợ cả, người được chính thức cưới hỏi.)

“Không phải.” Hứa Huệ Chanh suy nghĩ, đây là khu tiểu khu cao cấp, ra vào đều phải xét duyệt nghiêm ngặt, đây chắc không phải kẻ lừa đảo. Cô mở cửa ra, chào đón Thẩm Thung Nhạn đi vào. “Chào cô, tôi là người giúp việc nhà của Chung tiên sinh.”

“Giúp việc?” Thẩm Thung Nhạn chân đi đôi cao gót gót nhọn bước vào nhà, đánh giá xong một lượt Hứa Huệ Chanh, cô nàng bình luận, “Quần áo này, kiểu tóc này, tướng mạo này, thật quá quắt.”

Hứa Huệ Chanh không phản bác lại. Cô nhìn sàn nhà bị đôi giày cao gót đắc tiền giẫm qua, trong lòng cảm thấy, Chung Định chắc sẽ phát cáu đây.

Thẩm Thung Nhạn phút chốc ai thán một tiếng, không biết làm sao đã rút ra một chiếc khăn tay lụa, chấm lên khóe mắt của mình, “Thói đời đi xuống, đạo đức tiêu vong. Tôi đã sớm nghe nói, xã hội bây giờ tiểu tam lộng quyền, chế độ một vợ một chồng nguy khốn trùng trùng.”

“Không phải.” Hứa Huệ Chanh xua xua tay, “Tôi và Chung tiên sinh thật sự không có gì hết.”

“Cô chớ có ngụy biện.” Ngón tay ngọc ngà thon dài của Thẩm Thung Nhạn run rẩy không ngừng, “Cô và anh ta ____” Cô nàng lại thút thít một hồi, rồi mới tiếp tục, “Có phải là ngày ngày đêm đêm sau tấm trướng phù dung, đêm xuân ấm nồng không?”

Hứa Huệ Chanh lắc đầu, “Không có…” Lúc này thì cô hoảng rồi, không biết phải giải thích thế nào.

“Thượng đế ơi!” Thẩm Thung Nhạn đỡ lấy tủ trang trí ở bên cạnh, lệ như

suối trào, rất có dáng vẻ của cây liễu yếu trong gió, “Sao số con khổ sở phải là nguyên phối chứ. Nếu như cô tiểu tam này khuynh quốc khuynh thành thì thôi đi, nhưng tướng mạo bình thường thế này, sao có thể sánh với hoa dung nguyệt mạo của con chứ.”

Hứa Huệ Chanh bị trận chiến này làm sợ cứng người rồi.

“Hôn Phu tiên sinh của con thật sự là mù mắt rồi.” Thẩm Thung Nhạn cuộn khăn tay lên, che mặt nói, “Chẳng lẽ con định sẵn là hồng nhan lận đận sao.”

“…”

“Tình Địch tiểu thư, từ nhỏ tôi đã nhận nền giáo dục cao cấp, mặc dù gặp phải người thứ ba như cô thế này, nhưng tôi cũng là tay trói gà không chặt.”

Hứa Huệ Chanh há há miệng ra, nhưng lại không biết nên nói cái gì. Cô hôn thê này của Chung Định hình như chẳng nghe lọt tai câu giải thích nào cả.

“Tôi biết cô đố kị với nhan sắc trời sinh của tôi. Có phải cô đã chuẩn bị sẵn axit, muốn đến đối phó tôi?” Thẩm Thung Nhạn càng khóc càng lớn tiếng, “Thế giới này đáng sợ quá. Một cô gái xinh đẹp lương thiện như tôi, giờ đã không còn chốn an lành để dung thân nữa. Tôi nên làm thế nào mới tốt đây.”

“Cái đó, tôi không phải…”

“Đúng rồi.” Thẩm Thung Nhạn đột nhiên ngừng khóc, ngẩng mặt lên khỏi khăn tay, “Tình Địch tiểu thư, tôi có một câu hỏi, muốn hỏi thăm cô một chút.”

Hứa Huệ Chanh đã trở nên hoảng lên rồi, “Cô… mời cô nói…”

Thẩm Thung Nhạn thần thần bí bí, “Hôn Phu tiên sinh của tôi, có phải là vừa ngắn vừa nhỏ, còn không đứng dậy nổi không?”

“Không… không có chuyện đó…” Hứa Huệ Chanh gần như là thanh minh cho Chung Định theo bản năng.

“Quả nhiên!” Thẩm Thung Nhạn lại bắt đầu che mặt kêu khóc, “Cô còn nói cô với anh ta là trong sạch, cô cũng đã biết anh ta không ngắn không nhỏ rồi cơ mà.”

Hứa Huệ Chanh biết mình đã nói sai rồi.

“Nguyên phối mệnh khổ quá! Xưa có Bao Thanh Thiên đêm xử án Trần Thế Mỹ, nhưng hiện tại, tôi biết đi tìm ai kêu oan chứ!” Đang lúc Thẩm Thung Nhạn khóc đến huyết lệ tràn mi, túi xách của cô nàng đột nhiên lại truyền đến một loạt tiếng chuông chói tai.

Thế là, tiếng khóc lóc của cô nàng lập tức ngừng bặt. Cô nàng mở túi xách ra, lấy ra một chiếc đồng hồ báo thức lớn, sau đó cô nàng thất sắc kêu to một tiếng, “Á!”

Hứa Huệ Chanh lại giật cả mình.

Thẩm Thung Nhạn ấn tắt đồng hồ báo thức, “Thật ngại quá, tôi nhớ sai giờ rồi.” Cô nàng bỏ đồng hồ vào lại trong túi xách, quyến luyến bịn rịn, “Tình Địch tiểu thư, tôi còn có một buổi diễn xuất phải qua gấp. Chúng ta ngày sau tái chiến, ngày sau tái chiến.”

Rồi cô ta vội vàng chạy ra ngoài, sau đó nghĩ ra gì đó, lại quay đầu lại, đổi trở lại gương mặt hoa lê đẫm lệ, “Nếu như Hôn Phu tiên sinh tuấn dật phi phàm của tôi trở về, phiền cô nói cho anh ta biết, tôi đã đau lòng tận cùng rồi, chuẩn bị đi nhảy xuống biển đây. Kêu anh ta đừng ___” Cô nàng ngừng lại, những câu sau nói với giọng điệu tan nát cõi lòng, “Đừng đi tự vẫn, tôi sẽ đau lòng lắm.”

Thẩm Thung Nhạn đẩy cửa lớn ra, giống như ngâm thơ vậy, đầy ắp thâm tình mà rằng, “A! Biển lớn hỡi biển lớn.”

“Ta đến đây!” Cô nàng nói xong rồi chạy bước nhỏ đi mất.

Hứa Huệ Chanh ngây ra như phỗng, rất lâu sau vẫn chưa hoàn hồn lại được…

------oOo------

Chương 45

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh đi đến bên sofa, ngồi xuống. Đối với cảnh tượng vừa mới xảy ra kia, cô thích ứng không nổi.

Cô không kiềm được lau lau mồ hôi trên trán mình.

Không thể không thừa nhận là, con mắt nhìn của Chung Định cực kỳ lạ lùng, đã đạt đến mức không thể nào tưởng tượng nổi. Thế nhưng, đại khái cũng chỉ có loại phụ nữ đến đi như một trận gió này mới có thể phù hợp với hắn ta thôi.

Suy nghĩ kỹ một chút, đôi vợ chồng sắp cưới này, thật sự là rất xứng đôi.

Cô ngẩn người cả một lúc lâu, đợi đến khi cơn sợ qua đi, cô mới ý thức được một vấn đề nghiêm trọng. Thế là cô vội vàng đi lau sàn nhà.

Dấu giày cô nàng hôn thê đó để lại, Hứa Huệ Chanh phải lau chùi thật cẩn thận, vì sợ rằng chủ nhà này trở về mà phát hiện, thì lại sa sầm mặt mất.

Rất lâu rồi Hứa Huệ Chanh không dọn dẹp vệ sinh như thế này. Căn nhà này của Chung Định, trên dưới có hai tầng, hắn để cho cô phụ trách hết. Một ngày cơm ba bữa, cô cũng phải đắn đo suy nghĩ khẩu vị của hắn. Cô còn phải ra sân phơi lớn tưới hoa, nhổ cỏ. Vẫn may là, mỗi ngày có người chuyên đưa rau quả thịt cá tươi đến, nếu không, cái vị trí chân chạy mua rau cũng là của cô luôn.

Chung Định sai bảo cô như là lẽ đương nhiên vậy, cứ như rằng cô vốn là người làm của hắn không bằng.

Hứa Huệ Chanh lau xong sàn nhà thì lại vội vàng chạy vào nhà bếp chuẩn bị bữa tối.

http://tieulun.hopto.org

Cô dọn vào ở hai ngày, hắn đều ở nhà, buổi tối cũng không ra ngoài tiêu khiển. Cô rất buồn bực, lúc nào thì Chung Định mới đi hẹn hò với vợ chưa cưới của hắn chứ. Đợi một lát có phải cô phải nói rõ tình hình hôm nay với hắn không, để hắn có thể giải thích một chút với cô vợ chưa cưới của hắn.

Nghe tiếng chuông từ ngoài cửa truyền đến, Hứa Huệ Chanh vội lau tay vào tạp dề, nhoẻn miệng cười chạy ra ngoài. Cô chủ động xách dép lê cho hắn, còn rất lễ phép chào hỏi, “Chung tiên sinh, anh về rồi.”

Chung Định rũ mắt nhìn dáng vẻ nịnh hót cong lưng đón chào hắn của cô, hắn châm chọc, “Tiểu Sơn Trà, cô càng ngày càng giống Thiêm Tài nhà tôi rồi.”

Cái tên “Thiêm Tài” kia, Chung Định nói đó là con chó hắn ta nuôi. Hắn còn từng miêu tả rằng, lúc cô cười giống y chang Thiêm Tài. Đúng thế, hắn dùng cái từ “giống y chang.” Lúc Hứa Huệ Chanh nghe thấy thế, cô cúi đầu rửa chén, không nói lời nào.

Bây giờ cô cũng không nói gì, nụ cười thoáng nhạt đi đôi chút.

Lúc cô vui vẻ, thì sẽ để lộ ra một chiếc răng khểnh. Những chiếc răng khác đều rất ngay ngắn, riêng chỉ có chiếc răng này bị mọc lệch. Trước khi Chung Định cảm thấy chiếc răng khểnh nhỏ này cực kỳ sát phong cảnh, nhưng nếu giờ không nhìn thấy, hắn lại cảm thấy không mấy vui vẻ. Hắn vượt qua cô đi vào bên trong, miệng nói, “Bữa sau đưa cô đi gặp Thiêm Tài, cô sẽ thấy giống y như soi giương vậy.”

(Sát phong cảnh: tổng thể rất hoàn hảo nhưng có một chi tiết lỗi khiến cho bức tranh hỏng bét, ví dụ như một cô hoa hậu nhoẻn miệng cười xinh đẹp vô cùng như kẽ răng lại dính thức ăn vậy =.,= Có thể hiểu là ‘làm cụt hứng’)

Hứa Huệ Chanh im lặng trở về nhà bếp.

Thành phố D có thói quen uống canh. Lúc mới đến thành phố này, cô không hiểu tại sao ngày nào cũng phải uống canh. Cô cũng không biết hầm canh, sau này, cô liền mua một cái nồi hầm bằng điện, cho bớt việc.

Lúc cô đến nơi này, cũng muốn làm việc như thế, nhưng Chung Định lại không thích thứ sản phẩm công nghệ cao này.

Thế nên, cô chỉ có thể đi học "chiêu thức" từ chị Vương.

Chị Vương cực kỳ vui vẻ, "Đây là lần đầu tiên có một cô gái đích thân hầm canh cho Chung tiên sinh đấy."

Hứa Huệ Chanh cười gượng. Cô thầm nghĩ trong lòng, hắn chưa từng thuê người giúp việc tuổi còn trẻ hay sao?

Sau khi chị Vương chỉ bảo, lại nói thêm, "Ngày trước mấy cô nữ sinh cấp hai cấp ba, đều là tặng sôcôla hết. Mỗi khi đến trung tuần tháng hai ấy, mấy món quà đó gửi đến, chất thành đống cũng chẳng có nơi để chất. Sau đó, Chung tiên sinh cho một mồi lửa đốt sạch hết, còn nói là thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh rồi." Chị ta thở dài, "Sạch thì sạch thật, im cũng im thật, thế nhưng không còn cô gái nào đến tặng quà nữa."

Hứa Huệ Chanh nghe thế, thấp giọng nói, "Thật sự là chuyện anh ta có thể làm." Nếu như tính cách của Chung Định là kiểu thân thiện thì, những cô gái gục ngã vì hắn chắc chắn là phải chất hết xe tải này đến xe tải khác. Ừm, nếu như giống Kiều Diên.

Tuy rằng chị Vương có truyền nghề thế nào thì trong vòng hai ngày ngắn ngủi, khả năng nấu nướng của Hứa Huệ Chanh cũng không thể nào tiến bộ vượt bậc được, cho nên canh cô hầm, so với của chị Vương là ở hai đẳng cấp khác nhau.

Tốt xấu thì, Chung Định cũng không còn chê bai nữa.

Lúc hai người cùng ăn cơm, Hứa Huệ Chanh nhắc đến chuyện cô hôn thê của hắn, nói rằng, "Chung tiên sinh, hôm nay vợ chưa cưới của anh có đến." Cô đang tính tiếp tục giải thích chuyện mình bị hiểu nhầm thành tiểu tam, ai ngờ, Chung Định đã bay đến một câu, "Vợ chưa cưới nào?"

Cô ngây ngẩn cả người. Thì ra còn có mấy cô nữa à? "Tôi… tôi không biết cô ấy là cô nào, cô ấy… rất đẹp." Gương mặt của cô hôn thê đó, thật sự rất

xinh đẹp.

“Không quen biết.” Chung Định đã không nhớ được dáng vẻ của Thẩm Thung Nhạn như thế nào nữa. Hắn biết cô ta đẹp, nhưng không có ấn tượng gì cả.

Hứa Huệ Chanh giơ đũa, quên cả gắp thức ăn, “Không phải là sắp kết hôn với anh sao?”

“Ai quy định phải quen nhau mới có thể kết hôn?”

Càng tiếp xúc với hắn lâu ngày, cô càng cảm thấy thế giới quan của hắn rất kỳ quái. Cô nhíu mày, “Vậy tại sao phải kết hôn?”

Tại sao à? Chung Định nhướng mày, cười trào phúng, “Bởi vì, thế đó.” Bởi vì cô ta họ Thẩm, mà Thẩm gia chỉ có một người này có thể gả đi. Nguyên nhân đơn giản làm sao.

Hứa Huệ Chanh cắt đứt lòng hiếu kỳ của mình, “Chung tiên sinh, tôi chúc anh hạnh phúc.”

“Ờ,” Hắn thờ ơ đáp lại một tiếng, sau đó nếm một ngụm canh nóng, thưởng thức kỹ càng mùi vị thế nào.

Hứa Huệ Chanh dù có chậm hiểu hơn nữa thì cũng có thể cảm nhận được, đối với hôn sự này, hắn không hề quan tâm. Cô liên tưởng đến cái dáng vẻ thần kinh không bình thường của cô vợ chưa cưới của hắn, trong lòng đôi phần thấu hiểu, đại khái đây không phải là tự do yêu đương.

Trước kia cô đã nhìn quen đám đàn ông quá trớn ở bên ngoài. Có vài khách hàng chính là trong nhà đã có vợ có con, nhưng vẫn ra ngoài tầm lạc. Cô đã ngụp lặn nhiều năm trong chốn tăm tối của xã hội, nhưng đối với chuyện hôn nhân, cô vẫn còn giữ một niềm khao khát.

Tựa như kiểu trong hoạn nạn có nhau của ba mẹ cô vậy.

Tuy rằng, bản thân cô thì đã đánh mất tư cách đó từ lâu.

http://tieulun.hopto.org

Ngày bay của Hứa Huệ Chanh là hai ngày tới. Vé máy bay thời điểm hết năm khó đổi, lúc cô gia hạn ngày giờ thì đã không thể kéo dài thêm được nữa.

Lúc trước Chung Định không hỏi cô lúc nào đi, sau bữa tối, hắn mới biết là cô sắp sửa đi. Hắn liếc một cái, "Cô đến đó rồi, có nơi ở chưa?"

Cô lắc lắc đầu, "Tôi sẽ tìm một căn phòng để thuê trước, ổn định rồi sẽ tính sau." Cô chưa từng đến thành phố G, nhưng nghĩ đến người nhà của cô đều ở nơi đó, cô liền cảm thấy rất thân thiết.

"Không ở đây đón tết hả?"

Cô lại lắc đầu, "Tôi qua hết tết rồi thì sẽ ở nơi đó tìm việc làm." Ở nơi này đón tết, cô chưa từng có được tâm trạng vui vẻ.

Chung Định lấy một viên đường trong hũ đường ở bên cạnh, rồi hắn cho vào trong miệng, "Cô muốn tìm công việc thế nào?"

Lúc Hứa Huệ Chanh mới vào ở, đối với việc hắn thích đường như mạng sống, cô còn giật cả mình, sau này, dần dần rồi cô cũng quen. Con người hắn ở nhà, hoàn toàn không giống khi ở bên ngoài. Cô trả lời, "Kiểu như nhân viên phục vụ, rửa chén." Bởi vì khá dễ kiếm việc.

"Chỉ thế thôi?"

"Tôi… không có bằng cấp…" Cô nói khe khẽ, có cảm giác kém cõi không thể nào che giấu được. Trong cái thời đại sinh viên đại học đầy đường này, kiểu như cô, cũng chỉ có thể làm những việc kiểu đó thôi. Ở trước mặt Chung Định, thật ra cô cũng không cảm thấy hổ thẹn gì. Nhưng lần này thì, ngoại lệ.

Chung Định tiếp tục nhàn nhạt hỏi, "Học lực cao nhất là gì?"

"Cấp… hai…" Đầu cô không thể cúi thấp hơn được nữa.

“Mù chữ.” Hắn kết luận.

Bởi vì từ này của hắn, Hứa Huệ Chanh cảm thấy như bị đâm một nhát, cô cắn môi lại, không phản bác.

Chung Định không biết lúc nào đã rời khỏi sofa, đứng ở trước mặt cô. Hắn nâng cằm cô lên, “Tiểu Sơn Trà.”

Lúc này cô mới nhận ra, trong mắt hắn là một mảng ý cười trong trẻo, chứ không phải kiểu châm chọc như lúc thường nữa.

Hắn cong khóe miệng lên, “Nói xem nào, ai đẹp trai nhất?”

“Chung tiên sinh, anh đẹp trai nhất.” Câu nói này, Hứa Huệ Chanh đã nói cực kỳ tự nhiên rồi.

“Tiểu Sơn Trà.” Đôi mắt của Chung Định cong cong như vành trăng lưỡi liềm, “Có muốn nhìn thấy Chung tiên sinh đẹp trai hơn nữa không, hửm?”

(Lần nữa, mấy câu cuối tác giả dùng từ “soái”, ngoài nghĩa “đẹp trai” ra thì còn có thể hiểu là “bảnh, ngầu, giỏi…”)

------oOo------

Chương 46

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên Hứa Huệ Chanh làm sao dám trả lời “Không muốn” được.

Cho nên, cô theo hắn đi lên lầu, trong lòng buồn bực không biết tiếp theo hắn còn muốn tự luyến thế nào nữa đây.

Tầng lửng lầu trên mới là khu vực hoạt động của Chung Định.

Lúc Hứa Huệ Chanh mới lên quét dọn vệ sinh ở trên này, chỉ mỗi căn phòng tập thể hình đã khiến cô mệt đến không đứng thẳng lưng nổi.

Nơi này còn có một gian phòng phẩm rượu.

(Phẩm: thưởng thức, bình phẩm)

Cô không biết rốt cuộc thì Chung Định yêu rượu đến mức độ nào, chỉ là cô đã hết cả hồn khi nhìn thấy số lượng chai rượu trưng bày trong này.

Cô càng không ngờ tới, hắn muốn ở nơi này khoe mẽ làm màu.

Sau khi máy hát nhựa màu đen chuyển động, Chung Định xoay đầu lại nhìn Hứa Huệ Chanh một cái. Cô thận trọng đứng ở ngưỡng cửa, vầng sáng vàng từ đèn tường hắt lên tóc cô, nửa gương mặt ẩn trong bóng tối.

Hắn đi về phía quầy bar, "Tiểu Sơn Trà, đến đây ngồi."

Hứa Huệ Chanh không đoán ra được ý đồ của hắn, nghe lời ngồi xuống chiếc ghế bên quầy bar.

Ngón tay của Chung Định nhảy múa trên các tủ rượu, rồi rút ra mấy chai.

Khi hắn tung hứng mấy chiếc ly đong rượu, cuối cùng thì cô cũng biết hắn muốn làm gì. Cô ngây ngẩn nhìn.

Cậu chàng bartender làm ở bar rượu trong hội sở, là một người có dáng vẻ bình thường. Dù sao thì nơi đó phần đông khách hàng đều là nam giới, bày một anh chàng đẹp trai ở quầy bar cũng chẳng có ích gì. Nhưng mà cậu chàng bình thường đó, kỹ thuật biểu diễn pha chế thật sự rất khá, thường hay thể hiển kỹ năng của mình. Những "tiểu thư" các cô, khi nhìn thấy cũng hay hoan hô tán thưởng.

Kỹ thuật của Chung Định và cậu chàng trong hội sở không giống nhau.

Chung Định không biểu diễn kỹ thuật quăng chai rượu lên không trung màu mè khoa trương, hắn chỉ thỉnh thoảng làm những động tác gọn gàng linh hoạt, nhưng cũng rất thú vị. Ví dụ như, lúc tay trái đang rót rượu vào ly đong rượu, thì những món dụng cụ pha chế lại đang nhảy múa trên khuỷu tay phải

của hắn. Ví dụ như, lúc hắn hờ hững hất rượu khỏi một cái ly, Hứa Huệ Chanh nhìn đến không chớp mắt, sau đó, phần rượu đó vẽ lên một đường parabon ở trong không trung, quả nhiên là rơi hết vào một cái ly khác.

Cô thở dốc vì kinh ngạc, sau đó nhiệt liệt vỗ tay, “Chung tiên sinh, anh thật lợi hại!”

Chung Định đã rất lâu rồi không có khán giả, đương nhiên, hắn cũng không để ý đến điều đó lắm. Hắn không hề nhìn cô lấy một cái, chuyên chú vào ly đong và chai rượu trong tay mình. Đến khi đẩy cho cô một ly rượu cocktail màu hồng nhạt, hắn mới liếc nhìn chiếc răng khểnh của cô, bĩu môi nói, “Dáng vẻ của cô bây giờ ngốc kinh dị.”

Hứa Huệ Chanh che ý cười lại, nâng ly rượu lên, nhấp một ngụm rượu, có chút chua chua, nhưng vị ngọt thì nhiều hơn. “Chung tiên sinh, anh đã từng học đó hả?”

“Ờ.” Hắn nghịch mấy cái ly đong rượu trong tay, “Hồi trung học, thường hay cúp tiết đi bar chơi.”

Cô lại uống một hớp lớn, “Vậy chẳng phải học rất nhiều năm sao?”

“Đừng uống vội quá.” Cô gái xem rượu của hắn pha chế như nước lã mà uống này, rõ ràng không có chút tiềm chất thưởng thức rượu gì hết. “Trung học toàn chơi cái này.”

Cô nắm ly rượu, lắc một chút, “Anh không đến trường học à?”

“Không đi.” Chung Định cười lên, giọng điệu rất đắc ý, “Nhưng mà, tôi tốt xấu gì cũng lăn lộn được hết cấp ba, nhiều hơn cô ba năm.”

Hứa Huệ Chanh trợn to hai mắt. Cái thời đại này, tốt nghiệp cấp ba thôi mà đáng tự hào thế sao. Nhưng mà, bởi câu nói này của hắn, nỗi tự ti ban nãy của cô đã vơi đi hơn phân nửa. Cô tiếp tục uống thêm một hớp rượu, đổi chủ đề khác, “Chung tiên sinh, cái này có tên không?” Cô tuy là người ngoài nghề, nhưng cũng biết rượu pha chế đều có những cái tên rất khó hiểu.

“French kiss.” Chung Định nói xong, xấu xa cười cười, “Lúc cô học cấp hai có học tiếng Anh không? Nếu không có, tôi dịch cho cô biết, rượu này tên tiếng Trung là “Tôi rất ngốc”.”

“Lúc cấp hai cũng có học tiếng Anh mà…” Cô lẩm nhẩm rồi lại uống thêm một hớp, mùi vị rất ngon, nhịn không được lại muốn nếm nữa, cứ một ngụm một ngụm như thế, cuối cùng cũng thấy đáy ly rồi. Cô mím mím môi, trong vòm họng vẫn lưu lại mùi rượu ngòn ngọt, so với những món đồ uống có cồn trước kia cô từng uống, thật sự là ngon hơn rất nhiều.

Hắn có tâm trạng thích thú, cứ một ly rồi lại một ly, năm màu rực rỡ bày thành một hàng.

Hứa Huệ Chanh là một khán giả xứng đáng với chức vụ, vừa vỗ tay lại tán tụng, cực kỳ nịnh hót, chỉ có điều nói chuyện thì càng lúc càng choáng váng mặt mày. Tửu lượng của cô, trong hội sở đã từng luyện qua, chỉ là, lúc ban đầu uống rượu vội vàng quá, chẳng bao lâu thì đầu đã nặng trình trịch.

Cô một tay nâng má, đôi mắt mơ màng nhìn người đàn ông ở trước mặt.

Dưới vầng sáng vàng mờ, mặt mày của hắn vẽ lên những đường nét tuấn tú đầy cám dỗ.

Trong bầu không khí thế này, quả thực là rượu không say người mà người đã tự say rồi. Đầu lưỡi của Hứa Huệ Chanh có chút líu lại, “Chung tiên sinh, anh… anh là … Chung tiên sinh hả?”

“Đáng đời.” Chung Định nghe giọng nói của cô thì liền biết cô đã say, “Bảo cô đừng uống vội vậy mà.”

“Chung tiên sinh, anh trông rất… rất giống… một người.”

Hắn lườm cô một cái, “Chẳng ai nói tôi trông giống quỷ cả.”

Cô lắc đầu, lắc rồi lại lắc, rồi nằm sấp xuống mặt quầy bar. Sau đó cô miễn cưỡng chống cằm mình lên, ngửa đầu nhìn hắn, phản bác rằng, “Không phải giống… một người, là… giống… một người.”

“Hết líu lưỡi rồi hẵng nói chuyện với tôi.”

Hứa Huệ Chanh phát ra những tiếng “rù rù” không rõ ràng, có vẻ như cô thật sự đang làm cho lưỡi mình hết líu vậy, cô cười thật tươi, “Tôi nói… anh nghe… tôi quen… một, một anh chàng, dáng vẻ cực kỳ đẹp trai, cực kỳ đẹp trai đấy…”

Chung Định liếc qua một ánh mắt lạnh lùng.

“Anh ấy đối với tôi rất tốt… rất tốt đấy…”

Hắn càng lạnh lùng hơn.

“Tôi có… số điện thoại… của anh ấy…” Cô nấc một cái, “Nhưng tôi không dám tìm anh ấy…”

“Cút ra ngoài.”

Hứa Huệ Chanh hoàn toàn không nghe hắn nói, cô vỗ vỗ lên môi mình, tiếp tục tự nói tự nghe, “Tôi rất vui… nụ hôn… đầu của tôi… là anh ấy.”

Chung Định chế nhạo, “Loại như cô, còn có nụ hôn đầu hả?”

“Tôi… có.” Cô đỡ lấy đầu, ngồi thẳng người dậy, “Tôi không hôn… bọn họ… tôi ghét lắm!”

Hắn đặt ly đong rượu và đồ pha chế xuống, giọng điệu xấu xa, “Cô đúng là rất đáng ghét.”

“Tôi không… đáng ghét…” Suy nghĩ của cô và hắn đã không cùng một tần số rồi, “Anh ấy rất ấm áp.”

Chung Định cắt ngang, “Cô nhớ nhung như thế, tôi còn tưởng nó là núi lửa, thì ra là suối nước nóng thôi à.”

“Anh không hiểu… không nói với anh nữa…” Hứa Huệ Chanh cứ nói, rồi lại

úp nghiêng mặt xuống bàn. Hai mắt cô nhắm lại, ngón tay khẽ vuốt lên bờ môi của mình.

Động tác ấy ánh lên trong mắt của Chung Định, không duyên không cớ đã khiến hắn nổi tâm tư. Hắn đỡ vai của cô, cúi đầu xuống, "Tiểu Sơn Trà."

"Ưm…" Cô mơ mơ màng màng, mở nửa con mắt lên. Nhìn thấy hắn tiến đến gần, cô ngẩng đầu lên, muốn ngồi dậy, nhưng vừa vặn lại tạo cho hắn một góc độ. Hắn đổi lại giữ chặt lấy đầu của cô, nghiêng người ngậm lấy môi của cô.

Hứa Huệ Chanh hoảng hốt không chút sức lực, chỉ có thể bị động nghiêng đầu tiếp nhận cuộc tấn công của hắn.

Hoàn toàn không giống với lần với Kiều Diên. Cái kiểu xâm lược mạnh mẽ này, là Chung Định.

Với Kiều Diên, chỉ là hai bờ môi tiếp xúc với nhau trong vài giây.

Còn Chung Định, lại xộc vào trong miệng của cô, dường như muốn đoạt đi hơi thở của cô vậy. Cô né tránh sự truy quét của hắn, nhưng lại bị hắn dồn đến không chốn để chạy.

Cô không biết, có phải là do tác dụng của hơi cồn hay không, dưới động tác hôn mút của hắn, cô cảm thấy mình nóng đến sắp sửa tan chảy mất rồi.

Nửa đêm Hứa Huệ Chanh thức dậy, hoảng sợ cả một hồi.

Trí nhớ của cô dừng tại thời điểm uống rượu, những sự việc phát sinh sau đó thì, tương đối hỗn loạn.

Quá trình Chung Định và cô hôn nhau, rốt cuộc là cảnh trong mơ hay là hiện thực, cô đã không phân biệt được rõ ràng nữa.

Cô cúi đầu nhìn quần áo của mình, là bộ đồ của hôm qua.

Hứa Huệ Chanh xuống giường đi vào phòng về sinh, cô nhìn mình ở trong giương, sau đó cô nhìn chằm chằm vào. Môi dưới của cô, có một vết thương, màu sắc cực kỳ nổi bật.

Cô đưa tay sờ sờ, một trận đau đớn truyền đến. Đó… cô và hắn thật sự đã hôn nhau?

Cô ảo não ngồi xuống bồn cầu, gắng sức hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó là như thế nào, nhưng chỉ có thể tóm được những mẩu ngắn rời rạc. Mà điều cô không thể nhớ được, đó là ai chủ động trước. Chỉ sợ cô uống say rồi, lại nhận nhầm hắn là Kiều Diên.

Hứa Huệ Chanh chuẩn bị tắm rửa rồi đi ngủ lại. Vào lúc cô cởi quần áo ra, lại kinh sợ đến cứng người.

Vùng gáy cổ của cô, có mấy dấu vết. Không giống với dấu răng của Kiều Lăng. Những vết loang lổ màu hồng nhạt đó, có mùi vị mờ ám. Ánh mắt của cô tiếp tục hướng xuống dưới, sau đó cô khe khẽ thở phảo một hơi. Những vị trí khác không có dấu hôn.

Không biết tối qua cô và Chung Định đã bắt lửa cướp cò thế nào, nhưng từ tình trạng hiện tại, xem ra cuối cùng đã không thành.

Hứa Huệ Chanh đứng dưới vòi hoa sen đến ngây cả người.

Cô chẳng thể nào nghĩ tới rằng, Chung Định và cô sẽ hôn nhau nồng nhiệt như thế. Dù sao thì, cô chỉ là một cô gái điếm rẻ tiền thôi.

Có lẽ… hắn cũng đã say rồi.

Hứa Huệ Chanh tắm rửa xong, thay một bộ quần áo sạch sẽ, đi ra nằm lại xuống giường, nhưng cô lại khó có thể ngủ được.

Chung Định cứu cô, cho nên cô mang tâm tình báo ơn ở chung với hắn.

Cô chưa từng suy nghĩ quan hệ của hai người theo chiều hướng đó. Mắt của

hắn cao hơn đầu, tất nhiên là không để cô vào mắt. Mà cô rời khỏi hội sở, cũng muốn bắt đầu lại từ đầu, không muốn tiếp tục đi trên con đường bán thân nữa.

Thế nhưng, bây giờ cô mới ý thức được, cho dù cô trong sạch hóa quan hệ của hai người đến thế nào, thì họ vẫn là một nam một nữ.

Chung Định không bị liệt dương, hắn sẽ có những nhu cầu bình thường. Mà dưới sự ham muốn, cô và hắn ở chung một nhà, thật sự là không tốt.

Nhưng suy nghĩ lại, Chung Định chắc hắn sẽ không đói bụng ăn quàng đâu. Ví như chuyện tối qua, hắn đã để lại dấu ấn rồi, nhưng cũng thoát thân rút lui rồi đấy thôi.

Hứa Huệ Chanh ở trong phòng lo lắng Chung Định nín nhịn quá lâu thì sẽ thú tính đại phát, nhưng qua ngày hôm sau, Chung Định đã có đường để giải quyết.

Ngày đó, Hứa Huệ Chanh liếc nhìn sắc mặt của Chung Định, thấy hắn chẳng có gì bất thường, nên cô cũng không nhắc đến chuyện tối qua.

Cô vẫn nấu cơm, quét dọn cho hắn.

Ban ngày Chung Định ở trong thư phòng lầu trên, đến tối, hắn xuống lầu, ăn vận nghiễm nhiên là bộ dáng sắp đi ra ngoài.

Lúc đó Hứa Huệ Chanh đang ở ngoài sân phơi lớn lau chùi ghế lười.

Chung Định đi đến bên cô, “Tiểu Sơn Trà, theo tôi ra ngoài một chuyến.”

“Hả?” Trước đó cô không cảm giác được hắn đã ra ngoài, giật nảy cả mình, “Đi đâu ạ?”

Hắn nhàn nhạt hỏi lại, “Tôi cần phải báo cáo cho cô sao?”

Hứa Huệ Chanh không lên tiếng.

Lúc gần đi, Chung Định kêu cô trang điểm.

Cô sửng người, “Tôi không biết.”

“Làm cái kiểu cô biết ấy.”

“Đồ trang điểm tôi vứt rồi…”

Chung Định kéo cô đi đến một cửa tiệm bán đồ trang điểm. Đợi khi Hứa Huệ Chanh chọn xong một bộ, hắn liền ra lệnh cho cô trang điểm xong rồi hẵng đi. Thế nên ở trước ánh mắt sửng sốt của nhân viên bán hàng, Hứa Huệ Chanh lại biến về bộ dáng trang điểm đậm lè sặc sỡ của mình.

Nhân viên bán hàng cười khan, có lòng tốt hỏi, “Có cần giúp không?”

Chung Định lại nói, “Cứ như vậy, rất tốt.”

Cho đến khi vào một tòa nhà tĩnh mịch, Hứa Huệ Chanh mới biết Chung Định đưa cô đến đây để làm gì.

Đây là vila tư nhân của hệ thống hội viên, những cô gái đứng ở đại sảnh, cô nào cũng cao gầy xinh đẹp. Nói đơn giản một chút, đây là nơi cho đàn ông đến tìm thú vui.

Nhân viên phục vụ dẫn Chung Định và Hứa Huệ Chanh lên lầu năm.

Trên đường, Hứa Huệ Chanh đều rất thấp thỏm. Cô không muốn bước chân vào nơi chốn như thế này.

Sau khi đi vào phòng bao, tiếng cười của Kiều Lăng liền truyền tới. Gã quay đầu nhìn Chung Định ở ngưỡng cửa, nheo mắt lại, “Cuối cùng mày cũng xuất hiện rồi.”

Chung Định cười cười, đi về phía Kiều Lăng.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Huệ Chanh vốn đang được hắn che chắn, lúc này đây, liền lộ diện trước mắt đám đông.

Kiều Lăng nhìn thấy trước tiên, mắt gã thoáng lóe lên, nhìn về phía Chung Định, “Làm quái gì vậy.”

Chung Định nhàn nhã ngồi xuống, vẫy tay với Hứa Huệ Chanh, “Qua đây.”

Cô rất nghe lời, đi đến ngồi xuống bên cạnh hắn.

Công tử Giáp ở không xa hét lên, “Chung thiếu gia, không được mang theo người nhà như thế chứ.”

“Gần đây hầu bao bị xiết chặt, bao một em rồi thì nuôi không nổi em khác nữa.” Chung Định ôm lấy eo của Hứa Huệ Chanh, móc hộp thuốc ra, lắc ra một điếu. Hắn vỗ vỗ eo của cô, cô lập tức hiểu ý, liền giúp hắn lấy điều thuốc đó ra. Hắn hơi cúi thấp đầu, cô liền đưa điều thuốc đó đến tận miệng hắn, sau đó cô liếc nhìn thấy bật lửa trên bàn, lại giúp hắn châm thuốc.

Kiều Lăng tặc tặc lưỡi nói, “Phí cả ông chủ Lương nghe nói mày đến, còn giữ hồng bài lại cho mày nữa.”

Chung Định hít một hơi thuốc. “Không phải mày nhặt dư để lại à.”

“Còn không phải do mày khen kỹ thuật của con bé qua ải, cho nên nó một lần liền nổi tiếng sao.”

“Không quen biết.” Chung Định buông lỏng bàn tay đang đặt trên eo Hứa Huệ Chanh, dựa vào lưng ghế sofa.

Hứa Huệ Chanh ở bên cạnh lắng nghe, không lên tiếng.

Cô đã biết đại khái, lần ra ngoài này là Chung Định đã hẹn với đám người này.

Nhưng hắn đi tầm lạc mua vui, tại sao lại đưa cô theo chứ?

------oOo------

Chương 47

Nguồn: EbookTruyen.Me

Qua một hồi, một cô hồng bài thật sự bước vào phòng bao. Sau khi cô ta bước vào, liền quét mắt nhìn xung quanh một lượt, sau đó ánh mắt tập trung về phía Chung Định. Đương nhiên, cô ta cũng nhìn thấy Hứa Huệ Chanh ở trong lòng hắn.

Cô hồng bài rất thức thời, không cố chấp đi đến bên Chung Định mà đi về phía Kiều Lăng.

Kiều Lăng cười vui vẻ ôm lấy cô hồng bài, gã cúi đầu véo mấy cái lên mặt cô ta, ở bên tai cô ta trêu ghẹo, "Chung thiếu gia là điển hình của loại mặc xong quần vào thì liền trở mặt ngay đấy."

Cô hồng bài mỉm cười, không lời hờn giận.

Kiều Lăng kỹ càng nhìn ngắm ngũ quan của cô ta, sau đó quay đầu nhìn về phía Hứa Huệ Chanh.

Gã rất khó hiểu.

Gương mặt thật của Hứa Huệ Chanh, tuy rằng rất đặc sắc, nhưng trong hội sở tư nhân này cũng không tính là hiếm thấy. Gã không hiểu tại sao Chung Định lại bao cô ta lâu như vậy. Kiều Lăng và Chung Định đã chơi với nhau nhiều năm, gã biết gõ sự lạnh lùng của Chung Định. Mặc dù có thể duy trì mối quan hệ thể xác với ai đó một khoảng thời gian, nhưng hắn cũng tuyệt đối không đem đến cho đối phương cảm giác sở hữu tương đối ổn định thế này.

Lúc trước, Kiều Lăng đã hẹn Chung Định hai ba lần, Chung Định đều trực tiếp từ chối rằng không rảnh. Kiều Lăng đoán rằng, gần đây chắc hẳn Chung Định đều ở chung với Hứa Huệ Chanh.

Chỉ là khi nghĩ như vậy, Kiều Lăng lại càng hiếu kỳ, Hứa Huệ Chanh có phải

thật sự là một món cực phẩm hay không?

Thế nên, Kiều Lăng tóm lấy cơ hội, đè thấp âm lượng giọng nói hỏi rằng, “Con bé của mày, có phải là lợi hại lắm không? Còn lợi hại hơn cả hồng bài của ông chủ Lương à?”

Động tác hút thuốc của Chung Định hơi khựng lại, ý cười không rõ, “Thế nào?”

Kiều Lăng nửa đùa cười nói, “Lúc nào phát ngán rồi, thì để tao đến tiếp nhận.”

Chung Định búng búng tàn thuốc, “Đại khái phải đợi dăm ba năm đi.”

“Mày chắc chắn là mày không dùng sai lượng từ chứ?” Kiều Lăng hơi cau mày, “Năm? Mày có thể duy trì dăm ba tháng đã giỏi lắm rồi.”

“Tao không buông, cô ấy chính là của tao.” Bàn tay của Chung Định nhéo một cái nơi eo của Hứa Huệ Chanh, vẫn là phần thịt mềm mại. Hắn cúi đầu kề sát bên tai của cô, “Rốt cuộc thì cô đã bắt đầu giảm cân chưa đấy?”

“Bắt đầu rồi.” Hứa Huệ Chanh cảm thấy nhột, cô rụt một cái tránh khỏi động tác bóp nặn của hắn.

Hắn áng chừng phần thịt đó, hoài nghi nói, “Từ khi nào?”

“Sau khi làm việc…. ốm đi rồi.” Cô nói là lời thật, bởi vì làm việc quá mệt, trong hai ngày ngắn ngủi, cô đã cảm thấy lưng quần không còn chật như trước nữa.

Chung Định nhếch khóe môi, “Khác biệt giữa 120 cân và 119,5 cân sao?”

(120 cân khoảng 60 ký.)

Hứa Huệ Chanh có chút hờn giận liếc hắn, miệng mồm của tên đàn ông này rất xấu xa, cô không thể nào tranh cãi lại hắn được.

Hắn nhìn dáng vẻ của cô, khe khẽ cười, đôi mắt ánh lên, giống như có lòng tốt, “Không có tiền mua cân? Nếu không, tôi tặng một cái cân cho cô.”

Cô cúi thấp đầu tránh khỏi ánh mắt cười nhạo của hắn.

Chung Định lại càng sáp lại gần, hơi hắn thở ra đều dày đặc phả lên vành tai của cô. Ngại vì trong phòng bao còn có người khác, cô cũng không thể làm phật ý hắn được, chỉ có thể mặc cho hắn ăn hiếp.

Hắn được một tấc lại muốn tiến một thước, đôi môi nhẹ dán lên dái tai của cô.

Mang tai của cô ửng lên một màu đỏ hồng không tự nhiên.

Dưới góc độ của người ngoài, lúc này đây, Chung Định và Hứa Huệ Chanh vô cùng ái muội.

Lúc trước đã có lời đồn, nói rằng Chung Định đang bao nuôi một cô người tình, còn đích thân ra mặt che chở. Sau đó cả một khoảng thời gian, mọi người đều không gặp được Chung Định. Bình thường cứ cách vài ngày Chung Định sẽ đi tìm kích thích, mà giờ đây, hắn lại đột nhiên chịu được sự tịch mịch.

Mọi người không kiềm được mà âm thầm nghe ngóng lai lịch của Hứa Huệ Chanh.

Hứa Huệ Chanh cảm giác được xung quanh thỉnh thoảng lại có ánh mắt dò xét bắn về phía cô, cô cũng buồn bực Chung Định rốt cuộc là thế nào. Cô tưởng chuyến này hắn ra ngoài để giải quyết nhu cầu, chỉ là cô hồng bài kia đã ở trong lòng của Kiều Lăng rồi.

Bên này của Chung Định, ai sẽ đến tiếp hắn đây?

Cô thắc mắc như thế, nhưng khi Chung Định ôm lấy cô, cô vẫn rất tận tình giúp hắn đưa thuốc rót rượu, gương mặt cười quyến rũ.

Hắn không hài lòng lắm, “Cười thật xấu.”

Cô liền thu lại nét mặt.

Hắn nâng mặt cô lên, “Cứ như vậy rất tốt.”

Rượu qua ba lượt, Kiều Lăng nói, hồng bài ở tiệm này đã hầu hạ Chung Định mấy lần. Gã vừa nói còn đẩy cô hồng bài về phía Chung Định.

Cô hồng bài dựa vào trong ngực của Kiều Lăng, cười cười với Chung Định, nhưng lại không chút nhúc nhích.

Hứa Huệ Chanh nhìn thấy thế, không có phản ứng gì. Với tính cách của Chung Định, cho dù hắn có chơi trò quần-chiến, dã-chiến, hoặc là ngược đãi với cả mấy cô một lượt, cô cũng không thấy kinh ngạc.

Đối với lời châm chọc của Kiều Lăng, Chung Định chỉ xì một tiếng rồi nói, “Nói như thể mày chưa từng chơi qua.”

“Tao đâu có nhẫn tâm như mày, vừa quay lưng đã không nhận người.” Khi Kiều Lăng nói những lời này, ngón tay gã du ngoạn trên đùi của hồng bài, nhưng ánh mắt thì lại liếc về phía Hứa Huệ Chanh. Thật đúng như cái gọi là, càng không có được thì lòng càng ngứa ngáy. Gã cực kỳ tò mò, Hứa Huệ Chanh có điểm nào hơn người chứ.

Chung Định tất nhiên hiểu được hàm ý của ánh mắt của Kiều Lăng. Hắn cúi đầu nhìn người phụ nữ trong lòng mình. Cô ngoan ngoãn ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt toàn bộ đều là hắn, khóe mắt cũng chẳng hề để cho Kiều Lăng lọt vào.

Mắt mày của Chung Định cong lên, hắn ôm lấy cô, “Tiểu Sơn Trà đói bụng rồi à?”

“Có chút.” Cô và hắn chưa ăn tối đã đi ra ngoài. Cô cũng biết rằng đến những nơi thế này chỉ có uống rượu hút thuốc, làm gì có cơm mà ăn.

Hắn cắn vành tai cô, “Đợi chút chúng ta đi ăn cơm.”

Cô kinh ngạc rồi. Xem ra lần này Chung Định thật sự không đến tìm đàn bà. Khó hiểu là, vì suy nghĩ này, trong lòng cô lại có chút mừng rỡ.

Khu vực tọa lạc của hội sở tư nhân là ở trục chính mới của thành phố. Đi thêm về phía đông sẽ có một tiệm đồ ngọt thủ công. Người chủ tiệm là một bà cụ già, việc kinh doanh rất tốt, chỉ là căn tiệm thì sơ sài.

Hứa Huệ Chanh đang nghĩ không biết Chung Định có chê nơi đó hay không, cô còn chưa kịp suy nghĩ kỹ thì lời đã thốt ra khỏi miệng, “Chung tiên sinh, tôi đưa anh đi ăn đồ ngọt.”

“Cô đừng có ăn nhiều, 120 cân.”

Cô nghe thế, lại không muốn nói chuyện với hắn nữa.

Kiều Lăng ở bên cạnh thoáng nhìn thấy sự thân mật của Chung Định và Hứa Huệ Chanh, gã có ý chọc phá, nói rằng, “Hôm nay mày mang theo loại gái nhan sắc như thế, vậy là muốn ông chủ Lương để mặt mũi đi đâu hả.”

“Ông ta thích để đâu thì để.” Chung Định vỗ nhẹ lên vai của Hứa Huệ Chanh, khi xoay về hướng Kiều Lăng, hắn như cười như không, “Bây giờ cô ấy thuộc về tao, mày tự ôm lấy hồng bài của mày là được rồi.”

Kiều Lăng rõ ràng không ngờ tới Chung Định lại nói vậy, cả một hồi gã mới suy ra được ý cảnh cáo ẩn trong lời hắn nói, thế là gã càng hiếu kỳ, “Cô ta thật sự lợi hại như thế sao?”

Chung Định không dây dưa chủ đề này nữa, hắn cúi đầu tiếp tục chọc ghẹo Hứa Huệ Chanh.

Hứa Huệ Chanh giả vờ như không để ý đến lời độc mồm độc miệng của hắn, nhưng trong lòng lại nổi lên sự buồn bực. Cô thật sự không so được với sắc vóc của hồng bài, nhưng hắn đã giúp cô chuộc thân rồi, sao lại còn đặt cô vào cái nghiệp đó chứ.

Lúc Chung Định buông cô ra, xoay qua cụng ly với Kiều Lăng, cô lặng lẽ dịch về phía sau, nhân cơ hội và kéo giãn khoảng cách với Chung Định.

Vẻ mặt nói nói cười cười của Chung Định không đổi, nhưng một tay của hắn lại nhanh chóng kéo lấy cô.

Cô nhất thời không ổn định, bị sức lực của hắn kéo đến làm cả người ngã về phía hắn.

Hắn bình bình nói, “Tiểu Sơn Trà, yêu thương nhung nhớ thì cũng đợi có cơ hội, đừng có làm ở trước mắt bao người khác.”

Hứa Huệ Chanh vùng người ra, có phần phát cáu, “Chung tiên sinh, tôi muốn vào phòng vệ sinh.”

Hắn cười khẽ một tiếng, “Đi đi.”

Cô vội vàng đứng dậy, vừa đi về phía phòng vệ sinh vừa thầm oán hành vi xấu xa của Chung Định.

Ấu trĩ! Đáng ghét!

Phòng bao này quả thật cao cấp hơn so với bên hội sở, khu vực phòng vệ sinh cũng hoàn toàn tách biệt hắn với phòng bao, hơn nữa trong phòng bao còn có mấy căn phòng phụ nhỏ. Cho nên, Hứa Huệ Chanh tránh khỏi phải nhìn thấy cảnh các cặp uyên ương hoang dã hành sự trong phòng vệ sinh.

Cô vốn không có nhu cầu bài tiết, thuần túy chỉ muốn trốn tránh khỏi Chung Định mà thôi. Chỉ là dù sao cũng đã đến đây rồi, thế thì tiện thể giải quyết luôn.

Sau khi xong, cô vẫn không muốn đi ra ngoài, một mình ngây người ở trước bồn rửa tay.

Chẳng mấy lâu sau, có người đến gõ cửa.

Cô mới miễn cưỡng ra ngoài.

Gã đàn ông bên ngoài cô chưa từng gặp qua, cô gần như mỉm cười theo thói quen, sau đó chuẩn bị quay về phòng bao.

Lần đầu gã liếc mắt nhìn thấy cô, cau mày lại.

Hứa Huệ Chanh đi lướt qua gã, gã ta đột nhiên níu cô lại, “Cô chính là người Chung Định bỏ cả đống tiền để bao đó hả?”

Cô hoảng lên, ý cười chợt tắt.

Sau khi gã qua quýt xem lướt qua cô, lại nói, “Nhìn gần mới biết xấu như thế.”

Cô cứng người tại chỗ, sợ rằng gã có hành động gì bất chính.

“Khẩu vị của Chung Định giảm xuống nhiều như vậy.” Gã đánh giá thân hình của cô, “Còn là một con nhỏ béo mập nữa chứ.”

Hứa Huệ Chanh hoàn toàn không nói gì.

Cuối cùng gã tổng kết là, “Vừa xấu vừa mập.” Sau đó gã lắc lắc đầu, buông cô ra, sải bước vào trong phòng vệ sinh.

Hứa Huệ Chanh lật đật về bên cạnh Chung Định.

Bây giờ cô mới ý thức được, chỉ bởi vì cô giận dỗi Chung Định mà đã đẩy mình vào nguy cơ một mình đối mặt với đám đàn ông đó. Những tên đàn ông ở nơi này, đều là những tên phóng túng chơi bời. Nếu thật sự gặp phải một tên uống say rồi, chắc hẳn cũng chẳng kiêng dè chuyện cô có phải là bạn gái của Chung Định hay không.

Chung Định lướt qua sự cẩn trọng trong mắt cô, “Tôi còn tưởng cô tính ở trong đó mấy tiếng đồng hồ đấy.”

“Sao có thể chứ. Chung tiên sinh, vẫn là anh tốt nhất.” Ít nhất bây giờ hắn không coi cô là “tiểu thư” nữa.

“Tốt thế nào?”

“Chính là tốt.”

“So với ai?”

“So với ai thì anh cũng là tốt nhất.”

Hắn rõ ràng đã bị câu nói đó lấy lòng, “Tiểu Sơn Trà nói chuyện càng ngày càng lọt tai.”

Hứa Huệ Chanh suy nghĩ, tuy rằng Chung Định cũng chẳng phải người tốt lành gì, nhưng không thể phủ nhận rằng, hắn là khúc gỗ nổi duy nhất của cô.

Dần dà, đã có mấy cặp nam nữ đi vào những gian phòng nhỏ. Trong phòng bao, khói thuốc dày đặc, mùi rượu ngột ngạt, phơi bày ra không khí vô cùng phung phí.

Hứa Huệ Chanh kề sát bên Chung Định, nửa bước cũng không dám rời xa. Cô quen thuộc cảnh tượng như thế này, càng rõ hơn, đám cầm thú trong những góc tăm tối sẽ giương nanh múa vuốt như thế nào.

Chung Định đưa ly rượu của mình lên gần miệng cô, “Thử xem.”

Cô thử một ngụm nhỏ.

Hắn hỏi, “Thế nào?”

“Chung tiên sinh, vẫn là rượu anh pha ngon nhất.” Cô là đại diện hoàn hảo nhất của ba chữ “vuốt mông ngựa”.

Chung Định nhìn vào mắt cô, sau một hồi, hắn mới cong mắt lên cười, “Đó là đương nhiên.”

Hứa Huệ Chanh đã quen như lẽ thường. Nếu ngày nào mà Chung Định không tự luyến, thì cô mới cảm thấy khiếp sợ.

Trong khoảnh khắc đó, âm thanh trong phòng bao yên ắng hẳn, tiếng động ở một gian phòng nhỏ nào đó truyền đến trở nên rất lớn, người phụ nữ kia kêu liền mấy hồi không dứt.

Một tên đàn ông nào đó chửi, “Con mẹ nó, chơi mà cũng không thèm đóng cửa.” Nói xong gã liền đi đến gian phòng đó đóng cửa đánh “rầm” một tiếng.

Ánh mắt của Hứa Huệ Chanh nhanh chóng lướt qua phần dưới của gã ta, nơi đó đã gồ lên rồi. Nếu như không khí cứ tiếp tục nhuộm đậm như thế, người đàn ông bên cạnh cô cũng rất có khả năng sẽ “đứng dậy”. Vậy thì lúc đó, xuất hiện với thân phận bạn gái là cô đây, sẽ gặp nguy hiểm rồi.

Cô rất hiểu cái câu, đàn ông đều là động vật nửa thân dưới.

Thế là cô cúi đầu, liếc nhìn chỗ ấy của Chung Định.

Chung Định hờ hững hỏi, “Tiểu Sơn Trà, cô đang nhìn đi đâu đấy?”

“Không…” Hứa Huệ Chanh lúng túng rồi, “Không nhìn đâu cả.” Đèn ở bên này quá mờ mịt, cô cũng không nhìn được rõ rằng hắn có cứng hay không.

Hắn nhìn xung quanh, sau đó đưa tay vuốt ve vết thương trên môi cô.

Cô ngẩn người.

“Có muốn đi ăn cơm không?”

Cô gật gật đầu, ước gì có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chung Định cười, “Vậy đi thôi.”

Sau khi hắn nói phải đi, vẻ mặt của Kiều Lăng trở nên rất kỳ quái, “Hôm nay mày đến đây làm cái quái gì vậy?”

“Đến gặp mày.”

Chung Định trả lời không thể hiểu nổi, Kiều Lăng hoàn toàn không giải thích được, “Tao với mày mới chỉ có khoảng chục ngày chưa gặp, sao đã khác nhau thế rồi.”

“Tụi mày chơi đi, tao ra ngoài đi ăn.” Chung Định phất phất tay, sau đó liền rời khỏi.

Sau bữa cơm tối, Hứa Huệ Chanh đưa Chung Định đến tiệm đồ ngọt kia.

Đây là khu vực tương đối bình dân, ồn ào nhộn nhịp, cực kỳ náo nhiệt.

Xe của Chung Định không thể vào khu đó, nên bèn đỗ xe ở một con phố gần đó, sau đó cùng Hứa Huệ Chanh sóng vai đi vào.

Khi trước Hứa Huệ Chanh và Kiều Diên đã cùng đi với nhau trên phố ẩm thực, nhưng lại không có được hiệu quả giống như khi đi với Chung Định. Những cô gái đi ngược lại phía bọn họ, khi nhìn thấy hắn, tất cả đều để lộ ra ánh mắt kinh ngạc cùng ngưỡng mộ. Bọn họ lại nhìn về phía Hứa Huệ Chanh trang điểm đậm lè ở bên cạnh, nhất thời liền có cảm giác như mỹ nam và quái vật.

Hứa Huệ Chanh suy nghĩ miết cũng không thể hiểu được. Theo lý mà nói, dáng vẻ của Kiều Diên và Chung Định chẳng khác nhau bao nhiêu, tại sao Chung Định lại có vầng sáng chói lóa như thế.

Cô xoay đầu nhìn về phía hắn.

Thần thái của Chung Định và Kiều Diên có một điểm khác biệt rất lớn. Chung Định là kiểu xấu xa, đặc biệt là khi hai mắt của hắn nhướng lên, thật sự là xấu xa đến không lời nào diễn tả nổi.

Mà lúc này đây, Chung Định đang dùng ánh mắt xấu xa đó nhìn lại cô, “Cô nói tiệm đó rốt cuộc là còn phải đi bao xa nữa hả?”

“Sắp đến rồi.” Cô không nhìn hắn nữa, cũng không chú ý đến ánh mắt của

người trên phố.

Việc kinh doanh của tiệm đồ ngọt kia cực kỳ thịnh vượng, bên trong tiệm đã không còn chỗ ngồi nữa. Hứa Huệ Chanh bèn hỏi xem có thể mua đem đi được không.

Chung Định gật đầu đồng ý. Hắn châm điếu thuốc, ở bên ngoài lều giết thời gian. Ý tứ rất rõ ràng, hắn muốn cô một mình xếp hàng.

Lúc đợi gọi món thanh toán, cô sợ hắn không nhẫn nại được, thỉnh thoảng liếc nhìn về phía hắn.

Thế mà cô lại nhìn thấy có ba cô bé đi đến trước mặt hắn bắt chuyện.

Hứa Huệ Chanh chỉ nhìn thấy bóng lưng của hắn. Mấy cô bé kia, lúc mới bắt đầu thì vẻ mặt ngượng ngùng xấu hổ, sau đó thì trở thành chán chường thất vọng, cuối cùng thì hậm hực tức giận bỏ đi mất.

Cho đến khi ngồi lên xe, Hứa Huệ Chanh mới tò mò hỏi, “Chung tiên sinh, bình thường anh phải gặp được rất nhiều cuộc diễm ngộ nhỉ?” Lúc cô đi dạo với Kiều Diên, sao lại không có chuyện như thế nhỉ.

Diễm ngộ không phải có liên quan đến tướng mạo sao. Thật kỳ lạ.

Chung Định liếc nhìn cô một cái qua kính chiếu hậu, nói mà không biết ngượng, “Tôi đứng ở nơi này, chính là diễm ngộ rồi, hiểu chưa?”

(Diễm ngộ: 艳遇 – (1) Diễm là xinh đẹp, ngộ là gặp gỡ. Thế nào là xinh đẹp? Là dòng nước chảy, là hoa bung nở, là quả đương chín, là cảnh sắc trên đường, tất cả đều rất xinh đẹp. Thứ bạn nhìn thấy, chính là đã gặp gỡ. Diễm ngộ = gặp được những cảnh xinh đẹp – Theo baike.

(2) Diễm ngộ còn có thể hiểu là “chuyện tình cảm, yêu đương, khoảnh khắc đặc biệt,…” Ý của Chanh Tử theo nghĩa (2), còn Chung Định thì ‘bẻ’ theo nghĩa (1).)

Hứa Huệ Chanh gật đầu, rồi lại gật đầu.

Cô hiểu. Bởi vì anh chàng này thật sự là một kẻ tự luyến thành thánh rồi.

Sau khi Hứa Huệ Chanh và Chung Định trở về nhà ăn đồ ngọt xong, cô liền nhắc đến rằng ngày mai mình sẽ bay, “Chung tiên sinh, ngày mai tôi sẽ đi rất sớm rất sớm, anh không cần phải tiễn tôi đâu.”

Sắc mặt hắn sửng lại, “Lúc nào thì tôi nói muốn tiễn cô?”

Cô ngượng rồi, lắc lắc đầu. “Tôi về phòng đây. Ngủ ngon. Tạm biệt.” Cô đi lên trước một bước, lại quay đầu lại, cúi gập người một cái thập thấp, “Chung tiên sinh, cám ơn anh. Đời này tôi sẽ không quên anh đâu.”

Cô sẽ mãi mãi ghi nhớ, có một tên khốn nạn tự luyến như thế này, đã xua tan hết mây mù dày đặc trong thế giới của cô.

“Đừng có nhớ nhung tôi quá.” Chung Định thuận miệng nói, “Tôi Chung Định làm chuyện tốt đều không lưu danh.”

Hứa Huệ Chanh cười rồi.

Sau khi người nào về phòng người đó, cô thu dọn hành lý của mình, chỉnh đồng hồ báo thức.

Cô dào dạt tưởng rằng mình đã có thể rời khỏi thành phố D.

Kết quả là cô đi không thành.

Bởi vì đồng hồ báo thức của cô, không kêu.

------oOo------

Chương 48

Nguồn: EbookTruyen.Me

http://tieulun.hopto.org

Chuyến bay của Hứa Huệ Chanh cất cánh vào lúc 8 giờ 20, cô tính toán thời gian, sau đó chỉnh đồng hồ báo thức reng vào lúc 5 giờ rưỡi.

Mấy ngày nay, buổi sáng cô thức dậy vào khoảng 7 giờ rưỡi. Hôm nay cô cũng ngủ tới giờ đó. Rèm cửa rất dày, ánh mặt trời bên ngoài không thể xuyên vào được. Lúc cô tỉnh dậy trời vẫn mờ mịt, cô còn tưởng là nửa đêm. Khi mò được điện thoại xem giờ, cô nhất thời giật bắn cả mình.

Cô hoảng đến không rảnh mà suy nghĩ tại sao chuông báo thức lại không kêu. Cô vội vội vàng vàng đánh răng rửa mặt, hỗn loạn bối rối thành một nùi.

Lúc ra ngoài, cô đã bình tĩnh lại đôi chút, vội vàng gọi điện thoại đến công ty hàng không xem còn có thể thay đổi thời gian hay không. Sau khi được biết là không thể đổi được nữa, Hứa Huệ Chanh kích động đến muốn khóc.

Vé máy bay trước tết đã được đặt chỗ hết rồi. Cô lại gọi điện đến trạm xe lửa hỏi thăm, cũng không thu hoạch được gì. Cô nhìn hành lý mình đã thu dọn xong, trong nhất thời, cô thật sự bật khóc một hồi.

Hứa Huệ Chanh đợi khi mình bình tĩnh lại rồi mới xem xem đồng hồ báo thức trong điện thoại của mình. Cô nhớ rõ ràng trước khi đi ngủ còn xác nhận, trạng thái của đồng hồ báo thức cũng đang mở.

Thế nào mà lại mất tác dụng rồi?

Tiếp sau đó, là cảm giác mù mịt.

Cô không biết liệu Chung Định có đồng ý tiếp tục thu nhận cô hay không. Nếu như Chung Định đuổi cô đi, thì cô thật sự chẳng còn chốn nào để đi được nữa. Bên nhà trọ, cô không dám trở về. Những nơi khác, cho dù có ở, thì cô cũng thấp thỏm lo lắng, chỉ sợ không biết ngày nào thì Chu Cát Vũ tìm đến.

Cô bước ra khỏi phòng, đứng ở ngưỡng cầu thang, nhìn lên trên lầu. Bình thường Chung Định đều đến gần 9 giờ mới đi xuống.

Cô vào nhà bếp nấu bữa sáng, sau đó thì lau bàn, ra ngoài sân phơi lớn quét

dọn.

Sau khi cô làm hết một đống việc, cuối cùng thì Chung Định cũng xuất hiện.

Hắn nhìn thấy cô, cũng không quá kinh ngạc, hỏi rất bình thản, “Tại sao chưa đi?”

Lời này khiến cho Hứa Huệ Chanh ngập ngừng, cô cúi đầu trả lời, “Tôi ngủ quên mất…”

Trong mắt Chung Định có tia cười thoáng qua, nhưng lập tức đã bình lặng không gợn sóng. “Sau đó thì?”

Cô nhìn nhìn hắn, cân nhắc can đảm khẽ hỏi, “Chung tiên sinh, anh có thể… tiếp tục thu nhận… tôi không?”

“Lớn tiếng chút.” Giọng điệu của hắn nghe ra chẳng chút vui vẻ.

Cô nâng cao âm lượng lặp lại lần nữa, trong lòng vẫn không đáy.

Qua một hồi, hắn đã thưởng thức xong dáng vẻ nhút nhát rụt rè của cô, mới đồng ý, “Quy tắc cũ, không được ăn không ở không.”

Hứa Huệ Chanh gật gật đầu, tràn lòng cảm kích, “Tôi sẽ làm việc thật đàng hoàng. Đợi khi tôi mua được vé về nhà rồi _____”

Hắn cắt ngang lời cô nói, “Cô xem nơi đây là khách sạn hả?”

Cô phẩy tay, “Không phải, tôi không có ý đó. Là tôi làm phiền anh lâu quá rồi…”

Hắn lười nghe những lời khách sáo của cô, “Chị Vương phải về nhà đón tết, không có ai nấu cơm, cô làm đi.”

“Vâng… ạ…” Thật ra bản thân Hứa Huệ Chanh cũng hiểu rõ, vé trước tết cô chắc chắn là không mua được rồi. Ở nơi này đón tết, cũng xem như là một lựa chọn.

Thế là, cuộc sống ở chung của một nam một nữ lại tiếp tục.

Vẫn là một người lầu trên, một người lầu dưới. Một cậu thiếu gia, một cô người làm.

Theo từng ngày từng ngày trôi qua, Hứa Huệ Chanh cảm nhận được, chủ nhân của căn nhà này, tính cách thật ra không giống như vẻ lạnh lùng cao quý bên ngoài. Thỉnh thoảng hắn rất lơ mơ, đột nhiên tìm không ra bóp tiền của mình để ở đâu. Cứ như trong nhận định của hắn, tiền là một vật không chút quan trọng.

Cô thật sự kiềm chế không được nỗi hiếu kỳ, “Chung tiên sinh, anh không đi làm hả?”

“Thỉnh thoảng đi.”

“Anh không phải tổng giám đốc sao?”

“Vai trò bá đạo như thế, tôi không làm.” Chung Định bĩu môi, “Tới lúc chia hoa hồng thì tôi đến ló ló mặt thôi.”

Còn may là hắn không làm, nếu không, với cái bộ dáng ăn không ngồi rồi thế này, vậy thì công ty chắc hắn chẳng bao lâu phải đóng cửa rồi.

Tin tức liên quan đến hội sở, một tối nào đó, Hứa Huệ Chanh xem tivi mới biết được. Hội sở dính líu đến các loại giao dịch đen, nên bị cưỡng chế tạm ngừng kinh doanh để chấn chỉnh. Những người phụ trách quan trọng của hội sở đều không biết đi đâu.

Hứa Huệ Chanh nhìn chằm chằm bốn chữ “không biết đi đâu”, trong lòng cô nghĩ, Chu Cát Vũ có thể trốn ở đâu chứ?

Sau khi Chung Định đi ra ngoài phòng khách, liền nhìn thấy cô dán mắt vào tivi đến ngây người. Hắn nghe thấy được hai câu cuối cùng của bản tin, đi

đến vỗ vỗ mặt cô, “Cô đừng lo lắng.”

Cô sửng người một chốc, “Chung tiên sinh, hắn… có đi uy hiếp người nhà tôi không?”

“Không đâu.” Câu này hắn nói chắc nịch.

“Thật sao?”

“Hắn ta tự thân còn khó bảo, làm gì rảnh đi lo chuyện của cô.” Hắn không muốn nói nhiều, chuyển chủ đề, “Tôi muốn ăn khuya, món brulee kiểu Pháp. Cô đi làm cho tôi đi.”

Hứa Huệ Chanh gật đầu, đi vào nhà bếp. Dưới sự huấn luyện của hắn, khả năng nấu nướng của cô đã tiến bộ vượt bậc, đặc biệt là làm các món ngọt. Cô bận rộn bận rộn, những lo lắng về Chu Cát Vũ chẳng còn thời gian để suy nghĩ kỹ nữa.

Khoảng thời gian này cô cũng không có nhiều tâm tư để để ý đến chuyện bên ngoài, cõi lòng thật sự cũng không mệt mỏi như thế nữa.

Cho nên, cứ làm việc mệt nhoài thế này, cũng có vài chỗ tốt.

Thời điểm cuối năm gần kế, Hứa Huệ Chanh nghĩ, Chung Định phải về nhà đón tết, cô một mình ở nơi này, cũng không khác gì những năm trước cả. Chỉ là, bây giờ thì cô tự do rồi, chắc là có thể đón một cái tết thoải mái.

Cho dù là chỉ một mình.

Sáng ngày 21 tháng chạp, Chung Định kéo cô ra ngoài sân phơi lớn hong nắng.

Cô ở đây lâu rồi, đã quen với kiểu sinh hoạt thoải mái của hắn thế này. Theo như cô thấy, hắn chính là một cậu chủ khi sinh ra đã ngậm thìa vàng trong miệng.

Có lẽ đời này của cô cũng chẳng còn cơ hội để tiếp xúc với loại nhân vật này

nữa, thời gian này, cứ coi như là một thể nghiệm hiếm có đi.

Tuy nói rằng có ánh mặt trời ấm áp, nhưng dù sao cũng là mùa đông, thế nhưng Chung Định lại giống như không sợ lạnh, chỉ mặc một chiếc áo len phong phanh, để lộ ra hơn phân nửa xương quai xanh.

Hứa Huệ Chanh vốn không muốn ra ngoài này hong nắng, cô còn có cả đống việc phải làm.

Nhưng hôm nay Chung thiếu gia rất có tâm trạng, ngay cả những việc lặt vặt cũng miễn cho cô.

Cô nằm trên chiếc ghế ngoài vườn, được ánh nắng ấm áp chiếu vào, cảm giác mơ màng buồn ngủ ập đến. Hắn nửa ngồi ở bên cạnh, ngón tay qua lại giữa mái tóc đen của cô không ngừng.

Phá vỡ không khí êm dịu này là chiếc điện thoại màu trắng của hắn.

Tiếng chuông chợt vang lên, hắn lạnh lùng quét mắt qua màn hình.

Sau đó, hắn đứng dậy đi đến phía ngoài lan can của sân phơi, ấn nhận cuộc gọi.

Hứa Huệ Chanh vừa mới thiu thiu ngủ, đột nhiên bị đánh thức dậy, cô có chút mờ mịt. Cô ngồi dậy nhìn về phía hắn, chớp chớp mắt. Sau khi cô hoàn toàn tỉnh táo lại, hắn cũng đã trở về.

Vẻ mặt của hắn rõ ràng không vui, “Tôi ra ngoài một chuyến, cô tự chơi nhé.”

Cô nhận thấy được tâm tình của hắn thay đổi, im lặng gật đầu.

Sau khi Chung Định rời khỏi, Hứa Huệ Chanh lại quay lại làm việc nhà. Hắn không nói có về ăn cơm hay không, nên cô vẫn để phần cho hắn.

Buổi trưa, hắn không trở về.

Hứa Huệ Chanh một mình ngồi trong phòng ăn rộng lớn, tràn ra cảm giác quạnh quẽ. Thật ra, lúc ăn cơm Chung Định không thích nói chuyện, mà cho dù có nói chuyện, thì cũng là trêu chọc cô. Nhưng có hắn ở đây, căn phòng này mới có sức sống.

Cô ở thành phố D này mấy năm rồi, đều là cô độc một mình.

Mà giờ đây, chẳng qua chỉ mới chung sống với hắn một khoảng thời gian ngắn, nhưng đã cô quyến luyến cảm giác bầu bạn nào đó rồi.

Hứa Huệ Chanh ngủ một giấc trưa, sau đó lên lầu quét dọn phòng phẩm rượu.

Cô muốn tìm cho bản thân chút gì đó để làm, nhưng vào lúc bận rộn, cô vẫn đồng thời để ý đến thời gian.

Chung Định mãi vẫn chưa trở về, cũng không báo cô biết có cần chuẩn bị bữa tối hay không.

Cô có chút tâm thần không yên, lại ra ngoài sân phơi lớn. Ở ngoài một hồi, vẫn không tĩnh tâm được.

Thế là, cô xuống dưới tiểu khu đi dạo.

Lúc trước Chung Định có nói cho cô biết, khu dân cư này không phú cũng quý, Chu Cát Vũ không thể tìm đến được, nếu như cô ở nhà thấy buồn, lúc nào cũng có thể xuống dưới đây đi dạo.

Chỉ là ngày thường hắn đều ở nhà, cô cũng không cảm thấy buồn bã gì.

Hôm nay thật sự là ngồi không yên rồi.

Hứa Huệ Chanh xuống dưới dạo một hồi, nhưng lòng vẫn nghĩ đến Chung Định có phải đã trở về rồi hay không.

Nghĩ tới nghĩ lui như thế, cô không tiếp tục đi dạo nữa, trực tiếp quay về.

http://tieulun.hopto.org

Cô đi đến đại sảnh, nhìn thấy đèn hiển thị của thang máy báo đang từ tầng một đi lên, cô chạy bước nhỏ qua ấn giữ. Cũng may là đuổi kịp.

Cửa vừa mở ra, cô liền sửng người.

Đó là… Chung Định?

Hay là… Kiều Diên?

Cô ấn giữ nút thang máy, ngây ngẩn nhìn người đàn ông bên trong.

Anh cười cười, "Hứa tiểu thư?"

Hứa Huệ Chanh nói không rõ tâm tình lúc đấy, tại sao lại có một thoáng thất vọng thế kia. Cô mỉm cười đáp trả, "Kiều tiên sinh, chào anh."

"Đi lên à?" Kiều Diên giúp cô ấn giữ nút mở cửa, dịch sang bên cạnh một chút.

Cô gật đầu, bước vào thang máy, giữ một khoảng cách hai thước với anh.

Anh lễ độ hỏi thăm, "Hứa tiểu thư lên tầng nào?"

"Tầng trên cùng." Cô liếc nhìn nút bấm các tầng, kinh ngạc phát hiện, lúc nãy Kiều Diên ấn, chính là tầng trên cùng.

"Thật trùng hợp." Kiều Diên cười cười, không nói gì nữa.

Tòa nhà này, thiết kế mỗi tầng có hai căn hộ. Vậy thì, tầng trên cùng ngoại trừ căn của Chung Định ra, căn còn lại chính là của Kiều Diên. Lúc này Hứa Huệ Chanh cảm thấy, Kiều Diên và Chung Định chắc chắn có quan hệ với nhau, nếu không thì tướng mạo sao có thể giống nhau đến mức độ đó được.

Khi cửa thang máy mở ra, Kiều Diên nhường cô bước ra trước.

Sau khi cám ơn, cô liền đi về phía căn phòng của Chung Định.

Kiều Diên thì đi về hướng khác.

Chỉ là, bỗng nhiên cô không kiềm nổi lòng hiếu kỳ, quay đầu lại hỏi, “Kiều tiên sinh… anh ở đây à?”

“Đúng thế.” Anh mỉm cười, trả lời, “Hứa tiểu thư ở đối diện?”

Hứa Huệ Chanh lắc đầu, “Tôi… đến đây làm giúp việc.”

“Thì ra là vậy.” Kiều Diên vẫn cười, “Bắt đầu cuộc sống mới, là một chuyện tốt.”

“Kiều tiên sinh… anh…” Cô chỉ chỉ vào anh, sau đó lại chỉ chỉ vào căn nhà của Chung Định, “Quen anh ấy chứ?”

“Anh ấy là ai?”

“Chung Định.” Hứa Huệ Chanh giải thích, “Dạo này tôi đang giúp việc nhà cho anh ấy.”

Lúc Kiều Diên nghe thấy cái tên này, thần sắc chuyển biến rất nhỏ, “Ồ, anh ta à…”

Cô truy hỏi, “Anh quen không?”

Kiều Diên điều chỉnh một chút biểu tình của mình, lại khôi phục nụ cười ấm áp, “Quen.”

“Thật ư?” Cô kêu lên kinh ngạc, “Kiều tiên sinh, tướng mạo của anh và anh ấy giống nhau thật đấy.”

“Ừm, tôi biết.” Tiếng nói của Kiều Diên hạ thấp xuống, “Nhưng mà, cũng chỉ có tướng mạo mà thôi.”

Hứa Huệ Chanh không nghe thấy rõ nửa câu sau anh ta thấp giọng nói, cô bày ra nụ cười, “Hai người mà đứng cùng nhau, thì chẳng phân biệt được ai

là ai đâu.”

“Vậy làm sao cô phân biệt được?”

Cô trả lời ngay thật, “Thần thái và cách ăn mặc.”

“Có thể thấy Hứa tiểu thư là một người tỉ mỉ.” Kiều Diên dịu dàng hỏi, “Có muốn vào trong ngồi một lát không?”

“Để tôi về xem Chung tiên sinh trở về hay chưa đã.”

Hứa Huệ Chanh quẹt vân tay, bước vào nhà của Chung Định thì ngay lập tức liền liếc nhìn tủ để giày. Đôi dép lê của Chung Định vẫn còn đó. Cô bèn dự tính qua bên Kiều Diên ngồi một chút, coi như là để lại chút hồi ức cho mình.

Nhưng khi cô vừa bước chân vào căn hộ của Kiều Diên, thì đã bắt đầu cảm thấy bất an.

Căn nhà đó cho cô một cảm giác, vô cùng đè nén.

Sắc điệu âm u, không khí bí bứt. Ngay cả cường độ sáng của đèn cũng yếu ớt.

So với con người ấm áp của Kiều Diên, hoàn toàn khác biệt như trời và vực.

------oOo------

Chương 49

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiều Diên chỉnh đèn sáng lên một chút.

Thế nhưng, trong phòng vẫn u ám mờ mịt.

Hứa Huệ Chanh nhìn về phía cửa sổ, bên đó được che đậy hoàn toàn không có một tia sáng nào lọt vào.

Anh chú ý đến hướng nhìn của cô, bèn đi qua kéo mở rèm cửa. Nhìn ánh mặt trời tràn vào, anh cười giải thích, “Rất lâu rồi không về đây ở.”

Nghe thế, cô khe khẽ thở ra một hơi. Sự buồn bực đè nén trong căn phòng này hẳng chỉ là do lâu ngày không có người ở mà thôi.

Chỉ là, phong cách trang trí này, thật sự không giống với điều kiện nhà để ở. Trước tiên, ngoại trừ ánh sáng tự nhiên bên ngoài, ánh đèn trong phòng cũng không đủ độ sáng. Thứ nữa, sau khi ánh sáng mặt trời chiếu vào, cô mới để ý đến bức tranh treo trên tường.

Mấy bức tranh đó khiến cô phát hoảng.

Tầng tầng lớp lớp màu sắc đậm đặc chồng chất lên nhau, những bộ xương đầu lâu vặn vẹo móp méo, nửa gương mặt ma quỷ đen kịt, cô chỉ vừa nhìn, thì đã gần như sắp bị rơi vào vòng nước xoáy đen đặc bên trong.

“Đừng nhìn.” Ánh mắt của Kiều Diên dừng trên bức họa, nhưng tay lại vươn ra che đi đôi mắt của cô.

“Kiều tiên sinh…” Cô không biết tại sao anh lại chọn những bức tranh đáng sợ thế này, nếu như để cô ở trong một căn nhà thế này, cô thà rằng không ở, vì sớm muộn gì cũng sẽ ngã quỵ mất.

“Nhắm mắt lại.” Một lát sau, Kiều Diên mới buông tay ra. Nhìn thấy cô quả nhiên vẫn đang nhắm mắt, anh cười nắm lấy tay cô, dắt cô đi ra ngoài sân phơi.

Ra đến bên ngoài, Hứa Huệ Chanh liền cảm thấy thoải mái hơn đôi chút.

Ánh nắng rạng rỡ, không khí tươi mát. Tuy rằng chất lượng cây cỏ chăm sóc không được bằng bên nhà Chung Định.

Kiều Diên để cho cô ngồi xuống trước, sau đó lại đi vào nhà. Khi bước ra, anh bưng theo một bộ trà cụ.

Quân tử nhẹ nhàng, dáng như tùng trúc. (1)

Hứa Huệ Chanh nhìn Kiều Diên dưới ánh mặt trời, hô hấp cũng có chút không thông. Lúc nhận lấy chén trà, cô có đôi phần e lệ.

Chung Định chế rượu, Kiều Diên pha trà.

Khoảnh khắc đó, cô phân không rõ bàn thân mình đang nghĩ đến rốt cuộc là bóng hình của ai. Nhưng mà, hồi tưởng tỉ mỉ, người đàn ông trước mắt phảng phất như được nhuộm lên thứ thần sắc kiêu ngạo mơ hồ.

Hứa Huệ Chanh chớp chớp mắt, phục hồi lại tinh thần.

Vẻ mặt của Kiều Diên ấm áp hữu lễ, nào đâu có tí đường nét ngạo mạn của người đàn ông nào đó chứ.

“Kiều tiên sinh, anh và Chung tiên sinh…” Cô ngập ngừng chọn lựa từ ngữ, “Hai người…”

Kiều Diên chủ động tiếp lời, “Anh ta là anh trai của tôi.”

Hứa Huệ Chanh ngẩn người, “Nhưng hai người không cùng họ.”

“Ảnh theo họ cha, tôi theo họ mẹ.”

Sau khi cảm giác kinh ngạc ban đầu qua đi, vẻ mặt của cô chuyển thành mừng rỡ, “Trước kia tôi có nghe, Chung gia chỉ có Chung tiên sinh. Không ngờ rằng…”

Kiều Diên cười cười, châm trà cho cô.

“Hai người là song sinh nhỉ?” Hứa Huệ Chanh hỏi xong liền cảm thấy lời này rất thừa thải.

Anh cúi đầu lọc lá trà, “Đúng.”

“Thật tốt, vừa chào đời đã có bạn.” Cô nhẹ nhàng uống ngụm trà, trong lòng nổi lên chút tâm tư hiếu kỳ, mở miệng hỏi, “… Chung tiên sinh anh ấy, lúc

trước rất bướng bỉnh phải không?”

“Đương nhiên.” Kiều Diên ngẩng đầu lên, trong con ngươi tràn ngập ý cười, “Ngông cuồng tự đại, trước sau như một.”

Bởi vì lời nhận xét của anh, Hứa Huệ Chanh ngẩn cả người. Không biết có phải mình cảm giác sai không, cô cảm thấy bốn chữ kia ẩn chứa ý nghĩa không tốt. Tuy rằng tính cách của Chung Định thật sự không tính là tốt lành gì, nhưng giữa anh em trai, cách nói như thế có phần kỳ lạ.

Cô liên tưởng đến hoàn cảnh của Chung gia, có lẽ vì tranh giành gia nghiệp mà anh em trở mặt thành thù?

Hay là, Kiều Diên chỉ thuần túy trêu đùa mà thôi.

Theo sự phát triển của cuộc đối thoại, ngăn cách trong lòng Hứa Huệ Chanh đối với Kiều Diên dần dà nặng thêm.

Khi Kiều Diên nói đến Chung Định, giọng điệu hàm chứa vẻ khinh miệt.

Cô nghe mà cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Kiều Diên kể rằng đời tư của Chung Định thối nát, đã chơi đùa qua rất nhiều cô gái nhà lành, còn có đạo đức bại hoại, dụ dỗ cả phụ nữ có chồng, chơi xong thì vứt. Càng khiến người khiếp sợ là, Chung Định đã từng giết người.

Lúc Kiều Diên nói chuyện, ý cười chẳng giảm, luôn nhìn vào Hứa Huệ Chanh.

Cô đoán không được ánh mắt đó của anh ta có ý gì, chỉ cảm thấy tiên sinh ấm áp trước mắt và người trong ấn tượng của cô, không giống nhau nữa.

Lúc Kiều Diên hỏi cô tại sao lại đến chỗ Chung Định giúp việc, cô cắn cắn môi, dứt khoát nói, “Chung tiên sinh đối với tôi không xấu.”

Hành vi trước kia của Chung Định, cô không muốn truy xét. Ở cùng hắn khoảng thời gian này, là những ngày cô yên lòng nhất trong vòng mấy năm

nay. Chung Định không nói lời tốt đẹp, nhưng hắn thật sự đối xử với cô như một người phụ nữ bình thường. Cô không còn là công cụ tiết dục của đàn ông nữa. Cô có thể làm những công việc tay chân dơ bẩn mệt nhọc, chỉ cần cô vẫn còn mặc đầy đủ quần áo.

Kiều Diên cười dịu dàng, “Bởi vì anh ta có mục đích.”

“Kiều tiên sinh…” Hứa Huệ Chanh buông tách trà nóng trên tay xuống, hơi ngửa đầu lên, “Tôi quen biết Chung tiên sinh chưa được bao lâu, nhưng mà, tôi cảm thấy tính nết anh ta rất trẻ con. Thích ăn đồ ngọt, thích nghe khen ngợi, nếu như không thuận theo ý của anh ta thì anh ta sẽ không vui, nhưng nếu dỗ dành, chỉ một chút là sẽ nguôi giận ngay.”

Thần sắc của Kiều Diên thu lại.

“Trước kia anh ta rất đáng sợ… Suýt mấy lần tôi bị anh ta hại chết.” Bản thân cô cảm thấy những lời nói này rất lộn xộn, không biết phải trình bày sự thay đổi trong quan hệ giữa cô và Chung Định thế nào, “Nhưng mà, sau này xảy ra rất nhiều việc, bây giờ tôi… Không sợ anh ta nữa.”

Kiều Diên bắt đầu nhíu mày.

“Tôi không giỏi nói chuyện, Kiều tiên sinh, ý của tôi là…” Cô vực dậy tinh thần, tiếp tục nói, “Chính là, bản tính của Chung tiên sinh chắc chắn không xấu…”

Kiều Diên nhắm mắt lại, huyệt thái dương truyền đến một trận đau nhức. Lời cô nói anh nghe không còn rõ ràng nữa, anh ta đột nhiên không biết thân thể mình đang ở không gian nào, rốt cuộc thì có quan hệ gì với tên Chung Định ấy.

Cái tên Chung Định này, anh rất quen thuộc.

Nghe đồn Chung Định là một tên ma quỷ hại đời, chỉ có một cái xác bằng vàng, nhưng lại tầm thường không chí tiến thủ. Người khác sợ hắn, đồng thời cũng khinh rẻ hắn.

Những lời đồn đãi liên quan đến hắn rất nhiều. Ví như lúc học trung học, hắn có quan hệ bất chính với nữ giáo viên trong lớp. Hắn còn xấu xa quay phim lại, sau khi công khai, gây ầm ĩ đến nỗi khiến cho nữ giáo viên kia không còn mặt mũi tiếp tục ở lại nữa. Ví như, hồi phổ thông hắn làm cho bạn học nữ cùng lớp to bụng, mà Chung Định, ngay cả tiền phá thai cũng không đưa, thì đã xuất ngoại ung dung đi du lịch rồi. Còn có lời đồn rằng, những thứ này cũng chỉ là lời đồn. Bởi vì nếu thật sự là Chung Định, hắn không chỉ không đưa tiền phá thai, mà còn đích thân đạp bỏ thứ nghiệt chủng kia.

Ý thức của Kiều Diên dần dần bay đi xa.

Lúc này, Hứa Huệ Chanh hoảng sợ nhìn thấy mồ hôi trên trán Kiều Diên, “Kiều tiên sinh? Anh sao rồi?”

Giọng nói của cô kéo thần trí anh ta quay trở về, anh ta ngây ngẩn nhìn cô, cứ như không nhận ra cô vậy.

Cô lo lắng hỏi, “Anh có phải bị bệnh rồi không?”

“Không có.” Kiều Diên đứng dậy, đột nhiên trở nên lạnh lùng, “Mặc kệ cô là ai, ra ngoài.”

Hứa Huệ Chanh ngửa đầu nhìn con người đang đứng ngược sáng kia. Vẻ mặt của anh, cô không thể nhìn rõ ràng. Thế nhưng, cô cảm nhận được, sự ấm áp của anh không còn nữa.

“Ra khỏi chỗ của tôi.” Anh ta lặp lại.

Bị anh xua đuổi như vậy, cô nào dám tiếp tục ở lại.

Hứa Huệ Chanh rụt rè nói lời xin lỗi, sau đó chạy về nhà Chung Định.

Bên nhà của Chung Định ánh sáng tràn ngập. Cô nhớ lại bức tranh của Kiều Diên, không khỏi phát run.

Càng nghĩ, bức tranh đó càng khắc sâu vào ký ức. Cô sợ hãi không thôi, thế nên liền gọi điện cho Chung Định, mong rằng có thể nghe được giọng nói của

hắn.

Bên hắn vẫn không gọi được.

Cô lại gửi tin nhắn cho hắn.

Hắn không trả lời.

Sau nửa tiếng đồng hồ, cô lại gọi vào số máy của hắn, chỉ nghe thấy một giọng nữ máy móc truyền đến. Cô nhỏ giọng nói, “Chung tiên sinh, rốt cuộc thì anh đi đâu rồi?”

Lúc Chung Định tỉnh dậy, cả người đều mướt mồ hôi.

Trong phòng tối đen như mực, im lặng như đêm.

Đầu hắn rất đau, vực mình dậy đi mở đèn. Ánh đèn mờ nhạt, soi bóng của hắn lên tường, hắt ra thật dài.

Hắn kéo kéo cổ áo, vẫn cảm thấy ngột ngạt, liền dứt khoát cởi phăng quần áo ra, sau đó đi vào phòng tắm.

Khi làn nước nóng tuôn xuống, hắn mới cảm giác được đã trở về hiện thực. Hắn đã quên khi nào thì quay lại, tình trạng này đã lâu lắm rồi, thường hay ngủ rồi liền trở nên hồ đồ.

Màu sắc của căn phòng này quá bí bứt, hắn không muốn ở lại lâu, tắm rửa xong, tìm bộ quần áo khoác lên rồi liền đi khỏi.

Lúc sắp đi, hắn nhìn một lượt quanh căn phòng tăm tối đó.

Sau đó quả quyết đóng cửa rời đi.

Chung Định mới kéo mở cửa bên này thì Hứa Huệ Chanh đã chạy vụt ra, “Chung tiên sinh, anh về rồi!” Giọng điệu đó vui mừng lảnh lót.

“Ừm.” Hắn tùy tiện đáp một tiếng, “Làm xong việc rồi?”

Cô gật đầu lia lịa, “Bữa tối tôi cũng chuẩn bị xong rồi.”

“Đáng được khen ngợi.” Vẻ mặt của hắn không có chút thay đổi gì, giọng điệu cũng không chút thành ý.

Hứa Huệ Chanh vẫn toét miệng lên cười. Lòng cô vui vì hắn đã trở về, thế nhưng, lý do cụ thể thì cô không suy nghĩ kỹ.

Lúc dọn thức ăn lên, cô nghĩ đến Kiều Diên ở đối diện, bèn hỏi anh chàng rảnh rỗi ngồi bên kia bàn ăn, “Chung tiên sinh, có cần phải gọi Kiều tiên sinh đến ăn cơm không?”

Nhất thời, Chung Định quét một ánh mắt lạnh băng qua, “Nhiệt tình mời cơm như thế cơ à? Tiền mua thức ăn là cô trả đó hả?”

Hứa Huệ Chanh nghẹn lời. Vào lúc này, cô đã khẳng định phán đoán của mình, quan hệ của hai anh em nhà này không được tốt. Cũng vì suy đoán này, cô do dự không biết có nên nói với Chung Định hôm nay mình đã qua bên Kiều Diên hay không.

Cuối cùng, cô không nói.

Thế nhưng, cô nhắc đến việc điện thoại của Chung Định gọi không thông.

Chung Định móc chiếc điện thoại màu đen ra, “Chắc là hết pin tắt máy rồi.” Hắn mở máy lại, sau đó ném hai chiếc điện thoại của mình lên bàn uống trà.

Sau bữa cơm, cơn đau đầu của Chung Định vẫn không bớt, hắn kêu Hứa Huệ Chanh đến giúp mình xoa bóp một chút.

Cô quỳ trên ghế sofa vừa ấn vừa xoa, nghĩ đến dáng vẻ không bình thường của Kiều Diên. Cô lo lắng có phải anh bị bệnh hay không.

Xoa ấn một hồi, Chung Định ra ngoài ban công nghe điện thoại.

Hứa Huệ Chanh nhìn nhìn đồng hồ, lấy dũng khí gọi điện thoại cho Kiều Diên.

Trùng hợp là, chiếc điện thoại màu trắng bỏ ở bàn trà của Chung Định vang lên.

Cô nghe tiếng chuông bên đó cứ vang miết, cuối cùng cúp máy.

Chiếc điện thoại màu trắng cũng ngừng reo.

Cô soạn một mẫu tin nhắn gửi cho Kiều Diên.

Chiếc điện thoại màu trắng vang lên vài tiếng.

Hứa Huệ Chanh nhìn về phía chiếc điện thoại kia, sau mấy giây, cô đột nhiên nghi ngờ không thôi. Tay của cô bắt đầu run lên, chậm chạp gọi vào số Kiều Diên lần nữa.

Chiếc điện thoại của Chung Định lại bắt đầu reo vang…

(1) Nguyên tác: 翩翩玉人, 长身而立Phiên phiên ngọc nhân, trường thân nhi lập. À, cắt nghĩa tí: phiên phiên – nhẹ nhàng; ngọc nhân – người ngọc, người đẹp, thanh sạch; trường thân nhi lập – đứng thẳng lưng, không chỉ miêu tả dáng vẻ bên ngoài còn nói đến tính cách bên trong ngay thẳng. Câu ở trên là câu đã được mông má.

http://tieulun.hopto.org

------oOo------

Chương 50

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh biết Chung Định có hai chiếc điện thoại.

Thường ngày hắn dùng chiếc màu đen, còn chiếc màu trắng, gần như chẳng hề dùng đến. Cô tưởng số điện thoại đó là vô cùng, vô cùng, vô cùng riêng tư.

Cô nắm chặt lấy chiếc điện thoại trong tay mình, kinh hoàng nghe tiếng chuông vang vọng trong phòng khách.

Sau đó cô cúp máy.

Tiếng chuông cũng ngừng.

Cô cảm thấy cần phải đi xác nhận thêm nữa, số điện thoại hiện lên trên chiếc di động kia có phải là của mình hay không.

Thế nhưng, cô đã cứng đờ người không nhúc nhích nổi nữa.

Lúc đó, Hứa Huệ Chanh thoáng qua một ý nghĩ, là ma quỷ nhập vào rồi. Cô nhìn bóng lưng xa xa ở ngoài ban công của Chung Định, sự hoảng sợ cứ thế kéo đến. Tầng lầu này, chỉ có cô và hắn. Mà bây giờ hắn… rốt cuộc là người hay ma…

Những bức tranh đó lại hiện lên trong óc cô. Cô sợ đến rúm ró cả người.

Chung Định nói xong điện thoại, xoay người quay vào phòng khách. Hắn vừa mới kéo cửa ra, người phụ nữ bên trong đã nhìn hắn với bộ dạng như thấy ma vậy.

Hắn đóng cửa lại, cô càng thêm run rẩy. Hắn ném điện thoại lên sofa, hỏi, “Cô làm gì thế?”

http://tieulun.hopto.org

Hứa Huệ Chanh lùi về sau đến mép sofa, “Không…”

Hắn đi lên trước một bước.

Cô càng rúc về phía sau.

Mặt mày hắn trầm xuống, tiếp tục đến gần cô.

Dáng vẻ của cô như muốn khóc đến nơi.

Hắn tóm lấy cổ tay của cô, kéo cô dậy, “Cô xảy ra chuyện gì thế?”

Cô sợ hãi, “Tôi không làm chuyện xấu… đừng kiếm tôi…”

“Trúng tà hả?” Bàn tay của Chung Định sờ lên trán cô.

Nhiệt độ của lòng bàn tay hắn ấm nóng, khiến cô giật mình một cái. Cô bỗng cúi đầu xuống nhìn, hắn có bóng. Trong cơn mơ màng hỗn loạn, cô khẽ hỏi một câu, “Chung tiên sinh, anh còn sống không?”

Hắn cảm giác được có gì đó không đúng, kéo cô ngồi xuống, bình tĩnh hỏi, “Cô như vậy là đang nguyền rủa tôi hả?”

Hứa Huệ Chanh lắc đầu, lại lắc đầu. Cô nhìn thẳng vào gương mặt hắn, ngơ ngác đến xuất thần. Trước giờ cô có chứng mù mặt, cũng chưa từng kỹ càng phân biệt ngũ quan của Kiều Diên và Chung Định có gì khác nhau. Mà giờ đây, góc cạnh của hắn và Kiều Diên trong trí nhớ của cô, hoàn toàn trùng lặp.

Chỉ là, tình huống quá đột ngột, cô vẫn chưa sắp xếp được manh mối.

Chung Định vỗ vỗ mặt cô, “Sao rồi?” Trước khi hắn nhận điện thoại, cô vẫn còn bình thường mà, thỉnh thoảng còn để lộ ra chiếc răng khểnh nhỏ.

“Chung tiên sinh, anh có em trai không?” Hứa Huệ Chanh mù mịt, Chung Định và Kiều Diên rốt cuộc có quan hệ gì. Kỳ thật cô cũng không thật sự chắc chắn lắm.

Thần sắc của Chung Định đông cứng.

Cô thấy thế, lại lùi về phía sau.

“Tiểu Sơn Trà muốn thăm dò chuyện nhà của tôi sao?” Hắn nói chuyện nhẹ bẫng.

Đối với giọng điệu của hắn thế này, Hứa Huệ Chanh rất quen thuộc. Trước kia những lúc bắt nạt cô, hắn sẽ như thế. Âm trầm ngấm ngầm, nhưng lại giống như dịu dàng. Thế nên cô lựa chọn ngậm miệng không nói.

Hắn nắm lấy cằm cô, bóp mấy hồi, “Nếu như tôi có hứng thú, thì sẽ trả lời cô.” Nói cách khác, bây giờ hắn không muốn nói.

Cô đã hiểu, câu hỏi này là bãi mìn của Chung Định.

Hứa Huệ Chanh bỗng nhiên để ý đến, Chung Định đã thay quần áo.

Buổi sáng lúc ra khỏi nhà, hắn mặc chiếc áo len màu xanh lam đậm và áo khoác ngoài màu đen. Mà khi trở về, hắn mặc áo sơ mi đen và áo gió màu đỏ sậm. Bên trong bên ngoài đều đã thay đổi cả rồi. Chỉ là, cho đù có điểm đáng ngờ, nhưng cũng không nói rõ được điều gì. Cũng có thể hắn ra ngoài phong lưu một chuyến, cho nên mới thay đồ.

Quần áo mà Kiều Diên mặc ban chiều, chất liệu kém hơn so với đồ của Chung Định rất nhiều.

Cô không thể nghĩ thông được, đây là chuyện như thế nào. Nếu như Chung Định và Kiều Diên là cùng một người, vậy thì tại sao tính cách và sở thích lại thay đổi nhiều như thế.

Chính là vào lúc đó, chiếc di động màu trắng kia lại reo vang.

Thật sự làm cho Hứa Huệ Chanh giật nảy cả mình.

Lần này Chung Định không tránh né nữa, hắn nhìn dòng tên hiện thị trên màn hình, liền trực tiếp tắt máy.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Huệ Chanh càng thêm mê muội.

Chẳng lẽ tiếng chuông ban nãy, thật sự là trùng hợp? Thời gian của đối phương chẳng qua chỉ là trùng khớp với bên cô mà thôi?

Từ tối ngày hôm đó, Chung Định liền cảm giác được sự thấp thỏm của đóa hoa ngốc kia.

Cô thường hay nhìn hắn với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, sau khi bị hắn bắt gặp, cô liền vội vàng chuyển dời ánh mắt, sau đó lại liếc trộm. Dáng vẻ vừa lo lắng lại tò mò.

Nếu như hắn lạnh lùng nhìn lại.

Thì cô sẽ cúi thấp đầu xuống.

Chiếc điện thoại màu trắng đó, sau này hắn vứt sang một bên. Không mở máy lên lại nữa.

Chỉ là, Trần Thư Cần lại gọi đến số điện thoại kia của hắn.

Ngày 25 tháng chạp, Chung Định và Hứa Huệ Chanh đang đứng dưới đình gỗ trong tiểu khu, ngắm nhìn cảnh đẹp bên hồ. Nói văn vẻ là, thân thiết tự nhiên.

Khi Chung Định nhìn thấy cuộc gọi tới, sắc mặt liền sa sầm. Khi nghe máy hắn lạnh lùng nói, “Trần Thư Cần, tôi không phải cứ luôn phải nuông chiều cô đâu.”

Hứa Huệ Chanh đi qua bên cạnh mấy bước, có ý tránh đi cho hắn nói chuyện.

Mấy ngày nay cô đều quan sát kỹ càng, Chung Định không có gì khác thường. Chỉ là, chiếc điện thoại màu trắng của hắn không xuất hiện lại nữa. Mà bên kia, điện thoại của Kiều Diên, luôn luôn khóa máy. Lúc quét dọn

phòng ốc, cô có lục lọi tủ áo của Chung Định. Bên trong toàn bộ đều là quần áo và những món phụ kiện cao cấp, căn bản không hề có phong cách bình dân của Kiều Diên. Khi Chung Định ra ngoài, cô còn đi qua bên cạnh ấn chuông cửa, không hề có tiếng trả lời.

Ngoại trừ điểm khả nghi về chiếc điện thoại đó, những điểm khác đều rất bình thường.

Hứa Huệ Chanh cảm thấy có phải mình quá thần kinh rồi không.

Cuộc điện thoại này của Chung Định, nói chuyện chẳng mấy vui vẻ gì. Sau khi ngắt máy, hắn nói, “Tôi ra ngoài một chuyến.”

Cô tưởng rằng hắn sẽ trực tiếp lái xe đi, nhưng hắn lại đi lên lầu.

Cô hơi ngạc nhiên, “Chung tiên sinh, không phải anh phải ra ngoài sao?”

“Tôi đi thay đồ.”

Hắn thật sự về phòng thay đồ.

Hứa Huệ Chanh nhìn bóng lưng hắn ra khỏi cửa, trong lòng nảy ra một mối nghi ngờ. Sau khi hắn đóng cửa lại, cô bèn nhẹ nhàng đi đến bên cửa.

Cửa này cách âm thật tốt, cô không thể nghe thấy rõ động tĩnh ở ngoài hành lang.

Cô mở hé cửa ra.

Bóng lưng của Chung Định vụt lướt qua, nhưng không phải đi về phía thang máy. Mà là đi về phía căn hộ cách vách.

Cô mở trừng hai mắt, nắm chặt tay lại, móng tay đâm vào phần thịt trong lòng bàn tay. Bốn bề dần im lặng, cô chỉ biết trái tim mình đang đập rất nhanh. Cô cứ thế đứng đó, không biết làm sao để giảm bớt trạng thái cứng đờ của mình.

http://tieulun.hopto.org

Khi hành lang có một bóng người lướt qua lần nữa, Hứa Huệ Chanh đóng cửa lại, nhắm chặt hai mắt. Cô không nhìn nhầm, đó là kiểu cách ăn vận của Kiều Diên, kiểu sáng màu.

Cô dựa người vào ván cửa, thân thể chầm chậm trượt xuống.

Bây giờ Hứa Huệ Chanh đã thoát ra khỏi cách nghĩ ma quỷ rồi, suy nghĩ của cô đang phát triển theo chiều hướng "hai loại tính cách."

Kiều Diên ấm áp… Chung Định kỳ dị. Là một người.

Nói không sợ là nói dối. Nhưng còn có một loại tâm tình ẩn dưới tận sâu trong tim cô. Kiều Diên và Chung Định, đều đã từng giúp cô. Bây giờ hai người đó, đều không hề làm hại đến cô.

Trong đầu của cô, một thoáng là Kiều Diên, một thoáng là Chung Định. Bản thân cô cũng rối loạn rồi, người nào mới là thật đây?

Hứa Huệ Chanh có cảm giác mệt lả, cô níu vào hộc tủ đứng dậy, đi vào trong nhà, cuối cùng thì té ngã xuống sofa.

Sau khi suy nghĩ tỉ mỉ, cô đã có chút manh mối. Chung Định và cô ở chung sớm chiều, còn Kiều Diên chỉ thỉnh thoảng xuất hiện. Kiều Diên ấm áp là giấc mơ đẹp đẽ của cô, còn giờ đây, quả nhiên là hư ảo. Cô có chút mất mát.

Nhưng nghĩ đến tên Chung Định cao cao tại thượng đó, sự mất mát vừa nãy đã bị thay thế bởi cảm giác may mắn.

May thay, Chung Định là thật.

Chung Định không ra ngoài quá lâu, lúc chập chạng tối hắn đã tranh thủ quay về.

Hứa Huệ Chanh đã sắp xếp xong sự phức tạp vừa sôi trào ban nãy, cô trốn trong nhà bếp thái rau.

Sau khi hắn vào nhà, không nhìn thấy được gương mặt tươi cười nghênh đón hắn khi trước, tâm tình vốn không vui càng thêm buồn bực. Hắn đi đến phía ngoài nhà bếp, cô cũng vẫn không quay đầu lại.

Thật ra Hứa Huệ Chanh không biết phải đối diện với hắn thế nào.

Cô ngưỡng mộ Kiều Diên. Mà nay, Kiều Diên chính là hắn. Vậy tình cảm của cô thật sự rất khó xử.

Chung Định dựa người vào tường, móc bao thuốc ra, hắn im lặng nhìn bóng lưng của cô một hồi, rồi mới ngậm điếu thuốc, châm lửa, “Tiểu Sơn Trà.”

“A…” Cô giả vờ kinh ngạc quay đầu lại, “Chung tiên sinh, anh về rồi.” Kỹ năng diễn xuất vô cùng vụng về.

“Ừm.” Hắn không vạch trần cô, nhả ra một vòng khói thuốc, “Tối nay tôi không có khẩu vị.”

Hứa Huệ Chanh sửng người một chốc, cô quay người lại, “Anh bị bệnh à?” Cô nhớ lại Kiều Diên lúc trước sắc mặt cũng đột nhiên không tốt.

Cuối cùng hắn cũng không phải đối mặt với tấm lưng của cô nữa, uất khí giữa hai chân mày hắn cũng dần tản bớt, “Đầu có chút đau.”

“Chung tiên sinh, anh đi nghỉ ngơi trước đi.” Cô lau tay vào tạp dề, “Có cần tôi nấu chút cháo cho anh không?”

“Tùy, tôi đi ngủ một chút.” Hắn kẹp điếu thuốc, đi lên lầu.

Hứa Huệ Chanh vốn vẫn còn sợ hãi vì vấn đề tính cách thay đổi, nhưng giờ nhìn thấy Chung Định dường như chẳng có chút tinh thần, thì lại lo lắng. Cô ninh cho hắn một nồi cháo, khi mang lên lầu, nhìn thấy cửa phòng hắn khép hờ, bèn ló đầu vào nhìn.

Đèn đầu giường chỉnh sáng một nửa, hắn bị che đậy dưới lớp chăn, ở góc độ này của cô nhìn sang, chỉ nhìn thấy mái tóc đen của hắn.

Cô cảm thấy hắn đang ngủ.

Hứa Huệ Chanh rón ra rón rén bước qua, nhẹ nhàng đặt chén cháo xuống bàn.

Nửa gương mặt dưới của hắn ẩn dưới lớp chăn, chỉ để lộ ra từ đôi mắt trở lên. Cô sợ mũi hắn bị che kín, bèn giúp hắn kéo chăn xuống một chút.

Nhìn gương mặt say ngủ dưới ánh đèn vàng nhạt, cô lại cảm thấy hoảng hốt, không kiềm được lại nhớ về buổi sáng nào đó ngủ cùng hắn. Kiều Diên không phải là của cô, Chung Định cũng sẽ không phải. Với một trái tim hèn mọn, cô nhét những lời không thể nào thốt ra vào tận nơi sâu thẳm nhất.

Cô hy vọng sau này hắn có thể hạnh phúc khỏe mạnh.

Chung Định ngủ không say, chẳng mấy chốc đã tỉnh dậy. Mắt vừa mở ra đã đối diện với đôi mắt hoảng hốt của cô.

Hứa Huệ Chanh vội vàng rời khỏi mép giường, lúng túng nói, “Chung tiên sinh, đầu anh còn đau không?”

“Vẫn ổn.” Hắn kéo chăn xuống ngồi dậy, “Cô ăn cơm chưa?”

“Tôi vẫn chưa đói.” Cô bưng chén cháo kia lên, dùng muỗng khuấy khuấy, “Chung tiên sinh, nhân lúc còn nóng anh ăn đi.”

“Ừm.” hắn nhận lấy muỗng, thử một miếng, thanh đạm nhàn nhạt, cũng coi như vừa miệng.

Chung Định ăn hết hơn nửa chén cháo, trong bụng cảm thấy ấm lên, hắn liền bỏ xuống.

Hứa Huệ Chanh dọn dẹp chén muỗng, lúc chuẩn bị rời đi, hắn gọi lại, “Tiểu Sơn Trà.”

Cô dừng bước.

“Giúp tôi xoa bóp.”

Cô hiểu ý, ngồi xuống mép giường.

Chung Định vốn đang gối đầu lên gối, sau đó không biết thế nào đã gối lên đùi cô rồi. “Tiểu Sơn Trà, tôi phát hiện em đối với tôi rất tốt.”

Động tác của Hứa Huệ Chanh hơi khựng lại, “Nên thế mà…” Lời này cô nói mà chột dạ, chỉ sợ hắn nhìn ra manh mối gì đó.

“Em đã từng yêu chưa?”

“Hả?” Lời này hắn hỏi bất thình lình, cô trở tay không kịp, “Chưa… chưa từng…”

“Thế à.” Chung Định đột nhiên mở to mắt ra, nhìn thẳng về phía Hứa Huệ Chanh ở bên trên, “Tôi cũng chưa.”

Đôi mắt đó của hắn, khiến cô cảm thấy có một tấm lưới dày bủa về phía cô. Cô cười khan hai tiếng, để che đậy sự hỗn loạn của mình, “Thật trùng hợp.”

“Ừm, thật trùng hợp.” Hắn nhoẻn miệng cười, “Nếu không, hai chúng ta thử xem?”

Giây phút này, Hứa Huệ Chanh cảm thấy điều mà mình nghe thấy, là ảo giác.

------oOo------

Chương 51

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Yêu đương” từ này, Hứa Huệ Chanh căn bản là không dám nghĩ đến.

Cô không xứng.

Kiều Diên cũng được, Chung Định cũng vậy, ở trong lòng cô, đều là những người được ông trời ưu ái. Mà cô, lại là một người phụ nữ lổm ngổm trong đống bùn đất, làm sao có thể bám víu kết thân được. Một cái hôn với Kiều Diên khi trước, đã khiến cô cảm thấy như kỳ tích lắm rồi.

"Chung tiên sinh…" Cô tránh né ánh mắt của hắn, "Đừng nói đùa."

Chung Định chống người dậy, vươn tay bóp mặt cô, không để cho cô quay đầu đi, "Thử xem." Hắn chưa từng có kinh nghiệm yêu đương, cho nên không nắm chắc lắm. Nhưng hắn có ý tứ thế đó với cô, hắn hoàn toàn khẳng định.

Hắn tự nhận lòng đồng tình của hắn không hề nhiều đến mức độ này, lại càng không vì đồng tình mà tính toán khiến cô lỡ mất chuyến bay.

Chẳng có gì rầm rầm rộ rộ, oanh oanh liệt liệt. Cũng chẳng có lời ngon tiếng ngọt, hoa tiền nguyệt hạ. Cùng cô một ngày ba bữa, rất tốt.

Hứa Huệ Chanh bị ép nhìn về phía hắn. Người đàn ông trước mắt tướng mạo tốt, gia thế tốt, cô có điểm nào đáng để hắn thử xem chứ. Cô chủ động vạch vết sẹo của mình ra, "Em… rất bẩn." Loại phụ nữ như cô, nhiều nhất được làm bạn giường của hắn đã hạnh phúc lắm rồi, cô không có tư cách.

Chung Định rũ nửa mắt, nhìn cô chăm chú, "Em có bệnh?"

"Không…" Cô lắc lắc đầu.

Hắn không đồng ý, "Vậy thì chẳng sao cả."

"Thật sự rất bẩn…" Cô nhớ lại quá khứ của mình, nhắm mắt lại, ra sức kiềm nén nước mắt.

Ngón cái của hắn khẽ vuốt ve cằm cô, chẳng nói gì cả, cúi đầu hôn cô.

Cô sợ đến ngửa ra sau, hai tay chống lên trước ngực hắn.

Chung Định nếm lướt qua vài lượt, sau đó liền tiến công cướp đoạt.

Hứa Huệ Chanh chống đỡ không nổi, bị hắn lấn ngã xuống chiếc giường lớn mềm mại. Cô rất bị động, dưới sự dây dưa của hắn, vừa hoảng vừa loạn.

Môi hắn dời tới bên tai của cô, vừa gặm, vừa cắn dái tai của cô, “Chỗ nào dơ? Tôi rửa cho em.”

Cô ngửa đầu nhìn trần nhà, mắt bị phủ lên một tầng sương, sau đó nước mắt đột nhiên trào ra không dứt, ngăn cũng không ngăn lại được. Đây là lần đầu tiên, có một người đàn ông ôm ấp cô, hôn cô như vậy, giống như cô là một người con gái trong trắng vậy.

Nụ hôn của Chung Định, rơi xuống bờ vai, trước ngực của cô. Theo chiều hướng đi xuống dưới, áo len, áo ngực của cô cũng bị ném qua một bên.

Hắn thỉnh thoảng lại quay về bên môi của cô, khiêu khích, dẫn dụ cô. Cô nắm lấy vai của hắn, dưới kỹ xảo của hắn, cô cũng thử đáp trả lại.

Hai người hôn đến hoa lửa tung tóe.

Hứa Huệ Chanh là thật lòng hy vọng mình có thể làm cho người đàn ông ở trên thân mình cảm thấy vui vẻ, thế nhưng cô không biết phải làm thế nào. Cô càng khẩn trương thì lại càng thít chặt, bên dưới hoàn toàn không có phản ứng.

Chung Định kéo áo sơ mi của mình ra, cười khe khẽ, “Tiểu Sơn Trà, em chẳng cần phải nghĩ gì cả, cứ theo tôi là được.” Khuôn mặt cười đó dưới ánh đèn mờ tỏ, cực kỳ mê hoặc.

Theo, phải theo thế nào? Cô không biết. Cô chỉ biết mình khô khốc, cô sẽ rất đau, hơn nữa hắn cũng không thoải mái. Cô hỏi khẽ, “Có chất bôi trơn không…”

“Không.” Hắn lười nói nhiều với cô, gọn gàng cởi quần áo của mình ra.

Khi hắn kéo chân của cô ra, cô lại khóc.

Nếu như đây là lần đầu của cô, thì tốt biết mấy.

Cô kháng cự muốn khép chân lại, nhưng hắn lại mạnh mẽ tách ra, sau đó hắn hôn lên mặt cô, “Không đau, đừng khóc.”

Lúc dạo đầu Chung Định đã phát hiện ra, Hứa Huệ Chanh không phải hoàn toàn bị lãnh cảm. Chỉ là, thời gian chuẩn bị của cô phải rất lâu, rất lâu.

Sức khống chế của hắn ở mặt này có thể nói là cực giỏi, thế nhưng trong khoảng thời gian đó, vẫn là gian nan vô cùng. Thế cho nên, khi nguồn nước ít ỏi của cô rỉ ra, hắn liền mất khống chế.

Sự cứng rắn của hắn cùng sự mềm mại của cô, quay cuồng dưới lớp chăn màu xanh sậm.

Hứa Huệ Chanh bị xóc lên xóc xuống, cuối cùng cô cũng biết, phải theo hắn thế nào rồi.

Ánh sáng chói lọi ở thế giới xa lạ ấy, bao bọc lấy cô hoàn toàn. Sự rực rỡ cô chưa từng có được, nở rộ trong vòm ngực của hắn.

Lần này thì Hứa Huệ Chanh đã rốt ráo loại bỏ niềm nghi ngờ liên quan đến việc “Chung Định không được.” Hoặc là nên nói rằng, lúc trước là hắn giỏi kiềm chế. Mà một khi mặc cho phát triển, thì hắn rất biết cách giày vò.

Nhưng cô thì nóng lên rất chậm, cho nên tốn khá nhiều thời gian.

Xong việc, đã là 8 giờ.

Sau khi ngồi dậy, Chung Định điều chỉnh độ sáng của đèn, “Có đói chưa?”

“Vẫn ổn…” Hứa Huệ Chanh chưa ăn cơm tối, lúc này đã mất sức mệt mỏi. Chỉ là không tiện nói rõ. Cô cũng ngồi dậy theo, kéo chăn che chắn trước ngực mình.

http://tieulun.hopto.org

Hắn nghiêng đầu nhìn động tác của cô, “Bây giờ còn che làm gì nữa.”

Cô cúi thấp đầu.

Tình cảnh ban nãy, cô cũng không biết làm sao phát triển thành. Trong lòng cô vẫn chưa xác định, hắn có thật lòng hay không.

Tay của Chung Định len vào trong chăn, chuẩn xác nắm lấy eo cô, khiến cho cô kinh ngạc kêu lên. Hắn nhếch khóe miệng, “Tuy rằng mập một chút, nhưng cảm giác thì vẫn coi như tương đối.”

Cô né tránh, bị mất thăng bằng, liền ngã xuống bên cạnh.

Hắn thuận thế lấn lên. “Nếu không đói bụng thì một lần nữa nào.”

Hứa Huệ Chanh vội vàng nói, “Chung tiên sinh, em đói lắm.”

Chung Định hừ một tiếng, “Dậy nào, xuống ăn cơm.”

Cô vội vàng kéo chăn, nhặt quần áo mình lên, sau đó quay đầu nhìn hắn một cái.

Hắn dù bận nhưng vẫn thong dong dựa vào đầu giường, cong môi cười, thể hiện rõ là không muốn bỏ qua cảnh cô thay đồ.

Cô do dự, cuối cùng xoay lưng lại với hắn, nhanh chóng mặc đồ lót của mình vào.

Chung Định nhìn vết sẹo mờ mờ sau lưng cô, hỏi, “Thuốc tôi cho em có dùng không?”

Hứa Huệ Chanh gật đầu, “Ngày nào em cũng xức.”

Hắn nhào tới, ở lằn roi sậm màu nhất của cô, in xuống một nụ hôn, sau đó buông cô ra, “Sau một thời gian nữa vết sẹo mất rồi, thì lại càng trắng trẻo mập mạp.”

http://tieulun.hopto.org

Bởi vì nụ hôn của hắn, cô cứng đờ người trong phút chốc, sau đó cô nói ra câu đố trong lòng mình, “Chung tiên sinh, tại sao?”

“Bởi vì tôi muốn.”

Chung Định tùy ý đã thành quen.

Hắn không hề đặt ra những quy định cứng nhắc về phụ nữ, có phải là xử nữ không, học lực cao thấp, bối cảnh thế nào, hắn không hề để ý. Hắn biết quá khứ của cô, nhưng vẫn có tâm tư với cô.

Cô của quá khứ, không liên quan đến hắn, người hắn tìm hiểu, là cô của hiện tại.

Cô là người phụ nữ hiếm có duy nhất trên thế giới này, không hề có mục đích, hay toan tính gì với hắn.

Sau trận vận động trên giường này, Chung Định và Hứa Huệ Chanh đã coi như là quen nhau rồi. Hai người đều không hề nói đến chữ “thích”.

Ăn xong cơm tối, Chung Định lên thư phòng lầu trên.

Hứa Huệ Chanh dọn dẹp xong chén đũa, liền dự định trở về phòng nghỉ ngơi. Cô thật sự đang mệt.

Bước vào phòng tắm, cô mới tỉ mỉ kiểm tra dấu vết trên người mình. Dấu ấn phía trước ngực cực kỳ chói mắt.

Cô cười cười, trong hốc mắt có lệ.

Cô nhớ lại hắn nói khẽ bên tai cô, “Tiểu Sơn Trà, tôi không trả tiền đâu.” Cho nên, không phải là mua bán.

Tắm rửa xong, Hứa Huệ Chanh tắt đèn lên giường ngủ. Nhưng chẳng mấy chốc, cửa phòng bị mở ra, khiến cô giật cả mình.

Chung Định ở ngoài cửa bật đèn lên, vẻ mặt chẳng mấy dễ chịu, “Đi qua phòng tôi.”

Hứa Huệ Chanh sửng người một hồi, đầu óc xoay chuyển một chặp, mới thấp giọng nói, “Em tưởng… ngủ vẫn tách ra…” Cô nhớ ngày trước hắn có nói, hắn thích ngủ một mình.

“Làm cũng làm rồi, còn tách ra.” Giọng điệu của hắn hơi lạnh lùng, “Em cảm thấy trong này nhiều phòng lắm sao.”

Cô vội vàng nói rõ, “Không có.”

“Còn không nhanh chóng lăn qua đây.” Chung Định đóng rầm cửa rồi đi.

Tối ngày hôm đó, Hứa Huệ Chanh dọn những món thường dùng vào phòng Chung Định. Sau đó, lại làm nữa.

Trước lúc ngủ, bàn chân của cô vô ý chạm vào chân hắn, cô lẩm bẩm, “Chung tiên sinh, anh thật ấm áp.”

Chung Định nắm lấy tay cô, nhiệt độ không cao lắm, hắn bèn kéo cô vào lòng.

Cô dán người vào vòm ngực hắn. Trong mơ màng, lại có cảm giác hạnh phúc bình yên.

Cuối cùng, cô cũng đã có một bến đỗ có thể dừng chân tạm thời.

Đối với tương lai, Hứa Huệ Chanh không ôm ấp quá nhiều hy vọng.

Chung Định cũng không nhắc đến chuyện sau này.

Cô chỉ có tâm tình quý trọng lấy hiện tại, chung sống cùng hắn. Cho dù có một này nào đó, hắn không từ mà biệt, thì cô vẫn sẽ thành tâm chúc phúc cho

hắn.

Liên quan đến chuyện của Kiều Diên, cô suy tính thử gợi chuyện với Chung Định, nhưng lại không tìm được cơ hội.

Ngày 27 tháng chạp, Trần Hành Quy mời tiệc, Chung Định kéo Hứa Huệ Chanh đi cùng.

Kết quả, chạm phải một đám cả nam lẫn nữ.

Trước tiên là vẻ ngoài của Hứa Huệ Chanh.

Chung Định chọn quần áo và trang sức phối hợp cho cô, còn đưa cô đến tiệm tạo hình để trang điểm. Khuôn mặt trái xoan cổ điển của cô, giữa những mỹ nữ đủ loại phong cách thịnh hành, đặc biệt nổi bật.

Thứ nữa là thân phận của Hứa Huệ Chanh.

Đây là một bữa tiệc sang trọng.

Nam nữ dẫn theo đôi cặp, đều là những người trong tầng lớp thượng lưu. Cho dù Chung Định chỉ bao một Hứa Huệ Chanh, thì tối nay hắn cũng nên tìm một người đi cùng môn đăng hộ đối.

Càng quan trọng hơn là, vợ chưa cưới của Chung Định cũng đến rồi.

Thế nên, một bao dưỡng ở ngoài, một trong nhà định sẵn, xảy ra một cuộc va chạm lớn.

------oOo------

Chương 52

Nguồn: EbookTruyen.Me

Yến tiệc là một buổi vũ hội tiệc buffet.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Huệ Chanh rất thận trọng, cô sợ mình có gì luống cuống, cho nên cô duy trì vẻ nhún nhường.

Chung Định lười biếng dựa người vào sofa, bắt lấy ngón tay của cô chơi đùa.

Kiều Lăng đến khá trễ, gã vừa đi đến đã cau mày nói, “Sao mày lại mang con bé đến?”

Chung Định nắm chặt bàn tay cô, giơ lên, “Tại sao không thể đưa đến.”

Kiều Lăng từ bỏ ý định nói đạo lý với Chung Định, gã xem như không nhìn thấy. Sau đó nghĩ đến Thẩm Thung Nhạn, gã mang theo tâm tình chờ xem kịch vui, cố ý liếc mắt mấy lần về phía Hứa Huệ Chanh.

Chung Định thay đổi tư thế, che chắn cô lại.

Khóe miệng Kiều Lăng nhếch lên, “Đêm Giáng Sinh, nếu như không nhảy ra một thằng lắm tiền thì tao đã chụp được con nhỏ đó rồi.”

Chung Định nghiêng đầu nhìn Hứa Huệ Chanh ở bên cạnh.

“Biết vậy đã làm.” Kiều Lăng thầm than, “Thật không nên tiếc số tiền đó.”

Chung Định không quay đầu nhìn về phía Kiều Lăng nữa. Đó đều là quá khứ của cô, hắn biết hay không, cũng như thế.

Nghe vào, lại thêm ấm ức.

Việt Tài đột ngột gọi điện thoại đến, Chung Định đứng dậy vỗ vỗ vai của Hứa Huệ Chanh, “Tôi ra ngoài nghe điện thoại.”

Cô gật đầu, sau đó nhìn hắn đi ra ngoài ban công nhỏ.

Trước khi ra ngoài, cô đã uống một ly nước lớn, bây giờ nín nhịn hơi khó chịu, thế là nhân lúc hắn rời khỏi, cô bèn đi về phía phòng vệ sinh.

Còn chưa quẹo ra khỏi hành lang, cô đã nghe thấy duộc đối thoại của một

nam một nữ.

Hứa Huệ Chanh dừng bước chân.

Thật ra trước đi đến đây, cô đã có chuẩn bị tâm lý thật tốt. Cô không thể đem đến cho Chung Định bất kỳ vinh hiển gì, ngược lại, nghề nghiệp trước kia của cô, sẽ khiến hắn bị bôi nhọ. Hôm nay cô và hắn cùng nhau xuất hiện ở hội trường, đã lôi kéo ánh mắt khác thường từ các phía. Cô không biết Chung Định muốn duy trì với cô trong bao lâu, nhưng chỉ một đoạn thời gian ngắn ngủi này, cô đã cảm thấy tự ti mặc cảm rồi.

Đôi nam nữ đó nói chuyện ngồi lê đôi mách đến là sôi nổi, trong lời nói rõ ràng bới móc thân phận của Hứa Huệ Chanh. Bên nam đoán rằng đã nghe ai nhắc đến, gã còn đặc biệt nói rằng, “Con nhỏ đó rất CHEAP, chính là loại ngoài đường vài trăm đồng là được một đêm đấy. Xem ra Chung Định thật sự rất nghèo, bao loại gái như thế.”

Bên nữ nghe xong cười không ngớt.

Hứa Huệ Chanh đứng nguyên tại chỗ bất động, vẻ mặt đờ đẫn.

Đột nhiên, phía sau truyền đến một tiếng nói, “Ngay cả chính thê tôi đây cũng nghe không lọt tai.”

Hứa Huệ Chanh quay đầu lại nhìn.

Người phụ nữ đứng kia mặc một bộ váy dài kiểu dáng quý tộc Âu Mỹ màu tím xinh đẹp lộng lẫy, bộ váy xòe rộng có đường kính phải đến 1,5 mét, phần eo được bó chặt lại như chỉ được một nắm tay. Tay của cô nàng cầm một phiến quạt nhung màu tím sậm, nửa gương mặt ẩn dưới lớp mặt nạ hình hồ điệp.

Bộ dáng khoa trương đó, thế mà chỉ một lát là Hứa Huệ Chanh đã nhớ ra đó là ai.

Thẩm Thung Nhạn trực tiếp lướt qua cô, bước ra khỏi khúc ngoặt. Cô nàng đứng trước mặt đôi nam nữ lắm điều kia, duy trì dáng đứng cao sang của

mình, “Đã nói rằng nghề nghiệp không phân sang hèn, có cầu mới có cung, nếu nhưng không phải đám đàn ông đêm đêm tầm lạc thì sao sinh ra công việc phục vụ này.”

Đôi nam nữ đó rõ ràng bị lối phục sức của cô nàng làm cho chấn động.

Đôi môi của Thẩm Thung Nhạn ẩn dưới phiến quạt nhung khẽ mỉm cười, “Đừng có ghen tỵ với cô gái này vì người ta tìm được một nơi chốn tốt chứ.”

Người nam cuối cùng cũng đã bừng tỉnh ra người đến là ai, gã chỉ vào Hứa Huệ Chanh, “Tấu hài à, đó là người cướp chồng cô đó.”

“Nói hay.” Cây quạt của Thẩm Thung Nhạn run lên, khóe môi càng cong lên, “Cô ta cướp là chồng của tôi, lại không phải của mấy người, mấy người rảnh rỗi tám chuyện như thế, làm quái gì thế hả!”

Người nữ kéo kéo người nam, lẩm bẩm, “Đừng nói với cô ta nữa, cô ta bị bệnh đó.”

Đôi mắt của Thẩm Thung Nhạn lóe lên, “Cổ nhân có nói, quân tử tuyệt giao không nói lời tồi tệ, phí cho mấy người tự xưng là nhân sĩ anh tài, mồm miệng này thật thối tha quá.”

Sắc mặt của đôi nam nữ đó thoắt trắng thoắt đỏ. Suy nghĩ kỹ càng một chút, bọn họ lại không tiện tranh cãi với Thẩm Thung Nhạn, thế là vội vàng đi khỏi.

Đợi khi xung quanh không còn ai nữa, Thẩm Thung Nhạn chỉnh lại váy áo của mình, quay đầu lại mỉm cười, “Tình Địch tiểu thư, chào cô, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.”

Hứa Huệ Chanh vừa nghĩ đến người trước mắt mình là Chung phu nhân danh chính ngôn thuận tương lai, liền không nói lớn tiếng nổi, “Cám ơn cô.”

“Không cần khách sáo, đây đều là chuyện tôi nên làm.” Thẩm Thung Nhạn thở phào một hơi, “Ôi! Kiếp trước ngoái đầu nhìn lại 500 lần mới đổi được kiếp này một lần gặp thoáng qua. Cô và tôi có thể trở thành tình địch, cũng

coi như là duyên phận đã tu được từ kiếp trước."

Hứa Huệ Chanh bị quấn đến không biết phải làm thế nào cho tốt, bèn lên tiếng chào hỏi, "Chào cô, Hôn Thê tiểu thư."

Thẩm Thung Nhạn lắc lắc đầu, chỉnh lại, "Xin hãy gọi tôi là Thái Mỹ."

(Thái Mỹ = quá đẹp)

"Chào cô, Thái Mỹ tiểu thư." Tuy rằng tình hình hiện tại vẫn mơ hồ hỗn loạn, nhưng thuận theo cách suy nghĩ của cô hôn thê này thì tốt hơn.

Thẩm Thung Nhạn rất hài lòng, đáp lại một tiếng thật dài, nói, "Tình Địch tiểu thư, cô đến đây xem." Cô nàng đi ra khỏi sảnh lớn, nhìn lên bầu trời đêm, "Trăng không thấy, hoa cũng tàn." Cô nàng lại lấy phiến quạt che đi mặt mình, "A! Cái từ "hoa nhường nguyệt thẹn" này thật sự chính là sáng tạo ra vì tôi đó nha."

Vào giây phút này, Hứa Huệ Chanh cảm thấy, Chung Định và cô hôn thê này thật sự là trời đất tạo thành. Một người đẹp trai vượt ra ngoài không gian, một người xinh gái đến nổ tung toàn vũ trụ.

Thẩm Thung Nhạn tiếp tục đi ra phía ngoài, quay đầu lại vẫy vẫy tay, ý bảo Hứa Huệ Chanh đi theo sau. Đến khi đi đến bên một cây cầu nhỏ, cô nàng mới nói tiếp, "Tình Địch tiểu thư, cô đừng để ý đến lời bọn họ nói. Bọn họ không thích cô nên mới công kích cô, tụ tập lại một đám nói xấu cô. Nếu như cô mà tức giận thì thật không đáng chút nào."

Hứa Huệ Chanh cười cười, "Tôi không để ý." Cô đã thế này rồi, mặc cho bọn họ nói gì cũng chẳng sai biệt nữa. Chỉ là Chung Định bị cô liên lụy rồi, nghĩ thế lòng cô lại không dễ chịu.

"Tục ngữ nói thật hay, đạo bất đồng bất tương vi mưu. Đám quần chúng có tam quan khác biệt với cô ấy, cứ xem bọn họ là bí đỏ đi." Thẩm Thung Nhạn tựa như một người chị tri âm, "Ít nhất thì Hôn Phu tiên sinh của tôi với cô ở chung một phương hướng."

(Đạo bất đồng bất tương vi mưu: (1) Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được; (2) Tư tưởng, quan niệm khác nhau thì không cùng nhau bàn luận trao đổi được; (3) Nghề nghiệp khác nhau không thể đàm đạo cùng nhau được.)

“Cảm ơn cô, Thái Mỹ tiểu thư.”

“Không cần khách sáo.” Thẩm Thung Nhạn nói xong thì ngừng một hồi, thần sắc kinh hãi, cô nàng gập phiến quạt nhung lại, nước mắt lã chã, “Mình… mình lại có thể đi an ủi tình địch. Trời ạ, thế gian này có ai thuần khiết lương thiện hơn con không cơ chứ?”

Hứa Huệ Chanh lùi lại vài bước.

“Aiz, lương thiện và tuyệt sắc, thật sự khó mà từ bỏ, khó mà từ bỏ mà.” Cô nàng tự mình ngất ngây cả một hồi, rồi ngẩng đầu lên, “Tình Địch tiểu thư, tôi và Hôn Phu tiên sinh vốn định tháng sáu này sẽ bạc đầu tề mi, uyên ương liền cánh, nhưng như cô biết, tôi khuynh quốc khuynh thành như vậy, nếu như thật sự đợi đến tháng sáu, những chàng trai theo đuổi tôi đã sớm xếp hàng đến Thái Bình Dương rồi. Cho nên, tháng sau chúng tôi làm lễ đính hôn trước.”

Tim của Hứa Huệ Chanh như bị đâm một nhát, “… Chúc phúc cho hai người.”

“Nói đi.” Thẩm Thung Nhạn xòe quạt ra, “Cô chuẩn bị phá hoại lễ đính hôn của chúng tôi thế nào.”

“Tôi không có phá hoại…”

Thẩm Thung Nhạn kinh ngạc, “Cô không có thủ đoạn thì thế nào mà đi làm tiểu tam chứ.” Cô nàng thương hại sáp gần lại Hứa Huệ Chanh, sau đó rì rầm mấy câu.

Hứa Huệ Chanh vừa nghe, hai mắt đã trợn to.

Thẩm Thung Nhạn nói xong liền để lộ ra nụ cười đắc ý, “Không phải tôi tự

khen, nói ra những thủ đoạn này, tôi thật sự là dễ như trở bàn tay. Lễ đính hôn của tôi và anh ta vào cuối tháng hai, cô chỉ cần hành động trước theo như kế hoạch của tôi, như vậy tôi liền đảm bảo, Hôn Phu tiên sinh căn bản sẽ không chú ý đến chuyện đính hôn đâu."

Hứa Huệ Chanh thật sự hồ đồ rồi, dường như… cô hôn thê này không phải rất muốn kết hôn với Chung Định vậy.

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ của cô, đoán rằng sau khi Chung Định trở về không nhìn thấy cô nên gọi đến thúc giục, "Xin lỗi, tôi phải nghe điện thoại."

Bên đó quả nhiên là Chung Định. Cô trả lời, "Em về liền đây."

Sau khi cúp điện thoại, Hứa Huệ Chanh đang tính tạm biệt Thẩm Thung Nhạn thì cô nàng đã lên tiếng trước. Trong nháy mắt, cô nàng đã chuyển qua vẻ mặt đau buồn đáng thương, "Hôn Phu tiên sinh… lại không gọi điện thoại cho tôi."

Hứa Huệ Chanh có cảm giác như mình làm sai việc gì đó, "Xin lỗi…"

Nước mắt của Thẩm Thung Nhạn nói đến là đến, cô nàng xách váy lên, "Tôi đau lòng quá, tôi muốn nhảy hồ." Sau đó cô nàng ngừng động tác của mình lại, phủi phủi nếp nhăn trên váy mình, "Nhưng bộ váy áo này, tôi không nỡ." Cô nàng nhìn lên bầu trời đêm, duy trì bộ dáng bi thương, "Tình Địch tiểu thư, cô trở về đi, hãy để người vợ thất bại này nhảy múa dưới trăng đến trời sáng đi."

"Thái Mỹ tiểu thư…" Hứa Huệ Chanh càng ngày càng mờ mịt, cô thật sự đoán không được suy nghĩ của Thẩm Thung Nhạn, "Vậy tôi đi đây… tạm biệt."

"Đợi đã." Thẩm Thung Nhạn nghĩ ra gì đó, vẻ bi thương lập tức biến mất, "Tình Địch tiểu thư, cô và Hôn Phu tiên sinh đã đến thành phố Z phải không?"

"Vâng."

“Ôi chao.” Thẩm Thung Nhạn nghe thế, vội vàng đi đến gần, “Vậy cô ngồi xe cáp treo có bị thương không?”

Hứa Huệ Chanh sửng người.

“Thật sự xin lỗi, sự tình rất rối loạn. Có một thằng cha rất đáng ghét, tôi nói hắn ta là nam phụ, hắn cứ khăng khăng không chịu tin, muốn lên ngôi làm nam chính.” Thẩm Thung Nhạn phẫn nộ bất bình, “Thế mà hắn lại dám ngụy tạo sự cố xe cáp treo, mưu toan lật đổ nam chính của tôi.”

Lúc này Hứa Huệ Chanh mới hiểu ra, cô chỉ an ủi rằng, “Không sao, tôi và Chung tiên sinh đều ổn cả.”

“Thật đáng ghét. Nhưng mà, hắn bây giờ đã đồng ý với tôi, ngoan ngoãn làm vai phụ.” Thẩm Thung Nhạn đang nói lại liền nức nở, “Một người con gái vừa đẹp vừa lương thiện như tôi thế này, nhưng lại có quan hệ với cái đám có hành vi mưu sát người khác, thật hổ thẹn với trời xanh. Vẫn may là cô không sao, nếu không… Tôi thật sự phải nhảy hồ mất thôi.”

Lúc này Hứa Huệ Chanh thật sự tin cô hôn thê này quả thật không có ác ý gì với mình. Cô nhớ lại chuyện xe cáp treo, nói cho cùng thì, đó là bước ngoặt trong mối quan hệ giữa cô và Chung Định. Là họa mà cũng là phúc.

Nếu như không có sự cố đó, cô và hắn có phải là vẫn như trước kia không?

“Tình Địch tiểu thư.” Thẩm Thung Nhạn khôi phục lại thần thái xán lán, “Vì để đền bù cho sai lầm của nam phụ, tôi sẽ tiết lộ một tin tức cho cô biết.”

“Mời cô nói.” Hứa Huệ Chanh căng thẳng rồi, cô liên tưởng đến chuyện của Chung Định và Kiều Diên.

Thẩm Thung Nhạn đè thấp âm lương, “Quá khứ của Hôn Phu tiên sinh, anh ta đã nhắc với cô chưa?”

“Chưa.” Thật ra cả hai người đều không nói chuyện quá khứ cho đối phương biết. Cô sợ hắn biết chuyện của cô, cho nên không dám hỏi chuyện của hắn.

Thẩm Thung Nhạn dùng phiến quạt nhung che giữa mặt cô nàng và mặt của Hứa Huệ Chanh, “Tôi nghe nói, Hôn Phu tiên sinh từng tính tình đại biến, biến rồi lại biến.”

“Thế… à…” Hứa Huệ Chanh không rõ Thẩm Thung Nhạn biết được bao nhiêu, chỉ có thể phối hợp tỏ vẻ kinh ngạc.

“Cô cẩn thận một chút, nói không chừng sau này sẽ còn thay đổi nữa.” Dáng vẻ của Thẩm Thung Nhạn lo lắng sốt ruột.

“Anh ấy… tại sao lại thay đổi?”

“Chắc là có liên quan đến em trai của anh ta.”

Hứa Huệ Chanh vẫn duy trì dáng vẻ kinh ngạc, “Anh ấy và em trai có mâu thuẫn sao…?”

“Cho dù có là mâu thuẫn, thì cũng không thể giải quyết rồi.” Thẩm Thung Nhạn thu phiến quạt lại, “Em trai của anh ta đã qua đời từ lâu rồi.”

Hứa Huệ Chanh đã sớm nghĩ đến khả năng này, cho nên tin tức này, bất ngờ, nhưng cũng không bất ngờ.

------oOo------

Chương 53

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh không hỏi Thẩm Thung Nhạn tỉ mỉ nguyên nhân trong đó.

Chắc hẳn là Chung Định cảm thấy cô quá chậm, nên đã tìm đến nơi.

Hứa Huệ Chanh ngẩng đầu nhìn thấy hắn, không nén nổi hé miệng ra cười.

Chung Định không nhìn tới Thẩm Thung Nhạn ở bên cạnh, trọng tâm chỉ tập

trung về phía Hứa Huệ Chanh. Hắn nói với cái giọng điệu lành lạnh quen thuộc, “Lề mề gì thế.”

Thế nhưng Thẩm Thung Nhạn lại không cam lòng bị gạt ra rìa, cô nàng ưỡn ngực cong mông, nghễnh đầu lên, “Hôn Phu tiên sinh đã lâu vậy không thấy em rồi, có phải là vô cùng mong nhớ không?”

Chung Định liếc mắt qua, “Cô là ai?”

Thẩm Thung Nhạn bị chấn động, thụt lùi về phía sau liền mấy bước, dáng vẻ như không chịu đựng nổi cú shock này, trong cơn hốt hoảng, cô nàng bắt lấy tay của Hứa Huệ Chanh, “Hãy nghe những lời này đi, ông trời sao lại không giáng một tia sét xuống đánh chết kẻ phụ tình này đi chứ.”

Hứa Huệ Chanh đã có phần quen thuộc với kiểu động kinh của Thẩm Thung Nhạn, cô đỡ lấy thân thể lảo đảo sắp ngã quỵ của cô nàng.

“Tình Địch tiểu thư.” Thẩm Thung Nhạn sụp đổ, “Tôi thành tâm khuyên cô, cô thật sự phải suy nghĩ thật kỹ cho tương lai của mình, loại đàn ông này đáng cho cô gửi gắm sao? Hôm nay anh ta đối với tôi tuyệt tình đến thế, thì sau này cũng sẽ vứt bỏ cô như thế thôi.”

“Tiểu Sơn Trà, qua đây.” Chung Định nhìn chằm chằm vào bàn tay mà Thẩm Thung Nhạn nắm lấy của Hứa Huệ Chanh, ánh mắt lạnh lùng.

Thẩm Thung Nhạn bèn buông Hứa Huệ Chanh ra, sau đó run rẩy một cách cường điệu, “Vừa máu lạnh vừa tàn nhẫn. Thật đáng thương cho ta mỹ mạo như hoa, nhưng lại không thắng nổi lòng dạ sắt đá của tình lang.”

Hứa Huệ Chanh đứng ở bên cạnh suy nghĩ về tình cảnh hiện tại, lại càng thêm rối bời. Tâm tư của Thái Mỹ tiểu thư, cho đến nay Hứa Huệ Chanh vẫn không sao hiểu nổi.

Nhưng bên Chung Định thì thái độ lại rất rõ ràng. Hắn căn bản là không định gặp cô vợ chưa cưới này. Đối với chuyện này, Hứa Huệ Chanh rất vui. Tuy rằng, phần tâm tình này rất ích kỷ.

“Qua đây.” Chung Định không kiên nhẫn được nữa, tính lên trước túm lấy Hứa Huệ Chanh.

Hứa Huệ Chanh rất thức thời, chủ động đi về phía hắn, nhè nhẹ nắm lấy tay hắn.

Chung Định giơ tay của cô lên, chùi chùi mấy lượt nơi Thẩm Thung Nhạn mới nắm ban nãy, “Bớt qua lại với thứ người bệnh thần kinh.”

“… Số ta thật khổ mà.” Thẩm Thung Nhạn nức nở một tiếng, “Ngay cả Hôn Phu tiên sinh cũng ganh ghét với nhan sắc của ta. Thái Mỹ ơi Thái Mỹ, tại sao ngươi lại đẹp thế chứ.”

Chung Định hoàn toàn coi như Thẩm Thung Nhạn không có mặt tại đó, hắn kéo Hứa Huệ Chanh, xoay người đi mất.

Nhưng Hứa Huệ Chanh quay đầu lại, nói lời từ biệt với Thẩm Thung Nhạn, “Thái Mỹ tiểu thư, tạm biệt.”

“Ừm.” Thẩm Thung Nhạn giương quạt lên, nước mắt nói ngừng là ngừng ngay, mím môi mỉm cười, “Nếu như hữu duyên, chúng ta trên giang hồ tái kiến.”

Cái gọi là vũ hội, đương nhiên là có nam có nữ dán dính lấy nhau nhảy múa.

Hứa Huệ Chanh trở về hội trường thì nhạc đã vào nhịp điệu trữ tình. Cô chủ động nói thật, “Chung tiên sinh, em không biết nhảy.”

“Tôi từng nói qua muốn nhảy cùng em à?” Chung Định nhớ lại điệu múa kỳ quái của cô ở trong hang động ngày đó, hắn cười lên, cúi đầu nói bên tai cô, “Bữa sau em múa cho tôi ngắm.”

Cô cảm thấy người đàn ông này sao lại có thể xấu xa thế cơ chứ, rõ ràng biết khả năng nhảy múa của cô kém, thế mà còn muốn xem chuyện xấu hổ của cô. Cô thoáng oán giận, “Không múa.”

“Nhỏ mọn, nhảy múa một chút thì sao chứ.”

“Cứ không múa đấy.”

Hắn cười cười bóp bóp mặt của cô, “Tính tình của Tiểu Sơn Trà cao ngạo thật.”

Những hành động tán tỉnh ve vản của hai người ở góc này, rơi vào trong mắt người khác, đều là cảnh khác thường.

Những thị thị phi phi đó, bọn họ không dám rì rầm ở trước mặt Chung Định, nhưng ở sau lưng hắn, lại đem chuyện của đôi nam nữ môn không đăng hộ không đối này miêu tả đến mức không thể nào chịu nổi. Đương nhiên, trong đó còn có cả chuyện liên quan đến Thẩm Thung Nhạn.

Chỉ là, ba đương sự này, Chung Định và Thẩm Thung Nhạn đều có tính cách chuyện ta ta làm, Hứa Huệ Chanh tuy rằng tự ti, nhưng cô ôm lấy tâm tình chỉ quan tâm đến những gì mình có được, cũng giả vờ không biết gì cả.

Kiều Lăng và Chung Định coi như là bạn bè nhiều năm, nhưng gã cũng không thật sự hiểu được mục đích tối nay của Chung Định là gì. Gã nói với Trần Hành Quy, “Sau hôm nay, không biết hai nhà Chung Thẩm còn làm ra chuyện gì nữa đây.”

“Ai mà biết.” Trần Hành Quy khẽ cười.

“Chung Định kim ốc tàng kiều cũng thôi đi, bây giờ còn quang minh chính đại kéo đến đây.” Kiều Lăng lắc lắc đầu, “Vậy không phải là hủy đi cái bục của Thẩm gia sao.”

“Vậy thì sao chứ?” Trần Hành Quy nhìn về phía Chung Định và Hứa Huệ Chanh, “Mày tưởng Chung Định tại sao cứ luôn nghe theo sự sắp đặt của Chung gia?”

Sắc mặt của Kiều Lăng có chút trầm xuống.

“Chỉ bởi vì nó chưa từng gặp được thứ mà nó muốn.” Chung Định chẳng thiếu thứ gì cả, chỉ thiếu mỗi tình yêu.

Kiều Lăng lờ mờ nghe ra gì đó, “Mày nói con điếm đó là thứ mà nó muốn?”

“Nghe tao khuyên một câu, đừng nhắc đến hai chữ đó nữa.” Trần Hành Quy vỗ vỗ vai của của Kiều Lăng, “Chung Định đã san bằng hoàn toàn cái hội sở đó rồi.”

“Thật không.” Kiều Lăng đã hiểu ra rồi, gã đột nhiên cười nói, “Nếu ban đầu tao chịu bỏ tiền, nói không chừng con bé đó bây giờ thuộc về tao rồi.”

Trần Hành Quy cũng cười, “Không có đâu.” Bởi vì Chung Định và Kiều Lăng không giống nhau.

Muốn nắm giữ Chung Định, thật ra rất đơn giản. Chỉ cần thật lòng đối xử tốt với hắn, là được.

Thế nhưng đáng tiếc là, số ít phụ nữ vì tính cách quái dị của hắn mà chùn chân dừng bước. Còn đa số phụ nữ thì, thứ mà mắt họ nhìn thấy, chỉ có cái họ “Chung” mà thôi.

Chung Định và Hứa Huệ Chanh rời khỏi buổi tiệc từ sớm.

Lúc hắn tạm biệt Trần Hành Quy, Kiều Lăng ở bên cạnh cứ nhìn chòng chọc vào Hứa Huệ Chanh, như thể nhìn thế nào cũng nhìn không ra được cô ta có điểm gì hơn người, đáng cho Chung Định đặc biệt chiếu cố đến vậy.

Chung Định chỉ liếc nhìn Kiều Lăng một cái, sau đó ôm lấy vai của Hứa Huệ Chanh, đi ra ngoài.

Hứa Huệ Chanh cúi thấp đầu, cho đến khi ra khỏi căn phòng, mặc cảm tự ti trong cô mới giảm bớt.

Thế giới xa hoa tráng lệ đó hoàn toàn xa lạ với cô. Cô đứng ở bên trong, có

thể cảm nhận được khác biệt trời vực giữa cô và Chung Định. Khi cô và hắn ở riêng cùng nhau, thì cô sẽ trở nên đôi phần tự tin hơn. Nhất thời, cô cũng không thể nào phân tích được nguyên do của chuyện này là thế nào.

Cô ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

Chung Định quay đầu lại nhìn cô, "Thế nào?"

Hứa Huệ Chanh cười.

"Bởi vì tôi quá đẹp trai, khiến em không rời mắt được à?"

"Ha ha." Cô chỉ có thể trả lời như thế.

"Ha ha."

"Ha ha ha ha."

Chung Định không tiếp tục cười với cô nữa, hắn hừ một tiếng rồi nói, "Vậy em nói ban nãy nhìn khắp toàn hội trường, ai đẹp trai nhất?"

"Chung tiên sinh." Dù sao thì trong lòng cô, hắn vẫn đẹp trai nhất.

"Vậy còn được." Chung Định cực kỳ hài lòng với câu trả lời của cô, hắn nắm lấy mặt của cô, hôn mấy cái lên má của cô.

Hứa Huệ Chanh có chút không tự nhiên, cô còn chưa quen chuyện ở bên ngoài anh anh em em với hắn thế này. Hắn nói hắn chưa từng yêu đương, nhưng cô cảm thấy, hắn là một người yêu rất tốt, những cử chỉ thân mật ngẫu nhiên thế này, đều khiến cho trái tim cô rung động không thôi. Tuy rằng cái tính độc mồm độc miệng thì sửa đổi không được, nhưng những lời nói đó cũng có chừng có mực, hắn hiểu rất rõ điều đó. Hắn ghẹo cô mập, chê cô không có văn hóa, nhưng chưa từng chê bai quá khứ của cô.

Cô làm sao mà không đắm chìm trong lòng hắn được chứ. Cho dù là tháng sau hắn sẽ phải đính hôn với người phụ nữ khác rồi.

Có lẽ cô thật sự đã thất lạc trong chốn phong trần quá lâu, cho nên ngay cả quan niệm đạo đức cơ bản cũng đã phai nhạt mất. Hiện giờ cô cam tâm tình nguyện ở bên cạnh hắn làm một kẻ thứ ba.

Chung Định rũ mắt nhìn vào đôi mắt của cô. Cô của trước kia, trong mắt luôn có một nỗi bi thương dày đặc, gần đây thì đã dần dần bị một thứ cảm xúc khác thay thế rồi. Nguyên do là bởi vì hắn.

Lúc đó vẫn còn sớm, Chung Định lái xe chở Hứa Huệ Chanh đi dạo phố.

Khi đi qua con đường cách hội sở một con phố, Hứa Huệ Chanh lại bắt đầu căng thẳng. Sau khi hội sở xảy ra chuyện, cô chưa hề đi đến khu vực gần đây.

Chung Định nhân lúc dừng đèn đỏ, hắn kéo lấy tay của cô, cùng cô mười ngón tay đan nhau. “Có muốn đi ăn khuya không?”

Cô ngây người một hồi, sau đó gập tay lại nắm lấy tay hắn thật chặt, gật đầu.

Đi thẳng trên con đường này chính là nhà trọ trước kia cô từng ở, hắn đánh vô lăng, quẹo trái vào một con đường khác.

Liên quan đến chuyện của hội sở, ngoại trừ tin thời sự lần trước, sau này không có tin tức gì nữa. Hứa Huệ Chanh không biết Chu Cát Vũ chạy đến nơi nào, đáy lòng cô vẫn luôn ẩn chứa nỗi sợ hãi đối với gã. Bây giờ đi qua nơi này, cô vẫn còn nhớ lại cuộc sống trước kia: mua vui chuốc cười, sống không bằng chết.

Lòng bàn tay của cô truyền đến độ nhiệt ấm nóng của Chung Định. Tất cả những may mắn của cô đều bắt đầu từ ngày gặp được hắn, tuy rằng đó là một hắn khác.

Lúc này Hứa Huệ Chanh lại nhớ đến lời Thẩm Thung Nhạn nói.

Về chuyện tính cách của Chung Định đột nhiên thay đổi, Hứa Huệ Chanh không rõ có bao nhiêu người biết được nội tình. Cô đoán điểm mấu chốt là căn phòng kia của Kiều Diên, cho nên khi Chung Định bước từ đó ra, thì lại đổi thành một người khác.

Thế nhưng loại biến đổi đó, rốt cuộc hắn có nhận thức được hay là thật sự có bệnh, thì vẫn chưa biết.

Chung Định cảm nhận được tay cô càng nắm càng chặt, bèn nghiêng đầu nhìn cô. Nhìn thấy dáng vẻ mất hồn của cô, hắn liền lắc lắc tay của cô, "Nghĩ gì vậy?"

"Không có gì."

"Cùng tôi đi ăn bánh gato."

"Sẽ mập…" 'Nhẹ lòng nặng người', cuộc sống của cô thoải mái rồi, thế nhưng vóc dáng lại càng tròn trịa hơn.

"Em nhìn tôi ăn." Hắn liếc mắt nhìn ngực cô, "Nhưng mà em mập lên cũng có chỗ tốt." Ít nhất thì ôm rất dễ chịu.

Chung Định trước nay luôn thích những cô em có thân hình ma quỷ, kiểu thân hình hơi tròn trịa thế này của Hứa Huệ Chanh, không nằm trong phạm vi liếc mắt của hắn. Sau khi thật sự động lòng, những điều kiện bên ngoài kia hắn đều vứt sạch hết. Bên người hắn gái đẹp thế nào mà chẳng có, hắn không thiếu những cô nàng có vẻ ngoài nông cạn thế kia.

Hứa Huệ Chanh áng chừng phần eo của mình, "con gái làm đẹp vì người mình thích", cô nghĩ cô quả thật nên giảm béo rồi.

Cho nên bữa ăn khuya sau đó, cô chỉ làm một khán giả.

Hứa Huệ Chanh hai tay nâng má, nhìn Chung Định ngồi ở phía đối diện. Thân thể đó của hắn, thật sự rất đẹp. Đương nhiên, khuôn mặt cũng rất đẹp. Cô đột nhiên hỏi, "Chung tiên sinh, anh có tập thể dục thường xuyên không?"

"Trời sinh đã đẹp, đành bó tay." Hắn cúi đầu gẩy gẩy quả mân xôi trên bánh.

"Anh đừng có gạt em." Múi bụng đó làm sao có thể trời sinh được.

Chung Định cười, “Biết tôi gạt em còn hỏi.”

Có khoảng hai ba lần Hứa Huệ Chanh nhìn thấy hắn bước ra từ phòng tập gym. Lúc trước thì cô bận rộn nấu bữa sáng cho hắn, sau này rỗi rảnh, cô vẫn có thói quen ra ngoài sân phơi tưới hoa nhặt cỏ, không có thời gian ngày nào cũng đi truy hỏi hắn những lúc đó thì làm những gì. “Anh nói… em cũng có thể tập luyện không?” Mấy năm nay cô luôn rất mệt mỏi, chẳng vận động bao nhiêu.

Hắn nâng mắt lên, ánh mắt lượn một vòng ở trước ngực cô, “Em cứ đơn giản vui chơi một chút là được rồi, đừng có thật sự tập ra cơ bắp đấy, ôm cộm tay.”

“Em chỉ muốn… ốm một chút.”

Mắt mày hắn nhướng lên, “Ốm cho ai ngắm?”

Hứa Huệ Chanh không nói gì.

Cái người đàn ông ôm cô rồi nói cô mập, rất thong thả tự tại, ăn hết phần bánh gato lại ăn đồ ngọt, chẳng có chút khách khí gì cả.

Còn cô thì cố nhịn cơn thèm ăn.

Chung Định còn xấu xa hơn chính là, trên đường về nhà, hắn còn nói khoác mà không biết ngượng rằng, “Đợi đến ngày nào em luyện được cái trình “mặc áo thấy ốm cởi áo thấy thịt” như tôi, thì lúc đó tôi càng hài lòng đấy.”

Hứa Huệ Chanh lẳng lặng lườm hắn.

Cô càng ngày càng cảm thấy, hắn rất ấu trĩ, cực kỳ ấu trĩ.

------oOo------

Chương 54

Nguồn: EbookTruyen.Me

http://tieulun.hopto.org

Bữa cơm gặp mặt giữa Hứa Huệ Chanh và Khang Hân, trước kia bởi vì bên Khang Hân luôn có chuyện này chuyện kia vướng bận, cho nên phải dời lại mãi.

Cho đến khi hội sở thật sự sụp đổ, Khang Hân mới có thể thở phảo nhẹ nhõm.

Thời điểm cuối năm cận kề, Khang Hân cũng chuẩn bị rời khỏi thành phố D. Cô chủ động liên lạc với Hứa Huệ Chanh, hẹn một bữa cơm.

Sau khi cúp điện thoại, Hứa Huệ Chanh đi tìm mấy tờ báo, lật đến bài báo về hội sở. Tất cả các tin tức đều cho thấy thời gian là mười ngày trước, về hành tung của Chu Cát Vũ, trên báo không tiết lộ chút gì.

Cô từng hỏi Chung Định, Chu Cát Vũ liệu có đến trả thù cô không.

Chung Định nói như đinh đóng cột, “Không đâu.”

Cô tin tưởng hắn.

Khi đi ngoài đường, Hứa Huệ Chanh không còn phải lo sợ sẽ bị theo dõi nữa. Cô cảm thấy cảnh sắc của thành phố này đẹp hơn trước kia rất nhiều.

Khang Hân đã đến ngồi đợi ở nhà hàng từ sớm. Vì thời gian trước lo nghĩ nhiều, chị ốm đi một chút, nhưng nhan sắc vẫn kiều diễm như vậy. Lúc Hứa Huệ Chanh ngồi xuống, sau khi tỉ mỉ quan sát, Khang Hân kinh ngạc kêu lên, “Sơn Trà, cô trở nên xinh đẹp rồi.”

Ngũ quan của Hứa Huệ Chanh vẫn là ngũ quan đó, nhưng ánh mắt thì rõ ràng trong trẻo, sáng rực hơn. Hơn nữa, còn có chút hương vị của một cô gái nhỏ.

“Thế à…” Ngày nào Hứa Huệ Chanh cũng tự nhìn ngắm bản thân, nhưng không có cảm giác gì nhiều. Ngược lại, mỗi sáng Chung Định xoa mặt cô, chế nhạo rằng cô cũng chỉ có gương mặt này là trông ốm thôi.

“Bây giờ cô…” Khang Hân bưng ly cà phê lên, hớp một ngụm nhỏ, ngập ngừng một hồi mới tiếp tục nói, “Vẫn cùng với Chung Định à?”

Hứa Huệ Chanh có chút ngượng ngập, hạ mi gật đầu.

Khang Hân liếc nhìn tầng hồng đang nổi lên trên mặt Hứa Huệ Chanh, chị cười, “Chúc mừng.”

“Cám ơn.”

Khang Hân không hỏi kỹ càng chuyện của Chung Định, chị cho rằng, không gì ngoài chuyện được đại gia bao dưỡng mà thôi. Chị nghĩ đến một chuyện khác, nhắc nhở, “Nhân lúc này anh ta còn cưng chiều cô, cô nên chuẩn bị một chút cho nửa đời sau của mình đi.” Khang Hân lo lắng sau khi Chung Định chơi xong, thì đến một đứa con Hứa Huệ Chanh cũng chẳng kiếm được.

Hứa Huệ Chanh nghe mà mịt mờ, sau khi suy nghĩ lại mới hiểu ra. Cô lắc lắc đầu, “Em thiếu anh ấy nhiều lắm rồi.” Cách biệt thân phận giữa cô và hắn, cô hiểu rõ. Cô không vọng tưởng hắn sẽ cho cô một danh phận chính thức gì. Trong khi hắn vẫn còn cần đến cô, cô sẽ luôn ở bên cạnh hắn. Cho đến khi, hắn mất hứng mới thôi.

Khang Hân thở dài, “Nói gì thì cũng đã lăn lộn trong chốn phong trần mấy năm rồi, sao cô vẫn giữ cái đầu óc như thế chứ.”

“Chung tiên sinh đối với em rất tốt, rất tốt.” Lời này Hứa Huệ Chanh nói rõ ràng. Trong mắt của cô, Chung Định là một người đàn ông rất đơn giản. Chỉ cần thuận theo hắn, chịu dỗ hắn, thì hắn sẽ rất dễ nói chuyện. Hơn nữa, hắn cũng không tính toán đến quá khứ của cô.

Khang Hân sửng người. Chị cảm thấy, Chung Định chắc chắn chỉ chơi đùa rồi thôi. Gia tộc cao quý như thế, đâu phải là nơi Hứa Huệ Chanh có thể đặt chân vào được. Chỉ là, nhìn thấy Hứa Huệ Chanh cắm đầu lao vào như thế, Khang Hân cũng không tiện nói gì. Chị chuyển đề tài đến chuyện của hội sở.

Việc hội sở bị tra xét và niêm phong, rất bất ngờ.

Rõ ràng mấy hôm trước còn rất vang dội, thế lực tràn trề. Đám gái ngoại quốc đó, người nào người nấy đều xinh đẹp quyến rũ, Chu Cát Vũ rất hài lòng đắc ý, còn tuyên bố muốn mở thêm chi nhánh.

Ai ngờ, chỉ trong một đêm, tình thế biến chuyển.

Ngẫu nhiên tối hôm đó Khang Hân lên sân khấu nên tránh khỏi cuộc khám xét của cảnh sát. Ngày hôm sau, chị nghe ngóng được tin tức, không dám quay về nhà trọ nữa, trực tiếp mua vé xe chạy đến thành phố bên cạnh. Sau này chị thấy trên tivi, có rất nhiều "chị em" bị bắt giữ.

Vào lúc đó, tâm tình của Khang Hân rất phức tạp.

Cuối cùng thì chị cũng có thể rời khỏi đó rồi, nhưng chị không thể nào sạch sẽ lại được nữa.

Bây giờ chị kể với Hứa Huệ Chanh về đoạn thời gian này của mình, cũng cảm khái vô vàn. Chị thẳng thắn nói, "Sơn Trà, trước kia chị có nói với cô, chị vào nghề này là tự nguyện."

"Ừm…" Hứa Huệ Chanh gật đầu, "Là vì tiền sao?"

Khang Hân nghẹn lời, giọng nói trầm xuống, "Chị cũng coi thường bản thân mình. Nhà chị bao đời đều là ngư dân, cuộc sống rất nghèo khó. Sau này chị đến nơi này làm việc, nghe nói làm nghề này kiếm được, thế là nhúng chân…"

Hứa Huệ Chanh im lặng lắng nghe.

"Lúc chị mới bắt đầu, có mấy lần suýt bị hành hạ đến chết, chị đã thề rằng sẽ lên được hồng bài…" Cuối cùng thì Khang Hân cũng thành công rồi, nhưng lại không thể nào liều mình nữa. Chị ta nghẹn ngào, "Bây giờ chị hối hận rồi."

"Chuyện qua rồi đừng nghĩ đến nữa." Bởi vì có nghĩ cũng vô dụng.

Khang Hân cười khổ, "Ừ phải, chị không nghĩ nữa."

Sau này nhắc đến chuyện kết cục tội ác của Chu Cát Vũ, Khang Hân nói, "Sơn Trà, gần đây cô phải cẩn thận vào. Không biết gã ta đã chạy đến nơi

nào, chị cảm thấy… gã sẽ còn đến tìm cô nữa.”

“Ừm…” Hứa Huệ Chanh cẩn trọng gật đầu, “Cám ơn.”

“Thật ra… trước kia chị cảm thấy cô rất không biết suy nghĩ.”

Hứa Huệ Chanh kinh ngạc đến sững sờ.

Khang Hân cười cười, “Nếu như cô đối với Vũ ca dịu dàng một chút, gã ta hẳn là sẽ thương cô.”

Sắc mặt Hứa Huệ Chanh đã trở nên trắng bệch. Gã đã làm rất nhiều chuyện đáng sợ, cô đối với gã, chỉ có sợ hãi và oán hận.

Khang Hân thương xót nói, “Cô thật ngốc.” Chị ta đã nhìn ra từ sớm, Chu Cát Vũ mê đắm Hứa Huệ Chanh, thật sự đã đến mức độ cầu mà không được, cho nên mỗi khi đụng phải chuyện của Hứa Huệ Chanh, gã liền điên dại.

Bờ môi của Hứa Huệ Chanh run run, “Em hận hắn.”

Khang Hân thở dài một hơi, “Vậy chính là ngốc.”

Sau bữa cơm đơn giản, hai người ra khỏi nhà hàng.

Trong lúc vô ý, Hứa Huệ Chanh xoay đầu, thế nhưng cô lại nhìn thấy ở nơi không xa, Chung Định đang tựa vào trước cửa xe, đôi chân dài, thân dong dỏng, rất thu hút.

Cô mừng rỡ không thôi, muốn chạy thật nhanh về phía hắn. Cô liền vội vàng từ biệt Khang Hân, “Khi nào rảnh sẽ gặp lại.”

“Được.”

Khang Hân nhìn Hứa Huệ Chanh chạy bước nhỏ nhào vào lồng ngực Chung Định.

Khuôn mặt nghiêng khi Hứa Huệ Chanh ngửa đầu lên cười, ở trong cảnh phố

rực rỡ, cực kỳ xinh đẹp.

Trong ánh mắt của Khang Hân, người đàn ông giống như ma quỷ đó, thế mà cũng đang cười lên. Hắn nhìn vào đôi mắt của người phụ nữ trong lòng mình, tràn ra mùi vị thân mật như không có ai xung quanh.

Vào khoảnh khắc này, Khang Hân rất muốn rút lại những lời nói ban nãy.

Dựa vào tính cách của Hứa Huệ Chanh, nếu như không phải Chu Cát Vũ tổn thương cô quá sâu sắc, thì cô làm sao có thể ngay cả một cơ hội cũng không chịu cho.

Hứa Huệ Chanh không phải là quá ngốc, cô chỉ là không mắc phải hội chứng Stockholm mà thôi.

Dịp năm mới Điền Tú Vân sẽ đi du lịch cùng với ba mẹ của mình, cô lên kế hoạch trước tết sẽ đến nhà Chung Định một chuyến để thay và thêm thuốc.

Cô gọi điện thoại cho Chung Định để hẹn thời gian.

Hắn lười biếng trả lời, “Lúc nào cũng được.”

Xem ra hắn thật sự rất nhàn rỗi.

Điền Tú Vân đến phòng khám chuẩn bị các loại thuốc bôi ngoài da và thuốc uống, rồi bỏ vào hộp thuốc. Mấy năm nay cô đều phục vụ hắn như thế này, định kỳ qua nhà, chưa từng ở lâu.

Năm nay có duy nhất một điều không như trước là, nhà của Chung Định đột nhiên có thêm một người phụ nữ.

Người mở của là Hứa Huệ Chanh.

Điền Tú Vân sửng người một hồi, rồi rất nhanh chóng phục hồi vẻ mặt bình tĩnh không gợn chút sóng.

Hứa Huệ Chanh không nhớ rõ dáng vẻ của Điền Tú Vân, nhưng kiểu ăn mặc cứng nhắc đó lại khiến cô có ấn tượng. Cô cười trong vắt nói, “Bác sĩ, chào chị.”

Thuốc mờ sẹo ngày trước mà Điền Tú Vân kê, hiệu quả rất tốt. Những lằn roi sau lưng của Hứa Huệ Chanh đã từ từ mờ đi, chỉ có phần da băng bó lại thì có hơi nhăn. Hứa Huệ Chanh vẫn rất biết ơn vị bác sĩ này.

Điền Tú Vân gật gật đầu, nâng hộp thuốc trong tay lên, “Tôi đến đưa thuốc mới cho Chung thiếu gia.”

Hứa Huệ Chanh mở cửa tránh đường, cho Điền Tú Vân đi vào. Hứa Huệ Chanh còn tìm dép trên kệ để giày dép cho Điền Tú Vân thay vào. Hành động này, giống hệt như dáng vẻ của một cô vợ nhỏ ở nhà nội trợ vậy.

Điền Tú Vân bước thẳng vào trong.

Cuối hành lang có một tủ thuốc.

Cô ta thuần thục đổi từng món thuốc ở trong tủ thuốc, chợt chú ý tới, tốc độ dùng lọ thuốc mờ sẹo kia rất nhanh. Cô ta nhớ lại vết thương của Chung Định, chắc không đến mức độ khoa trương như thế này.

Cô chậm rãi đóng cửa tủ thuốc lại, ánh mắt chuyển một vòng nơi hành lang, sau đó đi ra ngoài phòng khách.

Căn hộ này là nơi Chung Định thường hay ở. Phong cách mà hắn yêu thích đều là kiểu giản lược mạnh mẽ, mà nay lại nhuộm lên những màu sắc ấm áp.

Có lẽ là bởi vì đã nhiều thêm cái người kia, và một số đồ dùng trong nhà có sắc màu ấm.

Hứa Huệ Chanh vốn đang ngồi trên sofa xem phim tiên hiệp huyền ảo, khi nghe thấy tiếng bước chân của Điền Tú Vân, cô quay đầu lại, vội đứng dậy, “Chị xong việc rồi à?” Cô cong lưng bưng lên một ly trà nóng, “Mời bác sĩ uống trà.”

http://tieulun.hopto.org

“Cám ơn.” Điền Tú Vân nhận lấy ly trà nóng, chầm chậm nhấp một ngụm.

“Chung tiên sinh có công việc ra ngoài rồi. Anh ấy nói nếu như chị vui lòng thì hãy lưu lại ăn bữa cơm nhạt.” Hứa Huệ Chanh vẫn cười cười, “Một chút anh ấy sẽ về ngay.”

“Cám ơn.”

Điền Tú Vân đặt ly trà xuống, lại hơi ngẩng đầu nhìn Hứa Huệ Chanh một chốc.

Cô ta vẫn còn nhớ, đây là người phụ nữ say rượu hơn một tháng trước.

Căn nhà này của Chung Định không phải dễ vào được.

Cô ta không hiểu được lần trước khi cứu Hứa Huệ Chanh hắn có suy nghĩ như thế nào, nhưng hôm nay đứng ở nơi này, hình như cô ta đã hiểu ra gì đó.

Điền Tú Vân quả thật muốn ở lại, để xem Chung Định và người phụ nữ này quan hệ với nhau thế nào, có phải hắn ta có một mặt khác nữa hay không.

Cô đã làm việc cho Chung Định mấy năm trời, nói không có ý gì với hắn, là nói dối.

Hắn từng cố ý vì cô mà sắp đặt hết mấy lần cơ hội, cô biết rõ trong lòng, nhưng trước nay chưa từng chấp nhận. Thậm chí là, mỗi lần Chung Định để lại sơ hở, cô càng tránh hắn thêm xa.

Ở trong mắt của Điền Tú Vân, Chung Định là một thiếu gia giàu có, không làm việc, trêu phụ nữ, tiêu tiền núi. Cho nên, cho dù hắn thường xuyên trêu chọc, cô vẫn duy trì lý trí, không hề có một tia dao động.

Điền Tú Vân nhìn không thấu nổi Chung Định. Thái độ của hắn quá mơ hồ, quá mờ ám, cho nên cô không dám tùy tiện mạo hiểm. Cô nói với bản thân, loại đàn ông thế này không đáng tin, không xứng đáng.

Cô cũng từng nghĩ, nếu như Chung Định thật sự chịu vén bức màn sương mù đó lên, liệu cô có gom hết can đảm, tiến về phía hắn một bước hay không?

Thế nhưng đáp án, ở dưới tầng tầng lớp lớp lý trí của cô, vẫn luôn là câu phủ định.

Hứa Huệ Chanh và Điền Tú Vân đều không giỏi bắt chuyện.

Hai người chỉ còn cách mượn tiếng ồn của bộ phim trên tivi để đánh tan sự ngượng ngập.

Thỉnh thoảng Hứa Huệ Chanh sẽ châm trà cho Điền Tú Vân, đôi bên lại nói vài lời xã giao khách sáo.

Điền Tú Vân âm thầm đánh giá Hứa Huệ Chanh.

Nhiệt độ trong phòng ấm áp, Hứa Huệ Chanh vận một bộ đồ mặc ở nhà rộng rãi thoải mái, khiến cho cơ thể cô càng tăng thêm về chiều ngang.

Điền Tú Vân thầm nói: từ lúc nào mà Chung Định đã thích loại hình này rồi?

Suy nghĩ của Hứa Huệ Chanh cũng đang lơ lửng. Cô nghĩ, nếu như Điền Tú Vân đã là bác sĩ gia đình của Chung Định, vậy chứng phân liệt của hắn, Điền Tú Vân có biết rõ sự tình hay không?

Vài lần Hứa Huệ Chanh muốn nói lại thôi, đợi đến khi tập phim trên tivi kết thúc, cô thử dò hỏi, “Bác sĩ… tôi muốn hỏi một chút…”

“Cô nói đi.” Điền Tú Vân nâng kính lên.

“Chị… có biết rõ về chứng phân liệt tính cách không?”

Điền Tú Vân tỏ ra hơi kinh ngạc, “Mặt này tôi chỉ biết chút ít.”

“Như vậy…” Hứa Huệ Chanh lẩm bẩm.

“Thế người bệnh có triệu chứng gì?”

“Bình thường thì rất tốt. Chỉ là có đôi khi… xuất hiện một người hoàn toàn khác hẳn.” Lúc cô và Chung Định ở cùng nhau, hắn rất bình thường, đâu có chút nào giống với tính cách của Kiều Diên chứ.

“Thông thường, đây là do tâm lý mà trở nên như vậy.” Điền Tú Vân chưa từng nghiên cứu kỹ càng về các chứng bệnh liên quan đến thần kinh, cô chỉ sử dụng đến các kiến thức mình có, “Sau khi gặp phải kích thích, thì tất thảy tình cảm, suy nghĩ, hành động và lời nói sẽ chuyển theo một hướng khác.”

Hứa Huệ Chanh đã từng tra cứu về những lý thuyết đó trên mạng, nhưng cô không biết Chung Định có chướng ngại tâm lý gì.

------oOo------

Chương 55

Nguồn: EbookTruyen.Me

Điền Tú Vân tiếp tục nói, “Bình thường thì khách thể sẽ biết đến sự tồn tại của chủ thể, nhưng chủ thể lại không biết đến khách thể.”

Hứa Huệ Chanh gật đầu liên tục. Lúc cô nói với Kiều Diên về Chung Định, Kiều Diên quả thật biết rõ, nhưng khi cô hỏi Chung Định chuyện liên quan đến em trai, thì Chung Định đều chỉ tỏ thái độ qua quýt miễn cưỡng.

Thấy Hứa Huệ Chanh đặc biệt quan tâm đến chủ đề này, Điền Tú Vân thận trọng hỏi, “Trừ chuyện này ra, bệnh nhân còn có biểu hiện nào khác không? Ví như tự tổn hại bản thân chẳng hạn.”

Hứa Huệ Chanh lắc đầu. Bệnh tự luyến thì lại có đấy.

“Tình trạng của bệnh nhân thế này đã bao lâu rồi?”

“Tôi không biết…” Hứa Huệ Chanh truy hỏi, “Bác sĩ, loại bệnh này có khi

nào không thể chữa khỏi không?”

“Cái này không nhất định.” Các trường hợp bị chứng phân liệt rất kỳ lạ, lối tư duy bình thường không thể hiểu được. “Cũng có thể không trị mà tự khỏi.”

Hứa Huệ Chanh nghe rồi nghe, nhưng vẫn cảm thấy không yên lòng. Nói cho cùng, Chung Định cũng không biết bản thân mắc bệnh, làm sao mà trị?

Điền Tú Vân lấy hai tay bưng ly trà, nhìn Hứa Huệ Chanh đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cô ta cũng giữ im lặng.

Sau khi cuộc đối thoại này kết thúc không bao lâu, thì Chung Định đã trở về.

Hắn nhìn thấy Điền Tú Vân ngồi trong phòng khách, liền treo lên nụ cười bỡn cợt đời, “Bác sĩ Điền hôm nay thật rỗi rảnh.”

Điền Tú Vân gật đầu chào, “Chung thiếu gia.”

Vào một khắc này, Hứa Huệ Chanh đột nhiên nghĩ, Chung Định và cô bác sĩ này hình như có gì mờ ám. Nghĩ đến đây, ánh mắt của cô liền chuyển về phía Chung Định. Cô cảm thấy nụ cười của hắn, rất có ý vị sâu xa.

Chung Định đáp trả cho cô bằng một cái nhướng mày.

Điền Tú Vân rất không tự nhiên. Trong khoảng thời gian ban nãy, cô đã cảm nhận được, căn nhà này có quá nhiều dấu vết sinh hoạt của Hứa Huệ Chanh. Ngay cả cuốn tạp trí giải trí tùy tiện đặt trên kệ sách kia, trong đống sách vở đa chủng loại liên quan đến tài chính, cũng cực kỳ bắt mắt.

Điền Tú Vân luôn có một nghi vấn, kiểu tính cách ngang tàng, kiêu ngạo chừng thế của Chung Định, nếu một ngày nào đó bị thuần phục, thì sẽ như thế nào. Mà hiện giờ, cô nhìn hành động giữa hắn và Hứa Huệ Chanh, cảm thấy chắc hẳn là thế này đây.

Ánh mắt mà hắn nhìn Hứa Huệ Chanh, thật sự rất mê người.

Bàn ăn đều là tay nghề của Hứa Huệ Chanh. Vốn dĩ Chung Định tính kêu chị

Vương đến lo liệu, thế nhưng Hứa Huệ Chanh nghĩ nhà chị Vương cũng đang bận rộn lo đón tết, bản thân cô cũng rỗi rảnh, thế nên cô liền từ chối.

Hứa Huệ Chanh quấn tạp dề bận rộn trong nhà bếp.

Chung Định ở ngoài phòng khách cùng Điền Tú Vân thỉnh thoảng nói qua lại vài câu.

Điền Tú Vân hối hận việc bản thân đã đồng ý dùng bữa cơm này. Mặc dù cô và hắn đã quen biết mấy năm, nhưng bình thường, ngoại trừ những lời trêu ghẹo của hắn, thì dường như chẳng có chủ đề nào khác.

“Chung tiên sinh, bác sĩ Điền, ăn cơm thôi.” Sau khi Hứa Huệ Chanh bày bộ đồ ăn lên bàn xong thì liền chạy qua bên phòng khách gọi.

Lúc đi qua phòng ăn, Chung Định nhè nhẹ vỗ vỗ lên lưng của Hứa Huệ Chanh. Biên độ của động tác này không lớn, trông thì cứ như là vô ý đụng phải.

Điền Tú Vân ở phía sau nhìn thấy, nhưng lại hiểu được sự thân mật trong đó.

Thì ra người phụ nữ có thể chinh phục Chung Định, không phải là một người phụ nữ kiên cường mạnh mẽ, thậm chí cô vợ hiền này cũng không cần phải là một cô gái quốc sắc thiên hương về mặt dung mạo hay thân hình.

Lúc dùng cơm, Chung Định và Hứa Huệ Chanh cũng không trò chuyện bao nhiêu, thế nhưng thỉnh thoảng ánh mắt của họ lại chạm nhau, càng khiến cho Điền Tú Vân hiểu rất rõ ràng, cô là một người ngoài.

Điền Tú Vân nghĩ, đây chính là bữa cơm chua chát nhất mà cô đã từng ăn trong kiếp này.

Sau bữa cơm chẳng mùi vị này, Điền Tú Vân liền cáo biệt rời khỏi.

Ở trong bếp, Hứa Huệ Chanh vừa rửa chén vừa nhớ lại bộ dáng của Chung

Định và Điền Tú Vân. Bây giờ xem ra, hai người họ chẳng có chút gì mờ ám cả.

Thật ra nếu lấy điều kiện của Chung Định mà nói, Hứa Huệ Chanh thật sự không mấy tin tưởng hắn chưa từng có mối tình nào. Thế nhưng hắn đã nói như thế rồi, cô sẽ không để ý nữa.

Lúc Chung Định im hơi lặng tiếng ôm lấy cô từ phía sau, cô sợ đến giật nảy mình, suýt chút thì làm rơi chén.

“Tiểu Sơn Trà, em muốn rửa chén đến bao giờ hả.”

“Sắp xong rồi.” Cũng có thể bởi vì suy nghĩ quá nhiều, động tác của cô thật sự chậm chạp hơn bình thường.

Hắn ngắt lấy phần thịt nơi eo cô bóp vài cái, “Đến tết em muốn đi đâu chơi?”

Hứa Huệ Chanh kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Cô lại chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Ở thành phố này, cô chỉ đơn độc một mình, mấy cái tết rồi cô đều chỉ ăn những món ăn mà ngày trước mẹ cô hay làm, hồi tưởng lại những niềm vui trước kia từng có.

Không còn thứ gì khác nữa.

Cô hỏi, “Không phải anh sẽ đón tết với ba mẹ sao?”

“Chỉ tùy tiện ăn một bữa cơm với họ là được.” Hắn gẩy gẩy tóc mái của cô, “Ăn xong cơm tôi sẽ trở về.”

Hứa Huệ Chanh biết mình không nên biểu hiện niềm vui sướng quá rõ ràng như thế, nhưng cô kiềm chế không được, khóe miệng cô càng lúc lại càng cong lên.

Cuối cùng cô cũng có một cái tết để mong chờ rồi.

Tết là một mùa lễ lớn.

Cho nên Thẩm Thung Nhạn chuẩn bị trang phục, trang điểm lộng lẫy, đi chúc mừng năm mới ba mẹ chồng tương lai.

Lúc ở trong phòng trang phục chọn quần áo, cô nàng lẩm bẩm mãi, "Xã hội thời nay, đi đâu lấy một người con dâu tri thư đạt lý (có tri thức, hiểu lễ nghĩa) như mình vậy chứ."

Phòng trang phục xếp từng dãy từng dãy này, đều là loại phục trang xa hoa lộng lẫy, thật sự là chẳng chút dính dán đến chuyện tri thư đạt lý gì cả. Cô nàng xem lướt qua một lượt tất cả trang phục mình có, sau đó đi ra khỏi phòng, đắc ý nói, "Thật may, căn phòng này thiết kế đến ba phòng để quần áo."

Một căn phòng khác, thì trang phục đều thuộc loại giản dị mộc mạc.

Chỉ là, Thẩm Thung Nhạn đứng ở ngoài cửa, chần chừ mãi không bước vào.

Cho đến khi có một cô gái vội vàng chạy vào, giơ tấm bảng thư ký trường quay lên, hô to, "Con dâu thảo của Chung gia, cảnh thứ 22, ACTION."

Thần thái của Thẩm Thung Nhạn đột nhiên biến chuyển, nhẹ nhàng bước vào, y hệt một người phụ nữ hiền lành lương thiện. Cô nàng quay đầu lại nói với cô gái, "Tiểu Hoàn, hôm nay em đến trễ."

Tiểu Hoàn cực kỳ phối hợp, "Xin tiểu thư trách phạt."

"Lần sau không được thế nữa." Thẩm Thung Nhạn mỉm cười.

Chuyện Chung Định công khai cùng tình nhân xuất hiện có đôi, hai nhà Chung Thẩm đều đã nghe đến.

Nhưng với Chung gia mà nói, chỉ cần cuộc hôn nhân lợi ích của Chung Định

và Thẩm Thung Nhạn không xảy ra chuyện gì thì hắn ở bên ngoài chơi bời trác táng thế nào, Chung gia đều sẽ mắt nhắm mắt mở. Thế nhưng, bữa vũ hội đó, có hơi vượt quá giới hạn. Đặc biệt là Chung mẫu còn nghe nói Thẩm Thung Nhạn từ sớm đã mong đợi muốn được Chung Định mời làm bạn gái cùng tham dự.

Thái độ của Chung mẫu đối với Thẩm Thung Nhạn, cực kỳ khách sáo. Đôi bên đều có loại cảm giác giữ kẽ.

“Con trai bác từ nhỏ đã bướng bỉnh, có chút chuyện, sau khi bị thêm mắm dặm muối vào, thật sự càng ngày càng cách xa sự thật rồi.” Chung mẫu dùng nắp ly nhè nhẹ gạt hơi trà trong ly, “Đợi chút nó về rồi, bác sẽ nói chuyện với nó.”

Thẩm Thung Nhạn cười khẽ, giọng điệu ôn hòa, “Đàn ông mà, bên ngoài gặp dịp mua vui, không thể tránh được.”

Chung mẫu cười càng thêm hiền từ, “Cháu Nhạn hiểu lòng người như thế, thằng con trai của bác thật có phúc.”

Thẩm Thung Nhạn thoáng thẹn thùng rũ màn mi, hai má đỏ hây hây.

Chung mẫu âm thầm đánh giá Thẩm Thung Nhạn.

Lúc trước Chung gia đều đã gặp qua Thẩm Thung Nhạn, nhưng không nhìn tỉ mỉ. Chung gia rất coi trọng gien của thế hệ sau. Tướng mạo của Chung Định, là di truyền từ ưu điểm của cha và mẹ, cũng phú cho hắn vốn liếng để tự luyến.

Dung mạo và vóc dáng của Thẩm Thung Nhạn không chê vào đâu được, lại có bối cảnh nhà họ Thẩm, tất nhiên Chung gia rất vui vẻ với cuộc hôn nhân này.

Những kiểu thông gia thế này, mọi người trong lòng hiểu rõ, đó đều là giao dịch. Nam nữ đương sự, ngay cả mặt mũi vẫn chưa thấy qua, thế mà chuyện chung thân đã được định đoạt.

Thế nhưng, bây giờ biểu hiện của Thẩm Thung Nhạn, hình như lại có chút ý tứ với Chung Định.

Chung mẫu thổi nhẹ trà nóng trong ly.

Bà và Chung Định không thân thiết.

Cái nhà họ Chung này, đối với Chung phụ Chung mẫu mà nói, đại khái chính là một khách sạn ngắn hạn. Hai người bọn họ mỗi năm lễ tết trở về ở vài ngày, thời gian còn lại, cầu quy cầu, lộ quy lộ. Chung phụ ở ngoài kim ốc tàng kiều, Chung mẫu cũng bí mật có người khác.

Có lúc, Chung mẫu nhìn dáng vẻ xa cách của Chung Định thì lại nhớ đến đứa con trai khác của mình. Đứa con đó quá ưu tú, đến nỗi, cán cân công bằng của bà đã hoàn toàn bị lệch mất. Thậm chí bà cảm thấy, Chung Định ngoại trừ tướng mạo và gia thế ra, thì chẳng tìm được một điểm sáng nào nữa.

Tướng mạo, là cha mẹ cho. Bối cảnh, cũng thế.

Nói cách khác, Chung Định rời khỏi Chung gia, chẳng là cái gì cả.

Chung mẫu cho rằng. Thẩm Thung Nhạn đã bị mê hoặc bởi vẻ ngoài của Chung Định. Đến sau khi bản chất của hắn bộc lộ, Thẩm Thung Nhạn sẽ phải chịu khổ rồi.

Thẩm Thung Nhạn hỏi thăm Chung mẫu xong thì đi qua bên Chung lão thái gia.

Chung lão thái gia nhìn thấy dáng vẻ đoan trang của Thẩm Thung Nhạn, nhàn nhạt ừm một tiếng.

Thẩm Thung Nhạn ngoan ngoãn lễ phép, hỏi thăm hết lượt Chung gia gia và Chung nãi nãi (ông nội và bà nội). Thái độ của trưởng bối không tính là thân thuộc, chỉ nói mấy câu thì đã hết chủ đề.

Cuối cùng, Chung nãi nãi lên tiếng giữ Thẩm Thung Nhạn lại dùng bữa, vừa hay có thể cùng Chung Định bồi đắp tình cảm.

Thẩm Thung Nhạn thẹn thùng đáp dạ, sau đó thì lui ra ngoài.

Lúc ra ngoài, cô nàng quay đầu nhìn lại khối kiến trúc xa hoa lộng lẫy, thấp giọng nói, “Nếu như một đời ở cái nơi buồn chán thế này, thế mới thật sự đáng thương.”

Cô nàng đi dạo quanh Chung gia, lúc ở hành lang thì đã nhìn thấy bóng dáng Chung Định ở đằng xa, cô nở nụ cười xinh đẹp, chăm chú nhìn hắn.

Khóe mắt của Chung Định lướt qua cô nàng, sau đó liền chuyển đi chỗ khác, tiếp tục đi về phía trước.

Thẩm Thung Nhạn chậm rãi tiến lên tiếp đón, điệu bộ xinh đẹp, “Hôn Phu tiên sinh, chúng ta thật có duyên.”

Chung Định coi như không trông thấy.

“Một ngày có 24 giờ, một giờ có 60 phút, tại sao chúng ta lại gặp nhau vào giây phút này?” Cô nàng trầm bổng du dương, tán tụng, “Đây chính là mũi tên của thần tình yêu Cupid, đã kết đôi tim của chúng ta lại với nhau.”

“Cô là ai?” Hắn vẫn lạnh lùng trước sau như một.

“Hôn Phu tiên sinh thế mà lại quên em rồi.” Cô nàng thở dốc vì kinh ngạc, sau đó thê lương nói, “Em biết mà, kiểu mỹ nữ trăm biến vạn hóa như em, mỗi hình tượng đều lưu lại dấu ấn khó quên trong lòng anh, cho nên anh chỉ nhớ được một cái em thôi.”

Chung Định chẳng thèm để ý, chỉ muốn đi lướt qua cô nàng.

Cô nàng bước sang bên cạnh một bước, vừa vặn chặn đường của hắn.

Cuối cùng thì hắn cũng coi như nhìn thẳng vào Thẩm Thung Nhạn.

“Hôn Phu tiên sinh.” Thẩm Thung Nhạn chớp chớp mắt, liếc mắt đưa tình, “Tháng sau hai chúng ta đính hôn rồi, anh nói khoảng thời gian tết nết này, có

phải là nên vun đắp tình cảm cho tốt không?”

Chung Định nhếch miệng cười châm biếm, “Hôn Thê tiểu thư muốn vun đắp như thế nào?”

“Ai ya.” Cô nàng bưng hai gò má, thẹn thùng không thôi, “Em là một cô gái nhỏ thuần khiết thế này, những chuyện khác, em không nghĩ đến đâu. Khoảnh khắc đẹp đẽ nhất phải để dành cho ngày đại hôn.”

“Đó là tất nhiên.” Ánh mắt của hắn lướt một vòng trên người cô nàng. Thẩm Thung Nhạn thanh mảnh cân đối, so với người ở nhà kia, cô nàng càng phù hợp với gu thẩm mỹ đương thời hơn.

Thẩm Thung Nhạn cười híp mắt lại, “Vậy Hôn Phu tiên sinh, chọn ngày không bằng đụng ngày, chúng ta hôm nay bắt đầu vun đắp đi.”

“Không rảnh.” Chung Định thu hồi ánh mắt, lướt qua cô nàng, tiến về phía trước.

Vẻ mặt của cô nàng trở nên bi thương, “Còn có chuyện gì quan trọng hơn bồi đắp tình cảnh với vợ chưa cưới của anh chứ?”

Chung Định chẳng thèm quay đầu lại, “Tôi bận ở bên bạn gái.”

Không khí trong bữa cơm của Chung gia rất nặng nề.

Thỉnh thoảng Chung nãi nãi mới nói vài câu với Thẩm Thung Nhạn, cũng kêu Chung Định chăm sóc vợ chưa cưới của mình cho tốt.

Chung Định nhàn nhạt đáp lời, nhưng trên thực tế thì lại không có chút biểu hiện hành động gì.

Bộ dáng vừa e thẹn vừa nhút nhát của Thẩm Thung Nhạn, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Chung Định với ánh mắt ngưỡng mộ, khiến cho Chung mẫu cũng không kiềm được mà liếc mắt qua phía Chung Định.

Chung gia chẳng cảm thấy Chung Định có gì xuất sắc.

Bởi vì hắn chẳng làm được việc gì. Vốn đang học đại học một cách bình thường, thế mà đột nhiên lại bỏ học. Sản nghiệp của Chung gia, theo lý mà nói, người thừa kế sẽ là hắn, nhưng hắn lại không có thiên phú kinh doanh. Kết quả là, Chung Định chỉ treo cái danh hiệu cổ đông, mà người làm việc thật sự, chính là đứa con riêng của Chung phụ.

Chung mẫu nghĩ, Chung Định đại khái chính là sản phẩm gien thất bại nhất của Chung gia.

------oOo------

Chương 56

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thẩm Thung Nhạn không ở lại lâu, ăn xong cơm liền lên tiếng chào về nhà.

Bởi vì Chung gia gia dặn dò, Chung Định phải tiễn cô nàng ra khỏi khu nhà.

Lúc sắp đi, Thẩm Thung Nhạn móc chiếc khăn tay ra, khẽ khóc một tiếng, “Hôn Phu tiên sinh, nếu như anh muốn phát triển tình cảm của hai chúng ta thì xin hãy liên lạc với em. Điện thoại của em sẽ vì anh mà mở máy 24/24.”

“Tùy.” Chung Định cảm thấy nhiệm vụ tiễn khách đã hoàn thành, bèn quay người rời khỏi.

Thẩm Thung Nhạn vẫy vẫy chiếc khăn tay, hô lên, “Hôn Phu tiên sinh, anh đừng quá nhớ nhung em nhé.”

Cho đến khi bóng lưng của hắn khuất sau một khúc ngoặt, cô nàng mới chầm chậm gấp khăn tay lại, đi về phía chiếc xe đang đợi ở cổng.

Cô nàng kéo cửa xe ra, tao nhã bước lên.

Tiểu Hoàn ở trên xe giơ bảng thư ký trường quay lên, “Con dâu thảo nhà họ Chung, cảnh thứ 22, CUT!”

Thẩm Thung Nhạn thở dài một hơi, nói, “Cực khổ vất vả còn không có tiền caste. Ta thật là mệnh khổ cực mà!”

Khóe mắt Tiểu Hoàn giật một cái.

“Ôi, cái cô Tình Địch tiểu thư đó thật là lợi hại, đã câu mất Hôn Phu tiên sinh của ta rồi.” Thẩm Thung Nhạn lắc đầu ta thán, “Đầu năm nay, nguyên phối đều là một quần thể yếu thế.”

“Em cảm thấy, cô gia tương lai này chỉ chơi đùa thôi.” Tiểu Hoàn đưa qua một bình nước.

(Cô gia: kiểu xưng hô trong phim/ truyện cổ trang, là người nhà bên phía nhà gái gọi con rể.)

Thẩm Thung Nhạn nhấp một hớp nước, “Chơi bời nhiều, thân thể hư nhược. Ta thật lo lắng cho anh ta.”

Tiểu Hoàn nhịn không được nữa, trợn trắng mắt lên.

Hứa Huệ Chanh và Chung Định đã hẹn địa điểm ăn cơm tối.

Khoảng thời gian hắn về Chung gia, cô ở nhà một mình đến nhàm chán, bèn ra ngoài trước, cô dự định đi dạo ở khu vực xung quanh nhà hàng.

Ở thành phố này đã bốn năm, cô vẫn còn xa lạ với nó. Thường ngày cô chỉ hoạt động trong những khu vực cơ bản, những nơi khác đều không đến.

Thành phố D, cứ mỗi lần tết đến thì mật độ người lại chợt giảm xuống. Giao thông cũng trở nên thuận lợi vô cùng.

Khang Hân đã về quê đón tết. Còn về việc chị có còn trở về nơi này hay

không, thì vẫn là một ẩn số. Lúc Khang Hân sắp đi, Hứa Huệ Chanh chân thành nói, “Chúc cuộc sống mới của chị thuận lợi.”

“Cám ơn.” Khang Hân ở đầu dây bên kia cười lên, chị nhìn đám người trong phòng đợi máy bay, rồi lại nhìn lên bầu trời xám trắng phía trên, “Sơn Trà, sau này cô có khó khăn gì, nhớ tìm chị nhé.” Lúc nảy ra suy nghĩ rút lui, Khang Hân đã bắt đầu thu xếp tiền nong. Cho nên, về mặt tiền tài, chị vẫn khá đầy đủ.

Hứa Huệ Chanh đồng ý. Có lẽ, giao tình giữa cô và Khang Hân thế này, có thể coi như là bạn bè chăng.

Cứ đi dạo một hồi, đột nhiên Hứa Huệ Chanh bị bộ quần áo sau tủ kính hấp dẫn.

Đó chắc hẳn là quần áo tình nhân. Phong cách và màu sắc đều tựa tựa nhau, đồ nam thì khỏe mạnh, đồ nữ thì phóng khoáng, nhưng lại cực kỳ hợp nhau.

Màu sắc là sắc ấm.

Chung Định mặc đồ thiên về màu sậm, tối. Còn của Kiều Diên, lại có chút sáng sủa hơn. Thế nhưng, người cô muốn trở thành đôi với, là Chung Định. Đối với thứ tình cảm xa không với tới của Kiều Diên, sau khi chồng chéo lên Chung Định, thì đã hoàn toàn biến mất.

Người cô ôm là Chung Định. Một người đàn ông việc xấu đầy mình.

Hứa Huệ Chanh đẩy cửa bước vào, cô bán hàng bước lên tiếp đón, “Xin lỗi, chỗ chúng tôi chỉ tiếp đón khách hội viên.”

Hứa Huệ Chanh sửng người một hồi, “Thế thì thôi vậy.”

Sau khi đi ra ngoài, cô lại quay đầu ngoái nhìn bộ quần áo tình nhân kia.

Một người tình trong bóng tối không nhìn thấy ánh sáng như cô, làm gì có tư cách mặc đồ tình nhân chứ.

Cho nên, mua không được thì mua không được thôi.

Sau cửa tiệm đó, Hứa Huệ Chanh không còn lòng dạ đi dạo nữa. Cô nhìn đồng hồ, đoán rằng Chung Định một lát nữa sẽ đến, cô bèn bước vào nhà hàng đó.

Sau khi ngồi xuống, cô gọi một ly trà nóng, sau đó gửi tin nhắn cho Chung Định báo lộ trình của mình. Cô mở xem nhật ký tin nhắn qua lại giữa mình và Chung Định, không khỏi cười lên.

Bên cạnh truyền đến một giọng nói, “Người đẹp, đi một mình à?”

Cô mới nghe, giọng nói có chút quen thuộc. Cô ngẩng đầu lên.

Người đàn ông ngồi đối diện quần áo gọn gàng, phong độ nhanh nhẹn.

Là Kiều Lăng.

Sau khi Hứa Huệ Chanh và Chung Định ở bên nhau, thì không hề đơn độc đụng mặt đám bạn của hắn nữa.

Trong cảm nghĩ của cô, có vẻ như chỉ có Trần Hành Quy tương đối bình thường, còn những người khác, đều là thú đội lốt người. Đặc biệt là Kiều Lăng. Cô còn đã từng ăn qua cái tát của gã, cô càng tránh né không kịp.

Nụ cười của Hứa Huệ Chanh trở nên dè dặt, “Tôi đợi Chung tiên sinh.”

“Chung Định không thích ngồi ở đại sảnh.” Kiều Lăng cười, “Đi, đi vào phòng bao đợi.”

Suy nghĩ của cô ngừng trệ một lát, sau đó duy trì lễ độ, nhã nhặn nói, “Tôi nói với anh ấy rồi, tôi ở ngoài đại sảnh.”

Kiều Lăng hừ một tiếng, “Lời cô nói, khí độ rất cao nhỉ. Ai cho cô sự tự tin như thế, Chung Định hả?”

Hứa Huệ Chanh không rõ mục đích của Kiều Lăng, cô dứt khoát không lên

tiếng, cúi đầu nhìn màn hình điện thoại đen kịt.

“Đừng có chết treo ở chỗ nó.” Kiều Lăng nhìn chằm chằm vào mặt cô, “Bây giờ nó thương cô, không chừng ngày nào đó nó sẽ đá cô.” Gã ngả ngớn đưa tay đụng vào tóc cô, cô cuống quýt tránh né, nhưng vẫn bị gã níu lại một nhúm. Gã híp mắt lại, “Cô không quên ai đã đốt tóc của cô chứ?”

“Kiều tiên sinh, tôi… không hiểu ý của anh.”

“Cô bán cho ai chẳng phải bán, cái giá nó ra được, tôi cũng có thể ra.”

Hứa Huệ Chanh nghe hiểu rồi, cô giương mắt nhìn Kiều Lăng, “Tôi đã không làm cái đó nữa.” Chung Định đã nói, hắn và cô là yêu đương. Cô không phải đang bán.

Kiều Lăng không ngờ đến được đáp án này, gã có chút khinh thường, “Cô và nó ở chung không phải làm nghề đó sao.”

“Không phải.” Điểm này cô rất kiên định.

Kiều Lăng dựa vào lưng ghế, cười nhạo, “Không lên giường chẳng lẽ là làm bảo mẫu cho nó?”

Hứa Huệ Chanh không tiếp tục giải thích nữa, bởi vì sẽ không có ai tin. Ngay cả cô cũng cảm thấy, Chung Định là nhất thời đầu óc hồ đồ nên mới cùng loại phụ nữ như cô thế này nói chuyện yêu đương.

Thế nhưng, nếu hắn muốn hồ đồ, thì cô sẽ hồ đồ cùng hắn.

“Trước kia tôi cảm thấy cô rất thức thời, hy vọng bây giờ cô cũng vậy.” Kiều Lăng duỗi người, ánh mắt gã trong thoáng chốc dán dính lấy cô, “Khiến cho tôi vui vẻ, tôi sẽ trả giá gấp đôi.”

Hứa Huệ Chanh rất muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng lý trí khiến cô do dự. Giao tình của Chung Định và Kiều Lăng không ít, cô không muốn đắc tội Kiều Lăng, cô chỉ có thể nhấn mạnh, “Tôi đã rời khỏi cái nghề đó rồi.”

Kiều Lăng thoáng dâng lên cơn tức giận, nhưng lại cật lực khống chế. Đột nhiên gã nghiêng về phía trước, đưa tay ra túm lấy đầu cô, hơi dùng lực. Gã đang nghĩ, nếu như nhấc da đầu của cô ta lên, thì Chung Định sẽ phản ứng như thế nào nhỉ.

Hứa Huệ Chanh nín thở, không thể không xích đến gần gã, để chút nào tránh khỏi cái cảm giác đau đớn này.

Cuối cùng thì Kiều Lăng cũng vẫn dằn được cơn nóng, gã đổi sang xoa, vỗ lên mặt cô, giả vờ cười nói, “Cũng phải, hồi trước cô ngủ với vạn người, bây giờ chỉ hầu hạ một người, địa vị lên cao rồi.”

Cô nghiêng mặt, để đánh khỏi bàn tay của gã.

“Đừng có tưởng bám được Chung Định thì cô đã tìm được chỗ dựa vững chắc.” Mắt gã đầy ý nhạo báng, nhưng trên mặt lại đắp lên nụ cười, “Cũng không suy nghĩ một chút về thân phận của mình là gì, một đóa nấm mèo đen mà còn muốn nở ra hoa sơn trà hả?”

Sắc mặt của Hứa Huệ Chanh tái nhợt, quá khứ của cô mãi mãi không xóa đi được, đặc biệt là trong giới của Chung Định, gần như ai cũng biết rõ cô đã làm những gì. Cô theo hắn, những lời nói ác độc này, cô đã có chuẩn bị từ sớm.

Cô giấu tay mình dưới gầm bàn, nắm lại thật chặt thành quyền, cố gắng nhớ lại những lời Chung Định đã nói với cô ở trên giường.

Từng câu từng câu.

Đó là trụ cột của cô. Hắn dìu đỡ cô, giúp cô nhặt lại tôn nghiêm đã lạc mất từ lâu.

Cuối cùng cô phất bỏ tay của Kiều Lăng, khống chế hô hấp của mình, nói, “Tôi không bán, cho nên, mời anh tránh ra.”

Kiều Lăng quét mắt ra ngoài cửa, sau đó đứng dậy, để lộ ra nụ cười tao nhã, túm Hứa Huệ Chanh dậy, cúi đầu đặt xuống một nụ hôn.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Huệ Chanh kinh hoàng cảm giác được động tác của gã, muốn né tránh cũng không còn kịp nữa. Mà gã thô bạo kéo cô dậy, khiến hai tay của cô va phải góc bàn, nhất thời không thể vung tay tát gã được. Trong lúc hoảng loạn, cô nắm lấy vạt dưới khăn trải bàn, hất mạnh một cái.

Nước trà âm ấm hắt lên nửa thân trên của Kiều Lăng, bình hoa trang trí lăn xuống đất, dao nĩa rơi xuống, vang lên tiếng loảng xoảng.

Gã chửi thầm một tiếng, sau khi buông cô ra liền vẫy vẫy nước trà trên tay. Trong lúc nhếch nhác, gã còn không quên giả vờ quan tâm hỏi, “Em có bị phỏng không?”

Chung Định dừng ở nơi không xa, im lặng nhìn một màn này. Dưới góc độ của hắn, chỉ nhìn thấy bóng lưng của Hứa Huệ Chanh.

Phục vụ đã vội chạy đến chỗ Kiều Lăng.

Kiều Lăng hình như không nhìn thấy Chung Định, đang cúi đầu lau chùi vết ố trên người mình.

Hứa Huệ Chanh không muốn giằng co với Kiều Lăng nữa, cô nắm lấy găng tay của mình, vội vàng quay đầu đi ra ngoài. Vừa mới quay người, cô đã nhìn thấy Chung Định ở phía trước.

Vẻ mặt của hắn rất lạnh nhạt, cũng không biết là đã ở đó nhìn bao lâu.

Cô ngẩn người.

Lúc này Hứa Huệ Chanh đột nhiên nảy ra một suy nghĩ. Đó là giữa Kiều Lăng và cô, Chung Định đã chọn lựa người trước. Nếu không, tại sao hắn lại không qua giúp cô một tay.

Chung Định âm thầm đứng xem tường tận. Một bên tóc của cô có vẻ hỗn loạn, hai má có chút đỏ. Hắn suy nghĩ, nguyên nhân rốt cuộc là tại sao lại đỏ lên.

Là thẹn thò, hay là do nhiệt độ phòng.

Bởi vì động tĩnh ban nãy, rất nhiều khách ăn trong nhà hàng đều quay về hướng này nghe ngóng hóng chuyện.

Hứa Huệ Chanh cảm giác được những ánh mắt ấy, cúi đầu đi lên trước. Cô càng lúc càng đến gần Chung Định.

Lúc còn cách 3, 4 mét, cô liếc nhìn hắn một cái, thấy vẻ mặt của hắn vẫn chưa thả lỏng, cô lại rũ mắt nhìn xuống nền gạch bông. Đến trước mặt hắn, cô đưa tay ra muốn kéo lấy hắn.

Đối với động tác của cô, hắn hoàn toàn thơ ơ.

Cô lấy hết can đảm, nắm lấy tay của hắn, “Chung tiên sinh…”

Chung Định hừ khẽ đến không thể nghe thấy, “Tôi không đến làm phiền em đâu. Vận may của hai người thật tệ, hôn một cái đã ồn ào thế này.”

Hứa Huệ Chanh nghẹn lời, cô bỗng không phân biệt được lời này hắn nói là thật lòng hay giả ý.

Thấy cô không lên tiếng, hắn nhếch khóe môi lên cười, “Chưa hôn được, không vui sao?”

“Em…”

Cô đang định lên tiếng, hắn đã nắm lấy cằm cô, ánh mắt âm trầm, “Tôi đây không phải có thể bồi thường cho em sao.” Lời nói chấm dứt trên môi của cô.

Hứa Huệ Chanh trợn to hai mắt.

Hắn đang cắn cô, thật sự là cắn, thậm chí cánh môi của cô đã bị hắn gặm đến chảy máu. Ý giận hờn của hắn đang truyền đạt đến cô rất rõ ràng.

Cô muốn tránh, bởi vì đau.

Xung quanh truyền đến tiếng ồn ào, khiến cho cô dẹp tan ý định này.

Cuối cùng thì cô vẫn không muốn làm Chung Định mất mặt ở chốn công cộng.

Lúc Hứa Huệ Chanh, Chung Định và Kiều Lăng ngồi cùng nhau trong phòng bao, môi của cô vẫn còn vươn vết máu.

Sắc mặt của hai người đàn ông đều không được tốt.

Chung Định một tay vòng lấy eo của Hứa Huệ Chanh, còn một tay kia, đang chơi đùa với bật lửa của mình.

Kiều Lăng nhìn đôi nam nữ đang ngồi trước mặt, nụ cười ngụy tạo đã được gỡ bỏ.

Trước quan hệ của Chung Định và Hứa Huệ Chanh, phản ứng của Trần Hành Quy là ôn hòa nhất. Còn đám bạn ăn chơi trác táng kia, đa phần đều coi thường Hứa Huệ Chanh, thế nhưng vì e dè thể diện của Chung Định, nên không ai biểu lộ gì quá mức.

Bọn họ trước kia đều tưởng Chung Định chỉ tùy tiện chơi đùa mà thôi. Nếu như thế, tìm một gái bán hoa rất hợp. Tha hồ phóng đãng, lại chơi thật sướng.

Thế nhưng sau này, Trần Hành Quy tiết lộ chuyện Chung Định vì hồng nhan mà nổi giận, Kiều Lăng càng nghĩ càng thấy không đúng, lo rằng Chung Định đã rơi vào cái giếng của Hứa Huệ Chanh.

Những năm nay, cuộc sống của Chung Định thật sự rất tự do tùy ý. Thế nhưng đồng thời, thực quyền của Chung gia, cũng càng ngày càng xa rời hắn. Kiều Lăng có thể thấy trước được, nếu như cứ thế này, Chung Định sớm muộn gì cũng chơi đứt.

Trung tâm hiện tại của Chung gia, là Phượng Hữu. Nghe nói là đó là đứa con do Chung phụ cùng người phụ nữ ông ta rất mực yêu thương sinh ra.

http://tieulun.hopto.org

Lúc trước bởi vì thân phận con riêng, gã không có chút tiếng tăm gì. Sau này, trên dưới Chung gia cảm thấy, Chung Định ngoài chuyện phá gia thì chẳng có chút thành tích gì cả.

Phượng Hữu liền xuất hiện. Gã không phụ lòng mong đợi của mọi người, thu lợi lớn cho công ty. Chung phụ cuối cùng cũng đợi được cơ hội tuyệt hảo, từng bước từng bước nâng con trai yêu quý của mình lên đỉnh tháp.

Mà Chung Định, đứa con không được cha yêu mẹ thương, vỏn vẹn chỉ vì quan hệ huyết thống, treo cái danh hiệu con trai độc nhất của Chung gia.

Chỉ là, danh hiệu có thể duy trì bao lâu?

Đợi đến khi Phượng Hữu nắm quyền lực trong tay, Chung Định không phải chỉ có kết cục thất bại thảm hại sao.

Kiều Lăng cảm thấy, Chung Định có thể duy trì đến lúc này mà vẫn còn tiền tiêu, đã là thượng đế phù hộ lắm rồi. Thế mà Chung Định lại không học được khiêm tốn, đi bao dưỡng một cô nhân tình, còn quang minh chính đại đến thế.

Bật lửa của Chung Định đóng rồi lại mở, mở rồi lại đóng, Ở trong căn phòng yên tĩnh này, nghe ra rất có quy luật.

Bởi vì nụ hôn ban nãy, Hứa Huệ Chanh có chút oán giận, cô xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

------oOo------

Chương 57

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chung Định quay đầu của cô lại, ở bên tai cô thấp giọng nói, “Tiểu Sơn Trà, ở đây của em _____”

Hắn chấm lên vết thương trên môi cô.

Cô bị đau, vội vàng né tránh.

“Nở một đóa hoa rất đẹp.” Mắt hắn cong lên, hắn cố ý dừng lại một hồi, lại nói, “Do tôi vẽ.”

Hứa Huệ Chanh rũ mắt nhìn ngón tay của Chung Định, rất muốn cắn một cái, tốt nhất là cắn cho hắn cũng chảy máu luôn.

Chung Định hình như cảm nhận được nguy cơ, thu ngón tay lại, thấp giọng quở trách, “Còn lườm nữa, về nhà tôi tiếp tục cắn.”

Cuối cùng cô lườm hắn một cái, sau đó quay đầu qua chỗ khác, trùng hợp lại giao với ánh mắt của Kiều Lăng.

Trong khoảnh khắc cô và Kiều Lăng bốn mắt nhìn nhau, chiếc bật lửa của Chung Định nặng nề đóng lại một tiếng.

Chung Định xoay đầu qua nhìn Kiều Lăng, cười khẽ, “Sao không gọi món đi?”

Kiều Lăng có thể cảm nhận được ý thù địch của Chung Định, gã cảm thấy trong mắt Chung Định là tầng tầng u ám. Kiều Lăng hiểu được biểu hiện ban nãy của mình khiến Chung Định hiểu lầm, chỉ là kết quả này càng khiến Kiều Lăng chán nản.

Chung Định chưa từng vì phụ nữ mà vứt bỏ anh em, huống hồ chi là cái loại hàng này.

Kiều Lăng oán thầm trong lòng, ngoài mặt gã vẫn thuận theo lời hỏi của Chung Định, ấn nút gọi phục vụ đến.

Đến khi nhân viên phục vụ đặt thực đơn xuống, Kiều Lăng thân thiết hỏi một câu, “Sơn Trà muốn ăn cái gì?”

Chung Định kéo lấy tay của Hứa Huệ Chanh, dịu dàng trả lời, “Cô ấy thích ăn thịt.” Đương nói hắn còn nhéo nhéo gan bàn tay của cô.

Hứa Huệ Chanh kỳ quái nhìn Chung Định, không nói gì. Bọn họ muốn gọi món gì, nào đến lượt cô có ý kiến. Đặc biệt là trong lúc tâm tình Chung Định không tốt, cô không muốn đi vuốt râu hùm đâu.

Bây giờ cô chẳng hề muốn để ý đến hắn một chút nào cả.

Lúc dùng bữa, Hứa Huệ Chanh nhìn các món ăn màu sắc tinh tế, mà như đang nhai thịt khô vậy.

Không biết Kiều Lăng có phải cố ý hay không, mấy lần nhắc đến chuyện hôn sự của Chung Định và Thẩm Thung Nhạn.

Biểu hiện của Chung Định thì là, "Đưa thẳng tới trước cửa rồi, làm gì có chuyện từ chối."

Trong lòng Hứa Huệ Chanh nổi lên một trận chua chát.

Cô kỹ lưỡng nhớ lại một hồi, những lời hắn nói thế này, trước kia ở Sách Lan Câu cô đã từng nghe thấy. Thế nhưng bây giờ quan hệ giữa cô và hắn đã hoàn toàn thay đổi, dù cô có chuẩn bị tâm lý thêm thế nào đi chăng nữa, thì cũng không cách nào hoàn toàn thản nhiên được.

Lời đối thoại giữa hai người đàn ông này, cô không thể nào nghe kỹ được nữa, cô đang trôi xa trong suy nghĩ của chính mình.

Thế nhưng cô vẫn biết được, Chung Định thỉnh thoảng lại kéo lấy tay cô, bóp đến bóp lui, như thể đột nhiên hắn bị chứng động kinh vậy. Thỉnh thoảng cô vung vẫy một chút, thì hắn liền buông lỏng ra. Nhưng qua một hồi, hắn lại nắm lấy tay cô.

Sau đó thì cô bèn mặc kệ hắn.

Ngày đính hôn của Chung Định là ngày 25 tháng sau, tính toán chính xác thì, còn chưa đến một tháng nữa thôi. Hứa Huệ Chanh suy nghĩ, bản thân cô cũng chỉ có khoảng thời gian này coi như là yêu đương, đến sau ngày hắn đính hôn, cô sẽ chính thức trở thành người thứ ba rồi.

http://tieulun.hopto.org

Mà cô cũng không hiểu được, cảm giác tươi mới mà Chung Định cảm thấy ở cô có thể duy trì trong bao lâu.

Suy nghĩ đến đây, cô xoay đầu nhìn về phía Chung Định.

Chung Định hơi nghiêng về phía trước, cười hỏi, “Hoàn hồn rồi à?” Đôi mắt hàng mày cong nửa vành trăng đó mang ý mê hoặc, ánh sáng ẩn trong con người càng thêm rực rỡ.

Hứa Huệ Chanh nhất thời cảm thấy không muốn để ý đến tương lai gì đó nữa nữa, cô chỉ muốn đắm chìm trong cái đầm sâu đó thôi. Cô cũng cười lại với hắn.

Bữa cơm này Kiều Lăng ăn chẳng chút mùi vị gì. Gã nhìn đôi nam nữ ở phía đối diện thân mật một cách tự nhiên, trong lòng gã càng buồn bực.

Gã làm gì từng nhìn thấy dáng vẻ phơi phới như mùa xuân thế này cùa Chung Định.

Người phụ nữ này, e rằng chính là họa thủy (*). (Mối họa)

(* Trong câu “Hồng nhan họa thủy”)

Nhưng mà, họa thủy không phải đều khuynh quốc khuynh thành sao, cô ta làm sao đủ tư cách.

Sau khi bị sắc đẹp của Chung Định lay động, cơn giận của Hứa Huệ Chanh đã chậm rãi biến mất. Nhưng sau đó thì cơn đau trên miệng lại khiến cô trở về với hiện thực.

Trên đường về nhà, mấy lần Chung Định lên tiếng, cô đều trả lời mà tư tưởng không tập trung.

Chung Định cũng lười nói thêm. Sau khi về nhà, hắn ném chìa khóa xe

xuống, rồi lên lầu vào phòng tắm rửa.

Hứa Huệ Chanh im lặng ngồi ở phòng khách lầu dưới xem tivi. Lúc uống trà, cô bị nóng phỏng vào vết thương, thế nên lẩm bẩm một câu, “Đồ thần kinh.”

Sau khi nói xong cô ý thức được, hắn thật sự là một kẻ thần kinh.

Chung Định tắm xong mà không thấy Hứa Huệ Chanh lên lầu, hắn ngồi tựa người vào sofa, cầm lấy điện thoại lên mở tắt màn hình, lại mở tắt màn hình.

Sau đó hắn ném điện thoại qua bên, đi châm điếu thuốc.

Hút thuốc một hồi, hắn nhìn về phía cửa phòng, bên ngoài chẳng chút động tĩnh.

Chung Định híp híp mắt, lại rít mấy hơi thuốc, hắn cởi bỏ quần áo, đi lên giường, viết tin nhắn: “Về ngủ.”

Hứa Huệ Chanh ngồi ở phòng khách rất lâu, lâu đến nỗi cô đã xem hết một tập phim truyền hình, thêm một tiết mục ca nhạc gì đó nữa. Lúc tiếng báo tin nhắn vang lên, cô nhìn nhìn đồng hồ, sau đó tiếp tục ngân nga theo bài hát trong tivi.

Cuối cùng cô rảo bước lên lầu. Bởi vì thật sự là cô buồn ngủ quá đỗi rồi.

Chung Định nghe thấy tiếng cô mở cửa ra, hắn ngồi dậy rồi lại lấy một điều thuốc ra. Hắn xuống giường bước ra ngoài phòng sinh hoạt, nhìn chăm chú vào vết rách da trên môi cô, hừ một câu, “Bức tranh này không đẹp như ban nãy rồi.”

Hứa Huệ Chanh thầm nói trong bụng: Ấu trĩ.

Cô rũ đầu, không nhìn hắn, trực tiếp đi thẳng vào phòng tắm.

Vẻ mặt của hắn nhất thời ảm đạm.

Chung Định trước nay chưa từng dỗ dành phụ nữ. Tất nhiên, cũng chẳng có

người phụ nữ nào dám ở trước mặt hắn tỏ thái độ.

Lúc này Hứa Huệ Chanh cũng chẳng phải xụ mặt một đống gì, nhưng cô cứ mãi im lặng. Khi cô tắm rửa xong bước ra ngoài, vẫn không hề nói một tiếng, im lặng sấy xong tóc rồi leo lên giường, kéo chăn đắp hết nửa khuôn mặt.

Sắc mặt của Chung Định càng ngày càng lạnh lẽo.

Hắn tiện tay tắt đèn, rồi lập tức nhào về phía người phụ nữ đang nằm đấu lưng lại với hắn.

Hứa Huệ Chanh hoảng lên trong khoảnh khắc, sau đó thì miệng cô bị bàn tay của hắn bịt lại. Ngay cả tiếng gào của cô cũng bị che lấp trong lòng bàn tay của hắn.

Chung Định vuốt ve bờ môi của cô, nhè nhẹ liếm lên vết thương của cô, nói nhỏ, “Đau chết em là tốt nhất.” Giọng điệu rất hung bạo.

Cô rụt người lại.

Chung Định liếm rồi liếm, sau đó chuyển sang hôn sâu. Một tay của hắn kéo áo ngủ của cô ra, ý đồ đã rõ mười mươi.

Hứa Huệ Chanh lọt thỏm trong đám gối, hơi ngửa đầu lên hưởng thụ.

Cô biết hắn đang giận dỗi. Những lần vận động trên giường trước kia, khi bắt đầu hắn sẽ rất nhẹ nhàng. Mà lần này, hắn cứ gia tăng sức lực, đồng thời vào lúc dạo đầu, hắn rõ ràng muốn rút ngắn thời gian.

Hắn dường như không thể đợi được cô có phản ứng.

Thế nhưng cơ thể cô cứ chậm chạp trì trệ. Nếu có thể, cô cũng hy vọng mình lúc nào cũng có thể theo kịp tiết tấu của hắn.

Lúc hắn kéo chân trái của cô ra, cô bất an kép chặt lại, “Còn chưa được.”

Chung Định chẳng ngó ngàng tới, lạnh lùng nói, “Cho tôi vào trước đã.”

Hứa Huệ Chanh ôm chặt lấy vai của hắn, dán dính vào vòm ngực hắn, “Sẽ đau lắm.” Giọng nói của cô vừa thấp vừa nhỏ, giọng điệu năn nỉ rất mềm mỏng, rất êm ái.

Động tác của hắn nhất thời khựng lại, cảm giác tức tối nghẹn trong ngực cuối cùng cũng bay biến không vết tích. Hắn bấu lấy mông của cô, “Dùng giọng điệu này nói thử xem, là tôi hôn làm em thích? Hay là đối tượng nụ hôn đầu của em?”

Nghe thế, cô kinh ngạc nhìn về phía hắn trong bóng tối. Chắc hắn Chung Định không hề biết đến sự tồn tại của Kiều Diên, còn cô thì lại không dám tùy tiện nói ra chân tướng sự việc cho hắn biết.

Chung Định không đợi cô trả lời, lại có chút nghiêm mặt, “Nói đi.”

“Anh.” Lời này Hứa Huệ Chanh nói khẽ mà có lực.

Chung Định cười rồi.

Cho nên, Kiều tiên sinh cái gì đó, cút ra xa.

Chung Định nắm lấy chân trái của Hứa Huệ Chanh, mổ xuống vài lượt, tiếp tục nói, “Nói chuyện rất lọt tai, nhưng mà, hãy cho tôi vào trước đi.”

Hứa Huệ Chanh căng xiết người. Cô theo hắn càng lâu, thì càng sợ đau.

Hắn không tiếp tục lôi thôi với cô nữa, chầm chậm chuyển động.

Cô thở ra một hơi, chỉ có thể cố gắng thích ứng với hắn.

Chung Định tiến vào được một nửa thì dừng lại, im lặng nhìn xuống cô.

Trong phòng tối mờ, cả hai đều chỉ có đường nét mơ hồ.

Thế nhưng chính đường cong mơ hồ đó, đã khiến hắn cảm thấy mình đã nhìn thấy cảnh sắc đẹp đẽ nhất rồi.

Ngày giao thừa, từ sáng sớm Hứa Huệ Chanh đã thức dậy làm việc.

Bởi vì Chung Định hứa sẽ trở về cùng cô đón giao thừa, nên cô vui vẻ hơn thường ngày.

Lang bạt kỳ hồ bấy nhiêu năm trời, cô rất khát khao một đêm đoàn viên.

Hứa Huệ Chanh mở tủ lạnh ra, nhìn vào rau thịt tươi mơn mởn bên trong, mỉm cười lên danh sách các món ăn.

Đợi đến khi Chung Định xuống lầu, cô hỏi, “Anh thích ăn món gì nào?”

“Tùy.” Hắn nói rồi thêm vào một câu, “Muốn đồ ngọt.”

Cô đang vùi đầu viết hý hoáy bỗng khựng lại, ngẩng đầu lên, “Chung tiên sinh, anh có bị sâu răng không?”

Chung Định khoe ra hàm răng trắng bóng, “Răng tốt, ăn gì cũng được.”

Cô lẩm bẩm, “Sớm muộn gì cũng bị sâu răng.”

Hắn cười cười.

Hứa Huệ Chanh bắt đầu trở nên khác trước. Tính cách khúm na khúm núm trước kia đã dần dần biến mất, có lúc cô còn nhỏ tiếng nói xấu hắn. Còn hắn thì vui vẻ dung túng cho cô như thế, khiến cho đóa hoa dãi gió dầm mưa này, ở trong thế giới của hắn bung nở khoe ra vẻ rực rỡ rất đặc biệt.

Đến lúc sẩm tối, Chung Định mới chuẩn bị khởi hành về Chung gia.

Trước lúc ra khỏi cửa, hắn quay đầu nhìn Hứa Huệ Chanh, “Đợi tôi trở về.”

Cô cười trong vắt gật đầu, lộ ra chiếc răng khểnh nho nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Hắn thu hết cảnh đó vào trong lòng, sau đó mới ra cửa.

Bữa cơm giao thừa ở Chung gia, linh đình và xa xỉ.

Trong hoàn cảnh của Chung gia, đám đàn ông sự nghiệp thành công, phong lưu tiêu sái, tất nhiên ở bên ngoài không thiếu oanh oanh yến yến, có vài người đều là gieo giống khắp thiên hạ. Chỉ có những đứa con riêng được Chung gia thừa nhận, thì mới có thể tham gia bữa tiệc đêm giao thừa với gia tộc thế này.

Phượng Hữu tất nhiên có mặt.

Chung phụ từng cố gắng đổi họ của Phượng Hữu thành họ "Chung," thế nhưng gặp phải sự phản đối của Chung mẫu.

Sau này Chung phụ đành thôi. Dù sao quyền lực cũng nằm trong tay Phượng Hữu, chỉ có cái họ nhỏ bé, không cần phải tranh giành với Chung Định nữa.

Sở dĩ Chung mẫu phản đối, không phải là vì bà thương xót đứa con Chung Định, mà chẳng qua bà chỉ nghĩ đến phần cổ phiếu dưới danh nghĩa của Chung Định mà thôi. Bà thà che chở cho một đứa không tài không cán, nhưng cũng không cho phép Phượng Hữu độc chiếm Chung thị.

Sau khi Chung Định lái xe vào Chung gia, hắn cảm thấy bầu không khí ứ đọng không thông. Hắn nới lỏng cổ áo, tắt máy xuống xe.

Bên ngoài bãi đổ xe, gió lạnh căm căm.

Bên cạnh có một chiếc xe việt dã đang đậu, còn chưa có biển số xe.

Hắn liếc nhìn một cái, rồi tiến vào nhà lớn.

Sau khi bước vào phòng yến tiệc, hắn ngồi xuống một góc phòng, châm thuốc.

Người trong Chung gia đều biết, Chung Định, vị thiếu gia duy nhất này, chẳng qua chỉ có hư danh mà thôi. Đối tượng mà bọn họ làm thân, nịnh nọt, là Phượng Hữu.

Chung Định vui vì được yên tĩnh.

Hắn nhìn về phía Phượng Hữu như trăng sáng giữa đám sao, cùng một đám anh em bên ngoài không biết tên tuổi, hắn hơi híp mắt, nhả ra một đám khói lượn lờ.

Bây giờ, thứ tình thân với đám người có quan hệ huyết thống này, còn không bằng tình bạn giữa hắn và mấy người Trần Hành Quy.

Ở nơi xa xa, ánh mắt của Phượng Hữu hình như cũng hướng về góc này.

Chung Định kẹp điếu thuốc, rũ mắt nghịch điện thoại của mình.

Lúc ra khỏi nhà, Chung Định đã tính toán thời gian, chẳng mấy chốc nữa, thì sẽ chính thức nhập tiệc.

Chiếc bàn ăn thật dài, Chung mẫu ngồi cùng với Chung Định, Chung phụ và Phượng Hữu ngồi ở một phía.

Mẹ ruột của Phượng Hữu, không danh không phận, không có tư cách tham gia bữa tiệc.

------oOo------

http://tieulun.hopto.org

Chương 58

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước khi lên thức ăn, Chung lão thái gia phát biểu đôi lời, không có gì ngoài việc xét lại chuyện quá khứ, nhìn về hướng tương lai. Trong lời nói, ông tỏ rõ sự kỳ vọng rất lớn đối với Phượng Hữu, sau đó ánh mắt ông lướt qua phía Chung Định.

Vẻ mặt của Chung Định hoàn toàn bình tĩnh, không thấy vui buồn.

Chung lão thái gia trầm ngâm nói, “Chung Định, cháu đừng có phụ lòng phần giang sơn mà A Diên đã vì cháu mà giành lại.”

Chung mẫu nghe câu này, đôi mắt có tia sáng lướt qua. Tình cảm của bà đối với đứa con kia, vượt xa hơn đối với Chung Định rất nhiều. Thậm chí bà cũng không cho rằng đó là thiên vị.

Chung Định cong mắt lên, “Xin nghe theo lời dạy bảo của ông nội.”

Chung mẫu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Chung Định, càng thêm chán ghét. Bà không tin Chung Định nghe không ra được ý chê trách trong lời Chung lão thái gia nói.

Đứa con trai ngoan ngoãn đã rời xa rồi, để lại là một kẻ tầm thường kém cỏi. Nếu như A Diên vẫn còn, thì thế lực của Phượng Hữu đâu thể nào bành trướng như hiện tại.

Dường như trong thoáng chốc, Chung Định đã nhận thấy được tình cảm của Chung mẫu.

Chung phụ, người ngồi đối diện, trong mắt chỉ có Phượng Hữu, mà Chung mẫu, người ngồi kế bên hắn, trong lòng chỉ tưởng nhớ đến đứa con trai đã mất từ lâu.

Chung Định rũ nửa hàng mi, ngưng mắt nhìn hoa thủy tiên cắm trong bình hoa trên bàn tiệc. Không biết đóa hoa ở nhà kia, vào lúc này, liệu có chút nào

đó nhớ đến hắn hay không?

Sau khi Chung lão thái gia dứt lời, không khí trở nên im lìm.

Từng món ăn tinh tế được mang lên, thế nhưng Chung Định chẳng có khẩu vị gì. Trước kia hắn đã dè bỉu bữa cơm tất niên này rồi, bây giờ lại càng cảm thấy khó nuốt. Ngày trước còn có sự bầu bạn của Kiều Diên, của cô cả. Đến nay đã ba lần giao thừa trôi qua mà cô cả không xuất hiện rồi.

Cuộc gặp mặt giữa hắn và cô cả vào mười ngày trước, không được vui vẻ lắm. Hoặc là có thể Trần Thư Cần khiến hắn thật sự cảm thấy phiền. Hắn là một người có tính cách ngay cả núi Thái Sơn có lở thì sắc mặt cũng không biến, thế nhưng càng ngày hắn càng chịu không nổi Trần Thư Cần.

Nghĩ đến Trần Thư Cần, hắn lại không thể không liên tưởng đến đóa hoa ngốc kia, người con gái có bóng lưng giống hệt cô ta, nhưng lại dùng tấm lòng chân thành để đối đãi với hắn.

Thứ Chung Định mong ngóng lúc này là thực đơn mà lúc sớm Hứa Huệ Chanh đã liệt kê ra. Cô còn nói, sẽ có nhiều đồ ngọt. Dáng vẻ khi đó, cô cứ tự cho rằng mình thần bí lắm, kỳ thật lại trông rất ngốc. Thế nhưng chiếc răng khểnh nhỏ của cô, khiến cho hắn chỉ cần nghĩ đến thì lại có thêm một tia ấm áp.

So với sự xem thường của Chung Định, thì Phượng Hữu lại ngợi khen tay nghề của đầu bếp, những lời nịnh bợ này, nói mà giống như rút từ trong ruột ra vậy.

Chung lão thái gia cười đến hiền từ, đôi mắt ẩn giấu tinh quang di chuyển giữa Chung Định và Phượng Hữu.

Đám cháu nội này, Chung lão thái gia không thể nói là có yêu thương hay không. Lời răn mình của Chung gia là: kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Bản thân Chung lão thái gia cũng là đạp lên máu thịt của anh em mình mà bước lên đỉnh chóp của kim tự tháp.

Chung lão thái gia suy nghĩ, e rằng Chung Định sẽ phải thua đến không còn

manh giáp rồi.

Sau khi bữa cơm tất niên kết thúc, các trưởng bối rời khỏi.

Chung Định cầm lấy chìa khóa xe cũng tính cất bước.

Hắn bước ra khỏi nhà lớn, Phượng Hữu ở sau lưng kêu lên, “Anh.”

Chung Định không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía bãi đỗ xe. Dù sao hắn cũng không cho rằng tiếng kêu kia là gọi mình.

Phượng Hữu không từ bỏ, lại hô, “Anh Chung Định.”

Chung Định như gió thổi qua tai.

Đôi mắt đẹp của Phượng Hữu thoáng lạnh, sau đó lại nở nụ cười, nhịp bước đi theo, “Anh Chung Định.”

Chung Định bước lên xe, nổ máy.

Phượng Hữu gõ gõ cửa xe, mở đôi mắt to vô tội, long lanh nước.

Chung Định liếc xéo ra ngoài cửa xe.

Phượng Hữu lại gõ tiếp.

Chung Định hạ cửa xe xuống, “Chuyện gì?”

“Anh, hôm này là giao thừa mà.” Phượng Hữu cười lên, gương mặt tràn ngập nét thanh xuân. “Đêm đoàn viên, sao anh không ở lại nói chuyện với ba mẹ?”

“Tôi không quen ba mẹ cậu.” Thái độ của Chung Định rất lạnh nhạt, nói xong liền đạp chân ga, gào rít phóng đi.

Bởi vì Phượng Hữu bám vào cửa sổ xe, suýt chút nữa thì bị lực của xe hất đi.

Sau khi ổn định cơ thể, gã thu lại nụ cười giả tạo, bước lên chiếc xe việt dã kia.

Khi ngồi xuống vị trí ghế lái, gã không vội nổ máy, mà ở trong xe hít ngửi một hơi, dường như ngửi thấy mùi hương gì đó. Mà cái mùi hương kia, trong trí tưởng tượng gã, chính là mùi khét xộc ra từ ngọn lửa.

Sau đó gã tràn ra nụ cười, “Lái xe cẩn thận, anh Chung Định.”

Sau khi Chung Định lái xe ra khỏi Chung gia 2 km, thì hắn dừng xe lại. Hắn ra phía cốp sau tìm dụng cụ, chọc thủng bánh xe.

Đêm giao thừa, trên đường không có bóng chiếc taxi nào cả.

Chung Định đứng trong bóng đêm, tính toán khả năng mình phải cuốc bộ về nhà.

Hắn nhìn nhìn đồng hồ đeo tay, sắp đến 9 giờ rồi.

Đóa hoa ngốc đang đợi hắn.

Thế nên, trong đêm đó, Trần Hành Quy bị gọi ra ngoài làm tài xế.

Trong điện thoại, Chung Định chỉ nói là xe mình bị bể bánh. Đợi đến khi lên xe của Trần Hành Quy, Chung Định hỏi, “Không tìm được người quản lý xe cáp treo à?”

Trần Hành Quy sầm mắt, “Có lẽ đã bị diệt khẩu rồi.”

Chung Định hừ, nói, “Không hổ là huyết mạch của Chung gia.” Một câu không có chủ ngữ.

“Không phải mạng mày lớn quá rồi chứ?” Chỉ cần nghĩ đến chuyện xe cáp treo kia, Trần Hành Quy vẫn còn rùng cả mình.

“Tao cũng thấy vậy.” Chung Định cong cong mắt, “Là phúc thì không phải là họa.”

“Sao mày còn cười được chứ.”

“Bởi vì tai họa lưu lại ngàn năm.” Chung Định rũ mắt, che giấu đi ánh lạnh lùng trong mắt mình.

Sắp đến giờ khắc giao thừa, Trần Hành Quy muốn đến nhà Chung Định ăn chực một bữa cơm.

Chung Định không đồng ý, “Vị kia nhà tao sợ người lạ.”

“Vị kia nhà mày?” Trần Hành Quy nghe thấy cách gọi này, nhíu mày, “Không phải mày quên tháng sau mày phải đính hôn chứ hả?”

Chung Định cười, “Nếu mày không nói, thì tao quên thật rồi.”

Cho dù Trần Hành Quy có nhắc nhở, Chung Định vẫn không nhớ nổi ngày đính hôn của mình và Thẩm Thung Nhạn là ngày mấy tháng mấy. Đối với chuyện của người phụ nữ đó, trước nay hắn chưa hề cố gắng ghi nhớ.

“Chung Định.” Trần Hành Quy nhìn con đường phía trước, “Mày và đóa hoa đó là thật hả?”

“Có lẽ thế.” Chung Định dựa vào ghế ngồi nhắm mắt lại. Lúc hắn ở chung với Hứa Huệ Chanh, cảm giác rất thoải mái. Lúc bắt đầu hắn muốn thử xem sao, mà giờ thì, càng thử càng cảm thấy tốt, tốt đến mức khiến hắn chẳng nỡ bỏ đi được.

Sau khi chia tay với Trần Hành Quy, Chung Định bước vào thang máy. Khi đã đến tầng cao nhất, đột nhiên hắn đứng ở sảnh đợi thang máy, nhìn về phía căn hộ còn lại.

Cả nửa buổi, hắn mới cất bước đi qua.

Hắn mở cửa ra, đứng ở ngưỡng cửa đảo mắt nhìn vào bóng tối bên trong, khe khẽ nói, “A Diên, năm mới vui vẻ.”

Trong phòng vắng lặng.

Chung Định đứng đấu lưng với ánh sáng, trên mặt là sắc tối đen kịt. Ánh sáng ở hành lang công cộng, có vài tia chiếu lên bức tranh vặn vẹo trên tường, để lộ ra vẻ gớm ghiếc cực kỳ.

“Ba mẹ rất nhớ em.”

“Ông nội bà nội cũng vậy.”

“Còn có cô cả.”

“Trần Thư Cần.”

“Cùng với anh…”

“Năm mới vui vẻ.”

Cửa phòng lần nữa được đóng lại.

Bức tranh đầu lâu trên tường vừa mới giương nanh múa vuốt dưới vầng sáng bên ngoài, nay lại khôi phục sự tĩnh lặng.

Hứa Huệ Chanh nghe thấy tiếng mở cửa, vui mừng không thôi, “Chung tiên sinh.” Gương mặt tươi cười của cô, dường như làm chói mắt của Chung Định.

Hắn mở rộng vòng tay, “Ừm, tôi trở về rồi.”

Hứa Huệ Chanh hơi ngạc nhiên, sau đó thì chạy vội qua.

Có lẽ bởi bên ngoài gió lớn, độ ấm trong lòng Chung Định giảm đi đôi chút. Cô dựa vào trước ngực hắn, “Em tưởng anh phải trễ lắm mới trở về cơ.”

Hắn ôm cô, đột nhiên hỏi, “Tiểu Sơn Trà tối nay có nhớ tôi không?”

Cô ngẩng đầu nhìn hắn chăm chú, “Luôn luôn.” Từ sau khi hắn đi khỏi, cô vẫn luôn đợi hắn trở về.

Chung Định cười, trong mắt lướt qua ánh sáng trong veo, hắn cúi đầu chạm vào trán cô, nhìn bóng hình mình phản chiếu trong con ngươi của cô, “Sợ em nhớ lâu quá, cho nên tranh thủ trở về.”

Cô không che giấu được niềm vui sướng. Cô thích hắn cười như thế này, làm tăng thêm vẻ mặt mày sáng sủa, tao nhã tinh tế.

Thường ngày khẩu vị của Hứa Huệ Chanh là thích ăn cay, từ khi đến làm đầu bếp ở nhà Chung Định, cô liền đổi sang ăn nhạt. Bởi vì Chung Định không ăn được cay.

Tối nay cô lại nấu món thịt cay cơm cháy.

Lúc bưng thức ăn ra cô giải thích, “Đây là món ăn lúc em còn ở quê, đêm giao thừa nào cũng có.” Cũng coi như là thứ ký thác tinh thần của cô vậy.

“Ừm.” Chung Định liếc nhìn đám ớt đỏ au kia, không hề có dự định sẽ động vào đĩa thức ăn đó. Chỉ là cô nhắc đến người nhà của mình, hắn liền nhân tiện nói, “Tôi đã nhờ bạn bè đi tìm cha mẹ em.”

Hứa Huệ Chanh ngây ngẩn cả người.

“Vẫn chưa có tin tức.” Manh mối mà hắn nắm bắt được, chính là lần trước Chu Cát Vũ phái người đi tìm em trai của cô.

Sau khi cô phản ứng lại được, đột nhiên nước mắt liền dâng lên, tiếng nói cũng run rẩy, “Chung tiên sinh…” Từ ngữ gì cũng không thể nào diễn đạt được sự dâng trào của cô trong lúc này.

Chung Định bĩu môi, dùng tay che mắt cô lại, “Khóc thật xấu.”

Nước mắt của cô thấm ướt lòng bàn tay của hắn, “Cám… ơn anh…”

Hắn nhìn nước mắt len ra qua kẽ tay của mình, “Tiểu Sơn Trà, em có sẽ mãi luôn bên tôi không?”

“Em sẽ.” Tại sao lại không chứ?

“Thế à.” Mắt Chung Định như vành trăng non, “Em đã đồng ý rồi, thì phải giữ lời.”

Hứa Huệ Chanh gật đầu.

“Nếu như ngày nào đó em nuốt lời, thì phải chạy cho thật nhanh, biết chưa hả?”

Cô rõ ràng không hiểu, ngây người.

Chung Định bỏ tay mình ra, ôm lấy cô, vỗ về lên mái tóc ngắn của cô, “Nhớ phải chạy nhanh lên.” Hắn cười rất thân thiết.

Hắn sợ sẽ nghiện thứ cảm giác được xem trọng và yêu mến này. Ngộ nhỡ cô có lòng khác, hắn nhất định sẽ không thể khống chế ác ý của mình. Hắn sẽ hủy hoại cô mất.

------oOo------

Chương 59

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tết năm nay, Hứa Huệ Chanh sẽ ghi nhớ mãi mãi.

Tất cả những khổ sở, tịch mịch trước kia, khi cô ở trong lòng Chung Định, hình như đều đã bay xa.

Chung Định chỉ có phản ứng nhiệt liệt lúc cùng cô trên giường. Tính cách của hắn lạnh nhạt, trời sinh độc mồm, cũng không biết nói lời ngon tiếng ngọt, càng chưa từng nói với cô từ “thích.”

Thế nhưng cô biết, hắn thật sự thương cô.

Ánh mắt của hắn không thể lừa dối cô được.

Hứa Huệ Chanh yêu cực đôi mắt của hắn, lúc trầm mặc thì như mực, khi cười lên lại như sao.

Lúc trước cô tưởng tình cảm của mình đối với Kiều Diên là động lòng, là yêu thích. Bây giờ cô đã hiểu, đó đơn thuần chỉ là mong ước đẹp đẽ.

Tình yêu thật sự, chính là Chung Định đây. Cô sẽ vì hắn mà tự tin, mà tươi tắn. Cho dù cô biết mình không xứng với hắn, thì cô cũng muốn lau sạch bùn đất trên người mình để tiếp cận hắn, để hôn hắn.

Mấy ngày tết, Chung Định và Hứa Huệ Chanh đi đến thành phố bên cạnh du ngoạn.

Không có kế hoạch, tự lái tự đi.

Cũng vì chuyến ra ngoài này, Chung Định cuối cùng cũng ý thức được một chuyện khá quan trọng, đó là cho đến tận bây giờ, hắn vẫn chưa biết được tên thật của bạn gái hắn.

Lúc Hứa Huệ Chanh đang thu dọn hành lý, cô lấy chứng minh thư của mình ra xem, xác nhận vẫn còn hiệu lực.

Chung Định vừa hay gặp phải cảnh này, hắn đột nhiên rút chứng minh thư của cô ra, liếc nhìn tấm hình bên trên, “Dáng vẻ thật đần.”

Cô nghe thế, tâm tình dâng lên. Đó là hình Chu Cát Vũ ép cô đi chụp. Mảnh chứng minh thư đời thứ hai đó, ngoài tấm hình có sự tham dự của cô, những thủ tục còn lại, đều là Chu Cát Vũ thay cô đi làm.

Ánh mắt của Chung Định dời đến tên họ trên chứng minh.

Thì ra Tiểu Sơn Trà của hắn tên là Hứa Huệ Chanh.

Hắn lại chăm chú nhìn số chứng minh của cô, lông mày nhướng cao, “Tôi còn tưởng em ít nhất phải cách tôi hai thế hệ đấy, thật không ngờ, cũng cả đống tuổi rồi cơ.”

Hứa Huệ Chanh thật không phân biệt được đây là khen hay chê nữa, cô buồn bực hỏi, “Năm nay anh mấy tuổi rồi hả?”

“Sang năm nhi lập.” Hắn trả lời xong cười xấu xa, “Tiểu Sơn Trà, lúc cấp hai thầy giáo có dạy em thế nào gọi là ‘nhi lập chi niên’ không?”

(Nhi lập chi niên [而立之年]: theo lời của Khổng Tử, đàn ông đến 30 tuổi phải độc lập tự chủ về kinh tế, có nhân cách, học thức, sự nghiệp, có khả năng tự sinh tồn.)

“Dạy rồi.” Cô giành lại chứng minh thư của mình.

Ấu trĩ.

Học sinh cấp ba mà đi cười nhạo học sinh cấp hai.

Sau khi Chung Định và Hứa Huệ Chanh đến khách sạn sẽ trọ lại, quản lý của khách sạn bước ra tận cửa nghênh đón, thái độ cung kính, “Chung tiên sinh, chào ngài.”

“Ừm.” Chung Định trả lời rất có lệ, hắn kéo tay của Hứa Huệ Chanh đi đến sảnh chờ thang máy.

Khách sạn sắp đặt cho hắn căn phòng ở tầng trên cùng, bên ngoài cửa sổ nhìn xuống toàn thành phố, đêm rực rỡ sắc màu, nhìn không sót một thứ gì.

Hứa Huệ Chanh cười khen ngợi, “Cao ngất đỉnh chênh vênh, muôn núi nhỏ ở

dưới.” (*)

(*) Gốc: Hội dương lăng tuyệt đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu.

Hai câu thơ cuối trong bài Vọng Nhạc – Đỗ Phủ.

Tay của Chung Định tùy tiện đặt lên lan can, tiếp một câu, “Nơi cao khó tránh lạnh lẽo.” (**)

(**) Gốc: Cao xử bất thắng hàn, một câu thơ trong bài Thủy điệu ca đầu của Tô Thức.

Nụ cười của cô đông cứng, sau đó cô quay đầu nhìn hắn.

Hắn hơi nhăn mặt, nhìn xuống dòng người nhỏ bé ở phía dưới, nét mặt lạnh lẽo.

Hứa Huệ Chanh vốn định phản bác thì bỗng khựng lại. Cô cứ cho rằng, những người được ông trời ưu ái như Chung Định, ắt hẳn phải thích cái loại cảm giác như bậc đế vương giẫm cả thế giới dưới chân mình.

Ánh mắt của Chung Định dời đến mặt cô, hắn vươn tay búng mũi cô một cái, chế giễu nói, “Nhìn soái ca đến chảy cả nước miếng rồi.”

Suýt tí nữa thì cô thật sự đưa tay lau khóe miệng của mình, vẫn may là vừa mới giơ tay lên thì cô đã phản ứng lại kịp. Cô liếc hắn một cái, tỏ ý bất mãn.

Hắn khẽ cười, giữ chặt lấy đầu của cô, nghiêng người đến hôn cô.

Cuộc sống trước kia của Chung Định, so với Kiều Lăng mà nói thì, thật sự không thể tính là buông thả. Có lúc hắn đưa phụ nữ theo cùng, vốn không phải chỉ để lên giường, mà vì các chủng loại trò chơi, đánh cược.

Hắn trời sinh lạnh lùng, hơn nữa về mặt đó, hắn cũng có khả năng khống chế rất cao. Trước kia ở một mình với Hứa Huệ Chanh mấy ngày, hắn cũng không hề có ý muốn phải giải quyết.

Thế nhưng bây giờ hắn thích hôn cô say đắm.

Hắn cảm thấy bản thân hắn sắp sửa chìm đắm vào cơn mê rồi. Nhìn một người phụ nữ cứng nhắc chầm chậm trở nên mềm mại, thật sự cực kỳ có cảm giác đạt được thành tựu.

Điều quan trọng nhất chính là, hắn biết chắc, lúc cô ôm hắn, thứ trong lòng cô đang nghĩ, cũng là hắn.

Hứa Huệ Chanh thật sự không biết nói gì, rõ ràng mới hai tiếng trước, cô và Chung Định đang ngắm phong cảnh, thế nào mà chỉ một chớp mắt đã biến thành lăn lên giường rồi.

Sau khi xong việc, Chung Định xuống giường đi tắm rửa.

Cô thì khép hờ mắt nằm trên giường, không muốn cựa quậy.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, khiến cô giật cả mình.

Cô ngẩng đầu nhìn nơi phát ra tiếng động.

Đó là chiếc điện thoại màu trắng của Chung Định.

Cô cứ thế mà nhìn thẳng sang.

Mười mấy hôm trước, cô đã gặp Kiều Diên. Về sau đó, Chung Định cứ mãi là Chung Định. Cô không biết vì sao hắn lại mắc phải chứng bệnh này. Ở trong lòng cô, hắn là một vị anh hùng không gì có thể ngăn cản, làm sao có thể bị đẩy ngã được.

Lúc Chung Định lau tóc bước ra ngoài, nhìn thấy ánh mắt của Hứa Huệ Chanh dán dính vào một nơi, hắn nương theo ánh mắt của cô nhìn sang. Ngay lập tức, ánh mắt của hắn liền trở nên lạnh lẽo.

Hắn bước qua nhìn nhìn điện thoại, sau đó lại vứt xuống.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Huệ Chanh chớp chớp mắt, nhìn hắn đi đến ngồi xuống mép giường. Cô cân nhắc lên tiếng, “Điện thoại của anh reo rất lâu…” Ít nhất cũng có bốn cuộc gọi nhỡ.

“Ừm.” Chung Định ôm lấy cô, ngón tay theo thói quen luồn vào tóc của cô.

Cô thấy hắn không trả lời lại mấy cuộc điện thoại kia, cũng bèn không nói gì nữa.

Cô nhích đến ôm eo của hắn, ôm lấy thật chặt. Có mấy giọt nước trên tóc của hắn nhỏ xuống mặt cô, ướt lạnh.

Chung Định cúi đầu nhìn đầu cô đang tựa vào bên hông hắn, cười nói, “Tiểu Sơn Trà muốn một lần nữa à?”

Hứa Huệ Chanh nháy mắt đã đỏ mặt, vội vàng kéo giãn khoảng cách với hắn, lắc đầu nói, “Không phải…”

“Nói thật đi.”

“Không phải…”

Hắn bóp mũi cô, “Mũi em dài ra rồi.”

“Không có!”

“Đừng chối nữa, em chính là muốn một lần nữa.” Nói xong hắn không hề cho cô cơ hội để phản ứng, hắn trở người đè lên cô, “Như em mong ước.”

Đang lúc Chung Định tiến vào giai đoạn khí thế hừng hực, chiếc điện thoại đó lại vang lên.

Đáy mắt của hắn có tia u ám trỗi lên.

Chiếc điện thoại đó tiếp tục reo, reo đến khi hai người trên giường kết thúc trận mây mưa này mà nó vẫn không chịu ngừng nghỉ.

http://tieulun.hopto.org

Cuối cùng Chung Định cũng nhận điện thoại. Khi nghe thấy giọng nói ở bên kia đầu dây, vẻ mặt vốn không kiên nhẫn của hắn thoắt thay đổi, hắn thấp giọng kêu một tiếng, “Cô cả.”

Hứa Huệ Chanh còn xụi lơ nằm đó, cô nhìn sườn mặt của hắn, đột nhiên cảm thấy khoảnh khắc đó hắn có chút cô đơn.

Chung Định mặc áo choàng tắm vào, bước ra khỏi phòng.

Ánh mắt của cô đuổi theo bóng hình của hắn. Đợi đến khi hắn bước ra gian ngoài, cô vẫn nhìn chằm chằm vào cửa. Cô không nghe được nội dung cuộc điện thoại hắn gọi, cô chỉ là đợi hắn quay lại.

Ban nãy dường như cô đã nhìn thấy Kiều Diên…

Bóng hình của Chung Định lại lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của cô, Hứa Huệ Chanh lại có cảm giác giây phút vừa nãy có thể cô đã hoa mắt, nên sinh ra ảo giác.

Hắn vẫn là Chung Định.

Hắn quay về ôm lấy cô, cũng không biết có phải do vừa ra ngoài ban công nói chuyện điện thoại hay không, đôi bàn tay của hắn có chút lạnh.

“Tiểu Sơn Trà…”

“Ừm.” Không cần phải dùng nhiều lời, Hứa Huệ Chanh có thể cảm nhận được, hắn cần cô.

Tâm tư của Chung Định hốt hoảng, có đôi khi không phân rõ rốt cuộc mình là ai. Có lúc hắn lại rơi vào trạng thái như vậy, ký ức rất hỗn loạn, không biết thế nào mà một cách bí ẩn hắn đã đến một nơi khác. Giống như hôm Giáng Sinh kia vậy, hắn hoàn toàn không nhớ được tại sao lại tỉnh dậy trong nhà của Hứa Huệ Chanh. Hơn nữa, cô đã đón tiếp hắn vào phòng như thế nào?

Mấy năm trước, thỉnh thoảng hắn sẽ bị thế này. Sau này, dần dần, tình trạng

này trở nên thường xuyên hơn.

Chung Định ôm lấy người phụ nữ trong lòng, ở bên tai cô thấp giọng thầm thì, “Tiểu Sơn Trà, em thích ai?” Hỏi xong hắn liền ý thức được, nếu như từ ngữ cô thốt ra không liên quan đến hắn, thì hắn phải làm thế nào đây.

“Thích Chung tiên sinh.” Cô trả lời đến cực kỳ bùi tai.

Hắn cười lên, thưởng cho cô một nụ hôn.

Chuyện xe cáp treo, quả thật là phúc chứ không phải họa, hắn đã thu hoạch được một tấm chân tình trước nay chưa từng có. Hắn đã chìm đắm vào rồi, không muốn thoát ra khỏi đó nữa.

Ở bên cô, hắn cảm nhận được sự tồn tại của mình. Không phải là thiếu gia của Chung gia gì gì đó, cũng không phải là vật thay thế của ai đó. Hắn chỉ là hắn mà thôi.

Ở nơi khách sạn cao cấp này, cực kỳ dễ dàng đụng phải đám người trong cùng tầng lớp.

Sau khi ở thành phố S chơi hết hai ngày, Chung Định và Hứa Huệ Chanh dự tính sẽ đi thẳng đến thành phố kế tiếp. Trước khi đi, hai người ngồi ăn cơm ở phòng ăn của khách sạn, không khéo lại đụng phải một đám ruồi nhặng.

Bên ngoài cửa sổ của phòng ăn xoay tròn là khoảng trời lam mênh mông vô tận, gian ngăn ở phía trên thuộc loại để hở một nửa.

Đám ruồi nhặng kia đi qua gian ngăn, liền ngó vào bên trong nhìn một cái.

Sau khi tên ruồi nhặng Giáp đi phía trước nhận ra Chung Định, bước chân gã liền khựng lại. Gã tặc lưỡi lên tiếng, “Chao, đây không phải là Chung thiếu gia đó sao?”

Chung Định lườm một cái, ngay cả một lời khách sáo cũng lười phải nói, hắn

tiếp tục gắp thức ăn cho mình.

Lý do mà ruồi nhặng được gọi là ruồi nhặng, tất nhiên vì có sẵn thuộc tính bám dính lấy người. Giáp tiếp tục nói, “Chung thiếu gia đến đây chơi, sao không nói cho tôi biết một tiếng chứ. Nếu như mà Phượng Hữu biết được, thì sẽ trách tôi tiếp đón anh trai nó không chu đáo đấy.”

Đám ruồi nhặng này, đều là phe cánh của Phượng Hữu, hơn nữa Giáp và Trần Hành Quy còn là kẻ thù không đội trời chung. Nói cách khác, bọn chúng đến là để kiếm chuyện.

Chung Định đặt đũa xuống, rút một tờ khăn giấy ra, động tác tao nhã, toát ra khí chất của một quý công tử. Hắn cười nói, “Nói cho cậu biết? Tôi vừa giàu có vừa đẹp trai hơn cậu, ngộ nhỡ cậu tự ti quá đi nhảy lầu, thì tôi rất có lỗi với thằng em Phượng Hữu đó.”

Mặt của Giáp vặn vẹo một hồi, gã thật sự rất xấu, lời nói của Chung Định đâm thẳng vào chỗ đau của gã. Lúc gã đang nghiến răng, bỗng gã nhìn thấy người phụ nữ đang ngồi đối diện Chung Định.

Giáp từng nghe Phượng Hữu nhắc đến một chuyện.

Chung Định đang bao một con điếm rẻ tiền. Rẻ tiền đến mức độ nào à? Chính là loại gái dù đứng đường để kéo khách, thì cũng chẳng ai thèm mua.

Giáp đánh giá Hứa Huệ Chanh. Dáng vẻ của cô ta, ngược lại lại tinh tươm sạch sẽ, ngũ quan thanh tú, có một loại phong vị không nói nên lời.

Sau khi Chung Định chú ý đến ánh mắt của Giáp, trong mắt đã nhuộm thêm phần lạnh giá.

Ruồi nhặng Giáp hét gọi ruồi nhặng Ất ở sau lưng, “Con bé này, có phải chúng ta đã thấy ở đâu rồi không?”

Ất hiểu ý đi đến, phụ họa, “Đúng thế, trông quen thật.”

Hứa Huệ Chanh sửng người. Cô hoàn toàn không quen biết đám đàn ông này.

Giáp để lộ ra nụ cười cực kỳ độc địa, “Nhìn cái khuôn mặt nhỏ nhắn này xem, có phải là năm ngoái từng tham gia party hóa trang với tụi mình không?”

------oOo------

Chương 60

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Đúng thật nha.” Ất rỏ dãi nói, “Tao, với mấy đứa anh em tụi mình đều chơi qua, sướng cực.”

Sau khi nghe hiểu họ nói gì, gương mặt của Hứa Huệ Chanh trắng bệch.

Đám đàn ông phía sau ồn ào hẳn lên.

“Thật không ngờ.” Ruồi nhặng Giáp đắc ý nhìn về phía Chung Định, “Chúng tôi chơi nát rồi, thế mà Chung thiếu gia lại đi nhặt về. Thế nào hả, kỹ thuật cũng được chứ hả? Đều là do chúng tôi dạy cả đó. Theo lý mà nói, anh còn phải trả tiền học phí cho chúng tôi đấy.”

Đám ruồi nhặng cười ầm ĩ.

Khóe môi của Chung Định nhếch lên, trong mắt có mảng sương lạnh ngưng tụ, hơi mù tăm tối.

Tiểu Sơn Trà của hắn kỹ thuật cực kỳ vụng về, kêu cũng nhỏ tiếng.

Thế nhưng những thứ này đều là của hắn.

Chỉ là của hắn.

Đám ruồi nhặng càng khuếch đại tiếng cười nhạo của bọn chúng, thứ âm thanh ấy giống như một cây búa, từng nhát từng nhát khiến cho vết thương vừa mới khép miệng của Hứa Huệ Chanh lại lần nữa rách bục, tươm máu.

Sắc mặt của cô vừa xám ngoét lại trắng bệch.

Lúc này đây, cô lại chẳng nói ra được lời bác bỏ nào cả.

Những điều bọn chúng nói, đều là giả dối. Cô rất rõ ràng. Thế nhưng, cô không thể phủ nhận rằng, thật sự là đã có những gã đàn ông xấu xí từng chà đạp thân thể của cô. Cho dù cô có phấn đấu giãy dụa khỏi cảm giác tự ti của mình mà đi ôm lấy Chung Định, thì điều đó cũng không thể hiện rằng, cô đã cứng rắn đến mức khi mọi người cười nhạo cô và hắn, cô vẫn có thể bình tĩnh như không.

Không biết Chung Định ném thứ gì trong tay mình ra, trúng ngay cổ của Giáp.

Giáp thét lớn một tiếng, rịt vết thương lại.

Đám người ở phía sau đang đợi tiến lên, cũng đứng về phía sau Giáp.

Chung Định nhìn thấy thế, khóe miệng càng toét rộng. Hắn nhẹ nhàng kéo Hứa Huệ Chanh dậy, kéo cô về phía mình, khẽ vuốt phần tóc mái của cô, “Tiểu Sơn Trà đừng sợ.”

Trong mắt của Hứa Huệ Chanh đã ầng ậc nước, gần như sắp trào ra, cô cắn răng khiến cho chúng không tuôn xuống.

Nụ hôn của hắn in lên khóe mắt của cô, “Có tôi ở đây.”

Cô vội nắm lấy áo của hắn, túm lấy thật chặt, vẫn không nói tiếng nào.

Bàn tay của hắn để ở vai của cô, chầm chậm vỗ về, mang theo ý trấn an.

Ruồi nhặng Giáp nhìn con dao ăn ở dưới đất, rồi lại nhìn vết máu dính trên tay mình, cơn giận bốc lên, “Chung Định, mày biết nơi này là địa bàn của ai không?”

Chung Định nghiêng đầu nhìn, quét mắt một vòng tư thế của toàn bộ đám

ruồi nhặng, “Của mày à? Vậy thật đúng lúc.”

Giáp lại bịt vết thương lại, cảm giác máu chảy ra càng nhiều, gã hung dữ nói, “Không biết sống chết.”

Giáp và Chung Định không tiếp xúc gì nhiều, những chuyện liên quan đến Chung Định, đa số đều là những lời đánh giá của Phượng Hữu. Ấn tượng của Giáp về Chung Định, chính là cái loại hèn nhát. Hơn nữa, Giáp bên này có 5 người, cho rằng bản thân mình đã cầm chắc phần thắng.

Nhìn thấy Chung Định treo nụ cười kỳ dị trên môi, chậm rãi bước đến gần, Giáp vẫn coi khinh.

Cho nên, lúc gã bị chúi nửa người treo nửa thân trên ở giữa không trung, hai tay loạng quạng quơ quào, không có lấy một nơi để bám víu, thì gã đã hối hận đến mức són cả ra quần.

Chung Định đứng ở cửa sổ, những sợi tóc nhảy múa trong gió lạnh. Hắn đè chặt phần hông của Giáp, mỉm cười nói với những tên ruồi nhặng khác, “Chúng mày không đến cứu nó à?”

Ruồi nhặng Ất Bính Đinh Mậu đưa mắt nhìn nhau, chẳng tên nào có gan nhúc nhích. Bọn chúng đều không ngờ tới tốc độ của Chung Định lại nhanh đến vậy. Mới một giây trước, lúc bọn chúng còn chưa kịp phản ứng gì, Chung Định đã lôi Giáp đến bên cửa sổ, sau đó mở cửa sổ ra, đẩy Giáp ra ngoài.

“Hãy bỏ nó xuống trước đã.” Ruồi nhặng Ất nơm nớp lo sợ, lên tiếng, “Có gì từ từ nói.”

Chung Định liếc nhìn đũng quần nhỏ nước tong tong của ruồi nhặng Giáp, mỉa mai hừ một tiếng, “Thật thiếu dạy dỗ.”

Giáp đang bị máng cả nửa người ở ngoài cửa sổ, ngay cả giãy dụa cũng không dám. Gã sợ nếu động một cái, thì Chung Định sẽ trực tiếp buông tay ra mất. Giáp nhìn xuống đám xe cộ như nêm ở phía dưới kia, nước mắt nước mũi thứ gì cũng tuôn ra hết, “Cứu… mạng…”

Chung Định nhìn bộ dáng sợ hãi bất lực của Giáp, cười âm trầm nói, “Đừng có nói bây giờ tao họ Chung, cho dù ngày nào tao không mang cái họ này, đổi thành Hứa Định hay Kiều Định gì đó, thì cũng không đến lượt tụi bay đến bới móc này nọ.”

Giáp chật vật cầu xin, “Là em sai… sau này… không … nữa….”

“Nghe nói, mày từng gặp qua bạn gái tao?”

Lời này Chung Định nói nhẹ bẫng. Bên tai Giáp đang vù vù tiếng gió, suýt nữa thì bỏ lỡ mất. Giáp tóm được phần cuối câu, hét lớn, “Không có…”

Chung Định im lặng một hồi, sau đó níu lấy quần áo của gã, ném gã sang một bên.

Giáp đụng phải bình hoa trang trí, ngã sấp xuống ban công với tư thế bò rạp. Lòng bàn tay của gã bị mảnh vỡ cứa đứt, thế nhưng lúc đó gã vẫn muốn tạ ơn trời đất, dù sao thì mặt đất vẫn an toàn nhất.

Lúc này ruồi nhặng Ất Bính Đinh Mậu cuối cùng cũng có phản ứng. Bọn chúng vội vàng chạy qua đỡ Giáp đứng dậy.

“Nghe rõ cho tao, đừng có tùy tiện chơi một nhỏ nào đó rồi nói là bạn gái tao.” Chung Định cười đến lạnh lẽo, “Hay là mê đắm bạn gái của tao quá mức, hoang tưởng thành khùng rồi hả?”

Giáp lắc đầu như trống bỏi, cười xòa, “Em nhìn nhầm rồi.”

Toàn bộ quá trình, Hứa Huệ Chanh đều im lặng.

Lúc Chung Định suýt đẩy Giáp ra khỏi cửa sổ, cô vội vàng bịt miệng mình lại, để ngăn tiếng hét thoát ra. Cô không biết có phải sau khi mình theo Chung Định, quan điểm đúng sai cũng lẫn lộn rồi hay không. Cô chỉ là tin tưởng hắn. Cho dù hắn có đối nghịch lại với toàn bộ thế giới này, thì cô vẫn sẽ chọn lựa sà vào vòng tay của hắn.

Cô nhìn hắn mỉm cười đưa tay về phía mình, cô đặt tay trái của mình vào trong bàn tay của hắn.

Tay của hắn rất ấm nóng.

Cả cô và Chung Định đều có ý tránh né quá khứ của cô. Cô không nói, hắn không hỏi. Thế nhưng đây đều là sự thật. Hơn nữa bạn bè của hắn đều biết.

Cho đến khi lên xe, Hứa Huệ Chanh mới đột nhiên nói, “Em chưa từng tham gia party hóa trang.”

“Tôi biết.” Chung Định không vội nổ máy xe, hắn nắm lấy bàn tay của cô, “Không sao cả, đã qua hết rồi.”

Hứa Huệ Chanh nhìn đăm đăm về phía trước, vết thương bị xé toạc ra vẫn chảy máu đầm đìa. Cô là trói buộc của hắn. Hắn, một người cao ngạo như thế, lại vì sự tồn tại của cô, phải chịu đựng vô số ánh mắt khác thường.

Hắn nhìn sườn mặt của cô, ngón tay hắn quấn lấy lọn tóc của cô, “Tiểu Sơn Trà.”

Cô bắt đầu nức nở.

Hắn sáp đến gần cô, ở bên tai cô thủ thỉ, “Lúc 14 tuổi tôi đã bắt đầu quan hệ nam nữ, đến nay đã 15 năm rồi, thời gian gần gấp 4 lần em.” Hắn ngừng một chút, hỏi, “Em có cảm thấy tôi dơ bẩn không?”

Hứa Huệ Chanh lắc đầu, nước mắt lăn dài.

“Không phải thế sao.” Chung Định mổ mổ vành tai của cô, tiếp tục nói, “Đa phần đều là những cô gái tình một đêm, cuối cùng họ cũng đã yên lòng lấy chồng hết rồi.”

“Những ngôi sao công khai đề giá trong giới giải trí, sau khi bị chơi tàn rồi, không phải cũng vẫn có cả đống người hâm mộ theo đuổi hay sao.”

“Đám chó đã cắn em, chúng nó có ai nhớ nổi em?” Hắn vỗ lên phần gần

xương sườn của cô, “Trừ tôi ra, còn ai đã từng chăm chú nhìn nốt ruồi nhỏ này của em?”

“Người nhớ được cơ thể của em, chỉ có tôi.”

“Còn người tôi nhớ, cũng chỉ có mỗi em.”

“Chúng ta chính là lần đầu tiên của nhau.”

“Tiểu Sơn Trà, chỉ cần sau này em đối xử với tôi tốt như hiện giờ, thì tôi sẽ nâng em như nâng trứng. Những thứ khác, đều không quan trọng.”

“Hãy ở bên cạnh tôi. Nhé?”

Nước mắt của Hứa Huệ Chanh không ngừng được.

Cô làm sao có thể không ở bên hắn được chứ? Cô thật sự đã yêu hắn đến không cách gì cứu chữa rồi.

Chung Định và Hứa Huệ Chanh đi lang thang đến mùng 10 mới bắt đầu trở về.

Sau khi về đến thành phố D, không khí ngày tết đã loãng đi nhiều, thành phố này đã khôi phục nhịp điệu bận rộn của nó.

Tất nhiên, đối với hai con người không việc làm này, chẳng ảnh hưởng gì cả.

Ngày 12 tháng giêng, bọn bạn ăn chơi mời Chung Định ra ngoài chơi bời.

Chung Định thuận miệng đồng ý.

Hứa Huệ Chanh e sợ là lại đi đến chỗ đèn đỏ nào đó, bèn hỏi, “Em có thể không đi được không?”

Hắn cười mà không nói.

Cuối cùng cô vẫn bị hắn kéo theo.

Cũng may không phải là một câu lạc bộ đêm nào đó. Địa điểm là một ngôi biệt thự ở ngoại thành, thiết kế tao nhã, sân vườn sâu hút, cầu nhỏ bắc ngang, nước chảy róc rách.

Tiết xuân, lúc đi du ngoạn cùng Chung Định, Hứa Huệ Chanh cũng đã đến qua không ít nơi chốn sa hoa cao sang. Trước kia cô nhìn thấy trên tivi, những địa điểm du lịch đều là biển người đông nghịt, sau này cùng Chung Định đi chơi, ngược lại đều là những nơi chốn tao nhã mới lạ.

Đây hắn chính là ngưỡng cửa của tiền bạc. Cô đang cố gắng thích ứng với cuộc sống trong tầng lớp của hắn.

Bây giờ, khi Kiều Lăng nhìn thấy sự xuất hiện của cô thì đã không còn bất ngờ nữa. Chỉ là thái độ thì vẫn khinh khỉnh như cũ.

Sau khi Chung Định nhận ra điều đó, hắn trực tiếp ôm lấy vai của Hứa Huệ Chanh, “Bạn gái của tao.”

Trần Hành Quy cười cười.

Kiều Lăng ngoài miệng cười nhưng trong lòng không cười.

Những người bạn khác có mặt tại đó cũng không có phản ứng gì nhiều.

Lúc trước, sau khi Chung Định tuyên bố Hứa Huệ Chanh thuộc về hắn, vị trí bên cạnh hắn vẫn luôn để dành cho cô, thế này chính là biểu hiện ra Chung Định vẫn chưa chán ngán cô ta. Có vài chuyện, ở nơi riêng tư kín đáo thì có thể nói này nói nọ, thể nhưng khi ở trước mặt Chung Định, thì mọi người vẫn có chút kiêng dè.

Hứa Huệ Chanh đương nhiên hiểu được những người ở đây đánh giá cô như thế nào.

Bạn bè của hắn đều không xem cô ra gì, thế nhưng người cô thích là hắn,

chẳng liên quan gì đến bạn bè của hắn cả. Nói cô tự lừa mình dối người cũng được, cô chỉ muốn yên yên tĩnh tĩnh, tận hưởng những giây phút ở cùng với Chung Định mà thôi.

Khu nghỉ ngơi và khu phòng ngủ của biệt thự cách một hồ nước cạn.

Chung Định nắm tay Hứa Huệ Chanh, đi chậm rãi vòng quanh hồ. “Có muốn ở đây mấy hôm không?” Hắn vốn dự tính ra ngoài cùng đám bạn kia ăn uống vui chơi, thế nhưng nơi này điều kiện rất tốt, hơn nữa mấy người Kiều Lăng cũng đã có sắp xếp nơi qua đêm.

“Em chẳng mang theo gì cả.” Cô những tưởng chỉ ra ngoài chơi hai, ba tiếng đồng hồ thôi.

“Nơi này không thiếu món gì.” Biệt thự tiếp đãi chỉ mỗi tầng lớp thượng lưu, phục vụ tất nhiên là chu đáo mọi mặt. “Nếu em muốn, thì chúng ta ở đây chơi mấy ngày.”

Hứa Huệ Chanh gật đầu. Thật ra cô thì chẳng sao, thế nhưng nếu hắn đã đề xuất, thì cô sẽ không làm hắn mất hứng. Chỉ là, nếu như không có đám bạn của Chung Định ở đây, cô sẽ càng thêm vui lòng.

Khu phòng ngủ an bài ở góc đông nam. Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, chính là hồ nước xanh trong. Lọt vào tầm mắt, đều là cảnh đẹp tự nhiên.

Hứa Huệ Chanh ở trong phòng mãi không muốn ra ngoài. Cô nửa nằm rạp xuống bên cửa cổ, ngắm nhìn mảng xanh biếc nơi xa xa.

Chung Định kéo cô dậy, “Đừng nằm chết dí ở đây nữa, ra ngoài đi dạo dạo nào.” Sau đó hắn xoa lên vùng eo của cô, “Một đống thịt này.”

Cô xấu hổ, hất tay của hắn ra, “Em bắt đầu giảm béo rồi.” Tuy rằng vẫn chưa thấy hiệu quả.

Hắn tiếp túc bóp, “Sao tôi nhớ lúc chúng ta vẫn chưa phát triển thì em đã bắt đầu giảm rồi nhỉ.”

“Lúc đó có ốm đi mà…” Nhưng mà, sau đó lại mập lên.

Chung Định cười, “Em trước nay vẫn mập thế à?”

“Không có.” Nửa năm gần đây cô mới bắt đầu mập lên. Ngày trước cứ lo buồn ngổn ngang, muốn mập cũng không dễ dàng.

“E rằng không có cơ hội được gặp Tiểu Hoa Ốm rồi.” Hắn kết luận.

Lúc Diệp Tranh nhìn thấy Hứa Huệ Chanh, nhất thời không nhớ ra được là đã gặp qua ở nơi nào.

Chiếc khăn mà Hứa Huệ Chanh quàng, là của nam giới.

Diệp Tranh ở trên cầu xa xa nhìn thấy, Chung Định kéo khăn quàng quấn nửa dưới khuôn mặt của Hứa Huệ Chanh đến thật là kín cổng cao tường. Cái động tác quấn khăn của hắn, mang theo sự quan tâm săn sóc nói không nên lời. Diệp Tranh thậm chí nhìn thấy dường như là tóc của Hứa Huệ Chanh bị kẹp phải, cô ôm lấy đầu.

Trước kia Diệp Tranh đã nghe qua tin đồn về cặp đôi môn không đăng hộ không đối này rồi, thế nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy, Diệp Tranh lại cảm thấy, hai người này chẳng hề không xứng đôi như trong những tin đồn kia.

------oOo------

Chương 61

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thần xui quỷ khiến, Diệp Tranh dùng điện thoại của mình chụp lấy cảnh này.

Cô nàng zoom vào bức hình, kỹ càng quan sát vẻ mặt của Chung Định.

Vẫn là mặt mày tuấn lãng như xưa, chỉ là khóe miệng vểnh lên một nụ cười

nhàn nhạt, chứ không phải là vẻ hờ hững thường ngày.

Diệp Tranh nhìn miết nhìn miết, màn hình vụt tắt.

Cô nàng thở dài một hơi.

Diệp gia và Chung gia có làm ăn qua lại đôi chút. Mới bắt đầu, Diệp gia nhầm tưởng Chung Định là tầng lớp ra quyết định của Chung thị, sau khi nhận rõ chân tướng, Diệp gia liền cắt đứt cái đuôi nịnh bợ đối với Chung Định.

Lúc mới gặp Chung Định, Diệp Tranh còn cảm thấy hắn ta là một ông lớn trong giới kinh doanh, cho nên cũng ôm ấp kỳ vọng và ảo tưởng về hắn. Cô nàng và hắn gặp nhau không bao nhiêu lần, tuy rằng hắn từng cùng cô đi dạo, nhưng cái thái độ đó của hắn, bày rõ ra là không tập trung, cho nên cô nàng cũng không dám chủ động liên lạc với hắn nữa. Dần dà thì, cũng thành nhạt.

Sau này, nghe được những tin đồn liên quan đến hắn, cô nàng cảm thấy may mắn vì mình đã rút chân ra sớm. Bởi vì, đó chẳng qua chỉ là một gã cậu ấm không học vấn, không nghề ngỗng mà thôi.

Chỉ là, bây giờ nhìn thấy hành động thân thiết giữa hắn và Hứa Huệ Chanh, Diệp Tranh lại cảm thấy có chút tức giận.

Diệp Tranh nghe nói, người phụ nữ bên cạnh Chung Định, quá khứ của cô ta rất kinh khủng.

Diệp Tranh cũng nghe nói, Chung Định rất chiều chuộng người phụ nữ đó.

Diệp Tranh lại nhìn tấm hình trong điện thoại của mình. Trong giây phút đó cô nàng chợt nhớ ra, thì ra là cô nàng đã từng gặp Hứa Huệ Chanh.

Chính là cái cô tam bồi đó.

Có lẽ là bởi vì tác phong và thái độ của Chung Định quá tệ, cho nên không có cô gái đàng hoàng nào chịu quen hắn cả.

Diệp Tranh an ủi bản thân như thế.

Hứa Huệ Chanh đội mũ, quấn khăn, che kín hết nửa khuôn mặt, mặc cho Chung Định dắt tay đi khắp chốn.

Mấy năm gần đây, thể chất của cô thay đổi, trở nên sợ lạnh, cứ đến mùa đông thì tay chân sẽ lạnh như băng.

Lúc trước Chung Định có căn dặn chị Vương, nấu mấy món dược thiện tẩm bổ, nhưng mà tạm thời vẫn chưa thấy công hiệu.

Chung Định nắm lấy tay của Hứa Huệ Chanh, cảm thấy như nắm phải một tảng băng vậy. Hắn kéo sát chiếc khăn của cô lại, "Sao mà vẫn lạnh thế này?" Cô mặc nhiều quần áo thế mà vẫn không ấm lên được.

"Gió lớn quá." Tiếng nói của cô truyền qua lớp khăn quàng cổ, không rõ ràng lắm.

Chung Định đánh tan suy nghĩ ra ngoài đi tản bộ, hắn kéo Hứa Huệ Chanh đi vào khu nghỉ ngơi.

Dọc theo phía bên phải của cửa Nam, sân vận động đầu tiên chính là phòng banh tường.

Vừa khéo là, Kiều Lăng cũng đang ở bên trong.

Khóe mắt Kiều Lăng liếc thấy Chung Định và người phụ nữ quấn như đòn bánh tét kia, khóe miệng gã hơi nhếch lên, rồi lại vung ra một cú đánh.

Chung Định lười nhác nhìn sang.

Kiều Lăng nghiêng đầu sang chỗ khác, chiếc vợt trong tay vung ra một cú vừa mạnh mẽ vừa nặng nề.

Chung Định ngoéo ngoéo đầu ngón tay của Hứa Huệ Chanh, "Tiểu Sơn Trà,

chơi không?”

Hứa Huệ Chanh lập tức lắc đầu, cô chưa từng chơi qua trò này, làm sao mà biết chơi chứ.

Cô kéo kéo khăn quàng xuống, “Em muốn ngồi một chút.” Biệt thự này sơn thủy vờn quanh, nhiệt độ khá thấp, ban nãy đi dạo bên ngoài nửa tiếng đồng hồ, chân cẳng của cô đã tê cả rồi.

“Tùy em.” Chung Định khởi động gân cốt, chầm chậm đi về phía sân bóng của Kiều Lăng.

Người đàn ông nãy giờ chơi với Kiều Lăng thấy thế, cười hì hì đưa vợt cho Chung Định.

Sau khi nhận lấy vợt, Chung Định không lập tức tham gia vào chiến cục, cổ tay hắn xoay vòng, đùa giỡn với chiếc vợt trong tay, liếc mắt về phía Kiều Lăng, “Mày có gì bất mãn với bạn gái của tao?”

“Cô ta có thân phận gì?” Kiều Lăng rít ra một câu bằng giọng mũi, “Có đủ tư cách, có xứng không?

“Tao cho cô ấy thân phận, tao cho cô ấy tư cách.” Con ngươi của Chung Định nổi lên ý lạnh lẽo, “Mày nói xem có xứng hay không?”

“Cô ta á? Bị bao nhiêu thằng đè rồi.”

Chiếc vợt trong tay của Chung Định xoay ra sau một vòng, phút chốc liền vút về phía Kiều Lăng.

Kiều Lăng né tránh không kịp, bị quả bóng bay thẳng từ trước mặt tới đập trúng, gã phải lùi sau liền hai bước.

Chung Định cười lên, vẻ âm trầm, “Cô ấy chỉ có một mình tao.”

Quá khứ của cô, không có hắn. Cho nên hắn tính từ sau khi mối quan hệ của hai người bắt đầu trở nên hòa dịu trở đi.

Cho dù có cả trăm tên đàn ông đến nói là đã từng có quan hệ với cô, Chung Định vẫn mặc kệ. Trong lòng của hắn, lần đầu tiên của cô là của hắn. Vẻ đê mê đích thực của cô, chỉ có hắn từng nhìn thấy. Hồ nước thu đẹp tuyệt đó, duy chỉ hiện ra vì mỗi mình hắn.

Kiều Lăng nhìn thấy nụ cười của Chung Định thì đã hiểu được là mình đã giẫm lên ranh giới cuối cùng. Kiều Lăng là cân nhắc đến áp lực từ Chung gia và Thẩm gia, gã không muốn sau này Chung Định phải bị cô lập từ bốn phía.

Kiều Lăng chuyển ánh mắt sang nơi Hứa Huệ Chanh

Cô cũng đang dán mắt về phía này.

Kiều Lăng hơi cau mày. Từ sau khi Kiều Diên qua đời, Chung Định chưa từng quan tâm đến một người nhiều như thế này. Kiều Lăng không biết mình nên cảm ơn Hứa Huệ Chanh đã khiến cho Chung Định lưu tâm đến, hay là nên chửi mắng cô ta là hồng nhan họa thủy.

Thái độ của Chung Định cực kỳ rõ ràng. Từ trước đến nay hắn không thích động thủ, chứ đừng nói là đối đầu với bạn bè nhiều năm quen biết.

Kiều Lăng biết, nếu như gã tiếp tục khiêu khích, Chung Định sẽ không còn khách sáo nữa.

Kiều Lăng vung vợt đánh quả bóng vào khoảng không, “Chuyện sau này mày tự mà lo lấy.”

“Đó là tất nhiên.” Chung Định cầm lấy trái bóng vừa rơi xuống, “Chuyện của cô ấy cũng là chuyện của tao.”

Kiều Lăng nghiêng đầu lại liếc một cái về phía sau. Gã cảm thấy Hứa Huệ Chanh đang giả vờ trong sáng. Một người phụ nữ có gương mặt lẳng lơ đến thế khi mới đầu gặp mặt, đổi một lớp trang điểm đã như thay da đổi thịt thế sao.

Đó chính là vờ vịt.

Sau khi nhìn thấy động tĩnh trong phòng banh tường, Hứa Huệ Chanh đã đoán ra được nguyên nhân có thể nhất.

Kiều Lăng không thân thiện, cô vẫn luôn biết như thế, nhưng cô không chắc chắn, Chung Định sẽ vì cô mà xích mích với Kiều Lăng. Cô tưởng rằng, Chung Định khá bênh vực bạn bè.

Mà nay dường như, Chung Định thật sự muốn bảo vệ cô đến cùng.

Đáy lòng cô trào lên niềm vui sướng.

Hứa Huệ Chanh ngồi trên ghế lười, chăm chú nhìn thân hình đang di chuyển trong phòng banh tường.

Tuổi của cô khi yêu đã khá lớn, thế nhưng tâm tình hiện giờ của cô vẫn như của một cô thiếu nữ vậy. Cô cảm thấy, hắn là người tỏa sáng nhất trong khắp sân này, ngoại trừ hắn, cô chẳng nhìn ai cả.

Ngay cả bản thân cô cũng không nhận biết được, cô vẫn luôn mỉm cười nhìn Chung Định.

Diệp Tranh từ xa xa đã nhìn thấy.

Dáng vẻ đó của Hứa Huệ Chanh, rất hạnh phúc.

Diệp Tranh nhớ đến nghề nghiệp của Hứa Huệ Chanh, trong lòng có chút phản ứng chán ghét. Diệp gia là thư hương thế gia, tư tưởng của Diệp Tranh vẫn dừng lại trước những dạy dỗ gia đình truyền thống. Trong nhận thức của cô, kỹ nữ đều vô tình.

“Hi.” Diệp Tranh đi lên trước chào hỏi một tiếng.

Hứa Huệ Chanh giật kinh ngạc một chút, “Chào cô.” Cô đã hoàn toàn quên đi người con gái trước mắt.

Phản ứng của Hứa Huệ Chanh khiến cho Diệp Tranh hơi thả lỏng trong lòng. Trước khi lên tiếng chào hỏi, Diệp Tranh có chút e ngại rằng Hứa Huệ Chanh có tính cách xảo trá. “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy họ đánh banh tường đấy.” Diệp Tranh chọn ngồi xuống chiếc ghế lười cách Hứa Huệ Chanh hai chỗ.

“Ừm.” Hứa Huệ Chanh lại dời ánh mắt về phía Chung Định, cười lên.

“Chung Định thường ngày không thích vận động.”

“Đúng, anh ấy khá lười biếng.” Lười đến khiến cho cô nghi ngờ về cách duy trì cái vóc dáng ấy.

Diệp Tranh dường như vô ý, “Nghe nói cô và Chung Định đang qua lại?”

“Ừm.” Câu này Hứa Huệ Chanh nhấn âm.

“Cô…” Diệp Tranh do dự một chút, hỏi, “Cùng anh ta… đang chính thức qua lại sao?”

Hứa Huệ Chanh quay đầu nhìn Diệp Tranh, gật đầu thừa nhận, “Là chính thức.” Sự qua lại này gọi là yêu đương.

Diệp Tranh cảm thấy thứ gắn bó Chung Định và Hứa Huệ Chanh chính là giao dịch tiền – tình. Cô nàng cho rằng, Hứa Huệ Chanh sẽ chỉ úp úp mở mở đối đáp cho có lệ thôi, ai ngờ được, câu trả lời ấy lại chắc chắn đến vậy.

“Cô vừa ý anh ta điểm nào?” Thật ra Diệp Tranh vẫn còn tò mò, Chung Định đã vừa mắt Hứa Huệ Chanh chỗ nào chứ.

Hứa Huệ Chanh ngẩn người. Câu hỏi này đối với cô mà nói, rất kỳ quặc. Dù Chung Định có xấu hơn nữa, thế nhưng tướng mạo và gia thế vẫn còn bày ra đó, nói thế nào cũng là một Vương lão Ngũ cấp bậc kim cương. Nhìn vừa ý Chung Định, không phải là chuyện chỉ trong chớp mắt hay sao.

Diệp Tranh đánh giá sơ qua gương mặt của Hứa Huệ Chanh, thật sự là chẳng nhìn thấy vết tích thương tổn nào cả. Diệp Tranh nhớ lại những lời đồn trước

kia, “Tôi nghe nói… Anh ta có sở thích kỳ quái.

Lúc Hứa Huệ Chanh vẫn còn e dè Chung Định, cô luôn đoán rằng hắn có sở thích chơi bầy-đàn. Sau này ở chung với nhau, hắn thật sự là rất ít ham muốn. Sau này nữa, cô và hắn quen nhau rồi, cô mới biết rằng, cái sự ít ham muốn của hắn, chỉ là bởi vì hắn lười ra ngoài tìm hoa bắt bướm mà thôi.

Cô ở cạnh bên rồi, hắn liền vui vẻ thỏa thích phóng túng.

Thế nhưng đó đều là chuyện hai người đóng cửa phòng lại với nhau, hắn chưa từng đề cấp đến vấn đề bầy-đàn.

Hứa Huệ Chanh duy trì vẻ bình tĩnh, “Vẫn ổn.”

“Thế à?” Diệp Tranh nghi ngờ. Chuyện này cô nàng không tiện tiếp tục hỏi tường tận, bèn chuyển sang chủ đề khác, “Anh ta ra tay rất hào phóng, lúc tôi mới gặp cũng tưởng anh ta đã công thành danh toại rồi cơ.”

Hứa Huệ Chanh cười cười. Về việc này, thì cô đã nhìn thấu suốt từ sớm. Hắn không phải là một người thành đạt, hắn chỉ có một núi tiền thôi.

“Ai ngờ được anh ta chỉ là một A Đẩu không thể phò trợ.” Diệp Tranh thở dài nói, cô nàng đang tiếc cho sự nhìn nhầm của mình.

(A Đẩu, tức Lưu Thiện, con trai Lưu Bị – trong Tam quốc diễn nghĩa. Cái tên của nhân vật này được dùng với ý chỉ những đứa trẻ kém cỏi, vô dụng, hèn nhát, một cách nói thay thế cho tính từ thiểu năng.)

Vẻ mặt của Hứa Huệ Chanh đông cứng lại.

Chung Định quả thật vô công rỗi nghề, thế nhưng cô cũng biết, cái tủ sách của hắn trưng bày đều là những cuốn sách về kinh tế.

Hắn thật sự rất lười, những cuốn sách kia dường như chẳng bao giờ được lật giở ra cả, nhưng có một ngày, khi cô đang dọn dẹp, vô tình đụng phải một cuốn sách lý luận thật dày, trang sách bị mở ra đó, có vết chú thích màu xanh nhạt, thời gian hắn cũng khá lâu rồi.

Tuy rằng hắn nói mình không phải tổng giám đốc, thế nhưng mỗi ngày hắn đều quan tâm đến những tin tức kinh tế, nào đâu như cô, chỉ xem những tin báo lá cải về giới giải trí, xem những bộ phim cẩu huyết chẳng chút dinh dưỡng gì cả.

Người khác coi khinh cô, cô có thể không so đo, bởi vì cô thật sự hèn mọn. Thế nhưng nếu có các loại lời đồn đại tiêu cực liên quan đến Chung Định, thì cô sẽ không thể nào nhịn được.

Hứa Huệ Chanh cẩn trọng nói, “Anh ấy không phải là A Đẩu không thể phò trợ.”

“Cô không biết à?” Diệp Tranh trái lại lại rất sửng sốt, cô nàng tiến đến gần thêm chút, nhỏ tiếng nói, “Anh ta ngay cả đại học cũng học không xong, sau khi bỏ học thì liền đi khắp nơi phá của.”

Diệp Tranh nhìn thấy vẻ mặt Hứa Huệ Chanh không chút tán đồng, cô nàng tiếp tục nói, “Gia đình của anh ta không yên tâm giao công việc kinh doanh cho anh ta. Tiền mà anh ta tiêu xài, đều không phải là bản thân kiếm được. Những điều này ai ai cũng biết hết. Cô đừng có trông mấy người bọn họ chơi thân với nhau, thật ra có mấy người đã từng nói xấu sau lưng anh ta đấy.”

Diệp Tranh vốn cũng không muốn bàn luận về tác phong của Chung Định, chỉ là nhìn thấy Hứa Huệ Chanh chẳng hay biết gì, cô nàng liền tiện đường nói rõ.

“Chung tiên sinh rất tốt.” Cảm xúc của Hứa Huệ Chanh căng như dây đàn, tốc độ nói chuyện cũng trở nên gấp gáp, “Mặc kệ mấy người nói gì, ở trong lòng tôi, anh ấy mãi là tốt nhất.”

Diệp Tranh nhìn thấy gương mặt Hứa Huệ Chanh ẩn chứa vẻ tức giận, liền khoác tay liên tục, “Tôi chỉ là nghe nói thôi mà. Những chuyện xấu liên quan đến anh ta… còn nhiều lắm.”

“Khỏi cần nói cho tôi biết.” Bởi vì không muốn nghe.

“Tôi không nói.” Tính cách của Diệp Tranh vẫn là một cô nữ sinh, lại khá đơn thuần, cơn giận này của Hứa Huệ Chanh, khiến cho cô nàng khiếp vía. “Tôi còn có chuyện… đi trước đây.” Nói xong cô ta liền đứng dậy đi mất.

Hứa Huệ Chanh không đáp lời. Cô xoay đầu tiếp tục nhìn về phía Chung Định.

Cũng vào giây phút này, cô chợt nhớ về căn phòng mang phong cách u ám đó, nhớ lại cuộc nói chuyện sau khi gặp được Kiều Diên.

Vào lúc đó, xuất hiện với thân phận của Kiều Diên, Chung Định đã có những bình luận rất tiêu cực về mình.

Khi ấy, thái độ của Kiều Diên rất khinh miệt, nói hắn tự đại ngông cuồng, đạo đức bại hoại.

------oOo------

Chương 62

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh cảm thấy mình đã nắm bắt được điểm mấu chốt nào đó.

Cô còn nhớ, sau khi Kiều Diên bình luận về Chung Định, cô đã lên tiếng bảo vệ hắn. Sau đó, Kiều Diên trở nên rất quái lạ, giống như đột nhiên không nhận ra được cô vậy, rồi đuổi cô ra ngoài.

Tiếp đó nữa thì, Chung Định trở về nhà.

Hứa Huệ Chanh nhớ lại những quyển sách liên quan đến y khoa mà mình đã lật giở. Những triệu chứng bệnh lý này đều có nguyên nhân từ tâm lý, ví dụ như ám ảnh từ tuổi thơ, ví dụ như những bước ngoặt to lớn trong cuộc đời.

Cô mãi vẫn không thể nào lý giải được là, một người mạnh mẽ nhường thế như Chung Định, tại sao lại có nhược điểm về phương diện này được.

Ban nãy lời nói của Diệp Tranh đã cho cô gợi ý.

Nhưng cô vẫn không chắc chắn được rằng, Chung Định quen một người phụ nữ như cô thế này mà cũng không để ý, hắn thật sự sẽ vì những bình luận bên ngoài mà thay đổi tính cách sao.

Ngày 27 tháng chạp, thông tin mà Thái Mỹ tiểu thư tiết lộ đó là, sự thất thường của Chung Định có liên quan đến em trai của hắn.

Hứa Huệ Chanh nảy ra mấy ý phỏng đoán, thế nhưng đó chỉ là phỏng đoán. Cô không có chứng cứ.

Chung Định chưa từng nhắc đến chuyện liên quan đến em trai của hắn, hắn đó cũng là điều cấm kị của hắn. Nếu đã là cấm kị, thì đó cũng có thể là nguyên nhân căn bản nhất.

Đột nhiên nhịp tim của Hứa Huệ Chanh tăng lên.

Tuy rằng cô sẽ không vì căn bệnh này của Chung Định mà rời bỏ hắn, nhưng cô vẫn thành tâm hy vọng, hắn có thể khỏe mạnh vui vẻ, bất luận là về mặt sinh lý hay tâm lý, cũng đều bình bình an an.

Cô nhìn về phía hai người đàn ông đang đấu với nhau bên trong phòng banh tường, lại liên tưởng đến, về vấn đề tính cách của Chung Định, không biết bạn bè của hắn có biết hay không.

Trong lúc chưa nắm chắc bất cứ điều gì, cô chọn lựa giữ kín chuyện này. Dù sao thì, cô và bạn bè của Chung Định gần như chẳng hề qua lại, cô cũng không rõ những người bạn đó, người thật sự tốt với Chung Định được mấy ai.

Vẫn nên cẩn thận là trên hết.

Chung Định không chơi quá lâu, sau khi dốc sức đánh bại Kiều Lăng, hắn liền ra ngoài.

Cách một khoảng nhìn thấy Hứa Huệ Chanh đang ngồi trên ghế lười cười với hắn, hắn cũng cười.

Chung Định tự cảm thấy mối tình này, xây đắp rất vững chãi. Đương nhiên, cũng không phải kiểu nhiệt tình gì. Ở những mặt khác, hắn luôn ưa chuộng những thứ kích thích, nhưng khi cùng cô sống chung, hắn lại thích cái sự yên tĩnh không sóng không gió thế này.

Cô không có lòng tham, cũng rất biết tự thỏa mãn, là một cô ngốc toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn.

Chuyện may mắn nhất đời này của Chung Định chính là, hắn đã không vứt bỏ Hứa Huệ Chanh lúc trên xe cáp treo.

Gần trưa, Kiều Lăng hẹn Chung Định cùng ăn cơm.

Chung Định dáng vẻ lười biếng uể oải, "Tối hẵng nói đi, trưa tao với cô ấy còn phải ngủ trưa nữa."

Gương mặt của Kiều Lăng nứt ra, "Từ lúc nào mày có cái thói quen ngủ trưa hả."

"Gần đây tập thành." Thật ra Chung Định chỉ là thấy Hứa Huệ Chanh nghỉ trưa quen rồi, hắn rỗi rảnh thì cũng rỗi rảnh, dứt khoát lên giường ngủ cùng cô luôn. Ôm lấy một thân thể mềm mại thế kia, chất lượng giấc ngủ của hắn cũng được nâng cao.

Nói ra thì, ngày trước Chung Định tầm lạc mua vui, sau khi xong chuyện thì đều rời đi, Hứa Huệ Chanh là người đầu tiên ngủ cùng với hắn. Tuy rằng đêm hôm đó, hai người chẳng làm gì cả, cả hai mỗi người ngủ một góc mà thôi.

Lúc đó hắn chỉ cảm thấy màn biểu diễn của cô rất ngớ ngẩn, ngớ ngẩn đến mức khiến hắn phá lệ cho ở lại.

Thể nhưng cô rất sợ lạnh, lúc ngủ cứ tự động dịch về phía hắn. Cái kiểu vô thức dịch đến gần của cô, dù hắn có lạnh lùng hờ hững hơn nữa, thì cũng sẽ gợn chút rung động. Chỉ là cảm giác đó không sâu sắc, nhịn một chút là qua.

Nếu hắn đã đồng ý giúp cô chuộc thân, thì sẽ không coi cô là công cụ nữa. Hắn tự nhận mình không phải là một người tốt, nhưng hắn nguyện lấy chút lương tâm còn sót lại của mình, đặt lên trên người cô.

Chung Định không phân định được lúc nào hắn đã nảy sinh những suy nghĩ khác với Hứa Huệ Chanh, điều hắn khẳng định được chính là, hắn không hối hận cùng cô bắt đầu thế này.

Mặc ai đến nói, hắn vẫn chọn lựa như thế. Hắn chỉ tin tưởng vào phán đoán của mình.

Kiều Lăng cực kỳ rõ cái chủ nghĩa bản thân của Chung Định, cho nên mặc dù Kiều Lăng nhìn không nổi cái thân phận của Hứa Huệ Chanh, nhưng gã cũng đành bó tay. Gã chợt nhớ lại một chuyện, nói. “Nhớ trước kia, mày còn vì cô ta giống Trần Thư Cần mà không vui vẻ, bây giờ sao lại đến mức độ ngủ trưa cùng cô ta chứ.”

Cặp mày kiếm của Chung Định nhướng cao, “Đừng có gom cô ấy với Trần Thư Cần lại để nói.”

“Bóng lưng của hai người rất giống nhau.”

“Không giống.” Lúc đầu nhìn thấy Hứa Huệ Chanh, Chung Định cảm thấy đường cong bóng lưng của của cô rất giống Trần Thư Cần. Nhưng sau khi quen thuộc với Hứa Huệ Chanh rồi, hắn chẳng bao giờ có cảm giác như thế nữa.

Tiểu Sơn Trà nhà hắn đáng yêu hơn Trần Thư Cần nhiều.

“Tao và Hành Quy đều nhìn thấy giống.”

“Không giống.”

Kiều Lăng cuối cùng cũng vạch trần chân tướng, “Thân hình cái vị của mày hơi bị tròn.”

“Người tao nuôi, tao thích.” Chung Định cười nhẹ. Lời nhận xét của người khác, không liên quan đến hắn.

Chung Định không tiếp tục nói chuyện với Kiều Lăng nữa, hắn trực tiếp đi đến bên Hứa Huệ Chanh, sau khi quấn khăn quàng lên cho cô, hắn kéo cô rời khỏi.

Nhà ăn của biệt thự, buổi trưa không có món ngọt.

Chung Định tùy tiện ăn chút thức ăn thì đã gác đũa.

Hứa Huệ Chanh cũng ăn không bao nhiêu.

Hắn thấy đôi đũa của cô chỉ gẩy vài hạt cơm, nửa chén cơm mà ăn cả buổi trời, bèn hỏi, “Em chắc chắn có thể ăn no không?”

“Em đang giảm cân…” Cả thịt cô cũng không gắp.

“Tôi nói em mập, chứ không có chê em mập.” Đây hoàn toàn là hai khái niệm.

“Em… có thể đã trên 130 cân rồi…” Cô vẫn chưa đi cân, nhưng quần thì càng ngày càng bó, đó chính là tín hiệu nguy hiểm.

“Ờ.” Chung Định nhàn nhạt trả lời, “Tôi tưởng em đã trên 150 cân rồi chứ.”

Hứa Huệ Chanh ngẩng đầu, “Nửa năm trước em còn chưa đến 100 cân.” Mấy năm trước cô thật sự rất ốm, không ngờ được là lại phát tướng nhanh như vậy.

(130 cân: khoảng 65 kg, 150 cân: khoảng 75 kg, 100 cân: khoảng 50 kg)

“Em muốn nói điều gì?” Lời hắn nói không chút khách khí, “Lúc tôi quen biết em, em đã là một cô mập rồi.”

Cô suýt tí nữa thì gạt bay hết những lời thề thốt, “Cho nên em muốn ốm lại như trước.”

“Tùy.” Hắn gắp cho cô một miếng thịt, hai miếng thịt, ba miếng thịt, “Ốm mập thì có là gì chứ.”

Cô nhìn thịt trong chén, nuốt nuốt nước miếng, “Rõ ràng anh nói em mập.”

“Bởi vì đó là sự thật.” Chung Định đẩy một chén đầy ụ thịt đến trước mặt cô, “Ăn cơm của em đi, đừng có suy nghĩ lung tung nữa.”

Thật ra Hứa Huệ Chanh hiểu rõ, hắn không phải là chê cô, chỉ là cái tính độc mồm độc miệng thì sửa không được. Cô là một người phụ nữ, tất nhiên là hy vọng khi đứng trước mặt người yêu thì hình tượng của mình có thể tốt đẹp hơn chút. Cô nhìn màu sắc các món ăn trước mặt, tiếp tục khống chế cơn thèm ăn của mình.

“Đói thì ăn.” Chung Định nhìn cái vẻ mặt của cô là biết cô chưa ăn no, “Nếu em thật sự muốn ốm đi, tôi sẽ tìm cho em một huấn luyện viên chuyên nghiệp.”

“Anh không muốn thấy em ốm sao?”

“Như thế này được rồi.” Trông thì đã đầy đặn lên chút rồi, dù sao thì ôm cũng thích.

Hứa Huệ Chanh cười lộ ra hàm răng. Cô thích người đàn ông này, là người tốt nhất dưới gầm trời này, tuy rằng không bao giờ nói lời ngon tiếng ngọt.

Hứa Huệ Chanh ngủ trưa không lâu, chỉ khoảng 45 phút.

Sau khi tỉnh dậy, cô vẫn nằm vùi trong đống chăn mền.

Chung Định không ngủ. Hắn ngồi tựa vào giường chơi game, một tay thì nghịch tóc của Hứa Huệ Chanh.

Mười phút trước Kiều Lăng nhắn tin đến, kêu Chung Định đi đánh bài.

Bây giờ Chung Định không tham gia cái mục gái gú nữa, nhưng khoản bài bạc thì hắn không kiêng cử.

Tính toán tỉ mỉ, thật ra là đã lâu rồi hắn không chơi với đám bạn bè ăn chơi này. Hứng cá cược đã đến, hắn liền đồng ý cuộc hẹn của Kiều Lăng.

Hứa Huệ Chanh biết hắn sắp đi đánh bài, không muốn đi theo mấy.

Chung Định nhéo gương mặt của cô, "Bọn nó chắc chắn sẽ tìm mấy cô đến chơi cùng."

Cô vừa nghe, mắt đã nâng lên.

Hắn xưa nay hành sự quái đản, nhưng về phương diện tình cảm thì lại rất đứng đắn. Nếu như hắn đã coi cô là bạn gái, thì sẽ chỉ có mình cô. Đương nhiên, cô hôn thê Thái Mỹ là một ngoại lệ.

Hứa Huệ Chanh vẫn là theo cùng Chung Định.

Cô đã qua lại trong giới phong nguyệt, liên quan đến những chuyện "chơi cùng" đó, tất nhiên cô biết là như thế nào. Cô không muốn có một người phụ nữ khác xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Hai người họ đến sau chót.

Kiều Lăng và hai người khác đã ngồi đông đủ.

Ánh nhìn của Kiều Lăng xẹt qua Hứa Huệ Chanh, sau đó cười nói với Chung Định, "Chung Thần Tài, tụi tao đang đợi mày đó."

Công tử Giáp nghe thấy tên đó, cười lớn tiếng.

Chung Định kéo Hứa Huệ Chanh ngồi xuống bàn bài, sau đó hắn liếc nhìn gã đàn ông đối diện một cái. Hắn không ngờ được ván bài hôm nay lại có người ngoài tham dự.

“Giang Tấn.” Kiều Lăng vỗ lên vai người đàn ông kia, “Giới thiệu cho mày biết, Chung Định, tự Thần Tài. Chơi bài với nó, chúng ta ăn chắc.”

Giang Tấn gật đầu ra hiệu, nhưng sắc mặt lại khá lạnh lùng.

Chung Định hừ khẽ, coi như đáp lại.

Chung Định và Giang Tấn không quen biết, cả hai chỉ thỉnh thoảng có nghe về nhau. Có sự giới thiệu của Kiều Lăng, không khí cũng coi như khá thân thiện.

Lúc nhân viên phục vụ xáo bài, Chung Định nghịch ngón tay của Hứa Huệ Chanh, kề gần bên tai cô nói, “Tiểu Sơn Trà biết chơi không?”

Cô gật gật đầu, “Nhưng chơi rất tệ.” Cô đã từng vì thua bài mà bị chuốc rất nhiều rượu, sau đó chịu không nổi nữa, nôn thốc nôn tháo một trận, khách hàng bị chọc giận, kết quả cô lại bị Chu Cát Vũ trách phạt.

“Tệ thì tệ, mọi chuyện có tôi.” Chung Định cười cong mắt, “Thua thì cứ tính lên tôi.”

Cô không muốn thua, nhưng cô thích nghe hắn nói thế này.

Bốn người đàn ông trên bàn bài, ai cũng có người đi cùng.

Ngoại trừ Hứa Huệ Chanh ăn mặc kín kẽ ra, cả ba người còn lại đều ăn vận theo kiểu quyến rũ lẳng lơ.

Chung Định lấy hộp thuốc lá ra, sau khi ngậm một điều thuốc, hắn tùy tiện ném ra một lá bài.

Hứa Huệ Chanh nghiêng người giúp hắn châm thuốc. Cô cứ ngỡ mình chơi bài tệ lắm, ai ngờ, Chung Định cũng chẳng đến đâu, một vòng hắn đã thua hết 4, 5 ván.

Nhưng hắn không mấy để ý.

http://tieulun.hopto.org

Người thắng nhiều nhất, chính là Giang Tấn. Thế nhưng vẻ mặt gã chẳng lộ vẻ vui mừng. Ngược lại, bạn gái của gã ở bên cạnh cứ nịnh hót rằng bạc vận của gã hanh thông, mỗi câu nịnh nọt, gã lại lạnh thêm một chút.

Hứa Huệ Chanh để ý thấy, bạn gái của Giang Tấn, trên tai trái có đeo sáu cái khuyên tai.

------oOo------

Chương 63

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh nhìn một chuỗi khuyên tai của cô bạn gái của Giang Tấn, không khỏi cảm thấy tai mình nhói đau.

Năm đó lúc cô vào hội sở, bị bắt ép xỏ hai lỗ khuyên ở trái phải hai bên tai, sau đó cứ bị hành viêm tái đi tái lại, kéo dài đến một tháng hơn mới khỏi.

Bạn gái của Giang Tấn còn có một điểm đặc biệt khác, đó chính là kiểu tóc. Tóc của cô nàng dài qua giữa lưng, nhưng phần tóc ở xung quanh tai trái thì lại được cắt tỉa viền theo vành tai, rất ngắn.

Có lẽ chính là để khoe cái đống khuyên tai đó.

Cô nàng cực kỳ xinh đẹp, cho nên kiểu tóc độc đáo đó cũng không khiến cô khó nhìn, ngược lại, trông rất cá tính.

Hứa Huệ Chanh cảm thấy, bạn gái của Giang Tấn hẳn là người phụ nữ đẹp nhất tại nơi này. Trang điểm diễm lệ, càng ngắm càng rực rỡ.

Hứa Huệ Chanh đột nhiên xoay đầu nhìn về phía người đàn ông ở bên cạnh.

Chung Định thờ ơ nhìn mấy lá bài trong tay mình, cảm giác được ánh nhìn của cô, hắn cũng đáp lại ánh nhìn đó.

Cô cười. Hắn hình như thật sự không quan tâm đến gái đẹp.

Trán của Chung Định cụng nhẹ lên trán của cô, hạ âm lượng thấp nhất nói với cô một câu, “Đóa hoa ngốc.”

Hành động này cực kỳ thân mật.

Cả ba đôi nam nữ còn lại đều bất giác hướng ánh nhìn về phía này.

Kiều Lăng nhìn ra được, lúc này tâm tình của Chung Định rất tốt. Thật sự rất tốt. Chung Định của trước kia, tuy là cười, nhưng con ngươi lại luôn lạnh lẽo, mà nay, ý cười đó cuối cùng cũng chạm đến đáy mắt.

Giang Tấn không biết đang nghĩ gì, liếc nhìn bạn gái mình một cái.

Cô nàng hơi híp mắt, nhìn Chung Định.

“Triệu Phùng Thanh.” Giang Tấn lên tiếng cảnh cáo, “An phận một chút.”

Triệu Phùng Thanh nghe thế, quay đầu lại nặn ra một nụ cười với gã ta, “Tuận lệnh.” Sau đó cô nàng đổi sang nhìn mấy lá bài trên bàn, tỏ ra cực kỳ nghe lời.

Sắc mặt của Giang Tấn lại chẳng vì thế mà trở nên khá hơn tí nào.

Sau đó những người trong trận bài này, mỗi người đều có vẻ mặt khác nhau.

Phía thua bài, bên Chung Định và Hứa Huệ Chanh, sung sướng vui mừng, vui vẻ hòa thuận.

Còn phía thắng bài, không khí lại rất quái dị. Triệu Phùng Thanh thì cười miết, Giang Tấn vẫn là bộ mặt lạnh tanh đó.

Bạn gái của Kiều Lăng và công tử Giáp đều là gần đến giờ mới tìm đến chơi, quan hệ thì cũng thế thôi, cho nên cứ bình thản hòa nhã.

Lại qua mấy ván bài, công tử Giáp cảm thấy cứ chơi thế này chẳng có gì mới lạ, bèn đề nghị, “Cũng để cho mấy người đẹp đến chơi nhé?”

http://tieulun.hopto.org

Chung Định liếc mắt qua, “Chơi thế nào?”

Những cuộc đánh bài trước kia, đám này đều sẽ đem bạn gái ra để đánh cược, mà Chung Định lại là người nhiều chiêu trò nhất. “Mày nói xem nên chơi thế nào?” Công tử Giáp đầy lòng mong chờ Chung Định có thể đề ra một ý kiến hay.

Ai ngờ, Chung Định trả lời, “Cứ chơi theo kiểu thường.”

Công tử Giáp có hơi kinh ngạc. Vậy là Chung Định thà thua tiền chứ không muốn thua mất người phụ nữ kia.

Kiều Lăng lại có cái vẻ mặt như mọi việc đều trong dự tính, “Bây giờ cứ chơi như thế thì mày cũng đủ thiệt rồi.” Cho nên nói, Chung Định thật sự là một tên phá gia chi tử. Chỉ nói đến cục diện thua trên bàn bài này, Kiều Lăng cũng cảm thấy quá khoa trương.

Chung Định tỏ ra không có gì, cười cười.

Hứa Huệ Chanh không rõ tài sản của Chung Định rốt cuộc thì nhiều thế nào, cô cũng không quản được hắn. Nhưng cô đột nhiên có một cảm giác không chân thực. Hai người họ, cách biệt như mây trời và bùn đất, tại sao lại ở bên nhau được như hiện tại.

Việc này cứ như kể chuyện thần thoại vậy.

Sau khi suy nghĩ huyền ảo này lướt qua, cô lại trở về với hiện thực. Cô không thể nào đoán được cô và hắn có thể nắm tay nhau đi được bao xa, thế nhưng mặc cho thời gian dài ngắn, cô sẽ mãi mãi ghi nhớ hắn đã từng quý trọng, yêu thương cô như thế này đây.

Cô lặng lẽ túm lấy góc áo của hắn.

Bây giờ, càng lúc cô càng thích gần gũi hắn.

Đề nghị của công tử Giáp chẳng qua chỉ là muốn chơi trò khác, nếu như

Chung Định đã không muốn tiếp, vậy công tử Giáp cũng đành thôi. Chỉ là, chơi bài quy quy củ củ thế này, công tử Giáp và Kiều Lăng đều cảm thấy không mấy thú vị.

Lại qua mấy ván bài, công tử Giáp nhịn không nỗi nữa, dự định nghỉ chơi.

Kiều Lăng nhướng mày nhìn Giang Tấn. Thông thường mà nói, kẻ thắng bạc là người không muốn giữa chừng ngừng cuộc chơi nhất.

Giang Tấn ném bài xuống, "Vận may tốt cũng phải có điểm dừng."

Thế là trận bài này cứ thế mà tan.

Hứa Huệ Chanh âm thầm thở dài một hơi. Chung Định gần như thua từ đầu đến cuối, cô nhìn mà cũng đau lòng.

Cô chủ động nắm lấy tay hắn.

Chung Định lập tức trở tay, cùng cô mười ngón đan nhau. Hắn dường như hiểu được suy nghĩ của cô, ngược lại đi an ủi cô, "Không sao, chỉ là chút tiền thôi."

Có vài lúc, Hứa Huệ Chanh đoán không được Chung Định đang nghĩ gì. Cô những tưởng hắn rất coi trọng thắng thua, nhưng lại không phải như thế. Cô nhớ ra lúc trước bị hắn lôi đi cá cược, vẻ mặt của hắn lúc đó, thật sự là tỏ ra rất để ý đến kết quả.

Thế nhưng, cô nghĩ, Chung Định ở trước mắt mình bây giờ, chắc hắn mới là Chung Định thật sự.

Cũng là Chung Định mà cô yêu.

Từ biệt thự tiếp tục đi lên trên núi chính là khu vực suối nước nóng.

Kiều Lăng tất nhiên muốn đi. Gã nắm lấy tay của cô bạn gái, ám thị rất rõ

ràng.

Cô nàng ngoan ngoãn dựa vào người gã.

Lúc bước ra ngoài, Hứa Huệ Chanh nhìn thấy động tác của Kiều Lăng, cô biết gã muốn đến khu vực suối nước nóng để làm chuyện gì.

Chung Định liếc nhìn Kiều Lăng một cái, sau đó kéo lấy tay của Hứa Huệ Chanh, "Tiểu Sơn Trà có muốn đi không?"

Hứa Huệ Chanh lắc lắc đầu. Nói thật thì, cô vẫn rất sợ nước. Kinh nghiệm đuối nước đã để lại nỗi ám ảnh trong cô. Huống hồ, với thân hình của cô thế này, mặc đồ bơi đi khắp nơi cũng thật không biết ngượng.

Tiết xuân, Chung Định từng kéo cô đi suối nước nóng, lúc đó cô cũng cự tuyệt. Cô thật sự sợ cảm giác trong lòng nước, phập phập phềnh phềnh, không nơi bấu víu. Thế nhưng nỗi ám ảnh đó là do Chung Định tạo thành, cô rất mâu thuẫn, không biết nên mở miệng thế nào.

Những hành vi bệnh hoạn trước kia của Chung Định, cô không muốn tính toán lần nữa. Dù sao bây giờ hắn cũng thật sự thương cô. Cô cực khổ bao nhiêu năm nay rồi, những cưng chiều yêu thích mà người khác mang đến cho cô, cô đều đặc biệt biết ơn.

Huống hồ, Kiều Diên chính là Chung Định.

Chung Định tổn thương cô, Kiều Diên cứu vớt cô.

Xem như huề nhau.

"Lạnh thế." Chung Định siết chặt tay cô. Cứ ra bên ngoài là cô lại lạnh như băng, hắn có làm ấm cô thế nào cũng vô dụng, "Không đi ngâm nước nóng sao?"

Cô ngẩng đầu nhìn hắn. Hắn xoa xoa tay cô, trong mắt có sự dịu dàng không thường thấy. Đột nhiên tim cô "bịch" một cái, cuối cùng cũng thừa nhận, "Em… không biết bơi…"

Chung Định nhất thời hiểu ra. Hắn kéo cô vào lòng, thấp giọng nói, “Có tôi đây.”

Ngày trước hắn đối xử với cô như thế, thật sự rất quá đáng. Với thân phận lúc đó của cô, hắn vẫn thật sự xuống tay được. Nói cho cùng, hắn vẫn thật tàn nhẫn. Có lúc nghĩ nghĩ, tính cách của hắn dữ dội như thế, cô có thể không so đo hiềm khích trước kia mà theo hắn, thật sự là ông trời đã ban cho hắn vận may này.

Hứa Huệ Chanh ôm lại hắn.

Kiều Lăng xoay đầu nhìn qua, thấy cảnh cặp đôi này lại ôm lấy nhau, gã kiểu như ngửi không nổi hừ một tiếng, nói rằng, “Các người rốt cuộc có đi hay không?”

Có lẽ là tác dụng của tâm lý, bây giờ Kiều Lăng nhìn hai người họ, cảm thấy cũng không quá bất ngờ. Ít nhất về tướng mạo thì vẫn là trai xinh gái đẹp, chỉ có điều bên nữ thi hơi tròn trịa xíu.

Nhưng mà, nếu như thân hình của Hứa Huệ Chanh ngon nghẻ, thì Kiều Lăng đã xơi cô từ khuya rồi. Hơn nữa, cô ta là quán quân, thế nào gã cũng phải chơi đùa với cô mươi ngày nửa tháng.

Cho nên cái tướng mập mạp của cô, ngược lại lại trở thành một tấm lá chắn phòng vệ.

“Một chút nữa tụi tao mới lên.” Chung Định buông Hứa Huệ Chanh ra, dắt tay cô đi về một hướng khác.

Kiều Lăng nhún vai, ôm lấy bạn gái rời khỏi.

Bình thường Chung Định chẳng tỏ thái độ gì với sự lựa chọn của Hứa Huệ Chanh. Thí dụ như cô không biết trang điểm, không thích nước hoa, thích ăn mặc như một đòn bánh tét, hắn đều mặc cô.

Thế nhưng, về phương diện đồ bơi, ý kiến của hắn lại tương đối nhiều.

Hứa Huệ Chanh có khuynh hướng bảo thủ, mà cô lại không có thân hình ma mị nóng bỏng, mặc quá lộ liễu sẽ được gọi là rước nhục vào thân.

Thế nhưng mắt nhìn thấy hắn lật qua lật lại quyển tập san hình mẫu, mà thứ hắn ngắm đều là bikini, cô ho lên một tiếng, đưa tay ra lật sang trang giúp hắn.

Chung Định gạt tay của cô ra, “Em xem của em đi.”

Cô giơ cao tập san hình mẫu của mình cho hắn xem, “Em muốn mua cái này.”

“Được.” Hắn liếc một cái, trả lời rất sảng khoái, nhưng ánh mắt thì lại dán chặt lấy tập san trên tay mình.

Hứa Huệ Chanh liếc một cái, nghi ngờ rằng hắn không phải đang xem đồ bơi, mà là đang ngắm người mẫu. Những cô mẫu đó eo nhỏ thon thả, chân dài đùi đẹp.

Thế là, Hứa Huệ Chanh hối hận vì buổi trưa mình đã ăn quá nhiều thịt.

Chung Định chọn hai bộ bikini. Còn Hứa Huệ Chanh chọn, là kiểu dáng trung niên bảo thủ.

Lúc nhìn thấy Chung Định, cô nhân viên xinh đẹp cười đến là niềm nở.

Hắn lạnh mắt nhìn lại, nắm lấy tay của Hứa Huệ Chanh càng thêm chặt.

Hứa Huệ Chanh cúi đầu cười. Chính là cái cảm giác này, khiến cho cô cảm thấy hiện tại mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian.

Sau khi nghĩ như thế, việc hai bộ bikini ấy được đưa đi đâu, cô không nhắc đến nữa. Dù sao hắn cũng mua trước mặt cô, thế thì cũng chẳng có gì đáng để hỏi cả.

Chung Định bảo nhân viên trực tiếp đưa hai bộ bikini đó về phòng. Còn bộ mà Hứa Huệ Chanh chọn thì đưa đến khu suối nước nóng.

Suối nước nóng của ngọn núi này khá phân tán, hơn nữa còn thiết kế các khu vực có chức năng riêng biệt.

Hồ nước nóng mà Chung Định đưa Hứa Huệ Chanh đi là hồ tàng dược.

So với những hồ nước ở phía trước núi, hồ nước ở góc phía sau này rõ ràng khá vắng vẻ.

Bản thân Chung Định không ngâm kiểu hồ này, chỉ là hắn nghĩ đến thể chất mang tính hàn của Hứa Huệ Chanh, ngâm thuốc có thể sẽ giúp được chút gì đó.

Hứa Huệ Chanh đi vào phòng thay đồ thay bộ đồ tắm lên. Ở trước gương, cô nhìn trái ngó phải, lại nhéo nhéo bụng của mình.

Chung Định đối với thân hình thế này của cô mà trên giường có thể dữ dội như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Hứa Huệ Chanh hạ quyết tâm, phải giảm cân cho đàng hoàng thôi.

Cô phủ thêm khăn tắm, tính ra ngoài.

Ngoài cửa bỗng truyền đến một tiếng, “Triệu Phùng Thanh.”

Sau đó, Triệu Phùng Thanh bước vào.

Sau đó, Giang Tấn cũng bước vào.

Hứa Huệ Chanh giật cả mình, suýt thì trượt ngã. Cô túm chặt khăn tắm, đề phòng nhìn bọn họ.

“Giám đốc Giang, chỗ này là phòng thay đồ nữ đấy.” Triệu Phùng Thanh đang cười, giọng điệu đùa cợt.

http://tieulun.hopto.org

Giang Tấn lành lạnh nhìn về phía Hứa Huệ Chanh, ánh mắt đó giống như cơn gió bắc.

Hứa Huệ Chanh hiểu ra ý của gã, cô cúi đầu, vội vàng chạy ra ngoài.

Triệu Phùng Thanh cười cười lùi ra sau, nhường đường cho Hứa Huệ Chanh.

Hứa Huệ Chanh mới vừa ra khỏi phòng thay đồ thì đã nghe thấy Triệu Phùng Thanh nói, “Giám đốc Giang, em đây có chỗ nào hầu hạ anh không chu đáo vậy, khiến anh giận dữ đến thế.”

Giang Tấn không trả lời.

Sau đó nữa thì, Hứa Huệ Chanh rẽ qua một khúc ngoặc, không còn nghe thấy động tĩnh trong phòng thay đồ nữa.

Cô đi đến dược trì (hồ thuốc), nhìn thấy Chung Định trên người mặc áo tắm, ngồi ở bên hồ.

Trong làn khói sương mờ mờ của nước hồ, dáng vẻ áo trắng tóc đen của hắn, tuấn lãng tựa như thần tiên vậy.

Hứa Huệ Chanh hít sâu một hơi, sau đó kéo khăn tắm ra, chầm chậm vịn lấy tay của Chung Định bước xuống nước.

Nước chỗ mép hồ không sâu, nhưng cô đã cảm thấy lực đẩy của nước rất đáng sợ rồi. Đêm hôm đó, cái cảm giác phập phập phềnh phềnh này giam cầm cô trong lòng hồ, không thể nào thoát ra được.

Hai tay cô bám víu lấy cánh tay của hắn, buông chặt không rời.

Chung Định vẫn còn ngồi bên bờ hồ, nhẹ giọng dỗ, “Tiểu Sơn Trà đừng sợ.”

Hắn nửa ôm nửa đỡ, để cho cô ngồi xuống bậc thềm chỗ nước nông. Những bọt nước bắn lên làm ướt cả nửa người hắn.

Cô vẫn kéo tay hắn không buông ra.

Chung Định không ép cô, chỉ nhè nhẹ vỗ vỗ vai cô.

~M~: Cặp Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh ở bên truyện Phùng Thanh cùng tác giả sang đây làm cameo, ù ôi ~

------oOo------

Chương 64

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong hồ bốc lên mùi thuốc nhân nhẫn, Hứa Huệ Chanh ngẩng đầu nhìn Chung Định, trong lòng lại toàn vị ngòn ngọt.

Cô vẫn không đủ gan đi ra khu vực nước sâu hơn, chỉ ngồi nguyên tại chỗ, một tay túm chặt lấy tay hắn.

Nước hồ âm ấm dập dềnh, dịu dàng lướt qua da thịt của cô. Dần dà, cô không còn sợ nữa. Trong lúc ngẩn ngơ, cô còn nhớ đến con suối nhỏ ở quê mình.

Hứa Huệ Chanh bất giác ngân nga một câu hát.

Chung Định không nghe được rõ, hắn cúi đầu nhìn vẻ mặt của cô.

Mặt cô tràn đầy hạnh phúc.

Con mắt của Chung Định cong lên, “Tiểu Sơn Trà đang hát gì đó?”

“Bài hát ở quê.” Cô cười rất vui vẻ, hát lên, “Những cô thôn nữ đôi chín xuân, một nhóm lên núi hái hoa trà, trên đường qua suối gặp người ấy, chuyện trò khe khẽ thẹn thùng nha.”

“Em từng thẹn thùng?”

“Không…” Năm đó cô bận quán xuyến chuyện nhà, nào có tâm tư nghĩ đến

những chuyện đó. Hơn nữa, nhũ danh của cô là "Sửu nha" (Cô bé xấu xí), cô vẫn mãi tưởng mình xấu thật, nên lại càng không mong chờ đến những chuyện phong hoa tuyết nguyệt đó. Cô vẫn cười cười nhìn hắn, mắt cũng đã híp hết lại, "Chung tiên sinh là người đầu tiên."

Câu nói này thật bùi tai. Chung Định cười càng thêm sâu, "Tiểu Sơn Trà cũng là người đầu tiên." Hắn đã nói từ sớm, bọn họ đều là lần đầu tiên của nhau. Cả tâm hồn lẫn thể xác.

Ngâm nước cũng kha khá rồi, Chung Định ôm Hứa Huệ Chanh đứng dậy.

Mặt của cô đã bị xông đến đỏ bừng lên, hắn nhìn mà không kiềm được hôn lên một cái, "Cuối cùng cũng ấm lên rồi."

Hai tay của cô ôm lấy cần cổ hắn, "Anh có đi hồ khác ngâm một chút không?"

Đây là hồ tàng dược, những chức năng phụ trợ đều có liên quan đến nữ tính. Chung Định vì để đi cùng với cô, hắn chỉ có thể ở bên cạnh chờ.

"Không đi." Hắn đắp áo khoác ngoài lên cho cô, lúc giúp cô buộc lại dây, hắn quen thói nhéo nhéo phần eo của cô, "Chúng ta có thể về phòng ngâm nước nóng."

Hứa Huệ Chanh kinh ngạc nhìn hắn.

"Tôi đổi sang phòng có suối nước nóng rồi." Chung Định chuyển sang giọng điệu đầy ám muội, "Tối nay hai ta cùng nhau."

Hứa Huệ Chanh hiểu ra ý tứ, hai má lại càng thêm đỏ.

Khoảng thời gian cô theo hắn, địa điểm hành sự đều khá bảo thủ, tư thế cũng kiểu truyền thống. Hắn chú ý đến cô tương đối chậm chạp, hơn nữa dù cô đã bán thân nhiều năm, nhưng thực chất mà nói thì vẫn là mới đầu được nếm trải mây mưa. Cho nên, thời gian trước khi "nhập tiệc" hắn rất khắc chế, hắn đều để cô nằm trên giường, còn hắn đóng vai trò chủ đạo.

Lần này, đoán chừng Chung Định muốn làm một lần trong suối nước nóng đây.

Hứa Huệ Chanh thay lại quần áo, cùng Chung Định đi xuống dưới núi.

Trên đường đi qua cửa một hồ nước nóng khác, vừa khéo đụng phải Kiều Lăng ôm lấy một cô gái đi ra ngoài.

Hứa Huệ Chanh nhìn qua.

Vào một ngày rét như thế này, vậy mà người phụ nữ kia chỉ mặc có hai món đồ mỏng. Cằm của cô ta có một mảng hồng, trên cổ cũng có vết tụ máu.

Hơn nữa, Hứa Huệ Chanh phát hiện ra, người này và người ban trưa cùng Kiều Lăng chơi bài không phải là cùng một người. Người ban trưa tóc thẳng, còn người này thì tóc xoăn.

Sau khi Chung Định và Kiều Lăng chào hỏi nhau thì hắn liền kéo Hứa Huệ Chanh, tiếp tục đi đường của mình.

“Chung Định.” Kiều Lăng ở phía sau kêu lên, “Hành Quy đã sắp xếp bữa tối rồi, nhớ đấy nhé.” Kiều Lăng vốn có ý mời Chung Định qua tụ tập một chút, ai ngờ Chung Định đi đến đâu cũng dắt theo người phụ nữ kia.

Chung Định ừm một tiếng.

Hứa Huệ Chanh bước theo Chung Định vài bước thì đã nghe thấy, ở phía sau, Kiều Lăng cùng người phụ nữ kia vang lên một tiếng kêu đau đớn.

Hứa Huệ Chanh đoán được, Kiều Lăng lại giở trò rồi.

Cô không nhịn được cười khổ một tiếng.

Vào lúc khi chưa từng trải nghiệm những năm tháng đau khổ, cô là một người lương thiện đơn thuần và dễ bị lừa. Mà giờ đây, nhìn thấy những vết

thương của bạn gái của Kiều Lăng, cô lại chẳng có phản ứng gì quá nhiều cả. Ở hội sở nhiều năm như thế, cô đã tê dại rồi. Làm cái nghề này, không thể trông chờ sẽ nhận được sự tôn trọng. Có nhiều người, thật sự là vì đồng tiền mà bán rẻ thân xác của mình, mà cái loại người này, không phải số ít.

Sự đồng tình của Hứa Huệ Chanh cũng ở trong hoàn cảnh như thế mà dần dần biến mất, trở nên trì trệ. Có lúc, cô nghi ngờ bản thân mình, có còn là một người lương thiện nữa hay không.

Chung Định tùy ý liếc nhìn cô một cái, lập tức nhận ra cảm xúc của cô đã thay đổi, hắn cài chặt các ngón tay của cô lại, “Sao thế?”

“Chung tiên sinh, anh cảm thấy em tốt ở điểm nào vậy?” Nếu như là cô của lúc 17 tuổi, cô tin mình có rất nhiều ưu điểm. Tỷ như lạc quan, tỷ như lương thiện. Mà nay, cô toàn thân bùn đất, cá tính lặng lẽ.

“Điểm nào cũng tốt cả.”

Thật sự nếu bảo thích cô ở điểm nào, Chung Định không nói ra được. Ngược lại, thích cũng không nhất định phải cần lý do.

Đây là một người phụ nữ cực kỳ vững chắc. Tuy rằng đa số thời gian, cô rất hèn mọn nhu nhược, nhưng mỗi lúc hy vọng sắp sửa mất hết, cô lại khơi dậy dũng khí tiếp tục tranh đấu.

Hắn cảm thấy cô rất tốt, chỉ cần bằng lòng tiếp nhận quá khứ của cô, là được. Tất nhiên, hắn biết bọn bạn bè của hắn đều coi khinh cô, thế nhưng, hắn cũng chẳng phải một người đàn ông còn trinh bạch, dựa vào cái gì mà yêu cầu cô phải trắng ngần như giấy chứ.

Hắn là một người theo phái hành động, thay vì nội tâm mâu thuẫn xoắn xuýt vì quá khứ của cô, cũng không bằng trực tiếp đi thử nghiệm. Thời gian sẽ cho hắn biết đáp án thật sự.

Hứa Huệ Chanh ngẩng đầu nhìn Chung Định.

Có lẽ trong mắt người khác, hắn không được coi là một người tốt. Một tên

công tử ngậm thìa vàng khi mới chào đời, kiêu ngạo phóng túng, hung ác âm trầm. Thế nhưng, đó lại là người đối đãi tử tế nhất với cô trong mấy năm này.

Hắn nói cô điểm nào cũng tốt.

Hứa Huệ Chanh cười, “Chung tiên sinh, gặp được anh thật tốt.”

“Đó là đương nhiên.” Chung Định chẳng chút khách sáo, “Chỉ có một chữ đẹp trai.”

Cô gật đầu lia lịa.

Mắt của cô không thể chứa được người đàn ông nào khác nữa, tất nhiên hắn là nhất của nhất rồi.

Bữa cơm mà Trần Hành Quy sắp đặt chỉ có mấy người đặc biệt thân thiết, ăn uống nói chuyện.

Giang Tấn chỉ tương đối thân quen với Kiều Lăng, quan hệ với những người khác cũng thường thường, cho nên lúc Trần Hành Quy mở lời mời, Giang Tấn đã khéo léo từ chối.

Hứa Huệ Chanh nghe những đề tài của đám đàn ông đó, không xen vào được câu nào, cô chỉ im lặng ngồi ăn.

Chung Định lười biếng dựa vào lưng ghế. Trong chén của hắn đầy ắp thức ăn mà Hứa Huệ Chanh gắp cho, toàn bộ đều là món hắn thích. Ngoại trừ chị Vương nấu ăn cho hắn, trước nay chưa có người phụ nữ nào hiểu được khẩu vị của hắn.

Bỗng, trong giây phút đó hắn nhớ đến Điền Tú Vân.

Hai người họ quen biết mấy năm trời, nhưng chưa từng chọc thủng tầng giấy mỏng kia. Cho dù cô ta từng vì hắn mà nấu qua ba lần mì, nhưng hắn cũng chưa từng nói thẳng ra như đối với Hứa Huệ Chanh.

Nói ra thì, còn không phải do trong lòng hắn biết tỏng, rằng Điền Tú Vân xem thường hắn hay sao.

------oOo------

Chương 65

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những lời lúc Chung Định và Điền Tú Vân nửa đùa nửa thật từng nói ra, có thật có giả.

Cô nàng vẫn mãi kiềm chế không trả lời.

Dần dà, hắn mất hứng thú.

Thử nghĩ, nếu như lúc đầu Hứa Huệ Chanh cũng liên tiếp cự tuyệt hắn, có lẽ hắn cũng sẽ không nhắc lại nữa. Vẫn may, đóa hoa ngốc này không che đậy tâm ý của mình, cho nên hắn liền tốc chiến tốc thắng.

Chung Định cầm đũa lên, từng miếng từng miếng, ăn hết sạch thức ăn trong chén.

Trần Hành Quy nhìn về phía Chung Định, cân nhắc xem có vài lời nên hay không nên nói ra.

Kiều Lăng từng tiết lộ với Trần Hành Quy, Chung Định không hề có ý định chống đối lại cuộc hôn nhân do gia tộc sắp đặt.

Cách buổi lễ đính hôn của hai nhà Chung Thẩm, chỉ còn lại hai tuần lễ. Hôn nhân vì lợi ích ấy à, nhắm một mắt, mở một mắt, ngày tháng cũng trôi qua như cũ thôi.

Chỉ là, bây giờ Chung Định đã động chân tình rồi.

Chung Định mắt nhìn thứ gì cũng chẳng cảm thấy quan trọng, thế nhưng nếu

đã để tâm rồi, thì tuyệt đối sẽ là chuyên quyền độc đoán. Hắn quang minh chính đại đưa Hứa Huệ Chanh theo bên cạnh như thế này, đã là một kiểu tuyên bố rồi.

Chỉ không biết Thẩm gia đối với chuyện này có thái độ gì. Cái cô Thẩm Thung Nhạn đó, thần thần kinh kinh, khiến người ta nhìn không ra được suy nghĩ.

Trần Hành Quy không nhắc đến chuyện này trước mặt Hứa Huệ Chanh.

Thế nhưng Kiều Lăng thì lại không được biết điều như thế. Gã rót cho mình nửa ly lớn rượu, "Nhà mày gióng trống khua chiêng, thiết yến bày tiệc như thế, người không biết còn tưởng là hôn lễ thật sự đấy."

Bàn tay cầm đũa của Hứa Huệ Chanh cứng lại.

Chung Định đặt tay của mình lên đùi cô, tựa như chuyện không liên quan đến mình vậy, "Bọn họ muốn làm thế nào thì tùy bọn họ, dù sao tao cũng chỉ đi lộ cái mặt ra thôi."

"Cô ta cũng đi lộ mặt hả?" Kiều Lăng huơ ly rượu về phía Hứa Huệ Chanh.

Hứa Huệ Chanh hốt hoảng ngẩng đầu lên.

Cô không muốn đi tham gia lễ đính hôn của Chung Định. Chẳng muốn chút nào.

Thần sắc của Chung Định cứng lại trong chốc lát. Chuyện kết hôn, trong mắt của hắn, thuộc về cái loại có cũng được, không cũng được. Trong Chung gia, hắn không được tự do kết hôn, cho nên, hắn chưa từng khơi dậy ý niệm sẽ kết hôn cùng Hứa Huệ Chanh.

Đương nhiên, hắn cũng chẳng cho rằng tấm giấy chứng nhận kia quan trọng lắm. Hôn sự của hắn và Thẩm Thung Nhạn, thuần túy chỉ là trên hình thức mà thôi. Ngay cả đụng hắn cũng không muốn đụng vào cô ta.

Nếu hắn đã hứa sẽ giao tương lai cho Hứa Huệ Chanh, vậy thì có hay không

có cái danh phận vợ chồng, hắn cũng sẽ thủy chung như một. Nếu như thật sự có ngày nào đó, Chung Thẩm cần một đứa cháu để gắn bó quan hệ hợp tác của hai bên, hắn sẽ chọn lựa thụ tinh ống nghiệm.

Thứ hắn có thể cho Chung gia, chỉ nhiêu đó thôi.

Chỉ cần đám trưởng bối gia tộc đó đừng đến làm phiền hắn, thì hắn có thể lấy một người vợ hữu danh vô thực.

Chung Định kéo lấy vai của Hứa Huệ Chanh, "Cô ấy không đi." Hắn biết cô tự ti về nghề nghiệp trước kia của mình, cho nên không đi so đo chuyện hôn sự của hắn. Chỉ là, cuối cùng thì hắn cũng không muốn cô tận mắt nhìn thấy hắn cùng một người phụ nữ khác nhận được lời chúc phúc từ mọi người.

Hứa Huệ Chanh nghe được lời này, cảm thấy tâm tình của mình dịu đi ít nhiều.

Chung Định chăm chú nhìn cô. Một hồi sau, hắn đột nhiên kêu phục vục rót đầy ly rượu của cô và hắn.

Kiều Lăng có đôi chút sửng sốt.

Trần Hành Quy đoán ra được ý định của Chung Định, anh ta cười cười.

Chung Định đưa một ly rượu qua cho Hứa Huệ Chanh, nhìn thấy cô ngẩn người, hắn chọt chọt mặt cô, "Hoàn hồn đi."

Cô nhận lấy ly rượu đó, nhưng lại không hiểu hắn muốn làm gì.

Chung Định nâng ly rượu lên, cụng ly với cô. Sau đó hắn vòng lấy tay cô.

Hứa Huệ Chanh chợt mở to hai mắt, trong chớp mắt, hai con ngươi đã long lanh ánh nước.

Hắn cười khẽ, đưa ly rượu của mình đến bên môi cô, "Tiểu Sơn Trà, tối nay hai chúng ta đã uống rượu giao bôi rồi."

Ánh nước cô vừa chớp mắt cho trôi mất, giờ lại trào ra thành càng nhiều giọt lệ. Cô không muốn khóc, hơn nữa còn có người ngoài ở đây, cô càng nên kiềm chế lại. Thế nhưng cô nhịn không được. Lồng ngực dâng lên thứ tình cảm mãnh liệt khiến cô nghẹn ngào nói không nên lời.

Trần Hành Quy nâng ly lên, chân thành nói, “Chúc mừng.”

Kiều Lăng nắm chặt ly rượu, nhìn về phía Chung Định và Hứa Huệ Chanh.

Hai người họ, một cười, một khóc.

Không ngờ rằng, Kiều Lăng cũng dâng lên tí chút ngưỡng mộ.

Chung Định của hiện tại, hắn là rất hạnh phúc, hạnh phúc hơn trước kia gấp trăm lần. Mà cái loại tâm tình này, Kiều Lăng không thể hiểu được, cho nên gã có chút mong chờ. Đó là một tâm tình như thế nào, có thể khiến cho Chung Định không hề chùn bước như thế kia?

Kiều Lăng cầm chiếc ly gõ lên bàn hai cái, “Chúc mừng.” Hai chữ này, coi như là đã thừa nhận Hứa Huệ Chanh. Quá khứ của cô ta thì thế nào chứ, thật ra thì chẳng liên quan gì đến gã cả. Dù sao thì Chung Định có thể chấp nhận là được.

Hứa Huệ Chanh nhấp ngụm rượu, vừa cười vừa khóc. Mắt của cô khóa chặt lên khuôn mặt của Chung Định.

Chung Định lau đi nước mắt của cô, một hớp uống hết ly rượu, sau đó hắn nghiêng mình kề tai cô nói một câu.

Nước mắt cô rơi càng dữ dội, cô vội uống hết rượu, rồi cả người nhào vào vòm ngực hắn.

Hắn cười cười đặt ly rượu xuống, ôm chặt lấy cô vào lòng, “Đóa hoa ngốc.”

Kiều Lăng nhìn đi chỗ khác, trao đổi ánh mắt với Trần Hành Quy.

E rằng, trong lòng Chung Định, hôm nay chính là ngày đại hôn rồi.

Hứa Huệ Chanh cực kỳ hưng phấn.

Cô còn uống thêm mấy ly nữa.

Tuy không phải là kết hôn thật, hơn nữa cũng chỉ có hai người làm chứng, nhưng cô đã thỏa mãn lắm rồi.

Cô và Chung Định, trước mặt những người bạn thân của hắn, uống rượu giao bôi. Hắn còn thề hẹn bên tai cô rằng sẽ răng long đầu bạc. Đây thật sự như trong mơ vậy.

Những chuyện mà Chung Định và bọn Trần Hành Quy nói sau đó, cô đã không còn chú ý nghe nữa.

Mấy ly rượu xuống bụng, đầu của Hứa Huệ Chanh bắt đầu váng vấp.

Cô vỗ vỗ mặt của mình, cũng không biết là say rượu hay vui sướng, cô cảm thấy bây giờ ấm áp lắm. Chung Định đang nói gì đó với Kiều Lăng, cô ngẩng đầu lên đợi hắn nói xong, liền hỏi, “Chung tiên sinh, có phải em say rồi không?” Có phải là sau khi tỉnh rượu rồi, phát hiện đây thật sự là một giấc mơ?

Chung Định thấy cô cười ngây ngốc, thế nên gật đầu, “Ừm, say rồi.” Hắn không quên, sau khi say cô sẽ trở nên đặc biệt đáng yêu.

Nghe thế, cô ngẩn ngơ. Qua mấy phút đồng hồ, cô chớp chớp mắt, bắt lấy ngón tay của hắn, từng ngón từng ngón móc lấy, “Có đau không?”

“Nói thừa.” Hắn liếc cô một cái.

Cô tiếp tục móc, “Em không đau.” Cho nên cảnh tươi đẹp ban nãy là mơ sao.

“Ngón tay của anh, tất nhiên là em không đau.”

http://tieulun.hopto.org

Cô giơ tay hắn lên cao, huơ huơ trước mặt hắn, “Đây là… mấy vậy?”

“Hai.”

“Đây là…. Năm…” Cô tách bàn tay của hắn ra.

“Hai.”

Cô dán mắt vào tay hắn, đếm từng ngón từ ngón cái đến ngón út, “Một hai ba… bốn năm…” Sau đó cô lại đến ngược từ ngón út lên ngón cái, “Một hai… ba bốn năm…”

Chung Định dứt khoát giao tay trái của mình cho cô vọc, “Em từ từ tự đếm đi.”

Cô thật sự đếm lại từ đầu.

Trần Hành Quy ở bên nghe được những lời đối thoại qua lại này, bật cười thành tiếng.

Anh ta chỉ gặp qua Hứa Huệ Chanh hai ba lần, trong ấn tượng, cô khúm na khúm núm, không thích nói chuyện. Cái hôm ở Sách Lan Câu, thái độ của cô hoàn toàn là nặng nề như chết, mà nay, ánh mắt cô nhìn Chung Định, lại tràn đầy tình cảm, sáng ngời rực rỡ.

Trần Hành Quy nhìn về phía Chung Định.

Anh cùng Chung Định từ tiểu học đã chơi chung với nhau, quen biết gần 20 năm, nhưng vẫn chưa từng nhìn thấy Chung Định dùng ánh mắt thương yêu nhường thế để nhìn một người phụ nữ.

Lịch sử tình trường của Chung Định, hoàn toàn trắng bóc.

Hồi cấp hai, có một nữ giáo viên cực kỳ chiếu cố hắn. Lúc đó hắn đương tuổi dậy thì, thế nào ngỗ nghịch thì cứ làm như thế đó. Một buổi tối, sau lớp phụ đạo ngoại khóa, hai người đã quấn lấy nhau.

http://tieulun.hopto.org

Loại chuyện này, có lần thứ nhất ắt sẽ có lần thứ hai, hắn lại đương lúc mới bắt đầu được "ăn mặn", tất nhiên có cơ hội thì cứ tiến tới.

Sau này đoạn phim bị lộ ra, Chung Định liền nổi lòng nghi ngờ. Hắn không có sở thích quay phim, cho nên đây chính là việc làm của người còn lại. Thế nhưng, chẳng ai tin tưởng hắn, lập trường của xã hội đều đứng về phía nữ giáo viên kia. Hắn trở thành kẻ bị dư luận chỉ trích.

Chung gia đã tốn hết một mớ tiền để đẩy nữ giáo viên đó đi. Ai ngờ được, bởi vì báo chí mặc sức tô vẽ, sự tình trở nên cực kỳ ồn ào. Công ty gia tộc của Chung thị, những bên liên đới đều bị đủ loại chèn ép.

Trong lòng Chung Định hiểu rõ, đó chẳng qua chỉ là một cái bẫy sắc dục. Lúc đó hắn cũng không quá mất mát. Đại khái bởi vì, hắn không yêu thích nữ giáo viên kia.

Sau này, hắn bị cấm túc mất hai tháng.

Sau này nữa, đối với thứ mỹ sắc này, hắn đề phòng rất nặng.

Những người phụ nữ nói yêu hắn, thật ra có rất nhiều, thế nhưng trước giờ chưa có một người phụ nữ nào tình nguyện thật sự tìm hiểu về hắn. Ngay cả Điền Tú Vân, cũng bởi vì vẻ ngoài tự phụ ngông cuồng của hắn mà chùn bước.

May sao, Chung Định đã gặp được Hứa Huệ Chanh.

Lúc bữa tối kết thúc, Hứa Huệ Chanh đã rất buồn ngủ rồi. Cô nửa vịn lấy tay của Chung Định, ra khỏi phòng bao.

Chung Định vỗ nhẹ lên mặt cô, "Em uống nhiều thế làm gì?"

Cô cười hi hi, "Em vui…"

"Cho nên em hai."

(Hai ở đây có nghĩa là ngốc)

Cô quấn lấy cánh tay của hắn, “Chung tiên sinh… em nói anh biết…”

Hắn xen vào, “Có chuyện gì về rồi hẵng nói sau.”

Hứa Huệ Chanh gật đầu, vội vàng bước một bước lớn, kết quả cô bị loạng choạng.

Chung Định kịp thời đỡ được cô.

Cô mượn sức của hắn đứng dậy, vẫn cười, “Có anh ở đây, không ngã được.”

Chung Định giúp cô mặc áo khoác lên, quấn khăn quàng lại, sau đó khom lưng bế phổng cô lên.

Mới đầu Hứa Huệ Chanh giật nảy cả mình, sau khi phản ứng lại, cô chủ động vươn tay ôm lấy cần cổ của hắn, “Chung tiên sinh, chúng ta phải trở về rồi à?”

Chung Định cúi người hôn lên trán cô, “Ừm.”

Chiếc răng khểnh nhỏ của cô lộ ra, tựa sát vào vòm ngực hắn, lẩm bẩm nói, “Đi về động phòng.” Như thế bọn họ sẽ là vợ chồng rồi.

Câu này cô nói rất khẽ, nhưng hắn nghe được, thế nên hắn cười cong cả mắt.

Nửa đường về, Hứa Huệ Chanh ngủ say mất. Chuyện sau đó, cô mơ mơ hồ hồ.

Cô chỉ nhớ được, hai người họ đã trở về động phòng. Chính là ở trong cái hồ nước ấm áp đó. Lúc bắt đầu, cô rất sợ, sau đó hắn ôm lấy cô khẽ khàng vỗ về, hắn còn nói một câu ____

“Anh xin lỗi.”

http://tieulun.hopto.org

------oOo------

Chương 66

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh lấy cái đêm say rượu này làm ngày kỉ niệm quan trọng nhất.

Ngày hôm sau, Chung Định tiếp tục đưa cô đi ngâm dược trì.

Liên quan đến tác dụng của việc tắm ngâm nước thuốc, lần một lần hai trải nghiệm, cô không thấy có cảm giác gì quá lớn.

Ngược lại, Chung Định lại nhận được một gợi ý, hắn dự định làm một cái ở nhà, phối hợp vài dược liệu tốt, hy vọng là có thể cái thiện thể chất sợ lạnh của cô.

Dạo trước Hứa Huệ Chanh đã nhìn ra, cá tính của Chung Định tuy rằng lạnh nhạt âm độc, nhưng có một loại săn sóc khác biệt. Cho đến nay, hắn chưa từng nói với cô những lời như yêu thích, thế nhưng nói hay không nói, thì tâm ý của hắn đã rất rõ ràng.

Các mục hoạt động ở nhà khách này rất nhiều.

Cô không giỏi về vận động, thứ có thể chọn chỉ có chạy bộ, đạp xe đạp. Mà mấy món này, ở trong phòng gym ở nhà Chung Định là có thể làm được.

Thể lực của Hứa Huệ Chanh mấy năm gần đây không được tốt lắm, cách hai ba bữa lại bị đánh, khiến cho thân thể của cô dần dần bị hao tổn, rất dễ mệt mỏi. Cũng may là mấy năm trước đó, lúc ở quê cô làm việc nhà nhiều, đã đặt được nền móng cho sức khỏe. Nếu không, cô đã ngã quỵ từ sớm rồi.

Hứa Huệ Chanh cực thích nhà khách này, rất yên tĩnh, rất thanh nhã.

Chung Định đã đồng ý cùng cô ở đây đón lễ tình nhân.

Ai ngờ, vào tối ngày 13, Chung gia gọi điện thoại đến. Trợ lý của Chung lão

thái gia thông báo cho Chung Định biết trưa ngày mai cùng Thẩm Thung Nhạn đi chọn nhẫn đính hôn.

“Ngày mai?” Mặt Chung Định nhăn lại.

“Thưa vâng.” Giọng của trợ lý cung cung kính kinh, “Là ngài chủ tịch dặn dò.”

Chung Định rất hờ hững, “Không rảnh.”

“Tôi sẽ báo cáo đúng sự thật với ngài chủ tịch.”

Chung Định hừ một tiếng, cúp điện thoại.

Một tiếng đồng hồ sau, lại có người gọi đến.

Vào chiếc điện thoại màu trắng kia.

Lúc tiếng chuông điện thoại vừa vang lên, sắc mặt của Chung Định lướt qua một tia u ám. Cuối cùng, hắn cũng cầm điện thoại lên, ra ngoài ban công nghe điện.

Hứa Huệ Chanh bước ra từ phòng tắm, nhìn thấy bóng lưng của hắn, cô cười cười. Rồi cô co mình ngồi vùi trong ghế sofa xem tivi.

Cuộc điện thoại này Chung Định nói chuyện khá lâu, lúc bắt đầu hắn có chút phân tâm, sau đó hắn quay đầu nhìn thấy người con gái ở trên ghế sofa, vào lúc này, hắn đã hoàn hồn lại. Hắn nói với đầu dây bên kia, “Cô cả, cháu biết rồi. Ngày mai cháu sẽ đi chọn nhẫn với vợ chưa cưới.”

Sau đó không biết đối phương nói một câu gì, hắn trầm mặc.

Đợi đối phương cúp máy, hắn thu chiếc điện thoại lại, nhìn vào màn đêm đặc quánh ở bên ngoài.

Hứa Huệ Chanh ở trong phòng thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía ban công.

http://tieulun.hopto.org

Hắn đứng mãi ở nơi đó, ngay cả tư thế cũng không đổi.

Cô nhìn thời tiết giá lạnh bên ngoài, còn hắn chỉ mặc quần áo trong nhà, thế là cô vội bước vào phòng lấy áo khoác, sau đó bước đến kéo cửa ban công, gọi hắn, “Chung tiên sinh, bên ngoài lạnh, anh mặc thêm cái áo khoác đi.”

Chung Định không quay đầu lại.

Cô không khỏi cảm thấy quái lạ, khẽ khàng bước qua khoác lên dùm hắn.

“Bây giờ tôi là ai.”

Hắn bất ngờ thốt ra một câu, khiến cô kinh hãi. “Anh không phải Chung tiên sinh sao?” Cô còn chú ý thấy rằng, chiếc điện thoại hắn đang cầm, có màu trắng, là chiếc điện thoại dùng số của Kiều Diên.

Chung Định cười cười, xoay đầu lại, “Ôm anh đi.”

Hứa Huệ Chanh lập tức ôm lấy hắn.

Hắn hôn lên xoáy tóc của cô.

Cô ôm lấy hắn thật chặt, chỉ sợ hắn biến thành Kiều Diên. Mà cô thì, chẳng muốn gặp lại Kiều Diên một chút nào cả.

Cũng may, Chung Định vẫn là Chung Định, hắn ôm lấy cô bước vào trong phòng, “Nhiệt độ cơ thể của em còn thấp hơn anh, sao mà không mặc thêm quần áo vào.”

“Em mới tắm xong, rất ấm.” Nhưng mà ở ngoài ban công bị cóng rồi.

Hắn đặt cô xuống giường, bản thân hắn thuận thế cũng nằm xuống. “Ngày mai chúng ta đi về.”

“Hả?” Cô hơi ngạc nhiên.

“Trong nhà có lệnh, trưa ngày mai anh có việc phải ra ngoài một chuyến.” Rốt cuộc là chuyện gì, cuối cùng Chung Định vẫn chọn giấu kín.

Hứa Huệ Chanh gật gật đầu. Cô và hắn ngày nào cũng ở cùng nhau, cho nên cái ngày 14 tháng 2, cô không so đo gì nữa. Hơn nữa, thứ cô luôn canh cánh trong lòng, trái lại, lại chính là chuyện hôn sự của hắn.

Liên quan đến chuyện đính hôn, Hứa Huệ Chanh còn để bụng hơn Chung Định nhiều. Cách buổi lễ đính hôn của hắn, càng ngày càng gần. Đôi khi nhớ đến, cô lại cảm thấy không mấy thoải mái, thế nhưng chuyện này cũng đành chịu. Gia thế của hắn như thế này, đã định trước là phải môn đăng hộ đối rồi. Trước đây một tháng, cô còn từng nghĩ đến chuyện sẽ tặng cho hắn một món quà mừng. Mà nay, cô nào có thể tặng được.

Sự mất mát của Hứa Huệ Chanh không kéo dài quá lâu, cô lại nở nụ cười. Cô không tham lam, việc cô có thể ở chung với Chung Định, đã là rất may mắn rồi. Quà mừng đính hôn không tặng được, thì cô vẫn có thể tặng quà mừng lễ tình nhân cho hắn.

Sáng sớm ngày lễ tình nhân, Chung Định và Hứa Huệ Chanh liền rời khỏi nhà khách.

Hắn đi qua bãi đậu xe lấy xe, còn cô thì đứng đợi ở đầu đường.

Chỉ một lát sau, Triệu Phùng Thanh cũng đã ra ngoài. Cô nàng khoác một chiếc áo khoác dạng cape, chân mang đôi boot cổ ngắn cao gót, để trần một đôi chân thon dài.

Ánh nhìn của Hứa Huệ Chanh không thể nào cưỡng lại sức quyến rũ từ đôi chân đẹp tuyệt của Triệu Phùng Thanh. Cô nảy sinh cảm giác ngưỡng mộ, nếu như cô cũng có thể có những đường cong như thế, cùng khả năng chịu lạnh, thì tốt biết mấy.

Nhìn thấy Hứa Huệ Chanh, Triệu Phùng Thanh mở miệng cười, sau đó thì đi hướng ra bên ngoài.

Hứa Huệ Chanh lễ độ cười đáp trả.

Sau khi lên xe không bao lâu, Hứa Huệ Chanh đã bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Tối qua Chung Định phát tiết đến là hăng, cô bị hành đến mức phải lên tiếng xin tha. Nhưng hắn nghe thấy tiếng van xin của cô, thì lại càng mãnh liệt hơn.

Chiếc xe Chung Định lái hôm giao thừa, mùng một đã được kéo đến trung tâm sửa chữa, sau đó thì hắn không để ý đến nữa.

Mấy ngày xuân ra ngoài du lịch, bên trung tâm sửa chữa gọi điện đến, báo rằng xe đã sửa xong rồi, lúc nào qua lấy cũng được.

Chung Định trả lời rằng, “Không vội.”

Hôm nay, hắn tâm huyết dâng trào, bèn kêu bên trung tâm bảo trì mang xe qua trước 1 giờ trưa nay.

Nhân viên sửa chữa đã bảo trì xe kỹ càng, lúc đến nhà ký phiếu, anh ta nói, “Chung tiên sinh, lốp xe của anh bị dính đinh lại là chuyện may. Đường dầu của xe có vấn đề, nếu chạy thêm 5, 6 dặm nữa, không chừng sẽ tự bốc cháy.”

“Ồ?” Chung Định để lộ ra một tia cười, “Vậy thật sự là nhờ họa mà được phúc rồi.”

Hắn trực tiếp lái chiếc xe sau khi đã được bảo trì, đi đến tiệm trang sức mà Chung lão thái gia đã căn dặn.

Không khí ngày lễ nhuộm hồng đường phố, nơi nào cũng đầy các loại quà tặng, đồ trang sức thành đôi thành cặp.

Thời Chung Định còn đi học, đến những ngày thế này, đám nữ sinh đều gửi cho hắn từng đống, từng đống quà tặng. Hắn chẳng thèm những thứ đó. Sau này, tính cách xấu xa của hắn dần dà bị lan truyền, đám nữ sinh cũng rút lui sạch sẽ.

http://tieulun.hopto.org

Nếu như là năm nay, hắn lại muốn cùng Hứa Huệ Chanh đi dạo dạo phố phường. Chắc cô cũng chưa từng tận hưởng ngày lễ này.

Từ sáng sớm Thẩm Thung Nhạn đã đến đợi ở cửa tiệm. Hôm nay cô nàng làm tóc xoăn, còn nhuộm hơn nửa phần tóc thành màu hồng phấn, để phối hợp với cách ăn mặc, trang điểm sặc sỡ và khoa trương của mình, trông vô cùng xinh đẹp.

Chung Định vừa bước vào cửa đã nhìn thấy cô nàng.

Cô đang cúi đầu nhìn bản mẫu, bên này lật lật, bên kia mở mở, dường như chẳng hài lòng cái nào.

Chủ cửa hàng cung kính một câu, “Chung tiên sinh, hoan nghênh ngài đến.”

Thẩm Thung Nhạn ngẩng đầu nhìn qua, đôi mắt đẹp xoay chuyển, cùng với ánh mắt của Chung Định giao nhau trong không trung. Cô nàng gập tập bản mẫu lại, chăm chú nhìn khuôn mặt của hắn, thâm tình nói, “Hôn Phu tiên sinh, em mỏi mắt trông chờ, anh cuối cùng cũng đã xuất hiện. Hôm nay anh vẫn cao quý lạnh lùng trước sau như một, thật khiến em mê mệt đến chết mất thôi.”

Con ngươi đen như mực của Chung Định nhìn không ra chút tình cảm gì, “Cô là ai?”

Cô nàng đau lòng, “Thật không ngờ hình tượng mới của em lại che lấp đi đôi mắt của Hôn Phu tiên sinh.”

“Hình tượng mới?” Hắn cười giễu cợt, “Là chim trĩ hay là gà tây?”

“Đây chính là thứ thường được gọi, rằng đánh là yêu, mắng là thương, chế nhạo lập lờ là tình cảm chân thật.” Thẩm Thung Nhạn cười khanh khách, “Tình yêu của Hôn Phu tiên sinh đối với em, từng câu từng chữ đều khiến em rất cảm động.”

Chung Định cười nhạt, “Tôi nghĩ đợi đến sau khi chúng ta kết hôn, cô chắc sẽ

còn cảm động hơn nữa.”

“Mỏi mắt mong chờ.” Cô nàng chớp chớp mắt, “Chỉ mới tưởng tượng đến cuộc sống vợ chồng hạnh phúc của chúng ta, em cũng đã ngây ngất rồi.”

Hắn hừ khẽ, “Không phải chọn nhẫn sao? Tôi chỉ có 20 phút thôi.”

Cô nàng lại khen ngợi, “Thật vui quá, Hôn Phu tiên sinh của em là một thanh niên ưu tú trăm công ngàn việc.”

“Quá khen.”

Chủ cửa hàng dẫn Chung Định và Thẩm Thung Nhạn qua khu vực thượng khách. Đường đi là một hành lang triển lãm khoảng chừng 10 mét, hai bên trưng bày các mẫu mã mới.

Thẩm Thung Nhạn thỉnh thoảng dừng bước, chăm chú thưởng thức.

Chung Định thì luôn nhìn thẳng.

Khi sắp đi hết hành lang, cô nàng dừng bước chân, ngắm nhìn một đôi nhẫn tình nhân phiên bản giới hạn, “Hôn Phu tiên sinh, anh qua đây xem cái này nè, lóa mắt rực rỡ, hoàn toàn là vì đôi vợ chồng tuấn nam mỹ nữ chúng ta mà thiết kế ra mà.”

Chung Định liếc mắt nhìn sang, nhưng không có cùng gu thẩm mỹ với Thẩm Thung Nhạn. Sự chú ý của hắn tập trung vào một cặp nhẫn ở trên một ô.

Đó là kiểu dáng giản lược khỏe khoắn, khiêm tốn chứ không hề xa hoa.

Khoảnh khắc ấy, trong đầu hắn lướt qua hình ảnh ngón tay của Hứa Huệ Chanh. Ngón tay trăng trắng, hơi có thịt.

Thẩm Thung Nhạn quay đầu nhìn hắn, sau đó thuận theo ánh mắt của hắn, cô nàng cũng nhìn về phía hai chiếc nhẫn đó, khẽ cười nói, “Hôn Phu tiên sinh không phải giản dị đến thế đấy chứ?”

Chung Định không thèm để ý cô nàng, hắn thu hồi ánh mắt, xoay người đi về phía trước.

Sau khi Chung Định rời khỏi không bao lâu, Hứa Huệ Chanh cũng ra ngoài.

Cô và hắn đã hẹn nhau, tối nay sẽ ra nhà hàng dùng bữa. Cô muốn tặng cho hắn một món quà mừng lễ tình nhân.

Những ngày này, ăn mặc đi lại cô đều tiêu tiền của hắn, mà phần tiền thiếu hắn khi trước, cô cũng chưa trả được thêm phần nào. Hắn còn đưa cho cô một tấm thẻ phụ, nói đó là tiền tiêu vặt của cô. Lúc ra khỏi nhà, trên cơ bản cô luôn có hắn đi cùng, cho nên cũng chưa hề dùng đến tấm thẻ kia.

Hứa Huệ Chanh đi dạo quanh mấy cửa hàng, không nghĩ ra được có thể tặng thứ gì.

Nếu là quần áo, thì tủ áo của hắn thành hàng thành dãy, hơn nữa đều là hàng đặt may thủ công. Còn về trang sức, hắn trước nay lại không đeo. Đồng hồ, cô thấy hắn thường hay thay đổi kiểu dáng, chắc rằng cũng chẳng hiếm lạ gì đồ cô tặng.

Đột nhiên cô nghĩ đến, bên người hắn có mang theo một thứ, luôn luôn cố định.

Chính là chiếc bật lửa kia.

Hứa Huệ Chanh đi qua đi lại giữa các cửa hàng đồ hiệu, nhìn không mục đích. Đối với quà cáp, cô vẫn chưa tìm ra manh mối gì. Cho đến khi bước vào một cửa tiệm, cuối cùng thì cô cũng đã biết mình có thể tặng món quà gì rồi.

Cửa hàng này có một chiếc mặt dây chuyền nam giới hình hoa Sơn Trà chạm rỗng.

Hoa Sơn Trà.

Đóa Sơn Trà bé nhỏ của Chung Định.

Hứa Huệ Chanh không tự chủ nhoẻn miệng tươi cười.

Cô cà thẻ ngân hàng của mình, đây là món quà mà cô tặng cho Chung Định. Cô có phần nôn nóng chờ mong, muốn biết khi nhận được món quà này hắn sẽ có vẻ mặt thế nào, đôi mắt của hắn liệu có sáng lấp lánh lên không nhỉ?

Thẩm Thung Nhạn chọn nhẫn rất lâu, một chốc thì cô nàng chê kim cương không đủ lớn, chốc khác lại chê kiểu dáng không đủ lộng lẫy.

Chung Định ở bên cạnh như không liên quan đến mình, không phát biểu ý kiến gì.

Nhân viên cửa hàng có thể ngửi ra được bầu không khí kỳ lạ giữa đôi vợ chồng chưa cưới này, cô rất kiên nhẫn, giới thiệu từng món theo yêu cầu của Thẩm Thung Nhạn.

Thẩm Thung Nhạn tán thưởng ngón tay giữa bàn tay trái của mình, “Tuyệt hảo, ngón ngọc thon dài, đúng là đeo kiểu dáng nhẫn gì cũng đẹp.” Cô nàng liếc mắt nhìn ngón tay của Chung Định, khớp ngón rõ ràng, xinh đẹp thuôn dài, cô nàng rất hài lòng, “Hôn Phu tiên sinh quả nhiên rất xứng đôi với em.”

Chung Định nhìn nhìn đồng hồ, nhắc nhở, “Còn năm phút, nếu như cô không chọn được nữa thì tự tính tiền.”

Cô nàng hít sâu một hơi, “Em không đem bóp tiền.”

“Bốn phút.”

Cô nàng sắp khóc đến nơi rồi, “Làm gì có chuyện mua nhẫn đính hôn mà bên nhà gái phải bỏ tiền ra chứ. Anh… đồ keo kiệt!”

“Tự mình trả tiền.” Chung Định ném lại một câu, xoay người bước ra ngoài.

Thẩm Thung Nhạn móc khăn tay ra, lau lau nước mắt của mình, sau đó xoay qua kể lể với nhân viên cửa hàng, “Số tôi khổ quá đi, yêu phải một người keo kiệt bủn xỉn.”

Nụ cười nghề nghiệp của cô nhân viên sắp sửa duy trì không nổi nữa rồi.

“Trời xanh ơi, đất dày hỡi.” Thẩm Thung Nhạn đập tay xuống mặt quầy, “Anh ta tiêu cả đống tiền cho con tiểu tam kia, mà ngay cả tiền ăn uống cũng không cho con. Bây giờ cuộc hôn nhân này của con, ai có thể đến làm chủ công bằng chứ.”

Cô nhân viên hoảng hốt vội vàng thu dọn mớ nhẫn trên quầy, sợ rằng Thẩm Thung Nhạn cứ đập thế này sẽ rớt xuống đất mất.

Chung Định nghe thấy tiếng của Thẩm Thung Nhạn càng lúc càng xa, sắc mặt hờ hững.

Hắn đi qua hành lang, mắt lại hướng về phía cặp nhẫn đơn giản kia.

Sau khi ra khỏi tiệm trang sức, hắn trực tiếp đi thang máy xuống bãi đỗ xe dưới đất. Còn rất lâu mới đến thời điểm dùng bữa tối, hắn dự tính đưa Hứa Huệ Chanh ra ngoài dạo phố.

Chung Định gửi tin nhắn cho cô.

Cô nói mình cũng đã ra ngoài rồi, hơn nữa vừa hay cũng ở tòa nhà đó.

------oOo------

http://tieulun.hopto.org

Chương 67

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi mua được quà, Hứa Huệ Chanh liền dự định rời khỏi cửa tiệm.

Cô không nhớ được đường, lượn hết hơn nửa vòng lớn, cô đi đến phía bên thang máy ngắm cảnh.

Trùng hợp như thế, cô đã đụng phải Thẩm Thung Nhạn vừa mới chọn nhẫn xong.

Sau khi liếc nhìn một cái, Hứa Huệ Chanh không hề nhận ra đó là Thẩm Thung Nhạn.

Ngược lại, là Thẩm Thung Nhạn chú ý thấy Hứa Huệ Chanh, cô nàng nở nụ cười trước tiên, "Ôi cha cha."

Câu này vừa thốt ra, Hứa Huệ Chanh đã cảm thấy vô cùng quen thuộc. Cô quay lại nhìn Thẩm Thung Nhạn. Dáng vẻ sặc sỡ phô trương như thế, quần áo kiểu tóc kỳ quái hiếm thấy, cô lập tức nhận ra được đây là ai.

Thẩm Thung Nhạn cười, "Đây không phải là cô tiểu tam ác độc mà Hôn Phu tiên sinh bạc tình phụ nghĩa đang giấu ở bên ngoài đây sao?"

Hứa Huệ Chanh lộ vẻ thảng thốt, "Thái Mỹ tiểu thư."

"Chính là tại hạ." Thẩm Thung Nhạn ưỡn thẳng ngực, "Thế nào? Hôn Phu tiên sinh của tôi lúc này lại không ở bên cạnh cô sao?"

"Ừm…"

"Nói cho cùng, anh ta vẫn là kẻ bạc tình." Thẩm Thung Nhạn thay đổi giọng điệu, ai thán nói, "Cô tưởng cô không dùng đến thủ đoạn nào hết thì có thể nắm chặt anh ta ư? Thật quá ngây thơ."

Hứa Huệ Chanh không lời chống đỡ.

http://tieulun.hopto.org

“Vào lúc này vẫn là để tôi phải ra tay.” Thẩm Thung Nhạn đột nhiên chỉ về phía một căn tiệm không xa, “Bánh ngọt ở tiệm đó thật sự rất ngon.”

Hứa Huệ Chanh nhìn theo hướng đó, chỉ nhìn thấy một đống từ tiếng Anh.

“Tình Địch tiểu thư, cô cướp Hôn Phu tiên sinh của tôi, có phải là nên mời tôi ăn bánh ngọt để xin lỗi không.” Lời này Thẩm Thung Nhạn nói cực kỳ hùng hồn.

Mỗi lần nói chuyện với Thẩm Thung Nhạn, Hứa Huệ Chanh đều không theo nổi suy nghĩ của đối phương, nhưng mà nếu mời ăn bánh ngọt thì cô rất vui lòng.

Hai người vừa gọi xong món, đặt mông xuống ghế thì Chung Định gọi điện thoại đến.

Hứa Huệ Chanh giải thích một chút mình đang ở nơi nào, sau đó cô hạ thấp âm lượng, “Em gặp được Thái Mỹ tiểu thư…”

Thẩm Thung Nhạn ở bên cạnh nghe thấy, mắt cười trong veo. Cô nàng gẩy quả mâm xôi trên bánh xoay vài vòng.

“Ai?” Chung Định căn bản nhớ không ra có một người phụ nữ tên “Thái Mỹ” từng xuất hiện.

“Vợ chưa cưới của anh.” Hứa Huệ Chanh cúi đầu nhìn bánh ngọt, âm lượng càng thêm thấp.

Giọng điệu của Chung Định thoắt lạnh, “Để ý cô ta làm cái gì, cô ta là một đứa thần kinh.”

“Em mời cô ấy ăn bánh ngọt…”

“Em ở lầu mấy?” Hắn lười nói tiếp, trực tiếp xoay người trở về, “Ở tiệm nào?”

Hứa Huệ Chanh nói xong số tầng vào tên cửa hàng, sau đó thì Chung Định cúp máy.

Thẩm Thung Nhạn đặt chiếc nĩa nhỏ xuống, lấy từ trong túi xách ra một tấm thiếp mời, đưa qua nói, “Tình Địch tiểu thư, đây là ngày mà tôi và Hôn Phu tiên sinh kết nghĩa vợ chồng, hy vọng cô có thể tham dự.”

Vẻ mặt của Hứa Huệ Chanh trong một thoáng đông cứng lại.

Thẩm Thung Nhạn tiếp tục cười đắc ý, “Cái chiêu mà năm ngoài tôi đã dâng, không biết cô đã hành động chưa.”

Đương nhiên là chưa rồi.

Hứa Huệ Chanh vốn không dự định quấy rối hôn sự của Chung Định. Hai tay cô nhận lấy tấm thiệp, khi mở ra, tên của Chung Định và Thẩm Thung Nhạn xếp thành hành khiến mắt cô đột nhiên đau nhói.

“Cô nhất định phải đến.” Thẩm Thung Nhạn chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói, “Đến lúc đó, thú vị lắm đấy.”

Hứa Huệ Chanh miễn cưỡng cười một cái. Sau khi gập tấm thiệp lại, cô đặt nó sang một bên.

Thẩm Thung Nhạn nếm một miếng bánh ngọt, phát ra một tiếng ưm thật dài, “Hôn Phu tiên sinh từng nói với cô về tình hình trong nhà chưa?”

“Chưa…” Cả cô và Chung Định đều không thích nói về quá khứ.

“Vậy thì cô càng phải tham gia lễ đính hôn của chúng tôi rồi. Cái này gọi là: biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng.” Thẩm Thung Nhạn cười thâm ý, “Nếu như cô thật sự muốn cùng Hôn Phu tiên sinh mãi mãi bên nhau, thì nhất định không thể nào bị động được.”

Hứa Huệ Chanh sửng sốt giương mắt nhìn Thẩm Thung Nhạn.

Thẩm Thung Nhạn mím môi cười, “Không biết Tình Địch tiểu thư còn nhớ

việc tôi đã từng nói, liên quan đến việc tính tình của Hôn Phu tiên sinh thay đổi thất thường hay không?”

Hứa Huệ Chanh gật đầu.

“Tôi có một ước mơ.” Tư duy của Thẩm Thung Nhạn lại thay đổi, cô nàng hăng hái nói, “Sau này tôi nhất định sẽ là ảnh hậu quốc tế.”

“… Chúc cô thành công.”

“Ahahaha, đợi tôi có được kỹ năng diễn xuất xuất quỷ nhập thần của Hôn Phu tiên sinh thì nhất định sẽ vạn người chú mục, thành sao lớn thế giới.” Vẻ mặt của Thẩm Thung Nhạn ngây ngất, “Tôi và anh ta ấy à, ảnh đế ảnh hậu, như đôi chim liền cánh, ở trong thế giới điện ảnh hô phong hoán vũ, biến chuyển phong vân.”

“Đợi đã…” Hứa Huệ Chanh cảm thấy bản thân đã nắm bắt được gì đó.

“Tất nhiên, nếu như Tình Địch tiểu thư muốn có chữ ký của tôi, thì tôi sẽ không cho đâu.”

“Không lấy chứ ký…” Hứa Huệ Chanh phất phất tay, cô chỉ chú ý đến câu nói trước của Thẩm Thung Nhạn, “Kỹ năng diễn xuất của anh ấy giỏi?”

“Đó là đương nhiên rồi.” Thẩm Thung Nhạn đắc ý, giống như Chung Định đã trở thành thứ để cô nàng khoe mẽ vậy, “Nếu không làm sao mà diễn vai em trai anh ta giống như vậy được.”

Hứa Huệ Chanh lờ mờ cảm thấy có gì không đúng.

Thẩm Thung Nhạn tiếp tục nói, “Diễn đến mọi người đều bị anh ta lừa.”

Hứa Huệ Chanh bối rối. Câu nói này của Thẩm Thung Nhạn nhóm lên trong cô một suy đoán kỳ lạ. Sự tồn tại của Kiều Diên có phải là tất cả mọi người đều biết đến, nhưng đều cho rằng là Chung Định đang diễn kịch.

Nhưng mà, dáng vẻ đó sao có thể là diễn kịch được?

Cô còn nhớ, hắn từng hỏi đối tượng của nụ hôn đầu của cô là ai. Nếu như hắn thật sự giả vờ, thì hắn phải biết được đó chính là mình chứ.

“Tình Địch tiểu thư, sắc mặt của cô không tốt lắm.” Thẩm Thung Nhạn rất quan tâm, giọng điệu lại mang theo phần đau buồn thương xót, “Có phải là đêm qua buông thả quá độ rồi không.”

Hứa Huệ Chanh hoàn hồn lại, trực tiếp phớt lờ nửa câu nói sau, cô hỏi, “Anh ấy… tại sao phải diễn kịch?”

“Tôi không biết, tôi chỉ nghe nói lại thôi. Cô biết cái tên Nam Phụ tiên sinh đáng ghét đó chứ, chính là hắn ta nói đấy.” Để phủi sạch quan hệ với Nam Phụ, Thẩm Thung Nhạn bổ sung thêm một câu, “Tôi phải nói rõ, tôi chẳng muốn nghe đâu. Cực kỳ chán ghét.”

“…”

“Về nguyên nhân này, tôi nghĩ như thế này. Hôn Phu tiên sinh ngấp nghé bạn gái của em trai anh ta, cho nên, cố ý đóng giả thành người em đã chết, để triệt để chiếm trọn em đâu.” Thẩm Thung Nhạn nói xong đột nhiên vỗ bàn một phát, “Thật sự là phát rồ.”

Vào cái đêm Hứa Huệ Chanh và Chung Định thiết lập quan hệ nam nữ, hắn từng nói, hắn chưa từng yêu ai. Cho nên câu nói này của Thẩm Thung Nhạn, Hứa Huệ Chanh chỉ tạm thời để đó.

Hứa Huệ Chanh nghĩ là, có lẽ Chung Định chịu đựng không nổi sự thật rằng em trai mình đã mất, cho nên mới biến ra một cái tôi khác.

Sau đó, so với phỏng đoán về nguyên nhân sự việc, cô càng quan tâm đến một vấn đề khác.

Tại sao mọi người đều nghĩ là hắn đang diễn kịch chứ?

Ý tứ trong lời nói của Thẩm Thung Nhạn rất rõ ràng, thật ra tên Nam Phụ của cô nàng biết được Chung Định có lúc sẽ biến thành Kiều Diên, nhưng lại

không liên tưởng đến một chứng bệnh nào đó.

Hứa Huệ Chanh chưa kịp suy nghĩ tỉ mỉ thêm, Chung Định đã gọi điện tới.

“Anh ở trước cửa, ra đây.”

Cô ừm một tiếng, sau đó vội vàng cất tấm thiệp mời kia lại, nhét vào trong giỏ xách, “Thái Mỹ tiểu thư, tôi có việc phải đi trước đây.”

“Đi nhanh thế à.” Thẩm Thung Nhạn mỉm cười, “Cám ơn bánh ngọt của cô, hy vọng cô chưa kịp hạ độc. Còn nữa, nhớ ngày 25 đó. Không gặp không về.”

Chung Định ở ngoài cửa tiệm, nửa dựa người vào lan can.

“Chung tiên sinh.” Hứa Huệ Chanh cười cười chạy tới.

Hắn nhàn nhạt, “Cô ta nói gì với em?”

“Thái Mỹ tiểu thư nói em cướp mất anh, muốn em mời cô ấy ăn bánh ngọt để đền tội.”

Khóe miệng hắn xệch xuống, “Thần kinh, đừng quan tâm cô ta.”

Cô cười cười.

Thời gian còn sớm, Chung Định bèn dắt Hứa Huệ Chanh đi dạo phố.

Hắn không thích phố xá ồn ào huyên náo, nhưng hắn biết, cô thích cùng hắn sóng vai hòa vào dòng người thế này.

Trên đường đi qua một ngã rẽ, Hứa Huệ Chanh phút chốc chợt nhớ đến gì đó. Cô kéo Chung Định lại, chỉ về con đường phía bên trái, “Chúng ta đi lối này đi.”

Chung Định liếc mắt nhìn cô, “Tùy em.”

Nơi cô chỉ, cách hội sở không xa.

Ở trước mặt cô, hắn sẽ cố ý tránh nói đến những chuyện liên quan đến hội sở. Như tin tức về Chu Cát Vũ, Chung Định chỉ dùng bốn chữ đơn giản “bản thân khó giữ” để qua chuyện.

Lúc này Hứa Huệ Chanh đang nghĩ đến không phải là hội sở, mà là cái tiệm lẩu sau khi cuộc thi hoa khôi kết thúc, cô và Kiều Diên đã gặp mặt. Cô nhìn khắp xung quanh, từ xa xa đã nhìn thấy bảng hiệu của tiệm, trái tim cô bắt đầu thấp thỏm không yên, ngập ngừng không biết có nên đề cập với Chung Định về chuyện đêm đó hay không.

Tiệm lẩu càng ngày càng gần, bước chân của cô lại càng lúc càng chậm.

Chung Định gần như kéo cô đi theo, đi được vài mét, hắn quay đầu lại, “Sao thế?”

“Chung tiên sinh…” Cô nhìn hắn, rồi lại nhìn về phía tiệm lẩu, “Tối này chúng ta đến đó ăn tối được không?”

Chung Định nhíu mày. Hắn ghét lẩu, ăn xong sẽ bị ám mùi khắp cơ thể. Hơn nữa, tiệm lẩu rất ồn ào.

“… Thôi bỏ đi.” Nhìn vẻ mặt của hắn, Hứa Huệ Chanh liền biết hắn không thích. “Hôm nay cái ngày lễ này, tiệm lẩu chưa chắc là còn chỗ. Vấn cứ đi nhà hàng ăn thôi.”

“Nếu như em muốn ăn món thập cẩm này, bữa sau chúng ta làm một bữa ở nhà vậy.”

Hứa Huệ Chanh gật gật đầu. Cô nhớ rằng Kiều Diên dường như không từ chối món lẩu, cho nên… Chung Định và Kiều Diên, chắc hắn không phải là giả vờ diễn kịch được.

Ngày 14 tháng 2, bên đường có rất nhiều các quầy sạp bán hoa hồng.

http://tieulun.hopto.org

Khí chất và tướng mạo của Chung Định, thu hút được rất nhiều ánh nhìn từ xung quanh. Một dì bán hoa cười đến là niềm nở, đi lên trước mời chào, “Mua hoa tặng cho bạn gái đi nào…”

Hắn quét qua một ánh mắt lạnh.

Nụ cười của dì kia cứng lại.

Chung Định nghiêng đầu hỏi Hứa Huệ Chanh, “Em có muốn hoa không?” Tuy hắn cho rằng những thứ đồ này chẳng có giá trị gì, nhưng nếu như cô thích, thì hắn có thể chiều theo.

Cô lắc lắc đầu, vội kéo hắn, “Chỗ này đông người quá, hay là chúng ta đi nhà hàng ngồi đi.”

Chung Định vốn chỉ quan tâm đến cô nên mới chọn đi dạo phố. Nếu như cô đã nói như vậy, thì tất nhiên hắn sẽ nghiêng về hướng khung cảnh yên tĩnh rồi.

Hứa Huệ Chanh nhìn những cô gái đi ngược hướng đang ôm lấy những bó hoa hồng cực lớn, nhưng lòng cô không có chút hâm mộ gì cả. Ngày nào của cô cũng là đang đón lễ tình nhân, cho nên cô không quan tâm đến những thứ vật chất này.

Trong nhà hàng thật sự rất yên tĩnh.

Bởi vì là ngày lễ, bài trí xung quanh đều tỏ ra vô cùng lãng mạn.

Hứa Huệ Chanh nhìn bình hoa trên bàn, miệng cô nhoẻn lên khoe ra chiếc răng khểnh.

Đó không phải là hoa hồng, mà là hoa sơn trà.

Có lẽ đây là sự ăn ý giữa cô và hắn.

Ánh đèn trong phòng bao lợt lạt, Chung Định cụp mi chọn món, bóng mờ của

hàng mày bóng mắt giao thoa với quầng sáng, anh tuấn vô vàng.

Cô chăm chú nhìn hắn, trong lòng tràn đầy tình ý.

Đợi đến khi phục vụ đóng cửa ra ngoài, Hứa Huệ Chanh mở túi xách ra, ánh mắt của cô dừng trên tấm thiệp hồng một giây, sau đó, hai tay cô cầm lấy hộp quà trong túi, khẽ khàng đặt lên trên bàn, đẩy về phía hắn.

“Chung tiên sinh, lễ tình nhân vui vẻ.”

Chung Định giương mắt, thần sắc trong thoáng chốc hiện lên vẻ vui mừng, sau thoáng đó lại khôi phục vẻ bình thường. Hắn lẳng lặng nhìn chiếc hộp kia, mắt mày ẩn ý cười.

Cuối cùng thì, hắn cũng không phải chỉ có mỗi một chiếc bật lửa rồi.

------oOo------

Chương 68

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chung Định siết chặt hộp quà, một lúc sau mới bóc giấy gói ra.

Hứa Huệ Chanh nhìn dáng vẻ không nói gì của hắn, chỉ đành tiếp tục giải thích, “Em không biết phải tặng thứ gì thì tốt… chưa từng tặng…”

Nói xong cô liếc nhìn hắn, hắn vẫn tỉ mỉ tháo gỡ, không hề nhìn cô một cái.

Cô thấp giọng nói, “Đi tìm rất lâu đấy…”

Chung Định mở hộp ra, nhìn mặt dây chuyền bên trong, vẫn không nói một lời.

Hứa Huệ Chanh thầm nghĩ, nếu muốn lấy được một lời cảm ơn của hắn, chắc hắn là vô vọng rồi.

Hắn cầm mặt dây chuyền lên, lật qua lật lại ngắm nhìn, ngón tay khẽ vuốt ve đóa hoa chạm rỗng kia, “Hoa Sơn Trà?”

“Đúng thế…” Cô cảm thấy ẩn ý của món quà này rất rõ ràng.

Chung Định một tay quơ lấy cô, nhẹ nhàng vén mái tóc rối loạn trên mặt cô lên, cười nói, “Tiểu Sơn Trà thật có lòng.”

“Anh…” Hứa Huệ Chanh hỏi rất dè dặt, “Thích không?”

“Ừm.”

Nhất thời cô cũng cười lên, “Vốn dĩ em còn muốn đi mua sợi dây chuyền nữa, thế nhưng tìm không thấy kiểu thích hợp.”

“Cứ như vậy là tốt lắm rồi.” Chung Định nắm chặt món quà, có một loại ảo giác ấm nóng trong lòng bàn tay, “Rất tốt.”

Khi Hứa Huệ Chanh nhìn thấy hắn bỏ mặt dây chuyền vào túi áo trong của áo sơ mi, cô càng thêm vui mừng.

Nơi đó để chiếc bật lửa của hắn.

Cô đã sớm biết, chiếc bật lửa đó đối với Chung Định mà nói, cực kỳ quan trọng. Mà nay, tâm ý của cô được hắn dùng thái độ đồng đẳng mà xem trọng.

Cô đã hài lòng thỏa dạ.

Liên quan đến cuộc liên hôn Chung Thẩm, Chung Định và Hứa Huệ Chanh đều tránh nhắc đến.

Thế nhưng trong lòng cả hai đều hiểu rõ.

Cô biết có những lúc hắn ra ngoài chính là vì việc đính hôn.

Ba ngày trước, một nhà thiết kế đích thân đến nhà, chuẩn bị đo người cho Chung Định để may lễ phục cho tiệc cưới.

Hứa Huệ Chanh mở cửa, nghe xong lý do đến nhà của người đó, nụ cười của cô lập tức trở nên gượng gạo. Theo phép tắc, cô mời đối phương vào nhà.

Nhưng mà Chung Định chẳng nói hai lời thì đã đuổi nhà thiết kế ra khỏi cửa.

Sau khi đóng sầm cửa lại, Chung Định quay đầu lại nói một câu, "Đây là nhà của chúng ta."

Hứa Huệ Chanh sửng người, lập tức hiểu được ý tứ trong lời hắn nói. Đây là nhà của hắn và cô, cho nên hắn chặn đứng hết những chuyện rối rắm phiền nhiễu ở tại bên ngoài cửa.

Nhà.

Cái từ này, cô đã trông mong mấy năm nay rồi. Thậm chí có một dạo cô đã hoàn toàn tuyệt vọng. Cô không nhớ được bản thân đã vượt qua những năm tháng đó như thế nào, cô chỉ muốn ghi nhớ kỹ hiện tại.

Cuối cùng, trợ lý của Chung lão thái gia gọi điện đến, mời Chung Định đến phòng làm việc của nhà thiết kế, hoàn thành nhiệm vụ lễ phục.

Chung Định không che giấu Hứa Huệ Chanh, tất nhiên Chung gia đều biết được sự tồn tại của cô. Chỉ là, đám đàn ông dọc ngang trong thương trường đó, đối với chuyện phong nguyệt ái tình đều đã nhìn quen mọi thứ quái lạ rồi, trước điều kiện tiên quyết là có thể bảo vệ được lợi ích, Chung gia đều không nhúng tay can thiệp.

Ngày đính hôn, tiết trời tương đối u ám, từ sáng sớm 4 giờ hơn đã bắt đầu có mưa phùn.

Hứa Huệ Chanh nửa đêm ngủ cảm thấy hơi lành lạnh, cô co người rúc về phía Chung Định. Trong lúc mơ màng, cô cảm thấy mình bị hắn kéo vào trong lòng.

Chẳng mấy chốc, cô lại say giấc nồng.

Khoảng thời gian này, chất lượng giấc ngủ của cô rất tốt.

Buổi sáng ngủ đến khi tự tỉnh dậy, không chút áp lực. Chỉ là vào ngày hôm nay, chắc do trong lòng luôn ghi nhớ ngày của hắn, cho nên cô tỉnh dậy đặc biệt sớm.

Cô nằm trong ổ chăn dựa gần vào cánh tay ấm áp của hắn, cảm thấy niềm hạnh phúc của kiếp này chính là thế này đây.

Một người đàn ông mà cô yêu, và một người đàn ông yêu thương cô.

Còn mong cầu điều gì chứ.

Chung Định thức dậy như thường ngày, hắn sờ sờ chăn mền ở bên cạnh, chúng đã lạnh.

Hắn là cô đang làm bữa sáng.

Sau khi xuống giường, hắn kéo rèm cửa lên, nhìn ra màn mưa mù ở bên ngoài, khóe miệng nhếch lên cười.

Lúc đầu Thẩm Thung Nhạn yêu cầu phải phô trương, bèn chọn nơi tổ chức nghi thức đính hôn ở ngoài trời rộng rãi.

Hắn thật hy vọng trận mưa này kéo dài cả ngày.

Lễ phục vốn là ngày hôm qua được mang tới, thế nhưng Chung Định từ chối ký nhận, cho nên bên phòng làm việc không còn cách nào đành mang qua địa điểm tổ chức lễ đính hôn.

Chung Định vận động, ăn sáng theo giờ giấc như ngày thường.

Quần áo chọn mặc cũng là loại rộng rãi thoải mái, dù sao thì hôm nay hắn cũng chỉ đi dạo một cái thôi.

Lúc gần ra ngoài, hắn ôm lấy Hứa Huệ Chanh mà hôn, “Có muốn ăn bánh kem không? Lúc về anh mang về cho.”

Cô cười khanh khách gật đầu.

Chung Định bóp bóp lòng bàn tay của cô, “Đợi anh về.”

“Ừm.”

Hứa Huệ Chanh nhìn hắn ra khỏi nhà, đóng cửa lại, sau đó đi vào phòng ngủ.

Tấm thiệp mời kia, cô vẫn luôn giấu trong túi xách. Cô lấy tấm thiệp ra, bỏ nó vào trong máy hủy giấy.

Chung Định không muốn cô tham dự lễ đính hôn của hắn, cho nên khi ở trước mặt hắn, cô không nhắc đến tấm thiệp này.

Thật ra Hứa Huệ Chanh rất tò mò về chuyện mà Thẩm Thung Nhạn nói. Theo kiểu nói của Thẩm Thung Nhạn, gia đình của Chung Định chắc hắn có chút chuyện gì đó. Cũng có thể hôm nay có thể nhìn thấu được chút gì.

Thế nhưng sau khi suy nghĩ rất lâu, Hứa Huệ Chanh vẫn quyết định không đến xem. Cô chầm chậm đứng dậy xuống lầu quét dọn.

Bận rộn một hồi lâu, cho đến khi có một cuộc điện thoại đến.

Là Thẩm Thung Nhạn.

“Tình Địch tiểu thư, sao cô còn chưa xuất hiện vậy?” Bên kia truyền đến giọng nói cao ngạo, “Hừm hừm, nhất định là không muốn đưa tiền mừng!”

“… Thái Mỹ tiểu thư, tôi không đi nữa.”

Lý do của Hứa Huệ Chanh rất đơn giản, bây giờ chỗ dựa duy nhất chỉ có Chung Định, vậy thì cô sẽ tin tưởng hắn. Nếu như cô là một phụ nữ có thân thế trong sạch, có lẽ cô sẽ ghen tuông đố kị. Thế nhưng, những gian khổ nặng nề trước kia, đã khiến cô học được cách trân trọng và biết ơn.

Cô thật sự rất muốn tìm hiểu về gia đình của Chung Định, nhưng cô không muốn giấu giếm hắn đi đào xới chuyện này, cô hy vọng, hắn có thể đích thân thẳng thắn nói cho cô biết.

Bây giờ hắn và cô là người một nhà, không phải sao?

Thẩm Thung Nhạn ngạc nhiên, “Nếu hôm nay mà cô đến, thì có thể nhìn thấy bạn gái của em trai anh ta rồi. Ôi ôi ôi, phụ nữ nhất thiết đừng có nhìn hẹp trông ngắn như thế, tứ phía chém giết tình địch thì mới có thể bảo vệ được địa vị lâu dài chứ.”

Hứa Huệ Chanh cười cười, “Tôi tin anh ấy.”

Thẩm Thung Nhạn ở bên này híp nửa con mắt lại, nở ra một nụ cười duyên dáng, “Một ngày thú vị thế này, cô không đến thật đáng tiếc quá.”

Thế là, cuộc điện thoại ngắn gọn này kết thúc.

Hứa Huệ Chanh lại quét dọn thêm một hồi, sau đó thì không còn việc gì để làm nữa.

Cô lật mấy tờ báo cũ ra, tìm được tờ báo mấy hôm trước có đăng tin về cuộc liên hôn của hai nhà Chung Thẩm, chỉ ngắn gọn vài hàng chữ.

Ngày đó cô ngồi trên sofa đọc báo, còn Chung Định thì ở bên cạnh vọc máy tính.

Lúc nhìn thấy tin tức này, cô theo bản năng gập tờ báo lại, sau đó tỏ ra như không có chuyện gì, chồng sấp báo đó lên. Tờ báo có tin về cuộc liên hôn, cô để nó xuống dưới cùng.

Sau này cô để ý thấy, báo chí gần đây không còn tiếp tục đưa về tin đó nữa.

Nghĩ thì, hiện trường của cuộc đính hôn hôm nay, truyền thông cũng không theo tiếp nữa đâu.

Chung Định chắc hẳn phải bận rộn đến chiều.

Hứa Huệ Chanh nhìn ra cơn mưa dầm dề ở bên ngoài, không có tâm trạng nấu cơm, Cô chuẩn bị đi dạo dạo ở khu phụ cận, dời sự chú ý, để bản thân mình đừng mãi nhớ đến cuộc đính hôn này nữa.

Cô mặc áo khoác phao lên, ra khỏi cửa.

Cổng của tiểu khu này cơ bản là không có xe taxi. Chung Định từng dạy cô, trước khi ra cửa nhớ gọi xe đến, quan trọng nhất là, đừng có dè xẻn mấy khoản phí nhỏ này.

Hứa Huệ Chanh mới bung dù bước ra bên ngoài thì đã bị lạnh đến run lên cầm cập. Cô đi chưa được bao nhiêu, thì bề mặt giày đã dính đầy mưa bụi.

Thời tiết này thật sự không thích hợp tổ chức hỷ sự, trời âm u thế kia.

Ra đến cổng tiểu khu, bảo vệ lễ phép chào hỏi cô.

Xe taxi vẫn chưa đến, cô bèn tiếp tục đi dọc theo đường cái.

Lúc Hứa Huệ Chanh vẫn còn ở trong nhà, đã chần chừ do dự, rốt cuộc thì có nên đi ra ngoài trong cái thời tiết thế này không. Do dự đến do dự đi, cuối cùng thì vẫn ra khỏi nhà.

Nếu như trên đời này có thuốc hối hận, thì nhất định cô sẽ không ra ngoài.

Cô vốn là cúi đầu bước về phía trước, nhưng đột nhiên trong lòng không biết thế nào, cảm giác hỗn loạn ập đến.

Cô ngẩng đầu nhìn về bên phải cách đó không xa.

Cái liếc mắt này, khiến cô hoàn toàn đông cứng.

Trong ý thức của Hứa Huệ Chanh, Chu Cát Vũ có thể gợi lên cho cô toàn bộ nỗi kinh hoàng. Cô trợn trừng hai mắt, kinh hãi đến một câu cũng không thốt ra nổi, chỉ có thể thở gấp gáp.

http://tieulun.hopto.org

Cơ thể của cô suýt chút thì không cử động được.

Là cô nói với bản thân: Đi về! Đi về thì sẽ an toàn! Sau khi câu mệnh lệnh này truyền đi, cô vứt bỏ cây dù, xoay người co cẳng chạy.

Chu Cát Vũ không ngờ tới, ở khoảng cách còn khoảng 10 mét này, cô lại đột nhiên phát hiện ra gã. Gã vốn nghĩ sẽ trực tiếp tiến đến trước mặt cô, khiến cô trở tay không kịp.

Gã đuổi theo sau.

Gã phải chặn cô lại trước khi cô đến cổng tiểu khu.

Hứa Huệ Chanh chạy không lại Chu Cát Vũ. Gã thân cao chân dài, cô chạy trối chết cũng không bỏ xa gã được.

Con đường này người ở thưa thớt, căn bản chỉ những chiếc xe vào tiểu khu mới chạy qua đây. Lúc này, ngay cả một người để kêu cứu cô cũng tìm không thấy.

Ban nãy cô bước đi rất chậm, quãng đường đi được cũng không dài. Cô chỉ hy vọng có thể đến đích sớm được một giây.

Thế nhưng chưa chạy được mấy bước, bàn tay của gã đã vươn tới.

Vào khoảnh khắc này, cổ họng của Hứa Huệ Chanh rốt cuộc cũng phát ra âm thanh. Cô thảm thiết hét lên một tiếng, dùng âm lượng lớn nhất của mình.

Tay phải của Chu Cát Vũ túm lấy vai của cô, tay trái bịt chặt miệng cô.

Cô ra sức vẫy vùng, tung một cước vào đầu gối gã.

Chân gã rụt lại, nhưng lực bàn tay bịt lấy miệng cô lại thêm mạnh.

Nước mắt của Hứa Huệ Chanh đã ứa cả ra. Cô rất hận. Cô chưa từng làm qua chuyện xấu xa mất nhân tính nào, tại sao số phận lại trêu cợt cô như thế này.

Rõ ràng là cô đã tìm được một ngôi nhà mới.

“Sơn Trà.” Chu Cát Vũ cũng đang thở gấp, “Đi theo tôi.”

Nước mắt cô rơi càng nhiều, hai tay cạy bàn tay trái của gã ra.

Trước sự chống trả, sức lực của gã giảm đi đôi chút.

Cô cắn thật mạnh xuống.

Chu Cát Vũ bị đau, vung ra một cái tát.

Hứa Huệ Chanh lảo đảo một thoáng, hoảng hốt tiếp tục chạy về phía cổng tiểu khu, vừa chạy vừa hô hoán.

Âm thanh này, cuối cùng cũng lôi kéo được hai bảo vệ.

Bảo vệ Giáp phản ứng trước tiên, từ xa xa đã nhận ra cô, anh ta vội vàng chạy đến.

Bảo vệ Ất theo sát phía sau.

Sắc mặt của Chu Cát Vũ làm cho người khác khiếp sợ, ban nãy vì tránh rút dây động rừng, gã đã đỗ xe ở khúc quanh kia. Bây giờ gã không chắc rằng có thể nhanh chóng bắt được Hứa Huệ Chanh hay không.

Thế nhưng gã sao có thể buông tha cho cô được.

Gã tiến lên túm lấy cô, chụp lấy cổ họng cô.

Hứa Huệ Chanh tung một cú đá hậu.

Gã ta tránh khỏi.

Chính vào khoảnh khắc này, cô vùng thoát được.

Hai anh bảo vệ huơ côn cảnh sát, la mắng chất vấn.

http://tieulun.hopto.org

Chu Cát Vũ cũng hận, rõ ràng chỉ thiếu một chút là gã đã có thể tóm được cô. Gã không cam tâm, nhưng cũng không tiếp tục ở lại. Nếu như kéo cảnh sát đến đây, thì gã sẽ rất khó mà thoát thân.

Bảo vệ Giáp đỡ Hứa Huệ Chanh dậy, vội vàng nói, “Hứa tiểu thư, cô có làm sao không?”

Cô lắc đầu, nước mắt cũng lay động theo. Mái tóc bị xối mưa ướt sũng vẫy ra những hạt nước nhỏ.

Bảo vệ Ất tiếp tục đuổi theo, cho đến khi Chu Cát Vũ lên xe. Bảo vệ Ất muốn ghi nhớ biển số xe, nhưng lại phát hiện ra, biển số của chiếc xe đó đã bị một vật phản quang chắn lại.

Hứa Huệ Chanh chầm chậm lấy lại hơi.

Bảo vệ Giáp nhìn thấy dáng vẻ chật vật của cô, an ủi nói, “Về nhà cho đỡ sợ trước đã.”

Cô lẩm nhẩm nói, “Cám ơn… các anh…”

Sau khi ngơ ngơ ngẩn ngẩn về đến nhà, Hứa Huệ Chanh liền ngồi bệt xuống ghế sofa.

Cô vẫn còn rất kinh hoàng. Cô co rút người lại, nhắm chặt hai mắt, nhớ đến hơi ấm trong vòm ngực của Chung Định.

Bây giờ, cô chỉ muốn núp trong lồng ngực của hắn.

Thế nhưng hiện thực tàn khốc đó là, hôm nay hắn phải hoàn thành nghĩa vụ với một người phụ nữ khác.

Cô biết đây là điều bất đắc dĩ của con cái những nhà giàu có, tâm tư của cô cũng đã mặc kệ rồi. Thế nhưng ở vào lúc cô cần đến hắn thế này, cô không thể nào có thể thuyết phục bản thân nữa.

Những ngày tháng gần đây, cô sống rất vui vẻ, cho đến mức cô tưởng rằng mình đã thoát khỏi những năm tháng kinh khủng đó.

Sau đó, chỉ cần một ánh mắt của Chu Cát Vũ, thì cô đã hoàn toàn đông cứng.

Bỗng, cô ngồi bật dậy, đi kiểm tra xem cửa nẻo đã đóng hết lại chưa. Sau đó cô đóng tất thảy cửa sổ lại, đóng thật chặt.

Cơn mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, sắc trời trở nên càng thêm mù mịt.

Một mình Hứa Huệ Chanh ở trong bầu không khí thế này, càng lúc càng hoảng sợ. Căn phòng rộng lớn khiến cô chẳng có chút cảm giác an toàn nào cả. Cô rất muốn Chung Định trở về. Trở về ôm lấy cô, nói cho cô biết, Chu Cát Vũ sẽ không bao giờ tìm được cô nữa.

Tại sao vào lúc cô khủng hoảng thế này, hắn lại không ở bên cạnh cô?

Đầu óc của cô càng nghĩ càng luẩn quẩn, khi một tia sét lóe lên bên ngoài cửa sổ, cô đột nhiên tưởng tượng ra một cảnh tượng đáng sợ.

Ngón tay của ba cô, mẹ cô, em trai cô, tất cả đều bị cắt sạch.

Hứa Huệ Chanh sụp đổ.

Cô không để ý tới cái gì mà tự ti, nhơ bẩn nữa. Cô dùng thân phận của một người bạn gái bất lực, để gọi điện cho bạn trai của mình.

“Chung tiên sinh…”

Đối với buổi lễ đính hôn này, Chung Định thật sự làm như những gì hắn đã nói, chỉ là đến lộ cái mặt mà thôi.

Thẩm Thung Nhạn đã đến từ sáng sớm.

Bên người còn có Tiểu Hoàn cầm tấm bản thư ký trường quay.

Thẩm Thung Nhạn đắc ý cười, “Con dâu thảo của Chung gia sắp sửa vào hậu kỳ rồi.”

Tiểu Hoàn ở bên cạnh tiếp lời, “Tiểu thư vất vả rồi.”

Thẩm Thung Nhạn trang điểm rất thanh nhã đoan trang, mái tóc dài nhuộm hồng phân nửa nay đã đen tuyền óng mượt. Cô nàng kẹp một chiếc nhẫn sáng lấp lánh trên tay, “Chỉ còn đợi Hôn Phu tiên sinh đến đeo nhẫn cho ta thôi.”

Cái gọi là lễ đính hôn, vốn có thể làm cho đơn giản là được. Thế nhưng hai bên đều là gia tộc lớn, tất nhiên sẽ diễn biến thành kiểu long trọng xa hoa.

Thẩm Thung Nhạn ở trong phòng nghỉ đợi đến sắp sửa ngủ gục, đàng trai vẫn chưa xuất hiện.

Ngược lại, em trai của nam chính lại đến chào hỏi.

“Chị Thẩm.” Phượng Hữu cười đến là thanh xuân phơi phới, “Để tôi xem hôm nay chị có trở thành cô vợ bị chồng ruồng bỏ không nhé.”

“Thật đáng ghét.” Thẩm Thung Nhạn dáng vẻ yếu đuối như vừa bị cú shock rất nặng, “Tôi chỉ lớn hơn anh có 45 ngày, chỉ có 45 ngày thôi! Vậy mà anh dám dùng cái xưng hô tàn nhẫn đó.” Sau đó, cô nàng nhìn vào trong gương, “Nghiệp chướng mà, tôi trẻ trung xinh đẹp như thế này, rốt cuộc phải ác độc đến mức nào mới kêu một tiếng “chị” được chứ.”

“Chị theo thằng anh không được coi trọng của tôi, không có tiền đồ gì đâu.”

“Chú em tương lai thật lo lắng nhiều quá.” Thẩm Thung Nhạn treo lên nụ cười tự tin, “Tình yêu của Hôn Phu tiên sinh đối với tôi, trời đất có thể làm chứng.”

Phượng Hữu vẫn nụ cười đó, nhưng càng cười càng lạnh.

Thẩm nãi nãi đợi không nổi, cũng đi vào phòng nghỉ. Lúc đụng phải Phượng Hữu, sắc mặt của bà hơi giận. Sau đó, khi biết Chung Định còn chưa đến, sắc

mặt của Thẩm nãi nãi trầm xuống.

“Bà đừng tức giận.” Thẩm Thung Nhạn cười duyên dáng, “Xã hội bây giờ kẹt xe là chuyện thường. Chắc là Hôn Phu tiên sinh bị kẹt xe rồi, thật ra thì, anh ấy là người nóng ruột nhất đấy.”

Thẩm nãi nãi nặng nề “Ừm” một tiếng, sau đó xoay người ra ngoài.

Đến khi cánh cửa phòng nghỉ lần nữa đóng lại, Thẩm Thung Nhạn mím môi cười, “Cũng có khả năng, Hôn Phu tiên sinh lưu luyến mỹ nhân, quên mất thời gian rồi.”

Tiểu Hoàn thấy thế, nói, “Nếu như hôm nay tiểu thư bị cho leo cây, bị truyền ra ngoài thì danh tiếng khó nghe lắm.”

“Danh tiếng?” Thẩm Thung Nhạn lắc lắc ngón trỏ, “Thứ mà mấy ông anh của ta muốn, không phải là cái này. Đầu óc bọn họ xoay chuyển tới lui, nếu như ta bị vứt bỏ rồi, thì Chung gia phải bồi thường bao nhiêu tiền phí tổn thất cho Thẩm gia nhỉ.”

Tiểu Hoàn không nói gì.

Cô tiểu thư này của cô, lối suy nghĩ thật sự rất quái lạ, cả cô cũng không thể hiểu được. Cô nhìn Thẩm Thung Nhạn diễn hết một màn lại một màn, sau khi hạ màn, mặc kệ kết quả vui buồn thế nào cũng không hối hận.

Sau khi Chung Định đến nơi, vẫn không vội không gấp, chỉ mỗi thay quần áo thôi cũng tốn hết 20 phút đồng hồ.

Điệu bộ đó thật sự khiến Thẩm gia không hài lòng chút nào, nhưng vì vấn đề thời gian, Thẩm gia ngoài mặt không biểu lộ gì cả.

Sau khi thay đồ xong, Chung Định ngậm một điếu thuốc, bước vào phòng nghỉ.

“Chào anh, Hôn Phu tiên sinh.” Thẩm Thung Nhạn mỉm cười, “Em còn tưởng anh lạc đường rồi chứ.”

Khóe miệng hắn mấp máy, lại rít vào một hơi thuốc.

Căn phòng bài trí rất có không khí đám cưới, còn có hoa hồng đủ các sắc màu điểm xuyết nữa. Hắn cảm thấy chướng mắt. Bây giờ, loài hoa hắn thích là hoa sơn trà.

Thẩm Thung Nhạn chủ động đưa tay ra, tỏ ý muốn hắn đến bên kéo cô dậy. "Vợ chồng vốn là chim cùng một rừng."

"Đại nạn đến nơi mỗi con bay một phương."

"Hôn Phu tiên sinh nói câu này thật không may mắn mà." Cô nàng nhìn hắn không hề nhúc nhích bèn rụt tay lại, sửa lại, "Vợ chồng vốn là chim cùng một rừng, trăm năm tu mới được cùng chung gối."

Hắn nhả ra một hơi thuốc.

Chung Định và Thẩm Thung Nhạn một trước một sau, đi ra khỏi phòng nghỉ, không có bất kỳ tiếp xúc thân thể nào.

Dáng vẻ vừa ngượng ngùng kèm chút e thẹn của Thẩm Thung Nhạn, rất phù hợp với ngày hôm nay.

Chung Định thờ ơ tiếp tục hút thuốc.

Bởi vì cơn mưa, bữa tiệc rốt cuộc đã chuyển vào bên trong nhà. Thẩm Thung Nhạn liếc nhìn màn mưa phùn, tiếc hận nói, "Ngày đại hỷ không có ánh mắt trời, thật là một chuyện đáng tiếc."

Chung Định lười đáp trả.

"Ấy?" Thẩm Thung Nhạn nhìn ra bên ngoài, "Đó… kia là ai vậy?"

------oOo------

http://tieulun.hopto.org

Chương 69

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bóng người bên ngoài, Thẩm Thung Nhạn thoạt nhìn cứ tưởng là Hứa Huệ Chanh. Chỉ là khi nhìn kỹ lại, thân hình đó lại thon thả hơn.

Con ngươi của Thẩm Thung Nhạn đảo qua đảo lại, "Ôi chu cha, Hôn Phu tiên sinh, bên này có một người rất giống Tình Địch tiểu thư."

Chung Định vốn tính không trả lời Thẩm Thung Nhạn, thế nhưng lời này cô nàng vừa nói ra, hắn cũng nhìn về phía bên ngoài.

Trần Thư Cần cầm dù, đứng ở bên ngoài đang vẫy tay với ai đó. Bởi vì cô ta quấn tóc lên, thêm vào là bị chiếc dù che lại, nên nhìn rất giống tóc ngắn.

Chung Định hừ khẽ, "Không giống."

"Xem ra thủ đoạn của Tình Địch tiểu thư thật cao siêu, che mờ đôi mắt của Hôn Phu tiên sinh rồi."

Chung Định mặc kệ cô nàng.

Nhưng mà trước này Thẩm Thung Nhạn độc diễn cũng có thể tự mình ngây ngất được, hai tay cô nàng nâng má, tự xót xa cho mình, "Thái Mỹ ơi là Thái Mỹ, ngươi xinh đẹp thế này, định trước là hồng nhan phúc bạc rồi. Huống chi ngươi còn lương thiện như thế nữa, sao có thể đấu với đám tiểu tam kia chứ."

Chung Định ném điếu thuốc về phía cô nàng.

Cô hốt hoảng né tránh, vỗ vỗ ngực mình, "Đáng sợ quá…"

Đầu của hắn cũng chẳng ngoảnh lại, đi ra khỏi hành lang.

Anh chàng lên kế hoạch nhìn thấy nam nữ chính, lập tức bước qua nói rõ vị trí đứng và lời thoại của cả hai. Chính anh ta cũng không nắm chắc được, bởi vì hai người này hoàn toàn không quen thuộc với quy trình.

Vài ngày trước anh ta đã cố ý liên lạc cả hai, nhưng không kết quả.

Bây giờ nói chuyện với cả hai, bên nam vẫn khó gần như cũ, bên nữ thì bất chợt lại ngâm lên vài lời kịch, thật khiến cho anh chàng sợ giật cả mình.

“Ôi chao, tôi đột nhiên nhớ ra một câu, có thể hoàn hảo thuyết minh cho tình yêu của tôi và Hôn Phu tiên sinh.” Mắt của Thẩm Thung Nhạn sáng lên, lập tức nâng giọng lên cao vút, “A! Là tình yêu!”

Trán của anh chàng lên kế hoạch lấm tấm mồ hôi.

“Tình yêu, khiến cho chúng ta đứng thẳng lưng mà bước!”

Anh chàng lau lau mồ hôi. Đầu óc của anh ta đã hỗn loạn rồi, không sao hiểu được tình yêu và đứng thẳng lưng mà bước thì có quan hệ gì với nhau.

“Câu này hay.” Thẩm Thung Nhạn tỏ ra rất hài lòng, “Thêm câu này vào đi.”

Anh chàng lên kế hoạch chỉ có thể cười theo, “Thẩm tiểu thư thích là được.”

Chung Định nãy giờ vẫn đứng ngoài cái không khí này, vẻ mặt của hắn ta chẳng lộ ra chút vẻ thích thú vui mừng gì cả, vẫn mãi rất hững hờ.

Theo sắp đặt, đôi trai gái sẽ hành lễ với hai bên gia trưởng trước, sau đó thì hai người sẽ bày tỏ với nhau.

Thẩm nãi nãi ném ra một lời khách sáo, chúc cho răng long đầu bạc.

Chung Định đáp lại chỉ một từ, “Ờ.”

Ngược lại, Thẩm Thung Nhạn lại hai mắt đỏ hồng, “Cám ơn bà.”

Kỹ thuật diễn xuất bên phía Chung thị có thể nói là rất giỏi. Chung lão thái gia và Chung nãi nãi, trên mặt tỏ ra vẻ hiền từ. Ngay cả Chung phụ và Chung mẫu, bình thường quan hệ vô cùng cứng nhắc, vào ngày hôm nay cũng biểu hiện ra là một đôi vợ chồng mẫu mực.

Chung Định không mấy chú tâm, trong nơi tràn ngập màu sắc vui mừng này, thật ra hắn cũng chỉ là một kẻ đứng nhìn. Đứng nhìn bản thân mình mắc vào mảnh lưới nhện quyền lợi này, che giấu trái tim chân thật của mình, diễn kịch cùng đám người giả dối đó.

Hắn huyễn tưởng người con gái đang bên hắn lúc này là Hứa Huệ Chanh.

Chắc hẳn cô sẽ cười đến mức lộ hết cả chiếc răng khểnh kia ra.

Không biết cô mặc váy cưới như thế nào, xinh đẹp đến nhường nào nhỉ.

Có lẽ là rất mập.

Nghĩ đến đây, mắt mày của hắn dịu dàng đi đôi chút.

Tiếp sau đó vang lên những lời chúc phúc giả dối, hắn nghe rồi nghe, đến là chán ghét.

Trước nay hắn chẳng bao giờ quan tâm đến chuyện hôn nhân. Trước khi gặp được Hứa Huệ Chanh, chưa từng có người phụ nữ nào hắn muốn cùng nắm tay đến cuối đời. Cho nên hắn cho rằng, hôn nhân, chẳng qua chỉ là một tờ giấy.

Chỉ cần hắn và cô cả hai thật lòng, hắn lấy ai cũng chỉ là hình thức.

Mà nay, hắn thật sự thấy mỏi mệt chán chường.

Hoặc là nói, là cô khơi dậy khát vọng vươn đến tự do trong hắn.

Cô cả với thân phận của trưởng bối ngồi ở hàng ghế đầu.

Lúc Chung Định và Thẩm Thung Nhạn bước qua, cô cả nhìn Chung Định, biểu tình có chút quái dị. Bà xoay đầu sang Chung mẫu ở phía bên cạnh, “Đó… là A Diên à?”

Chung mẫu cứng người một hồi, “Là Chung Định.”

“A…” Cô cả đột nhiên hiểu ra, bà cười với Chung Định, “Tiểu Định.”

“Cô cả.” Chung Định gật đầu.

Cô cả kéo lấy tay hắn, “Đã lâu lắm rồi cô không gặp cháu, cháu lớn lên giống y chang A Diên vậy.”

Chung Định cười cười.

“Nếu như hôm nay A Diên cũng có mặt thì tốt biết mấy, cô thật muốn nhìn thấy hai cháu đứng chung với nhau.” Mắt bà cười lên cong cong như vành trăng non.

Chung Định cúi người ôm lấy bà một lát.

Thẩm Thung Nhạn cúi đầu, nhưng khóe mắt lại quan sát xung quanh. Cô nàng cảm thấy câu nói ban nãy có gì đó không đúng.

Cô cả vỗ vỗ vai hắn, “Sống với vợ cháu cho tốt nhé.”

Chung Định không trả lời.

Gia trưởng của hai bên đã gặp qua, giờ đến phiên sân khấu của nam nữ chính.

Khả năng diễn xuất của Thẩm Thung Nhạn thì khỏi phải nói rồi, là một cô dâu mới e lệ sinh động.

Chung Định thì lại chẳng mang chút tình cảm gì, “Tôi rất bận, không có thời gian nghe mấy lời vớ vẩn nhảm nhí của cô.” Lời thoại của cô ta một câu lại thêm một câu, hắn dự tính nếu cô ta thật sự cứ nói một cách diễn cảm thế kia, thì không thể nào kết thúc trong vòng 20 phút được.

Vẻ mặt tươi cười của cô nàng chưa giảm đi phân nào, nhưng giọng điệu thì lại nhuốm màu thê lương, “Hôn Phu tiên sinh thật là tuyệt tình. Anh yên tâm

đi, những bài hát ca tụng tình yêu đó, em phải để dành cho lúc trao nhẫn mới tỏ bày."

Tiểu Hoàn đưa nhẫn đến.

Chung Định nhìn chiếc nhẫn đó, đuôi mắt chếch lên, "Không ngờ Hôn Thê tiểu thư lại hào phóng như vậy, mua cho mình một viên đá lớn thế này."

Thẩm Thung Nhạn cười đến mê người, "Số tiền mua nhẫn, em nhất định sẽ đòi Hôn Phu tiên sinh trả."

Khán giả ở bên dưới, chỉ nhìn thấy một nam một nữ nhìn nhau mỉm cười. Nam thì anh tuấn, nữ thì xinh đẹp.

Thẩm Thung Nhạn đưa tay trái ra, còn đặc biệt ve vẩy ngón tay giữa.

Chung Định cầm chiếc nhẫn lên, là kiểu dáng diêm dúa mà hắn ghét. Sau này hắn sẽ mua cho đóa hoa ngốc một chiếc thật đẹp, để tô điểm cho ngón tay trắng múp của cô.

Tay của Thẩm Thung Nhạn phe phẩy đến mệt lừ, mà hắn vẫn chưa có hành động gì.

Người chủ trì hắng hắng giọng, đang tính ra hiệu cho Chung Định, thì trên đài đột nhiên truyền đến một hồi tiếng chuông điện thoại.

Toàn sảnh đều kinh ngạc.

Chung Định ném chiếc nhẫn kia vào lại hộp, móc điện thoại ra. Hắn nhìn thấy cái tên trên màn hình, lập tức tập trung.

Hắn hiểu Hứa Huệ Chanh. Tính cách ấy của cô, nếu như buổi sáng đã đồng ý mỉm cười tiễn hắn đi, thì sẽ không ở giữa đường quấy rối. Cô rất có chừng mực.

Hắn trực tiếp ấn nút nhận cuộc gọi.

Bên kia truyền đến tiếng cô khóc thút thít, “Chung tiên sinh…”

“Ừm.” Đã lâu lắm rồi hắn không nghe thấy cô khóc, “Sao vậy?”

“Anh… về sớm một chút…”

~M~: “Tình yêu, khiến cho chúng ta đứng thẳng lưng mà bước.” [爱情，让我们直立行走] Tò mò về câu này, nên tớ đã search đôi chút, và ra 1 bài viết giải thích, tớ chỉ lượt dịch một phần:

Em, đến từ Nguyên Mưu, Vân Nam. Anh, đến từ Chu Khẩu, Bắc Kinh.

Em cầm lấy cánh tay đầy lông măng của anh, nhè nhẹ cắn một cái.

Tình yêu, khiến cho chúng ta đứng thẳng lưng mà bước.

Theo tìm hiểu thì đây là một mẩu tin nhắn, và người nhắn tin quả là cao thủ, số lượng chữ không nhiều, nhưng ý tứ thì đã biểu đạt được toàn bộ. Theo khoa học thì DNA của người và tinh tinh có đến 99,99% giống nhau, chỉ có 0,01% khác biệt. Trong quá trình tiến hóa, 0,01% khác biệt này khiến cho người có thể đứng thẳng lên mà đi được. Vậy phần trăm khác biệt đó là suy nghĩ, văn học, văn hóa, văn minh, hay là tình yêu?

Đó hẳn là tình yêu rồi! Trong giới lưỡng tính cũng chỉ có con người là có tình yêu, động vật thì chỉ vì di truyền nòi giống mà thôi…

------oOo------

Chương 70

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chung Định là một người có lòng nghi ngờ rất nặng.

Tâm kế của phụ nữ, từ trước đến nay hắn gặp chiêu nào đỡ chiêu nấy, thế nhưng, hắn chưa từng nghi ngờ tính chân thật của cú điện thoại này của Hứa Huệ Chanh. Ngày thường cô là một người bị động như vậy, hắn tin cô thật sự

đã gặp phải chuyện gì đó, mới gọi cho hắn vào lúc không thích hợp thế này.

“Ừm, một chút là về rồi.” Hắn hứa với cô như thế.

Cô nức nở một hồi, nghẹn ngào nói, “Em đợi anh.”

Chung Định cúp điện thoại, không đụng đến chiếc nhẫn đó nữa. Hắn cong khóe miệng lên cười, “Thật không đúng lúc, tôi có việc phải ra ngoài một chuyến.”

“Ai mà ác độc như vậy.” Thẩm Thung Nhạn híp nửa mắt, “Nhằm vào lúc này, khiến cho chiếc nhẫn kim cương to như vậy của tôi chẳng có đất dụng võ. Nhất định là tiểu tam! Vào thời khắc nam chính và nữ chính hứa hẹn suốt đời suốt kiếp, tiểu tam liền vui vẻ gây ra chuyện ngoài ý muốn, tỏ vẻ đáng thương.”

“Hàng hóa không dùng đề nghị đến bán ở Sách Lan Câu.”

“Một đề nghị có thành ý như vậy thật khiến cho em cảm kích vô cùng. Vậy thì…” Thẩm Thung Nhạn tinh nghịch nháy mắt, “Tiếp sau đây, Hôn Phu tiên sinh dự tính thoát thân thế nào đây?”

Chung Định tự mình bước xuống sân khấu.

Dưới sân khấu ồ lên một trận.

“Chuyện gì thế này?” Lão đại Thẩm gia dẫn đầu lên làm khó dễ, “Cuộc hôn nhân này có còn kết hay không hả?”

Mắt của Chung lão thái gia sầm lại, ra lệnh cho Chung Định, “Trở về sân khấu ngay.”

Chung Định nhướng mày.

Chung lão thái gia tức giận, “Càn quấy.”

Chung Định kéo nơ cổ ra, vẫn cái dáng vẻ thản nhiên đó, “Chỉ còn thiếu mỗi

thủ tục đeo nhẫn mà thôi. Cơm rượu mấy người cứ ăn, không đói chết được đâu.”

Thẩm nãi nãi nặng nề “Hừ” một tiếng, “E rằng, hôm nay cậu là cố ý làm mất thể diện của Thẩm gia chúng tôi.”

“Hạnh phúc chung thân của em gái tao, sao có thể là trò đùa?” Lão đại Thẩm gia cười lạnh.

Trong khoảnh khắc nghe thấy câu nói này, Thẩm Thung Nhạn lập tức đổi thành dáng vẻ đau khổ, cực kỳ đáng thương nhìn về phía Chung Định ở dưới sân khấu, ánh mắt thâm tình lại bi thương.

Liền sau đó, những người bên Thẩm gia anh một câu tôi một câu trách mắng, nhất trí cùng xử lý nam chính phụ tình. Bọn họ cố ý muốn làm ầm ĩ trong đại sảnh.

Chung nãi nãi đứng ra giảng hòa. Bà khuyên mọi người qua phòng riêng bên cạnh để giải quyết, nhưng Thẩm gia không đồng ý.

Những người bên Chung gia thì lại duy trì sự im lặng, chỉ có những lời tức giận của Chung lão thái gia vang lên.

Chung Định gạt màn hình hiện thị trên điện thoại, “Tôi đang vội, tránh đường.”

Những người xem kịch ở bên dưới nơi nào cũng có. Lúc trước làm long trọng như vậy, ai ngờ được đến thời điểm mấu chốt lại diễn ra cái màn này, thật là một trò tiêu khiển.

Kiều Lăng xoay đầu nói nhỏ với Trần Hành Quy, “Rốt cuộc nó làm cái quái gì vậy”

Nếu như hôm nay Chung Định đã đến nơi này, chắc hẳn đã chuẩn bị nghe theo sự sắp xếp của gia tộc mà hành sự. Chỉ là, tại sao chỉ sau một cú điện thoại, lại đột ngột trở quẻ như thế.

“Bữa sau hỏi nó xem sao.” Trần Hành Quy rất bình tĩnh.

Có những lúc, quyết định chỉ là chuyện trong một chớp mắt. Hoặc là, vào cú điện thoại vừa nãy kia, Chung Định đã tìm được một bước ngoặt.

Thật ra, Trần Hành Quy vẫn muốn nhìn thấy một Chung Định đứng cùng với Hứa Huệ Chanh hơn.

Chung Định nhìn cảnh giằng co giữa Chung gia và Thẩm gia, hờ hững nói, “Các người ngồi xuống từ từ nói, tôi không hầu các người được nữa.”

Chung lão thái gia giận quá hóa cười, thế nào ông ta cũng không ngờ được, thằng cháu không được trọng dụng này lại dám cãi lời trong trường hợp này. Thật là mất hết mặt mũi. “Nếu hôm nay bước ra khỏi cánh cửa này thì đừng có quay về nữa. Ta có cách chặt đứt hết đương lui của ngươi.”

Nghe thế, Chung Định ngẩng đầu lên.

Chung lão thái gia thấy thế, đề cao âm lượng, “Đồ của A Diên, một món ngươi cũng không được mang đi.”

Trong mắt của Chung lão thái gia, đãi ngộ của Chung Định đã là cực tốt rồi. Áo cơm không lo, không làm việc cũng có tiền tiêu không hết, cuộc sống như thế, bao nhiêu người mong cũng không được.

Con ngươi của Chung Định đen thẫm như mực, hắn im lặng nhìn Chung lão thái gia một hồi, trả lời, “Ờ.” Nói xong hắn xoay người đi về phía cửa.

Cô cả ở bên cạnh không tiện lên tiếng, chỉ có thể âm thầm dự tính bữa sau sẽ nói chuyện với Chung Định.

Thẩm Thung Nhạn nhìn theo bóng lưng của Chung Định, khóe miệng hơi cong lên, sau đó lại nhanh chóng trở về trạng thái “oán phụ”.

Chung phụ và Phượng Hữu trao đổi ánh nhìn. Kết quả như vậy, thật như mong muốn của bọn họ.

Còn sắc mặt của Chung mẫu thì lại u ám.

Lão đại Thẩm gia lớn tiếng nói, “Nếu đã như vậy, vẫn hy vọng ngài chủ tịch Chung cho chúng tôi một lời giải thích.”

“Tất nhiên.” Sắc mặt của Chung lão thái gia cũng trầm xuống.

Chung lão thái gia không thể nào không nhắm mắt bước lên sân khấu xin lỗi.

Thẩm nãi nãi cũng kéo Thẩm Thung Nhạn lên, khom lưng tạ lỗi với khách mời.

Khách mời ở dưới sân khấu nhìn trò hề này, có người nhìn mà hả hê, có người vây xem vì tò mò, càng có những người cạnh tranh trong kinh doanh đang mừng thầm trong bụng.

Cuộc hôn sự này, người đến chúc phúc thật sự chẳng được bao nhiêu.

Cho nên.

Đi tong thì cũng tốt.

Sau cuộc điện thoại đó, Hứa Huệ Chanh liền ôm lấy chăn mền ngồi trên sofa ngoài phòng khách.

Sau khi vừa mới gặp Chu Cát Vũ, cơ thể của cô đã rất lạnh lẽo, cho dù đã chỉnh nhiệt độ máy sưởi lên cao, nhưng cũng không thể ấm lên được. Cơn lạnh của cô, là từ trong lòng mà ra.

Cô không dám suy nghĩ thêm, nếu như ban nãy Chu Cát Vũ bắt được cô, thì gã sẽ hành hạ cô thế nào.

Mưa bên ngoài song cửa đã bớt đi, bầu trời xuất hiện chút tia sáng.

Hai tay cô ôm đầu gói, im lặng chờ đợi Chung Định quay lại, trong lòng cô

mãi mong, một giây tiếp theo, Chung Định sẽ xuất hiện.

Tiếng mở khóa truyền đến, cô lập tức ngẩng đầu lên. Vào giây phút nhìn thấy hắn, tảng đá lớn trong tim cô đã rơi xuống, cô không còn một mình nữa.

Hứa Huệ Chanh ném chăn mền xuống, lao vào trong ngực hắn.

Hắn ôm chặt lấy hông của cô.

Hắn đã hiểu được chuyện gì xảy ra.

Trên đường về, Chung Định nhận được điện thoại của Hayakawa Riho, nói rằng Chu Cát Vũ đã trở về thành phố D. Bảo vệ cũng đã nói cho hắn biết, Hứa Huệ Chanh trên đường bị một tên đàn ông cao lớn bám lấy.

“Gã, gã…” Hứa Huệ Chanh nắm lấy áo của hắn, nói năng lộn xộn, “Gã ta trở về rồi…”

Hắn khẽ khàng vỗ về vai của cô, “Sau này sẽ không thế nữa.”

Lúc này lửa giận trong đầu Chung Định bốc lên, hận sao không sớm kết thúc chuyện của Chu Cát Vũ.

Ban đầu, sau khi Chu Cát Vũ chạy trốn khỏi thành phố D, Chung Định chỉ kêu Hayakawa Riho theo dõi gã ta cho kỹ. Dù sao thì hắn vẫn còn muốn chơi.

Bây giờ, nên kết thúc rồi.

Chu Cát Vũ che đậy bản thân gã rất kín đáo, kéo sụp mũ xuống, đi vào thang máy.

Đây là chỗ ở bí mật nhất của gã, ngay cả cảnh sát cũng không tìm ra được nơi này.

Gần đây gã sống rất chật vật.

http://tieulun.hopto.org

Hội sở xảy ra chuyện, rất đột ngột. Thế nhưng trong lòng Chu Cát Vũ biết rõ, là ai đứng sau hậu trường.

Việc kinh doanh của hội sở vốn là việc phi pháp, đối phương chỉ cần giải quyết hết đám quan chức có hợp tác với Chu Cát Vũ thì hội sở sẽ hoàn toàn sụp đổ. Ánh sáng của truyền thông, cảnh sát niêm phong, dư luận lên án. Thêm vào đó, là sự chạy trốn của Chu Cát Vũ.

Lúc đó, khi bị thẩm vấn ở đồn cảnh sát, Chu Cát Vũ đã sốt ruột lắm rồi. Gã có qua lại với phó cục trưởng của đồn cảnh sát đó, liền đi thêm một lần cửa sau, thử sửa chữa lại danh nghĩa của hội sở, đợi khi trận gió này qua rồi sẽ vùng dậy như xưa.

Ai biết được, tình nhân của phó cục trưởng đem sự việc này phơi bày.

Thế là, sóng trước chưa lặn, sóng sau đã tới. Bởi vì vấn đề chống tham nhũng, những quan chức khác cũng rối rít phủi sạch quan hệ, càng nhiều người muốn dồn Chu Cát Vũ vào con đường chết.

Chu Cát Vũ không còn cách nào khác, chạy trốn ra ngoài tỉnh.

Thế nhưng gã có một điều canh cánh ở thành phố D.

Mấy ngày trước, bài báo về chuyện liên hôn của Chung Thẩm được phát hành, Chu Cát Vũ vừa nhìn thấy đã cười. Cuối cùng thì cô vẫn sẽ trở về bên gã, chỉ có gã mới không chê cô nhơ bẩn.

Chu Cát Vũ đã sớm nghe qua chuyện liên hôn Chung Thẩm, bây giờ xác nhận được ngày tháng, gã liền gấp rút trở về thành phố D.

Sáng hôm nay gã chờ đợi ở khu phụ cận gần nhà Chung Định, chỉ mong tìm cơ hội lẻn vào. Ai ngờ, Hứa Huệ Chanh lại tự mình ra ngoài.

Nhưng mà, cuối cùng thì gã vẫn thất bại trong gang tấc.

Chu Cát Vũ đã về đến cửa nhà, cảnh giác quan sát xung quanh, sau đó mới

nhanh chóng mở cửa lẻn vào trong.

Trong phòng một mảnh đen kịt.

Gã đang tính mở đèn, đột nhiên, vang lên một tiếng "đinh", một ánh lửa lóe lên. Sau đó lại một tiếng "đinh", ánh lửa biến mất. Nhưng lại có một đốm lửa lập lòe cháy sáng.

Bàn tay đang giơ lên mở đèn của Chu Cát Vũ dừng lại, gã nhìn về phía đốm lửa nhỏ kia. Tuy rằng hoàn toàn không nhìn thấy gì cả, nhưng gã luôn biết, kẻ đang đốt thuốc đó, chính là Chung Định.

"Ông chủ Chu dạo gần đây có khỏe không?" Chung Định rất ôn hòa, giọng nói vừa khẽ khàng vừa nhẹ nhàng.

Đầu óc của Chu Cát Vũ ứ đọng một hồi, sau đó đã hiểu ra chuyện gì. Gã ta sằng sặc cười lên, "Nghĩ không ra thật, con ả thật sự có bản lĩnh. Dụ được một thằng đàn ông thì liền có thể ép được tao đến bước đường này."

"Nếu cô ấy không có một người đàn ông như tao, thì mày ép chết cô ấy rồi."

Chu Cát Vũ ha hả cười lớn, sau khi dứt tiếng cười gã chuyển thành tức giận, "Nếu như nó nghe lời thì tao có ép không?" Ngực gã rung động dữ dội, "Con tiểu tiện nhân đó, chỉ biết bò lên giường của đàn ông. Tao cho nó bò cho đủ!"

Điếu thuốc của Chung Định bị dụi tắt.

Tâm tình của Chu Cát Vũ lên xuống dữ dội, "Là nó sai, nó không biết đủ!"

"Mày là cái thá gì chứ!" Gã mở đèn lên, ánh mắt dữ tợn, "Cho dù nó bị qua tay trăm thằng ngàn thằng thì tao cũng có thể tiếp nhận nó. Nó chẳng biết cái thá gì cả!"

Chung Định xắn tay áo lên, dục vọng giết chóc không thể kìm nén được nữa. Tế bào trên toàn thân hắn đều đang gào thét đòi được ra tay.

Chu Cát Vũ vẫn ở đó rống lên, "Chẳng có ai yêu nó hơn ____"

Trong giây lát Chung Định đã lướt đến trước mặt Chu Cát Vũ, một phắt liền tóm lấy cổ họng gã ta, đem gã dộng một cú thật mạnh vào tủ rượu bên cạnh.

“Mày thật biết đổ dầu vào lửa.” Chung Định nhếch miệng cười nhạt, trong con ngươi là cơn rét lạnh sâu sắc.

Tấm thủy tinh trên tủ rượu vỡ nát, các chai rượu lũ lượt rơi xuống đất, phát ra những tiếng vỡ lanh lảnh. Máu tươi theo sau ót Chu Cát Vũ từ từ trợt xuống. Sau lưng gã bị đâm phải vài mảnh kiếng vỡ, thế nhưng mắt của gã bị gồ lên, ngoác miệng lên cười, “Mày tức giận?” Tiếng cười của gã thỉnh thoảng lại rất chát chúa, “Tao muốn nó dơ bẩn đó. Không có thằng nào yêu nó nữa, chỉ có tao!”

Chung Định không tiếp tục phí lời với Chu Cát Vũ nữa, giơ chân lên đạp xuống.

Lúc này Chu Cát Vũ mới phản ứng lại, vội vàng tránh né sang phía bên cạnh. Gã thở hổn hển, ngăn cản sự công kích của Chung Định. Một cước lại một cước, Chu Cát Vũ té ngã trước cửa phòng ngủ. Khi Chung Định đến thêm một cước nữa, Chu Cát Vũ liền xô mở cửa phòng ngủ.

Nhờ vào ánh sáng bên ngoài, ánh mắt của Chung Định dừng lại trên bức tường. Hắn cảm thấy có gì đó không đúng, thế là lập tức bật đèn lên.

Sau khi đèn bật sáng, những tấm ảnh dán kín bốn bức tường liền phơi bày ra trước ánh sáng.

Ánh mắt của Chung Định ngưng trệ. Những bức ảnh trước mắt hắn, là lúc Hứa Huệ Chanh còn rất trẻ, trên mặt vẫn còn nét trẻ con. Cô và người đàn ông bên cạnh ngồi trên một cái ghế, vẻ mặt tỏ ra rất không tình nguyện. Người đàn ông đó chỉ cách cô có một tấc, nửa người trên xoay qua ôm lấy vai của cô, tư thế rất kỳ quái.

Càng kỳ quái hơn là, người đàn ông đó không có mặt. Mặt của anh ta đã bị xóa đi rồi.

Bởi vì động tác của Chung Định ngừng lại, Chu Cát Vũ tìm được cơ hội phản kích, gã nhanh chóng một quyền đánh úp về phía Chung Định.

Chung Định tránh thoát trong gang tấc, nhưng lại không tự chủ nhìn về phía các bức tường.

Trong căn phòng này, dán đầy hình của Hứa Huệ Chanh. Những tấm hình đều được phóng to, tuổi tác bắt đầu từ khoảng năm 16, 17 tuổi, cho đến khi trang điểm đậm lè. Vẻ mặt có uất ức, có kinh hãi, cũng có điệu bộ lẳng lơ giả tạo.

Nhưng duy nhất chỉ không có nụ cười thật lòng.

Tấm hình ở bên cạnh giường, Hứa Huệ Chanh đang cong gối ngồi dưới đất, hai tay bị trói nghiến lại, đôi mắt nhìn về phía ống kính, ầng ậc nước mắt.

Toàn bộ thế giới của Chung Định đỏ lên rồi.

Nguyên nhân mà Chung Định rất hiếm khi ra tay đó là, nếu như hắn thật sự đánh, thì xuống tay sẽ rất nặng, cực kỳ nặng.

Đàn ông trong Chung gia đều được huấn luyện cận chiến chuyên nghiệp. Đó không phải là những trò khoa chân múa tay làm màu, mà toàn bộ đều là kiểu thực chiến linh hoạt.

Thời trung học, hắn gặp phải một đám côn đồ cắc ké ngoài trường đến kiếm chuyện, kết quả là đối phương kẻ trọng thương, người tàn phế.

Từ ngày đó trở đi, hắn liền che giấu thực lực của mình.

Mà hôm nay, hắn cảm thấy sở học cả đời của mình, đều là vì giây phút này.

Bốn phía của căn phòng này, đều bị máu văng đầy, mặt đất có một vũng lớn máu. Mùi tanh nồng tràn ngập.

Trên thân thể hai người đàn ông đều là máu. Nhưng đa số đều là máu của Chu Cát Vũ.

Chu Cát Vũ ngã xuống bên giường, ho khan dữ dội, rồi lại phun ra một búng máu. Trên da thịt gã có hàng loạt những miệng vết thương đang chảy máu không ngừng, chỉ nhìn thôi cũng khiếp hãi, toàn thân không có chỗ nào không đau đớn.

Trong mắt Chung Định là khói mù đen kịt đặc quánh, con dao bướm đang đùa trên tay. Hắn đạp xuống miếng thịt vừa mới bị cắt xuống kia, chầm chậm bước đến gần Chu Cát Vũ.

Chu Cát Vũ oán hận trừng mắt nhìn Chung Định, nhưng cũng thầm biết bản thân gã đã thất bại từ sớm.

Chung Định là đi theo con đường ắt phải chết. Chu Cát Vũ thể trạng cường tráng, nhưng cũng không thể nào liều mạng phản kháng được. Với lại, gã mất máu càng nhiều thì thể lực càng theo không nổi. Gã đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, quay đầu nhìn về tấm hình trên vách tường, nhấc cánh tay máu chảy dầm dề lên, muốn đi qua chạm vào mặt của Hứa Huệ Chanh.

------oOo------

Chương 71

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh dao lóe lên, Chung Định giơ tay chém xuống.

Gan bàn tay của Chu Cát Vũ lại bị xẻo mất một miếng, ngay cả sức lực để bịt miệng vết thương lại, gã cũng không còn, chỉ có thể cắn răng ráng nhịn cơn đau buốt óc này. Gã chưa từng nghĩ đến, một Hứa Huệ Chanh như thế, mà vẫn có thằng đàn ông khác muốn có được.

Lúc Chung Định nhìn về phía bức hình, có một tia sáng mờ lướt qua đáy mắt hắn. Ngón trỏ của hắn nhè nhẹ chấm lên giọt lệ trên mặt Hứa Huệ Chanh, giống như muốn giúp cô lau đi vậy. Trong cuộc đọ sức ban nãy, hắn cũng bị thương. Thế nhưng vết thương lớn thương nhỏ cộng lại, thì cũng không bằng nỗi đau của ngàn mũi tên găm vào nơi đáy lòng. Bảo bối mà hắn muốn nâng

niu, đã từng bị vỡ nát tan tành. Sau đó, cô đã một mình gom nhặt những mảnh vỡ đó lại, từng mảnh từng mảnh ghép lại với nhau, xuất hiện trước mặt hắn với dáng vẻ nơm nớp lo sợ.

Chung Định đá một cú vào xương sườn của Chu Cát Vũ, đè gã xuống, sau đó đặt con dao lên ngực trái của gã, chầm chậm ấn xuống.

Chu Cát Vũ lại đau đến nín thở, gã gào thét, “Muốn chém muốn giết thì nhanh lên!”

“Yên tâm, tao sẽ để cái mạng chó này của mày lại.” Chung Định nhếch miệng cười, giống như ác quỷ, hắn tránh vị trí trái tim của Chu Cát Vũ, hung hãn đâm xuống một nhát.

Chu Cát Vũ đau đến kêu thét.

Chung Định nhìn dòng máu phụt ra dưới con dao, mắt không hề chớp, “Sau này cô ấy hạnh phúc bao lâu, thì mày sẽ đau khổ bấy lâu.”

Sau khi rời khỏi căn hộ của Chu Cát Vũ, Chung Định lẩn vào căn hộ kế bên.

Hayakawa Riho vừa nhìn thấy hắn thì trong lòng hoảng hốt.

Chung Định cứ như vừa mới lăn lộn qua một vũng máu vậy, mùi máu tanh tưởi sộc lên. Chỉ là toàn thân đều đen sẫm, màu máu không quá rõ ràng.

Cô ta lùi lại một bước, nhường đường cho hắn, “Chung tiên sinh, quần áo mới đã chuẩn bị xong rồi.”

Chung Định gật đầu, bước vào phòng tắm. Khi đi ra, đã sạch sẽ gọn gàng.

Hayakawa Riho mỉm cười, “Chung tiên sinh đi thong thả, tôi đi giải quyết nốt mọi chuyện.”

Chung Định phất phất tay rời khỏi.

http://tieulun.hopto.org

Hayakawa Riho mở cửa căn hộ của Chu Cát Vũ ra, lần theo vết máu bước vào trong phòng.

Chu Cát Vũ phủ phục dưới đất, cong lưng, bất động.

Cô lạnh lùng nhìn khắp phòng một lượt, những tấm hình kia đều nhuốm màu đỏ của máu. “Không ngờ ông chủ Chu còn có loại sở thích này.”

Chu Cát Vũ không phản ứng.

Cô đi đến giẫm lên gan bàn tay khuyết một miếng thịt của Chu Cát Vũ, “Loại đàn ông chỉ biết dùng bạo lực để khiến phụ nữ khuất phục, thật thất bại.”

Bàn tay của Chu Cát Vũ co rút một hồi, gã xoay đầu, nhìn về bức hình trên vách tường.

Bởi vì thương tích trên mặt, tầm mắt của gã rất mờ mịt. Nhưng hình dáng của người trong bức hình đó, đã sớm in đậm trong đầu gã.

Gã vẫn nhớ ngày đầu gặp gỡ giữa gã và cô.

Đó là lúc cô đương đôi chín tuổi hoa, xinh đẹp mơn mởn…

Hứa Huệ Chanh sinh ra ở một sơn thôn nhỏ tương đối hẻo lánh, vì giao thông không thuận tiện nên thôn làng khá khép kín.

Cô đi học sớm đi tối về. Trường học ở xa, cô phải đi rất lâu rất lâu mới đến được trường. Lúc tan học về còn phải phụ giúp việc nhà, bận rộn suốt.

Cha Hứa mẹ Hứa đều làm nông trong thôn, kinh tế gia đình có hạn. Đến sau khi Hứa Thất Trúc ra đời, mẹ Hứa liền nhờ bà con ra ngoài lĩnh xâu chuỗi hạt về làm.

Lúc Hứa Huệ Chanh sắp học xong cấp hai, đôi mắt của mẹ Hứa xảy ra

chuyện, phải chữa trị ở bệnh viện huyện một khoảng thời gian. Vì vấn đề phí điều trị, cộng thêm phải chăm sóc mẹ Hứa, Hứa Huệ Chanh phải từ bỏ việc học lên cấp ba, bắt đầu thay mẹ làm công việc xâu chuỗi.

Cha Hứa mẹ Hứa rất đau lòng vì chuyện này, nhưng vì lúc đó gia đình thật sự không còn cách nào khác.

Sau này, mắt của mẹ Hứa chuyển biến tốt, bà khuyên Hứa Huệ Chanh tiếp tục đi học, nhưng Hứa Huệ Chanh đều cự tuyệt.

Hứa Huệ Chanh có dự định của riêng mình. Cô từng nghe một cô gái ra ngoài làm công nói rằng, thành phố lớn có rất nhiều công việc, tiền cũng nhiều. Cô tính đợi khi Hứa Thất Trúc lớn thêm một chút nữa thì mình sẽ ra ngoài làm công, gửi tiền về cho gia đình.

Ngày nào đó, cô gái kia lại ra ngoài kiếm việc làm. Hứa Huệ Chanh nghe thấy vậy, bèn khẩn trương bàn bạc với gia đình.

Lúc này, lớp thanh niên trong thôn dần dà ra đi khỏi thôn, cha Hứa mẹ Hứa nghĩ, nếu như cuộc đời của con gái giống họ, cứ mãi ở trong sơn thôn này, thật sự là không có tương lai. Thế là họ đồng ý.

Sau đó, lần đi này của Hứa Huệ Chanh, rất lâu sau này cha Hứa mẹ Hứa cũng không được nhìn thấy lại con gái của họ.

Ở thành phố C, cô gái kia có một người bạn trai thân thiết, cô ta cảm thấy đưa Hứa Huệ Chanh đến thành phố lớn thì nhiệm vụ đã hoàn thành. Cô ta tốt nghiệp trung cấp chuyên nghiệp, đến một công ty tìm một chân thư ký để làm.

Học lực của Hứa Huệ Chanh thế này, lại không biết vi tính, nên chỉ có thể tìm loại việc nhân viên phục vụ trong quán ăn.

Ở trên đường, cô nhìn thấy quảng cáo tuyển dụng của một xưởng làm đồ trang trí, chính là tìm những người học lực thấp. Cô tìm đến nơi, nhưng lại chỉ là một quầy hàng sơ sài. Chủ của quầy hàng đó nói xưởng ở khá xa, cho nên ở trong thành phố chỉ bố trí một bàn tuyển dụng.

Vừa hay Chu Cát Vũ cũng ở đó, sau khi nhìn thấy cô, gã đánh giá mấy lượt.

Vì Hứa Huệ Chanh làm việc lâu năm, da dẻ tương đối ngăm đen, nhưng về ngũ quan thì, lại thật sự rất ưa nhìn.

Cô cảm giác được ánh mắt chú ý của gã, nên lễ phép cười đáp lại.

Chủ quầy và Chu Cát Vũ bước vào phòng trong, không biết là nói chuyện gì, khi bước ra, chủ quầy giới thiệu rằng, Chu Cát Vũ chính là người làm ở bên xưởng, để cho gã đưa Hứa Huệ Chanh qua đó làm việc.

Người trong thôn của Hứa Huệ Chanh đều là kiểu chất phác, tính tình của cô cũng đơn thuần, thật sự tưởng rằng đã gặp được một công việc tốt. Lúc đó cô rất cởi mở, rất hay cười, cô cảm ơn Chu Cát Vũ, “Chu đại ca, làm phiền anh rồi.”

Ánh mắt của Chu Cát Vũ lướt qua chiếc răng khểnh nhỏ xinh của cô, cười theo, “Không cần khách sáo. Cô mấy tuổi rồi?” Cô trông có vẻ còn rất trẻ, gã ngờ rằng cô chỉ mới có 16 tuổi.

Gương mặt cô rạng rỡ, “18 rồi ạ.”

Hứa Huệ Chanh và Chu Cát Vũ lên một chiếc xe chở hàng nhỏ. Ban đầu cô rất hiếu kỳ, dọc đường nhìn phong cảnh bên ngoài. Chỉ là càng đi xa, thì đường xá lại càng hẻo lánh, trong lòng bất an, cô hỏi, “Chu đại ca, công xưởng đó ở đâu vậy?”

“Sắp rồi.”

Hỏi hết mấy lần, Chu Cát Vũ cũng vẫn trả lời như thế.

Cô hoảng lên, “Tôi không đến đó làm nữa.”

Mắt Chu Cát Vũ thấy đã sắp đến nơi, cũng không tiếp tục giả vờ nữa, “Tiền tôi trả hết rồi, cô thuộc về phía bên tôi.”

Cô nghe không hiểu, nhưng biết rằng mình đã bị lừa rồi. Cô bắt đầu giãy dụa muốn kéo cửa xe ra.

Gã kéo cô lại, “Nghe lời thì tất thảy đều dễ nói chuyện.”

Tất nhiên là cô không nghe lời, vung tay lên muốn phản kháng.

Chu Cát Vũ để ý thấy tài xế xe hàng liếc nhìn qua phía bên này, gã quýnh lên, cho cô một cái tát tai, “Ồn ào nữa thì khỏi cho cô ăn cơm.”

Hứa Huệ Chanh làm sao có thể chịu được sức mạnh của gã, cô bị đánh đến nổ đom đóm mắt, cả nửa gương mặt đều tê rần lên. Cô chống không lại Chu Cát Vũ, bị gã tóm chặt kéo về thôn của gã.

Cho đến khi vào nhà của Chu gia, Hứa Huệ Chanh mới biết rõ đây là như thế nào.

Cô bị bán rồi.

So với thôn của cô thì thôn này phát triển hơn một chút. Con trai cả của Chu gia, Chu Thường Văn, đầu óc có vấn đề, nên mãi không cưới được vợ. Chu gia bèn để cho con trai thứ hai ra ngoài dùng tiền mua về. Cái nơi gọi là quầy hàng, thật ra chính là một điểm giao dịch đen.

Đương nhiên là Hứa Huệ Chanh không nghe theo, cô cầu xin vợ chồng Chu gia thả cho cô đi.

Chu Cát Vũ trực tiếp bước đến chụp miệng cô lại, dùng sức mạnh để khiến cô không nói được gì.

Chu Cát Vũ đem Hứa Huệ Chanh trói vào trong phòng mình, bỏ đói cô hai ngày.

Trước lúc ngủ, ban đêm thức dậy đi tiểu, buổi sáng tỉnh lại, Chu Cát Vũ đều trông chừng cô. Gã cảm thấy, ánh nắng buổi sớm chiếu lên gương mặt cô, là lúc cô ưa nhìn nhất. Nếu như, cô không có gương mặt đau khổ ấy.

Sau khi Hứa Huệ Chanh bị bỏ đói đến tay chân bủn rủn thì cuối cùng, cô cũng được ăn một bữa cơm. Nhưng đó lại là bữa tiệc cưới của cô và Chu Thường Văn.

Chu Thường Văn căn bản không biết thế nào gọi là kết hôn, anh ta chỉ biết ngoác miệng cười ngây dại, kéo tay cô xoa xoa. Anh ta cũng không biết cái gì gọi là động phòng, chỉ biết buổi tối phải ôm lấy cô, sau đó thì tự anh ta ngủ ngáy khò khò, tiếng sau vang hơn tiếng trước.

Qua mấy ngày, Chu Cát Vũ cũng phát hiện, anh trai và chị dâu của gã vẫn chưa hành sự.

Chu Cát Vũ giảng giải lý thuyết một hồi cho Chu Thường Văn.

Chu Thường Văn vẫn cười đần độn.

Đến tối, Chu Cát Vũ ở ngoài cửa nghe thấy tiếng khóc của Hứa Huệ Chanh, gã bụm ngực mình. Đang tính rời khỏi thì gã lại nghe thấy tiếng khóc của Chu Thường Văn. Thế là ở bên trong, một nam một nữ đều đang khóc.

Chu Cát Vũ cắn răng, gõ cửa hỏi, “Anh hai, chuyện gì vậy?”

Chu Thường Văn hu hu nói, “Tiểu Vũ, mau vào đây.”

Chu Cát Vũ bất đắc dĩ, sau khi đẩy cửa ra thì bị tình cảnh trước mắt làm rung chuyển.

Hứa Huệ Chanh đang rúc ở góc giường, quần áo xốc xếch, để lộ ra một mảng lớn vai trần trắng tuyết, đang run rẩy không ngừng.

Còn Chu Thường Văn thì giơ cái thứ đồ mềm oặt của mình lên, gương mặt đau khổ, “Tiểu Vũ, nó phải để vào đâu?”

Vào giây phút đó, Chu Cát Vũ rất muốn quay đầu bỏ đi, nhưng nhớ lại lời dặn của cha mẹ, gã chỉ còn có thể nhắm mắt bước vào.

Tối đó trở về sau, đã lưu lại bóng ma trong lòng Hứa Huệ Chanh.

Chu Cát Vũ ở đầu giường khống chế tất thảy sự vùng vẫy phản kháng của cô, từng bước từng bước chỉ dạy Chu Thường Văn phải làm thế nào, cho đến khi hoàn thành nghĩa vụ động phòng.

Chu Thường Văn duy trì không đến 10 phút.

Chu Cát Vũ nhìn hai khối mềm mại trước ngực Hứa Huệ Chanh khẽ rung động, không kiềm được nuốt nuốt nước miếng. Sau đó, gã lại cúi đầu nhìn vào đôi mắt trống rỗng của cô, bất giác hơi buông lỏng sự kiềm chế đối với cô.

Hứa Huệ Chanh đã hoàn toàn bất động, chết lặng như một cái xác nằm đó. Mắt cô mở trừng, tiêu cự tan tác.

Sau khi đứng dậy, Chu Thường Văn dụi dụi mắt muốn đi ngủ.

Chu Cát Vũ vươn tay chạm lên trán Hứa Huệ Chanh, sau đó giúp cô kéo chăn lên, “Sau này nơi này chính là nhà của cô, cô cứ yên tâm mà ở.”

Lúc nghe thấy chữ “nhà”, mắt cô hấp háy, sau đó càng chìm vào màn đêm tuyệt vọng sâu thẳm.

Ngay ngày hôm sau, Hứa Huệ Chanh lao đầu xuống giếng.

Bà Chu phát hiện kịp thời, thét lớn gọi Chu Cát Vũ cứu Hứa Huệ Chanh lên.

Nhìn bộ dáng trầm lặng như chết của cô, Chu gia sợ cô lại tìm cách tự sát, nên họ lại trói cô lại, nhét một mảnh vải vào miệng cô, phòng cô cắn lưỡi.

Lúc đút cơm cho cô, Chu Cát Vũ to tiếng nói, “Sinh đứa con trai cho anh trai của tôi, cha mẹ tôi vui vẻ thì tất nhiên sẽ đối xử tốt với cô.”

Hứa Huệ Chanh suốt ngày nằm trên giường, tâm thần bay đi chốn khác. Muốn chết, nhưng chết không được.

Ngày qua ngày, sức sống của cô dần dần kiệt quệ.

Cho đến một ngày, lúc Chu Cát Vũ đút cơm cho cô, Hứa Huệ Chanh nôn khan một trận.

Cha mẹ Chu gia rất vui mừng, cho rằng cô mang thai rồi. Thế nên họ đi mời một vị bác sĩ có kinh nghiệm đến kiểm tra.

Kết quả là, không có thai. Bởi vì Hứa Huệ Chanh bị hành hạ trong hơn hai tháng này, dẫn đến cơ thể mệt mỏi, thân thể hư nhược.

Cũng có thể vì lý do bệnh tật, thái độ của Chu gia đối với cô thêm đôi phần ôn hoà.

Họ không trói cô lại nữa, họ dọn một khoảng sân nhỏ ở phía sau nhà, chỉ cho cô hoạt động trong đó.

Sau khi cơn kích động tự vẫn qua đi, Hứa Huệ Chanh liền nghĩ đến chuyện chạy trốn. Cô vẫn còn cha mẹ, em trai đang đợi mình. Bây giờ hẳn là họ cũng đang rất mong nhớ cô, cô không thể cứ thế này mà chết đi được.

Thế nhưng bà Chu canh chừng quá sít sao, Hứa Huệ Chanh chưa chạy được mấy bước thì đã bị tóm trở lại.

Sau này, Hứa Huệ Chanh bị ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài, đôi mắt của cô đã mất hết ánh sáng.

Bây giờ Chu Thường Văn không còn cần Chu Cát Vũ giúp đỡ nữa. Chu Cát Vũ sẽ trói Hứa Huệ Chanh lại trước, sau đó Chu Thường Văn nằm lên chuyển động có lệ mấy cái, thế là xong việc. Đối với chuyện này, Chu Thường Văn không có hứng thú gì, nếu không phải vì Chu Cát Vũ căn dặn, Chu Thường Văn thà nằm xuống ngủ khò còn hơn.

Mỗi khi Chu Cát Vũ bước vào trói Hứa Huệ Chanh lại, cô đều hận thù trừng mắt nhìn gã, đá gã, cắn gã. Thế nhưng cuối cùng vẫn không ngăn được sự ngoan độc của gã.

Ngày nào đó, không biết Chu Cát Vũ tìm ở đâu về cái máy chụp hình, nói là

muốn chụp tấm hình cưới cho anh hai chị dâu.

Đôi mắt Hứa Huệ Chanh nhìn vào ống kính chỉ toàn thù hận.

Chu Cát Vũ sầm mặt xuống, kéo tóc của cô, “Cười cho tôi!”

“Phụt!” Cô nhổ bãi nước bọt vào gã.

Gã tức giận kéo đầu cô đập vào cửa.

Chu Thường Văn sợ giật cả mình, oa oa nhào đến, “Vợ đau.”

Vào lúc đầu bị va vào cửa, Hứa Huệ Chanh lại có ý nghĩ kết thúc hết mọi chuyện.

Chu Cát Vũ kịp thời ngăn hành động này lại.

Chu Thường Văn ôm lấy cô, vỗ vỗ lên ngực cô, “Ôm ôm, không đau.”

Chu Cát Vũ nhìn chằm chằm người đang nằm trong ngực của Chu Thường Văn, cảnh cáo, “Còn trừng nữa, tôi móc mắt cô ra.”

Hứa Huệ Chanh tránh khỏi ánh mắt hung ác của gã, vùi đầu vào trong ngực Chu Thường Văn.

Cuối cùng, Chu Thường Văn ở bên cạnh gãi đầu cả nửa ngày mới khiến cho tâm tình của Hứa Huệ Chanh hòa hoãn đôi chút, nhưng cô vẫn rất không cam tâm tình nguyện. Chu Thường Văn đại khái biết được mình đã chọc cô giận, không dám ngồi quá gần, cách cô một quãng, nhưng vẫn gập người ôm lấy cô.

Bức hình này, Hứa Huệ Chanh không được nhìn thấy.

Chu Cát Vũ chụp xong hình thì không nói gì nữa.

Sau này, gã hay cầm máy ảnh chụp hình, Chu gia cũng không biết rốt cuộc thì gã chụp cái gì.

------oOo------

Chương 72

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh cứ thể mà ở cái thôn nhỏ hẻo lánh này, trải qua một năm cuộc sống bị cầm tù.

Mãi vẫn không có thai.

Năm thứ hai, Chu Cát Vũ và hai ba gã trai tráng ở ngoài thôn cùng nhau ra ngoài làm việc. Trước lúc đi, gã bước vào phòng của Chu Thường Văn, lừa anh ta ra ngoài.

Hứa Huệ Chanh rất cảnh giác. Cô cứ có cảm giác, ánh mắt của Chu Cát Vũ nhìn cô, rất đáng sợ, khiến cho đáy lòng cô phát rét. Thậm chí cô còn muốn kêu Chu Thường Văn trở về.

Chu Cát Vũ đứng nơi bóng râm, ánh mắt như lang sói, nhìn cô từ trên xuống dưới cả mấy lượt. Sau cùng, ánh mắt của gã dán dính vào mặt cô.

Cô cố gắng vờ bình tĩnh, “Đi ra ngoài.”

Mắt gã lóe lên, gã trực tiếp nhào qua.

Chu Cát Vũ xé quần áo của cô ra, nhìn thấy phần nhô lên trước ngực cô, hơi thở của gã trở nên thô nặng.

Gã ta cắn lên nơi ấy.

Trong vòng một năm này, Hứa Huệ Chanh quả thật chính là đánh nhau với gã mà qua ngày. Hôm nay cũng không ngoại lệ. Cô kéo tóc của gã ra, dùng hết sức để kéo, móng tay ấn vào tai gã.

Chu Cát Vũ không học được cách dịu dàng, gã ném cô qua một bên.

http://tieulun.hopto.org

Hông của cô đập phải góc bàn, cô cố nhịn cơn đau, trong lúc hoảng loạn cô quơ quào trên bàn, sau đó nắm được một chiếc kéo, liền đâm về phía gã.

Gã ta bắt được cổ tay của cô, tránh được một nhát, lại ném cô lên giường.

Lúc này, bên ngoài cửa truyền đến tiếng nói của Chu Thường Văn, "Vợ ơi, tôi có hoa, vợ ơi…"

Động tác của Chu Cát Vũ dừng lại, gã nghe thấy tiếng chân của Chu Thường Văn càng ngày càng đến gần, bèn chỉnh đốn lại quần áo, nhanh chóng tránh xa chiếc giường.

Hứa Huệ Chanh bò dậy, vung chiếc kéo trong tay mình ra.

Đúng ngay nơi hạ bộ của Chu Cát Vũ…

Liên quan đến lần bị thương này, Chu Cát Vũ không nói gì nhiều. Gã vẫn cùng mấy người anh em đi lên thành phố D theo kế hoạch.

Một năm sau, gã thăng quan tiến chức vùn vụt.

Sau đó, đến khi trở về quê, chào đón gã chính là, cảnh điêu tàn đổ nát của Chu gia.

Cùng với tai tiếng của Hứa Huệ Chanh.

Hứa Huệ Chanh ở nơi này một năm, vẫn luôn liều mình muốn chạy trốn.

Chu Cát Vũ đi rồi, thế nhưng bà Chu chanh chua khắc nghiệt, nhìn thấy cái bụng của Hứa Huệ Chanh không chút tin tức, bà Chu càng ngày càng nổi nóng, cảm thấy mình đã mua về một đứa không biết đẻ. Thế nên bà ta toàn đánh đánh chửi chửi Hứa Huệ Chanh, còn hợp với ông Chu xích Hứa Huệ Chanh vào một sợi dây xích.

Ở Chu gia, người duy nhất đối xử tốt với Hứa Huệ Chanh một chút, chỉ có

Chu Thường Văn. Thế nhưng anh ta là một gã ngốc, chỉ biết ôm lấy cô khóc lóc "Vợ đừng sợ", nhưng chẳng biết cứu cô thế nào.

Tính ngoan cường của Hứa Huệ Chanh dần dần bị mài mòn. Cô giống như một con chó vậy, khuất phục dưới sự dữ tợn hung ác của bà Chu.

Có lúc cô cảm thấy mình có thể là đã chết mất rồi, nếu không thì làm sao không thể nào vùng thoát ra khỏi địa ngục này được. Rất lâu cô không ra khỏi nhà, cũng quên mất mình đã ở nơi này bao lâu. Cô cũng không biết được trong những năm tháng còn sống, mình còn có cơ hội gặp lại ba mẹ và em trai nữa hay không.

Cô thường hay mắc bệnh. Ban đầu thì bà Chu không để ý, chỉ tùy tiện cho uống chút thuốc.

Sau đó, Hứa Huệ Chanh bắt đầu sốt cao.

Chu Thường Văn ở bên cạnh khóc lóc, nôn nóng xoay mòng mòng, dán sát vào mặt cô, rì rầm gọi, "Vợ ơi… vợ ơi…"

Mắt cô nhắm tịt, không chút phản ứng.

Anh ta khóc lớn chạy ra ngoài cầu cứu, vừa hay kinh động đến một bác sĩ nam đến Chu gia làm khách.

Tính mạng của Hứa Huệ Chanh giữ được rồi, sau đó chuyện thị thị phi phi giữa cô và người bác sĩ nam đó cũng theo đó mà đến.

Chu Cát Vũ nghe được là, vì chạy trốn, Hứa Huệ Chanh đã hy sinh nhan sắc, quyến rũ tên bác sĩ lên giường. Lúc đầu, bác sĩ chỉ thỉnh thoảng mới đến Chu gia chữa bệnh cho cô, sau này, thì đến rất thường xuyên.

Bà Chu không hài lòng, có ý muốn xua đuổi.

Ai ngờ được, lúc nửa đêm canh ba ngày nào đó, tên bác sĩ kia trèo tường vào nhà Chu gia, bị bắt tại trận.

Thế là, bà Chu thật sự tức đến phát điên lên, thét gọi Hứa Huệ Chanh ra ngoài, cho cô liền mấy cái bạt tai.

Lúc này người trong thôn mới gặp được con dâu mua về của Chu gia.

Nước da ngăm đen trước kia của Hứa Huệ Chanh đã nhả bớt, sắc mặt tái nhợt nhuốm vẻ bệnh tật. Có vài tên đàn ông thấy vậy, không kiềm được tâm tình nhộn nhạo. Hơn nữa, nghe thấy Hứa Huệ Chanh và bác sĩ có chuyện không đứng đắn với nhau, bọn họ càng cảm thấy cô có bộ dáng phong tình rất đặc biệt.

Chu gia liền không còn được yên bình nữa.

Đám đàn ông đó, hữu ý vô ý, đến Chu gia ngồi lê đôi mách. Không chỉ như vậy, có vài thân thích của cán bộ trong thôn, viện cớ đến thăm hỏi con dâu của Chu gia, để lại ảo tưởng rằng mình là chúa cứu thế của cô vậy.

Chu Cát Vũ còn nghe nói, đám đàn ông đó, từng người từng người một, đã lên giường của Hứa Huệ Chanh. Ai đến cô cũng không hề cự tuyệt.

Sau này, Hứa Huệ Chanh thật sự chạy trốn rồi.

Khi cô rời đi không bao lâu, Chu gia gặp phải một trận lửa lớn.

Người dân trong thôn miêu tả rằng, ông Chu bà Chu đều ở trong phòng, lửa thì bắt đầu cháy ở ngoài sân, bọn họ không thể nào ra được, người bên ngoài cũng không thể đi vào, cho nên cứ thế mà bị thiêu sống. Còn về phần Chu Thường Văn, ban sớm anh ta nói rằng ra ngoài hái hoa cho vợ, lúc quay về nhìn thấy lửa cháy lớn, ngây ngốc kêu lên, “Ba, mẹ… vợ ơi!” xong rồi liền chạy vào trong. Không thể tránh thoát.

Nghe thế, Chu Cát Vũ đuổi theo ra ngoài.

Thôn này giao thông không thuận tiện, Hứa Huệ Chanh ngồi xe mô tô của bác sĩ để rời khỏi.

Chu Cát Vũ nhớ ra lúc mình trở về, có thấy một chiếc xe chạy ngược hướng

với gã. Người đàn ông thì gã không quen biết, còn người nữ thì đội nón cối, gã không để ý.

Nghĩ lại, đó chính là Hứa Huệ Chanh.

Hướng về thành thị chỉ có một con đường, việc bị Chu Cát Vũ chặn đầu là việc hoàn toàn có thể tính đến.

Hứa Huệ Chanh đã một năm không gặp lại gã, lúc này cô sợ đến sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Anh bác sĩ dễ dàng bị quật ngã.

Chu Cát Vũ lôi Hứa Huệ Chanh về lại thôn, "Cô chạy thì chạy rồi, tại sao còn muốn thiêu chết bọn họ?"

Hứa Huệ Chanh cũng kinh hoàng. Cô thật sự không ngờ đến chuyện hỏa hoạn, tuy rằng cô hận Chu gia, nhưng cô vẫn không có gan đi giết người phóng hỏa.

Cán bộ trong thôn đứng ra, chỉ rõ cô chính là kẻ phóng hỏa. Người dân trong thôn cũng úp mở phê bình cô không ít.

Những gã đàn ông thèm thuồng cô và bị Chu gia tỏ thái độ thẳng thừng, cảm thấy, cuối cùng thì cũng hả hê rồi. Thậm chí, hung thủ thật sự, cũng ở trong số đó.

Dù có trăm miệng thì Hứa Huệ Chanh cũng không thể giãi bày được. Rõ ràng bị bức hại ròng rã hai năm trời, tại sao đến cuối cùng, cô lại phải gánh trách nhiệm của ba mạng người.

Vào khoảng thời gian Chu Cát Vũ làm hậu sự, cô bị giam giữ trong nhà trưởng thôn. Chu Cát Vũ dặn dò trưởng thôn, trước tiên đừng làm gì cô.

Bởi vì hiện nay Chu Cát Vũ đã không còn giống ngày trước nữa, cán bộ trong thôn đối với gã cũng kính trọng hơn.

Cháu trai của thôn trưởng, người đã nhăm nhe Hứa Huệ Chanh rất lâu nhưng chậm chạp không đoạt được, cho rằng đây là cơ hội khó có được, buổi tối đó có ý đồ ra tay.

Ai ngờ, bị Chu Cát Vũ bắt ngay tại trận.

Chu Cát Vũ liên tưởng đến những lời đồn đại khi trước, lửa giận bốc lên, hận không thể bóp chết Hứa Huệ Chanh luôn. Gã đưa cô đến thành phố D, "Tôi có một công việc kinh doanh nhỏ, vừa hay phù hợp với thứ dâm đãng như cô."

Sau khi Hứa Huệ Chanh biết được ngón trò của công việc kinh doanh đó, cô đột nhên chẳng còn chút lưu luyến gì với sinh mạng nữa. Cô phí hết tâm sức, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội bỏ đi, cuối cùng lại bị rơi vào vực thẳm càng đáng sợ hơn.

Những thôn dân đó đều đồn đãi rằng cô dụ dỗ anh bác sĩ, thế nhưng sự thật là, anh bác sĩ đó chỉ giúp cô chữa bệnh.

Bệnh tình của Hứa Huệ Chanh cứ tái phát miết, sốt cao không dứt, bà Chu đã không muốn quan tâm nữa, đã sớm bảo anh bác sĩ kia đừng có lo chuyện bao đồng. Bác sĩ biết nếu cứ để bệnh của Hứa Huệ Chanh kéo dài thêm thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Anh ta không được vào bằng cửa chính, chỉ có thể trèo tường vào.

Mà đám đàn ông có ý đồ với Hứa Huệ Chanh kia, thật ra đều không đạt được gì hết. Chỉ là, càng không có được thì lại càng đi bôi nhọ cô.

Mà nay, Chu Cát Vũ không nghe cô giải thích, chỉ cho rằng không có lửa làm sao có khói, gã cười khùng khục, "Tôi mặc kệ cô đã lên giường với ai, dù sao vào tiệm của tôi rồi thì đi kiếm tiền cho tôi."

Gã nói rằng chuyện Chu gia bị phá hủy, là Hứa Huệ Chanh thiếu gã, ép buộc cô ký tên vào món nợ sáu tiệu tệ.

Lúc đó Hứa Huệ Chanh thật sự rất muốn chết. Cô không nhìn thấy được hy vọng, cô mệt rồi.

Sau đó, một trận động đất, khuấy lên lại những tình cảm không thể quên đi của cô với gia đình.

Cô nơm nớp lo sợ, van xin Chu Cát Vũ nghe ngóng tình hình trận động đất giúp cô.

Chu Cát Vũ đồng ý, nhưng đó là xuất phát từ ý đồ cá nhân của gã, gã muốn có được cái nhược điểm có thể khống chế cô. Gã không thể để cô chết. Gã muốn cô sống, sau đó, cùng gã mãi mãi dây dưa.

Sau khi có được tin tức của Hứa gia, gã rất hài lòng. Bởi vì Hứa Huệ Chanh mong chờ được đoàn tụ với gia đình, không tiếp tục coi nhẹ sinh mạng nữa.

Thế nhưng, cô vẫn mãi muốn bỏ trốn.

Gã bèn đưa ngón tay của Hứa Thất Trúc đến cho cô.

Thế là, Hứa Huệ Chanh liền an phận, hoàn toàn thỏa hiệp.

Trọn đời của Chu Cát Vũ, cũng chưa hề nói với người con gái khiến gã vừa gặp đã yêu biết tâm sự của mình.

Bởi vì quyết định của ba mẹ, gã bắt đầu bước sai một bước.

Sau này, sai lại càng sai.

Trong vô số đêm, gã muốn có được cô, hy vọng người đàn ông được nằm ở trên cô là gã.

Thế nhưng, gã không làm được.

Vì một nhát kéo của cô khi ấy, đã hủy đi niềm kiêu ngạo đàn ông của gã.

Cơn đau từ các vết thương trên người khiến Chu Cát Vũ khó chịu đựng được,

gã không biết Hayakawa Riho sẽ chở gã đi đâu.

Thế nhưng gã cảm thấy, đời này của gã cứ kết thúc thế này cũng được rồi.

Gã nhớ lại Hứa Huệ Chanh ngày đầu gặp gỡ, cười tươi như một bông hoa nở rộ. Mà gã lúc đó, hoàn toàn không dự đoán được, sự cố chấp của bản thân đối với cô lại càng ngày càng sâu đậm, đến bước đường mà chính gã cũng không tưởng tượng được.

Chu Cát Vũ nhắm mắt lại. Nếu như thời gian có thể quay ngược lại.

Nếu như…

Gã lại mở mắt ra.

Không có nếu như, đời này, cô sẽ không thể nào thuộc về gã.

Gã lại khép mắt lại.

Việt Tài từng hỏi Chung Định, có cần điều tra quá khứ của Hứa Huệ Chanh không.

Lúc đó Chung Định từ chối.

Nếu như hắn đã chấp nhận quá khứ của cô rồi, thì có biết hay không, cũng không quan trọng nữa.

Thế nhưng sau khi nhìn thấy những bức ảnh trong phòng Chu Cát Vũ, Chung Định lại nôn nóng muốn biết những chuyện trước kia của cô. E rằng những chuyện kia, phần nhiều là những chuyện kinh khủng.

Chung Định lên xe, gửi một tin nhắn cho Việt Tài, sau đó nổ máy rời khỏi.

Thật ra Chung Định biết, bởi vì nguyên nhân gì mà Hứa Huệ Chanh phải thỏa hiệp với Chu Cát Vũ.

Lần trước Hayakawa Riho nghe ngóng được, Chu Cát Vũ muốn đi giáo huấn em trai của Hứa Huệ Chanh. Cô ta kịp thời báo cho Chung Định biết, thế là, tay chân của Chu Cát Vũ bị cản chân, đến trễ.

Ở trong gia đình của mình, Chung Định đã mất đi cảm giác quyến luyến tình thân này.

Hắn nghĩ, nếu như tiếp tục bước tiếp với Hứa Huệ Chanh, liệu có hay không một ngày, ở trong lòng cô, hắn cũng sẽ có được một vị trí tối cao như thế?!

Hắn rất khao khát cái tương lai đó.

Lúc Chung Định ra ngoài, là hoàng hôn.

Trước khi đi, Hứa Huệ Chanh còn nằm co mình ngủ trong lòng hắn. Có lẽ trong mơ cô cảm nhận được hắn sắp rời đi, cho nên càng rúc về phía bên hắn.

Hắn hôn hôn cô, "Anh ra ngoài mua bao thuốc, một chút sẽ về."

Hứa Huệ Chanh nửa nhắm mắt, gật gật đầu.

Không bao lâu sau, cô lại chìm vào giấc ngủ.

Sau đó, cô ngủ không sâu, cho nên khi Chung Định quay trở lại, cô liền tỉnh dậy.

Hứa Huệ Chanh dụi mắt, vươn tay bật đèn ở đầu giường, "Anh trở về rồi." Cô không biết là mình đã ngủ bao lâu, chỉ là hôm nay cô một mình lo lắng khiếp sợ, sau khi buông lỏng thì lại cực kỳ buồn ngủ.

"Ừm." Chung Định tắt ngọn đèn ban nãy đi, xuôi theo bên người cô nằm xuống, vùi mặt vào hõm vai của cô.

Hứa Huệ Chanh chợt mở to hai mắt, nhìn lên trần nhà tối om om.

Từ sau khi ngủ chung giường, hắn liền không cho cô mặc đồ quá dày khi đi ngủ nữa, cô chỉ đành thay một bộ váy ngủ trễ ngực giữ ấm, để làm hài lòng sở thích của hắn.

Mà giờ, nơi vai để trần của cô, hơi hơi ẩm ướt.

Ban nãy, hai tay của Hứa Huệ Chanh nắm ga trải giường, sau đó, mới chầm chậm giơ lên, ôm lấy hắn.

Trong lòng cô, người đàn ông này mạnh mẽ không gì lay động được, cho nên cô thà rằng có cát rơi vào mắt hắn, cũng không muốn thừa nhận, rằng hắn đang khóc.

Hắn ôm cô càng thêm chặt.

Cô xoay đầu hôn lên mái tóc của hắn, khẽ vỗ về vai hắn.

Chung Định ôm lấy cô, tâm tình dần dần dịu lại. Kết thúc cuộc đánh giết với Chu Cát Vũ, ý thức của Chung Định vẫn còn lơ lửng. Những tấm ảnh trong căn phòng đó, hắn chỉ nhìn lướt qua, nhưng đã không thể nào quên nổi.

Hắn cần cô đến an ủi nỗi đau của hắn.

Hắn bắt đầu hôn nhẹ lên vai cô.

Hứa Huệ Chanh sửng người một hồi. Thời gian để thích ứng của cô rất lâu, lúc bắt đầu sẽ khẩn trương.

Lúc trước khi cô làm việc, dáng vẻ quyến rũ là đóng kịch, ngay cả những lời rên rĩ cũng rất dung tục. Giờ đây ở trong lòng Chung Định, cô muốn dùng gương mặt chân thật nhất của mình để triền miên với hắn, thế nhưng thân thể cô vẫn hết lần này đến lần khác đều rất lạnh nhạt. Hơn nữa, hiện nay cô cũng không sao nói ra được những lời nhục dục kia.

Chung Định ngẩng đầu lên, “Thả lỏng.”

http://tieulun.hopto.org

“Em…” Cô muốn nói với hắn, không phải là cô không muốn cùng hắn, nhưng cô có bóng ma trong lòng. Thế nhưng lời mới vừa đến vành môi, thì đã ngừng lại.

Hắn dùng đôi tay nâng mặt cô lên, đáp xuống một nụ hôn thật sâu. Hắn biết, sự lãnh cảm của cô không phải do sinh lý, mà là do tâm lý.

Hứa Huệ Chanh không biết chuyện ấy của nam nữ yêu nhau, có phải thế này hay không.

Mới bắt đầu, Chung Định sẽ rất nhẫn nại, ở trên giường, hắn không hề chê bai cô đẫy đà, ngược lại, còn hôn hết một lượt lại một lượt. Cách thức yêu thương đó, khiến cô ngẩn ngơ cảm thấy hắn đã cúi đầu xưng thần trước mặt cô vậy.

Ở trong bóng tối, Hứa Huệ Chanh không nhìn thấy gì cả, cảm giác mà da thịt truyền đến, chỉ là sự ấm nóng của hắn. Dần dần, cô vịn lấy khuỷu tay của hắn, càng ngày càng chặt.

Sự dịu dàng của Chung Định, chỉ giới hạn trong khi cô còn chưa động tình. Đến khi đã dùng hết sự nhẫn nại của mình, sự tiến công của hắn liền vô cùng xâm lược.

Nói cho cùng, bản chất của hắn, vẫn là một con sói.

------oOo------

Chương 73

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những lời Chung lão thái gia nói ở bữa tiệc đính hôn, người chú ý không phải là ít.

Hai ngày sau, Kiều Lăng và Trần Hành Quy hẹn Chung Định ra nói chuyện này.

Địa điểm là Sách Lan Câu.

Người đương sự là Chung Định tỏ ra rất thờ ơ. Trong thời tiết mưa dầm không ngớt thế này, hắn còn biếng nhác hơn trước kia.

Trần Hành Quy pha trà, hương trà ngập khắp không khí, tươi mát sảng khoái.

Kiều Lăng và Chung Định không thích trà.

Chung Định để cho Hứa Huệ Chanh một mình ra ngoài khu triển lãm đi dạo loanh quanh.

Hứa Huệ Chanh đại khái đoán ra được, ba người đàn ông này muốn nói chuyện, cô bèn bước ra ngoài.

Sau khi cô đi, trong phòng im lặng một hồi.

Kiều Lăng nhìn ra cánh cửa, qua một hồi lâu, gã mới mở miệng, “Nghe nói đám già ngoan cố trong nhà mày đang tạo áp lực với mày?”

Chung Định cười, “Thế hả?” Vậy thì cũng phải làm cho hắn thật sự cảm thấy áp lực mới tính chứ.

Chung lão thái gia đích thực đã đóng băng một bộ phận tài sản của Chung Định, nhưng mà những hành động khác thì tạm thời vẫn chưa có. Hoặc là, ông ấy đang đợi sự đáp trả của Chung Định.

Trần Hành Quy cầm ấm trà lên, chầm chậm châm trà cho mình, động tác cực kỳ tao nhã, “Hiện tại Chung gia không an bình.”

“Có lúc nào mà an bình qua.” Nụ cười của Chung Định biến thành mỉa mai.

Cho dù vào ngày bình thường, các thế lực trong Chung thị cũng vẫn là ngươi lừa ta gạt, chứ đừng nói trong thời kỳ Chung Định và Chung lão thái gia đang có mâu thuẫn. Mọi người để mắt tới chính là, phần cổ phần vốn có của Chung Định, rốt cuộc sẽ rơi vào túi ai.

http://tieulun.hopto.org

Thế nhưng, thứ mà người khác nhìn chằm chằm vào như hổ đói, thì lại không hề có nghĩa rằng Chung Định cũng đặt vào trong lòng.

Ít nhất, Trần Hành Quy không cảm thấy được Chung Định để tâm lắm. Trần Hành Quy ngửi ngửi mùi hương trà, "Nếu ông nội mày thật sự nổi giận, thì mày dự tính làm thế nào?"

"Không thế nào cả." Dừng một chút, giọng điệu của Chung Định hơi thay đổi, "Có lẽ sẽ đưa bạn gái của tao đi du ngoạn vui chơi khắp chốn."

"Chung thiếu gia." Kiều Lăng vỗ trán cái bốp, "Đến lúc đó thì mày phải tay trắng ra khỏi nhà đó, còn có thời gian nói chuyện yêu đương."

Chung Định tựa vào sofa, trần thuật nói, "Những thứ đó, vốn thuộc về tao." Chung gia cũng chưa từng có người đến thừa nhận những thứ đó là của kẻ đó.

"Mày cứ mở to mắt nhìn Phượng Hữu tu hú chiếm tổ chim khách à?" Kiều Lăng chính là nhìn không thuận mắt cái thứ đức hạnh của Phượng Hữu.

"Nó thích thì tùy." Nụ cười của Chung Định trở nên âm trầm, "Nói không chừng ngày nào đó, tổ rớt mà trứng chẳng còn."

"Tùy mày vậy." Trần Hành Quy cúi đầu nhấp ngụm trà, "Dù sao thì tao và Kiều Lăng luôn ở đây." Có vài lời chỉ cần nói đến đây, nhưng đã tỏ rõ lập trường.

"Biết."

Chung Định sống đến giờ này, thứ có được thật sự rất ít: vài người bạn, một đứa em trai, cùng với một người phụ nữ.

Trước kia, đối với cuộc sống, Chung Định chẳng kỳ vọng điều gì cả. Bởi vì tương lai của hắn đã được đóng khung rồi. Hôn nhân, sự nghiệp, những thứ đó đã được trải đường từ sớm, hắn chỉ cần tuần tự tiến bước về phía trước là xong.

Thế nhưng con đường đó, là một con đường hầm. Tuy rằng làm nên thì rất

hoa lệ cao quý, nhưng lại chẳng có quang cảnh gì đáng nhìn.

Nếu như không gặp được Hứa Huệ Chanh, có lẽ một đời của hắn sẽ chìm nghỉm trong chiếc hang động thăm thẳm buồn tẻ đó. Chỉ là bây giờ, hắn không nỡ để cho cô đi cùng hắn trên con đường thế này.

Lúc hai người còn chưa xác định quan hệ, hắn đã làm rất nhiều những chuyện lỗi với cô. Thế nhưng sau khi ở cùng nhau, chỉ có một chuyện.

Đó chính là chuyện đính hôn của hắn.

Mà giờ đây, hắn cam nguyện vì cô mà đạp bằng mọi chông gai chướng ngại.

Hứa Huệ Chanh đi đi ngừng ngừng trong gian bày hàng.

Không biết có phải do tâm lý không, cô cảm thấy, hình như có người đang theo dõi cô, thế nhưng quay đầu nhìn sang thì lại tìm không ra cụ thể là ai.

Có phải lại là Chu Cát Vũ không….

Khi suy nghĩ này vừa lướt qua, cô bắt đầu sợ hãi.

Sau khi nhìn khắp chung quanh, cô không phát hiện ra hình bóng của Chu Cát Vũ, bèn âm thầm thả lỏng. Sau đó cô ý thức được bản thân đã phản ứng quá độ.

Hôm qua Chung Định nhắc tới, Chu Cát Vũ đã bị tóm rồi.

Lúc nghe thấy tin này, cô có chút không khống chế được tâm tình của mình. Kết quả, khẩu vị của cô tốt lên nhiều, đã ăn nhiều thêm một chén cơm.

Chung Định thấy thế, lại chẳng hề trêu chọc sức ăn của cô. Thật sự là hiếm có.

Lần trước đến Sách Lan Câu, Hứa Huệ Chanh chẳng có thừa tâm tình mà để

ý đến những sản phẩm này. Hôm nay cô mới phát hiện, trong này có không ít những thứ đồ hiếm lạ. Cô nhớ đến những gì cô nghe về Sách Lan Câu, đoán rằng, ông chủ phía sau của cái nơi này có khả năng là Trần Hành Quy.

Đi đến một quầy hàng tương đối vắng vẻ, sự chú ý của Hứa Huệ Chanh bị sợi dây chuyền trên quầy hấp dẫn.

Cô đã mua cho Chung Định một chiếc mặt dây chuyền, nhưng mãi vẫn chưa tìm được sợi dây chuyền thích hợp, mà cái ở trước mắt này, cảm giác lại rất tương xứng.

Dây chuyền không có giá, chỉ có một bảng trống không.

Hứa Huệ Chanh không hiểu quy tắc ở Sách Lan Câu, mà nơi này cũng không có người hướng dẫn mua hàng nào. Tấm bảng trống không kia là ý gì, cô không rõ.

“Đây là để cô tự viết giá lên.” Bên cạnh vang lên một tiếng nói.

Hứa Huệ Chanh quay đầu lại, nhìn thấy một cô gái có gương mặt hiền lành.

Cô gái tiếp tục giải thích, “Nếu như đối phương chịu giá của cô, thì người ta sẽ đóng dấu lên.”

“Cám ơn.” Hứa Huệ Chanh nhìn tấm bảng trống không, đang do dự không biết nên điền số gì. Cô không có khái niệm gì với hàng hiệu cả, chỉ e món đồ đơn giản thế nảy, cũng có cái giá trên trời.

“Nếu như cô thích thì điền một đồng cũng được.” Cô gái cười nói.

Hứa Huệ Chanh đương nhiên không dám mở giá như thế. Cô cầm cây bút bên cạnh lên, lưỡng lự vài giây, cuối cùng ghi: 1314.

Con số này mang theo giấc mơ đẹp đẽ nhất của cô.

Cô gái nhìn tấm bảng một cái, khi nhìn thấy con số, cô ta lập tức hiểu ra ý gì đó.

Cô ta đánh giá Hứa Huệ Chanh một hồi.

Sắc mày như núi xa, gương mặt tựa phù dung. Nhưng mà, vóc dáng lại không được thanh mảnh.

Thì ra Chung Định thích loại hình thế này.

Hôm nay Trần Thư Cần đến Sách Lan Câu thuần túy chỉ là trùng hợp.

Cô nàng hẹn bạn học đến gần đây xem phim vào buổi sáng. Tan cuộc hẹn, cả hai chia tay ở giao lộ. Sau đó, khi đợi đèn giao thông, cô nhìn thấy xe của Chung Định chạy vào trung tâm mua sắm.

Trong bữa tiệc hai ngày trước, cô tận mắt nhìn thấy, thế nhưng không có lập trường nói chuyện.

Sau đó lúc đưa cô cả về, cô cả cứ mãi nhắc tới, "Bữa sau đợi ông nội bớt giận, cô sẽ kêu Tiểu Định đi chịu đòn nhận tội."

Trần Thư Cần nghĩ thầm, hắn chịu đi nhận tội mới lạ.

Tiếp đó, chưa đợi hắn đi nhận tội, thì Chung lão thái gia trong cơn giận dữ đã có vài hành động.

Đối với những thị thị phi phi của Chung gia, Trần Thư Cần quản không nổi. Dù cô có muốn quan tâm Chung Định, thì hắn cũng chưa chắc chịu tiếp nhận ý tốt của cô. Huống hồ, gần đây hắn rất thường hay từ chối điện thoại của cô.

Giữa cô và hắn, trước nay luôn có một khoảng cách.

Hôm qua, cô cả tìm cô đến hỏi thăm tình hình gần đây của Chung Định.

Trần Thư Cần ấp a ấp úng mãi, hoàn toàn không trả lời được gì.

Cô cả rất thắc mắc, “Cháu cũng không hỏi qua A Diên à?”

“Cháu sẽ hỏi anh ấy thử.” Cô chỉ có thể nói như thế.

Thật ra Trần Thư Cần đã nghe nói đến chuyện Chung Định bao dưỡng người tình bé nhỏ, nhưng cụ thể thế nào thì cô không rõ.

Lúc đó Phượng Hữu và người anh họ nào đó nói chuyện ở trong phòng trà, nhìn thấy cô bước ra, Phượng Hữu rất dí dỏm nói rằng, “Con điếm nhỏ Chung Định nuôi, nhìn từ xa cực kỳ giống Trần tiểu thư đấy.”

Cô không đáp lời, chỉ coi như không nghe thấy.

Hôm nay rảnh rỗi thì cũng là rảnh rỗi, cô sẽ quan tâm một chút, trực tiếp đi hỏi Chung Định. Nếu như hắn không vui vẻ trả lời, thì cô cũng chỉ lãng phí chút ít thời gian mà thôi.

Cô ôm lấy suy nghĩ đó, bước vào.

Chung Định trên cơ bản sẽ không ở sảnh triển lãm, Trần Thư Cần đang tính tìm hắn, thì lại nhìn thấy một cô gái bước ra khỏi khu vực nghỉ.

Trong phút chốc đó, cô nhớ lại lời nói của Phượng Hữu.

Cái gọi là giống nhau, chính là điệu bộ đi đứng và thân hình.

Trần Thư Cần có chút ngạc nhiên. Cô quan sát tỉ mỉ, sau đó lại so sánh với dáng vẻ khi cô bước đi.

Thật sự có chút giống nhau.

Nhưng mà, gương mặt hoàn toàn không giống.

Đối phương đẹp hơn cô.

Sau khi Trần Thư Cần nhìn thấy mức giá của Hứa Huệ Chanh, trong lòng không hiểu tại sao lại trở nên chua xót.

Sợi dây chuyền là kiểu cho nam, chắc hẳn là để tặng cho Chung Định.

Nếu Kiều Diên biết được có một cô gái nguyện cả đời cả kiếp theo cùng anh trai anh ấy, chắc hẳn là sẽ cực kỳ vui mừng.

Cuộc đối thoại của Trần Thư Cần và Hứa Huệ Chanh, chỉ có vài lời như thế.

Sau đó, Trần Thư Cần liền rời khỏi Sách Lan Câu.

Nếu như Chung Định thật sự bằng lòng từ bỏ tất cả, thì chắc chắn là vì hắn đã tìm được một nơi gửi gắm mới rồi.

Cô nghĩ, cô có thể nói với cô cả, thật ra Chung Định sống rất tốt.

Cuộc sống của Chung Định và Hứa Huệ Chanh, thật sự là rất thoải mái.

Cô không biết được chuyện tài sản bị đóng băng, lúc mua sắm vẫn dựa theo sở thích của hắn, chọn những hàng thượng đẳng.

Hắn cũng như lúc trước, mắt không chớp lấy một cái đã ký hóa đơn.

Hơn nữa, cô cũng không biết, hôn sự của hắn và Thẩm Thung Nhạn đã đi tong rồi.

Mãi cho đến một tuần sau, Thẩm Thung Nhạn gọi điện đến.

“Woah ha ha ha.”

Bây giờ Hứa Huệ Chanh chỉ cần nghe tiếng cười thì đã nhận ra đối phương là ai, “Chào buổi sáng, Thái Mỹ tiểu thư.”

“Hừ.” Thẩm Thung Nhạn coi thường nói, “Tuy cả sắc đẹp và sự lương thiện cùng tồn tại trong tôi, nhưng mà, thỏ bị ép quá cũng cắn người đấy.”

“Hả?” Hứa Huệ Chanh vẫn cười cười.

“Cô còn không biết xấu hổ mà giả vờ vô tội.” Thẩm Thung Nhạn suýt chút thì cắn khăn tay, sau đó nghĩ đến việc ở đầu bên kia không nhìn thấy, thế là thôi. “Trả tiền đây!”

Hứa Huệ Chanh bối rối, “Tiền gì?”

“Đương nhiên là tiền của chiếc nhẫn kim cương bự bự bự của tôi rồi.” Thẩm Thung Nhạn một tay cầm chiếc nhẫn kim cương lên, giải thích rằng, “Vốn là chiếc nhẫn kim cương bự, nhưng mà tính thêm lợi tức thì phải thêm hai chữ “bự” vào.”

Hứa Huệ Chanh nghe mà chẳng hiểu, “Đó là cái gì…”

“Tuy tôi xuất thân từ gia đình giàu có, nhưng mà lại cần cù tiết kiệm. Tháng năm như tên bắn, trôi qua vội vã, cuối cùng tôi cũng để dành được tiền hồi môn!” Thẩm Thung Nhạn hít sâu một hơi, nước mắt lã chã, “Nhưng mà bây giờ! Bay sạch hết rồi!”

“…”

Thẩm Thung Nhạn tiếp tục khóc, “Đều tại cô hết, bây giờ tôi đã thành một người bị chồng ruồng bỏ rồi.”

“Bị chồng bỏ?”

“Đúng thế.” Thẩm Thung Nhạn khóc rồi lại khóc, đột nhiên ngừng lại, bất thình lình lại hỏi một câu, “Cái tên “Vương gia bá đạo yêu người vợ bị bỏ của tổng giám đốc” thấy thế nào?”

“Cũng… được.” Tuy rằng quan hệ logic trong đó, Hứa Huệ Chanh hoàn toàn không hiểu được.

“Cô tiểu tam thật là ác độc mà.” Thẩm Thung Nhạn tiếp tục khóc, càng ngày càng lớn, “Dùng mưu ma chước quỷ lừa Hôn Phu tiên sinh đi mất, bây giờ còn xát muối lên vết thương của tôi. Ai có thể đến làm chủ cho tôi chứ.”

“Tôi không ____” Hứa Huệ Chanh bỗng chốc ngừng bặt, chẳng lẽ cú điện thoại đó của mình đã gây ra chuyện gì rồi?

“Đáng thương cho một đại mỹ nhân như tôi, sau khi gặp phải sự đối đãi không công bằng thế này, vậy mà tiền nhẫn cũng không đòi lại được.”

“Thái Mỹ tiểu thư, cô và Chung tiên sinh…”

“Tôi và anh ta, từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt!” Sau khi Thẩm Thung Nhạn phẫn nộ nói xong câu đó thì giọng điệu lại thay đổi, “Cũng may là trời xanh có mắt, anh ta coi như là gặp phải báo ứng rồi.”

“… Báo ứng?”

“Uầy, cô không biết à?” Thẩm Thung Nhạn dương dương đắc ý, “Hôn Phu tiên sinh ấy, bây giờ thành kẻ nghèo rớt mồng tơi rồi.”

------oOo------

Chương 74

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh tiêu hóa xong câu nói này của Thẩm Thung Nhạn, chầm chậm đi đến bên sofa, ngồi xuống.

Cơn mưa dai dẳng từ ngày hôm qua nay đã tạnh, sắc trời bây giờ là những mảng lam và xám đan xen nhau. Cô khẽ giọng hỏi, “Chung tiên sinh tại sao lại nghèo vậy…”

“Còn không phải vì cô à, cô nàng tai họa.” Thẩm Thung Nhạn càng thêm diễu võ dương oai, “Có phải cô cho rằng mẹ anh ta sẽ cho cô tờ chi phiếu rồi yêu cầu cô đi khỏi? Nói cho cô biết, cái bàn tính như ý này tính sai rồi. Anh ta chẳng còn tiền bạc gì nữa đâu, cãi nhau ầm ĩ với gia đình rồi, la la la la.” Cuối câu, cô nàng còn dùng giai điệu vui vẻ hát hết mấy câu.

Hứa Huệ Chanh ngẩn người.

“Tiền của chiếc nhẫn kim cương bự bự bự đó chắc là cô trả không nổi rồi.” Thẩm Thung Nhạn che miệng nói, “Đây chính là kết cục của kẻ bạc tình và tiểu tam. Thiện ác tất có báo mà!”

Sau đó, trong một tràng tiếng cười phách lối, cô nàng thỏa mãn cúp điện thoại.

Hứa Huệ Chanh cười bất đắc dĩ, bỏ điện thoại xuống.

Mục đích của cuộc điện thoại này của Thẩm Thung Nhạn, Hứa Huệ Chanh đoán không ra, cô cũng không đi đoán.

Còn về tình cảnh của Chung Định, Hứa Huệ Chanh cảm thấy, nguyên nhân dẫn dắt chắc hẳn là bởi cuộc điện thoại đó của cô. Ban nãy ý tứ trong lời nói của Thẩm Thung Nhạn chính là: sự lựa chọn của hắn, không phải là gia đình hắn…

Hứa Huệ Chanh nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt bị một màn sương mù che lấp.

Cô nào có tài đức gì, để khiến cho một người đàn ông đối xử với cô như vậy. Cô đã không còn trong trắng từ sớm, mà hắn thì gia thế hiển hách, tiền của như núi.

Nếu như Chung Định chỉ che giấu cô thôi, thì cô cũng không để bụng.

Thế nhưng ngộ nhỡ hắn thật sự vì cô mà mâu thuẫn với gia đình, thì trái lại, cô lại bất an.

Cô sợ mai này hắn sẽ hối hận, hối hận việc bất chấp tất cả đi lựa chọn một người con gái, người chỉ có thể mang cho hắn một dấu ấn của sự hổ thẹn.

Chung Định ra ngoài nguyên một ngày trời, cho đến khi đêm xuống hắn mới quay về. Hứa Huệ Chanh vốn còn tò mò tại sao mấy ngày nay hắn rất thường

ra ngoài, bây giờ biết nguyên nhân rồi, tâm tình của cô lại càng phức tạp.

Cô không biết được kinh tế của hắn đã bị đóng băng đến mức độ nào, nhưng cô muốn cùng hắn chia sẻ vấn đề này, chứ không phải hắn một mình ra ngoài bôn ba.

Lúc cơm tối, đã vài lần cô muốn lên tiếng nhưng lại thôi.

Thái độ của Chung Định lại chẳng khác ngày trước chút nào, vẫn nhàn nhã rỗi rảnh, thảnh thơi tự tại, nhìn thế nào cũng không giống như bị đuổi ra khỏi nhà.

Hứa Huệ Chanh múc một chén canh, nhấp vài miếng, rồi hỏi, “Mấy ngày nay sao anh cứ ra ngoài vậy?”

“Có chuyện.”

“Chuyện gì vậy?”

Chung Định nhìn cô một cái, “Sao vậy?” Cô rất ít hỏi han về hành tung của hắn, mà hắn cũng lười nói tỉ mỉ. Bởi thế, thật ra cô biết rất ít về hắn. Nhưng mà thế này lại rất tốt, thứ cô thích là con người của hắn, không liên quan đến những phương diện khác.

“Em chỉ hỏi hỏi thôi.” Cô cúi đầu tiếp tục uống canh.

Hắn dùng đũa gắp một miếng thịt bò lớn, đưa đến trước mặt cô, “Nào.”

Hứa Huệ Chanh kinh ngạc một hồi, sau đó một miếng ăn hết miếng thịt kia.

“Tiểu Sơn Trà.” Hắn cười đến cong mắt, rút một tờ khăn giấy ra lau vết mỡ trên khóe miệng của cô, động tác rất dịu dàng. “Ngày nào đó chúng ta không có tiền để ăn thịt nữa, vậy phải làm sao.”

“Vậy thì không ăn thịt nữa.” Cô có thể cùng hưởng phú quý với hắn, thì càng có thể cùng hắn chung hoạn nạn. Chỉ là, đối với sự chọn lựa của hắn, cô vẫn chưa hoàn toàn tự tin. Cô lo rằng mai này hắn sẽ chán nản và hối hận.

Chung Định nhéo nhéo gương mặt cô, “Vậy nếu như anh không còn vầng hào quang của Chung thiếu gia nữa, Tiểu Sơn Trà có kế hoạch gì không?”

Quả nhiên.

Cô mím mím môi, sau đó nói từng chữ từng chữ một, “Giàu nghèo chung bước, sống chết có nhau.” Cô chỉ cùng một người đàn ông uống một ly rượu giao bôi.

Con ngươi của Chung Định có gì đó lướt qua, cuối cùng trở về sắc mực thâm thúy.

Hắn những tưởng rằng, có vài việc, trong lòng hiểu rõ là đã đủ rồi, thế nhưng một khi tai mình nghe thấy, thứ niềm vui mừng đầy trời đó, hóa ra lại đậm đặc đến vậy.

Hắn hé miệng cười, “Thật không ngờ một học sinh cấp hai lại biết nói câu dễ nghe đến vậy.”

Tốc độ nói chuyện của Hứa Huệ Chanh tăng nhanh, “Học lực của em rất thấp, khả năng biểu đạt cũng có hạn, nhưng… nếu như anh vất vả, thì có thể nói với em…”

Hắn cùi đầu chăm chú nhìn cô vài giây, cười lên, sau đó nghiêng người về phía trước hôn cô một cái, “Có Tiểu Sơn Trà ở bên, sao mà vất vả được.”

“Em nói thật đấy…”

“Ừm, anh biết.” Ý cười của hắn càng sâu, “Đợi ăn cơm xong rồi nói em sau.”

Thật ra Chung Định không muốn nhắc đến cái Chung thị lạnh lẽo đó với Hứa Huệ Chanh.

Quan niệm về tình thân của cô mãnh liệt như vậy, làm sao có thể hiểu, trước mặt tiền tài quyền thế, nó chẳng là thứ gì cả.

Thế nhưng cô là người bầu bạn của hắn, là người phụ nữ đầu tiên nói "Nếu như anh vất vả."

Cái cô nàng ngốc nghếch này, cũng chẳng thử nghỉ xem với cá tính kiêu ngạo thế này của hắn, từ nhỏ đến lớn toàn ăn ngang nói ngược, thì có gì mà vất vả chứ.

Hắn thừa nhận, thật ra hắn rất vui.

Cuối cùng Chung Định vẫn không nói tỉ mỉ về chuyện gia tộc cho Hứa Huệ Chanh biết.

Hắn chỉ dùng dăm ba câu khái quát hết nội dung chủ yếu, chính là hắn cùng Chung gia không có quan hệ gì nữa. Còn về nguồn gốc mâu thuẫn, hắn không nhắc đến.

Về phần những tranh giành cấu xé trong nội bộ gia tộc, hắn cảm thấy, cho dù có giải thích thì cô cũng không hiểu, nên cũng lười nói.

Sau khi Hứa Huệ Chanh khẳng định được hắn và gia tộc đã đoạn tuyệt quan hệ, liền nắm lấy tay hắn thật chặt, "Chung tiên sinh… anh thật sự muốn làm thế này sao?" Cô hoàn toàn chưa từng dự liệu rằng, hắn lại có thể từ bỏ cuộc sống giàu sang xa hoa.

Khóe miệng hắn giật giật, "Anh đã làm như thế này rồi, cám ơn."

"Là… là… do…" Cô muốn hỏi có phải là do cô không, nhưng lắp ba lắp bắp một hồi cũng vẫn không nói ra được. Đây thật sự chính là chuyện thần tiên mà, vì một người phụ nữ như cô, liệu có đáng?

"Tiểu Sơn Trà." Chung Định nhìn ra được tâm tình của cô, hắn ôm lấy cô, vén lên phần tóc mái chấm mắt, "Anh không phải là một người đàn ông tốt, cư xử lạnh nhạt, không làm việc thiện. Sau này có thể tính cách cũng chẳng cải thiện được bao nhiêu."

Hứa Huệ Chanh ngẩn ngơ nhìn hắn.

“Nhưng những thứ mà anh đã hứa sẽ cho em thì sẽ chẳng thiếu một món đâu.” Hắn cầm bàn tay trái của cô lên, in một nụ hôn xuống ngón áp út, “Giàu nghèo chung bước, sống chết có nhau. Nếu như bội thề, nhất định sẽ dùng cái chết tạ tội.”

Giọng điệu của Chung Định rất thản nhiên, tựa hồ như nói chuyện phiếm, chỉ thuận miệng nói ra, chẳng chút thành ý.

Cô nghe rồi nghe, khóc, rồi lại cười.

“Tình hình đại khái là vậy.” Hắn nhìn sâu vào trong mắt cô, “Một người sa sút như anh, em có theo hay không?”

Hứa Huệ Chanh giang rộng hai tay, ôm lấy cổ hắn thật chặt.

Tại sao cô lại không theo hắn chứ.

Cho dù hắn không phải Chung thiếu gia, nhưng hắn vẫn sẽ là Chung tiên sinh của cô.

Hắn nói bây giờ hắn sa sút rồi, thế nhưng ngay cả những ngày tháng đau khổ nhất cô cũng đã nếm trải, cô còn sợ nữa gì chứ.

Hắn là Chung Định. Mặc dù hắn từ bỏ hết tất thảy tiền tài quyền thế, thì ở trong lòng cô, hắn vẫn hào quang muôn trượng. Thậm chí cô còn sẽ vui vẻ, vì cuối cùng thì hắn cũng không còn là Chung thiếu gia ở trên cao không với tới được nữa. Cô có thể cùng hắn trải qua vô vàng gian khổ.

Hứa Huệ Chanh vùi vào vai của Chung Định, dùng ngôn ngữ cơ thể của mình để trả lời tất thảy.

Chung Định cười cười ôm lấy người trong lòng mình càng lúc càng chặt.

Nói thì nói như thế, nhưng mà, hắn làm sao nỡ để cho người phụ nữ của mình không có thịt mà ăn chứ.

Qua vài ngày, Việt Tài xử lý xong hết tài liệu về quá khứ của Hứa Huệ Chanh rồi gửi cho Chung Định.

Có vài chi tiết, chỉ có Chu Cát Vũ và cô hai đương sự mới biết được, cho nên phần tư liệu này chỉ sơ lược khái quát.

Thế nhưng cũng đã đầy đủ rồi.

Việt Tài và Chung Định đã quen biết nhau 10 năm trời, miễn cưỡng cũng coi như rành rẽ tính cách của Chung Định. Theo như Việt Tài thấy, Chung Định có quyết định thế nào cũng không kỳ lạ, cho dù thật sự kết hôn với một "tiểu thư", Việt Tài cũng không có gì kinh ngạc.

Nếu như Chung Định để ý đến ánh mắt của người đời, vậy thì hắn không còn là Chung Định nữa rồi.

Nội dung của tư liệu này khiến Việt Tài chịu không nổi, thế là anh ta còn ghi chú thêm một câu: mọi chuyện đã qua, không thể thay đổi.

Lúc Chung Định nhận được email đó, ánh mắt đông cứng lại.

Sau đó hắn đóng trang chính, tiếp tục thưởng thức chiếc bánh kem socola mà Hứa Huệ Chanh đã làm.

Đợi sau khi qua trận thân mật lúc đêm, cô ngủ say rồi, hắn ngồi dậy đi mở lại email.

Đối với quá khứ long đong lận đận của Hứa Huệ Chanh, Chung Định đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý, nhưng ngón tay của hắn vẫn không khống chế được mà run rẩy. Hắn muốn thực hiện tất cả những hình phạt tàn khốc nhất mà mình có thể nghĩ ra được lên người gã Chu Cát Vũ.

Chung Định đọc hết tài liệu không sót một chữ nào, sau đó, hắn ra ngoài ban công hút thuốc hết cả nửa tiếng đồng hồ.

Đêm đông giá lạnh, khói thuốc xám mờ, cùng với bầu trời đêm không một ánh sao.

Khả năng ghi nhớ của Chung Định rất kỳ lạ. Những chuyện không quan tâm, hắn quên nhanh như tên bắn, nhưng còn, những chi tiết nhỏ nhặt giữa hắn và Hứa Huệ Chanh, hắn lại nhớ rõ mồn một như chúng ở ngay trước mắt.

Bỗng chốc hắn nhớ ra, bài hát đã nghe được ở thành phố Z ___ Đi qua Âm và Dương, hạnh phúc mãi chung đường…

Chung Định dụi tắt thuốc, phủi đi tàn thuốc vương trên áo, sau đó trở về phòng ngủ, ôm lấy Hứa Huệ Chanh.

Trong giấc mộng, cô rất tự nhiên dịch lại gần.

Hắn cười cười, cúi đầu hôn lên trán cô.

Hắn không mê tín.

Nhưng khoảnh khắc này, hắn đã tin vào truyền thuyết đó. Hắn và cô sẽ hạnh phúc mãi chung đường.

Ngày hôm sau, Chung Định kéo Hứa Huệ Chanh xuống gara xe.

Chiếc aventador của hắn, cô chưa từng được ngồi lên. Hoặc là phải nói, chưa từng có ai được ngồi lên.

Hứa Huệ Chanh nhìn thấy chiếc xe, bỗng chốc nhớ lại cảnh mấy tháng trước hắn ép cô tham gia cuộc đánh cược. Hắn của lúc đó, thật sự rất tệ hại.

“Tiểu Sơn Trà, lên đây.”

Cô hoàn hồn, im lặng ngồi vào ghế lái phụ.

Chung Định đưa tay phải ra, túm lấy tay của cô, “Ngẩn ngơ gì đó?”

“Anh… hồi trước muốn đụng em…” Giọng điệu của cô không tự chủ được mà nhuốm lên phần oán trách.

Hắn thờ ơ hỏi ngược lại, “Lúc nào anh muốn đụng em hả?”

“Anh còn không thừa nhận… nếu như không phải động tác của em nhanh, thì em đã đi đời dưới bánh xe của anh từ khuya rồi.”

“Em nghĩ cho kỹ đi, lúc nào mà anh muốn đụng em hả?”

“Chính là cuộc đua xe trên núi ấy.” Càng hồi tưởng, cô càng thêm giận, “Anh còn vứt em ở đó, chỉ biết đi một mình thôi.”

“Em nghĩ kỹ lại đi, lúc nào mà anh muốn đụng em hả?”

Hứa Huệ Chanh cảm thấy, có lẽ hắn lại mất trí nhớ nữa rồi.

Liên quan đến chứng phân liệt của Chung Định, Hứa Huệ Chanh cũng không rõ sự việc cụ thể là như thế nào. Theo như cô quan sát, lúc Chung Định là Kiều Diên, thì sẽ quên đi thân phận của Chung Định. Mà Chung Định cũng sẽ quên hết những chuyện xảy ra giữa cô và Kiều Diên.

Ngoại trừ những lúc đó, trí nhớ của Chung Định rất liên tục.

Cho nên cô nghĩ rồi lại nghĩ, hoặc là trước kia cô không hề mang đến cho hắn cảm giác tồn tại, khiến hắn không có ấn tượng. Hoặc là, hắn đang xù nợ. “Nghĩ cái gì mà nghĩ… Anh chính là suýt chút nữa thì hại chết em.”

Nợ cũ giữa hai người họ rất nhiều. Cũng may là bây giờ cô có thể cảm nhận được tấm lòng chân thật của hắn, nếu không thì cô đã trở mặt từ khuya rồi.

Chung Định xoay đầu lại nhìn cô, trên mặt cô toàn vẻ bất mãn và oán giận. Sau khi hắn khởi động máy xe thì vẫn chưa vội lái đi, “Em nói cái trò chơi trên sườn núi phải không?”

“Đúng!” Hứa Huệ Chanh hùng hồn.

“Không phải anh bảo em né rồi sao?”

“Nói nhảm!” Mắt của cô càng thêm phát sáng, “Lúc nào anh bảo em né hả.”

Chung Định khởi động cần gạt nước, “Thật sự không nhớ nữa à?”

Hứa Huệ Chanh nhìn kính xe phía trước, “Anh làm gì vậy, hôm nay đâu có mưa.”

“Em nghĩ thêm nữa đi.”

“Nghĩ cái gì ____” Cô chợt ngừng nói. Cô nhớ tối ngày hôm đó cũng không có mưa, thế nhưng cần gạt nước vẫn cứ gạt liên hồi.

Cô ngây người.

Mày kiếm của Chung Định nhướng cao, “Thế nào?”

Cô vẫn ngây người.

Ai có thể hiểu đây? Cả nửa ngày trời, ý của cây cần gạt nước đó là bảo cô chạy sang một bên. Thế nhưng vào lúc nguy cấp đó, ai còn có tâm tư đi phân tích cái cần gạt nước chứ. Hơn nữa, cô cũng không hiểu hành động này của hắn. Dù là bây giờ thì cũng không hiểu.

“Nếu như em không né, thì đầu xe của anh sẽ ngoặt.” Chung Định đưa tay ôm lấy vai của cô, kéo cô về phía hắn, “Hiểu chưa?”

Hứa Huệ Chanh tức đến muốn bốc hỏa, phất tay của hắn ra, “Vậy em tránh ra rồi, anh còn uy hiếp em.” Lúc đó cô thật sự nơm nớp lo sợ, cứ sợ nhìn thấy mặt hắn, nghe thấy giọng hắn.

“Đúng thế, ai bảo anh xấu xa chứ.” Hắn dứt khoát dùng hai tay vòng lấy cô, “Tiểu Sơn Trà, bây giờ chúng ta đã đến mức độ này rồi, lúc trước anh đã làm tổn thương em, sau này sẽ đền bù, thế nào?”

Hắn thừa nhận, trước kia hắn thật sự coi thường cô, hắn xếp cô vào cái loại hám tiền, vì đồng tiền dễ dàng mà chịu banh rộng chân ra. Cho nên hắn mới năm lần bảy lượt đùa giỡn cô mà chẳng có lấy chút áy náy.

Bây giờ thì hắn đã hối hận.

Hứa Huệ Chanh ngửa đầu nhìn hắn, cô không tiếp tục phản bác hắn nữa.

Thật ra trong lòng cô hiểu rõ, với cái thân phận trước kia của mình, ngay cả những người dân bình thường cũng khinh bỉ, phỉ nhổ cô, chứ đừng nói đến Chung Định với một bối cảnh như thế.

Hắn bằng lòng tiếp nhận cô, đã là đến bù tốt nhất rồi.

Nghĩ như thế, cơn giận của cô đã bay đi hơn nửa. Cô dùng ngón tay chọc chọc lồng ngực hắn, “Anh muốn ôm đến lúc nào hả? Không phải là ra ngoài sao?”

Hắn cười cười nhéo mặt cô một cái, sau đó đạp chân ga, chầm chậm lái đi.

Hứa Huệ Chanh không thể nào ngờ được, nơi Chung Định đưa cô đến, là nghĩa trang.

Chẳng trách lúc ra khỏi nhà, hắn đã dặn cô phải mặc đồ đen.

Cô lờ mờ đoán ra, người Chung Định muốn đi gặp là ai.

Thế nhưng đoán tới đoán lui, lúc Hứa Huệ Chanh nhìn thấy gương mặt trên mộ bia giống Chung Định y như đúc, vẻ mặt cô vẫn cứng ngắc.

------oOo------

Chương 75

Nguồn: EbookTruyen.Me

http://tieulun.hopto.org

Nếu như Chung Định báo cho biết trước thì Hứa Huệ Chanh đã nhớ mua một bó hoa. Bây giờ hai người tay không đến thế này, có chút không hợp lễ tiết.

Cô không khỏi cảm thấy áy náy.

Chiếc bật lửa của Chung Định "đinh" vài tiếng, chiếc nắp mở rồi lại đóng. "Tiểu Sơn Trà, giới thiệu cho em biết, đây là em trai của anh, em ruột."

Hứa Huệ Chanh gật gật đầu.

Hắn kéo lấy tay cô, chuyển mắt nhìn về phía bia mộ, "Đó là, A Diên."

Đối với cái tên "A Diên" này, cô không hề ngạc nhiên. Lúc trước cô đã đoán rằng, Kiều Diên chắc hẳn là tên thật của em trai Chung Định.

"Đây là chị dâu của em." Chung Định nắm lấy tay cô, đút vào trong túi của mình, vẻ mặt rất bình tĩnh, "Em có thể yên tâm được rồi."

Kiều Diên trên tấm bia cười rất dịu dàng.

Hứa Huệ Chanh nhìn chăm chú thế này, cô liền liên hệ nụ cười trên tấm bia mộ với "Kiều Diên" trước kia gặp được. Cô phát hiện ra, Chung Định và Kiều Diên vẫn có chỗ khác biệt: Kiều Diên thật sự khi cười lên, phía bên trái có một lúm đồng tiền cạn, còn Chung Định thì không có.

Cô nhìn tấm ảnh kia thêm mấy giây, sau đó lòng bàn tay truyền đến một trận đau.

Cô muốn rút tay ra, nhưng Chung Định lại nắm chặt không buông.

Hứa Huệ Chanh đau đến xuýt xoa thành tiếng.

Chung Định hừ khẽ, cuối cùng thả lỏng tay ra, "Nào, em chào hỏi em trai anh đi."

http://tieulun.hopto.org

Tay của cô rút ra khỏi túi áo của hắn, cô hơi khom người về phía tấm bia mộ, “Chào chú. Chị là Hứa Huệ Chanh, là….” Cô hơi khựng lại, “Bạn gái của anh trai chú.”

Chung Định cười cười. Sau đó hắn nhìn về phía bia mộ, không nói thêm gì nữa. Lại qua một hồi, hắn lấy bao thuốc ra, ngậm một điếu, đốt thuốc.

Hứa Huệ Chanh yên yên tĩnh tĩnh, đứng ở bên cạnh hắn, không lên tiếng làm phiền.

Cô nghĩ, chắc hắn hắn có lời trong lòng nào đó muốn nói với Kiều Diên. Mà có vài chuyện riêng tư, nếu như Chung Định tình nguyện, thì hắn tự nhiên sẽ nói cho cô biết.

Không khí trầm mặc khoảng chừng 10 phút.

Sau cùng, Chung Định nói lời từ biệt, “A Diên, anh đi đây.”

Sau đó hắn nhéo nhéo mặt của Hứa Huệ Chanh, cười trong veo tuấn tú, “Trông anh có mắt nhìn chưa, chọn được một cô trắng trẻo tròn trịa.”

Cô cười đáp trả hắn.

Lúc rời khỏi, Hứa Huệ Chanh gập người thật thấp về phía Kiều Diên.

Đối với chú em chồng không duyên gặp gỡ này, tâm tình cô khá là phức tạp.

Dù sao thì cô cũng đã từng bị nụ cười ấm áp đó hấp dẫn. Tuy rằng, sự rung động lợt lạt này, sau khi cô và Chung Định tiếp xúc với nhau, đã dần dần tan biến.

Sau khi rời khỏi nghĩa trang, Chung Định đưa Hứa Huệ Chanh đi biệt thự một chuyến.

Chính là nơi mà cô bị đuối nước hôm đó.

Chung Định cũng coi như thức thời, đặc biệt đi vòng tránh chỗ hồ bơi, kéo cô vào vườn sau.

Hứa Huệ Chanh đã nghe cái tên "Thiêm Tài" được một khoảng thời gian rồi, nhưng chưa từng được gặp mặt. Hứa Huệ Chanh tưởng con vật mà Chung Định nuôi, chắc phải danh giá lắm, thế nhưng khi nhìn thấy, cô cảm thấy chú chó này chẳng khác mấy con chó đất ở quê cô là bao.

Thiêm Tài nhào tới, cọ cọ lên chân của Chung Định.

Hắn ngồi xổm xuống, vuốt ve lưng nó, "Thiêm Tài, giới thiệu cho mày một tiểu mỹ nhân." Hắn nhấn mạnh điểm quan trọng, "Vị nhà tao, giống y chang mày."

Thiêm Tài ngoắc ngoắc cái đuôi, chạy một vòng quanh Hứa Huệ Chanh.

Lúc Hứa Huệ Chanh khom lưng xuống vỗ vỗ đầu Thiêm Tài, sau đó chú ý thấy, mắt của chú cún này có điểm khác thường.

"Mắt rơi mất rồi." Chung Định vuốt vuốt lưng nó, "Đã tìm bác sĩ để chữa trị. Sau này lại rơi ra nữa."

Cô sửng người một chốc, khi nhìn lại Thiêm Tài, lòng cô nổi lên cảm giác thương xót. "Sao anh không đem nó theo bên cạnh?"

"Thiêm Tài thích thiên nhiên." Chung Định vuốt vuốt đuôi của Thiêm Tài.

Thiêm Tài giống như nghe hiểu lời này, ngoắc ngoắc đuôi rồi phóng đến trung tâm khu vườn.

Hứa Huệ Chanh nhìn quanh khu vườn này. Bên trong là một bãi cỏ bằng phẳng rộng lớn, không có bất kỳ chướng ngại vật nào. Chắc hẳn là do Chung Định đặc biệt bố trí cho Thiêm Tài.

Chung Định nhìn Thiêm Tài sống động chạy nhảy, cười lên, "Thiêm Tài và em giống nhau y như đúc."

Cô đờ ra, cuối cùng quyết định không cùng hắn tranh cãi điểm này nữa.

“Thiêm Tài là do em trai anh nhặt về.” Hắn quen cái trò nghịch nghịch tay của Hứa Huệ Chanh, hắn rà qua rà lại các khớp ngón tay của cô.

Hứa Huệ Chanh không còn đi chỉnh cái sở thích không biết từ đâu ra này của hắn nữa, chỉ là lời hắn nói thật đột ngột, cô không phản ứng lại kịp, “Hả?”

“Thiêm Tài là một chú chó lang thang, A Diên thấy nó tội nghiệp nên ôm về.”

“À.”

“Thiêm Tài cũng may mắn, nếu như người nó gặp được là anh.” Câu nói này của Chung Định cứ thế mà đứt đoạn.

Hứa Huệ Chanh sửng người. Lúc trước cô và Kiều Diên gặp gỡ, cũng là may mắn. Nếu như đổi lại là xuất hiện với tính cách của Chung Định thì… nghĩ thôi cũng đã đáng sợ rồi. Cô âm thầm nắm nắm tay lại, không kiềm được lên tiếng hỏi, “Chung tiên sinh, em trai anh là một người như thế nào?”

Chung Định híp mắt lại, “Nếu trong phim võ hiệp, em ấy chắc hẳn là minh chủ võ lâm đức cao vọng trọng.”

Kiểu ví von này khiến Hứa Huệ Chanh kinh ngạc, “Vậy còn anh?”

“Anh à?” Chung Định cười, “Ma đầu tà giáo.”

Cô cảm thấy cách hình dung này rất thích hợp. Cô nhớ lại lúc ở trong nghĩa trang, biểu hiện của Chung Định là huynh đệ tình thâm, cô nói, “Quan hệ của các anh… rất tốt.”

“Coi là vậy đi.” Chung Định nói xong cúi đầu kề gần sát cô, con ngươi thâm thúy có thứ cảm xúc không tên nào đó, “Tiểu Sơn Trà, nếu như em gặp A Diên sớm mấy năm, nhất định sẽ rất thích em ấy.”

Hứa Huệ Chanh ngạc nhiên lẫn nghi ngờ, nói, "… Tại sao lại nói như vậy…"

"Bởi vì em ấy rất tốt." Chung Định thu lại nét cười, bình bình trần thuật, "Em ấy không phải một động vật máu lạnh như anh."

Cô lắc đầu, nhấn mạnh nói, "Em thích Chung tiên sinh."

"Đó là bởi vì em chưa gặp em ấy."

"Em thích Chung tiên sinh!" Hứa Huệ Chanh không hiểu vì sao lại tức giận, "Em thích một đại soái ca có nội hàm lại thích tự luyến." Cô thích nhìn dáng vẻ tự luyến tự kiêu của hắn, chứ không phải dáng vẻ tự phủ nhận bản thân.

Chung Định im lặng nhìn gương mặt nổi giận của cô một hồi, sau đó khẽ cười, "Chỉ giả dụ với em thôi, sao mà nghiêm túc vậy."

"Không thích giả dụ như thế." Cho dù cô từng mơ tưởng đến Kiều Diên, thì đó cũng là xuất hiện với hình dáng của Chung Định. Lúc bắt đầu cô gặp được, đã không phải là Kiều Diên, mà là Chung Định, luôn luôn là hắn.

Chung Định nói một câu khó mà nghe thấy được, "Anh cũng không thích."

Trong biệt thự có một căn phòng mặt trời, hướng chiếu và lấy sáng đều cực kỳ tốt, những mảng kính sát đất lớn, có thể nhìn bao quát hết phong cảnh bên ngoài.

Đây là phòng vẽ tranh của Kiều Diên lúc sinh thời.

Khung tranh lớn có nhỏ có, nhìn một cái, tựa như mặt biển sắc màu loang lỗ.

"Em ấy thích làm những thứ này." Ánh mắt của Chung Định lướt qua những bức tranh đó, sau đó tìm thứ gì đó trong ngăn kéo.

Cuối cùng, hắn lục ra được một bản phác thảo.

Kiều Diên lúc rảnh rỗi sẽ viết viết vẽ vẽ vài thứ, đây chính là một cách thức suy nghĩ của anh ta. Có một thời gian, thứ anh ta vẽ đều là về những việc vặt vãnh giữa mình và Chung Định thời còn học trung học.

Mà quãng quá khứ đó, Chung Định lại không còn nhớ được bao nhiêu nữa.

Chung Định đẩy cửa sổ ra, phẩy phẩy những bụi bặm trên quyển phác thảo, sau đó đưa tay ra, ý bảo Hứa Huệ Chanh qua đây.

Hai người ngồi trên bệ cửa sổ.

Chung Định tùy tiện lật vài trang, sau đó đưa cho Hứa Huệ Chanh xem, "Đây là những bức tranh A Diên vẽ lúc nhàm chán, gọi là sổ kỷ niệm thời thanh xuân."

Cô nghe mà cảm thấy rất hiếu kỳ, mau chóng cầm lấy.

Phong cách vẽ tương đối đơn giản qua quýt, có vài bức, ngũ quan chỉ dùng hai ba nét phác thảo, thế nhưng khi nhìn, cô lại có thể phân biệt được hai cậu thanh niên đó, ai là ai.

Chạy băng băng trên sân bóng, là Chung Định. Ngả ngớn ngậm điếu thuốc, là Chung Định. Đôi mắt cười cong cong nhưng lại mang ý xấu xa, là Chung Định.

Cô toàn nhìn thấy Chung Định trước, sau đó mới để ý tới Kiều Diên. Hơn nữa cô còn cảm thấy, thần thái của Chung Định vô cùng sinh động. Có lẽ người vẽ chính là bản thân Kiều Diên, nên đối với bản thân mình, anh ta lại không nắm bắt được như đối với những người bên cạnh.

Hứa Huệ Chanh dùng một góc nhìn đặc biệt, xuyên qua những năm tháng thiếu niên của Chung Định, "Chung tiên sinh, ngày trước anh đã hư như thế rồi à?"

"Nói thừa."

Cô chú ý đến có một bức tranh hắn cùng một cô nữ sinh quàng vai đi sát rạt,

bèn hỏi, “Đây là ai vậy?”

“Không quen biết.” Hắn vén mấy cọng tóc của cô lên, “Đã nói rồi, em là người đầu tiên, những người khác không có ấn tượng.” Những người chỉ đến vì tính dục đó, hắn nào còn ghi nhớ.

Hứa Huệ Chanh lật rồi lại lật, chợt nhìn thấy một bức tranh cực kỳ quen thuộc.

Đó chính là bức vẽ hình xăm của Chung Định.

Ban đầu nhìn thấy ở trong hang núi, cô cảm thấy rất kỳ dị. Sau này cùng Chung Định thân mật nhiều rồi, thì cũng quen dần.

Thế nhưng bây giờ cô nhìn, lại có chút cảm giác không thoải mái. Màu sắc trên bức tranh không phải là màu quýt tươi như hình xăm của Chung Định, mà là đỏ sậm. Hơn nữa màu nền là sắc đen lộn xộn, dưới sự đối lập, cảm giác rất u ám.

Chung Định liếc mắt qua, “Lúc đó anh muốn xăm mình chơi, tìm không được hình nào nên chọn cái này.”

“… Tại sao anh lại xăm ở nơi đó?”

“Lúc làm càng có cảm giác.” Chung Định nói thật.

Hứa Huệ Chanh nghe xong “Ừm” một tiếng, sau đó tiếp tục lật xem. Cô sẽ không bao giờ suốt ngày đi xoắn xuýt về chuyện trước kia hắn đã làm qua với ai, ban nãy cô hỏi, thuần túy chỉ muốn hiểu hơn về cách suy nghĩ của hắn mà thôi.

Không hiểu có phải cô ảo tưởng hay không, Kiều Diên mà cô nhìn thấy qua quyển phác họa này, và Kiều Diên mà Chung Định đóng giả, không hoàn toàn giống nhau. Cụ thể ở đâu, thì cô lại nói không được.

Có lẽ là cô suy nghĩ nhiều rồi.

Dù sao Chung Định cũng lười nói thêm nhiều chuyện liên quan đến Kiều Diên với cô, thứ cô dựa vào, chẳng qua chỉ là trực giác khi xem những bức tranh màu mà thôi.

Dạo gần đây tâm tình của Chung lão thái gia rất vui vẻ. Ông đang đợi Chung Định trở về nhà.

Chung mẫu cũng cách dăm ba bữa qua một lần, vô tình hay cố ý lại nói vài câu tốt đẹp cho Chung Định.

Chung lão thái gia nghe vậy cũng cười ha hả cho qua.

Thế nhưng đợi chờ gần hai tuần lễ rồi, đứa cháu Chung Định đang gặp khủng hoảng tài chính lại vẫn không hề có động tĩnh.

Ngược lại, Phượng Hữu lại tỏ ra có chút nhịn không được nữa.

Sau chuyện đính hôn không thành, Chung lão thái gia và Thẩm nãi nãi thương lượng, điều kiện tiên quyết của việc bồi thường tổn thất của Chung gia, chính là để Phượng Hữu thay thế Chung Định, tiếp nhận Thẩm Thung Nhạn.

Phượng Hữu đối với chuyện này không có ý kiến gì.

Thoạt đầu gã tiếp cận Thẩm Thung Nhạn, nhắm đến chính là bối cảnh của cô nàng. Cùng quá thì sau khi kết hôn, gã sẽ tìm một lý do để giam cô nàng lại, không để cô ta ra ngoài phát điên là được.

Thế nhưng gã đã tính sai mức độ phát tác của một đứa bệnh thần kinh.

Tuần trước, Phượng Hữu đến Thẩm gia chào hỏi, nói cho hay là đi an ủi an ủi người trước kia là chị dâu, hiện nay là vợ sắp cưới.

Thẩm Thung Nhạn mặc Hán phục triều Minh, trâm cài tóc lộng lẫy, lấp lánh ánh kim dưới ánh nắng mặt trời. Cô nàng lệ ướt đẫm vạt áo, nói rằng lúc

trước cô nàng đã xuyên không đến cổ đại, cùng một vị vương gia bí mật ước định chuyện chung thân.

Phượng Hữu dựa người vào bức tường, nhìn cô nàng biểu diễn một hồi, “Chị Thẩm à, ngày kết hôn cũng đã định xong rồi, trưởng bối nhà chị rất nóng ruột đấy.”

“Một người con gái không thể thờ hai chồng.” Thẩm Thung Nhạn khóc đến đỏ hai mắt, “Vương gia đối với ta tình thâm ý trọng, nếu ta phụ chàng, thiên địa bất dung.”

“Lúc đính hôn với anh trai tôi cũng chẳng thấy chị khóc thảm như thế này.” Phượng Hữu cười lạnh lẽo.

“Mọi chuyện đều có thứ tự trước sau. Tổng giám đốc bỏ vợ là trước, vương gia bá đạo là sau.” Thẩm Thung Nhạn đỡ lấy mấy món trang sức trên đầu mình, than thở, “Mà ngươi, thì… quá muộn rồi!”

Tất nhiên là gã mặc kệ cô nàng.

Sau ngày hôm đó, tất cả mọi chuyện của Phượng Hữu đều không thuận lợi.

Tâm tình của gã xấu đi.

Ngay cả những lời nũng nịu thường ngày của Phượng Oanh Oanh, Phượng Hữu cũng cảm thấy rất giả dối.

Sau đó Chung lão thái gia hỏi đến chuyện Chung Định bao dưỡng Hứa Huệ Chanh, Phượng Hữu liền mang ý đồ xấu, nói rằng, “Con điếm nhỏ đó cuối năm ngoái nổi lên sau một đêm. Có mấy người cháu quen ngày trước từng mua cô ta, nhan sắc bình thường, nhưng vì tiền, cái gì cũng chịu làm.”

Chung lão thái gia nghe thấy ba chữ đầu tiên thì mặt đã nặng nề, “Chung Định vì thứ đàn bà này mà hủy hôn?”

“Ông nội đừng giận.” Phượng Hữu cười đến là vô tội, “Đợi khi anh Chung Định trở về nói chuyện đàng hoàng là được.”

http://tieulun.hopto.org

Chung lão thái gia hừ lạnh, “Về cái gì! Ta khóa hết tài khoản của nó rồi. Có bản lĩnh thì cả đời cũng đừng về nữa.”

Phượng Hữu âm thầm tính toán, nếu như Chung Định không có Chung thị hỗ trợ tiền bạc, thì có thể gắng gượng bao lâu chứ.

Phượng Hữu thật sự rất muốn nhìn thấy cảnh quẫn bách của Chung Định ngay lập tức.

http://tieulun.hopto.org

------oOo------

Chương 76

Nguồn: EbookTruyen.Me

Liên quan đến cuộc sống nghèo túng của Chung Định, người thật sự quan tâm đại khái chỉ có mỗi Hứa Huệ Chanh.

Cô cảm thấy, một người được ông trời ưu ái mà rơi từ trên mây xuống đất, chắc hẳn tâm lý rất mất cân bằng, cho nên ở trước mặt hắn, cô không hề nhắc đến chuyện này.

Sau khi sống cùng Chung Định, cuộc sống rất thảnh thơi rỗi rảnh, mà nay Chung Định không còn được bóng mát gia đình che chở nữa, cô nghĩ sau này vấn đề kinh tế sẽ giảm sút rất trầm trọng, thế nên cô bèn nghĩ đến việc bản thân ra ngoài tìm một công việc.

Nhưng mà, cô rất ảo não vì trình độ văn hóa của mình. Bởi vì hạn chế này, có rất nhiều công việc cô không đạt yêu cầu.

Hứa Huệ Chanh dựa theo một bản mẫu đơn giản nhất trên mạng điền một bản sơ yếu lý lịch, sau đó nhìn thấy vài công việc có nội dung khá đơn giản, liền thử nộp một bản. Cô không ngờ rằng, thế mà lại có một công ty hồi đáp lại. Nội dung công việc là một nhân viên sắp xếp tài liệu.

Công ty hẹn cô phỏng vấn sớm. Cô do dự rồi trả lời.

Đến lúc ăn cơm tối, cô nhắc đến chuyện này với Chung Định, Chung Định liền liếc mắt một cái, “Đừng đi.”

“Nhưng mà… trình độ của em, khó mà tìm được…”

“Thế thì hãy nâng cao trình độ trước đã.” Hắn múc một muỗng canh, “Ít nhất cũng bổ túc ba năm cấp ba, cho ngang trình với anh.”

Nghe giọng điệu này, có cảm giác như hắn còn cảm thấy mình ưu việt lắm

vậy.

Hứa Huệ Chanh cảm thấy, trong xã hội hiện tại, muốn tìm một người có học lực thấp hơn Chung Định, cũng không phải dễ. Hắn cũng chỉ ở trước mặt cô huênh hoang cái mác tốt nghiệp cấp ba thôi.

Cô ra ngoài bao nhiêu năm nay rồi, quả thật rất muốn học tiếp. Cô nghiêng người về phía trước, dựa vào cạnh bàn ăn, trưng ra vẻ mặt rất mong chờ, hỏi, "Anh nói em phải bổ túc ba năm đó thế nào đây?"

Chung Định ngước mắt lên nhìn cô, dáng vẻ của cô bây giờ, thật sự càng giống với Thiêm Tài nhà hắn. "Em cứ tùy ý học là được, kiến thức của cấp ba rất đơn giản.

"Em… đi học cấp ba?"

Hắn bĩu môi, "Anh mời cho em một gia sư."

"Gia sư… đắt không?" Có lẽ cô học xong ra làm việc hai ba năm cũng kiếm không lại vốn.

"Đắt." Chung Định bình tĩnh trả lời, "Cái này gọi là đầu tư dài hạn. Em bây giờ ra ngoài kiếm một ngàn mấy bạc, chẳng đủ tiền mua bánh gato cho anh."

Mặt Hứa Huệ Chanh đỏ lên, tự ti lại dâng trào. Hắn nói là sự thật, cô muốn kiếm thêm chi phí sinh hoạt, nhưng năng lực lại không đủ. Cô nghĩ đến tiền gửi ngân hàng vốn có của mình, bèn nói, "Em còn có chút tiền, chi bằng em đi mở một quán ăn. Nếu là ở cạnh trường đại học thì tiệm ăn vặt rất hút." Cô chẳng có sở trường gì, chỉ được cái chịu khổ chịu cực là giỏi.

"Em cứ lo nấu cơm cho người khác ăn, còn anh thì sao?" Hắn gắp một miếng thịt kho, rồi lại gắp thêm một miếng.

Cô cũng muốn gắp.

Thế là hắn dứt khoát đổ hết cả dĩa thịt kho vào chén của mình, cứ như ngày mai hắn sẽ không được ăn đồ ăn cô nấu vậy.

Đũa của cô dừng giữa không trung.

Chung Định nhìn như không thấy, “Em để dành tiền lợi hại như vậy, đi quản sổ sách đi.”

Hứa Huệ Chanh nhìn thịt trong chén của hắn, chỉ có thể cắn đũa của mình, “Sổ sách của ai chịu cho em quản chứ.”

“Một nhà không làm chủ được, lấy gì xưng bá thiên hạ.” Nói xong, hắn tiếp tục phổ cập tri thức cho cô, “Ý câu nói này là, em phải quản lý sổ sách trong nhà trước, ra ngoài thì sẽ nắm chắc thiên hạ trong tay.”

Cô nghĩ nghĩ, đề nghị này của hắn cũng đúng. Bây giờ quan hệ giữa hắn và gia đình rạn nứt, có lẽ kinh tế sẽ bị đóng băng. Hai người họ chắc phải tính xem tiền tiết kiệm của mỗi người, để dễ dàng tính toán cho tương lai. Nghĩ như thế, cô chủ động nói thật tiền trong tài khoản của mình, “Chỗ em có khoảng 310 hay 320 ngàn tệ. Chung tiên sinh, chỗ anh có bao nhiêu vậy?”

Chung Định nhanh chóng tiếp một câu, “Nếu anh biết thì còn cần đến em sao?”

Hứa Huệ Chanh không hé môi, cúi đầu ăn cơm của mình.

Chỉ có cơm trắng, không có đồ ăn.

Hắn gắp miếng thịt kho trong chén mình vào chén của cô, an ủi, “Đừng lo lắng, vẫn còn tiền để ăn thịt.”

Hứa Huệ Chanh vì Chung Định nghĩ ra các loại tình cảnh vất vả. Bây giờ hắn không có núi vàng núi bạc, mà hắn kiêu ngạo quen rồi, kinh tế sau này chắc khó mà quen được.

Sau đó đến lúc hắn liệt kê tài sản của mình cho cô hay, cô mới biết được, cái “sa sút” mà cô hiểu và ý trong lời nói của Chung Định, cách biệt cực lớn.

Sau cơm tối, Chung Định và cô ngồi trên ghế sofa, hắn đem tất cả những

chiếc chìa khóa xe có thể tìm được đưa hết cho cô. “Những xe nhớ được là những chiếc này. Không nhớ được, thì cũng không tìm ra được nữa.”

Hứa Huệ Chanh chỉ nhận ra được hiệu của một hai chiếc, cô thấp giọng nói, “Anh như thế này làm sao mà chết đói ở đầu đường được chứ.”

“Nói không chừng.”

“Em tưởng anh thật sự… rất nghèo…”

“Thế nào?” Hắn buồn cười nhìn cô, “Giấc mộng đôi vợ chồng nghèo của Tiểu Sơn Trà vỡ rồi à?”

“Không có…” Bởi vì hai chữ “vợ chồng” trong câu hắn nói, cô loạn cả nhịp tim.Vợ chồng… hắn và cô cứ thế mà sống với nhau cả đời, thì đó là cảnh đẹp đẽ hạnh phúc đến thế nào nhỉ. Chỉ mơ ước một chút thế này thôi, cô đã không nhịn được mà muốn cười rồi.

Chung Định lắc lắc chìa khóa xe, “Đợi đến khi chúng ta không có gì ăn nữa, đem mấy chiếc xe nay đi bán, giảm giá một nửa chắc vẫn còn được khoảng 10 triệu tệ.”

Hứa Huệ Chanh bây giờ không mắc lừa nữa, lý giải của cô và hắn về chuyện nghèo khó, khác nhau quá nhiều. Có lẽ thứ mà hắn nói “không có gì ăn”, chỉ là không có tiền tiếp tục mua xe mới mà thôi.

Cô cứ nghĩ Chung Định cũng chỉ còn mấy chiếc xe này thôi, tiếp sau đó, cô lại được mở mang đầu óc.

Hắn ôm lấy cô, “Để anh nhớ xem nơi khác anh còn bất động sản nào không.”

“Anh lừa em.” Phí công cô lúc trước còn dự định cố gắng kiếm tiền nuôi gia đình sống qua ngày.

“Lừa em cái gì chứ?” Hắn ôm lấy cô, ngón tay xoa nhẹ ở phần eo cô, “Anh, một không lừa tiền, hai không lừa sắc, là bản thân em cam tâm tình nguyện chui vào lòng một đại soái ca có nội hàm đấy.” Giọng điệu cực kỳ tự hào,

kiêu ngạo.

Hứa Huệ Chanh dùng đầu va vào ngực hắn một cái, “Anh lừa em rằng anh rất sa sút.”

“Hai chúng ta thất nghiệp cả đôi ở nhà, thế này còn không sa sút sao?” Hắn khe khẽ cười nói, “Đã sa sút đến mức phải bán bất động sản rồi.”

“Ai biết anh có nói thật hay không chứ.”

“Cám ơn em có lòng tin vào thực lực kinh tế của anh.” Chung Định cúi đầu hôn lên mặt cô.

“Chung tiên sinh… đợi khi em cũng có năng lực rồi, em cũng có thể giúp đỡ anh.”

Hắn cười mà không nói.

Hắn chỉ quan tâm liệu cô có đặt hắn vào trong đáy tim hay không thôi. Tình cảm này, chẳng thứ của cải gì có thể so bì được.

Lúc trước hắn rất giàu có, thế nhưng ở trong thế giới xây đắp bằng tiền bạc đó, thật ra rất trống rỗng.

Khi biết được Chung Định đang sang tay bất động sản, Chung lão thái gia cười đến mồm cũng không khép lại được.

Ông ta nói với Chung mẫu rằng, cả đời này Chung Định cũng chẳng thể thành người tài nổi.

Thứ mà Chung mẫu quan tâm không phải tiền đồ của Chung Định, thứ mà dạo gần đây bà ta suy nghĩ đến, chính là sau khi Chung Định đi rồi, bà ta phải kéo ai làm đồng minh đây. Hiện tại, lúc nào bà ta cũng đề phòng hai người Chung phụ và Phượng Hữu, sợ rằng một khi không cẩn thận, hai cha con kia sẽ nhanh chân đến trước.

Chung mẫu cảm thấy may mắn là, gần đây Phượng Hữu bị Thẩm Thung Nhạn phiền nhiễu vô cùng, đã mấy ngày rồi không trở về nhà lớn.

Ngày trước Chung mẫu cho rằng, Thẩm Thung Nhạn là một thiên kim tiểu thư tri thư đạt lý, ai ngờ sau màn đính hôn kia, tính tình của cô ta đã biến đổi rất nhiều.

Đương nhiên, Chung mẫu chỉ mong sau Thẩm Thung Nhạn điên thêm chút nữa, để còn ngáng chân Phượng Hữu lâu thêm.

Mấy ngày trước Chung mẫu dự tính đi tìm Chung Định để nói chuyện. Nếu như hắn cứ khăng khăng muốn đoạn tuyệt quan hệ với gia tộc, vậy thì phải nhường lại những thứ của Kiều Diên. Thế nhưng, mỗi lần muốn gọi điện thoại cho Chung Định thì bà ta luôn bị những chuyện khác ngăn lại. Cuối cùng, bà ta cảm thấy đây là ý trời, nên không đi tìm hắn nữa.

Chung lão thái gia đã kêu luật sư soạn xong hết thỏa thuận, đợi khi Chung Định lâm vào bước cùng đường mạt lộ quay về kí tên.

Thời gian chờ đợi có hơi dài.

Phượng Hữu liền hạ thủ trước.

Không kết quả.

Ngày trước Phượng Hữu đã từng tung ra vài chiêu ngầm, nhưng đều chẳng thể khử được Chung Định.

Bây giờ Chung Định có thêm một con đàn bà, Phượng Hữu cho rằng, đây là lúc nên chuyển sang mục tiêu dễ dàng hơn.

Thế nhưng, dạo gần đây không biết có phải gã phạm thái tuế hay không, mà luôn bị các phe lai lịch không rõ ngăn cản. Gã muốn cái gì, thì hết lần này đến lần khác đều không đạt được. Ngay cả chuyện làm ăn đã đàm phán xong xuôi, cũng đột nhiên bị trở quẻ, thế là tiến độ của các hạng mục trong công ty không hề có chút tiến triển.

http://tieulun.hopto.org

Dưới sự đè nén của mấy chuyện này, sắc mặt của gã càng ngày càng u ám, thật sự chỉ hận không thể lập tức tiêu giệt Chung Định và con điếm nhỏ của hắn.

Sau đó rất lâu Phượng Hữu mới biết được, khoảng thời gian này gã gặp nhiều chướng ngại như vậy, là do sau khi vở "Nàng dâu thảo nhà họ Chung" bước vào giai đoạn hậu kỳ, Thẩm Thung Nhạn đồng thời cho bắt đầu tiến hành hai kịch bản mới.

Một là "Vương gia bá đạo yêu phải cô vợ bị bỏ của tổng giám đốc."

Một bộ khác, tên là, "Chính nghĩa tiểu hiệp nữ."

Tất nhiên là, cho dù không phải nữ hiệp chính nghĩa trừ gian diệt bạo, thì Phượng Hữu cũng chẳng thể đạt được ý nguyện một cách dễ dàng. Bởi vì Chung Định cũng đang âm thầm quấy rối Phượng Hữu.

Hai chọi một, Phượng Hữu không chột cũng què.

Đối với những hành động của Phượng Hữu, Chung lão thái gia chỉ mắt nhắm mắt mở.

Dù sao thì trò đấu đá của lớp trẻ đều là dựa vào bản lĩnh của mình. Tâm tình của Chung lão thái gia, chính là đang xem trò vui. Nếu như Chung Định mất mạng, thì đó cũng chỉ là "thua làm giặc" mà thôi.

Nhưng mà, thời gian mà Chung Định cầm cự có hơi dài. Dài hơn Chung lão thái gia mong chờ.

Gần đây cuộc sống của Hứa Huệ Chanh dần dần trở nên phong phú.

Hai, tư, sáu cô phải đi học. Còn ba, năm, bảy thì một mình cô sẽ đi dạo đây đó, hoặc là ở nhà dọn dẹp.

http://tieulun.hopto.org

Những kiến thức thời cấp hai, cô đã quên sạch sẽ, cho nên bây giờ phải bắt đầu lại từ con số không.

Lúc học hành cũng coi như là nhẹ nhàng.

Chung Định đã dặn dò gia sư, tất thảy giản lược. Dù sao thì làm quan trọng nhất chính là làm tăng thêm lòng tự tin cho Hứa Huệ Chanh, trình độ học thức phong phú chỉ là thứ yếu.

Khoảng thời gian này Chung Định cũng rất bận.

Ngày trước Hứa Huệ Chanh chưa từng hỏi đến hướng đi của hắn, bây giờ cô thử thăm dò đôi ba câu.

Hắn sẽ lựa chọn mà trả lời.

Hắn nói gì, cô liền tin.

Sau đó cô cười trong vắt tiễn hắn ra ngoài.

Từ sau khi Chung Định đưa Hứa Huệ Chanh đến nghĩa trang, thỉnh thoảng hắn sẽ nhắc đến Kiều Diên. Theo đó, hắn nói với cô rằng, căn phòng cách vách trước kia là của Kiều Diên.

Hứa Huệ Chanh nghe rồi nghe, đại khái đã tự mình tổng hợp được một hình tượng về Kiều Diên: dịu dàng lễ độ, tài năng hơn người.

Về những chuyện nhỏ nhặt trước kia, Chung Định lười kể lại, thế nên hắn qua căn phòng của Kiều Diên, tìm về vài thứ như bản phác kỷ niệm, đưa cho Hứa Huệ Chanh xem, coi như là để cho cô hiểu về quá khứ của hắn.

Cô rất hiếu kỳ, “Tại sao anh họ Chung, chú ấy lại họ Kiều?” Câu hỏi này cô từng hỏi Kiều Diên, cô nhớ anh ta trả lời là theo họ ngoại.

“Kiều là họ của mẹ.” Chung Định giải thích, “Phụ huynh hai bên đã bàn bạc, đứa lớn theo họ cha, đứa nhỏ theo họ mẹ.”

http://tieulun.hopto.org

Đây là lần đầu tiên Chung Định nhắc đến từ "mẹ" trước mặt Hứa Huệ Chanh. Cô nghe giọng điệu nói ra chữ đó rất gượng gạo. Sau đó cô suy nghĩ theo hướng khác, nếu như hắn đã kiên quyết rời khỏi nhà như thế, thì chắc hẳn nơi đó không phải là một nơi đáng để hắn lưu luyến.

Ngay cả trong bản phác của Kiều Diên, thì hầu như cũng chỉ có hai anh em. Ngoại trừ một người cô cả thỉnh thoảng xuất hiện, thì chẳng còn người họ hàng nào khác nữa.

Ngày trước ở hội sở Hứa Huệ Chanh từng nghe rằng, quan hệ trong các gia đình giàu sang quyền thế thường lạnh nhạt. Cô đoán rằng, Chung gia chắc cũng trong số đó. Cô sống sáu năm vừa qua rất đau khổ, thế nhưng trước đó, ba mẹ rất thương yêu cô, những năm tháng đó của cô thật sự rất hạnh phúc.

Thế là vào hôm đó, cô nói với Chung Định, "Nơi đây có chúng ta, thì đó chính là nhà."

Câu nói này hàm chứa lòng tự tin trước nay chưa từng có của cô, Chung Định nghe mà cười tươi như hoa nở.

------oOo------

Chương 77

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dạo gần đây, Chung Định gần như đều đi từ sáng sớm, nói là phải ra ngoài tiếp tục rao bán nhà, xe.

Nói như thế này, nghe qua quả thật khiến người ta thổn thức không thôi.

Thật ra thì, đương sự hai người lại chẳng để trong lòng.

Chung Định trước nay không để tâm đến tiền bạc.

Hứa Huệ Chanh từ nhỏ cuộc sống đã chẳng sung túc, nhưng cũng một nhà hạnh phúc vui vẻ trôi qua. Trong suy nghĩ của cô, nghèo có kiểu sống của

nghèo, giàu có cách sống của giàu. Khi Chung Định mất đi bối cảnh cao không thể với tới, khoảng cách giữa cô và hắn lại càng thêm gần gũi.

Cô trên danh nghĩa là giúp hắn quản lý sổ sách, nhưng căn bản là cô chẳng có chút khái niệm quản lý tài chính gì hết.

Chừng mươi ngày, Chung Định sang tay thành công một căn hộ trong trung tâm thành phố.

Tiền bán nhà toàn bộ chuyển vào tài khoản của Hứa Huệ Chanh.

Cô ở đó tính toán lãi suất tiền gửi theo kỳ hạn, sau đó thì cực kỳ phấn khởi, “Chung tiên sinh, chúng ta cứ gửi tiền thế này một năm, mỗi tháng đều có 7.000 tiền lãi đó.”

Chung Định giương mắt nhìn chiếc răng khểnh thoáng lộ ra của cô, hừ nói, “Quả nhiên tri túc thường lạc.”

Qua vài ngày, Chung Định bán chiếc xe đã qua sửa chữa kia đi, tiền vẫn vào trong tài khoản của Hứa Huệ Chanh.

Sau khi cô biết được, cô có một loại tâm tình không sao nói nên lời. Có vui, có xót.

Qua trận vận động buổi đêm trước khi ngủ, Hứa Huệ Chanh nằm bẹp trên giường, không còn chút sức nào để nhúc nhích.

Đợi khi hô hấp của hai người chầm chậm bình ổn lại, không biết tại sao cô lại nghĩ đến việc này, bèn nhắc nhở, “Ngộ nhỡ em cuỗm tiền chạy mất thì anh thiệt to.”

Chung Định vẫn nằm sấp trên người cô, nghe câu này, hắn hơi chống người dậy, ngẩng đầu, “Nói em ngốc cũng không sai.”

“Sao…” Cô quay đầu nhìn hắn.

“Chạy rồi, thứ em có được chỉ có tiền.” Dáng vẻ của hắn có loại lười biếng

sau khi được thỏa mãn, bàn tay hắn dạo chơi trên lưng của cô, “Ở lại, em có một đại soái ca có một không hai. Sau khi cân nhắc, cái nào lời hơn?”

Hứa Huệ Chanh nghe thế, nỗi chua xót trong lòng càng thêm đậm. Đây vốn phải là một ma vương ngông cuồng tự đại, không ai bì nổi, nhưng lại bị cô kéo vào phàm trần.

Tay phải của cô vòng qua ôm lấy cần cổ của hắn, “Em chọn đại soái ca.”

Chung Định cúi đầu xuống hôn lên dái tai của cô, khen ngợi, “Lựa chọn thông minh nhất đời của em chính là cái này đấy.”

Thứ bảy, Hứa Huệ Chanh không có lớp.

Từ sáng sớm tinh mơ Chung Định đã tâm huyết dâng trào, chở Hứa Huệ Chanh đến làng đại học. Nói rằng hai người học lực trung học bọn họ, phải đi dựa chút hơi nơi thư hương này.

Cô mặc hắn chém gió.

Trên đường đi qua một cửa hàng tiện lợi của một trường đại học, hắn kêu cô xuống xe, đi mua hai chai nước lựu ép nhập khẩu.

Hứa Huệ Chanh rất nghi ngờ, “Cửa hàng nhỏ như này, làm sao có nước lựu ép nhập khẩu…”

Cuối cùng Chung Định sửa lời, kêu cô đi mua hai chai nước suối bình thường.

Cô đồng ý.

Sau khi cô xuống xe, hắn hừ một câu, “Đi nhanh về thong thả.”

Tiệm tiện lợi này không lớn, hàng hóa nhét đầy ngập, chỉ chừa một lối đi nhỏ. Phía quầy bên trong, có một cậu trai đang khom lưng tìm gì đó.

Hứa Huệ Chanh thuận tay lấy hai chai nước suối trên kệ hàng, đi đến quầy tính tiền.

Cậu trai đứng thẳng người dậy, “Chào chị, tổng cộng ba đồng ạ.”

Cô ngẩng đầu nhìn cậu trai, sau đó chấn động. Cô không biết mình có nhận nhầm người hay không, thế nhưng… thật sự là quá giống.

Cậu trai nhìn cô chăm chú, ánh mắt đảo quanh mặt cô. Dần dần, mặt cậu nổi lên vẻ không thể nào tin được. Cậu kéo cái khóa sau chỗ quầy hàng ra, mở rộng vòng tay, ôm lấy vai của cô, vòng lấy, che chở cô trong ngực mình.

Hứa Huệ Chanh mở to hai mắt, mờ mịt nhìn một loạt bao thuốc trên mặt quầy, nhưng lại nhìn không rõ. Tầm mắt của cô mờ nhạt rồi. Cô cứ thế ngây ngốc đứng đó, mỗi tay vẫn đang cầm một chai nước suối.

Cậu càng ôm cô càng chặt, đôi mắt cũng ướt đẫm.

Hứa Huệ Chanh đã hiểu, cô nhớ thương những gì, Chung Định đều biết hết.

Cô đặt hai chai nước xuống, vỗ về lưng cậu bé, khó nén nỗi nhớ mong gọi lên, “Thất Trúc….” Cậu thiếu niên trong kí ức đã cao hơn cả cô rồi.

“Chị, chị đã đi những đâu? Rốt cuộc là chị đã đi đâu?” Giọng của Hứa Thất Trúc rất kích động.

Hứa Huệ Chanh cái gì cũng chẳng thể nói nổi. Cô đột nhiên nhớ đến một chuyện, liền vội vàng tránh vùng khỏi vòm ngực của Hứa Thất Trúc, kéo lấy tay trái của cậu.

Quả nhiên, thiếu mất một ngón tay áp út.

Nước mắt lập tức tràn mi.

Ngày đó cô còn từng có lòng nghi ngờ, nghĩ rằng ngón tay mà mình nhận được, có thể không phải của Hứa Thất Trúc. Vào giây phút này, cô vui mừng

vì bản thân đã khuất phục Chu Cát Vũ. Nếu không, gia đình cô đã vì cô mà nhận lấy những tổn hại còn nặng nề hơn.

Hứa Huệ Chanh đau lòng sờ sờ tay của Hứa Thất Trúc.

Ánh mắt của Hứa Thất Trúc chỉ tập trung trên mặt cô, cố gắng lồng ghép người phụ nữ trước mắt và người chị năm xưa lại với nhau.

Chị trắng hơn ngày trước nhiều, cũng mập ra.

Những đặc điểm bên ngoài này, khiến cho cậu được an ủi đôi chút, ít nhất chị của cậu hẳn đã sống không tệ, "Mấy năm nay chị đi đâu vậy? Sao chẳng liên lạc với gia đình gì cả?"

Hứa Huệ Chanh ngẩng đầu nhìn cậu, vừa khóc đó rồi lại cười, "Thất Trúc lớn lên rồi, cao lên rồi."

Năm cô rời khỏi nhà, cậu mới 11 tuổi. Cô vẫn còn nhớ, lúc cô xách hành lý ra khỏi cửa, thằng bé còn đi theo phía đằng sau. Sau khi xe lửa nổ máy, cậu còn vẫy tay, "Chị, rảnh rỗi nhớ về thường xuyên nhé."

Cô mãi không một lần trở về.

"Chị, chị về nhà đi", Hứa Thất Trúc trở tay nắm lấy tay của cô, "Em lớn rồi, có thể tìm việc làm rồi, không cần chị phải vất vả thế nữa. Chị về nhà đi."

"Ừm… chị về nhà." Mấy năm này, Hứa Huệ Chanh dựa vào lòng tin với tình cảm gia đình mới sống lay lắt qua ngày được, nếu không, thì trong những năm tháng tăm tối không ánh mặt trời đó, cô đã từ bỏ tính mạng của mình rồi.

Mặt Hứa Thất Trúc cuối cùng cũng giãn ra, cậu vội vàng lấy điện thoại ra bấm số, tay trái kéo lấy cổ tay của Hứa Huệ Chanh, sợ rằng cô lại không thấy nữa.

Sau khi bên kia điện thoại gọi thông, cậu không che giấu được vui mừng, "Mẹ, con gặp được chị rồi." Cậu cười nhìn Hứa Huệ Chanh, tiếp tục nói, "Chị rất tốt, con cho chị nói chuyện với mẹ nhé."

Tâm tình của Hứa Huệ Chanh cuộn trào sôi sục, cô run run nhận lấy điện thoại, “Mẹ…” Tiếng gọi này, chứa đựng nỗi mong nhớ của rất nhiều năm trời. Nước mắt vốn đã ngăn lại được của cô lại tuôn trào.

Mẹ Hứa ở đầu dây bên kia kêu “Ôi” một tiếng, “Trở về rồi.” Mẹ Hứa kềm không được nỗi kinh ngạc lẫn vui mừng, “Là Sửu Nha, thật sự là Sửu Nha…”

“Mẹ.” Hứa Huệ Chanh cố không khóc, gọi từng tiếng từng tiếng, “Mẹ…”

“Ôi.” Mẹ Hứa đột nhiên không biết nói gì nữa, chỉ lặp lại, “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.”

Cho đến khi tâm tình hai mẹ con hơi ổn định lại, mẹ Hứa lau đi nước mắt, “Sửu Nha rảnh thì về nhà ăn cơm, có được không nào?”

Hứa Huệ Chanh khóc rồi lại cười, cười rồi lại khóc, “Được.”

Lúc này, đúng lúc có một sinh viên bước vào mua đồ, nhìn thấy tình cảnh ở trước quầy tính tiền, cậu ta có phần kinh ngạc, đứng trước cửa do dự.

Hứa Huệ Chanh vội xoay lưng lại, lau nước mắt, “Mẹ, tối con sẽ gọi điện lại cho mẹ.”

“Được được, mẹ đi nói với cha con nghe tin tốt lành này trước.” Mẹ Hứa nói rất gấp gáp, có nỗi vui mừng không chờ đợi được.

Bên này sau khi cúp máy, Hứa Huệ Chanh vẫn không nhúc nhích. Đến khi Hứa Thất Trúc tiếp đón xong cậu sinh viên kia, cô mới quay người lại.

Hứa Thất Trúc nhận lấy điện thoại, rồi gọi cho bạn cùng phòng của mình, có ý kêu bạn cùng phòng của cậu đến làm thay cậu.

Cậu bạn học đó phải chừng 10 phút mới đến nơi.

Hứa Huệ Chanh nhớ đến Chung Định vẫn còn ở bên ngoài đợi, bèn giải thích với Hứa Thất Trúc, “Bạn… của chị… đợi ở ngoài… Chị đi nói với anh ấy

một tiếng…”

Hứa Thất Trúc gật đầu, cười nói, “Chị, một lát chúng ta đi gần đây ăn cơm trưa nhé?”

“Được.” Tất nhiên được. Không chỉ cơm trưa, ngay cả cơm tối cô cũng muốn ăn với cậu.

Hứa Huệ Chanh ra ngoài gõ gõ cửa xe của Chung Định.

Sau khi hạ cửa kính xuống, hắn nhướng mày lên, “Đi rồi à?”

“Không phải.” Trong bụng cô thầm nghi hắn biết rõ mà còn cố hỏi, “Em gặp được em trai của mình rồi… Em ấy ở bên trong.”

Chung Định nhìn đôi mắt khóc đến đỏ au của cô, khóe môi xệch xuống, “Chạy đến trước mặt người đàn ông khác khóc thành thế này, xem anh là không khí à?”

“Đó là em trai của em.” Hứa Huệ Chanh dùng mu bàn tay lau mắt mình, “Rất lâu rồi em không gặp lại em ấy.”

“Lần sau không được thế nữa.” Hắn vươn tay nâng mặt cô lên, “Tiểu Sơn Trà trắng trẻo mập mạp này, cười lên là xinh đẹp nhất.”

Cô cúi đầu nhìn xuống gương mặt tuấn tú của hắn, khẽ khàng nói, “Cám ơn anh.”

“Ừm.” Giọng điệu rất đương nhiên.

“Anh… có muốn cùng ăn cơm với em trai em không?”

“Tùy thôi.”

Nếu Chung Định đã nói như vậy, vậy chính là tỏ ý hắn không kháng cự.

Thế nên Hứa Huệ Chanh lại quay về căn tiệm, đợi bạn học của Hứa Thất

Trúc đến thay ca, rồi cô dẫn Hứa Thất Trúc đi ra phía xe.

Hứa Thất Trúc nhìn thấy chiếc xe đó, trong lòng sửng sốt. Cậu từng nhìn thấy loại giống như thế này ở trên tạp chí của bạn học. Trước tiên đừng nói đến kiểu dáng, chỉ mỗi cái hiệu xe thôi đã không phải cấp bậc bình dân rồi.

Cô kéo Hứa Thất Trúc cùng ngồi ở sau xe.

Hứa Thất Trúc rất cẩn trọng.

Hứa Huệ Chanh giải thích ngắn gọn, "Chung tiên sinh, đây là em trai em, em trai ruột." Cô còn đặc biệt nhấn mạnh từ "ruột."

"Thất Trúc, đây là Chung tiên sinh."

Trước kia Chung Định không cảm thấy ba chữ "Chung tiên sinh" này có gì không ổn, mà nay khi nghe thấy, lại cảm thấy khi so sánh với cách xưng hô hai từ "Thất Trúc", thân sơ thấy rõ. Từ sau khi hắn và cô xác định quan hệ, cách gọi đó của cô chưa từng thay đổi. Hơn nữa cô rõ ràng không chỉ rõ ra thân phận chính xác của hắn.

"Ồ, cậu em vợ."

Chung Định mở miệng nói câu này khiến cho cả Hứa Huệ Chanh và Hứa Thất Trúc đều ngây người.

Hứa Huệ Chanh đang nghĩ, bản thân và người nhà đã nhiều năm như vậy chưa gặp mặt, nếu như kéo một người đàn ông theo, có thể là quá đột ngột rồi. Thế nhưng Chung Định ở trước mắt đây rõ ràng là không vui.

Cô tỏ ra lúng túng, "… Thất Trúc… anh ấy… là bạn trai của chị."

Hứa Thất Trúc càng thêm sửng sốt vì quan hệ giữa Hứa Huệ Chanh và Chung Định, ánh mắt của cậu nhanh chóng lướt qua giữa hai người, "Chào anh."

Người đàn ông ngồi ở ghế lái, khí chất bất phàm, tướng mạo hơn người.

Lại là anh rể của mình?

Ở gần trường đại học không có nhà hàng nào cao cấp, chỉ có những hàng quán bình dân. Con đường này, một bên là quán ăn, còn bên kia là ruộng rau.

Hứa Thất Trúc chọn một tiệm ăn Tứ Xuyên thường hay vào.

Chung Định tùy ý dừng xe ở trước cửa.

Sau khi Hứa Thất Trúc xuống xe, Hứa Huệ Chanh nhanh chóng kéo kéo Chung Định, "Nếu như anh ăn không quen thì về nhà em sẽ nấu cho anh ăn sau, bữa cơm này anh cứ ngồi cùng chúng em, được không?"

"Em với ai là chúng em hả?" Chung Định lành lạnh liếc cô một cái, "Xuống xe."

Hứa Huệ Chanh e rằng hắn sẽ chê điều kiện của nơi này, lại nói, "Một chút anh đừng có kén chọn nhé."

Chung Định không nói gì, tự mình xuống xe trước, sau đó mở cửa xe sau dùm cô, "Được rồi, nếu anh không thích ăn thì sẽ hút thuốc."

Cô nghe ra ý thỏa hiệp trong lời hắn nói, mỉm cười.

Trong lúc ăn cơm, Hứa Thất Trúc hỏi thăm tình hình mấy năm nay của Hứa Huệ Chanh.

"Cái này…" Cô không dự tính sẽ kể đúng theo sự thật những chuyện đã gặp phải trong mấy năm nay, nhưng trong chốc lát nghĩ không ra được lời giải thích nào phù hợp, "Sau này hẵng nói đi."

Hứa Thất Trúc rõ ràng có hoài nghi, cậu lại nhìn về phía Chung Định.

Tay của Chung Định đang nghịch một chiếc mặt dây chuyền, thỉnh thoảng còn tung hứng, hắn chú ý đến ánh mắt đánh giá của Hứa Thất Trúc, thản

nhiên nhìn lại.

Hứa Huệ Chanh vội uống một ngụm trà, “Thất Trúc, trong nhà vẫn tốt chứ?”

“Vẫn tốt.”

Trong lòng Hứa Thất Trúc có thắc mắc, nhưng thấy Hứa Huệ Chanh không mấy sẵn lòng nhắc chuyện quá khứ, cậu cũng không ép tiếp nữa.

Cậu kể lại những chuyện đã qua trong Hứa gia.

Từ sau khi Hứa Huệ Chanh rời khỏi nhà, Mẹ Hứa duy trì thói quen mỗi ngày đều gọi điện thoại. Sau này đột nhiên không có tin tức gì, Mẹ Hứa sốt ruột đến chết đi được, đi hỏi cô gái cùng đi với Hứa Huệ Chanh. Cô gái đó chẳng biết gì cả.

Kinh tế Hứa gia không dư dả gì, thiếu đi một người làm việc là Hứa Huệ Chanh, rất nhiều công việc liền rơi vào Cha Hứa và Hứa Thất Trúc. Mắt của Mẹ Hứa không được như xưa, chỉ có thể giúp một số chuyện vặt. Thế nhưng dù có khó khăn hơn nữa, Hứa gia cũng không hề từ bỏ việc tìm kiếm con gái. Họ đăng tin rao vặt tìm người trên báo. Kéo dài cả một năm, vẫn bặt vô âm tín.

Sau này do căn nhà của Hứa gia nhiều năm tuổi quá rồi, có vài chỗ bị dột nước, Cha Hứa một mình dùng xi măng trét vá một hồi. Không bao lâu sau đó, một trận mưa lớn dội xuống, trần nhà lại dột.

Trùng hợp là khi đó, Cha Hứa có một người bạn làm môi giới địa ốc ở thành phố G, trong tay có một căn hộ hai tầng diện tích nhỏ. Chủ nhà đang muốn bán gấp, giá cả khá hời. Cha Hứa suy đi nghĩ lại, thành phố G cách thành phố C không bao xa, đến thành phố C tìm việc làm tốt hơn so với ở trong thôn nhiều. Thế là ông đáp tàu lửa, đi thành phố G một chuyến.

Trước lúc đi, ông dặn dò Hứa Thất Trúc chăm sóc mẹ cho thật tốt. Hứa Thất Trúc vẻ mặt cẩn trọng, gật đầu.

Sau nhiều lần đàm phán về giá cả căn nhà, cuối cùng cũng đã ổn thỏa. Cha

Hứa hỏi bạn bè mượn chút tiền, gom đủ để đóng đợt đầu.

Lúc rời khỏi thôn làng, Hứa gia sợ Hứa Huệ Chanh trở về tìm không thấy nhà, thế nên bèn chép một mẩu địa chỉ mới cho các láng giềng chòm xóm quen biết, chỉ mong con gái có thể tìm được đến nơi.

Hành động này, sau này đã cung cấp cho Chu Cát Vũ một con đường tắt để tìm được Hứa gia.

Dọn đến thành phố G không bao lâu, Cha Hứa liền đến thành phố C tìm việc làm. Ông làm bảo an trong một tiểu khu dân cư, một tháng về nhà hai lần. Bởi vì cha Hứa tính cách chính trực, làm việc có trách nhiệm, có vài hộ gia đình trong tiểu khu cứ đến lễ tết là lại biếu ông vài món quà nhỏ. Sau này tiểu khu được bầu là một trong "Mười khu phố văn minh nhất", thế là toàn bộ công ty bảo an đều được tăng lương.

Cha Hứa được đề bạt lên phụ trách công cụ dụng cụ trong tiểu khu. Lúc này, đời sống của Hứa gia cũng dần dần khá lên. Vì được thăng chức, Cha Hứa không cần phải trực đêm nữa, số lần về nhà cũng nhiều lên.

Chuyện Hứa Thất Trúc bị mất ngón tay, đến giờ cậu vẫn không biết mình đã đắc tội người nào.

Một tối nào đó, cậu qua con phố khác để mua thuốc nhỏ mắt cho Mẹ Hứa, cậu muốn về sớm một chút, nên đi vào đường hẻm nhỏ, kết quả có hai tên to lớn bịt mặt xông ra.

Hai gã đó chắc hẳn biết tay cậu có nốt ruồi. Một trong hai tên bắt lấy tay của Hứa Thất Trúc, lật qua trở lại xem xét tỉ mỉ, sau đó nói, "Ở ngón áp úp."

Sau khi chuyện đó xảy ra, Hứa Thất Trúc đã báo cảnh sát, thế nhưng con hẻm đó không có camera quan sát, đèn đường bên ngoài cũng khá tối, chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ bóng lưng hai gã kia lúc bỏ đi.

Cuối cùng, vụ án không thể xử lý được.

Chuyện ngoài ý muốn này, khiến cho Mẹ Hứa khủng hoảng mất một thời

gian. Sau này, theo thời gian dần trôi, bà cũng bình phục dần.

Năm ngoái Hứa Thất Trúc dự thi đại học ở thành phố D, thế nhưng cậu chỉ điền bừa lên thôi. Cậu muốn vào đại học ở thành phố C. Thành phố C ở trong vùng Tứ Xuyên, cậu sẽ tiện về nhà chăm sóc mẹ hơn. Thế nhưng cậu thi đại học không thuận lợi, bị phân đến thành phố D.

Bây giờ cuối cùng cậu cũng biết, đó không phải là không thuận lợi, mà đó chính là cơ hội cho cậu gặp lại chị mình.

Lúc nghe chuyện về ngón tay, sắc mặt của Hứa Huệ Chanh trở nên trắng bệch.

Chung Định ở bên cạnh nắm chặt tay cô, lực tay không lớn, nhiệt độ nơi lòng bàn tay rất ấm nóng.

Cô trở tay siết chặt tay hắn.

Hứa Thất Trúc nhìn thấy thế, an ủi rằng, “Không đau nữa, chị à. Bây giờ không còn đau nữa, cuộc sống hằng ngày cũng không có vấn đề gì.”

Cô âm thầm cắn chặt răng, chỉ sợ vừa lên tiếng sẽ nấc nghẹn.

Chung Định cầm ấm trà lên, rót cho cô một ly, “Cứ mãi tán gẫu về những chuyện đã qua, trà nguội hết rồi.”

“Ừm.” Hứa Huệ Chanh kiềm chế cảm xúc, chậm rãi nói, “Đã là quá khứ rồi.” Cô bây giờ có Chung Định thương yêu, còn tìm được cha mẹ em trai, cô đã hạnh phúc rồi.

Mẹ Hứa chẳng bao lâu sau lại gọi điện đến. Hứa Thất Trúc cười cười bắt điện thoại, “Mẹ, đừng sốt ruột, con đang đi ăn cơm với chị đây.”

Nhưng Mẹ Hứa sao có thể không nóng ruột được. Bà đêm ngày mong ngóng con gái về nhà, đã nhiều lần mơ thấy con gái bị một đám khói đen chụp lấy.

Bà thường khóc đến tỉnh giấc, khóc đến nỗi đôi mắt lại càng thêm mờ mịt.

Đến khi điện thoại được truyền đến tay Hứa Huệ Chanh, Mẹ Hứa gọi, “Sửu Nha, về nhà đi…”

Hứa Huệ Chanh nghe thấy lời mẹ nói, làm gì còn kiềm chế được nữa, cô cực kỳ kích động, đồng ý, “Mẹ, con sẽ về nhà ngay.”

Chung Định liếc nhìn cô.

Hứa Thất Trúc nhìn Chung Định một cái.

Người đàn ông này từ khi ngồi xuống chẳng nói bao nhiêu, cũng không cười gì. Chiếc xe đỗ bên ngoài của anh ta thu hút bao nhiêu ánh nhìn. Đương nhiên, anh ta ngồi ở nơi này, cũng rất hút mắt.

Hứa Thất Trúc phỏng đoán người bạn trai này là thật hay là giả, hoặc là, thứ hắn ta nhìn trúng có phải là ngoại hình của chị gái hay không.

Lúc trước Hứa Huệ Chanh là một cô gái da ngăm đen có tiếng. Cô ra ngoài làm việc đồng áng, dưới ánh nắng chói chan lâu ngày, da dẻ ngăm đen, vẻ duyên dáng của ngũ quan hoàn toàn bị làn da ngăm che lấp. Hơn nữa, thôn của họ gái đẹp nhiều, thế nên nhan sắc của chị cậu trở nên rất bình thường.

Ngày trước Hứa Thất Trúc không hiểu, sau này lớn lên rồi, nhìn lại những tấm hình trước kia của Hứa Huệ Chanh, cậu liền cảm thấy đám đàn ông con trai trong thôn đều mù mắt cả rồi. Rõ ràng chị cậu thừa hưởng tướng mạo từ mẹ, nếu như da dẻ trắng nõn, thì nhiều người theo phải biết.

Mà nay, tuy rằng chị có mập hơn trước một chút, nhưng ngũ quan vẫn như thế, đâu kém gì.

Hứa Thất Trúc chỉ hy vọng, chị gái cậu và anh bạn trai này, có quan hệ đứng đắn.

------oOo------

http://tieulun.hopto.org

Chương 78

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Mẹ Hứa, tâm tình của Hứa Huệ Chanh không thể nào bình tĩnh được nữa. Cô nóng ruột muốn về nhà ngay lập tức, không thể chờ đợi được.

Hứa Thất Trúc thấy thế, dịu dàng nói, “Chị, chị đừng kích động, trong nhà hiện rất tốt.”

Hứa Huệ Chanh gật đầu, rồi lại gật đầu.

Mặc dù nói vậy, nhưng cô thật sự rất muốn nhìn thấy bố mẹ. Đã sáu năm rồi cô không được gặp họ. Trụ cột tinh thần để cô có thể kiên trì nhiều năm như vậy, không gì ngoài mái nhà đó.

Bỗng chốc, Hứa Huệ Chanh cảm giác được ánh nhìn ở bên cạnh, thế là cô quay đầu sang, bắt gặp đôi mắt của Chung Định.

Đôi mắt hắn thâm thúy như đầm đen, không gợn chút sóng.

Cô đột nhiên ý thức được gì đó, thế là dần dần bình tĩnh lại. Chung Định vì cô, dường như đã buông bỏ tất thảy, nếu như cô chỉ để ý đến mỗi chuyện đoàn tụ của mình, vậy sẽ đưa hắn vào vị trí nào đây.

Hứa Huệ Chanh khẽ khàng nắm lấy tay Chung Định.

Hắn tránh khỏi.

Cô lại nắm lấy.

Hắn trực tiếp đút tay vào túi.

Cô lại quýnh quáng lên rồi. Nhưng mà, lần này là vì hắn.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Thất Trúc nhìn hành động của đôi nam nữ này, đủ loại phán đoán lướt qua đầu. Trong những phán đoán đó, tình huống có khả năng lớn nhất chính là, chị gái của cậu đang phải nhẫn nhục chịu khổ.

Nhất thời, tinh thần trách nhiệm bảo vệ chị gái của Hứa Thất Trúc theo đó mà đến.

Trong cặp của cậu có đôi găng tay, lúc này vừa khéo có nơi để dùng. Cậu đưa đôi găng tay qua, "Chị, nếu như chị lạnh, đôi găng tay này chị lấy đi."

Hứa Huệ Chanh ngẩn người, mờ mịt.

Chung Định thì lại lập tức hiểu ra, hắn thoáng giễu cợt liếc nhìn cô.

Hứa Huệ Chanh nhận được ánh mắt của Chung Định, vội vàng phất phất tay với Hứa Thất Trúc, "Chị không có lạnh."

Sau đó cô túm lấy tay trái của Chung Định, "Chung tiên sinh, chúng ta đi Tứ Xuyên du lịch được không?"

Chung Định không trả lời.

Đầu xuân, nhiệt độ tương đối thấp, cô mặc đồ rất dày, nhưng ngón tay thì vẫn có chút lạnh lẽo. Nhiệt độ đó tiếp xúc với lòng bàn tay của hắn, có chút gai buốt.

Kỳ thật hắn đã lường trước được tình cảnh này. Sư kiên trì của cô với người nhà sâu sắc như vậy, làm sao có thể chỉ độc nhất đặt hắn vào trong đáy lòng chứ.

"Chung tiên sinh…" Âm thanh của cô thật thấp, "Chúng ta đi Tứ Xuyên du lịch được không?"

Hắn dùng tay phải móc hộp thuốc ra, "Tùy." Tay trái vẫn mặc cô túm lấy.

Hứa Huệ Chanh cười. Trong lòng cô biết lúc này hắn không hoàn toàn thoải mái, nhưng mà ở trước mặt của Hứa Thất Trúc, cô cũng không tiện bộc bạch

cõi lòng với Chung Định, chỉ có thể tạm hoãn lại.

Cô quay đầu nhìn Hứa Thất Trúc.

Vẻ mặt của Hứa Thất Trúc tỏ rõ là không tán thành.

“Thất Trúc.” Cô tiếp tục cười, “Chung tiên sinh cũng là người nhà của chị.”

Động tác kẹp điếu thuốc của Chung Định chậm lại trong khoảnh khắc, sau đó lại thuần thục ngậm lấy, đốt thuốc.

Hứa Thất Trúc nhìn thế nào cũng cảm thấy, biểu hiện của Chung Định thật sự vô cùng lạnh nhạt, có chỗ nào giống bạn trai chứ. Nhưng nhìn thái độ bảo vệ của Hứa Huệ Chanh, Hứa Thất Trúc có trăm lời ngàn chữ cũng phải nuốt trở xuống.

Bữa cơm trưa này, ăn hết cả một tiếng rưỡi đồng hồ.

Cơ bản đều là Hứa Huệ Chanh và Hứa Thất Trúc nói chuyện, cơm rau cũng là hai người họ giải quyết.

Chung Định không ăn cay, ở bên cạnh hút điếu thuốc, rồi gác đũa.

Hôm nay cô và Hứa Thất Trúc gặp mặt, là do Chung Định an bài. Nhưng Chung Định không ngờ tới, nhìn thấy dáng vẻ kích động nồng nhiệt thế này của cô, hắn lại có cảm giác khó chịu.

Cô có cha mẹ, em trai.

Còn hắn, chỉ có mỗi mình cô.

Nghe chuyện cũ của hai chị em này, hắn hồi tưởng lại một chút giữa mình và Kiều Diên.

Hai anh em họ là thụ tinh trong ống nghiệm. Chung Phụ và Chung Mẫu, trước khi kết hôn chưa từng nói chuyện với nhau, sau khi kết hôn cũng chưa từng nằm chung một giường. Cho dù là trong những dịp hội họp gia tộc,

Chung Phụ và Chung Mẫu cũng có khoảng cách.

Chung Định trời sinh lạnh lùng, từ hồi còn nhỏ đã như vậy. Nhưng mà, có lẽ tình thân khác thì hắn không có, nhưng đối với vai trò của một người anh trai, hắn lại cực kỳ để tâm.

Đây lại rất giống với tình thương của Hứa Huệ Chanh đối với Hứa Thất Trúc.

Chung Định dùng tâm tình loại suy này để nghĩ, liền cảm thấy sự tồn tại của em trai cô không còn chướng mắt đến thế nữa.

Hắn nhìn về phía ruộng rau ở đối diện đường cái, sau đó cảm thấy quần áo của mình như bị kéo một chút. Hắn quay đầu lại, nhìn thấy Hứa Huệ Chanh giương đôi mắt trong vắt, khẽ cười tủm tỉm.

“Chung tiên sinh, buổi chiều Thất Trúc còn phải làm việc tại cửa hàng, chúng ta đi dạo dạo nhé.”

“Ừm.” Vẫn giọng điệu không nóng không lạnh như cũ.

Hứa Huệ Chanh chẳng để bụng chuyện này, thế nhưng Hứa Thất Trúc nghe vào tai, lại cảm thấy chị gái mình tủi thân rồi.

Lúc thanh toán, Hứa Huệ Chanh tỏ ra mình chẳng có một xu lẻ nào.

Hứa Thất Trúc lập tức nói, “Chị, em có tiền.”

Cô lại ngăn động tác móc tiền ra của cậu, đôi mắt trông ngóng nhìn về phía Chung Định.

Thế là, Chung Định trả tiền.

Hứa Huệ Chanh thế này rõ ràng là lệ thuộc tiền bạc, khiến cho sự ngờ vực của Hứa Thất Trúc càng thêm sâu.

Vào khoảng trống lấy tiền, Hứa Huệ Chanh đi vào toilet.

http://tieulun.hopto.org

Cô vừa đi, đám nữ sinh bàn bên càng chú ý về bên này.

Tướng mạo của Hứa Thất Trúc cũng không tệ, chỉ là vẫn ở độ tuổi thanh niên, hơn nữa ăn vận cũng mộc mạc.

Chung Định thì lại không như thế. Với cái sự cao quý bẩm sinh mà có, khuôn mặt dáng vóc xuất chúng, quả thật khiến cho mấy cô nữ sinh đỏ mắt tim run.

Hứa Thất Trúc lễ phép châm trà cho Chung Định, “Chung tiên sinh, anh và chị tôi quen biết nhau bao lâu rồi vậy?” Cậu nghe chị mình xưng hô như vậy, cũng bèn gọi theo.

Chung Định nhìn xoáy nước trong ly trà của mình, hơi nhướng mày, “Rất lâu.”

Rất lâu là bao lâu? Hứa Thất Trúc không hỏi tiếp, mà đổi chủ đề khác, “Tôi hy vọng… sau này chị ấy sẽ hạnh phúc vui vẻ.”

Chung Định cầm ly trà lên, “Đó là tất nhiên.”

Hứa Thất Trúc cười cười.

Chung Định lắc lắc ly trà, sau đó đặt xuống. Hắn nhìn Hứa Thất Trúc, “Cô ấy sẽ hạnh phúc.” Câu này đã là cực hạn mà hắn có thể nói ra rồi. Những lời hứa hẹn khác, hắn chỉ nói cho Hứa Huệ Chanh nghe thôi.

Hứa Thất Trúc bán tín bán nghi, bởi vì giọng điệu của Chung Định lơ đãng bình thường, bày ra chẳng bao nhiêu thành ý.

Không bao lâu thì Hứa Huệ Chanh đã quay trở lại.

Lúc ra khỏi quán cơm, cô rất tự nhiên quàng tay của hắn, cười rất vui vẻ, “Thất Trúc, em đi làm đi. Chị và Chung tiên sinh ở đây dạo dạo.”

Hứa Thất Trúc cũng cười theo, “Nghe chị hết.”

Chung Định đưa Hứa Thất Trúc về cửa hàng tiện lợi, sau đó chở Hứa Huệ

Chanh lòng vòng xung quanh.

Niềm vui sướng của Hứa Huệ Chanh không che đậy được, “Chung tiên sinh, anh đối với em thật tốt.” Hắn quả thật là ánh sáng hy vọng trong cuộc đời của cô.

“Lời này đi nói với em trai của em ấy.”

Cô xoay đầu nhìn hắn, “Hả?”

Chung Định nhìn thẳng đèn đỏ phía trước, cả cái liếc mắt cũng chẳng cho cô.

Hứa Huệ Chanh mờ mịt, “Nói với Thất Trúc cái gì?”

Hắn lười để ý đến cô, dứt khoát không nói tiếng nào.

Nhìn dáng vẻ đó của hắn, cô khe khẽ kêu, “Chung tiên sinh.”

Đèn xanh sáng, hắn nổ máy xe.

Hứa Huệ Chanh nhớ lại hoàn cảnh lúc ăn cơm, ý thức được cô thật sự đã bỏ lơ hắn, bèn nịnh nọt nói, “Đã mấy năm trời em không gặp Thất Trúc rồi, có rất nhiều chuyện còn chưa kịp nói với em ấy.”

Sườn mặt của Chung Định vẫn như cũ.

“Buổi tối em sẽ long trọng giới thiệu Chung tiên sinh của em với Thất Trúc.” Cô cười nói, “Chung tiên sinh của em đẹp trai nhất trên đời này.”

Cuối cùng hắn cũng liếc cô một cái.

Hứa Huệ Chanh tiếp tục nói, “Đại soái ca!” Cô hiểu hắn, nói lời ngon ngọt nào cũng không bằng khen hắn đẹp trai. Bởi vì hắn ấu trĩ như thế này đấy.

Quả nhiên, Chung Định hừ một tiếng, biểu thị đáp lại.

Hứa Huệ Chanh thích dạo quanh vườn trường, trước kia thỉnh thoảng cô lại đi tản bộ trong ngôi trường đại học gần phố ẩm thực. Chỉ là bởi vì cái liên tưởng này, cô nhớ lại dáng vẻ đứng đợi của Kiều Diên ở trước cổng trường.

Chung Định đã từng nói, mối tình đầu của hắn là cô.

Vậy thì, đối tượng thất tình mà Kiều Diên đã nói, là ai chứ.

Lúc trước Chung Định đưa cho cô một chồng bản vẻ phác. Bởi vì dạo này khá bận rộn, cho nên cô đều chỉ lật xem đứt quãng.

Sau khi câu chuyện thời kỳ trung học kết thúc, tranh vẽ của Kiều Diên liền trở nên tùy ý, phong cảnh con người đều có cả. Cô không có tế bào nghệ thuật, nếu đã không có quan hệ gì nhiều đến Chung Định, khi xem cô cũng chẳng mấy để tâm.

Bây giờ cô suy nghĩ, có lẽ có thể tìm thấy manh mối trong đó không chừng.

Chung Định dừng ở khu vực đỗ xe chỗ lầu học.

Bắt đầu từ khi hắn bước xuống xe là đã thu hút đủ loại ánh nhìn chăm chú.

Hứa Huệ Chanh không quen những ánh mắt đó, thế là cô bèn chọn một con đường tương đối vắng vẻ.

Cô và Chung Định tay nắm tay, chậm rãi bước từng bước.

Cô đã từng nghĩ, tương lai có một ngày cô có thể thoải mái đi dạo trong sân trường. Không gánh nặng, chẳng áp lực.

Khung cảnh trong ảo tưởng khi đó, bên cạnh không có anh chàng nào bầu bạn.

Mà hiện thực bây giờ, còn tươi đẹp hơn cả miêu tả.

Chung Định cảm thấy cứ đi chậm rãi không mục đích thế này, rất lãnh phí

thời gian. Nhưng khi nhìn thấy cô hào hứng hăng hái, hắn lại không nói gì.

Tâm tình của Hứa Huệ Chanh hoàn toàn thả lỏng, trở nên ríu rít như chim chích, không ngừng nói về những chuyện ngày xưa ở quê nhà.

Chung Định thỉnh thoảng đáp lại cô một hai câu.

Lúc mới đầu khi gặp gỡ, cô luôn là bộ dáng chết lặng trì độn, bây giờ qua vài tháng, cái đơn thuần ngờ nghệch trong tính cách vốn có đã dần dần lộ ra, làm cho thần sắc của cô cực kỳ sinh động.

Hắn nghiêng đầu nhìn cô cười tươi như hoa nở, đột nhiên hắn vươn tay ra, nhéo nhéo gương mặt của cô, “Tiểu Sơn Trà.”

Hứa Huệ Chanh ngẩng đầu nhìn hắn, vẫn hì hì cười hai tiếng.

“Qua một khoảng thời gian nữa được rảnh rỗi, chúng ta đi Tứ Xuyên ngắm hoa Sơn Trà.”

Đôi mắt cô sáng lên, cười càng thêm rạng rỡ. “Chung tiên sinh, cám ơn anh.” Nói xong cô kích động ôm lấy hắn một cái. Khi ý thức được đây là sân trường, cô lại vội vàng buông ra.

Chung Định ôm lấy cô lại, “Liệu em có ở lại quê nhà, không trở lại nơi này nữa không?”

Cô lắc đầu, “Em vẫn sẽ theo anh.”

Tình cảm của cô và hắn, cùng với tình cảm giữa cha mẹ em trai, không giống nhau. Cô muốn về nhà thăm cha mẹ, nhưng cô cũng biết, hắn là chồng của cô, hắn đã hứa cho cô cả một đời.

“Lời này bùi tai.” Chung Định cong cong đôi mắt, “Để khen thưởng, anh mời em bữa thịt cá xả láng.”

Cô cựa khỏi vòng ôm của hắn, nhắc lại, “Em đang giảm cân…”

Buổi tối mấy ngày trước, không biết làm sao, khi cô đang tắm thì Chung Định đột nhiên xông vào, dọa cho cô sợ giật bắn cả mình. Hắn tung hứng chiếc chìa khóa, dựa vào bên cửa, cười như đang câu hồn.

Chỉ lúc ở trên giường hắn mới cười như thế này.

Sau đó, khi cô nhìn thấy bóng dáng hai người đang triền miên qua chiếc giương, khóc không ra nước mắt. Hắn vai rộng hông hẹp, cô chỗ nào cũng là thịt. Sự chênh lệch này khiến cô tự ti đến nỗi muốn độn thổ.

“Không phải đã giảm rồi sao?” Chung Định cảm thấy, khi ôm cô không còn đầy đặn như trước nữa.

“Chỉ mới giảm một chút xíu thôi!” Hứa Huệ Chanh khẩy ngón tay cái, tỏ ý đại khải chỉ có nửa cm.

“Rất tốt.” Hắn bắt lấy tay cô, “Để khen thưởng, anh mời em thịt cá xả láng.”

“…”

Cô nghi ngờ, có phải hắn lấy cách thức nuôi heo để đối xử với cô hay không.

Từ sau khi biết tăm tích của Hứa Thất Trúc, Hứa Huệ Chanh bèn thường xuyên đến làng đại học.

Bởi vì công việc làm thêm, thời gian rảnh của Hứa Thất Trúc không nhiều, đa phần đều là hai chị em ăn bữa cơm.

Còn về chuyện quá khứ, Hứa Huệ Chanh tùy tiện bịa một câu chuyện. Đại khái nói rằng năm đó cô tìm việc làm gặp tai nạn bất ngờ, đụng phải đầu, bị mất trí nhớ, nửa năm gần đây mới hồi phục.

Câu chuyện này là cô bịa ra. Khi cô và Chung Định nói chuyện, còn hỏi, “Chung tiên sinh, Thất Trúc có tin không?”

“Chắc là không.” Chung Định trả lời như thế.

Cô vừa nghe đã khẩn trương, “Vậy phải làm sao? Anh bịa một chuyện cho em đi.”

“Không rảnh suy nghĩ.” Hắn nhìn chằm chặp màn hình máy tính, “Em cứ nói thế với cậu ấy đi.”

Thật giả của câu chuyện, cũng không quan trọng. Quan trọng là, lý do mà cô che giấu, là bởi vì chua xót và đau khổ. Là người thân của cô, việc nên làm chính là chôn cất quá khứ của cô, chứ không phải hết lần này đến lần khác xé toạt vết thương của cô ra.

Về điều này, Chung Định nghĩ, nếu như Hứa Thất Trúc thật sự yêu thương chị mình, cậu ta sẽ hiểu. Nhưng nếu Hứa Thất Trúc ngu xuẩn không nhanh nhạy, Chung Định cũng chẳng ngại lên lớp cho cậu em vợ này một phen.

Bởi vì, hạnh phúc của Hứa Huệ Chanh, là chuyện mà Chung Định phải lo lắng cả một đời.

------oOo------

Chương 79

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đến cuối tháng tư, tình trạng bận rộn của Chung Định cũng dần dần dịu bớt.

Hắn đặt vé đi Tứ Xuyên.

Nói ra cũng khéo, ngày 30/4 Hứa Thất Trúc không phải lên lớp, thêm vào kỳ nghỉ ngắn 1/5, cộng lại cũng được bốn ngày trời. Cậu xin nghỉ phép bên cửa hàng tiện lợi, cùng Hứa Huệ Chanh về nhà.

Hứa Huệ Chanh thật sự vui vẻ vô cùng.

Cô hẹn Hứa Thất Trúc ra ngoài dạo phố, mua cả một đống quà cho cha mẹ.

Mua xong trờ về, lại có chút hổ thẹn. Dù sao thì cô vẫn chưa có công việc chính thức, kinh tế dựa hoàn vào vào sự hỗ trợ của Chung Định. Cô ngập ngừng nói, “Chung tiên sinh, nhà còn đủ ăn không vậy?”

Chung Định hỏi lại, “Sổ sách không phải do em quản sao?”

“Số tiền đó em đều đang để tiết kiệm ấy…” Hắn chuyển toàn bộ tiền bán xe bán nhà vào tài khoản của cô xong thì chưa từng hỏi thêm điều gì. Cô đã nghe hắn nói từ sớm, tài khoản của hắn đều bị đóng băng cả rồi. Cô buồn bực, chi tiêu sinh hoạt thường ngày, hắn lấy tiền từ đâu ra đây.

“Từ từ để dành.” Hắn không biểu hiện gì nhiều, “Tiền tích góp của tương lai chúng ta dựa vào em hết đấy.”

Hứa Huệ Chanh nghe giọng điệu này của hắn, liền cảm thấy hắn không mấy để tâm.

Chuyến đi này, Chung Định đặt vé hạng nhất.

Hứa Huệ Chanh líu lưỡi, “Sao không mua hạng phổ thông vậy?”

“Hạng phổ thông hết vé rồi.” Hắn trả lời rất đương nhiên.

Vé máy bay ngày 1/5 thật sự rất khó lấy, thế là cô tin lời giải thích của hắn.

Thành phố G không có sân bay. Vé máy bay của họ là bay đến thành phố C.

Cha Hứa làm việc ở thành phố C. Kỳ nghỉ ngắn vốn ông chỉ được nghỉ một ngày, nhưng do biết con gái và con trai sẽ trở về, ông bèn đổi ngày nghỉ với đồng nghiệp, xin nghỉ thêm một ngày.

Mấy người Hứa Huệ Chanh đến sân bay của thành phố C vào buổi chiều, Cha Hứa vẫn chưa tan ca.

Sau cuộc điện thoại với Cha Hứa, cô nói, “Chung tiên sinh, ba em phải năm giờ rưỡi chiều mới có thể đi. Chúng ta đợi chút, đi cùng ông nhé.”

Chung Định không ý kiến gì.

Buổi sáng hắn đã liên hệ với công ty cho thuê xe, bây giờ xe đã được đưa tới sân bay đúng hạn.

Hứa Thất Trúc đã bắt đầu quen với các loại phục vụ chu đáo của ông anh rể tương lai này.

Một đoàn người ở trong nhà hàng gần với khu phố nơi Cha Hứa làm việc, chờ đợi.

Sập tối, Cha Hứa gọi điện thoại tới.

Sau khi nhận điện thoại, Hứa Huệ Chanh không thể kiềm nén được tâm trạng nôn nóng của mình, vừa nói vừa đi ra ngoài nhìn xung quanh. Nhìn thấy bóng dáng của Cha Hứa ở ngoài cửa sổ, nước mắt của cô liền rơi xuống, tiếng nói chuyện cũng trở nên nức nở.

Cô vội vã chạy ra khỏi nhà hàng.

Chung Định và Hứa Thất Trúc chầm chậm theo sau.

Cha Hứa gạt đi nước mắt trên mặt Hứa Huệ Chanh, một câu hoàn chỉnh cũng thốt không nên lời.

Đợi khi tâm tình của hai cha con bình tĩnh lại, Hứa Thất Trúc đến bên ôm lấy Cha Hứa một cái.

Hứa Huệ Chanh lau sạch nước mắt, quay đầu nhìn Chung Định. Cô cười với hắn, sau đó kéo tay của Cha Hứa, “Ba, để con giới thiệu cho ba, đây là Chung Định, là Chung tiên sinh của con.”

Chung Định bước lên trước, hơi hơi gật đầu, “Chào chú.” Đây coi như là thời điểm lễ phép hiếm có khó tìm của hắn.

“Tốt, tốt.” Cha Hứa gật đầu đáp lại.

Trước đó Cha Hứa cũng đã nghe Hứa Thất Trúc nhắc đến người con rể tương lai này. Bây giờ mới gặp, quả nhiên là phong độ bất phàm, dáng vẻ đường hoàng. Cha Hứa vừa nhìn, nửa ý kiến phản đối cũng không có.

Từ nơi này lái xe qua thành phố G đại khái cần hai tiếng xe chạy.

Ở nhà Mẹ Hứa đã thu xếp một phần, có vài việc không làm được, bèn đợi Cha Hứa về đến nhà rồi làm tiếp.

Trên đường, Hứa Huệ Chanh và Cha Hứa ngồi cùng nhau, nói chuyện suốt.

Tiếng phổ thông của Cha Hứa không tốt, lúc nói chuyện với người nhà vẫn nói bằng giọng Tứ Xuyên.

Chung Định nghe không hiểu.

Thế nhưng hắn biết, cô nương ngốc kia đã nở ra thành đóa hoa rực rỡ rồi.

Tiếng nói của Hứa Huệ Chanh vừa mới truyền từ ngoài cửa vào thì nước mắt của Mẹ Hứa đã lăn dài, bà vội vàng mở cửa, kêu lên, “Sửu Nha…”

“Mẹ…” Hứa Huệ Chanh chạy đến, ôm lấy mẹ mình.

Hai mẹ con ôm lấy nhau mà khóc.

Hứa Thất Trúc ở bên cạnh khuyên, “Mẹ à, chị đã trở về rồi, phải vui lên chứ.”

“Đúng đúng, phải vui lên.” Mẹ Hứa lau nước mắt, tỉ mỉ ngắm nhìn đứa con gái đã xa cách lâu ngày. Mắt của bà không được tốt, nhìn vật gì cũng phải tập trung chú ý thì mới thấy được rõ. Bà vươn tay xoa mặt con gái, “Sửu Nha thật xinh đẹp.”

Nước mắt của Hứa Huệ Chanh vẫn chưa cạn, nhưng vẫn toét miệng cười. Lúc

này lòng cô đầy ăm ắp niềm hạnh phúc.

Cô kéo Chung Định, giới thiệu với Mẹ Hứa.

Mẹ Hứa mỉm cười, “Nào, ngồi xuống hết đi. Thất Trúc, đi pha trà.” Bà chăm chú nhìn con gái một hồi, sau đó cười càng thêm hân hoan. Bởi vì khi con gái nhìn chàng rể tương lai này, trong mắt dạt dào tình ý.

Hứa Thất Trúc đặt quà cáp xuống, dạ một tiếng rồi đi nấu nước.

Cha Hứa thì vào nhà bếp chuẩn bị bữa tối.

Hứa Huệ Chanh vốn muốn vào giúp đỡ, nhưng bị Mẹ Hứa kéo lấy, “Sửu Nha nói chuyện với mẹ.”

Xa cách sáu năm đằng đẵng, Mẹ Hứa lại không hề hỏi tỉ mỉ những chuyện đã qua của Hứa Huệ Chanh, bà chỉ nói, “Trở về là tốt rồi.”

Mẹ Hứa đưa ly trà qua cho Chung Định.

Bất ngờ là, Chung Định có chút cẩn trọng. Hắn dùng hai tay đón lấy, khẽ nói tiếng cảm ơn. Trước nay hắn là hạng người vô lễ cổ quái, nhưng mà hôm nay, lại tỏ ra rất có giáo dưỡng, trả lời nhã nhặn điềm đạm.

Vốn ban đầu Hứa Huệ Chanh còn lo lắng, sợ khi gặp cha mẹ cô, hắn vẫn cứ cái dáng vẻ lạnh nhạt hững hờ trước kia. Thật không ngờ, giờ lại bộ dáng chàng rể ngoan như vậy.

Cô càng lúc càng thích.

Lúc Mẹ Hứa hỏi về gia đình của Chung Định, màu sắc đôi con ngươi của hắn tối đi, sau đó hơi mỉm cười, “Cha mẹ đều mất.”

Hứa Huệ Chanh sững sờ.

Mẹ Hứa nhất thời lúng túng, “Xin lỗi, thím quá đường đột rồi.”

“Không sao ạ.” Chung Định vẫn cười cười.

Hứa Huệ Chanh biết quan hệ trong nhà hắn không tốt, nhưng lại không ngờ hắn dùng bốn chữ đó để hình dung.

Cô đau lòng.

Bởi vì Hứa Huệ Chanh đã nhắc nhở, Chung Định không thể ăn cay, cho nên bữa cơm tối nay của Hứa gia toàn bộ đều không bỏ ớt.

Chung Định chỉ liếc nhìn một cái thì đã hiểu, bữa cơm này là chú ý đến khẩu vị của hắn.

Nơi này, so với Chung gia kia của hắn, hoàn toàn bất đồng.

Căn nhà này đại khái chỉ khoảng 60 mét vuông, còn không được bằng một phần tư căn phòng hai tầng của hắn, chứ đừng nói đến căn biệt thự lâm viên xa hoa của Chung gia.

Lối đi chất đống các thứ vật dụng lặt vặt, khiến cho không gian sinh hoạt càng thêm nhỏ hẹp. Cơm tối chỉ là những món ăn thường ngày, không thể nào so bì với những sản phẩm tinh xảo thượng đẳng của đầu bếp trong Chung gia.

Thế nhưng không khí đầm ấm nơi này, lại vượt xa Chung gia cả trăm lần.

Một nhà cười nói vui vẻ, hòa hòa thuận thuận.

Căn phòng đơn giản, dường như được mạ lên một lớp màu vàng ấm. Cực kỳ ấm áp.

Hứa Huệ Chanh đột nhiên nhìn sang sườn mặt của Chung Định. Đó là vẻ mặt dịu dàng hiếm khi thấy được. Cô nhìn ngắm một hồi, không kiềm được lại mỉm cười.

Hắn cảm giác được, quay đầu lại cùng cô bốn mắt nhìn nhau.

http://tieulun.hopto.org

Tay của cô trốn dưới gầm bàn, nắm lấy tay của hắn.

Nhưng lại bị hắn bắt lấy.

Mặt cô đỏ lên, sợ bị cha mẹ nhìn ra manh mối, thế là cô hơi chút vùng vẫy.

Chung Định cười cười, buông tay cô ra.

Hứa gia chỉ có hai căn phòng.

Lúc này lại có tới năm con người.

Tuy rằng Hứa Huệ Chanh và Chung Định ở chung đã lâu, nhưng dưới mắt của Cha Hứa Mẹ Hứa, con gái vẫn còn là một cô nương chưa gả, cho nên tối nay cô không thể cùng giường với Chung Định được.

Cuối cùng, Chung Định đi ra ngoài khách sạn.

Hứa Huệ Chanh và Mẹ Hứa chen nhau trên một chiếc giường, Cha Hứa ngủ trong phòng của Hứa Thất Trúc, Hứa Thất Trúc thì có một chiếc giường gấp.

Vốn là Hứa Huệ Chanh muốn cho Hứa Thất Trúc cũng ra ở ngoài khách sạn, nhưng cậu nói khách sạn ngủ không quen.

Khách sạn, là do Cha Hứa chọn, không xa, chỉ ở con phố kế bên, do ông đưa Chung Định qua đó.

Hứa Huệ Chanh không quen thuộc thành phố G, nhưng nhìn khu vực nơi này, cô đoán rằng chẳng thể có khách sạn nào cao cấp. Cô sợ Chung Định sẽ chê. Dù sao thì, hắn trước nay vẫn là tầng lớp thượng lưu, sao có thể thích ứng với cuộc sống bình dân nhanh thế được.

Thế là trước khi Chung Định sắp ra khỏi nhà, cô kéo hắn ra ngoài ban công một lát.

http://tieulun.hopto.org

“Chung tiên sinh.” Cô đè thấp âm lượng, “Nếu như anh thấy nơi đó không tốt thì đừng nói trước mặt ba em…”

“Ừm.” Hắn nắm lấy vai cô kéo đến bên mình, “Tiểu Sơn Trà, hôn tạm biệt cái nào.” Tối nay không thể ôm cái thân thể mềm mại như bông này rồi.

Cô bị hắn dọa, vội vàng quay đầu nhìn tình hình trong phòng.

Cũng may, Cha Hứa và Mẹ Hứa đều không chú ý đến bên ngoài ban công này.

Cô vội vàng hôn cái chụt lên mặt hắn, rồi đẩy hắn ra.

Chung Định đang tính hôn cái nữa, thì tiếng nói của Hứa Thất Trúc đã truyền đến, “Chị, hành lý của chị em kéo vào dùm chị rồi này.”

“Ừ ừ.” Hứa Huệ Chanh hốt hoảng đáp lại, thoát khỏi cái ôm của Chung Định.

Hứa Thất Trúc kéo cửa ban công ra, nhìn thấy mặt cô đỏ rực, lại nhìn bóng lưng của Chung Định, nhất thời hiểu ra điều gì đó. Thế là, cậu cũng trở nên bối rối.

Chung Định rất bình thản, khi xoay người lại, sắc mặt chẳng hề khác lạ.

Lúc hắn theo Cha Hứa ra ngoài, Hứa Huệ Chanh vẫn không yên tâm, lại nhắn tin cho hắn: Nhớ nhá, có gì không tốt thì đừng nói với ba em.

Hắn nhìn cô một cái, khe khẽ gật đầu.

Cô cười, tiễn hắn và Cha Hứa ra khỏi cửa.

Tòa nhà này đã kha khá tuổi rồi, có hai tầng lầu đèn bị hư, không sáng đèn.

Mắt của Chung Định nhìn trong đêm vẫn coi như tốt, hắn nhìn dáng vẻ Cha Hứa đỡ lan can bước đi, nhắc nhở, “Chú cẩn thận một chút.”

“Không sao không sao.” Tiếng phổ thông của Cha Hứa đầy khẩu âm Tứ

Xuyên, “Đèn này hai ba hôm lại hỏng, quen rồi.”

Chung Định nghe rất tốn sức, chỉ có thể qua quýt đáp lại.

Khách sạn Cha Hứa chọn là một chuỗi khách sạn kinh doanh, tốt hơn rất nhiều so với những khách sạn bình thường bên đường.

Phục vụ chỗ tiếp tân nói chuyện đều là tiếng Tứ Xuyên, Chung Định đứng một bên như vịt nghe sấm. Cho đến khi Cha Hứa móc tiền ra, Chung Định mới lên tiếng, “Để cháu được rồi.”

Cha Hứa lắc đầu, “Để chú, để chú.” Ngay sau đó liền đưa tiền qua.

Chung Định ngược lại lại không quen. Hoặc là nói, trước nay đều là hắn trả tiền. Hôm nay đây là lần đầu tiên.

Cha Hứa hoàn toàn xem Chung Định như vãn bối, mua cả kem đánh răng và bàn chải, lúc đưa cho hắn, còn dặn dò, “Gần đây trời mưa, ban đêm tương đối lạnh, tự mình chú ý giữ ấm.”

“Vâng.”

Bởi vì hoàn cảnh gia đình, Chung Định khuyết mất một phần tình cảm nào đó, từ nhỏ đã ngạo mạn hung tàn. Hắn không biết phải đối diện với sự quan tâm của người khác như thế nào. Bởi vì sống đến bây giờ, căn bản chẳng có mấy người thật lòng quan tâm đến hắn.

Sự nhiệt tình của Cha Hứa, khiến cho tâm tình hắn khẽ khàng nhộn nhạo.

Cứ như thế, hắn ở tại cái khách sạn bình dân này.

Phòng ốc tương đối đơn sơ.

Truyền hình chỉ có vài kênh là rõ ràng.

Nút ấn của bồn cầu phải ấn bốn năm lần mới có phản ứng.

Máy nước nóng năng lượng mặt trời đến nửa tiếng đồng hồ sau cũng chưa nóng lên chút nào.

Không biết từ khi nào, có một tấm thiếp nhỏ được nhét vào qua khe cửa. Cái gì mà tiếp viên hàng không, gái văn phòng, y tá, nữ cảnh sát, cần gì có đó.

Sau đó, điện thoại trong phòng vang lên.

Chung Định trực tiếp rút dây điện thoại.

Hắn đốt thuốc, nửa dựa người vào đầu giường.

Vị trí bên cạnh trống không, hắn không quen.

Lúc này đây, hắn thật sự rất nhớ đóa hoa ngốc đó.

------oOo------

Chương 80

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tối hôm đó, Hứa Huệ Chanh và Mẹ Hứa tâm sự với nhau rất nhiều chuyện.

Cô không nhắc nửa lời đến quá khứ nhấp nhô của mình. Chuyện cô nói, đa phần đều liên quan đến Chung Định.

“Mẹ, mẹ đừng trông Chung tiên sinh không nói gì nhiều, thật ra ảnh đối với con rất tốt, rất tốt đấy.”

“Anh ấy ngoài lạnh trong nóng. Miệng lưỡi nói chuyện chẳng dễ nghe, nhưng làm việc thì đều rất săn sóc.”

“Anh ấy đẹp trai lắm phải không? Đi ngoài phố, rất nhiều cô gái liếc mắt đưa tình đấy.”

“Nhưng mà, ảnh nói con cũng là tiểu mỹ nhân.” Câu cuối này của Hứa Huệ

Chanh, ngữ điệu có chút nâng lên.

Mẹ Hứa nhàn nhạt cười nghe con gái nói chuyện.

Hứa Huệ Chanh chỉ đơn giản nói Chung Định làm ăn vốn nhỏ, nhưng Mẹ Hứa có thể nhìn ra được, hắn không phải là người bình thường.

Với điều kiện của Hứa gia thế này, có lẽ là với cao rồi.

Chỉ là, bà cảm thấy cậu thanh niên đó rất tốt. Điều kiện phòng ốc của Hứa gia khá tệ, sau khi hắn vào nhà, lại chẳng có chút thái độ cao cao tại thượng, ngược lại, lại càng thêm khiêm tốn.

Điểm này, đúng là khó mà có được.

Nếu như con gái đã thích, vậy thì bà cũng không có lý gì đi phản đối.

Hai ngày sau này, bà mẹ vợ là Mẹ Hứa nhìn chàng rể này, đúng là càng nhìn lại càng thích.

Chung Định cũng không biết thế nào, sau khi bước vào Hứa gia, một cách tự nhiên đã thay đổi hết tác phong ương ngạnh thường ngày, tuy chẳng nói chuyện gì mấy, nhưng rất có lễ phép.

Cha Hứa Mẹ Hứa đều là người vùng thôn quê, chất phác không màu mè, nói chuyện với Chung Định cũng không giấu diếm thăm dò, thật sự đối đãi với hắn như người trong nhà mình vậy, trước khi làm cơm đều sẽ hỏi xem hắn thích ăn món gì.

Chung Định đều cười đáp lại, “Cái gì cũng được ạ.”

Kỳ nghỉ của Cha Hứa chỉ có hai ngày, cuối cùng đã phải trở về thành phố C.

Hứa Huệ Chanh thấy mắt mẹ mình bất tiện, cha mình chạy qua chạy lại giữa hai thành phố, bôn ba cực nhọc, cảm thấy trong lòng chua xót.

Cô tìm một cơ hội, kéo Chung Định ra siêu thị mua đồ dùng trong nhà,

thương lượng với hắn, “Chung tiên sinh… Em muốn kêu cha đừng đi làm việc nữa. Ông lớn tuổi rồi, rất cực khổ.”

“Ừm.” Chung Định đẩy xe hàng, ném một hộp kẹo vào trong xe.

“Chúng ta không phải có tiền để dành sao, em tính rồi, tạm thời nuôi cha mẹ em thì không có vấn đề gì. Đợi khi em tìm được việc làm rồi, là có thể kiếm thêm tiền sinh hoạt.” Hứa Huệ Chanh ngẩng đầu nhìn hắn, “Anh nói có được hay không?”

“Ừm.” Mắt của hắn nhìn lên hộp socola trên kệ hàng.

Cô thấy dường như hắn chẳng để tâm, cũng không biết rốt cuộc có nghe lời cô nói hay không, thế là cô tăng thêm giọng điệu, nói rằng, “Chung tiên sinh, anh lặp lại lời em vừa nói đi.”

“Ừm.” Chung Định vẫn thờ ơ cầm lấy kẹo socola.

“Chung tiên sinh!” Cô nâng cao âm lượng.

Cuối cùng thì hắn cũng liếc cô một cái.

Hứa Huệ Chanh bỏ kẹo socola trong xe về lại quầy hàng, thoáng oán giận, “Anh không nghe em nói gì cả.”

“Không phải đang nghe sao.” Ánh mắt của Chung Định chuyển về phía kệ hàng.

“Vậy em nói có được hay không?”

Hắn bỏ hộp socola vào lại xe hàng, “Em thấy được là được.”

Cô nhìn xe hàng một cái, cuối cùng không đụng vào kẹo của hắn nữa, “Vậy khi trở về em sẽ nói với ba em đó, sau này mỗi tháng em sẽ cho họ sinh hoạt phí.” Cô nói câu này chẳng chút sức lực gì, dù sao thì bản thân cô vẫn chưa có thu nhập mà.

“Em là người quản lý tiền nong mà, em muốn thế nào thì cứ thế nấy.”

Cô bảo đảm với hắn, “Anh yên tâm, em sẽ không tiêu xài lung tung đâu.”

Chung Định vừa nghe câu này đã cười, “Em cũng phải có bản lĩnh mới được.”

Tính toán tỉ mỉ thì, ngoại trừ ngày thường cơm ba bữa, những mặt khác thật ra cô chẳng tiêu tiền của hắn là mấy. Cô không thích trang điểm, không thích ăn diện, quần áo cô mặc cũng chỉ tới lui vài bộ.

Vẫn là hắn nhìn không nổi, căn dặn cửa tiệm đưa một đống mẫu mới hợp mùa đến.

Hắn kiếm lý do để chuyển một số tiền mặt cho cô, để cô chơi đùa giết thời gian, kết quả, cô đem toàn bộ đi gửi ngân hàng.

Trước kia, quan hệ nam nữ của Chung Định không gì ngoài giao dịch tiền bạc, ngủ xong trả tiền, tiền trao cháo múc. Thỉnh thoảng gặp phải cô nào đòi hỏi quá đáng, hắn chỉ quét một tia mắt lạnh lẽo, đối phương liền run rẩy sợ sệt.

Còn cô bạn gái chân chính này, thì lại là hắn thay phương đổi cách muốn cho cô tiền, còn cô thì lại thay hắn gom nhặt tích lũy.

Hứa Huệ Chanh nói chuyện này cho Mẹ Hứa biết trước.

Mẹ Hứa đương nhiên hy vọng Cha Hứa không cực khổ như thế nữa, bà hỏi tình hình kinh tế của Hứa Huệ Chanh.

Hứa Huệ Chanh giải thích mình vẫn còn tiền để dành.

Mẹ Hứa nghĩ Cha Hứa đã lớn tuổi như vậy còn phải chạy đi chạy lại giữa hai nơi, liền gật đầu đồng ý.

Thế nhưng bên phía Cha Hứa, tốn một khoảng thời gian mà chẳng có kết quả.

Cha Hứa lo lắng con gái mình quá dựa dẫm vào Chung Định. Trước mắt chuyện kết hôn gì đó vẫn chưa có tin tức, mà đã giương to mắt chờ đợi đối phương hỗ trợ kinh tế thế này, cực kỳ không ổn.

Hứa Huệ Chanh vội vàng nói, “Con bây giờ đang học, đợi khi con có năng lực rồi, thì sẽ ra ngoài làm việc. Hơn nữa, con có tiền tiết kiệm của mình mà.”

Cha Hứa vẫn từ chối.

Anh chàng thanh niên đó ưu tú nhường nào, không phải là ông không biết.

Đây là một mối quan hệ môn không đăng hộ không đối. Bây giờ tình cảm ổn định thì chuyện gì cũng dễ nói, ngộ nhỡ một ngày có gì nứt mẻ, đến lúc đó, tất thảy những thứ Chung Định chu cấp cho Hứa gia đều có thể biến thành vũ khí công kích, khiến cho Hứa Huệ Chanh chẳng còn mặt mũi.

Tuy rằng Hứa gia không sung túc gì, thế nhưng trong lòng Cha Hứa, con gái của mình là báu vật quý giá nhất trần đời. Tuy rằng sự cách biệt thân phận không cách gì thay đổi được, vậy thì ít nhất, ông cũng không thể để cho con gái mình rớt giá.

Ông là gả con gái, chứ không phải bán con.

Hứa Huệ Chanh khuyên can mãi, Cha Hứa vẫn không đồng ý. Cuối cùng ông nói, “Sửu Nha, đợi khi công việc con ổn định, cuộc sống an nhàn, thì ba sẽ nghỉ hưu.”

Hứa Huệ Chanh nghe thế, suýt chút rơi nước mắt. Năm đó cô nói muốn ra ngoài làm việc, thế nhưng đã hơn sáu năm trôi qua, cô chẳng giúp được chút gì cả. Lần trở về này, cha mẹ đã già đi rất nhiều, cô nhìn mà đau lòng vô cùng.

Sau đó cô thuật lại lời của Cha Hứa cho Chung Định nghe, “Chung tiên sinh, em còn phải học đến khi nào vậy?”

Khóe miệng của Chung Định giần giật, “Em cảm thấy kiến thức ba năm trời có thể hiểu hết trong vài tháng không?” Hắn không thể hiểu được cách nghĩ của Cha Hứa. Trong nhận thức của hắn, nếu như hắn đã gánh vác cuộc sống của Hứa Huệ Chanh rồi, vậy thì cộng thêm vài người nhà của cô, cũng chẳng sao.

“Nhưng mà em rất muốn đi làm…” Nói xong đột nhiên cô nghĩ ra gì đó, lại tiếp tục nói, “Anh nói, hay là em tìm một công việc đơn giản trước, như vậy thì ba em có thể yên tâm rồi.”

Chung Định liền bác bỏ đề nghị của cô, “Nếu là công việc, qua một khoảng thời gian nữa hẵng nói.”

Bây giờ vẫn còn bị Chung gia vướng chân, tạm thời hắn không có thời gian.

Đợi khi mọi thứ đều được giải quyết, đương nhiên sẽ dễ xử lý rồi.

Gần đây Chung gia không mấy yên ổn.

Phượng Hữu có một người anh em họ hàng Giáp, ở nước ngoài thiếu một khoản nợ lớn. Để trả tiền, gã ta tìm Phượng Hữu mượn tiền.

Phượng Hữu chính là loại người anh em gặp nạn, thừa cơ hãm hại. Lúc đồng ý gã rất sảng khoái, Giáp còn tưởng mình đã tìm được chỗ dựa vững chắc. Sau này Giáp trả hết số nợ đó rồi, nhưng lại thiếu Phượng Hữu khoản cho vay nặng lãi.

Lúc đầu Giáp không hề biết đó là cho vay nặng lãi. Khi ký thỏa thuận, gã ta chỉ nhìn lướt qua, cảm thấy không có vấn đề gì liền ký tên.

Ai ngờ, lại bị sụp cái bẫy từ ngữ.

Địa điểm ký thỏa thuận kia, là phòng làm việc của Phượng Hữu.

Chỉ có hai người đương sự có mặt.

Ai đúng ai sai, không người làm chứng.

Chỉ là, dựa vào sự hiểu biết của mọi người đối với Phượng Hữu, trong lòng họ đều hiểu rõ, e rằng những lời giải thích của Giáp mới là sự thật.

------oOo------

Chương 81

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thế nhưng, vậy thì đã sao.

Chung lão thái gia thiên vị Phượng Hữu.

Anh họ Giáp là cháu ngoại, mang họ Lưu, tên là Kiến Điển, cha là một ông chủ xí nghiệp điện tử đang xuống dốc. Năm đó khi cùng Chung thị kết thân, Lưu thị quả thật rất huy hoàng. Chỉ là sau này quản lý yếu kém, thế là dần dần thua lỗ.

Hạng người không có năng lực này, tất nhiên không thể có được sự ưu ái của Chung lão thái gia.

Cuối cùng, kết quả cuộc tranh cãi giữa Lưu Kiến Điển và Phượng Hữu là: đánh đến răng gãy máu đổ.

Lưu Kiến Điển ngập tràn căm phẫn, bấu lấy cái lý lẽ "kẻ thù của kẻ thù là đồng minh của mình", đi tìm Chung Định.

Thái độ của Chung Định chẳng thân thiện gì, thậm chí có thể nói là lạnh nhạt.

Lưu Kiến Điển xu nịnh qua điện thoại, "Cậu mới là người thừa kế danh chính ngôn thuận, Phượng Hữu là cái thá gì chứ."

Chung Định cười khẽ, "Tôi hiếm lạ gì?"

“Đồ của Kiều Diên và cậu, chẳng lẽ cậu cứ nhường không không thế sao?”

“Chuyện của tôi không phiền anh phí tâm.” Chung Định lười tiếp tục tốn lời, trực tiếp ngắt điện thoại.

Lưu Kiến Điển trước là sững sờ nhìn màn hình điện thoại, sau đó quăng đi, gã ta nghiến răng nghiến lợi cực kỳ dữ tợn, “Mẹ nó, cái thứ phế vật bùn loãng không trét được tường, còn tưởng mình là đại gia chắc.” Nói xong vẫn chưa thỏa, gã quét hết tất cả đồ đạc trên bàn xuống đất.

Chung Định cái người này, từ nhỏ đã không gần gũi với đám anh em họ hàng, luôn bày ra cái dáng vẻ xa cách khó gần, trông mà khiến người ta ngứa hết cả răng.

Lưu Kiến Điển nhìn chòng chọc chiếc đèn bàn dưới đất, giẫm lên, “Để tao xem thử, mày làm sao đấu với Phượng Hữu.”

Gã dường như nhìn thấy cảnh Chung Định cùng đường mạt lộ, vì thế hơi chút cân bằng lại. Thế nhưng vừa nghĩ đến bản thân nợ nần chồng chất, thì lại cáu kỉnh cực độ.

Gã chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm đồng minh.

Nhưng lại chẳng dễ tìm. Trong số anh em cùng trang lứa, ngoại trừ Chung Định, những người khác đa phần đều về phe Phượng Hữu, bọn họ không muốn mạo hiểm.

Lưu Kiến Điển đơn độc chiến đấu, thảm hại vô cùng.

Trong tình trạng một kẻ sa cơ thất thế, gã đột nhiên nghĩ ra một chiêu mới: nếu như bản thân không cách gì đánh bại kẻ địch, thế thì cứ hóa thù thành bạn, mới là thượng sách.

Thế là, Lưu Kiến Điển đến bên Phượng Hữu nịnh hót.

Phượng Hữu cực kỳ thân thiện, cứ như hai người trước kia chưa từng có ân oán vậy.

Lưu Kiến Điển ngoài mặt thì nói, “Em Phượng thật là đại nhân không tính toán với tiểu nhân”, nhưng trong lòng thì lại phừng phừng lửa hận.

Phượng Hữu cười híp híp mắt, “Anh họ trước kia ngoại trừ ăn uống vui chơi, chẳng có sở trường gì cả, em còn tưởng anh là người cùng sở thích với anh Chung Định cơ đấy.”

“Ai đứng về phe nó chứ.” Lưu Kiến Điển cười khan một tiếng, “Anh đây không phải làm trâu làm ngựa trả nợ cho cậu sao.”

“Đừng nói chuyện xa cách thế chứ.” Phượng Hữu đứng dậy, đi đến vỗ vỗ vai Lưu Kiến Điển, “Cái gì mà làm trâu làm ngựa chứ, nghe ra giống như em lừa gạt tình cảm anh em vậy.”

Lưu Kiến Điển bị Phượng Hữu âm thầm ra sức vỗ một cái thế này, suýt chút thì té ngã. Gã tiếp tục cười xòa, “Là anh ăn nói vụng về.”

Phượng Hữu kéo vai Lưu Kiến Điển lại càng gần, “Vậy anh họ tính trả nợ thế nào đây?”

“Anh đã nghe ngóng rồi.” Lưu Kiến Điển hơi ngửa ra sau, “Ông ngoại cứ lần lữa không xử Chung Định, chính là muốn vai lứa này của chúng ta tự mình ra tay. Thắng làm vua, thua làm giặc, đến lúc đó Chung Định xong rồi cũng không thể oán chúng ta được.”

“Chúng ta?” Phượng Hữu dừng một chút, “Từ này còn phải đợi định đoạt đấy.”

“Chẳng lẽ cậu không muốn giành lấy phần cổ phiếu của Chung Định sao?” Lưu Kiến Điển nhìn chòng chọc Phượng Hữu, “Cậu nghĩ đi, chuyện của công ty đều do cậu đảm nhiệm. Còn nó? Suốt ngày ăn chơi lêu lổng, quanh năm suốt tháng có được mấy ngày xuất hiện trong công ty đâu? Nó dựa vào cái gì?!”

“Anh họ, hợp tác phải nói đến thành ý. Anh ở đây ba hoa chích chòe, ai mà biết anh là thật tâm hay đóng kịch chứ?” Phượng Hữu cười như một chàng

thanh niên phơi phới, “Chỉ e rằng, ngày nào đó gió vừa đổi, anh lại đi đứng cùng một phe với anh Chung Định rồi đấy.”

Lưu Kiến Điển âm thầm cắn răng, “Em Phượng yên tâm, anh sẽ đi biểu hiện thành ý đây.”

“Ồ?” Phượng Hữu buông vai Lưu Kiến Điển ra.

“Chung Định hủy hôn, không phải là vì một con đàn bà sao.” Nói đến đây, Lưu Kiến Điển hạ thấp âm lượng xuống, “Người ấy à, một khi có nhược điểm, thì dễ đối phó rồi.”

“Thế à.” Phượng Hữu khẽ nhếch khóe miệng, “Vậy em rửa mắt mong chờ rồi.”

Phượng Hữu tất nhiên có quan tâm đến tình hình của Chung Định. Nhìn ngoài mặt, Chung Định chẳng qua chỉ là bán đi mấy phần bất động sản, những mặt khác thì lại chẳng thấy có động tĩnh gì.

Nghe ý tứ của Chung lão thái gia thì, tạm thời đừng đuổi cùng giết tận. Ông còn đang chờ Chung Định về nhận tội.

Chung lão thái gia nhân từ như vậy, có lẽ phần lớn là do Chung Mẫu đi cầu tình. Nghĩ nghĩ cũng phải, Kiều Diên đi rồi, nếu như Chung Định đi nữa, vậy thì Kiều thị ở trong Chung gia sẽ hoàn toàn mất đi lực lượng của lứa hậu bối.

Cũng bởi vì lời của Chung lão thái gia, cho nên hơn hai tháng nay Phượng Hữu khá là an phận. Chỉ ngoại trừ thỉnh thoảng sau khi bị Thẩm Thung Nhạn kích động, gã nhịn không được mới đi gây trở ngại cho Chung Định mà thôi.

Nhưng mà, Chung Định mạng lớn, chơi thế nào cũng không ngỏm được.

Sau khi Lưu Kiến Điển đi khỏi, Phượng Hữu thong thả bước đến trước cửa sổ sát đất, nhìn xuống chúng sinh thành thị.

Cái loại quang cảnh cao cao tại thượng này, thật tốt đẹp vô cùng.

Trong suy nghĩ của Lưu Kiến Điển, đối phó với phụ nữ đơn giản hơn đối phó với đàn ông rất nhiều.

Dùng lời nói khó nghe để giải thích, thì chính là gã đấu không lại Chung Định, nên chỉ có thể ra tay với người tình của hắn.

Cho dù vài năm nay, bên ngoài đều truyền miệng rằng Chung Định sợ đau, không thích đánh nhau, nhưng Lưu Kiến Điển và Chung Định cùng ra lò từ một thầy huấn luyện. Dáng vẻ khi Chung Định nổi khùng, Lưu Kiến Điển vẫn còn như rõ ràng trước mắt.

Nhưng mà, dựa theo quy luật khách quan, gã ta đã ăn uống thành cái cơ thể béo tốt thế này rồi, vậy thì Chung Định chắc cũng đã sớm bỏ phí sở học năm đó. Dù sao thì, có ai mà rảnh rỗi đi nhớ lại cái trò cận chiến đó chứ.

Nghĩ như vậy, Lưu Kiến Điển liền có tâm lý gặp may.

Lúc này, điện thoại của hắn vang lên một tiếng. Sau khi trượt mở màn hình, hắn nhìn thấy một tấm hình.

Nghe nói đây chính là người phụ nữ khiến cho Chung Định mê đắm đến điên đảo thần hồn.

Vừa mới nghe, Lưu Kiến Điển rất hăng hái, cứ tưởng đó là một người đẹp chấn động ghê gớm lắm.

Ai ngờ, chỉ ở mức thanh tú mà thôi.

Lưu Kiến Điển cảm thấy, Chung Định đã bỏ phí một bộ da đẹp đẽ rồi. Nếu như gã có được tướng mạo của Chung Định, thì chắc hẳn sẽ được ngồi hưởng mỹ nhân cả đời. Chỉ có tên đàn ông não bị úng nước, thì mới vì một đóa hoa dại mà buông bỏ hết cả một khu rừng rộng lớn thôi.

Lưu Kiến Điển nhìn tấm hình của Hứa Huệ Chanh, tặc tặc lưỡi, “Đợi anh bắt được cưng rồi, anh cũng thử thử xem mùi vị của cưng thế nào.”

Lưu Kiến Điển đi hỏi Phượng Hữu có tin tức gì liên quan đến Hứa Huệ Chanh không, thí dụ như quy luật sinh hoạt của cô, có lúc nào đi một mình không.

Phượng Hữu ở bên kia đầu dây cười cười, "Manh mối gì tôi cũng cung cấp cho anh, vậy chi bằng tôi phái người của tôi đi làm."

Lưu Kiến Điển chỉ có một mình đi điều tra.

Sau mười ngày, gã đã tìm được thời cơ để ra tay.

Xưa nay gã chỉ có ăn chơi gái gú cờ bạc, bởi thế nên quen được mấy tên côn đồ đầu đường xó chợ. Gã thuê một tên to con, chuẩn bị đi bắt cóc Hứa Huệ Chanh.

Sự tình phát sinh rất đột ngột, mà kết thúc còn đột ngột hơn.

Thậm chí, Hứa Huệ Chanh còn hoàn toàn không phát hiện ra.

Ngày hôm đó, buổi chiều Hứa Thất Trúc có việc phải làm. Hứa Huệ Chanh ăn xong bữa cơm với cậu rồi trở về.

Bình thường, nếu như Chung Định không rảnh, cô sẽ tự mình ngồi xe điện ngầm. Chung Định từng kêu cô đi xe taxi, nhưng mà ở nơi làng đại học này cũng không dễ bắt xe. Hơn nữa, nếu ngộ nhỡ bị kẹt xe, thì đi taxi còn không nhanh bằng đi xe điện ngầm.

Khu phụ cận của tiểu khu là khu người giàu, đến trạm cuối của xe điện ngầm thì cũng không còn cách bao xa nữa.

Ra khỏi ga xe, còn một đoạn đường khoảng 10 phút nữa.

Tên to con mai phục ở ngay chỗ này.

Thế nhưng gã còn chưa kịp hành động, thì phía sau đã một chưởng chém xuống, đánh ngất gã.

Lưu Kiến Điển ở phòng bên này đợi cả một lúc lâu nhưng vẫn chưa thấy tên to con báo cáo gì, bèn chủ động gọi qua đó.

Điện thoại tút tút mấy tiếng, sau đó bắt máy.

Đối phương không nói gì.

Lưu Kiến Điển thăm dò "A lô" một tiếng, sau đó đột nhiên ý thực được gì đó, liền nhanh chóng cúp máy.

Gã bắt đầu tươm mồ hôi lạnh, đi tới đi lui trong phòng, vòng hết một vòng lại một vòng.

Đối phương không gọi điện thoại lại.

Cứ lo lắng hốt hoảng như thế khoảng nửa tiếng đồng hồ, Lưu Kiến Điển liên lạc với Phượng Hữu.

"Chuyện gì?" Phượng Hữu tỏ vẻ không kiên nhẫn, phía bên gã lờ mờ có giai điệu hí khúc truyền đến.

Lưu Kiến Điển cũng không có thời gian suy nghĩ tỉ mỉ Phượng Hữu từ lúc nào bắt đầu thích nghe hí kịch, gã sốt ruột nói, "Người anh sắp xếp có thể đã xảy ra chuyện rồi."

"Hơ." Phượng Hữu không hề ngạc nhiên, ánh mắt của gã vẫn hướng về phía người phụ nữ đang hát hí kịch.

"Giờ phải làm sao đây?"

"Chuyện này có liên quan đến tôi sao?" Phượng Hữu cười cười, "Ngay cả anh muốn làm gì tôi cũng chẳng biết."

Lưu Kiến Điển thảng thốt. Kế hoạch bắt cóc, lúc trước gã muốn thương lượng với Phượng Hữu, thế nhưng Phượng Hữu cứ thoái thác nói là không rảnh. Lúc này gã mới hiểu ra, bản thân đã bị đâm một nhát rồi. "Không thể

nói như thế chứ, anh cũng là vì giúp cậu loại bỏ Chung Định mà."

"Trước nay tôi chưa từng nói là muốn hãm hại anh Chung Định kia mà." Phượng Hữu nói chuyện rất vô tội, "Tôi phải đi họp, tạm biệt." Quả quyết, nhanh chóng cúp máy.

"Mẹ nó!" Lưu Kiến Điển lại ném điện thoại, "Một đứa hai đứa đều là cái loại mặt chó tư lợi cho mình."

Giây phút này dường như gã đã quên mất, câu nói này cũng là đang chửi chính bản thân mình.

Một ngày.

Hai ngày.

Ba ngày.

Sau một tuần, viện kiểm sát tìm đến Lưu Kiến Điển.

Chuyện Lưu Kiến Điển dính líu đến việc hối lộ, khiến cho tâm tình của Chung lão thái gia cực kỳ không vui.

Đối phương rõ ràng là có chuẩn bị trước mới đến, chứng cứ đầy đủ. Lưu Kiến Điển chỉ còn nước chuẩn bị thua một vố thật đau.

Tuy rằng gã là cháu ngoại, thế nhưng vì quan hệ với mẹ gã, mà gã cũng là chức vụ phó tổng nào đó trong Chung thị. Vũng bùn này, phía bị liên đới là Chung thị, chẳng thể nào tránh nỗi.

Vốn dĩ chuyện này đã chặn đứng được rồi, nhưng chẳng mấy ngày sau, không biết ai tiết lộ tin này lên mạng. Kết quả, Chung thị chịu ảnh hưởng, cổ phiếu bắt đầu rớt giá.

Phượng Hữu bên trong bên ngoài bận tới tối tăm mặt mũi, cả mấy ngày trời

cũng không về Chung gia. Sóng ngầm giữa các thế lực trong Chung gia càng thêm khác lạ.

Một ngày, Chung lão thái gia căn dặn Chung phụ và Chung mẫu cùng đến dùng bữa tối.

Chung phụ và Chung mẫu đúng hẹn có mặt.

Trong lúc dùng bữa, Chung lão thái gia chợt cảm thán một câu, “Nếu như A Diên còn sống thì tốt rồi.”

Câu này vừa thốt ra, vẻ mặt của Chung phụ và Chung mẫu mỗi người một vẻ.

Chung mẫu hơi mỉm cười, “Con nhớ lúc trước cũng có một chuyện như vậy, A Diên ra sức xoay chuyển tình thế, mới có để khiến cho công ty trở về quỹ đạo.”

“Ba.” Chung phụ ho khan một hồi, “Phượng Hữu cũng sẽ không làm ba thất vọng đâu.”

“Phượng Hữu ấy à, gây thù chuốc oán nhiều nơi.” Chung lão thái gia đã nhìn thấu từ sớm, “Tình thế bây giờ, khó bảo đảm không có ám hại phía sau.”

“Thằng bé sẽ cẩn thận.” Chung phụ cam kết thay con trai.

“Trong số những hậu bối này, chỉ có A Diên và Phượng Hữu là nổi bật, những đứa còn lại đều chẳng đáng nhắc tới.” Nói xong, Chung lão thái gia chợt nhớ ra vẫn còn một đứa cháu khác, bèn hỏi Chung mẫu, “Tình hình bên phía Chung Định thế nào rồi? Còn chưa tính quay về sao?”

Chung mẫu lắc lắc đầu.

Nửa tháng trước, cuối cùng bà cũng nghĩ đến việc phải đi nói chuyện với Chung Định, thế nhưng liên lạc không được. Điện thoại của hắn lúc nào cũng báo bận. Sau vài lần, bà không gọi nữa.

Bà và Chung Định, trước nay luôn tồn tại chướng ngại giao tiếp. Lúc trước

Kiều Diên còn sống thì vẫn đỡ, sau khi Kiều Diên mất rồi, bà càng không biết có thể nói gì với Chung Định.

Chung mẫu và Chung Định không thể nào thân thiết được.

Khi hai đứa con song sinh này chào đời, bà cũng không ôm ấp tình cảm gì. Sau này ưu thế của Kiều Diên bộc lộ, thằng bé là một luồng sáng, hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Lúc đó bà cảm thấy, bản thân mình đã sinh ra một đứa trẻ được yêu thích.

Thế nhưng tình thương của người mẹ của bà lại không chia được cho Chung Định.

Chung Định quá bướng bỉnh, không nghe lời, trèo núi leo cây đều có phần của nó. Hơn nữa thằng bé lạnh nhạt, cho dù là đối với trưởng bối Chung gia, nó cũng luôn trưng ra bộ dáng như ai thiếu gì của nó vậy.

Năm hai đứa trẻ sáu tuổi, bọn nhỏ lén trưởng bối đi thám hiểm, xảy ra tai nạn.

Bởi vì đá lở trên núi rơi xuống, cổ của Kiều Diên bị kẹt trong khe núi.

Chung Định gắng hết sức để nhấc đá lên, nhưng tảng đá không hề động đậy.

Kiều Diên cũng coi như là tốt số, tảng đá đó không va vào đầu cậu, cậu vẫn có thể duy trì vẻ lạc quan, “Anh, đi kêu người lớn đến đi.”

Chung Định nhìn nhìn tảng đá, biết dựa vào sức của mình thì nhấc không nổi, “A Diên, em đợi anh quay về. Anh sẽ về nhanh.”

Chỗ vách núi cách phòng quản lý ở lưng chừng núi một quãng đường. Chung Định chạy miết chạy miết, có một đoạn do lạc mất phương hướng, phải vòng cả một vòng lớn. Cậu đã thở không ra hơi từ nãy giờ, nhưng cậu biết rõ, mình không thể dừng lại được. Sau khi đến phòng quản lý, Chung Định dùng dăm ba câu miêu tả lại tình cảnh của Kiều Diên. Đường núi phức tạp vòng vèo, cậu không thể nào nói rõ vị trí cụ thể của Kiều Diên được, nên liền dẫn mấy nhân viên quản lý đi lên núi lại.

Khi đến nơi đó, lại thấy đầu của Kiều Diên gục xuống.

Chung Định nín cả thở, khẽ kêu lên một tiếng, “A Diên…”

Đúng 10 giây sau, ngón tay của Kiều Diên giật một cái, cậu chầm chậm nâng mắt lên, nụ cười yếu ớt, “Anh, anh trở về rồi.”

Khoảnh khắc đó, Chung Định cảm thấy mình lại có thể hít thở trở lại.

------oOo------

Chương 82

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tai nạn lần này, khiến cho Kiều Diên sốt cao. Bệnh tình cứ trở qua trở lại nhiều lần, phải nằm nghỉ hết nửa tháng trời.

Trong thời gian Kiều Diên bị bệnh, những lời trách cứ của Chung Mẫu dành cho Chung Định nhiều vô số kể.

“Tảng đá đó sao không đập lên đầu mày đi chứ!”

“Có phải là mày đố kị với A Diên? Cho nên cố ý hại thằng bé?”

“Tuổi còn nhỏ không học điều tốt, đi thám hiểm gì chứ! A Diên có thể trèo cây giỏi hơn mày sao?”

“A Diên mà có chuyện gì, không tha cho mày đâu!”

…

Chung Định càng ngày càng lạnh lùng. Lúc mới bắt đầu, những lời mắng chửi của Chung Mẫu còn có thể khiến cho hắn tủi thân, sau này thì mặt hắn không còn biểu hiện gì nữa. Chỉ có những lúc thăm em trai đang nằm trên giường bệnh, Chung Định mới để lộ ra chút thần sắc.

http://tieulun.hopto.org

Trải qua cơn bệnh này, thân thể của Kiều Diên không được khỏe mạnh như Chung Định nữa, hơn nữa còn dễ bị đau đầu. Bác sĩ nói rằng, vì lúc bị kẹt cổ, nước trong khe núi cứ nhỏ giọt lên đầu của cậu.

Bởi vì chuyện này, Chung Định hối hận đến mức xin lỗi liên tục.

Kiều Diên luôn chỉ cười đáp rằng, “Không sao đâu.”

Chung Mẫu rất để tâm đến tình hình sức khỏe của Kiều Diên, những lúc bác sĩ gia đình đến, bà luôn dắt Kiều Diên đi đến phòng khám.

Chung Định mỗi lần đều nhìn mẹ và em trai mình như thế, tay mẹ dắt tay con, chầm chậm rời khỏi. Hắn rất khỏe mạnh, trừ những lúc va chạm khi đi khắp nơi giở trò ngang ngược, những lúc khác đều chẳng bệnh đau gì.

Thế nên, hắn không cần phải đi khám bệnh.

Lúc Kiều Diên 9 tuổi, cơn đau đầu đột nhiên trầm trọng hơn.

Trong lúc tức giận, Chung Mẫu nhớ ra kẻ đầu sỏ tội ác là Chung Định, thế là, bà tát hắn hai bạt tai thật mạnh.

Chung Định đứng im tại chỗ, ổn định thân thể. Hắn cúi đầu dùng ngón cái quệt đi vết máu nơi khóe miệng. Khi ngẩng đầu lên lại, vẫn là khuôn mặt lạnh nhạt.

Chung Mẫu nhìn thấy dáng vẻ đó của hắn, càng thêm tức giận mà không chỗ phát tiết.

Kiều Diên đã từng ở trước mặt Chung Mẫu, nói rất nhiều chuyện tốt về Chung Định cho bà nghe, nhưng đều không thể nào hóa giải sự ngăn cách giữa hai người. Chung Mẫu dường như đã gạt Chung Định ra ngoài phạm vi thù địch.

Sau này, Chung gia sửa chữa phòng ốc, có một vị đại sư đến xem phong thủy. Nghe Chung lão thái gia nói, vị đại sư này tinh thông tử vi mệnh số.

Chung Mẫu cười cười giới thiệu đứa con nhỏ ưu tú của bà với đại sư.

Sau đó, đại sư phán rằng Kiều Diên phúc bạc.

Chung Mẫu ngay lập tức giận dữ to tiếng.

Sau này, sự việc này lấy lời xin lỗi của đại sư mà kết thúc.

Thế nhưng Chung Mẫu lại để tâm, bà càng thêm hết mực thương yêu Kiều Diên.

Ngày tháng cứ thế trôi đi, bệnh tình của Kiều Diên không thấy chuyển tốt. Chung lão thái gia bèn đề nghị đưa Kiều Diên ra nước ngoài chữa trị.

Chung Mẫu do dự nhiều lần, cuối cùng gật đầu. Bà vốn nghĩ rằng, lần trị bệnh này chẳng qua chỉ vài tháng một năm.

Ai ngờ, Kiều Diên một đi liền đi mấy năm trời. Cậu lại không phải vì vấn đề bệnh tình mà ở lại, mà là do cậu nhận một học giả mỹ thuật đức cao vọng trọng làm thầy, cậu tính đợi khi thành tài rồi sẽ về nước.

Cậu thường xuyên gọi điện về cho Chung Định, hỏi thăm tình hình.

Chung Định đều nói, “Anh rất tốt.” Thật ra hắn cứ liều lĩnh kích thích thế nào thì cứ làm thế nấy. Nhưng mặc kệ hắn có lăn lộn thế nào, vẫn cứ khỏe mạnh cứng cáp.

Năm Chung Định 14 tuổi, xảy ra chuyện với một nữ giáo viên. Công ty của Chung thị vì vụ tai tiếng này mà bị chèn ép. Dư luận ầm ĩ, Chung Mẫu thật sự xem hắn như cái đinh trong mắt, nhìn thấy hắn đều phải mỉa mai một câu, “Đồ sao chổi.”

Chung Định nghe xong chỉ cười, vẻ mặt coi như không có gì.

Sau khi bị chèn ép, Chung thị sa sút một hai năm trời.

Bởi vì chuyện này, Kiều Diên về nước trước hạn. Lúc ở nước ngoài, cậu ở nhà của cô cả. Dượng cả là một thương nhân, lúc rỗi rảnh thường hay nói chuyện buôn bán làm ăn.

Kiều Diên được lợi rất nhiều. Sau đó, cậu quả nhiên tỏ ra là một bộ óc kinh doanh xuất sắc.

Chung thị vực dậy mạnh mẽ, thậm chí càng huy hoàng hơn xưa. Chung Mẫu thật sự như mở cờ trong bụng, ngay cả Chung lão thái gia cũng không tiếc lời khen ngợi.

Chung Định thì vẫn tầm thường, không chí tiến thủ.

Kiều Diên bởi vì tài hoa bộc lộ quá mức, dẫn đến những oán ghét của các phái khác trong Chung thị. Tính cánh của cậu lại ôn hòa, không thích dính vào mấy thứ minh tranh ám đấu, có thể tránh thì cứ tránh. Thế nhưng, có lúc nhượng bộ sẽ khiến đối thủ từng bước lấn tới.

Chung Định chính là ra tay vào lúc này. Hắn vào đại học không bao lâu thì thôi học, sau đó tìm đến Việt Tài và Hayakawa Riho.

Hayakawa Riho đúng là trời sinh đã thích hợp làm con bướm bay lượn trong bóng tối. Cô là bạn quốc tế trên mạng của Việt Tài, hai người quen biết qua một diễn đàn hacker. Cả hai nói chuyện trên mạng rất nhiều năm, nhưng vẫn lần lữa chưa gặp mặt.

Hayakawa Riho từng giữ chức vụ quan trọng trong một bang phái ở Nhật Bản, thân thủ rất cao, năng lực quản lý lại giỏi. Sau này tổ chức cũ vì vài bất đồng nên giải tán, cô không thích vào tổ chức mới, nên suốt ngày lên mạng. Ngày nào đó lên mạng đến ngấy rồi, cô nhanh chóng thu dọn hành lý, mua vé máy bay đến Trung Quốc.

Sau đó cô mất trọn hai năm trời, để trở thành người bạn giới tính nữ của hắn.

Chung Định, Việt Tài và Hayakawa Riho, tổ hợp thành mối quan hệ kiềng ba chân, âm thầm giúp Kiều Diên đạp bằng mọi chông gai.

Sau này Kiều Diên ra đi rồi.

Chung Định cũng lười biếng.

Việt Tài mở một tiệm mô hình, Hayakawa Riho mở một quán cà phê. Ngày tháng dần trở nên bình thản nhạt nhẽo.

Mà nay, đại thiếu gia duy nhất của Chung gia là Chung Định, dự tính vứt bỏ cái danh hiệu này.

Thế nên, quán cà phê tạm thời dừng việc kinh doanh. Còn về tiệm mô hình, vốn tình hình buôn bán cũng ế ẩm, cho nên đóng hay không đóng cửa cũng chẳng sao.

Chung Định căn bản không mặc đồ tây.

Trước mặt Hứa Huệ Chanh, chỉ có hôm trở về từ buổi tiệc đính hôm hắn mới đóng bộ như thế.

Cho nên hôm nay, sau khi cô nấu xong bữa sáng, thấy hắn xuất hiện với đồ tây giày da, cô hoàn toàn sững sờ.

Bộ âu phục cắt may rất vừa, còn hắn thì cao ráo khôi ngô.

“Có đẹp trai không?” Chung Định cong mắt cười.

Cô cười theo, ra sức gật đầu, “Đẹp lắm đẹp lắm.”

Mắt hắn càng thêm cong, “Đến thắt cà vạt cho anh.”

Cô thẳng thắn nói, “Em không biết.” Cô chưa từng thắt cà vạt qua cho ai, làm sao mà biết món này.

Lời trả lời của cô, nằm trong dự liệu của hắn. Hắn ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô, “Đến đây học.”

http://tieulun.hopto.org

“Đợi chút.” Hứa Huệ Chanh cởi tạp dề ra, sau đó vào nhà bếp rửa sạch tay, rồi chạy ra lao đến trước mặt Chung Định.

Chung Định chầm chậm thắt cà vạt lên, sau đó cởi ra rất nhanh, “Học được chưa?”

“Chưa… anh chậm chút.”

Hắn lại lặp lại động tác kia một lần, rồi lại cởi ra.

Hứa Huệ Chanh gật đầu, vươn tay ra làm theo. Cái nút cô thắt méo méo mó mó, kéo một cái, vẫn không sao ngay lại được.

“Làm lại.”

Cô liếc nhìn sắc mặt của hắn, chầm chậm cởi ra, rồi thắt lại cho hắn. Lần này quả là không còn méo nữa.

“Làm lại.” Chung Định tỏ rõ ra hôm nay cô không thắt ngay ngắn cho hắn thì khỏi cần nghỉ.

“…” Được thôi. Tuy rằng không méo, nhưng hình như thắt quá chặt rồi.

Cứ làm đi làm lại mấy lần thế này, Hứa Huệ Chanh chột dạ nhìn chiếc cà vạt đã nhăn nhúm.

Chung Định vỗ vỗ mặt cô, “Đi chọn lại cái khác cho anh.”

Hứa Huệ Chanh chỉ có thể lên lầu tìm. Cô không biết phối đồ, bèn chọn một chiếc có màu tương tự như chiếc cô đã làm nhăn.

Chung Định không chĩa mũi nhọn vào khiếu thẩm mỹ của cô mà ra ý kiến. Hắn cúi đầu nhìn vẻ mặt chăm chú thắt cà vạt của cô, trong lòng khẽ động.

Dáng vẻ của cô thế này, thật giống một cô vợ tốt hiền lương thục đức.

Đợi khi cô thắt xong, Chung Định kìm lòng không đặng nghiêng người hôn lên môi cô. Hắn giữ chặt lấy eo của cô, hôn thật nóng bỏng, một đường thuận theo cần cổ của cô chạy xuống, âm ỉ mối ngại sẽ lau súng cướp cò.

Hứa Huệ Chanh đỡ lấy vai của hắn, nhớ đến thành quả mới nãy của mình, cô khẽ thở ra, nói, “Nếu như anh cởi cà vạt ra thì em không thắt cho anh nữa đâu.”

Chung Định nghe thế, cười khàn khàn, “Anh có thể chỉ cởi bên dưới.”

Khóe mắt của cô đột nhiên lướt đến đến mảnh kính ở chiếc tủ phía trước, bên trong là hình ảnh phản chiếu của Thiêm Tài. Cô hoảng lên, “Thiêm Tài ở đây kìa.”

“Nó không nhìn thấy.” Hắn tiếp tục gặm cắn.

Thiêm Tài giống như nghe hiểu câu nói này, đột nhiên sủa lên một tiếng.

Hứa Huệ Chanh vội vàng đẩy Chung Định ra, sau đó kéo kéo cổ áo của mình.

Chung Định liếc Thiêm Tài một cái, “Đổi hoàn cảnh rồi, nên học thế nào mà nhìn sắc mặt người ta chứ.”

Thiêm Tài “gâu gâu” hai tiếng.

Nói ra thì, chú ta vào đây ở chưa bao lâu.

Căn đại biệt thự kia của Chung Định, quyền tài sản không thuộc về hắn. Mấy ngày trước trợ lý của Chung lão thái gia gọi điện đến, truyền đạt mệnh lệnh của Chung lão thái gia, tóm lại là trục xuất Thiêm Tài.

Chung Định nghe xong nội dung, không nói tiếng nào liền cúp máy. Hắn lập tức ra khỏi nhà đi đón Thiêm Tài.

Tối ngày hôm đó, hắn dắt Hứa Huệ Chanh và Thiêm Tài ra ngoài tản bộ.

Nói mỹ miều là một nhà ba người.

Hứa Huệ Chanh lộ vẻ rất hân hoan. Bất luận người thứ ba là ai, tóm lại người thứ nhất thứ hai là hắn và cô.

Thiêm Tài rất ngoan. Vì sự xuất hiện của nó, căn nhà vốn có của đôi vợ chồng son liền trở nên náo nhiệt. Nhưng mà, Chung Định cũng ý thức được, có vài chuyện, không thể lúc nào nơi nào cũng có thể làm được.

Ví dụ như, cuộc xâm lược bây giờ của hắn đã bị ép phải dừng lại.

Hắn bóp bóp eo của Hứa Huệ Chanh, "Đợi tối anh về sẽ tiếp tục." Cô kiên trì muốn giảm cân, bởi thế hắn thiết kế cho cô kế hoạch vận động. Bây giờ sờ thế này, không còn phì nộn như ngày trước nữa.

Cảm giác từ bàn tay mang đến cực tốt.

Vụ án hối lộ sôi sùng sục.

Cha mẹ của Lưu Kiến Điển đến cầu tình, muốn bảo vệ con trai.

Chung lão thái gia trực tiếp ném cho bọn họ một câu: không cho vào nhà.

Bởi vì chuyện này, tâm tình của Chung lão thái gia rất kém. Ông ra tối hậu thư cho Chung Định. Còn đại hội cổ đông, chính là biểu hiện cho lòng kiên nhẫn của ông đã đạt đến cực điểm.

Quanh năm suốt tháng, tỷ lệ Chung Định xuất hiện ở công ty là cực kỳ nhỏ. Ngoại trừ cấp cao trong công ty, những người khác đều không nhận ra hắn. Bảo vệ cảm thấy Chung Định lạ mặt, bước ra dò hỏi.

Chung Định cười nhẹ, "Tôi lên trên thu dọn rác rưởi."

Lời này vừa thốt ra, bảo vệ coi hắn như đến để gây rối, "Trên lầu của chúng tôi rất sạch, không có rác rưởi."

http://tieulun.hopto.org

“Ồ?”

“Anh ____ mời xuất trình thẻ ra vào!”

Chung Định móc thẻ bạch kim của Chung thị ra.

Bảo vệ vừa nhìn thấy, lập tức ỉu xìu, liên tục cúi đầu nhận lỗi.

“Làm trọn chức trách, có thể tha thứ.” Chung Định nói xong thì tự mình đi về phía thang máy.

Hắn ra khỏi nhà trễ, bây giờ đã không còn là giờ cao điểm đi làm nữa, sảnh đợi thang máy loe hoe vài người.

Vào lúc hắn nhìn thấy bóng dáng nào đó ở phía trước, sắc mặt hơi lạnh đi.

Trần Thư Cần đang cúi đầu xem điện thoại.

Chung Định không chào hỏi cô.

Thang máy mở ra. Hắn bước vào.

Lúc này Trần Thư Cần mới vội ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy hắn, một tia kinh ngạc lướt qua, sau đó lại trở về bình tĩnh.

Cô bước vào. Tháng máy đóng lại.

Sau vài giây im lặng, Trần Thư Cần chủ động lên tiếng, “Sao hôm nay đến đây vậy?”

“Họp.” Chung Định trả lời rất ngắn gọn.

Cô đã quen với thái độ của hắn, nên cũng không tính toán gì, “Nghe nói ông nội rất giận.”

“Biết.”

http://tieulun.hopto.org

Cô nhìn đèn hiển thị chuyển từng tầng từng tầng, hỏi mà không chắc chắn, “Anh… thật sự muốn rời khỏi nhà sao?”

“Không phải tôi đã rời khỏi sớm rồi à?”

“Anh hiểu ý của tôi mà.”

“Trần Thư Cần.” Khóe miệng Chung Định nhếch lên, “Thứ mà A Diên coi trọng, không có nghĩa là tôi sẽ yêu thích.”

“Cũng phải… anh và anh ấy không giống nhau.” Câu này giọng của Trần Thư Cần xuống thấp, ngừng lại hai giây, cô hơi mỉm cười, “Tôi gặp bạn gái của anh rồi, trông rất tốt.”

“Ừm.” Tiểu Sơn Trà của hắn, tốt đẹp có một không hai.

“Sợi dây chuyền đó cô ấy có mua được không?”

“Dây chuyền gì?” Cuối cùng Chung Định cũng nhìn thẳng về phía Trần Thư Cần.

“Hôm đó tôi thấy cô ấy ở Sách Lan Câu đấu giá.” Cô quay đầu lại nhìn hắn, nói, “Xem ra là không giành được rồi.”

Chung Định thật sự không biết chuyện này. Chuyện Hứa Huệ Chanh đấu giá không thành, tất nhiên cô cũng không nhắc với hắn. Nhưng mà lúc này, hắn đoán sợi dây chuyền chắc là để phối với cái mặt dây chuyền kia.

Đèn tầng sáng lên.

“Tôi tới rồi.” Trần Thư Cần nói rồi bước ra ngoài.

“Ừ.”

“Chung Định.” Trần Thư Cần đột nhiên ấn nút mở cửa, nhưng không quay đầu lại. “Cho dù có rời khỏi, thỉnh thoảng cũng nên đi thăm cô cả đi. Đưa bạn gái anh theo, cô cả sẽ vui lắm.”

http://tieulun.hopto.org

“Ừm.”

Chung Định quả thật đã một thời gian rồi không đến thăm cô cả.

Năm 15 tuổi, sau khi Kiều Diên về nước không bao lâu thì cô cả cũng trở về. Nghe nói là do hôn nhân có vấn đề.

Bởi vì ở nước ngoài Kiều Diên và cô cả luôn ở chung sớm chiều, đương nhiên quan hệ với bà cũng rất thân. Cậu thường đưa Chung Định đến thăm bà.

Trong Chung gia, người ta sẽ gọi Kiều Diên là “A Diên”, còn lúc gọi Chung Định, thì gọi cả họ lẫn tên. Chỉ có cô cả, mới thân thiết gọi một tiếng “Tiểu Định.”

Bởi vì cách gọi này, Chung Định ở trước mặt bà bớt phóng túng đi rất nhiều. Trong lòng của hắn, cô cả là một trong số những người thân ít ỏi của hắn.

Tuần trước Trần Thư Cần đã nghe nói, Chung lão thái gia thật sự rất giận.

Chung Định hôm nay đến đây, hoặc đây chính là một cái bẫy. Nói là đến họp, thế nhưng khi cửa vừa đóng lại, người bên ngoài làm sao biết được chiến trận bên trong thế nào. Chung Định một mình đơn độc, không biết có thể đối phó không.

Trần Thư Cần nhìn một đống báo cáo, đầu óc hoàn toàn không tập trung vào công việc.

Cô suy nghĩ một chút, số tài sản của Kiều Diên và Chung Định gộp lại, không phải ai cũng có thể nuốt xuống được. Trong giai đoạn hiện thời mà nói, chắc hẳn chỉ có Phượng Hữu có đủ năng lực thâu tóm.

Nhưng Chung Mẫu nhất định sẽ không để Phượng Hữu được như ý.

http://tieulun.hopto.org

Mà Chung lão thái gia cũng không muốn Phượng Hữu độc chiếm Chung thị. Cục diện mà ông thích nhìn thấy, chắc hẳn là cảnh mọi người kiềm chế lẫn nhau.

~M~: Tình tiết nước nhỏ lên đầu Kiều Diên gây di chứng cho cậu ở ngoài thực tế được gọi với cái tên "giọi nước gây chết người":

Tra tấn bằng giọt nước là một trong những hình thức tra tấn dã man nhất thời xưa, người Pháp từng tra tấn tù nhân chính trị Việt Nam ở các nhà tù cũng theo hình thức đó.

Họ cho tù nhân vào trong phòng kín, không ánh sáng, cách âm. Người tù bị đặt nằm ngửa khóa cứng người, trên đầu họ có một cái ống nằm ngang, cho nước chảy vào ống đó, nhỏ từng giọt lỏng tỏng lên giữa trán.

Lúc đầu người bị tra tấn không cảm thấy gì ngoài những giọt nước nhỏ trên đầu, nhưng lâu dài thì mỗi giọt nước sẽ như một nhát búa đập vào hộp sọ.

Tội nhân sẽ ức chế và căng thẳng dữ dội, bứt rứt đến phát điên, hoảng loạn tinh thần dẫn đến tử vong.

------oOo------

Chương 83

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chung Định cũng không đi đến phòng họp.

Trợ lý của Chung lão thái gia giữa đường chặn hắn lại, "Chung thiếu gia, cuộc họp tạm thời thay đổi. Bây giờ còn sớm, ngài chủ tịch muốn nói chuyện riêng với anh."

Chung Định túm cà vạt lên, nới ra chút, "Chỉ là nói chuyện?"

Thái độ của trợ lý kính cẩn lễ độ, "Ngài chủ tịch căn dặn như vậy."

“Cũng được.” Chung Định nhếch miệng cười, “Họp hành quả thật lãng phí thời gian.”

“Chung thiếu gia, mời đi bên này.” Trợ lý hoàn thành đầy đủ mọi lễ nghi, giống như thật sự rất tôn trọng Chung Định vậy.

Chung Định cũng rất tự nhiên đi theo trợ lý lên phía trước.

Chung lão thái gia đã không đến tập đoàn làm việc từ lâu rồi, nhưng văn phòng làm việc của ông vẫn để đó. Sắc điệu đỏ sậm và nâu thẫm, hiện ra vẻ khí thế và nghiêm trang.

Lúc này, ông đang ngồi trên ghế lắc cạnh cửa sổ, nhìn ra sắc trời xám tro bên ngoài. Chất lượng không khí của thành phố này càng ngày càng tệ, đã một thời gian rồi không nhìn thấy sắc trời xanh thẳm trong vắt.

Trợ lý gõ cửa, hai cái không nặng không nhẹ.

Chung lão thái gia thu hồi ánh mắt, “Vào đi.”

Sau khi trợ lý mời Chung Định đi vào, bèn lui ra, đóng cửa lại.

Tiếng cửa qua đi, căn phòng im lặng.

Hai ông cháu đều không nói gì.

Chung Định tự nhiên đi đến chiếc sofa gần nhất, ngồi xuống, nửa dựa người, rất nhàn nhã biếng nhác.

Chung lão thái gia sầm mắt nhìn sang. Hình như ông vẫn chưa từng nhìn tỉ mỉ đứa cháu lớn này. Trong ấn tượng của ông, mặt mũi của Chung Định rất mơ hồ, chẳng qua chỉ là giống y chang Kiều Diên mà thôi.

Thế nhưng bây giờ nhìn kỹ thế này, Chung lão thái gia phát hiện, hai anh em này vẫn có vài chỗ khác biệt. Không chỉ là thần thái, mà ngay cả đường viền, Chung Định cũng cường tráng hơn Kiều Diên.

Đại khái hai phút đồng hồ trôi qua, Chung lão thái gia đánh vỡ sự im lặng này trước tiên, “Cháu hiếm khi ăn mặc thế này.” Chiếc ghế lắc lay động, thân hình của ông cũng lắc lư theo nó.

Chung Định lấy ra một hộp thuốc mới toanh, vừa xé bao thuốc vừa nói, “Đây không phải là đến gặp các thành viên hội đồng quản trị sao.”

Nghe nói như thế, giọng điệu của Chung lão thái gia trầm xuống, “Đáng tiếc, hôm nay chắc không thể gặp được rồi.” Âm cuối láng máng có cảm giác như nghiến răng nghiến lợi.

“Thế à. Thật đáng tiếc.”

“Đúng thế. Thật đáng tiếc.” Chung lão thái gia đột nhiên lắc một cái, chiếc ghế lắc lay động dữ dội, tay trái của ông nắm lấy tay dựa, bởi vì dùng lực, gân xanh cũng nổi hết lên, “Ta thật sự đã đánh giá thấp cháu!”

Chung lão thái gia đã biết từ sớm, vụ án của Lưu Kiến Điển là do Chung Định truyền ra ngoài. Vốn dĩ chuyện này thuộc về Lưu Kiến Điển tự mình làm việc không sạch sẽ, không trách được ai, thế nhưng liên lụy đến toàn công ty, Chung lão thái gia thật sự không thể nhịn được nữa.

Vứt bỏ một đứa cháu, đối với Chung lão thái gia mà nói, không đáng để đau lòng. Cho nên, ông ta lựa chọn từ bỏ Chung Định.

Đại hội cổ đông hôm nay, thuần túy là kêu Chung Định đến để làm thủ tục. Văn bản các loại, luật sư cũng đã chuẩn bị xong rồi. Đợi khi Chung Định ký tên, thì hắn và Chung gia sẽ hoàn toàn sạch sẽ quan hệ. Tương lai Chung Định sống hay là chết, Chung lão thái gia cũng sẽ không liếc mắt đến.

Thế nhưng, đến sáng ngày hôm nay Chung lão thái gia mới biết được, có vài lão thành viên quản trị đột nhiên đứng về phía Chung Định. Thậm chí, bọn họ còn vắng mặt tập thể trong buổi họp này.

“Ông nội, ông đã từng này tuổi rồi, đừng quá kích động.” Chung Định ngậm điếu thuốc, nắp chiếc bật lửa của hắn vừa mở, một ngọn lửa lam nhạt phụt lên, “Phòng này chỉ có ông và cháu, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, cháu khó

tránh liên quan.”

“Chung Định.” Chung lão thái gia hồi phục lại tâm tình, nhả ra từng chữ từng chữ, rất từ tốn, “Hôm nay cháu vào nơi này, chưa chắc có thể ra được.”

“Cháu đương nhiên ra được.” Chung Định không vội châm thuốc, hắn kẹp điếu thuốc trên tay, đùa nghịch với chiếc bật lửa, hắn nghĩ ra gì đó, cười cười, giọng điệu trở nên dịu dàng, “Cháu còn phải tranh thủ về nhà ăn cơm trưa nữa.”

Nét mặt của Chung lão thái gia ẩn chứa cơn giận, “Kỳ thật ta đối đãi với cháu không tệ bạc.”

“Có thể thấy khoảng cách giữa hai thế hệ của chúng ta rất nghiêm trọng.” Chung Định tiếp tục cười.

“Ta nghĩ những năm này của cháu, không cần lo lắng cái ăn cái mặc, cháu chắc chắn muốn vì một con điếm mà từ bỏ cuộc sống thế này?” Đây thật sự là cách nghĩ của Chung lão thái gia. Biết bao người vì ngày ba bữa cơm, đêm một chốn nghỉ mà cực khổ cả đời, ông đã cho Chung Định một cuộc sống xa xỉ, đây đã là hậu đãi rồi.

Không khí chính vì câu nói này mà đột nhiên thay đổi.

Chung Định vốn vẫn lười nhác dựa vào ghế sofa, nhưng bởi vì hai từ nào đó trong câu nói trên, nụ cười của hắn chớp mắt đã tan mất. Hắn đứng dậy, bước từng bước về phía Chung lão thái gia.

Bước chân rất nhẹ, cũng rất vững vàng.

Chung lão thái gia nhìn hắn tiến đến gần, nhíu mày nói, “Cháu muốn ____”

Lời còn chưa hết, Chung Định đã một cước đạp lên phần đầu của ghế lắc. Bởi vì sức lực của hắn mà chiếc ghế ngửa ra sau với góc độ lớn nhất.

Chung lão thái gia đột nhiên nằm thẳng, ho khù khụ mấy hơi.

Chung Định ở trên cao nhìn xuống Chung lão thái gia, ánh mặt vô cùng khinh miệt, “Lời thô tục đừng có phun bậy bạ, cẩn thận mất lưỡi.”

“Phản rồi!” Chung lão thái gia lại bắt đầu ho, không biết là vì tức giận hay bởi vì tư thế ngửa ra sau khiến cho cổ họng khó chịu.

Chung Định lại cười, đôi mắt bị một tầng sương đen dày tối tăm phủ lên, “Cho dù là phản, thì ông có thể làm gì?”

“Hỗn láo!” Sau khi nhuận khí, âm thanh của Chung lão thái gia vang lên, “Ta là ông nội của anh.”

“Trong cái nhà này, giết cha giết anh cũng chẳng phải chuyện gì hiếm gặp. Ông tưởng vai vế của ông cao thì có thể được lợi à? Đừng có đề cao mình quá chứ.” Nụ cười của Chung Định càng thêm sâu, “Ông nội, ông ở nơi này của tôi, ông chẳng có địa vị gì đâu.”

Chung lão thái gia thở hổn hển.

Chung Định ở trước mặt, và con người mà ông ta từng biết, thật cách biệt trời bể. Chung Định trước kia ở Chung gia, chính là lạnh nhạt hờ hững, không nói chuyện, không phản bác. Chung Mẫu có khi quở mắng hắn, hắn vẫn cứ cười. Xem ra chính là điển hình của cái loại bùn loãng không trét được tường.

Nhưng vào giây phút này, Chung Định vẫn đang cười đó, nhưng lại có một khí thế ác liệt.

Nhìn nụ cười quỷ dị của Chung Định, không biết thế nào, tâm trạng vốn đang tức giận của Chung lão thái gia đã trở nên dâng trào. Ông nheo mắt lại, “Ta nghĩ, những năm này có phải là ta đã bỏ lỡ mất thứ gì rồi không?” Lực lượng thế hệ hậu bối này của Chung gia, chỉ có Phượng Hữu và Kiều Diên là đặc biệt xuất chúng. Thế nhưng, Chung Định thật sự thì sao?

Chung Định cười khẽ, “Muốn biết đáp án không?”

“Rất mong chờ.” Ông nôn nóng muốn xé bỏ lớp mặt nạ của Chung Định ra, để nhìn sâu vào bên trong, xem vẫn còn đang ẩn giấu bộ dáng tàn độc khát

máu thế nào. Ông chờ mong con mèo bệnh nhiều năm này, có thể lóe lên bộ móng vuốt hung hãn sắc nhọn.

“Chuyện đó thì nhiều, nhiều lắm.” Chung Định cong mắt lên, giống y hệt như Kiều Diên khi xưa vậy, “Chi bằng bắt đầu từ Phượng Hữu đi, thế nào?”

Buổi sáng khi nhận được thông báo cuộc họp đến cận giờ bị hủy bỏ, Phượng Hữu lại chẳng quá bất ngờ.

Tối qua, có một thành viên hội đồng quản trị Giáp đã đánh tiếng trước với gã.

Trên trên dưới dưới Chung gia, hoặc là cấu kết với nhau, hoặc là đấu đá đến ngươi chết ta sống, nội tình cực nhiều. Nếu thật sự muốn đào bới những dây mơ rễ má lợi ích bên trong, thì đám thành viên hội đồng quản trị này, ai cũng chạy không thoát. Có mấy khoản tiền cực lớn, thậm chí Chung lão thái gia cũng chẳng hay biết gì.

Nhưng Chung Định lại biết rất rõ ràng.

Bởi thế Giáp đã rút lui. Hơn nữa, Phượng Hữu hãm hại Chung Định lâu như vậy, cũng chưa thấy Chung Định xảy ra chuyện gì. Giáp càng không dám đặt hy vọng lên người Phượng Hữu. Giáp không nói rõ chân tướng này cho Phượng Hữu biết, ông ta lấy cái lý do không khỏe, cúp điện thoại.

Phượng Hữu ít nhiều cũng đoán ra được gì đó. Cho nên khi trợ lý qua mời gã qua gặp Chung lão thái gia, gã đã chuẩn bị tâm lý.

Lúc gã bước vào, Chung lão thái gia và Chung Định đang đánh cờ. Không khí dường như khá thuận hòa.

Phượng Hữu tưởng rằng Chung lão thái gia cho gọi gã vào, là muốn nhắm vào những hành động sau lưng của gã, hỏi tội. Nhưng mà, hoàn toàn không có.

Chung lão thái gia chỉ quan tâm hỏi han vài câu, rất hiền từ.

Phượng Hữu lễ phép đáp lại, sau đó xoay qua chào hỏi Chung Định.

Chung Định nhếch miệng lên cười, không đáp trả.

Ba ông cháu trong phòng, đều là miệng thơn thớt còn dạ thì ớt ngâm. Thế nhưng ngôn từ lại sóng yên biển lặng.

Gần đến giờ trưa, Chung Định lấy lý do về nhà ăn cơm để rời khỏi.

Thế là, trong phòng chỉ còn lại Chung lão thái gia và Phượng Hữu. Cuộc đối thoại của hai người sau đó, người ngoài không hề hay biết.

Mọi người chỉ biết được, sang ngày thứ hai, Chung lão thái gia tuyên bố đuổi Chung Định ra khỏi Chung gia. Và trong một tháng sau đó, thực quyền của Phượng Hữu bị suy yếu hơn phân nửa.

Không chỉ dừng tại đó. trong một buổi tối khi đi tầm lạc, Phượng Hữu không cẩn thận bị đâm bị thương, kết quả là bị hủy dung. Gương mặt trẻ con của Phượng Hữu, trước kia gã cười rất vô hại, dùng gương mặt trẻ trung này để lừa gạt rất nhiều người, mà nay, mặt bên trái của gã đã thêm hai vết dao sâu hoắm, theo đó, ánh mắt cũng thay đổi.

Bất ngờ rằng, cổ phần mà Kiều Diên để lại, Chung lão thái gia đồng ý chuyển nhượng cho Trần Thư Cần.

Còn phần mà Chung Định vốn có, thì vẫn thuộc về hắn.

Mọi người rất ngạc nhiên với sự sắp đặt của Chung lão thái gia.

Thật ra thì, Chung lão thái gia không phải là chiếu cố gì đến Chung Định, ông ta chỉ cần một người có thể đối kháng lại Phượng Hữu. Như thế, ông ta mới có thể đảm bảo được, trong những năm còn sống, quyền lực của mình sẽ không bị lung lay.

---

http://tieulun.hopto.org

Thời tiết tháng sáu nóng dần lên.

Khóa học của Hứa Huệ Chanh dừng một thời gian, sau đó thì vào một kỳ thi nhỏ.

Buổi tối, lúc cô cúi đầu ôn bài, Chung Định liên tiếp đến quấy rầy cô, khiến cô không thể nào tĩnh tâm được.

“Chung tiên sinh, anh đi chơi với Thiêm Tài đi.”

“Không đi.” Tóc của cô đã dài ra khá nhiều. Chung Định thích chất tóc của cô, cho nên thỉnh thoảng ngón tay lại xuyên qua lại giữa mái tóc này.

Hứa Huệ Chanh hơi trở nên nghiêm túc, “Ngày mai em phải thi.”

“Biết.” Cho nên nói, đây là một cô ngốc. Gia sư là hắn mời đến, cô thi được bao nhiêu điểm, không phải là hắn nói thế nào thì thế ấy sao.

Cô càng nghiêm túc, “Em phải ôn tập.”

“Em ôn của em đi.” Chung Định nhàn nhạt nói như thế, sau đó nhéo nhéo mặt cô mấy cái. Đại khái là những cô gái Tứ Xuyên có sắc đẹp trời sinh, da dẻ của cô khỏe vô cùng, ngày trước đắp cả tấn đồ trang điểm kém chất lượng lên mặt, thế mà chẳng để lại hư tổn gì.

Hứa Huệ Chanh quyết định không nói chuyện với hắn nữa, chỉ cúi đầu xem bài vở.

Nói ra thì, tuy rằng cô học một đống thứ, nhưng cô vẫn không biết mình có thể tìm được công việc thế nào.

Tháng trước, Chung Định hoàn toàn cắt đứt quan hệ với gia đình. Sau đó, hắn không còn bận rộn như trước nữa. Nghe nói, Sách Lan Câu lập ra một công ty thương hiệu, còn Chung Định thì đến đó làm việc.

Tuy rằng Chung Định nói hắn cũng không có trình độ, thế nhưng cô nhìn là biết, những thứ hắn biết nhiều hơn cô rất nhiều, cho nên, cô muốn đuổi theo

bước chân của hắn, để khoảng cách giữa cả hai được gần lại một chút.

Hơn nữa, một khi cô có công việc chính thức rồi, thì cha cô liền có thể nghỉ hưu.

Nghĩ như thế, cô càng cố gắng học hành.

Thành tích thi cử của cô rất tốt. Khiến cho cô có chút nghi ngờ tính chân thật.

Cuối cùng, dựa vào điểm số đó, Chung Định giới thiệu cho cô một công việc.

Là một nhân viên tư liệu, ngay tại nơi hắn làm việc.

------oOo------

Chương 84

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Hứa Huệ Chanh biết được tin tức này, ngay tối ngày hôm đó cô lập tức gọi điện thoại báo cho nhà biết.

Cha Hứa nghe vậy rất vui mừng.

Hứa Huệ Chanh coi đây như công việc đầu tiên của mình, cho nên cô căn bản chẳng hề so đo tiền lương. Cô giải thích cho Cha Hứa rằng, “Tiền lương thử việc không cao, khi làm chính thức rồi sẽ tốt thôi.” Công việc tốt đẹp biết bao, công việc đàng hoàng.

Chung Định ở bên cạnh lật sách, thỉnh thoảng liếc mắt qua, đều thấy cô cười đến là rạng rỡ.

Hứa Huệ Chanh nói xong điện thoại, bước đi cũng nhún nhảy, “Chung tiên sinh, lúc nào em có thể đi làm vậy?”

Ánh mắt của hắn dừng lại trên trang sách, trả lời, “Thứ hai tuần sau.”

“Vậy ban ngày Thiêm Tài ở nhà không có vấn đề gì chứ?”

“Không.”

Cô ngồi xuống bên cạnh hắn, “Anh và em ở cùng một bộ phận không?” Thật ra cô vẫn không biết rốt cuộc hắn làm công việc gì. Ngày thường hắn vẫn thảnh thơi như thế, chẳng có chút áp lực công việc gì cả.

Chung Định cũng lười nhìn cô, “Với cách biệt IQ của hai ta, em cảm thấy sao?”

Hứa Huệ Chanh nghe ra ý xem thường của hắn, không thể phản bác gì.

Tối hôm nay, Chung Định nói chuyện cứ châm biếm như thế. Bởi vì buổi chiều cô đề nghị, lúc ở công ty hai người nên giữ khoảng cách.

Sau khi Chung Định nghe thấy thế, ánh mắt đã nhạt đi, “Tại sao?”

“Nghe nói, các ông chủ đều phản đối tình yêu công sở.” Hứa Huệ Chanh trả lời rất nghiêm túc.

Chung Định bĩu môi, “Em nghe ai nói.”

“Trên mạng nói.”

“Nói nhảm nhí, chỉ em tin.”

“… Em sợ nhân viên khác nhìn thấy.” Cô đi cửa sau vào công ty, không thể quá tùy tiện được.

“Thấy thì thấy.” Vẻ mặt của Chung Định hơi kiêu ngạo, “Nhìn khắp công ty thử, trai nhà ai đẹp trai hơn trai của em chứ.”

Đối với tính tự luyến của hắn, Hứa Huệ Chanh tập mãi thành quen rồi, cô nhìn đương nét sườn mặt của hắn, đột nhiên nghiêng về phía trước, hỏi, “Chung tiên sinh, có cô nữ nhân viên nào ái mộ anh không?”

“Em nói thừa.” Nếu như đã nói đến đây rồi, thì hắn cũng tiện thể đề cao cảm giác nguy cơ của cô, “Cho nên, em quyết định vẫn giữ khoảng cách à?”

Cô vẫn còn do dự, “Nhưng mà em mới vào công ty, em lo…”

“Ờ, thì tùy.”

Sau đó, Chung Định trở nên không âm không dương, châm chọc cô đến là hăng say.

Hứa Huệ Chanh lại chẳng hề tức giận.

Sau bữa cơm tối, Chung Định lên lầu thật sớm, cũng chẳng để ý gì đến cô.

Cô ở phòng khách xem tivi một hồi, sau đó sờ đầu Thiêm Tài, nói, “Thiêm Tài, Chung tiên sinh có phải là rất ấu trĩ không?”

Thiêm Tài vẫy vẫy đuôi, “Gâu.”

“Đúng rồi, cực kỳ ấu trĩ.”

Nhưng mà dù có ấu trĩ hơn thì vẫn là người đàn ông mà cô yêu thương.

Hứa Huệ Chanh loay hoay trong bếp xong thì liền lên lầu, bước vào phòng ngủ. Không thấy bóng dáng Chung Định đâu cả. Thế là cô tìm từng phòng từng phòng một, cuối cùng dừng trước gian phẩm rượu.

Cô đẩy cửa bước vào, thấy hắn xoay lưng về phía cửa, đang chọn lựa gì đó ở kệ rượu. Trên quầy bar đã bày ba cái ly.

“Chung tiên sinh…” Cô lấy lòng gọi hắn.

Hắn mặc kệ.

Cô bước vào, tự mình ngồi xuống quầy bar, “Em làm custard cho anh rồi.”

Hắn xoay người lại, tiếp tục mặc kệ.

Hứa Huệ Chanh cầm một ly rượu lên, nhấp một miếng, vị chua chua. Cô uống một ngụm lớn, khi vị chua ban đầu tan mất, thì đến vị ngọt. Đối với rượu mà Chung Định pha chế, trước nay cô rất tán thưởng, thế là một ly hai ly đã thấy đáy.

Chung Định nhìn cô chẳng hỏi một câu đã uống sạch, bèn ngừng động tác tung hứng ly lại, “Em uống cũng tự giác quá đó.”

Cô cười, “Chung tiên sinh, rượu anh pha là ngon nhất.”

Hắn hừ khẽ, vẻ mặt vẫn lành lạnh.

Hứa Huệ Chanh lại càng cười càng vui vẻ.

“Đừng có chỉ cười ngốc thế.” Chung Định đẩy một ly rượu mới cho cô, “Custard đâu?”

Cô lập tức đứng dậy, “Ở nhà bếp ấy, em xuống bưng lên cho anh.” Nói xong cô liền chạy bước nhỏ ra ngoài.

Hắn rũ mắt nhìn ly pha chế trong tay, “Cẩn thận đừng để vấp ngã.”

Hứa Huệ Chanh nghe thế, quay đầu lại cười thật xán lạn với hắn, “Vâng.”

Kết quả, bởi vì quay đầu lại, cô không để ý phía trước, suýt tí thì đụng vào cạnh cửa. Cô vội vàng lùi lại một bước, quay đầu lại liếc nhìn hắn. May mà hắn không nhìn thấy cô lỗ mảng thế này, nếu không chắc là lại độc mồm độc miệng một phen cho coi.

Đợi khi cô bưng custard lên, trên quầy ba đã có thêm mấy ly rượu màu mới. Là mùi vị mà cô thích.

Thế là, hắn một muỗng một muỗng múc custard ăn, cô một ly một ly nâng cocktail uống.

Ngày trước lúc hầu rượu, Hứa Huệ Chanh tự nhận tửu lượng cũng tạm.

Nhưng mà sau khi nếm rượu của Chung Định pha, cô lại dễ dàng say. Huống chi, cô còn uống như uống nước trái cây vậy.

Chẳng mấy chốc, cô nâng má lên, hi hi cười nói, “Custard em trưng có phải là ngon lắm không?”

Chung Định liếc cô một cái, “Bỏ ít đường rồi.”

“Nói bậy.” Cô phản bác, “Rất ngọt rất ngọt rồi đó.”

Hắn đặt muỗng xuống, đẩy chén qua một bên, “Uống say rồi thì về phòng ngủ đi.”

“Em không có say. Chung tiên sinh…” Hứa Huệ Chanh ngồi dậy, muốn níu lấy vai của hắn, nhưng không với tới, “Em nói anh nghe…”

“Anh không muốn nghe.”

Hứa Huệ Chanh hơi sửng lại một chút, sau đó tự động bỏ lơ lời hắn nói. Cô bò lên quầy bar, hai tay ôm lấy cánh tay của hắn, “Em nói anh nghe này…”

Hắn liếc nhìn tư thế ôm ấp của cô, “Em là gấu Koala à?”

“Không phải Koala, em là… Tiểu Sơn Trà.” Cô cười, “Em còn nhớ… anh ở đây len lén… hôn em.” Lúc đó hắn và cô còn chưa thành đôi thành cặp, nhưng hắn đã hôn cô, còn hôn rất nồng nhiệt nữa. Cô lờ mờ nhớ đến chi tiết, cười càng thêm vui.

Chung Định nhìn đôi mắt mơ màng say của cô, “Em nhớ nhầm rồi.”

“Không có nhầm.” Cô lắc đầu như trống bỏi, “Chính là ở đây… anh hôn lén em!” Bốn chữ cuối cùng cô tăng thêm âm điệu.

Hắn nhìn đầu gối cô quỳ trên mặt quầy bar cứng chắc, bèn một phắc ôm lấy cô, “Con mèo say, đi ngủ.” Hắn ôm lấy cô đi ra ngoài.

Hứa Huệ Chanh rất tự nhiên ôm lấy vai hắn. Vẻ mặt hắn lạnh đạm, thế nhưng

cô nhìn vẫn cười lên, “Chung tiên sinh, sau này em biết được… biết được nụ hôn đầu là anh, em… vui lắm…”

Nhắc đến nụ hôn đầu của cô, Chung Định liền nhớ đến tên Kiều tiên sinh gì đó, “Em có mấy cái nụ hôn đầu?”

“Một cái!” Cô vỗ vỗ vai hắn, ý bảo hắn cúi đầu xuống.

Nhưng hắn lại không nhúc nhích, mỉa mai rằng, “Xem ra kỹ năng hôn hít của Kiều tiên sinh rất tệ.”

Cô lắc đầu, “Không phải…”

“Hửm?” Âm cuối kéo dài của hắn đã nhuốm lên phần nguy hiểm.

“Em bây giờ… thích Chung tiên sinh của… Chung tiên sinh.” Lúc này suy nghĩ của Hứa Huệ Chanh đã rất lẫn lộn, cái gì nên nói cái gì không, đã hoàn toàn mất đi sự phán đoán, “Không thích… Kiều tiên sinh… của Chung tiên sinh.”

Nét mặt của Chung Định đông lại.

Cô vẫn còn đang lẩm bẩm, giãy dụa muốn hôn hắn.

Hắn hỏi với giọng trầm thấp, “Tiểu Sơn Trà, em đã biết những gì?”

“Em biết!” Cô không hôn được hắn, không được vui lắm, cô lặp lại, “Thích Chung tiên sinh… của… Chung tiên sinh.”

Chung Định lẳng lặng nhìn cô.

Vào lúc này, hắn ý thức được cô và hắn, cách việc đối đãi thẳng thắn với nhau, còn xa lắm.

Hắn có chuyện giấu cô.

Cô cũng vậy.

Sau khi tỉnh rượu, Hứa Huệ Chanh chẳng còn nhớ được bao nhiêu chuyện sau khi say nữa. Cho nên cô không nhớ được mình đã nói những gì. Chỉ biết rằng, sau cùng Chung Định ôm lấy cô lăn lộn trên giường.

Nhưng mà cô phát hiện ra, sau đêm hôm đó, có lúc ánh mắt Chung Định nhìn cô như có điều gì suy nghĩ.

Buổi chiều chủ nhật, Trần Hành Quy gọi điện đến hẹn ăn tối.

Chung Định đưa cô gái nhỏ nhà mình theo cùng.

Hứa Huệ Chanh tưởng công việc ở Sách Lan Câu là Trần Hành Quy giới thiệu cho, cho nên sau khi nhìn thấy anh, cô rất khách khí, còn nói tiếng cảm ơn anh.

Trần Hành Quy kinh ngạc nhìn về phía Chung Định.

Vẻ mặt Chung Định bình thản.

Sau khi hiểu ra, Trần Hành Quy cười cười với Hứa Huệ Chanh, “Chỉ là chút công cỏn con.” Tuy rằng, thật ra căn bản chẳng phải là “công” của anh.

Kiều Lăng ôm lấy một cô gái có dáng vẻ như nữ sinh đại học.

Cô gái cười rất miễn cưỡng, bày rõ ra là không tình không nguyện.

Lúc ăn cơm, Kiều Lăng tỏ ra rất săn sóc, ân cần gắp rau cho cô gái, gắp đến cái chén của cô đầy ụ.

Cô gái chẳng đụng đũa mấy, một miếng thịt thôi cũng ăn rất lâu. Thỉnh thoảng cô nàng gẩy gẩy thức ăn trong chén. Gẩy rồi lại gẩy, miếng thịt rơi ra bên ngoài.

Kiều Lăng chợt “ầm” một tiếng, đôi đũa nặng nề đặt xuống, “Ăn!”

Cô gái nhìn gã một cái, vội vàng gắp rau bỏ vào trong miệng. Miệng cô phồng lên, ăn đến là cực khổ, miếng này còn chưa hoàn toàn nuốt xuống, thì đã nhét miếng khác vào.

Kiều Lăng nổi giận cực kỳ, “Không ăn nữa!” Gã chợt bóp miệng cô gái, ép đến cô phun cả một miệng đầy đồ ăn ra ngoài.

Vào giây phút này, mọi người đang cười nói đều ngừng lại.

Bởi vì chính diện của cô gái hướng về Hứa Huệ Chanh, cho nên lúc phun ra, mấy vụn thức ăn văng đến tay áo của cô.

Giây kế tiếp, Chung Định lạnh lùng quét mắt về phía cô gái.

Trần Hành Quy lập tức kêu phục vụ đến dọn dẹp đống hỗn độn.

Kiều Lăng chán ghét đẩy cô gái một cái, “Đi rửa mặt đi, bẩn chết được.”

Cô gái đứng dậy, đi ra phía ngoài.

Hứa Huệ Chanh nhìn thấy sắc mặt ảm đạm của Chung Định, cô nắm nắm lấy tay hắn, khẽ tiếng nói, “Không sao, đừng giận. Em đi phòng vệ sinh rửa tí là được.”

Chung Định liếc nhìn Kiều Lăng một cái, cuối cùng gật đầu.

Đợi khi hai người phụ nữ lần lượt rời khỏi, Kiều Lăng cáu kỉnh đốt điếu thuốc, nói với Chung Định, “Vợ của mày (1) đối với mày một lòng một dạ thật đấy.”

“Nói thừa, nếu không thì sao là vợ tao được.” Giọng điệu của Chung Định hơi lạnh.

“Làm sao cưa được vậy.” Kiều Lăng cũng buồn bực. Lúc đầu gã và Chung Định đều chỉnh qua Hứa Huệ Chanh, Chung Định còn hai lần ba lượt đẩy cô vào chỗ chết, thế nào mà sau cùng, cô ta lại theo Chung Định chứ.

“Công tâm vi thượng.” (2) Chung Định tuy rằng tính cách tồi tệ, nhưng như thế không có nghĩa là hắn không biết đối xử tử tế là thế nào. Ở những mặt khác, hắn thật sự rất u ám cổ quái, máu lạnh tàn nhẫn, nhưng trên con đường tình cảm thì, hắn lại đi rất quang minh chính đại. Hắn không muốn và cũng không thèm dùng những thủ đoạn hèn hạ lên người Hứa Huệ Chanh. Thứ hắn giành lấy là trái tim của cô, tất nhiên phải mọi thứ đều lấy cô làm đầu, thì mới có thể kháng chiến trường kỳ thành công được.

Kiều Lăng rít một hơi thuốc, rồi nhả ra, “Cũng chỉ có mày có cái can đảm tiếp nhận cô ta.”

Một người đàn ông, tất cả bạn bè của hắn đều biết trước kia người phụ nữ của hắn đã làm qua những chuyện gì, đây hắn là một chuyện rất mất mặt. Chung Định thì giỏi rồi, đưa Hứa Huệ Chanh đi khắp nơi, cứ như sợ người ta không biết cô và hắn có quan hệ gì không bằng.

“Không dũng cảm không thành công.” Cái gọi là áp lực, cần đương sự thật sự để tâm thì mới hình thành được. Chung Định căn bản là lười để ý đến những thứ chỉ trích đó. Cuộc sống là của mình hắn, hắn sống thoải mái là được, không liên quan đến người khác.

Kiều Lăng cười cười. Tuy rằng gã đã chấp nhận sự thật rằng Chung Định một lòng hướng về Hứa Huệ Chanh, thế nhưng gã lại không cách nào thấu hiểu được Chung Định. Bản thân Kiều Lăng sẽ chọn lựa một cô gái trong sạch để lấy làm vợ, dù cho chính gã thì lại phóng túng buông thả.

Chẳng mấy chốc thì Hứa Huệ Chanh đã quay lại.

Nhưng cô gái lại chậm chạp không xuất hiện.

Kiều Lăng lại không hề để tâm, tiếp tục tán phét nói dóc với mấy người bạn. Gã nhớ ra chuyện của Chung Định và gia tộc, đột nhiên hỏi, “Sao mày đem đồ của Kiều Diên cho Trần Thư Cần vậy?”

Cũng một khoảng thời gian rồi Chung Định không tụ tập với bạn bè, bởi thế những quyết định của hắn, mọi người đều rất kinh ngạc.

Giọng điệu của Chung Định lại lơ đãng bình thường, tựa như khoản cổ phần đó chẳng chút quan trọng, “Bây giờ cô ta chẳng khác gì quả phụ thờ A Diên, cho cô ta cũng là đương nhiên.”

“Đó là vì cô ta còn trẻ, nghĩ chưa thông. Sau này dù sao cũng phải gả đi thôi.” Kiều Lăng trần thuật nói, “Gần đây cô ta ngon lành rồi, một đám đàn ông quay mòng mòng quanh cô ta.”

“Vậy thì cứ tùy cô ta.” Chung Định cười cười, “Tao đối với cô ta đã tận tình tận nghĩa rồi.”

Lúc Hứa Huệ Chanh nghe đến cái tên Trần Thư Cần, một loại trực giác xẹt qua, có lẽ đây chính là người có bóng lưng từa tựa như mình chăng.

Nghe giọng điệu của Chung Định, dường như hắn và Trần Thư Cần chẳng có quan hệ gì nhiều. Thế nhưng tại sao khi trở thành Kiều Diên, thì lại tỏ ra giao tình không cạn chứ.

(1) Raw là “người phụ nữ của mày”, nhưng để vậy không thuận, lại dài dòng, nên tớ chuyển thành “vợ”. Dù sao thì hai anh chị cũng uống rượu giao bôi rồi, Kiều Lăng cũng có mặt làm chứng nữa.

(2) Hai vế đầy đủ là “Công thành vi hạ, công tâm vi thượng”: đánh thành là hạ sách, đánh vào lòng người mới là thượng sách. Câu này trong Binh pháp Tôn Tử.

http://tieulun.hopto.org

------oOo------

Chương 85

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hứa Huệ Chanh ôm lấy suy nghĩ thu thập được manh mối, im lặng lắng nghe cuộc trò chuyện giữa Chung Định và bạn bè.

Chung Định đột nhiên nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Dáng vẻ đó của cô, giống như là đang tập trung suy nghĩ.

Người con gái này, chuyện không nên nói, việc không nên hỏi, tất thảy đều giấu vào trong lòng. Cho dù nói đến người phụ nữ khác trước mặt cô, thì cũng chẳng thấy cô ghen tuông. Hắn giấu diếm cô quá nhiều chuyện rồi, nhưng cô lại không ầm ĩ, cũng chẳng bực tức, tin tưởng hắn tuyệt đối.

Chung Định đột nhiên đặt tay lên vai cô.

Hứa Huệ Chanh quay đầu cười với hắn. Bóng phản chiếu trong mắt chỉ có mỗi mình hắn.

Chung Định khẽ cười.

Hắn sao mà may mắn quá, gặp được một cô gái tốt đến nhường này chứ.

Hắn quả thật nên đưa cô đi gặp cô cả. Cho dù hắn chất chồng việc xấu, nhưng cô cũng yêu hắn mà, cho nên có thêm một hai khuyết điểm, thì cũng chẳng sao. Hôm trước sau khi cô say rượu, đã nói rất rõ ràng, cô thích Chung tiên sinh. Chung tiên sinh đích thực.

Cô gái sinh viên đại học phải một lúc lâu mới quay trở về.

Thức ăn trên bàn đều đã thay mới toàn bộ.

Cô gái ngồi xuống vị trí ban nãy.

http://tieulun.hopto.org

Kiều Lăng ôm vai cô gái, cô ta sợ sệt rụt người lại. Gã nhìn cô mang ý cảnh cáo, cô gái liền không dám nhúc nhích nữa.

Nhưng lúc ăn cơm, cô gái vẫn kiềm không được che miệng lại, dáng vẻ như muốn nôn.

Nhìn thấy động tác của cô gái, cơn giận của Kiều Lăng lại bốc lên, “Cô nôn đến nghiện rồi à! Đồ ăn trong chén không ăn hết cho tôi, xem tối nay tôi trị cô thế nào.”

Sắc mặt của cô gái nhất thời trở nên trắng bệch, cô lúng búng nói, “Em ăn…” Nói xong lập tức vùi đầu vào chén.

Hứa Huệ Chanh nhìn thế nào cũng cảm thấy cực khổ, thế là cô buông đũa xuống.

Chung Định không vui rồi. “Kiều Lăng, ném cô ta ra ngoài.” Tiểu mỹ nhân nhà mình bình thường ăn cơm rất được, nhưng bây giờ lại bị con nhỏ mặt mày khóc như đưa đám làm mất cả cơn thèm ăn.

Cô gái hoảng loạn ngẩng đầu lên, mồm miệng đầy phồng cơm chẳng thể nói được gì.

Hứa Huệ Chanh vội vàng níu lấy tay của Chung Định, thấp giọng khuyên, “Chung tiên sinh, để cô ấy ăn đi.” Cô thấy cô gái kia rất tội nghiệp.

Chung Định vẫn lạnh lùng nhìn về phía cô gái.

Cô gái đó khó khăn nuốt miếng cơm xuống, “Xin lỗi…” Cô ta cảm thấy người đàn ông này còn đáng sợ hơn cả Kiều Lăng. Bị hắn nhìn chằm chặp như thế này, cô nàng không khỏi run lên cầm cập.

Lúc này Kiều Lăng lại có hơi bảo vệ cô gái, “Cô ấy chầm chậm ăn là chẳng sao cả.”

Nghe thế, Chung Định liếc về phía Kiều Lăng.

Kiều Lăng lúng túng ho một tiếng, quay đầu nói với cô gái, giọng điệu trở nên dịu dàng, “Em ăn từ từ. Chọc cho anh Chung Định không vui nữa thì ai cũng không cứu được em đâu.”

Cô gái gật đầu, bắt đầu từ tốn nhai nuốt. Thế nhưng cảm giác buồn nôn kia lại không thể khống chế được.

Hứa Huệ Chanh nhìn vẻ mặt cứng ngắc của cô gái, nuốt rất miễn cưỡng, thế là đưa tờ khăn giấy qua, “Cô vẫn ổn chứ?”

Cô gái sửng người một hồi, sau đó đón lấy khăn giấy, “Cám ơn. Không… sao.” Cô ta biết chỗ này đều là loại gái thế nào. Vật họp theo loài, với đức hạnh của Kiều Lăng, bạn bè của gã chắn chắn không thể là người hiền lành được. Thế nhưng nhìn cô gái trước mặt này, lại giống như thật sự quan tâm. Cô gái còn chú ý thấy rằng, người đàn ông đáng sợ ban nãy, thái độ luôn thân thiết với cô gái này.

Chỉ là, quan hệ của hai người, cô ta không muốn nghĩ đó là tình yêu. Trong lòng cô ta, đám cậu ấm ăn chơi trác táng này đều không có tư cách để nói chuyện yêu đương.

Nghĩ miết nghĩ miết, đột nhiên cô nàng không thể nhịn được nữa, bụm lấy miệng xông ra ngoài.

Kiều Lăng thấy thế, chửi thề một câu.

Hứa Huệ Chanh ghé đến gần tai của Chung Định, thấp giọng nói, “Chung tiên sinh, em thấy cô ấy thật sự không khỏe đó.”

Hắn gắp miếng thịt vào chén cô, “Mặc kệ cô ta.” Lương tâm của hắn chỉ đặt trên người cô thôi.

Chính vào lúc này, công tử Giáp đột nhiên cười nói, “Kiều Lăng, không phải là mày làm cô ta to bụng rồi chứ, nôn thành thế kia.”

Kiều Lăng đen mặt, “Đừng rủa tao.”

Hứa Huệ Chanh nghe thấy lời này, trong lòng tức giận.

“Giỡn thôi.” Công tử Giáp ha hả cười hai tiếng, “Ai mà chẳng biết mày và Chung Định là an toàn nhất.”

Hứa Huệ Chanh ngẩn người một hồi, quay đầu nhìn Chung Định.

Hắn cũng vừa khéo nhìn cô, ánh mắt của hai người giao nhau một giây, sau đó hắn dời tầm mắt, cảnh cáo công tử Giáp, “Đừng kéo tao vào, tao có chủ rồi.”

Công tử Giáp cũng biết mình nói sai lời, thế là vội vàng xin lỗi, “Là tao sai.” Gã còn nâng ly rượu lên, tạ lỗi với Hứa Huệ Chanh.

Hứa Huệ Chanh gật gật đầu, không nói gì nhiều.

Suy nghĩ kỹ thì, Chung Định quả thật luôn luôn thực hiện các biện pháp an toàn. Trừ cái lần ở suối nước nóng, những lúc khác, cho dù hắn có kìm lòng không đậu đến mức nào, thì vẫn nhớ mang bao.

Thật ra Hứa Huệ Chanh hiểu rõ, lúc trước cuộc sống của cô nhục nhã như thế, đã sớm mất đi tư cách làm mẹ rồi.

Nhưng nghĩ thì nghĩ như thế, trong nội tâm của cô vẫn khát khao một đứa con.

Con của Chung Định, có lẽ sẽ tự luyến ngạo mạn, nhưng nhất định sẽ rất đẹp. Cô tưởng tượng đến Chung Định trong hình dáng bé xíu, trong lòng tràn ra nỗi sầu lo.

Cô và Chu Thường Văn sống chung hai năm, cũng không mang thai.

Có lẽ là bởi vì bản thân cô vốn không thể sinh nở được.

Ăn xong cơm, Chung Định liền kéo Hứa Huệ Chanh về nhà, nói là ngày mai cô phải đi làm, phải nghỉ ngơi sớm một chút.

Quyết định của hắn, ai cũng không thể phản bác.

Lúc hắn và Hứa Huệ Chanh về tới tiểu khu, gặp được một gia đình ba người cùng đi thang máy.

Đôi vợ chồng trẻ, cùng một đứa bé trai nhỏ năm sáu tuổi. Thằng bé ngồi lên vai của ba nó.

Hứa Huệ Chanh không tự chủ mà để ý nhìn sang nhiều hơn bình thường.

Không biết khi Chung Định làm cha rồi, sẽ như thế nào nhỉ. Cô không thể tưởng tượng ra được cảnh hắn và đứa bé ở cùng với nhau. Ngộ nhỡ cô thật sự không thể mang thai được, thì sẽ thế nào đây.

Sau khi gia đình ba người kia ra khỏi thang máy, Chung Định nắm lấy tay của Hứa Huệ Chanh, “Đang nghĩ gì vậy?”

Không ý thức được, cô buộc miệng thốt ra, “Chung tiên sinh, anh thích con nít không?”

Chung Định hiểu rồi, là những lời công tử Giáp nói tối nay khiến cô suy tư, “Không biết nữa.” Nhưng thử nghĩ một chút, nếu như là một đứa bé gái giống như chang như đóa hoa ngốc này, hắn chắc hắn không ghét đâu. Nghĩ như thế, hắn lại nói, “Tiểu Sơn Trà, bụng lớn rồi thì cứ cho lớn.”

“Hả?” Rõ ràng là gần đây bụng cô ốm bớt rồi mà.

“Lớn rồi, sinh ra là được.” Hắn nói rất nhẹ nhàng.

Hứa Huệ Chanh nghe hiểu rồi.

Thế nhưng cô lại không thể nói ra miệng chuyện mình có khả năng không thể sinh nở.

Người đàn ông của cô, hoàn toàn không chê bỏ cô, còn tình nguyện cùng cô sinh con dưỡng cái. Khoảnh khắc hạnh phúc thế này, cô không muốn phá vỡ.

Tối nay, Chung Định vẫn mang bao.

Tất nhiên là hắn sẽ không nói cho cô biết, giai đoạn hiện thời hắn không hy vọng cô mang thai, là vì hắn đang chìm đắm trong cuộc sống vợ chồng hạnh phúc cùng cô. Nếu bị tạm ngừng trong vài tháng thì, hắn cảm thấy khá là khó khăn đây.

Ngày đi làm đầu tiên của Hứa Huệ Chanh, cô đến trễ.

Đây toàn bộ đều trách Chung Định.

Bởi vì Chung Định lề lề mề mề, liên lụy đến cô,

Lúc trên xe, cô vừa khẩn trương vừa oán giận, “Giờ phải làm sao đây.”

Chung Định vẫn lười biếng, “Dù sao cũng trễ rồi, chúng ta dứt khoát đi ăn sáng đi.” Hắn dậy vào cái giờ như bình thường, còn cô thì vội đến bữa sáng cũng không nấu.

“Không kịp nữa đâu.”

“Ngày đầu tiên đi làm, nhất định phải ra đòn phủ đầu với ông chủ.” Chung Định vừa nói như thế, vừa quẹo trái vào con đường quán ăn.

Hứa Huệ Chanh thật sự trợn mắt hốc mồm. Hôm nay cô mới biết được, trước kia ngày nào hắn cũng đi trễ.

Chung Định vốn muốn nhàn nhã ăn xong bữa sáng mới đi tiếp, thế nhưng cô dứt khoát yêu cầu bỏ hộp mang theo. “Chung tiên sinh anh nhanh chút đi.”

Hắn thừa cơ hội yêu cầu cô hôn hắn một cái, sau đó mới đồng ý.

Đợi khi hai người đến trước cửa công ty, Hứa Huệ Chanh liền vội vàng xuống xe, “Chung tiên sinh, em không cùng anh xuống bãi đỗ xe đâu.” Nói xong cô liền chạy vào trong.

Chung Định nhìn bóng lưng của cô, đột nhiên cười lên, cười đến gục đầu xuống vô lăng, “Làm việc vui vẻ, bả chủ.”

Bộ phận Hứa Huệ Chanh vào là bộ phận quản lý.

Giám đốc nhân sự rất khách sáo với cô, đơn giản giới thiệu các đồng nghiệp trong bộ phận, sau đó còn tỉ mỉ trình bày nội dung công việc.

Nội dung rất đơn giản, chỉ là tổng hợp tư liệu của bộ phận

Hứa Huệ Chanh cười đáp được.

Thế nhưng kỳ quái là, một nhân viên tư liệu nhỏ bé như cô mà cũng có phòng làm việc riêng.

Giám đốc nhân sự giải thích, văn kiện trong bộ phận đều là cơ mật của công ty, cho nên tủ tư liệu đều không đặt trong khu vực lớn.

Nói là như thế, nhưng Hứa Huệ Chanh nghe, cô phán đoán chắc hẳn đây là sự chiếu cố đặc biệt của Trần Hành Quy.

Về phần người sếp lớn Trần Hành Quy này, sau một tuần làm việc cô phát hiện ra, anh ta quả thật là người tình trong mộng của nhân viên nữ trong công ty.

Tiểu La ở cùng bộ phận có may mắn gặp được ông chủ một lần, sau khi trở về thì như người mất hồn, gặp ai cũng nói, “Sếp còn đẹp trai hơn cả nam thần của mị.” Thậm chí, cô nàng còn thay cả bức hình nền nam thần của mình, đổi thành trái tim tình yêu của cô thiếu nữ lãng mạn.

Hứa Huệ Chanh nhớ lại dung mạo của Trần Hành Quy, quả là không tệ, nhưng mà so sánh với vị nam thần duy nhất trong lòng cô, thì vẫn còn thua kém.

Cô còn nghe nói, công ty này mới thành lập vài tháng trước, dựa vào trúng thầu dự án một nhãn hiệu quốc tế mà một bước lên mây. Còn dự án đó, chính là công việc tâm huyết của ông chủ. Sau đó, công ty này cứ như được viền vàng vậy.

Quả nhiên, trong giới bạn bè của Chung Định, Trần Hành Quy quả là người có triển vọng.

Tùy rằng Hứa Huệ Chanh và Chung Định làm chung một công ty, nhưng trong giờ làm việc cô và hắn lại chưa từng chạm mặt nhau.

Sau này cô mới biết, bộ phận của cô và hắn, không cùng một tầng lầu.

Văn phòng này có tòa nhà Hạ và tòa nhà Thu. Công ty mướn ba tầng ở mỗi tòa nhà, tầng dưới cùng thiết kế một hành lang nối nhau rất dài.

Hứa Huệ Chanh cơ bản đều chỉ ở bên tòa nhà Hạ, còn Chung Định thì lại ở tòa nhà Thu.

Sau khoảng 20 ngày đi làm, bởi vì vấn đề kết nối bộ phận, cô mới đến tòa nhà Thu một chuyến.

Cô nghe Chung Định nói, hắn làm ở bộ phận sản phẩm. Thế là sau khi xử lý xong công việc, cô đảo một vòng qua bên bộ phận sản phẩm.

Cô cảm thấy trong môi trường làm việc, nếu chạm mặt hắn thì sẽ có một niềm vui mừng rất khác lạ. Cho dù chỉ là một cái liếc mắt vội vàng.

Cô đứng trước bộ phận sản phẩm nhìn quanh một hồi, bên trong một đám đàn ông đang vây quanh thảo luận gì đó. Cô đảo mắt nhìn quanh một vòng, vẫn không thấy bóng dáng của Chung Định.

Hứa Huệ Chanh không dám ở lại quá lâu, nếu như hắn không có ở đây, thì cô chuẩn bị về tòa nhà Hạ thôi.

Đang chuẩn bị bước vào thang máy để trở về tầng có hành lang, cửa thang

máy vừa mở, người đàn ông mà cô luôn mong nhớ đang có mặt trong đó.

Cô vừa mừng vừa kinh ngạc. Trong thoáng ấy cô quên mất tiêu, trong thang máy vẫn còn có một cô gái.

Sau khi bắt gặp ánh mắt của cô, vẻ mặt vốn hờ hững của Chung Định đã nhuộm lên một tầng ý cười. Khi nụ cười này nở rộ, quả thật khiến cho tất cả cảnh vật đều trở nên phai màu, “Tiểu Sơn Trà.”

Cô gái bên cạnh, lúc mới nhìn thấy Hứa Huệ Chanh có chút kinh ngạc, sau đó thì hồi phục vẻ bình tĩnh.

Hứa Huệ Chanh nhanh chóng bước vào thang máy, “Ơ.” Sau khi nhìn thấy cô gái, Hứa Huệ Chanh trở nên lúng túng, có cảm giác như mối tình công sở bị phơi bày ra ánh sáng.

Khi thang máy đóng lại, Chung Định bước lên đón Hứa Huệ Chanh, ôm lấy cô vào lòng.

Cô sợ đến không dám nhìn vẻ mặt của cô gái.

Chung Định cười khẽ, “Em xuất hiện thật khéo, Trần Thư Cần hẹn chúng ta cuối tuần qua nhà cô cả.”

Nghe đến cái tên này, Hứa Huệ Chanh lập tức ngẩng đầu dậy. Tướng mặt của cô gái đó rất hiền hòa.

Chung Định kéo Hứa Huệ Chanh, “Giới thiệu một chút. Trần Thư Cần, bạn gái của Kiều Diên.”

Sắc mặt của Trần Thư Cần hơi sượng cứng một chút.

“Hứa Huệ Chanh, tiểu mỹ nhân nhà tôi.”

Hứa Huệ Chanh cười đáp trả.

Chung Định đưa hai cô gái đến tiệm cà phê trên tòa cao ốc này.

Đối với chuyện đi thăm cô cả, Hứa Huệ Chanh không có ý kiến gì. Nếu như hắn muốn đưa cô đi, thì chứng tỏ rằng đó chính là người thân mà hắn coi trọng.

Lúc trước cô rất tò mò về mối quan hệ giữa Chung Định và Trần Thư Cần, bây giờ thì đã hiểu.

Thì ra là bạn gái của Kiều Diên.

Vậy thì, lúc Chung Định trở thành Kiều Diên, chắc là đã hoàn toàn dung nhập vào vai trò của Kiều Diên.

Trần Thư Cần nhìn đôi tình nhân trước mặt mình, cười rất chân thành, “Chúc mừng hai người.”

“Cám ơn.” Hứa Huệ Chanh cảm thấy tiếc nuối cho Trần Thư Cần. Kiều Diên đã mất rồi, vậy cô bạn gái này những năm nay chẳng phải chỉ có thể hoài niệm thôi sao. Chỉ mới nghĩ, thì đã cảm thấy xót xa.

Sau đó, Trần Thư Cần nhắc đến chuyện trong nhà Chung gia, “Trong nhà bây giờ loạn thành một nùi rồi.”

Phượng Hữu ngày thường gây thù chuốc oán vô số, bây giờ gần như trong trạng thái bị chúng bạn xa lánh, cô lập hoàn toàn. Dựa vào thực lực của Phượng Hữu, vốn không sa sút đến mức thế này.

Nhưng người gã đụng phải, là Chung Định và Thẩm Thung Nhạn.

Hai người họ không phải liên minh, chuyện ai người nấy làm, nhưng mục đích thì lại rất thần kỳ là cùng nhắm về một mối. Cho nên Phượng Hữu mới chật vật như vậy.

Chung Định nghe lời Trần Thư Cần nói, hờ hững cười cười. Bây giờ Chung gia thế nào, hắn không quan tâm. Hắn chỉ muốn đuổi Phượng Hữu vào đường chết.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Huệ Chanh nhìn bộ dáng hoàn toàn không để tâm của Chung Định, trong lòng nhói đau. Cô không biết cha mẹ hắn lạnh nhạt thế nào, nhưng cô bằng lòng kéo hắn vào trong gia đình của mình.

Trần Thư Cần cũng chán ghét đám người vị lợi kia, “Vẫn may là cô cả không ở căn nhà đó nữa.”

Chung Định xắn một miếng nhỏ bánh gato, “Nghe nói chuyện hôn sự của cô cũng đã lên lịch trình rồi.”

Sắc mặt của Trần Thư Cần khẽ biến. Từ khi cô bắt đầu tiếp nhận cổ phần của Kiều Diên, thì đã dự liệu được có ngày hôm nay. Chung gia sẽ không bỏ qua miếng thịt lớn này dễ dàng được, bọn họ chắc chắn sẽ tính kế cô.

“Hơn nữa.” Chung Định đưa miếng bánh vào miệng, “Tôi còn nghe nói bọn họ cho phép cô đổi thành họ Chung rồi.”

“Em sẽ không đổi.” Trần Thư Cần trả lời rất kiên quyết. Đổi rồi, vậy cô và Kiều Diên còn quan hệ bạn trai bạn gái gì nữa chứ.

“Đổi hay không thì tùy cô.” Mùi vị ngòn ngọt khiến mắt hắn cong lên.

Hứa Huệ Chanh nghe mà có chút mờ mịt. Cô xoay đầu nhìn về phía Chung Định.

Hắn cười cười, không nói gì.

Sau khi Trần Thư Cần dời đi trước, Chung Định cũng không giấu diếm nữa. Hắn đến gần Hứa Huệ Chanh, thấp giọng nói bên tai cô, “Thật ra, cô ta tên là Chung Thư Cần.”

Hứa Huệ Chanh trợn tròn đôi mắt, đầu óc vẫn chưa phản ứng lại được.

“Cô ta là em gái ruột cùng cha khác mẹ của anh.”

Hứa Huệ Chanh càng thêm kinh ngạc. Em gái ruột của hắn, vậy không phải cũng là em gái ruột của Kiều Diên ư…

“Chính là cái kiểu em đang nghĩ đến.” Hắn trần thuật.

Thật ra chuyện này là một bí mật công khai. Chung gia từ trên xuống dưới, bạn của Kiều Diên, bạn của Chung Định, bọn họ đều biết hết. Nhưng cũng là một điều rất cấm kỵ.

Chuyện này là do Chung Phụ phong lưu nên rước phải món nợ nghiệt ngã này, mà cuối cùng, người trả lại là Kiều Diên.

Lúc Kiều Diên và Trần Thư Cần yêu nhau, không biết rõ quan hệ của đối phương. Đến khi chân tướng phơi bày, Kiều Diên chọn lựa rời bỏ thế gian.

Chung Định có lúc cảm thấy Kiều Diên rất nhu nhược. Nhưng khi nghĩ lại, Kiều Diên làm sao có thể làm được chuyện trái luân thường đạo lý chứ.

------oOo------

Chương 86

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có lẽ là bởi vì bản thân Hứa Huệ Chanh đã trải qua cuộc sống nhục nhã và đáng chê trách, cho nên cô nhìn nhận chuyện giữa Kiều Diên và Trần Thư Cần chẳng hề mang chút khinh bỉ.

Sau khi chút kinh ngạc ban đầu qua đi, cô dần dần bình phục tâm tình lại.

Nay người đã mất, cho dù có quá khứ cấm kỵ thế nào, thì quá khứ cũng đã là quá khứ.

Trần Thư Cần ở lại hắn mới là người đau khổ nhất. Nghe ý tứ trong lời nói của cô, rõ ràng là muốn thủ tiết với Kiều Diên, cho nên ngay cả họ cũng không muốn thay đổi.

Hứa Huệ Chanh nhìn Chung Định đang ăn từng miếng từng miếng bánh kem, khẽ giọng hỏi, “Nếu như em trai anh vẫn còn sống, họ có thể ở bên nhau

không?”

“Không thể.” Chung Định trả lời không chút ngập ngừng.

Một là, Kiều Diên không thể qua nổi cửa ải bản thân mình; hai là, Chung gia tuyệt đối không cho phép. Bây giờ Trần Thư Cần tự cho mình là bạn gái của Kiều Diên, là bởi vì bây giờ không có ai đi truy cứu vấn đề quan hệ huyết thống nữa. Kiều Diên đã chết từ sớm rồi.

Hứa Huệ Chanh khi trước cứ cảm thấy cô và Chung Định như cách biệt trời bể, nếu thật sự muốn bên nhau, thì rất gian khổ khó khăn, thế nhưng những khó khăn đó cuối cùng cũng có thể khắc phục. Mà sự ngăn trở của vận mạng, thì dù có nỗ lực hơn nữa, cũng không cách nào vượt qua được. “Chung tiên sinh, chúng ta coi như là may mắn rồi.” Cô và hắn bây giờ nương tựa vào nhau, thật sự là tốt hơn hai người Kiều Diên nhiều.

“May hay không may, xem bản thân mà thôi.” Chung Định cúi đầu gẩy miếng socola trên bánh kem, “Anh em thì sao chứ? Nếu như em ấy muốn, anh sẽ loại trừ hết muôn trùng khó khăn để em ấy thực hiện. Chỉ là bản thân em ấy bỏ cuộc rồi.”

Cô nghe đến sững sờ.

Thấy cô không tiếp lời, hắn quay đầu lại, mày kiếm nhướng cao, “Tiểu Sơn Trà bị dọa rồi à?”

Hứa Huệ Chanh vẫn ngây ngẩn. Cô khá là bảo thủ, cô lý giải không được cách nghĩ tổn hại lẽ thường như thế này của hắn.

Chung Định để lộ ra vẻ mặt có đôi chút kiêu ngạo, “Nếu như là anh, mặc kệ là ai, anh thích là được.”

Cô nghe hiểu rồi. Thật ra nếu suy nghĩ hướng khác, bản thân Chung Định đích thực đã làm như thế. Hắn chọn lựa cô, chính là một hành động kinh thế hãi tục.

Liên quan đến chuyện của Kiều Diên và Trần Thư Cần, Chung Định chỉ nói

nhiều như thế thôi. Còn về chi tiết bên trong, sau này Hứa Huệ Chanh đã vô tình phát hiện ra.

Nói ra thì, cô thật sự đã sống rất vô tâm.

Chung Định và Trần Thư Cần hẹn sáng thứ bảy qua thăm cô cả.

Tối hôm thứ sáu, Chung Định qua căn phòng đối diện, dự định lục tìm xem có món di vật gì của Kiều Diên có thể mang tặng cô cả.

Chung Định qua đó rất lâu.

Hứa Huệ Chanh chưng xong đồ ngọt để ăn khuya, đợi một hồi, cô nhìn nhìn đồng hồ, sau đó đi đến trước cửa căn phòng đó, ấn chuông.

Hắn ra mở cửa.

Cô tò mò hỏi, “Chung tiên sinh, đồ đã tìm thấy chưa?”

“Chưa.” Chung Định nói xong đi vào bên trong, “Vào đi.”

Cô gật gật đầu.

Bức tranh trên tường vẫn giương nanh múa vuốt như trước.

Hứa Huệ Chanh nhìn mà không kiềm được nép về phía Chung Định.

Hắn nhận ra được suy nghĩ của cô, liếc nhìn về phía bức tranh một cái, “Tranh của A Diên.”

Cô cố gắng hết sức để ánh mắt của mình không hướng về phía bức tường nữa, “Anh muốn tìm gì vậy?”

“Một tranh khắc bản. Khắc gỗ.” Hắn vừa nói vừa đi vào trong phòng.

“Tranh vẽ gì vậy?”

“Quên rồi.” Vốn dĩ là đồ vật của Kiều Diên, cho nên Chung Định cũng không mấy để ý, “Qua đây tìm thử.”

Hứa Huệ Chanh đi theo vào trong.

Cô rất bức bối, với tính cách tươi sáng tựa ánh dương của Kiều Diên, tại sao sắc điệu của căn phòng lại u ám như thế chứ. Xem ra vẫn không thoải mái bằng của bên Chung Định.

“Chung tiên sinh.” Cô bước đến bên cạnh Chung Định, “Em phải tìm thế nào đây?”

“Em qua bên kia xem xem, chỉ lớn cỡ một quyển sách, là tranh khắc gỗ.” Hắn chỉ về tủ sách bên trái, “Đừng có làm lộn xộn đồ trong tủ sách.”

Hứa Huệ Chanh ừm một tiếng.

Sau một hồi, cô nhìn thấy một cuốn sách có bìa bằng gỗ, bèn vừa kinh ngạc vừa vui mừng lấy ra.

Cô xoay người đi về phía Chung Định. Lúc bước đi, không cẩn thận đụng phải vật trang trí hình đài phun nước ở bên cạnh.

Đài phun ngã xuống, đường cong của tia nước vừa vặn bắn lên cạnh bên của cuốn sách.

Hứa Huệ Chanh vội vàng bỏ sách xuống một bên, sau đó đỡ đài phun lên. Cô quay đầu lại lật thử sách, thì phát hiện rìa trang giấy bên trong đã bị ướt mất vài phân. Cô dùng quần áo bọc lấy, lau lau, sau đó chột dạ nhìn về phía Chung Định, “Chung tiên sinh, xin lỗi… Em làm ướt sách rồi.”

Ánh mắt của Chung Định tập trung lên bức tranh trên tay cô, “Tay chân vụng về.”

“Một chút em sẽ dùng máy sấy tóc thổi khô nhé.”

“Ừm, em về làm đi.” Hắn đặt bản vẽ về vị trí cũ, “Anh tìm tiếp.”

Hứa Huệ Chanh gật đầu, cầm quyển sách đó về nhà.

Lúc sấy khô các trang sách bên trong, cô rỗi rảnh thì cũng rỗi rảnh, bèn qua loa nhìn lướt nội dung bên trong.

Cô cảm thấy có chút quen thuộc, bèn tỉ mỉ xem lại lần nữa.

Quả thật quen thuộc.

Đoạn nội dung đó miêu tả tâm tình của Kiều Diên khi đứng trước cổng trường đợi Trần Thư Cần. Đó chính là ngôi trường ở phố ẩm thực.

Động tác của Hứa Huệ Chanh ngừng lại, tim đột nhiên đập rất kịch liệt. Cô tiếp tục lật về mấy trang trước.

Kết quả, lại tìm thấy trường hợp như đã từng trải nghiệm ___ Kiều Diên đến câu lạc bộ đêm mượn rượu giải sầu, lúc sắp sửa bắt đầu một đêm mất hồn, thì anh ta lại vừa lâm trận đã rút lui.

Hôm đó cách cảnh chờ đợi sau này vẫn còn một số chuyện, đó là nội dung nói chuyện điện thoại giữa Kiều Diên và Trần Thư Cần.

Hứa Huệ Chanh đã hiểu rồi, đây thật ra là một quyển nhật ký. Hơn nữa nhìn từ bút tích thì, không phải của Chung Định.

Cô bắt đầu xem tiếp về sau, chầm chậm tìm kiếm cảnh chạm mặt giữa mình và “Kiều Diên”.

Quả nhiên, lại tìm thấy.

Sau đó Kiều Diên lại đến câu lạc bộ đêm.

Sau chuyện chia tay không thể tránh khỏi của anh ta và Trần Thư Cần, Kiều Diên quyết định bắt đầu một mối tình mới. Nhưng sau khi hôn một cô gái khác, anh ta đã hoàn toàn thất bại.

Những tình huống này đều tương tự như tình huống khi Hứa Huệ Chanh gặp được “Kiều Diên”.

Lần cuối cùng Hứa Huệ Chanh gặp “Kiều Diên”, chính là trước ngày cô và Chung Định xác định mối quan hệ mấy ngày. Lần sớm hơn trước đó một lần, chính là cô và “Kiều Diên” đi chợ mua thức ăn, ở trong góc tránh mưa, anh đã hôn cô.

Đây đại khái căn bản chính là tâm lý muốn mượn tình yêu mới để quên đi Trần Thư Cần.

Hứa Huệ Chanh cứ lật dở nhật ký như thế, còn đọc thấy được sự xuất hiện của Chung Định. Về đoạn viết về Chung Định, cô đọc rất chăm chú.

Kiều Diên miêu tả Chung Định với những từ ngữ rất chân thành.

Cuối cùng, cô gập quyển nhật ký lại, ngơ ngẩn nhìn sàn nhà.

Kiều Diên lộ ra qua quyển nhật ký này, cùng với cái người khiêm tốn như quân tử trong lời nói của Chung Định, không giống nhau lắm.

Anh ta không tươi sáng rạng rỡ như ánh dương, thậm chí còn có phần đè nén. Anh ta muốn duy trì hình tượng tốt đẹp bên ngoài, cho nên những tình cảm tiêu cực chỉ có thể bộc lộ bằng con chữ. Như vậy đã có thể giải thích tại sao căn phòng của Kiều Diên lại có bức tường khiếp đản như thế.

Thiêm Tài ngửi ngửi gót chân của Hứa Huệ Chanh, rồi nó quẩn quanh bên người cô.

Cô hoàn hồn lại, “Thiêm Tài, chủ nhân trước kia của mày, rốt cuộc là người như thế nào vậy?”

Hỏi xong cô tự bật cười trước tiên, “Tao hỏi cái này làm gì nhỉ. Người chết là lớn nhất mà.”

Điều cô quan tâm hơn, chính là Chung Định.

Nhưng mà, từ sau khi cô và hắn yêu nhau, hắn không còn phân liệt thêm lần nào nữa.

Tình cảnh này có phải giống như bác sĩ Điền nói, không trị mà tự khỏi?

Hôm Chung Định đi thăm cô cả, hắn cầm theo tấm tranh khắc bản mà tối qua đã phải lục tung khắp nơi để tìm.

Trên đường đi hắn dặn dò Hứa Huệ Chanh, "Em đừng ở trước mặt cô cả nói về chuyện của A Diên."

Cô gật đầu.

"Cô cả tưởng là A Diên ra nước ngoài rồi." Chung Định nghiêm mặt.

Hứa Huệ Chanh kinh ngạc quay đầu sang, "Cô không biết chú ấy…"

"Ừm."

"Chú ấy… đi mấy năm rồi?"

"Hơn bốn năm rồi."

Cô cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ lâu như thế Kiều Diên không về nước, cô cả không hoài nghi sao.

Chung Định xoay đầu qua liếc nhìn Hứa Huệ Chanh một cái.

Cái đêm cô say rượu, miệng luôn ồn ào "Kiều tiên sinh, Kiều tiên sinh", hắn hỏi lại, cô vừa cười vừa rống, "Chỉ thích Chung tiên sinh."

Hắn nhớ năm ngoái cô bị đám bọn hắn chuốc say đến phát sốt, lúc hắn ôm cô dậy, cô kêu một câu, "Kiều tiên sinh."

Hắn vẫn nhớ lúc ở thành phố Z, cô thầm mến "Kiều tiên sinh."

Hắn càng ghi nhớ, đối tượng trao nụ hôn đầu của cô, là “Kiều tiên sinh.”

Trong đó có vài chuyện hắn chưa nghĩ thông. Nhưng mà, ngộ nhỡ cái tên “Kiều tiên sinh” mà cô nói thật sự là do hắn sắm vai, vậy thì không phải đã chứng minh lời hắn từng nói, nếu như hắn và Kiều Diên tồn tại cùng lúc, cô nhất định sẽ thích Kiều Diên sao.

Tuy rằng yêu thích một anh chàng ấm áp là lẽ thường của con người, nhưng Chung Định cứ khó chịu thế đó.

Bởi thế, hắn thà cứ coi như không có chuyện này.

…

Sau khi chiếc xe chạy vào nhà cô cả, là Trần Thư Cần ra ngoài nghênh đón.

Cô cười nói, “Hai người có lộc ăn rồi, hôm nay cô cả đích thân xuống bếp.”

Hứa Huệ Chanh xuống xe, hỏi, “Có chuyện gì chị có thể giúp không?”

Trần Thư Cần lắc đầu, “Nhà bếp ngay cả em cũng không được vào đấy. Huống hồ chị còn là khách nữa.”

Hứa Huệ Chanh cười cười.

Cách giờ ăn cơm trưa vẫn còn sớm. Chung Định, Hứa Huệ Chanh và Trần Thư Cần ngồi nói chuyện trong phòng khách.

Thật ra cũng không nói gì nhiều. Thái độ của Chung Định đối với Trần Thư Cần không tính là thân thiện gì, ngược lại, Hứa Huệ Chanh và Trần Thư Cần lại nói tương đối nhiều.

Trần Thư Cần rất khéo nói, cho nên không khí cũng không tẻ ngắt.

Cô cả nấu nướng tương đối rồi mới ra ngoài. Sau khi nhìn thấy Hứa Huệ Chanh, bà khen, “Bạn gái của Tiểu Định thật xinh đẹp.”

“Đương nhiên.” Chung Định kéo Hứa Huệ Chanh qua, “Ánh mắt của cháu mà.”

“Chào cô cả.” Hứa Huệ Chanh hơi mất tự nhiên. Đây cũng tính như là gặp phụ huynh rồi, trong lòng cô vẫn có chút khẩn trương.

Cô cả thân thiết kéo Hứa Huệ Chanh ngồi xuống, “Thằng bé Tiểu Định này khá lỗ mãng, nếu như có lúc nào nó không săn sóc, cháu phải nhắc nhở nó nhiều nhiều nhé.”

Hứa Huệ Chanh trả lời rất cẩn trọng, “Anh ấy đối xử với cháu rất tốt ạ.”

Nghe thế, cô cả đánh giá Chung Định một lượt, cười lên, “Vậy là cô yên tâm rồi.”

Khi Chung Định đưa bức tranh khắc cho cô cả, hắn nói, “Là A Diên gửi về, em ấy đang bận rộn ở bển, tạm thời không tranh thủ thời gian được.”

Cô cả nhìn thấy, đặc biệt vui mừng, còn đeo kính lão lên, “Vẽ thật đẹp, vẽ quá đẹp. A Diên có lòng rồi.” Bà tỉ mỉ tường tận nhìn ngắm bức tranh, “Thư Cần, cháu qua đây xem.”

Trần Thư Cần phối hợp tiến lên.

Cô cả mặt mày rạng rỡ, “Có phải là rất giỏi không?”

“Vâng ạ, rất giỏi.”

Hứa Huệ Chanh ở bên cạnh nhìn gương mặt tươi cười của Trần Thư Cần, dâng lên nỗi khâm phục. Rõ ràng Kiều Diên đã mất rất lâu, nhưng Trần Thư Cần vẫn diễn màn kịch này cùng trưởng bối, trong lòng sẽ có mùi vị gì đây.

“A Diên chỉ biết học hành, công việc.” Cô cả bỗng chốc oán trách, “Năm mới cũng không đón ở đây đã vội vội vàng vàng chạy mất rồi.”

“Đây là chuyện bất khả kháng mà.” Trần Thư Cần an ủi, “Công việc của anh

ấy bận rộn.”

Cô cả ôm bức tranh vào ngực, “Công việc gì mà quan trọng hơn chuyện đón tết ở nhà chứ.”

Hứa Huệ Chanh nghe thế, cảm thấy có gì đó không đúng.

“Thằng bé còn hứa là cùng cô đón sinh nhật.” Lúc này cô cả xoay về phía Chung Định, “Tiểu Định, tháng sau A Diên có thể về không?”

“Vâng.” Chung Định đáp một tiếng như thế.

------oOo------

Chương 87

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai ngày này, Hứa Huệ Chanh liên tiếp bị kinh hãi.

Từng việc từng việc trong nhà Chung Định đều khiến cho cô không thể nào tưởng tượng nổi.

Nghe lời hắn nói, chẳng lẽ hắn biết mình bị chứng phân liệt…

Hứa Huệ Chanh đột nhiên nhớ ra Thẩm Thung Nhạn từng nói, kỹ năng diễn xuất của Chung Định xuất quỷ nhập thần, diễn Kiều Diên đến mức ai cũng bị hắn lừa.

Thế nhưng Hứa Huệ Chanh không cho là vậy. Kiều Diên mà cô đã gặp không phải là “diễn”. Lúc đó Chung Định ghét cô, cho nên không cần phải diễn cho cô xem.

Hứa Huệ Chanh nhìn về bức tranh lớn đầy màu sắc treo ở bức tường phía trước.

Lạc khoản ở dưới góc trái cô nhận ra được.

Là tác phẩm của Kiều Diên.

Người đàn ông này, rõ ràng không hề dịu dàng, hiền hậu như những bình luận bên ngoài, tại sao lại được hoan nghênh đến mức này.

Theo lý mà nói, Hứa Huệ Chanh là người phụ nữ đầu tiên Chung Định đưa đến đây, cô cả với thân phận là phụ huynh, hẳn nên quan tâm đến cặp đôi này nhiều. Thế nhưng, sau khi chủ đề của cô cả chuyển đến Kiều Diên, thì giống như là đã quên mất Chung Định vậy, mãi luôn hỏi thăm về tình hình của Kiều Diên ở nước ngoài, lo lắng anh ta bị mệt, bị đói.

Chung Định trả lời vẫn coi như là nhã nhặn.

Hứa Huệ Chanh nhìn thấy thế, trong lòng nhói đau.

Cô sinh ra ở sơn thôn, là một cô gái, nhưng cha mẹ cô không hề trọng nam khinh nữ, mà đều xem cô và Hứa Thất Trúc là những đứa con yêu quý nhất của mình. Cô tuyệt đối không hề nghĩ đến, trong một gia đình không chút áp lực sinh nhai, sự đối đãi giữa hai đứa con trai song sinh lại khác biệt như trời bể thế này.

Cơn đau lòng qua đi, Hứa Huệ Chanh bắt đầu tức giận. Ở trong lòng cô, hắn tựa như một thiên thần vì cô mà mở trời xẻ đất, nhưng trong mắt người thân của mình, hắn lại nhỏ bé như chẳng hề tồn tại.

Chẳng trách lúc nói sẽ đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, hắn lại nhẹ nhàng đơn giản đến thế.

Hứa Huệ Chanh loáng qua một giả thiết, nếu như đổi thành Kiều Diên rời nhà bỏ đi, ba mẹ của hắn có phải cũng sẽ đối xử chẳng hỏi chẳng han như với Chung Định thế này hay không.

Nhưng giả thiết chỉ là giả thiết. Từ biểu hiện của cô cả mà nói, đáp án chắc chắn là phủ định.

Lúc vào bữa, cô cả nhớ ra vẫn còn có Hứa Huệ Chanh là một người khách,

thế là bà cười cười giới thiệu món ăn.

Giới thiệu xong, cô cả lơ đãng nói ra một câu, “Ngày trước A Diên thích nhất món ăn cô làm.”

Nụ cười của Hứa Huệ Chanh cứng lại một chút, ba giây sau, cô chậm rãi nói, “Chung tiên sinh cũng thích nhất món ăn cháu làm.” Người khác đều xoay chuyển chung quanh Kiều Diên, vậy thì lãnh địa của Chung Định, để cô bảo vệ đi.

Chung Định không hề nhúc nhích, chỉ nhìn về phía Hứa Huệ Chanh như thế.

Lời cô nói rất không lễ phép, nhất là đối với trưởng bối mà nói, nhưng hắn nghe vào trong tai, lại ấm đến tận tim. Hắn nhớ lại cái đêm lúc cô ngu ngơ ngờ nghệch chạy đến phòng hắn kêu hét, kỹ năng diễn của cô rất tệ, kêu rất thảm thiết, thế nhưng lúc đó hắn nghe, cũng là ấm đến tận đáy tim thế này.

Hắn biết, người con gái này là báu vật mà ông trời ban tặng cho hắn. Ngày thường thì mềm nhũn yếu ớt, nhưng một khi ai đó đụng đến thể diện của hắn, cô sẽ nhảy dựng lên để bảo vệ hắn.

Lời của Hứa Huệ Chanh, khiến cho cô cả sửng người một hồi.

Trần Thư Cần thấy thế, vội vàng lên tiếng giảng hòa, “Hai người nói thế, khiến cho một người không có khả năng bếp núc như cháu thật muốn trốn xuống dưới gầm bàn quá.”

Cô cả hoàn hồn lại, cười lên, “Cháu ấy à, là bị A Diên cưng chiều rồi.”

“Đâu có.” Trần Thư Cần có chút ngượng ngừng, “Là cháu ngốc quá, học thế nào cũng làm không được.”

Nhờ Trần Thư Cần chuyển đề tài, không khí sượng cứng ban nãy dịu đi dần.

Lúc cô cả hỏi A Diên tháng sau về có thể ở được bao lâu, Chung Định cười đáp, “Cũng chỉ một đêm.”

Cô cả nghe thế, lại oán trách một chặp.

Hứa Huệ Chanh càng cảm thấy thức ăn chẳng mùi vị gì. Cô không thích cô cả cứ một chốc lại "A Diên", thật chối tai.

Chung Định tất nhiên có thể nhìn ra được tâm trạng bất mãn của cô, cho nên cũng không ở lại lâu. Nửa tiếng sau khi ăn xong, hắn liền mượn cớ rời khỏi.

Trên đường về nhà, Hứa Huệ Chanh nghiêm mặt, "Chung tiên sinh, em không đồng ý để tháng sau Kiều Diên trở về."

Chung Định mượn lúc dừng đèn đỏ, nghiêng đầu sang nhìn cô, "Sao thế?" Nghe giọng điệu của cô, bây giờ quả thật không hề kinh ngạc chuyện hắn muốn đóng giả làm Kiều Diên nữa rồi.

Cô nhấn mạnh, "Em không đồng ý, chính là không đồng ý."

Cô hiếm khi mới có lúc bướng bỉnh cố chấp như thế này. Cô hy vọng hắn cứ mãi độc mồm ấu trĩ như thế, cũng không muốn bởi vì an ủi cô cả mà hắn hy sinh bản thân mình. Lúc trước cô nghĩ, mấy tháng này hắn không còn biến đổi nữa, chắc là đã yên ổn vô sự rồi. Mà nay cô biết, chỉ cần hắn tiếp tục đóng giả Kiều Diên, thì chứng bệnh đó lại có khả năng tái phát.

"Cô cả khá là yếu đuối." Chung Định nhàn nhạt giải thích, "Hơn nữa, cô đối xử với anh vẫn coi như là tốt."

"Chung tiên sinh, yêu cầu của anh thấp quá rồi…" Hứa Huệ Chanh chẳng nhìn ra tốt ở điểm nào, chẳng qua chỉ là xưng hô thân thiết hơn chút thôi. Ngoài điểm đó ra, người mà cô cả luôn luôn ghi nhớ chỉ có Kiều Diên.

Cô thấy không đáng thay cho hắn.

Chung Định không trả lời, hắn khởi động xe.

Ánh mắt Hứa Huệ Chanh hướng về dòng xe phía trước, trong lòng nhoáng qua một manh mối.

http://tieulun.hopto.org

Cô không rõ, căn bệnh này của hắn rốt cuộc có bao nhiêu người biết được. Hay là giống như Thẩm Thung Nhạn nói vậy, mọi người đều chỉ cho rằng Chung Định đang diễn?

Vậy bản thân Chung Định thì sao?

Liệu hắn có biết? Và cô có nên nói hết chân tướng với hắn không?

Trên đường cô mãi suy nghĩ. Về đến nhà, tắm rửa, leo lên giường, cô vẫn còn đang suy nghĩ.

Chung Định tắm xong bước vào phòng ngủ, thấy đầu cô vùi trong chăn, bèn nhào qua đè lên cô. Hắn vén chăn lên, cọ cọ cằm cô, "Luyện nín thở à?"

Hứa Huệ Chanh mở to mắt ra.

Tóc của hắn còn ẩm ướt, tóc mái hơi lộn xộn, phối hợp với ngũ quan của hắn, thật sự rất gợi cảm.

Cô nhớ đến quyển nhật ký kia, Kiều Diên rõ ràng là hâm mộ cái kiểu cương quyết bất tuân của anh trai mình, kết quả là, Chung Định lại muốn che giấu tính cách vốn có của mình, đi đóng giả Kiều Diên.

"Chung tiên sinh, anh thật đẹp trai." Lúc này Hứa Huệ Chanh đã có quyết định.

Hắn lộ ra nụ cười, "Đó là đương nhiên."

"Thật ra…" Cô đặt tay lên eo của hắn, lên tiếng, "Năm ngoái em gặp một người… rất giống em trai anh."

Nét mặt của Chung Định nghiêm lại.

"Có lẽ anh quên rồi." Hứa Huệ Chanh liếc nhìn mặt hắn, giọng nói vừa khẽ khàng vừa chậm rãi, "Đêm giáng sinh, không phải là em đã thành quán quân sao? Chính là người đó… đã mua em."

http://tieulun.hopto.org

Vào khoảnh khắc đó, đột nhiên ánh sáng lóe lên, Chung Định nhớ lại một chuyện. Ngày thứ hai sau đêm giáng sinh, hắn chẳng biết tại sao lại tỉnh dậy trên chiếc giường đẩy của cô. Lúc đó, hắn chẳng làm sao nhớ ra được như thế nào lại có quan hệ với cô.

Bây giờ hắn cũng không thể nào nghĩ ra được.

Nhưng hắn không rảnh để nghĩ.

Điều hắn quan tâm không phải là cô và người đó gặp nhau thế nào. Hắn nhìn cô chằm chặp, âm trầm hỏi, “Tiểu Sơn Trà, người đó chính là Kiều tiên sinh mà em thích à?”

Ai cũng có thể không chọn được người tốt nhất rồi mới chọn đến Chung Định là hắn, chỉ có Hứa Huệ Chanh cô là không được!

Cô ôm chặt hắn, sợ hắn nóng nảy lên sẽ liền rời khỏi cô mất, “Chung tiên sinh, anh nghe em nói…”

Biểu cảm trên mặt hắn nhạt đi, “Đang nghe đây.”

“Mấy năm nay, không ai đối xử tốt với em cả. Thật sự.” Ngữ tốc của cô bắt đầu nhanh lên, vội vội vàng vàng giải thích với hắn, “Mới bắt đầu có mấy “chị em” chơi chung với em, sau này họ phát hiện ra… ai thân thiết với em đều bị Vũ ca đánh.” Nói đến đây, cô nhắm mắt lại trong chốc lát, rồi tiếp tục nói, “Sau này, bọn họ từ xa thấy em là đã tránh, họ ở sau lưng nói em là đồ sao chổi.”

“Đồ sao chổi”, ba chữ này khiến cho thần sắc của Chung Định đông cứng lại.

Tính từ như đã từng quen biết.

“Anh biết mà, ngày trước em… không được.” Đây là lần đầu tiên, Hứa Huệ Chanh ở trước mặt hắn nói ra đoạn quá khứ này, mắt cô trống rỗng, nói chuyện cũng trở nên thật tốn sức, “Khách hàng tức giận lên sẽ đánh em, chửi em… có vài người sức lớn, một chốc là đã có thể đánh em nằm bò…”

Chung Định bất thình lình ôm chặt lấy cô, khẽ giọng nói bên tai cô, “Đừng nghĩ những chuyện này nữa.” Hắn có giận dỗi, có ghen tị gì, lúc này đều đã tan biến như mây như khói.

Cô lắc lắc đầu, cắn chặt răng, “Họ nói em không biết tự lượng sức, cá chết mà cũng dám ra bán.”

“Suỵt.” Ngón trỏ của hắn điểm lên môi cô, “Không sao, không sao.”

Hứa Huệ Chanh cạy ngón tay hắn ra, căm giận gào nhỏ, “Em có tay có chân, tại sao phải đi bán chứ!”

Chung Định khẽ khàng vuốt tóc cô, dỗ dành cô, “Tiểu Sơn Trà, có anh ở đây, sau này chẳng ai dám ức hiếp em nữa.”

Cô gật đầu, tiến gần đến bờ vai của hắn, “… Bọn họ đi mắng vốn, Vũ ca liền dùng roi quất em…” Lúc trước cứ hễ nhắc đến Chu Cát Vũ là cô lại trỗi lên cơn khiếp hãi. Bây giờ ở trong vòm ngực của Chung Định, cuối cùng thì cô cũng có thể ổn định cảm xúc của mình, “Chung tiên sinh, ngày trước không ai đối xử tốt với em, anh hiểu không? Cho nên… người đó xuất hiện, anh ta… anh ta tốt với em… không có khinh thường em… anh hiểu không?

------oOo------

Chương 88

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chung Định hiểu.

Đây giống như sự xuất hiện của Hứa Huệ Chanh trong cuộc đời hắn vậy.

Hắn không so đo chuyện cô từng tiếp bao nhiêu khách, bởi vì đó là chuyện cô không hề tự nguyện. Thế nhưng cái người nghe nói giống như em trai hắn, thì hắn lại để bụng.

Thật ra lúc ban đầu mới quen biết cô, hắn căn bản là chẳng xem cô ra gì, cho

nên cô tất nhiên cũng chẳng có hảo cảm gì với hắn.

Chỉ là, sự thật thì sự thật, nhưng Chung Định vẫn không được tự nhiên.

Hứa Huệ Chanh nằm trong lòng hắn, lẩm nẩm, “Người đó… rất ấm áp.”

Hắn nghe thế, tâm tình càng lạnh.

“Thế nhưng anh ta cũng chỉ như thế.” Cô ngẩng đầu lên, bất ngờ hôn lên cằm hắn một cái, sau đó kiên định nói, “Em chỉ thích Chung tiên sinh. Chung tiên sinh của em không chỉ ấm áp, mà còn nóng hôi hổi nữa, ai cũng không so sánh được.” Sự ấm áp đó vỏn vẹn chỉ là một ánh nến mà cô nhìn thấy trong biển đêm bao phủ. Còn Chung Định, chính là vầng mặt trời của cô.

Chung Định cúi đầu xuống nhìn cô. Ban nãy bị hồi ức đau khổ chận lại, mà nay trong mắt lại lóe lên, chính là tình yêu thương sâu đậm.

Hắn đã hiểu ý tứ trong lời cô nói.

“Người nhà của em chính là người nhà của anh. Ba mẹ em rất tốt, họ sẽ yêu thương anh như yêu thương em và Thất Trúc vậy.” Cho nên cô không muốn hắn vì chút tình thân nhỏ bé đó mà khiến chính mình tủi thân nữa, “Anh hãy tin em.”

“Anh biết.” Trong hai ngày ngắn ngủi, hắn đã cảm nhận được sự hòa thuận và thiện ý của Cha Hứa Mẹ Hứa.

“Em thích một Chung tiên sinh xấu xa, nói em mập, nói em ngốc.”

Hắn trở người nằm nghiêng sang bên cạnh, “Bởi vì em vốn dĩ đã rất mập, rất ngốc rồi.”

Cô cũng nghiêng người theo, đối diện với hắn, “Chung tiên sinh, anh không hỏi em, Kiều tiên sinh đó là ai sao?”

Chung Định hờ hững nói, “Em nói đi.”

“Anh ta nói… anh ta là Kiều Diên.”

Gương mặt của Chung Định đờ đẫn. Hắn hoàn toàn không nhớ việc bản thân lấy thân phận của Kiều Diên gặp mặt cô.

Hứa Huệ Chanh hơi ngẩng đầu nhìn hắn, dứt khoát gom lấy dũng khí, kể hết mấy lần gặp mặt giữa cô và “Kiều Diên” ra.

Lúc cô nói, Chung Định ngồi thẳng dậy, vươn tay đến tủ đầu giường lấy hộp thuốc.

Hộp thuốc đã trống không.

Hắn bèn cầm bật lửa lên chơi đùa. Chơi một hồi, hắn bỏ xuống, nắm lấy mặt dây chuyền hoa sơn trà, nắm chặt trong lòng bản tay của mình.

Lý do ngày trước hắn đóng giả làm Kiều Diên, là do Trần Thư Cần đề xuất.

Sau khi Kiều Diên mất được nửa năm, một ngày kia khi tỉnh dậy, cô cả bỗng quên mất chuyện này. Bà tự lừa mình dối người, nói Kiều Diên đi du lịch rồi.

Mãi đợi không được Kiều Diên quay về, cô cả liền qua bên Chung lão thái gia hỏi.

Chung lão thái gia nào bận tâm đến cảm nhận của bà, ông trực tiếp nói, “Chết rồi.”

Cô cả tức giận đùng đùng trở về nhà.

Lúc Trần Thư Cần đến thăm nom, cũng bị hỏi chuyện này. Mới bắt đầu cô cũng trả lời theo sự thật, sau đó thấy tâm tình của cô cả không ổn định, mới thuận theo lý do của bà mà bịa chuyện.

Nhận thấy nỗi nhớ thương của cô cả đối với Kiều Diên dần thêm sâu, Trần Thư Cần không còn cách nào khác, bèn tìm đến Chung Định.

Ban đầu Chung Định cũng lười quan tâm. Hắn cho rằng, cô cả thế nào cũng

đã là người trưởng thành, nên có đủ khả năng chịu đựng rồi. Dù sao thì, trên thế gian này chẳng có chuyện gì là không thể trôi qua cả.

Thế nhưng Trần Thư Cần phát hiện, tình hình của cô cả càng ngày càng nghiêm trọng.

Lúc trước khi cô cả ly hôn, con trai đã được phán quyết giao cho phía chồng. Cách đây không bao lâu, con của bà gặp chuyện bất trắc, đã không còn nữa. Thế nên, bị hai cú shock từ chuyện của Kiều Diên và con trai, bà đã tự đánh lừa bản thân.

Trần Thư Cần nói cho Chung Định biết rõ chuyện xưa và tình trạng hiện nay của cô cả, sau đó, cô cầu xin Chung Định đi an ủi bà.

Chung Định nhớ đến tiếng gọi "Tiểu Định" kia, bèn đồng ý.

Ai ngờ, tình hình lúc khỏe lúc xấu của cô cả, kéo dài đến mấy năm trời.

Mùa đông năm ngoái, bởi vì Kiều Diên sinh vào tháng 11, thế là số lần cô cả hẹn gặp càng dồn dập.

Chung Định có lúc cảm thấy phiền, bèn từ chối điện thoại của Trần Thư Cần.

Cô ta vẫn không tha không bỏ, không gọi được vào chiếc điện thoại màu trắng, liền đổi sang gọi vào số của chiếc điện thoại màu đen.

Sau khi Hứa Huệ Chanh chuyển vào nhà hắn ở, hắn càng thêm chán ghét Trần Thư Cần, thế nên hắn châm biếm, "Cô chắc không phải cũng mắc bệnh như cô cả, thật sự xem tôi là Kiều Diên chứ."

Lúc đó sắc mặt của Trần Thư Cần lúc trắng lúc đỏ. Sau đó, một khoảng thời gian rất lâu sau cũng không tìm hắn nữa.

Trước tết, cô ta thật sự không thể lay chuyển được cô cả, nên mới gọi điện cho hắn.

Chung Định đề xuất điều kiện, đó chính là nói rõ cho cô cả biết Kiều Diên

chuẩn bị ra nước ngoài, hơn nữa phải ở nước ngoài rất lâu rất lâu.

Trần Thư Cần gật đầu đồng ý. Nhưng qua một thời gian, thì lại nuốt lời.

Lúc dó hắn đang cùng Hứa Huệ Chanh ân ân ái ái, căn bản là lười để ý tới Trần Thư Cần.

Chung Định đưa Hứa Huệ Chanh đến gặp cô cả, là muốn xuất hiện với hình thức của chính mình.

Thế nhưng người cô cả nhớ, trước nay chưa từng là hắn. Bà và Kiều Diên cùng nhau sinh sống sáu năm trời, tình cảm rất sâu nặng. Bản thân Chung Định tính cách đã không được lòng trưởng bối, cho nên bà chỉ bởi vì hắn là anh trai của Kiều Diên, nên thái độ mới hiền hòa như thế.

Trên phương diện tình thân, Chung Định mãi mãi chỉ ở xếp ở phía sau.

Về phần Hứa Huệ Chanh nói đã từng gặp gỡ Kiều Diên vài lần, Chung Định chẳng hề có lấy một chút ấn tượng.

Thế nhưng, hắn quả thật có tình trạng trí nhớ bị bất chợt đứt đoạn. Hơn nữa, chúng đều xảy ra sau khi hắn gặp cô cả.

------oOo------

Chương 89

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chung Định hồi tưởng kỹ lưỡng, tình hình này bắt đầu từ lúc nào.

Có vẻ như là một hai năm gần đây.

Trước kia hắn không nghĩ theo hướng khác, chỉ coi như uống say nên hồ đồ, dù sao thì ngủ xong một giấc là hết chuyện.

Chung Định thật sự không biết, trong tình trạng bản thân không rõ tình hình,

còn từng cứu cô nàng ngốc đó.

Hứa Huệ Chanh nói xong cũng ngồi dậy, cô nhìn hắn vẫn luôn đấu lưng lại với mình, đang tính mở miệng, thì hắn đã lên tiếng hỏi trước, “Tiểu Sơn Trà, em nghĩ kiểu như anh thế này là thuộc loại tình trạng gì?”

“Nếu như… không phải là ma nhập… thì chắc là người hai nhân cách.” Dừng một chút, cô bổ sung, “Là em đoán.”

“Anh là người vô thần.” Giọng điệu của Chung Định vẫn tương đối ung dung.

“… Cái đó… Vậy chính là người hai nhân cách…” Hứa Huệ Chanh lo lắng hắn không chịu đựng nổi chân tướng sự thật, nên lại nói, “Chung tiên sinh, anh đừng sợ, em sẽ mãi luôn bên anh mà.”

“Đóa hoa ngốc.” Cuối cùng hắn cũng quay đầu lại, biểu tình bình tĩnh như thường ngày vậy, “Em không sợ ngày nào đó bản thân anh không còn biết gì cả, làm hại em à?”

Trong phim ảnh, đa phần người bị chứng nhân cách phân liệt đều là những kẻ cuồng sát, cô thì hay rồi, còn yêu đến mức khăng khăng một lòng.

“Em chưa từng nghĩ đến…” Ngoại trừ khi mới bắt đầu biết, cô từng sợ hãi, sau đó thì cũng đã bình tĩnh lại, “Sau khi anh và em yêu nhau, Kiều Diên đó không còn tái xuất hiện nữa.”

Hắn tùy việc mà xét, nói, “Xuất hiện tình trạng này, chứng tỏ rằng anh có tiềm ẩn nhân tố bất ổn định.”

Hứa Huệ Chanh lắc lắc đầu, “Em vẫn sẽ luôn bên anh.”

Nét mặt của Chung Định thả lỏng, hắn lại ôm lấy cô, “Cho nên em khờ, em ngốc.”

“Chung tiên sinh, anh không bị giật mình hả?” Phản ứng của hắn bình tỉnh quá, cô cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi.

“Có chứ.” Hắn lười biếng, “Khi anh biết mình bị bệnh nặng, còn có một đóa hoa ngốc không rời không bỏ, thật sự đã bị sợ đến giật bắn cả mình.”

Nghe thế, cô ngẩng đầu khỏi vòm ngực hắn, trừng mắt nhìn hắn, “Không phải là bệnh nặng!”

“Em nghĩ thử, tỷ lệ mắc phải chứng bệnh này thấp như vậy, tất nhiên là cơ hội để trị khỏi cũng không lớn.” Chung Định nói thì nói như thế, nhưng nghe giọng điệu của hắn, thật sự chẳng giống người có liên quan chút nào.

“Mấy tháng nay anh vẫn rất tốt.” Hứa Huệ Chanh nhấn mạnh, sau đó cũng phân tích rằng, “Em nghĩ anh chính là vì cứ diễn, diễn miết rồi quá nhập tâm, nên mới thế.”

Chung Định khẽ cười một tiếng, hoàn toàn không có tự giác của một người mắc phải bệnh nặng nên có.

“Chung tiên sinh!” Cô lại trừng mắt nhìn hắn.

Hắn cười cười nâng mặt cô lên, hôn một cái. “Không còn sớm nữa, ngủ thôi.” Đương nói, bàn tay của hắn đã luồn vào trong quần áo của cô.

Sau khi làm xong vận động trước khi đi ngủ thường lệ, Hứa Huệ Chanh mệt đến chẳng bao lâu sau đã ngủ say.

Chung Định xuống giường tìm thuốc lá, sau đó bước vào thư phòng, ngồi xuống, im lặng hút thuốc.

Hắn không phải bác sĩ, không biết rõ bệnh lý của người bị phân liệt nhân cách. Nhưng mà cái gọi là tâm bệnh cần trị bằng tâm dược, hắn nghĩ, hắn cũng ít nhiều hiểu được nguyên do.

Có lẽ là bởi vì một cuốn nhật ký của Kiều Diên.

Lần đầu khi Chung Định lật ra, chẳng hề cảm thấy quan trọng, liếc vài cái liền đóng lại.

Ngày nào đó, Trần Thư Cần nói ra chuyện chia tay của cô với Kiều Diên, lúc nói chuyện có đem quyển nhật ký này ra. Cô ta nói, Kiều Diên ghi chép rất nhiều chuyện muốn nói nhưng không thể nói vào trong này. Thế nhưng ngay cả cô ta cũng không rõ, rốt cuộc thì Kiều Diên đã viết những gì.

Chung Định lại không hề hiếu kỳ, hắn chỉ đơn thuần là một khán giả. Hơn nữa, những oán thán của cô ta, hắn chẳng muốn nghe một chút nào.

Sau đó trong lúc vô ý, Trần Thư Cần lại nhắc đến chuyện này, cô nói với Chung Định rằng, “Quyển nhật ký đó còn có rất nhiều chuyện là nói với anh.”

Thế nên, hắn lần nữa tìm lại cuốn nhật ký kia.

Trước kia Chung Định xem trọng nhất, chính là Kiều Diên. Tuy rằng ánh hào quang của Kiều Diên đã che lấp hoàn toàn Chung Định, nhưng hắn vẫn đặt người em trai này lên vị trí đầu tiên.

Kiều Diên dường như trước nay luôn rất dịu dàng, không hề có chút cảm xúc tiêu cực nào.

Cho nên khi Chung Định đọc quyển nhật ký này, tâm trạng từng chút từng chút trở nên nặng trĩu.

Với nội dung bên trong mà phán đoán, cái chết của Kiều Diên gần như là đã định sẵn. Mọi người đều cho rằng, Kiều Diên chết là bởi vì chuyện tình cảm loạn luân của mình và Trần Thư Cần.

Thật ra không phải thế.

Kiều Diên đã muốn giết chết Kiều Diên từ sớm.

Kiều Diên của giai đoạn sau này rất áp lực. Một mặt, anh ta phải duy trì hình tượng hoàn hảo trước mặt người khác, mặt khác, đủ mọi loại áp lực của anh ta lại không có nơi nào để trút bỏ. Thật ra, anh ta vô cùng hâm mộ tính cách tùy tiện làm liều của Chung Định, bởi vì như thế có thể mặc kệ hết tất thảy.

Thế nhưng anh ta lại bị đè nặng dưới vô số gông cùm: đó là sự kỳ vọng và khen ngợi của các trưởng bối, là con đường họ đã định sẵn cho anh, và nhiều điều tương tự như thế.

Tính cách thật sự của anh ta, khác xa với vẻ rạng rỡ nắng ấm bên ngoài rất nhiều, đó đều là anh ta giả vờ. Chỉ những lúc ở một mình, anh ta mới thả lỏng, sau đó sẽ vẽ những bức tranh, mà bức sau còn kỳ dị kinh hãi hơn bức trước.

Anh ta còn từng có một giả thiết, nếu như Chung Định biến mất, vậy thì Kiều Diên hoàn hảo này sẽ có thể đồng thời biến mất luôn.

Hoặc là nói, mặc kệ Chung Định và Kiều Diên, ai sẽ là người chết trước, thì cuối cùng còn lưu lại trên thế gian này cũng sẽ chỉ là Chung Định.

Chung Định nghĩ, nếu như Kiều Diên chịu bộc bạch cõi lòng mình với hắn, chắc có lẽ hắn sẽ để cho Kiều Diên được như nguyện. Ngược lại Chung Định ở Chung gia dù có hay không cũng không sao, tìm một lý do để biến mất không phải là khó.

Kiều Diên thích ở đó, thì cứ nhường cho cậu.

Chung Định cảm thấy chán nản chính là, người em trai mà mình xem trọng nhất, thì ra cũng không được thuần lương như vẻ bên ngoài. Tất cả mọi thứ, chẳng qua chỉ là để lấy lòng trưởng bối mà thôi.

Thật ra về điểm này, Chung Định đã sớm có sự nghi ngờ, nhưng lại không muốn tin.

Chung Định thấy may mắn là, thông qua những con chữ trong quyển nhật ký, có thể cảm giác được, Kiều Diên đối xử tốt với hắn là chân thành.

Chỉ là có vài lời nói dối, đã thêu dệt rất lâu rất lâu rồi, vậy chỉ còn có thể tiếp tục làm cho trọn vẹn mà thôi.

Chung Định đọc xong nhật ký, bỏ lại vào chốn cũ.

http://tieulun.hopto.org

Kiều Diên đã không còn nữa. Hơn nữa cho tới khi chết, cậu vẫn là hình tượng người em trai tốt trong lòng Chung Định.

Sự u ám trong sâu thẳm nội tâm của Kiều Diên, Chung Định không muốn tìm hiểu sâu thêm nữa.

Theo lời kể của Hứa Huệ Chanh, Chung Định rõ ràng là đang làm những việc mà Kiều Diên đã làm, đi con đường mà Kiều Diên đã đi, trải qua cảm giác thất tình như Kiều Diên đã từng, xuất hiện dưới lốt một Kiều Diên với tấm lòng ấm áp chân chính.

Thế nhưng bây giờ Chung Định đã có một đóa hoa trà nhỏ bé rồi, cô còn hứa sẽ mãi luôn bên hắn, cho nên hắn cảm thấy, căn bệnh này cũng chẳng có gì là to tát cả.

Hơn nữa, từ sau khi hai người họ bên nhau, thì không phải hắn đã chẳng còn chuyện gì nữa rồi sao.

Sáng ngày thứ hai, Chung Định đưa cái bà chủ nhỏ làm công việc của một nhân viên tư liệu đến là vui vẻ đến công ty, sau đó hắn đi nghĩa trang một chuyến.

Ánh mặt trời mùa hạ, chói lọi đến gay gắt.

Ngày trước, khi nhìn tấm hình giống mình y chang ở trước mộ, Chung Định sẽ có cảm giác như bản thân đã theo cùng xuống dưới đất kia rồi.

Mà nay, tay hắn đang nghịch mặt dây chuyền, cuối cùng thì cũng chính thức đến nói lời từ biệt với Kiều Diên.

“A Diên.” Kính râm che khuất đi ý cười trong đôi con ngươi của Chung Định, “Tiểu mỹ nhân nhà anh ấy, rất dễ nói chuyện. Nhưng có vài việc cô ấy cực kỳ cố chấp. Anh trông thấy cô ấy như thế còn thấy rất vui nữa.”

“Ngày thường đều là cô ấy nghe lời của anh, anh cũng phải nghe theo cô ấy

một lần chứ, đúng không?”

“Bên cô cả, Kiều Diên sẽ không đến nữa.”

“Tạm biệt.”

Chung Định nói xong quay đầu đi mất.

Người em trai trong lòng hắn, vẫn là Kiều Diên hiền hậu dịu dàng đó.

Thế nhưng, Chung Định sẽ không vì tham lam đôi chút tình thân ngoài mặt mà bức ép bản thân trở thành nắng ấm nữa. Hắn vốn đã là một bức tượng băng đá rồi, chỉ có thể đợi người phụ nữ của hắn đến làm ấm cho.

Chung Định lái xe về công ty. Trên đường đi, bởi vì một vụ tai nạn giao thông mà bị tắc đường kinh khủng, hắn vòng sang đường khác, kết quả vẫn bị kẹt xe.

Thời gian đợi chờ cực kỳ bực bội.

Hắn đập tay lên vô lăng, ánh mắt lướt qua quảng trường ở bên cạnh. Sân khấu ở bên đó, đang treo một bức ảnh quảng cáo váy cưới, là một tiệm ảnh viện nào đó đang tổ chức hoạt động rút thưởng.

Chung Định chợt nhớ đến gương mặt nhỏ nhắn của Hứa Huệ Chanh. Tuy rằng thân người cô hơi mập, nhưng gương mặt lại nhỏ nhắn, không bị béo lên, cực kỳ ăn ảnh.

Liền sau đó hắn quẹt mở di động, mở thư mục ảnh ra. Trong đó chỉ có một tấm ảnh chụp một mình cô cười long lánh mắt.

Hắn lại nhìn bức ảnh váy cưới phóng lớn kia, sau đó ấn tắt màn hình điện thoại.

Tiểu Sơn Trà nhà hắn, nếu mặc vào bộ váy cưới trắng tinh khôi, nhất định sẽ vô cùng xinh đẹp. Nghĩ như thế, thời gian kẹt xe cũng không còn khó chịu nữa.

http://tieulun.hopto.org

Chung Định đến công ty, dừng xe, lên lầu, ánh mắt chăm chú của mọi người dõi theo.

Hắn mặc kệ tất.

Trợ lý của Chung Định, Chương Khánh Vinh, là nam giới. Hàng ngày cậu ta bị đám nhân viên nữ quấn lấy hỏi chuyện riêng của ông chủ, cậu ta đều trả lời, “Không rõ.”

Ông chủ này chẳng có dáng vẻ của ông chủ gì cả, đi làm chưa từng đúng giờ, tan ca thì chạy sớm hơn bất cứ ai, lúc họp cũng rất thờ ơ. Chỉ là vào thời điểm mấu chốt ra phương án, đầu óc của ông chủ lại xoay chuyển nhanh hơn tất cả mọi người.

Được cái là, thành tích của công ty vẫn tạm.

Chương Khánh Vinh chỉ có thể tự an ủi mình, ông chủ trông thì có vẻ lười, nhưng lại không phải hạng người hời hợt.

Hôm nay, ông chủ ra một chỉ thị, kêu Chương Khánh Vinh đi liên lạc với một văn phòng chụp ảnh cưới. Ngày tháng ông chủ cũng đã tự mình chọn xong rồi, nói xong liền bỏ lại một câu, “Nói với họ, ngày của Chung Định, nếu như trì hoãn thì kêu bọn họ tự mà liệu lấy.”

Chương Khánh Vinh buồn bực, nghe giọng điệu này, trừ phi ông chủ là một đại nhân vật vô cùng ghê gớm?

Nhưng mà cậu ta không dám hỏi.

Chương Khánh Vinh lập tức hành động.

Phòng làm việc kia là một nơi xuất sắc trong giới, thu phí đắt đỏ, phục vụ chu đáo mọi mặt. Quản lý phụ trách vừa nghe đến tên của ông chủ, thái độ liền trở nên cung kính. “Ngày của Chung tiên sinh, chúng tôi sẽ toàn lực phối hợp.”

http://tieulun.hopto.org

Chương Khánh Vinh thuật lại lời trả lời của đối phương cho Chung Định biết.

Chung Định "Ừm" một tiếng, tỏ vẻ biết rồi. Sau đó hắn nghĩ ra gì đó, miệng nhếch lên cười, "Có thể nói với mấy cô bạn thân của cậu biết việc này đấy."

Chương Khánh Vinh nghe mà sợ đến mồ hôi lạnh cũng không dám lau. Thì ra giao tình giữa mình và các nữ nhân viên, ông chủ đều rõ như lòng bàn tay.

Chương Khánh Vinh thầm đoán, chiêu này hắn là muốn chặn đứng tận gốc tâm tư của đám phụ nữ kia đây.

Nghĩ đến đây, cậu ta than thầm trong bụng, bây giờ xã hội là như thế, no có kiểu chết của no, khát có kiểu chết của khát. Công ty này có không biết bao nhiêu nam nhân viên hâm mộ vẻ anh tuấn lắm tiền của ông chủ, nhưng hết lần này đến lần khác, bản thân ông chủ lại chẳng có hứng thú gì với phụ nữ.

Đợi chút.

Chương Khánh Vinh đột nhiên giật mình một cái.

Ông chủ chắc không phải là khuynh hướng giới tính bị chướng ngại gì đó chứ.

Càng nghĩ càng đáng sợ, sau khi Chương Khánh Vinh ra khỏi phòng làm việc của Chung Định, da gà da vịt vẫn còn nổi cả mảng lớn.

Giờ cơm trưa, lúc cùng vài đồng nghiệp nữ bên phòng hành chính ăn cơm, cậu ta liền tung cái tin tức ông chủ muốn chụp hình cưới ra.

Thế là trái tim thiếu nữ vỡ cả một đống.

Người đầu đàn, chính là Tiểu La ở bộ phận quản lý.

Tính cách của Hứa Huệ Chanh hiền hòa, quan hệ với đồng nghiệp cũng coi như là tốt đẹp, cho nên Tiểu La tìm đến cô, dốc hết nỗi khổ tương tư của mình.

Hứa Huệ Chanh có chút nghi hoặc, mỗi lần gặp Trần Hành Quy, hình như anh ta đều không có bạn gái. Nhưng mà, cuộc sống của đám con cháu nhà giàu có, cô không biết rõ. Có lẽ là kết hôn gấp cũng không chừng. Cô an ủi Tiểu La, "Phẩm đức quan trọng hơn tướng mạo, sau này em có thể gặp được người đẹp trai nhất trong lòng mình mà."

"Em chưa gặp được mấy người có thể gọi là đẹp trai cả." Tiểu La càng nói càng tan nát cõi lòng, "Khó khăn lắm mới có một nam thần phiên bản hiện thực, bây giờ thì hết mất rồi."

Hứa Huệ Chanh không thể hiểu được tâm tư thiếu nữ ôm ấp tình cảm thế này, cô vẫn còn muốn khuyên thêm mấy câu, trùng hợp là quản lý bộ phận có việc tìm cô, nên cô phải đi làm việc trước.

Lúc chiều, Chung Định gửi tin nhắn đến, nói là hắn rất buồn chán.

Cô tranh thủ trả lời hắn mấy câu. Sau đó cô nhớ đến mức độ được hoan nghênh của Trần Hành Quy trong công ty, liền nói việc này cho Chung Định biết.

Kết quả, Chương Khánh Vinh liền nhìn thấy ông chủ của mình nhìn vào màn hình di động, đôi mắt cong lên.

Nhân viên báo cáo công việc ở bên cạnh không biết mình đã nói sai ở đâu mà khiến cho ông chủ tức cười, thế là chỉ đứng đó nơm nớp lo sợ.

Chương Khánh Vinh cảm thấy bản thân là thân phận trợ lý, nên nhắc nhở ông chủ đang không tập trung trong cuộc họp kia một chút. Cậu ta đang tính lên tiếng, Chung Định đã ngẩng đầu lên, trong con ngươi hiện lên ý cười trong vắt, "Chương Khánh Vinh, làm việc gọn ghẽ lắm."

Chương Khánh Vinh lại giật mình một cái.

Ông chủ phóng điện với mình như vậy, là ý gì đây…

------oOo------

Chương 90

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dựa theo lý luận "Trai tốt đều đã có chồng", Chương Khánh Vinh đoán rằng, xác suất ông chủ là người đồng tính đã đạt đến 80%.

Vào lúc này, cậu ta vô cùng cảm ơn đấng sinh thành của mình, chỉ là sinh ra cậu ta có ngũ quan cân đối, chứ không quá mức xinh đẹp. Nếu không mà bị ông chủ ngắm trúng, sau đó là cưỡng đoạt bá đạo cộng thêm giam cầm này nọ, thì phải làm thế nào chứ.

Chung Định không hề để ý đến vẻ mặt thay đổi của Chương Khánh Vinh. Hắn đang nghịch điện thoại, mở nhật ký nhắn tin của mình và Hứa Huệ Chanh ra xem, tâm tư hoàn toàn không để trong cuộc họp.

Đám nhân viên tham gia họp bên dưới dường như đã quen với tình huống này. Nhưng mà, lúc trước những khi ông chủ thả hồn theo gió, không hề cười đến mức như… mặt nước hồ mùa xuân gợn sóng như hôm nay.

Các đồng bào nam giới cảm thấy vô cùng may mắn với tính khí lạnh nhạt đó của ông chủ, nếu không, ngày nào cũng cười như thế này, vậy thì nam giới trong công ty còn cần phải sống nữa sao.

Nhân viên nam, vào lúc này, có cảm giác như chuyện tốt vào nhà vậy.

Nhân viên nữ lại phong ngày này thành "Ngày tim vỡ."

Sau đó, trong tiếng tim vỡ từng hồi từng hồi, Hứa Huệ Chanh nhận được khoản tiền lương đầu tiên của mình.

Không nhiều, chỉ khoảng 2.000 đồng.

Nhưng cô cũng rất vui rồi.

http://tieulun.hopto.org

Đây là khoản thu nhập đã đến trễ sáu năm rưỡi của cô.

Hứa Huệ Chanh chia món tiền ra làm bốn phần, dự tính là sẽ đưa cho ba mẹ, em trai, còn có Chung tiên sinh yêu thương trong lòng cô nữa.

Sau đó, cô tiêu sạch hết rồi.

Đồng nghiệp Giáp trong cùng bộ phận, trong tháng này được bầu làm nhân viên ưu tú, thế là một đống người hò hét muốn anh ta khao một chầu. Giáp vui vẻ đồng ý. Mọi người tạm thời hẹn gặp vào tối thứ tư.

Tiểu La đến hỏi Hứa Huệ Chanh có đi hay không.

Lúc đầu Hứa Huệ Chanh có chút do dự, cuối cùng thì đã đồng ý.

Trước nay cô chưa từng tham gia tụ tập với đồng nghiệp. Ngày trước ở hội sở, những "chị em" khác đều kiêng dè bạo lực của Chu Cát Vũ, cho nên ngay cả đón năm mới, Hứa Huệ Chanh cũng chỉ cô độc một người. Cô muốn hòa nhập với đồng nghiệp trong bộ phận.

Sau khi tan làm, cô đi ra ngoài đầu đường.

Ra khỏi bãi đậu xe của tòa nhà Thu, nếu muốn đi đến tòa nhà Hạ, thì phải vòng một quãng đường khá dài, thế nên sau khi tan ca, cô và Chung Định đều đợi nhau ở đầu đường. Hơn nữa nơi đó có một tiệm bánh, nếu như hắn đến sớm, còn có thể mua một cái bánh kem.

Đương nhiên, chỉ hắn là có cái thói quen cúp làm, hắn luôn là người đến sớm.

Đến đầu đường, quả đúng như dự đoán, Hứa Huệ Chanh nhìn thấy hắn ngồi trong tiệm bánh, thưởng thức từng miếng từng miếng một.

Cách tấm kính thủy tinh, Chung Định nhìn thấy cô đi đến gần, hắn cười.

Nhân viên trong tiệm bánh đều quen thuộc với đôi tình nhân này.

Người nam thích ăn đồ ngọt, người nữ thường không ăn gì. Sau khi người

nam ăn xong liền dắt tay người nữ đi khỏi.

Nhân viên Giáp từng tám với nhân viên Ất rằng, “Bạn trai đẹp trai như vậy, nhất định là chẳng có cảm giác an toàn chút nào.”

“Đương nhiên rồi.” Ất tán đồng, “Đàn ông có tiền liền trở nên hư hỏng, huống chi vừa đẹp trai mà lại vừa có tiền.”

Nói thì nói như thế, nhưng cả Giáp và Ất đều cảm thấy, mỗi khi nhìn thấy đôi tình nhân này, đều đặc biệt ấm cúng.

Hứa Huệ Chanh nói với Chung Định về việc liên hoan của bộ phận, đôi mày hắn nhướng lên, “Cần dắt bạn theo không?”

Cô lắc đầu, “Là đồng nghiệp khao, sao có thể không biết xấu hổ mà ăn thêm một phần nữa chứ.”

Hắn hừ một tiếng.

Hứa Huệ Chanh nhớ đến chuyện tiền lương, mặt cười tươi như hoa, “Chung tiên sinh, em nói cho anh biết…”

Chung Định lạnh nhạt trả lời, “Anh không muốn nghe.”

“Em nói anh nghe này…” Cô tiếp tục nói, “Hôm nay phát lương, em mời anh ăn cơm.” Sau cùng, cô lại cười thành tiếng.

Hắn nghiêng đầu liếc cô một cái, “Em được lãnh bao nhiêu?”

“Hai ngàn.” Hứa Huệ Chanh nói đúng như thật, còn giơ tay hình chữ V.

“Ít vậy à?” Chung Định không vui, “Đi khiếu nại với ông chủ em đi.”

“Em cảm thấy cũng được… Em chỉ tốt nghiệp cấp 3 mà.” Cô thật sự sợ hắn đi tìm Trần Hành Quy để tranh luận vấn đề tiền lương, cô giải thích, “Hơn

nữa vào làm chính thức sẽ tăng lương mà.”

“Em lúc nào được vào chính thức?”

“Thử việc ba tháng.” Hứa Huệ Chanh nghi ngờ liệu hắn có đọc qua điều lệ công ty hay chưa, rõ ràng là đều ghi chú rõ mà.

Hắn dứt khoát. “Lâu quá, ngày mai vào chính thức.”

“Đừng… em… không muốn đi cửa sau nữa” Một là quá phiền phức cho Trần Hành Quy, hai là, cô sợ đồng nghiệp biết được sẽ coi thường cô.

“Khờ.” Chung Định kết luận. Hắn đã biết từ sớm là chẳng thể hy vọng gì từ cô, nên đã để cho cô tự cố gắng phấn đấu. Dù sao trong nhà cũng không thiếu khoản tiền lương nhỏ đó của cô, thôi thì tùy cô đi.

Sau khi chia đều tiền lương ra, cô chỉ còn lại 500 đồng, cho nên không thể nào mời hắn đi ăn nhà hàng cao sang được, cô bèn chọn quán dược thiện lần trước đã đi.

Lần này lúc lật menu, cô lật thật nhanh qua cái trang tráng dương kia.

Cô chỉ mong sao Chung Định đừng có “dương” như thế.

Bây giờ cô không thể ngủ đến lúc tự tỉnh giấc như ngày trước nữa rồi, đã mấy ngày khi đang làm việc mà cô buồn ngủ cực kỳ, đều là do ban đêm bị hắn quậy. Có lúc cô phản kháng bảo không làm nữa, hắn đều coi như không nghe thấy.

Khi hai người họ còn chưa xác định quan hệ, nào có thấy hắn sung sức đến vậy đâu.

Hứa Huệ Chanh tiếp tục lật, sau đó đột nhiên nhìn thấy trong quý này có canh an thai tẩm bổ.

Cô lại nhớ đến bản thân mình có thể không có khả năng sinh nở. Tuần trước cô tính đi bệnh viện kiểm tra, nhưng không có thời giam. Cô tạm thời không

muốn cho Chung Định biết, cho nên chỉ có thể chọn thời gian lúc đi làm, nhưng mà công việc thì không thu xếp được, cô ngại xin nghỉ phép, nên đành trì hoãn.

Chung Định thấy cô nhìn menu đến ngơ ngẩn, bèn tùy tiện liếc mắt nhìn qua trang thực đơn trong tay cô.

Dựa vào tính cách của cô mà nói, nhất định là muốn có một đứa con. Nhưng tạm thời hắn không có dự định này. Bọn họ còn trẻ, hắn muốn cùng cô đi khắp nơi du ngoạn trước, có con rồi, khá là phiền phức.

Mùi vị thức ăn của dược thiện quán cũng không có gì khác biệt so với nửa năm trước. Chung Định cảm thấy còn xa mới bằng được tay nghề của đóa hoa ngốc nữa kìa.

Hứa Huệ Chanh không kén ăn, khẩu vị rất tốt, ăn hết cơm còn uống thêm hai chén canh.

Lúc ăn, cô nhớ đến cha mẹ ở thành phố G xa xôi, nên bèn bàn bạc với Chung Định, nói muốn đón hai cụ qua. Dù sao thì cô và Hứa Thất Trúc cũng đều ở thành phố D, hơn nữa Hứa gia cũng không còn thân thích ở thành phố G nữa.

“Tùy em.” Chung Định không có vấn đề gì với những chuyện này. Hắn vẫn còn vài căn bất động sản, để không thì cũng là để không. Chỉ cần cô vui, hắn đều không ý kiến.

Cô nghe thế, lập tức để lộ ra chiếc răng khểnh nhỏ xinh, “Chung tiên sinh, cám ơn anh.”

“Ừm hừm.” Hắn vẫn cái dáng vẻ xa cách khó gần.

Hứa Huệ Chanh đang nghĩ, nếu như đón cha mẹ mình đến, vậy thì cô sẽ có thể thường xuyên cùng Chung Định qua bên đó. Cô tin tưởng, Cha Hứa Mẹ Hứa có thể bù đắp được đôi chút sự thiếu khuyết tình thân của hắn. Cô muốn cho hắn sự cổ vũ và giúp đỡ to lớn nhất, để hắn cởi được khúc mắc trong lòng.

Cô vốn cũng lo lắng, nếu Chung Định biết bản thân hắn có loại bệnh đó, vậy có phải là nên đi tìm một bác sĩ tâm lý, điều trị rốt ráo không. Thế nhưng khi nghĩ đến tự tôn của hắn, cô lại cảm thấy vẫn là nên quan sát thêm nữa, xem hắn có còn biến đổi gì nữa không.

Cách một khoảng thời gian Điền Tú Vân lại đến đổi thuốc, nhưng cô ta không chuyên về khoa tâm lý, hơn nữa bình thường sau khi đổi xong thuốc liền vội vàng rời khỏi, cho nên Hứa Huệ Chanh cũng không hỏi thêm nữa.

Sau khi Chung Định biết chứng phân liệt của mình, cũng không có gì thay đổi, vẫn cứ lười biếng như trước.

Như thế cũng tốt.

Trên đường về nhà, Hứa Huệ Chanh với dáng vẻ rất nghiêm túc nói với Chung Định về vấn đề điều độ trong chuyện phòng the, “Chung tiên sinh, sau này từ thứ hai đến thứ sáu, chúng ta chia giường ngủ đi.”

Chung Định quay đầu nhìn sang cô, ánh mắt phút chốc đã lạnh lẽo, giọng điệu ngầm giấu sát khí, “Hửm?”

Cô nhìn thẳng về phía cửa sổ xe, “Em ngủ trễ quá rồi, ban ngay khi đi làm đều ngủ gà ngủ gật.”

“Muốn ngủ thì ngủ.” Hắn nói rất tùy ý, “Dù sao thì tiền lương em có rồi, cứ việc ngủ cho rồi. Anh sẽ chuyển một chiếc giường vào công ty.”

Hứa Huệ Chanh hóa đá trong giây lát, rồi cô giải thích, “Em muốn ngủ sớm.”

“Cũng được, chúng ta làm sớm một chút.” Dù sao thời gian xem tivi có hay không cũng không sao, rút ngắn rất dễ dàng.

Cô nghiêng người sang chọt chọt tay hắn, chọt chọt chọt, “Chung tiên sinh, việc gì cũng nên điều độ. Ban đêm đừng để mệt quá.”

“Anh chẳng mệt chút nào.” Hắn để ý đến tình hình giao thông, tay trái bắt lấy tay cô.

“Em mệt.”

“Vậy em ngủ đi, để anh làm là được.”

Hứa Huệ Chanh phát hiện ra, người đàn ông này căn bản là không thể nào thương lượng được. Nhưng mà hôm nay cô đã hạ quyết tâm, phải phản kháng đến cùng.

Chỉ là, cô đã đoán sai một chuyện.

Có thể trở thành bạn với kiểu cuồng bạo lực như Kiều Lăng, phần lớn đều là biến thái.

Nửa năm cô và Chung Định ở chung với nhau, hắn không bộc lộ ra là có sở thích đặc biệt nào cả. Cho nên, cô tưởng rằng hắn rất thuần lương.

Buổi tối khi Chung Định tắm rửa xong đi ra, Hứa Huệ Chanh liền ôm gối ngồi nghiêm chỉnh, “Chung tiên sinh, em ngủ rồi, anh không được quậy em.”

Hắn liếc xéo cô một cái, “Ừm”. Sau đó hắn lên giường, nửa dựa người vọc điện thoại.

Hứa Huệ Chanh bán tín bán nghi, cuối cùng nằm xuống, xoay lưng lại với hắn.

Chẳng bao lâu sau, Chung Định vứt điện thoại qua một bên, cúi người xuống, hà hơi vào tai cô.

Cô giật nảy mình, oán giận nói, “Em muốn đi ngủ.”

“Tiểu Sơn Trà.” Giọng hắn trầm khàn, “Em ngủ của em, anh đến chơi trò cường đạo chiếm đoạt gái nhà lành.”

Hứa Huệ Chanh càng thêm kinh ngạc, cô quay đầu lại nhìn hắn.

Nụ cười âm tà của hắn, trông giống như một tên cường đạo đích thực vậy.

http://tieulun.hopto.org

Ngay cả kêu cô cũng không kêu được lên tiếng, thì đã bị hắn chận lại.

Đêm nay, cô chịu khổ rồi.

Cái tên cường đạo đó căn bản là chẳng cần diễn, hắn chính là một tên cường đạo. Thế nhưng hắn còn muốn cô phản kháng.

Hắn dày vò cô đến tận bốn giờ rưỡi sáng, mới cười thỏa mãn, ngồi dậy hút thuốc.

Khói thuốc lượn lờ, dáng điệu hắn nhếch miệng lên cười trông càng quyến rũ hơn ngày thường, cả người đều tản ra sức hấp dẫn đến mất hồn.

Hứa Huệ Chanh nghiêng đầu nhìn hắn, oán giận gì cũng bay hết.

Quyển nhật ký kia từng nhắc đến, biểu hiện của Kiều Diên càng tốt, thì thành kiến mà Chung Định gặp phải càng sâu. Thế nhưng Chung Định lại không hề đố kị Kiều Diên, ngược lại, mọi nơi đều che chở cho người em trai này.

Hứa Huệ Chanh nghĩ, đây là một người đàn ông đơn giản biết bao, chỉ cần ai đối xử tốt với hắn, thì hắn sẽ đối tốt lại.

“Chung tiên sinh…” Cô khẽ khàng nhích đến gần bên Chung Định.

“Hửm?” Giọng của hắn vẫn mang theo chút lười biếng sau khi hành sự.

Cô lẩm bẩm, “Sao mà em lại thích anh đến thế này nhỉ…”

Chung Định cúi đầu, tay trái xoa lên gương mặt của cô, khẽ giọng nói, “Bởi vì em khờ.” Nếu không khờ, thì ai lại đi thích một tên khốn việc xấu đầy mình như hắn chứ.

Hứa Huệ Chanh nắm lấy tay trái của hắn, “Bởi vì em không khờ.” Yêu đương với hắn, là chuyện mà cô hãnh diện nhất trong kiếp này.

Hắn cười, nhả ra một ngụm khói.

Mười ngón tay cùng cô đan chặt vào nhau.

Ngày hôm sau, Chung Định đi làm như thường, còn Hứa Huệ Chanh thì phải xin nghỉ phép.

Buổi sáng cô thật sự là dậy không nổi.

Cô ngủ đến gần trưa, sau đó đột nhiên nhớ ra hôm nay vừa hay có thể đi bệnh viện xem xem.

Cô ăn xong cơm, ra khỏi nhà, đón xe đến bệnh viện gần nhất.

Bệnh viện rất chen chúc, cô bốc số xong, đợi hết một tiếng rưỡi mới đến lượt mình. Sau đó còn có một đống phiếu kiểm tra, có tới mấy mục hôm nay đều đã đầy cả người, phải đợi hẹn lúc khác để kiểm tra.

Cô làm kiểm tra phụ khoa và chụp hình ống dẫn trứng trước, đều không vấn đề gì.

Chỉ là bên dưới có chút sưng đỏ.

Nữ bác sĩ làm kiểm tra có hơi hung dữ, “Phải tiết chế chút chứ.”

Hứa Huệ Chanh ngượng đến đỏ bừng cả mặt.

Sau khi ra ngoài, cô lại lần nữa tỉ mỉ xem lại các mục chuẩn đoán, hơi chút yên tâm. Nếu như cơ thể của mình khỏe mạnh, vậy thì không còn gì tốt hơn rồi.

Còn sớm mới đến giờ cơm tối, Hứa Huệ Chanh muốn mua vài món quà cho cha mẹ, bèn đi dạo cửa hàng.

Cô đi ngang qua tiệm bánh ngọt lần trước cùng ăn với Thẩm Thung Nhạn, muốn mua một cái bánh đem về cho Chung Định.

http://tieulun.hopto.org

Ai ngờ, trùng hợp như vậy, Thẩm Thung Nhạn vừa vặn cũng có ở đó. Bên cạnh cô nàng còn có một người đàn ông trên mặt có hai vết sẹo đứng đó.

Thẩm Thung Nhạn nhìn thấy Hứa Huệ Chanh, mắt lóe sáng, lên tiếng chào hỏi, "Ôi chao, đây không phải là Cựu Tình Địch tiểu thư đó sao."

"Chào Thái Mỹ tiểu thư." Hứa Huệ Chanh bước vào tiệm.

"Cựu Tình Địch tiểu thư, cô thấy kiểu tóc mới của tôi thế nào." Hôm nay Thẩm Thung Nhạn nhuộm một mái tóc ngả màu từ xanh lam sang màu tím, mang một sự mới mẻ rất khác lạ.

Hứa Huệ Chanh cười rất chân thành, "Rất đẹp."

"Woah ha ha ha." Thẩm Thung Nhạn cực kỳ đắc ý, "Thái Mỹ ơi Thái Mỹ, chính là đẹp thế đó! Thật sự là muốn xấu cũng xấu không nổi mà."

Phượng Hữu hơi híp mắt lại, đánh giá Hứa Huệ Chanh. Gã chỉ nhìn qua ảnh của cô, gặp ở ngoài thế này, chẳng qua cũng chỉ như thế. Trong lòng Phượng Hữu coi khinh khẩu vị của Chung Định.

"Ôi." Thẩm Thung Nhạn quay đầu liếc gã một cái, "Từ khi Nam Phụ tiên sinh biến thành Thái Sửu (quá xấu), thì càng làm tôn thêm dung mạo như tiên của tôi."

Vẻ mặt gã lạnh lùng kiêu ngạo, phối với vết dao, càng tăng vẻ khiếp đảm.

Hứa Huệ Chanh không dám nhìn nhiều, dự tính mua xong bánh liền rời khỏi.

Sau khi tạm biệt Thẩm Thung Nhạn, Hứa Huệ Chanh dạo một lát nữa, rồi đi qua đón thang máy xuống lầu.

Cửa thang máy vừa đóng, đột nhiên lại mở ra.

Ngoài cửa, Phượng Hữu cười lạnh lùng, "Tôi đột nhiên nhớ ra, có một trò chơi rất thú vị, vừa khéo lại thiếu mất một nữ nhân vật chính."

Thẩm Thung Nhạn ăn xong bánh kem rồi kêu tài xế đến đón mình.

Khi đã lên xe, cô nàng bắt đầu dặm thêm phấn.

Tiểu Hoàn tắt điện thoại, kỳ lạ hỏi, “Tiểu thư, A Khoáng nói, Nam Phụ tiên sinh của cô vừa mới đi tìm chó đực.”

Thẩm Thung Nhạn đang vẽ lông mày, “Chó đực?”

“Đúng thế.” Tiểu Hoàn đưa điện thoại đang mở tin nhắn qua, “A Khoáng vốn sắp sửa ra ngoài tìm em rồi, bây giờ lại bị gọi lại.”

“Uầy, chắc là trống trải đó.” Thẩm Thung Nhạn đặt bút vẽ lông mày xuống, chuyển qua kẻ mắt, “Nam Phụ tiên sinh trời sinh dị bẩm, nam nữ thông thường đã không thể làm anh ta thỏa mãn rồi, anh ta bây giờ bắt đầu tìm kiếm tri âm trong thế giới động vật đó.”

Tiểu Hoàn kinh ngạc, “Ý của tiểu thư là, đám chó đực này là để Nam Phụ tiên sinh tự dùng à?”

“Tất nhiên.” Đuôi mắt của Thẩm Thung Nhạn nhướng lên, nhìn về phía Tiểu Hoàn, “Ta thấy Nam Phụ tiên sinh răng trắng môi hồng thì đã biết là gay. Chỉ không ngờ được rằng, anh ta lại là 0. Anh ta cô đơn như vậy, chỉ có thể yêu đương với chó đực thôi.”

(0 = thụ)

“Biến…. biến… thái quá đi…”

Thẩm Thung Nhạn nhìn gương mặt mình trong gương, ngây ngất nói, “Một người đàn ông khẩu vị nặng như vậy mà cũng phải quỳ dưới váy của ta, thật không hổ là Thái Mỹ.” Cô nàng ngây ngất một chặp, sau đó “Ai dô” một tiếng.

Tiểu Hoàn nghe vậy, liền biết Thẩm Thung Nhạn lại sắp bắt đầu diễn kịch rồi.

Quả nhiên, Thẩm Thung Nhạn chuyển qua vẻ đau buồn, “Đúng là vận mệnh trêu đùa, Cựu Hôn Phu tiên sinh phụ lòng bạc bình, không quan tâm đến ta, vương gia bá đạo gặp phải thích khách, hiện sống chết chưa biết.” Ngón tay của cô nàng khẽ chấm lên khóe mắt, “Ta đau lòng quá, thương tâm quá, ta phải đi tìm kiếm hơi ấm trong vòm ngực của Nam Phụ tiên sinh.”

Tiểu Hoàn không thể không nhắc nhở, “Tiểu thư, Nam Phụ tiên sinh của cô đang cùng chó đực sưởi ấm cho nhau đó.”

Nghe thế, Thẩm Thung Nhạn bật cười một tiếng, “Vậy ta càng muốn đi đến hiện trường để cảm nhận tình yêu nồng nhiệt của Nam Phụ tiên sinh.”

Hứa Huệ Chanh tỉnh lại trong một căn phòng ấm áp trải đầy một biển hoa.

Sau khi ngồi dậy, ý thức quay về, cô nhớ đến cảnh ngộ của mình. Cô bị bất tỉnh trong thang máy, những chuyện xảy ra sau đó, cô không biết gì cả.

“Cô tỉnh rồi.”

Hứa Huệ Chanh hoảng sợ nhìn về hướng phát ra tiếng động.

Phượng Hữu ngồi trên ghế lười, đã lâu lắm rồi gã không cười như thanh xuân trong sáng thế này. Trong cành nền rực rỡ nổi bật, trông gã trông vô cùng trẻ trung hiền hòa.

Hứa Huệ Chanh dè dặt thụt lùi về sau. Cô không cho rằng người đàn ông trước mặt là loại người lương thiện.

“Chào cô.” Phượng Hữu ân cần chào hỏi.

Cô thu lại tất cả biểu tình, rất cảnh giác.

Phượng Hữu cầm ly cà phê lên, uống một ngụm, càng cười càng tươi tắn, “Tôi đã muốn gặp chị từ sớm rồi, cho nên mới phiền chị đến đây một chuyến.”

Hứa Huệ Chanh nghe đến da gà da vịt đều muốn nổi lên hết. Đầu của cô vẫn còn chút choáng váng, sau khi chống người đứng dậy, cô trấn tĩnh nói, “Anh gì đó, tôi không hề quen biết anh. Tôi muốn về nhà.”

“Về nhà? Chung Định cũng có nhà à?” Phượng Hữu khinh miệt cười ha hả, “Chỉ có loại gái rẻ tiền mới bấu chặt lấy thằng đó không buông.”

Cô nghe ra được, người đàn ông này có quen biết Chung Định, hơn nữa còn rất thù địch. Bản thân cô lần này e rằng chính là do gã muốn dùng cách này để uy hiếp Chung Định. Nghĩ đến dây, cô càng đè nén nỗi bất an trong lòng mình xuống, cố giữ vững vẻ bình tĩnh ngoài mặt.

Cô không biết là Chung Định đã biết được tình cảnh của cô hay chưa, chuyện đến bây giờ, cô chỉ có thể gắng hết sức bảo vệ chính mình, ít nhất là không được để sự hoảng hốt của mình lộ ra bên ngoài.

“Người đến là khách, tôi sẽ không khiến cô khó chịu đâu.” Phượng Hữu bỏ ly cà phê xuống, vươn tay đến cành hoa gần gã nhất. Gã chăm chú nhìn vào ánh mắt của Hứa Huệ Chanh, mang theo sự dịu dàng dị thường. “Cô thích hoa gì? Tôi sẽ hái cho cô một đóa.”

Hứa Huệ Chanh nghiêm mặt, né tránh ánh mắt suồng sã của gã.

“Dám không tiếp nhận tình cảm.” Gã thu nụ cười lại, dần dà không che giấu bản tính nữa. Ngón tay của gã ngắt một cái, cành hoa lập tức gãy rắc. Gã đưa cành hoa đến bên mũi, ngửi một cái rồi vứt bỏ, “Cô gái không nghe lời, chọc tôi mất cả hứng.”

Hứa Huệ Chanh cảm nhận được nguy hiểm, cô vừa duy trì khoảng cách với gã, vừa liếc nhìn cảnh vật xung quanh, ý đồ tìm một lối để chạy trốn.

Bốn phía quanh cái biển hoa này đều là hàng rào chắn, độ cao khoảng chừng hai mét, nhưng khoảng cách từ cô đến hàng rào lại có rất nhiều khóm hoa

ngăn cách, cô đang dự tính xem mình có thể chạy qua hay không.

“Nghe nói cô rất rẻ tiền? Rẻ như thế nào? Tôi hào phóng một chút, cho cô 300 đồng, thế nào?” Câu hỏi của Phượng Hữu không mang ý tốt, gã không trông mong vào câu trả lời của cô, gã tự nói tiếp, “Mũ xanh trên đầu Chung Định chắc bản thân anh ta cũng đếm không hết chứ nhỉ.”

Nghe thế, Hứa Huệ Chanh thoáng lướt qua một suy nghĩ, người đàn ông này muốn làm nhục cô. Cô chợt thụt lùi về phía sau, muốn chạy về phía hàng rào gần nhất.

Phượng Hữu nhìn dáng vẻ muốn chạy của cô, thật sự là rất giống một con chim trong lồng.

Gã cười cười căn dặn thuộc hạ đưa chó vào.

Nơi biển hoa một vườn, cảnh hợp lòng người này, khi Chung Định nhìn thấy cảnh đẹp như thế này, sẽ có biểu cảm thế nào đây? Đặc biệt là trong cảnh nền đẹp tuyệt thế này, con đàn bà của hắn lại cùng hai con chó. Phượng Hữu chỉ cần tưởng tượng như thế thì đã không kìm nỗi tâm tình xán lạn rồi.

Lúc Hứa Huệ Chanh nhảy qua khóm cỏ, cô bị bụi cây lớn vướng chân.

Vào lúc này, người huấn luyện chó đã dắt hai con chó giống sói lớn đi vào.

Cùng vào, còn có một người.

Mái tóc nhuộm màu xanh lam và tím, cực kỳ bắt mắt.

Phượng Hữu nhìn thấy, thần sắc sửng lại. Ánh mắt của gã lướt qua hai con chó giống sói, sau đó ánh nhìn tập trung trên mặt Thẩm Thung Nhạn, “Sao cô lại đến đây.”

“Có kịch hay cũng không kêu người ta một tiếng, thật là ác độc.” Thẩm Thung Nhạn che miệng cười, “Nghe nói Nam Phụ tiên sinh muốn come-out cùng với chú cún đáng yêu, tôi cực kỳ nôn nóng muốn làm nhân chứng cho khoảnh khắc lịch sử này đấy.”

(Come-out: tiết lộ hoặc thừa nhận mình là người đồng tính.)

“Vậy cô đến thật đúng lúc.” Phượng Hữu lành lạnh nói.

“Ơ?” Thẩm Thung Nhạn như gặp được bạn cũ vậy, chạy đến bên cạnh Hứa Huệ Chanh, “Đó không phải là Cựu Tình Địch tiểu thư sao?”

Không rõ vì sao, khi nhìn thấy Thẩm Thung Nhạn, trong lòng Hứa Huệ Chanh không còn khủng hoảng như trước nữa. Cô quay về phía Thẩm Thung Nhạn, “Thái Mỹ … tiểu thư.” Cô và Thẩm Thung Nhạn chỉ gặp qua vài lần, Thẩm Thung Nhạn cũng cư xử rất kỳ quái, nói chuyện thì thần kinh. Nhưng mà, trước nay Thẩm Thung Nhạn chưa từng thật sự làm khó cô.

Thẩm Thung Nhạn nhướng mày lên, lúm đồng tiền lúc cười lên như hoa, “Bây giờ tôi không phải là Thái Mỹ.”

Hứa Huệ Chanh ngẩn người.

Thẩm Thung Nhạn hấp háy mắt, hạ thấp âm lượng, sửa lại, “Xin hãy gọi tôi là Chính Nghĩa tiểu hiệp nữ.”

Hai con chó lớn kia đang sủa như điên, giãy khỏi vòng cổ, huấn luyện viên sắp giữ chúng không nổi nữa rồi.

Phượng Hữu bẻ một bông hoa, vặt mấy cánh hoa xuống, mắt gã mang theo ý cảnh cáo, “Chị Thẩm, qua đây, nếu không, hai con chó kia sẽ nhào về phía chị đấy.”

“Ác độc quá.” Thẩm Thung Nhạn níu lấy Hứa Huệ Chanh, dáng vẻ yếu ớt như vừa bị cú shock thật mạnh, “Tuy rằng trước đến nay tôi chưa từng coi Nam Phụ tiên sinh là chốn trở về cuối cùng, nhưng tốt xấu gì thì tôi cũng là vợ chưa cưới của anh ta. Anh ta vì muốn come-out, lại tổn thương tôi như thế này. Trời xanh hãy thương xót con! Tại sao một người lương thiện như con lại gặp phải tiểu tam là cún chứ!”

Phượng Hữu ném đóa hoa kia xuống, ánh mắt của gã khóa chặt trên gương

mặt Thẩm Thung Nhạn. Một hồi sau, gã ra hiệu cho thuộc hạ thả chó.

Vì nhận được mệnh lệnh của huấn luyện viên, hai con chó đã trong trạng thái hết sức hăng tiết, vòng cổ vừa được nới lỏng, chúng nó liền lao nhanh đến.

Thẩm Thung Nhạn hoảng sợ hét to một tiếng, rồi đẩy mạnh Hứa Huệ Chanh một cái, sau đó ném túi xách của mình về phía hai con chó, vắt chân lên chạy.

Hứa Huệ Chanh bất thình lình bị đẩy một cái liền lảo đảo lùi về sau mấy bước, té nhào vào trong bụi hoa.

Thẩm Thung Nhạn cứ chạy rồi chạy, chợt nghĩ đến thứ gì đó, cô nàng dừng chân lại. Cô nàng cầm chậu hoa nhỏ ở bên cạnh lên, ném về phía hai con chó, “Chó hư! Dám ăn hiếp một đại mỹ nữ như ta!”

Hai con chó bị chọc giận, chạy lồng lên về phía cô nàng.

Cô nàng xách váy lên, tiếp tục chạy trốn, miệng không ngừng kêu thét, “Á á á, đáng sợ quá!”

Hứa Huệ Chanh bò dậy khỏi đám hoa và bùn đất, nhìn thấy Thẩm Thung Nhạn và hai con chó chạy vòng quanh vườn hoa. Thần kỳ là, Thẩm Thung Nhạn luôn luôn duy trì khoảng cách 2, 3 mét với lũ chó.

Hứa Huệ Chanh hoảng sợ chưa thôi, cũng chạy qua muốn giúp Thẩm Thung Nhạn.

Đột nhiên Thẩm Thung Nhạn phốc một cái, leo tót lên trên một cây lớn. Động tác đó vừa mau lẹ lại linh hoạt.

Hai con chó bám dưới gốc cây sủa vang.

Phượng Hữu ở một bên, nhưng không ngăn cản. Gã còn ngồi xuống ghế hoa, vắt chân thong dong thưởng thức màn kịch này.

Cho đến khi Thẩm Thung Nhạn ngồi lên cành cây, ôm lấy thân cây gào khóc, “Trời ơi, thật đáng sợ quá.” Gã mới ra hiệu cho huấn luyện viên cho mấy con

chó chuyển mục tiêu mới sang Hứa Huệ Chanh.

Hứa Huệ Chanh nhìn thấy Thẩm Thung Nhạn đã an toàn, bèn bắt đầu tự mình chạy thoát thân. Cô gần như chẳng giây nào dám lơi lỏng, chỉ biết chạy.

Thế nhưng tốc độ của cô lại không thể nào bằng mấy con chó giống sói được.

Vào khoảnh khắc cô sắp sửa bị hai con chó đuổi kịp, trong không khí xẹt qua một tia sáng bạc, có một ngọn xích quất thật mạnh vào lưng con chó.

Không biết từ lúc nào, Thẩm Thung Nhạn đã leo xuống cây. Lúc trước trên eo cô nàng có đeo một sợi dây xích dài màu bạc lấp lánh, mà lúc này đây, sợi xích bạc kia đang ở trong tay cô nàng. Cô nàng ném nguyên sợi xích về phía con chó.

Con chó nhảy dựng lên muốn đớp Thẩm Thung Nhạn.

Thẩm Thung Nhạn lại hoảng hốt hét lớn, “Đáng sợ quá! Chó hư hiếp đáp đại mỹ nhân kìa!” Sau đó cô thuận tay nhấc chậu hoa ở bên cạnh, trái một chậu phải một chậu ném về phía hai con chó, cứ như luyện thái cực quyền vậy.

Phượng Hữu vốn vẫn còn treo lấy nụ cười nhìn cô nàng biểu diễn, thậm chí gã còn cho huấn luyện viên chó ra ngoài. Gã muốn một mình xem kịch. Thế nhưng đột nhiên một cuộc gọi đến, khiến cho trái tim gã nhất thời trĩu xuống.

Cũng đồng thời, nơi xa có tiếng mô tơ xe hơi truyền đến, kèm theo còn có những thứ âm thanh hỗn tạp khác nữa. Chiếc xe đó càng lúc càng tiến lại gần, càng lúc càng gần.

Chiếc xe đâm nát hàng rào bảo vệ bên ngoài vườn hoa, trên đường lao như tên dẹp bay hết tất cả chướng ngại vật, cuối cùng chiếc xe ngoặt một vòng cua lớn, trực tiếp húc bay một con chó không kịp né tránh.

Chiếc xe thắng gấp ở ngay bên cạnh Hứa Huệ Chanh.

Cửa xe mở ra, Chung Định chậm rãi bước xuống.

“Thật mệt chết tôi rồi.” Thẩm Thung Nhạn ném chậu hoa cuối cùng lên đầu con chó, sau đó lau mồ hôi, lớn tiếng nói, “Tình yêu của Cựu Hôn Phu tiên sinh đối với em có thiên địa chứng giám, nhật nguyệt tỏ rõ, em biết mà, anh nhất định sẽ đến cứu em.”

Hứa Huệ Chanh ngã ngồi ở một bên. Ban nãy trong lúc hỗn loạn, cô dốc sức kiềm chế cơn sợ hãi của mình, mà nay khi thấy người đàn ông này, rốt cuộc cô cũng có thể thở phào nhẹ nhỏm.

Chung Định không quay đầu lại nhìn cô, trong mắt hắn không một tia sáng, chỉ có khói mù đen kịt. Hắn nhìn thẳng về phía Phượng Hữu.

Phượng Hữu để lộ ra nụ cười thanh xuân nhãn hiệu của mình, “Anh Chung Định sao cũng đến rồi vậy, là chị Thẩm báo cho anh biết à?”

Thẩm Thung Nhạn lại chen vào một câu, “Đây là tâm linh tương ứng của Cựu Hôn Phu tiên sinh với tôi đó.”

Hứa Huệ Chanh im lặng, cô nhìn vào bóng lưng của Chung Định, đó là sức mạnh dẹp bỏ hết toàn bộ bất an trong cô.

“Tiểu Sơn Trà, em đi trước đi.” Giọng nói của Chung Định rất trầm thấp.

“Được.” Cô nghe ra hắn đang kiềm chế, không hỏi gì cả.

“Ôi ôi ôi, nơi này đáng sợ quá.” Thẩm Thung Nhạn chạy đến bên cạnh Hứa Huệ Chanh, kêu là, “Tôi cũng muốn đi.”

Chung Định vẫn nhìn thẳng về phía Phượng Hữu, “Cô ta sẽ đưa em đi.”

Hắn không nói rõ “cô ta” trong câu là ai, thế nhưng Hứa Huệ Chanh lại biết rõ, hắn đang nói chuyện với cô.

Thẩm Thung Nhạn nhặt lại chiếc túi xách của mình, sau đó đi về phía xe của Chung Định, mở cửa xe ở vị trí lái ra.

Hứa Huệ Chanh đi theo sau. Vào lúc sắp bước lên xe, cô liếc nhìn Chung

Định một cái, tự nói với mình, “Chung tiên sinh, em ở nhà đợi anh.”

“Tôi đã muốn lái thử chiếc xe này từ lâu rồi, hôm nay thật là cơ hội lớn.” Thẩm Thung Nhạn nổ máy, rất đắc ý. Cô nàng lấy máy chụp hình kỹ thuật số ra, quay đầu lại nói với Hứa Huệ Chanh, “Cựu Tình Địch tiểu thư, nhanh chụp cho tôi một tấm, tôi phải đem khoe với đám bạn nữa.”

Hứa Huệ Chanh ngẩn người một hồi, sau đó gật gật đầu.

Thẩm Thung Nhạn tạo dáng tư thế cầm lái xong còn không quên nhắc nhở, “Chụp một nửa cái hiệu xe trên vô lăng là được rồi, không cần phải quá trực tiếp đâu. Tôi là quý tộc hào môn có kỹ năng khoe giàu riêng biệt đấy, ưa chuộng kiểu khoe trong lúc “vô ý”.”

Hứa Huệ Chanh lại gật đầu, ấn nút chụp hình.

Thẩm Thung Nhạn liếc nhìn tấm hình một cái, rất hài lòng, “Tướng mạo xinh đẹp ấy, thật sự là chụp thế nào cũng đẹp hết.” Nói xong, cô nàng đạp chân ga, vô lăng xoay hai vòng thật nhanh.

Chiếc xe dọc theo con đường vừa tiến vào ban nãy, giờ gào rít phóng đi.

Chung Định đợi khi xe chạy xa rồi, mới chậm rãi đi về phía Phượng Hữu.

Phượng Hữu thu lại thần sắc, thanh xuân dạt dào ban nãy đã tiêu tan không tung tích, “Thì ra anh Chung Định và chị Thẩm kết đồng minh.”

“Tao thích kết đồng minh với cô ta à?” Chung Định coi thường.

Giao tình của hắn và Thẩm Thung Nhạn không sâu, thế nhưng, hắn chắc chắn là cô nàng sẽ không làm hại Hứa Huệ Chanh. Bởi vì, dựa trên bản chất nào đó mà nói, Thẩm Thung Nhạn và hắn là cùng một loại người.

Phượng Hữu không nói rõ được bây giờ có tâm trạng thế nào với Thẩm Thung Nhạn, “Vậy thì anh và chị ta có cùng chung một mục đích rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Mà cái mục đích chung này, chính là gã.

“Ân oán của mày và cô ta, tao không muốn biết.” Chung Định khởi động cổ tay, lạnh lẽo nói, “Ai đụng đến người phụ nữ của tao, thì người đó chuẩn bị mà chết đi.”

------oOo------

Chương 91

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi vừa khôi phục lại sau cơn kinh hoàng, Hứa Huệ Chanh liền sờ vào túi sau của quần jean. Ban nãy ở bệnh viện, cô đã tiện tay nhét tờ phiếu hẹn kiểm tra vào nơi đó. Túi xách của cô không biết đã bị Phượng Hữu nén đi nơi nào rồi, bây giờ trên dưới toàn thân, chỉ còn lại mấy tờ giấy đó.

Cô mở ra xem.

Thẩm Thung Nhạn liếc nhìn thấy mấy chữ lớn tên bệnh viện, “Cựu Tình Địch tiểu thư bị bệnh gì à? Còn có thể cứu không?”

Hứa Huệ Chanh cười vài tiếng, “… Còn chưa biết.”

“Woah ha ha ha. Có thể sống hết năm nay không?” Thẩm Thung Nhạn cười rất điên cuồng, “Cho nên nói, đừng bao giờ đi làm tiểu tam. Không phải không bị báo ứng, chỉ là chưa đến lúc thôi.”

Nghe câu này, Hứa Huệ Chanh lại không hề tức giận. Cô biết là lúc ở trong vườn hoa, là Thẩm Thung Nhạn đã cứu cô. Hơn nữa, lời Thẩm Thung Nhạn nói trước giờ đều nửa thật nửa giả, lời nào cũng gọi cô là “Tình địch tiểu tam”, nhưng lại chưa từng làm khó dễ cô. Cô trả lời, “Hy vọng không phải là bệnh thật.”

Thẩm Thung Nhạn hiếu kỳ, ánh mắt lại dời đến tờ phiếu kia, khi nhìn thấy trên đó đột nhiên có chữ “buồng trứng”, “A, có phải là bệnh nan y không?”

“Còn chưa kiểm tra…” Hứa Huệ Chanh gấp tờ phiếu lại, nhìn ra cảnh cây cối bên ngoài cửa xe, cô đột nhiên nói, “Tôi muốn sinh một đứa con…”

Thần sắc của Thẩm Thung Nhạn đột nhiên thay đổi, đó là vẻ mặt không giống với vẻ khoa trương từ trước đến nay, nhưng chớp mắt một cái, cô nàng đã lại diễn rồi, “Cựu Hôn Phu tiên sinh sẽ không thích con nít đâu, anh ta là một tên đàn ông cặn bã tàn khốc vô tình.”

“Tôi nghĩ… anh ấy sẽ thích.”

“Hừm hừm.” Thẩm Thung Nhạn hất đầu, “Tôi có lòng tốt mới khuyên nhủ.”

“Là tôi sinh ra, anh ấy sẽ thích.” Đây là suy nghĩ thật lòng của Hứa Huệ Chanh, cũng là tự tin mà Chung Định đã cho cô,

“Đầu năm nay, tiểu tam thành chính thất cứ thích đi xát muối vào vết thương của nguyên phối.” Nếu như không phải đang lái xe, Thẩm Thung Nhạn chắc chắn đã bưng mặt khóc rồi.

Cứ nói chuyện như thế, hai người họ đã nhanh chóng đến cổng tiểu khu.

Thẩm Thung Nhạn vội kêu Hứa Huệ Chanh xuống xe, “Về nhà nhanh đi, tôi muốn lái chiếc xe này đi hóng gió.”

“Nhưng… đây là xe của Chung tiên sinh mà…”

“Hóng gió xong tôi trả lại cho anh ta, tôi làm gì phải hiếm lạ chiếc xe nát này chứ.” Phút chốc, cô nàng nghĩ ra gì đó, liền vươn nửa người ra khỏi xe hỏi Hứa Huệ Chanh, “Cựu Tình Địch tiểu thư, Thái Sửu có phải là rất xấu không?”

Hứa Huệ Chanh phải mất hai giây mới phản ứng được “Thái Sửu” là ai, sau đó gật đầu.

“Tôi cũng cảm thấy là quá xấu.” Thẩm Thung Nhạn hơi nghiêm mặt, giọng nói trầm xuống, “Nhưng tôi nghĩ, nếu như con của tôi sau này không có cha

yêu thương, cũng rất thảm.”

Hứa Huệ Chanh sửng người.

“Trời xanh ơi, người đẹp mà lòng cũng tốt như con nên làm thế nào mới tốt đây!” Dừng lại ba giây, cô nàng phục hồi thần thái, “Cựu Tình Địch tiểu thư, tôi đi hóng gió đây. Cô nhanh xuống xe đi.”

Đợi khi Hứa Huệ Chanh xuống xe rồi, Thẩm Thung Nhạn đóng cửa xe lại, đạp chân ga, hùng hổ phóng đi.

Hứa Huệ Chanh nhìn chiếc xe đi xa, thật sự là không cách nào liên tưởng được người đàn ông có vết đao với Thẩm Thung Nhạn là một cặp.

Nhưng mà, chuyện của người khác, thì cũng là của bản thân người ta thôi.

Giống như là cô và Chung Định vậy, trong mắt đa số mọi người, cũng là một tổ hợp không thể nào tưởng tượng nổi.

Chung Định và Phượng Hữu, là học sinh của cùng một vị huấn luyện viên.

Kiều Diên do thân thể nhiều bệnh, thường hay vắng học.

Phượng Hữu không thích nhìn thấy đôi anh em sinh đôi này, nên cũng không mấy xuất hiện.

Nhưng thân thủ của Chung Định, đám người cùng thế hệ đều biết rõ, là cực kỳ tàn độc.

Sau khi Kiều Diên về nước, Chung Định cũng dần dần bỏ phí các buổi học, suốt ngày ở ngoài chơi bời lêu lổng, chính thức trở thành hạng ăn chơi trác táng.

Mọi người không còn nhìn thấy hắn ra tay nữa.

http://tieulun.hopto.org

Ngày trước Phượng Hữu xem thường Chung Định, không lâu trước đó gã đã biết, Chung Định thật ra là một con sói.

Hơn nữa, bây giờ Chung lão thái gia hình như cũng bắt đầu yêu thích Chung Định, thường xuyên lẩm bẩm, "Nếu như năm đó A Diện có được khí phách của Chung Định…" cái gì đó. Ông ta giống như đang hối hận lúc trước không để ý đến Chung Định vậy.

Phượng Hữu thích quyền lực, thích tiền bạc.

Chung lão thái gia cũng vậy.

Hai ông cháu này, lúc trước xem ra rất hòa hợp, thật ra thì cũng là đối thủ của nhau. Cho nên lúc Phượng Hữu bộc lộ hoàn toàn dã tâm của mình trước mặt Chung lão thái gia, quan hệ của hai người họ liền không còn hòa bình như trước nữa.

Áp lực bên phía Chung lão thái gia thì cũng thôi đi.

Phượng Hữu vốn trông mong có thể mưu lợi nhờ cuộc liên hôn của hai nhà Chung Thẩm, thế nhưng, đã qua mấy tháng rồi, hôn lễ của gã và Thẩm Thung Nhạn cứ bị trì hoãn. Hơn nữa, cô nàng còn liên tiếp hãm hại gã.

Nếu như trước kia, Thẩm Thung Nhạn có chết trước mặt Phượng Hữu thì gã cũng không chớp mắt lấy một cái.

Thế nhưng bây giờ, gã lại có lòng trắc ẩn với cô nàng.

Cơn bực bội cực độ trong lòng Phượng Hữu mong muốn được phát tiết, mà Hứa Huệ Chanh đã trùng hợp như thế, xuất hiện trước mặt gã.

Gã thật sự muốn hủy hoại cô, bởi vì đó là người mà Chung Định quan tâm.

Cũng như thế, cuối cùng vào ngày hôm nay, Phượng Hữu đã được gặp một Chung Định chưa từng nhìn thấy qua.

"Tốt xấu gì mày cũng kêu tao một tiếng "anh", tao sẽ cho mày được toàn

thây, thế nào?” Chung Định đang cười, đôi mắt cong lên rất đẹp trai, tay trái của hắn bị một chiếc áo đen bọc lại, hơi gồ lên.

Được tôn lên bởi hai vết dao, gương mặt của Phượng Hữu càng thêm đáng sợ, “Chuyện đừng có nói trước vậy chứ, anh Chung Định.”

“Nghe nói trò súng ống mày chơi rất giỏi.” Chung Định cởi bỏ hai nút trên áo sơ mi, sau đó tay trái kéo chiếc áo đen ra, đôi con ngươi bị sương giá che phủ, “Hôm nay tao sẽ cho mày được thấy, cái gì gọi là chơi còn giỏi hơn cả mày.”

Khi nãy Phượng Hữu hoàn toàn không dự liệu tới Chung Định sẽ đến nhanh như thế này, cho nên vẫn chưa chuẩn bị gì. Nhìn thấy Chung Định muốn làm thật, gã liền nhanh chóng nhảy phốc một cái, lăn về phía bụi hoa bên cạnh.

Chung Định rất bình tĩnh, chầm chậm lắp thiết bị giảm thanh vào. Lúc bóng người của Phượng Hữu vọt qua, Chung Định lẩy cò súng.

Một người mang súng.

Một người tay không.

Thắng bại đã rõ.

Nhất là khi sát ý của Chung Định đã sục sôi cuộn trào.

Chẳng bao lâu sau, Phượng Hữu đã bị máu nhuộm lên, phạm vi màu đỏ của máu càng lúc càng rộng, đã làm bẩn hết phân nửa chiếc áo của gã.

Gã rịt lấy vết thương của mình, đột nhiên cười lên.

Chuyện ngày hôm nay, kẻ bắn tin chắc hẳn là Thẩm Thung Nhạn.

Cô đã làm hỏng chuyện của gã không chỉ một lần.

Từ sau khi gã giết chết đứa con của cô.

Thẩm Thung Nhạn men theo con đường khi nãy Chung Định đã chạy để quay về.

Sau khi dừng xe, cô im lặng nhìn vũng máu lớn tràn ra từ trong bụi cỏ.

Chung Định đứng ở phía trước, vung vẩy cây súng đùa nghịch. Nhìn thấy cô lần lữa không xuống xe, hắn liếc mắt về phía cô.

Thẩm Thung Nhạn cười. Cô mở cửa xe, nhảy xuống, “Cựu Hôn Phu tiên sinh, chúng ta không thể làm vợ chồng hòa hợp, thật sự là một chuyện quá đáng tiếc.”

“Cô muốn đến nhặt xác cho nó hả?” Hắn cười âm trầm.

“Anh và tôi thật không đủ ăn ý.” Cô lắc lắc ngón tay trỏ, “Tôi là đến để bồi thêm nhát dao cuối cùng.”

“Kỹ thuật dùng dao của Thẩm đại tiểu thư, tôi không rảnh thưởng thức.” Chung Định nhặt chiếc áo đen lên, gói lại. Hắn đi về phía xe. Lúc lướt qua vai cô, đột nhiên hắn tùy tiện nói, “Hy vọng một nhát dao này của cô có thể nhắm thẳng vào chỗ hiểm.”

Cô mím môi cười, “Như anh mong muốn.”

Sau cùng Chung Định liếc nhìn Phượng Hữu một cái, rồi lên xe rời khỏi.

Thẩm Thung Nhạn chầm chậm đi lên trước.

Tấm mắt của Phượng Hữu có hơi mơ hồ, nhưng vẫn luôn nhìn về phía cô nàng.

Cô nàng đi tới trước mặt gã, khoanh gối ngồi xổm xuống, “Hi, Nam Phụ tiên sinh vẫn còn sống chứ?” Giọng nói của cô nàng tỏ ra thật hồn nhiên vô tội.

Gã không trả lời.

“Sao mà anh đần thế.” Cô ấn vào vết thương trên vai trái của Phượng Hữu, nhìn thấy gã đau đến co giật, sắc mặt tái nhợt, cô cười, “Anh hại Cựu Tình Địch tiểu thư, thế là tự đào hố chôn mình rồi. Nếu như muốn giết, mục tiêu phải là Cựu Hôn Phu tiên sinh chứ. Anh ta mà chết rồi thì Cựu Tình Địch tiểu thư cũng chẳng cách nào báo thù. Nhưng nếu Cựu Hôn Phu tiên sinh mà sống, thì lúc nào cũng có thể trả thù xã hội cả.”

Phượng Hữu nghe thấy cô ta vo ve bên tai gã, thần trí của gã đang chống chọi với cơn đau đớn.

“Cho nên nói, tôi ăn cơm trắng nhiều hơn anh 45 ngày, ưu thế của trí thông minh cũng thể hiện ra hết.”

Cô nhìn thấy gã túa mồ hôi lạnh, tay càng chọt vào vết thương của gã, “Nam Phụ tiên sinh, đau không?”

Phượng Hữu cắn chặt răng.

Thẩm Thung Nhạn tiến sát gã, tiếng nói trở nên nhỏ đến không thể nào nghe được, “Lúc đứa bé ra đi, cũng đau như thế đó.”

Ánh mắt của gã trở nên mơ hồ.

“Nam Phụ tiên sinh.” Cô xoa mặt gã, trong mắt lóe lên một tia sáng nhạt, “Anh xuống địa ngục đi.”

Phượng Hữu mất tích.

Chung gia triển khai phương thức tìm kiếm trải thảm, nhưng vẫn bặt vô âm tín. Mọi người không khỏi dồn hết nghi ngờ lên đầu Chung Định.

Lúc Chung phụ tìm đến Chung Định, Chung Định rất vô tội, “Tôi chẳng biết gì cả.”

Chung phụ tức đến thở hồng hộc, lời lẽ quở mắng lộn xộn cả lên.

Chung Định khinh miệt cười phì một tiếng, sau đó chẳng nể nang mặt mũi gì, trực tiếp cúp điện thoại. Lúc này hắn có phần hả hê trên nỗi đau của người khác, Phượng Hữu lại dám đi chọc một kẻ tâm thần, quả thật là tự tạo nghiệt, không thể sống.

Bởi vì Phượng Hữu không rõ tung tích, sự ám ảnh của Chung lão thái gia về Chung Định lại trỗi dậy mãnh liệt. Không chỉ như thế, ngay cả Chung mẫu cũng bất đầu nhìn Chung Định với ánh mắt khác.

Nhưng mà, Chung Định lại không tiếp nhận sự kỳ vọng này. Cái gì mà ông nội, cha, mẹ chứ, những người đó đã sớm xanh mồ trong lòng hắn rồi. Hắn quyết định, đời này sẽ không về lại Chung thị nữa. Ngay cả bên cô cả, hắn cũng bắt đầu từ chối.

Trước đó không lâu Chung Định có hỏi Hứa Huệ Chanh, bản thân có còn phân liệt nữa hay không.

Cô lắc đầu, “Lần cuối cùng em gặp Kiều Diên là hồi trước tết.”

Như vậy tính ra, thì cũng đã gần nửa năm trời rồi.

Chung Định phân tích, có lẽ bản thân hắn chỉ là muốn tạo ra một Kiều Diên thật sự hoàn hảo, cho nên chỉ kéo dài phần dịu dàng của Kiều Diên trong cuốn nhật ký, và vứt bỏ đi một Kiều Diên đích thực.

Bất luận là lý do gì, sự thật chính là, từ sau khi Chung Định có được Tiểu Sơn Trà, thì hắn đã thoát khỏi bóng ma mà em trai hắn tạo ra rồi. Bao gồm cả kiểu tình thân “yêu ai yêu cả đường đi” của cô cả, hắn cũng không tiếp tục thỏa hiệp nữa.

…

Công ty dưới tiếng của Sách Lan Câu, danh tiếng càng ngày càng lan rộng. Có vài công ty về điện tử đã trực tiếp muốn ông chủ lên dự án.

Ông chủ lười để ý đến.

Sau buổi đi ăn chung, quan hệ của Hứa Huệ Chanh cùng đồng nghiệp ngày càng hòa hợp. Tiểu La còn hẹn cô tan ca đi dạo phố.

Hứa Huệ Chanh trưng cầu sự tán thành của Chung Định, sau đó đồng ý.

Nơi đi dạo, là khu vực gần hội sở.

Cô đứng ở đầu đường, xa xa nhìn về nơi đã từng là chốn địa ngục, trong lòng thư thái không ít. Cô đã gặp được vận may lớn nhất đời mình rồi, cho nên những đau thương trước kia, cũng đã phai mờ dần.

…

Ngày 7 tháng 7 dương lịch, là sinh nhật của Hứa Huệ Chanh.

Cũng vào ngày đó, cuối cùng cô cũng biết, vị nam thần khí chất cao ngạo, tướng mạo thuộc hàng tuyển của công ty, là người cô yêu thương.

Buổi sáng, không biết Tiểu La làm sao biết được một tin đồn, chợt rất kích động, uống hết nửa ly nước, sau đó cô nàng bắt tay làm loa, kề bên miệng, “Nghe nói ông chủ sắp đến bộ phận quả lý đó! Cơ hội một đi không trở lại đâu.” Nói xong, cô nàng vội vàng xông vào phòng vệ sinh tút tát lại mặt mũi.

Sau đó, lục tục mấy cô đồng nghiệp đều theo vào.

Hứa Huệ Chanh buồn bực. Chung Định cũng ở trong công ty, làm sao mà chẳng thấy ai hâm mộ hắn vậy. Tuy rằng sự nghiệp của hắn không thăng tiến được như Trần Hành Quy, nhưng với cái gương mặt đó, thế nào thì cũng nên có một hai người thầm mến mới đúng chứ.

Cô có chút oan ức cho hắn.

Hứa Huệ Chanh không hề hùa theo cái “nghi thức” nhiệt liệt chào đón ông chủ kia, cô vẫn ở trong căn phòng làm việc nhỏ dành riêng cho mình, tiếp tục công việc. Cô dự tính một chút nữa khi Trần Hành Quy đến, cô sẽ ra ngoài lễ

phép chào hỏi một chút. Dù sao thì cô cũng không muốn tỏ ra quá thân thiết với ông chủ trước mặt đồng nghiệp.

Kết quả, Trần Hành Quy không xuất hiện.

Người đến, giống y chang như được miêu tả: khí chất cao ngạo, tướng mạo thuộc hàng tuyển.

Hứa Huệ Chanh nhìn, mắt cũng không chớp một cái.

Phòng làm việc lớn như vậy, Chung Định chẳng nhìn đến ai, chỉ nhìn về phía cô. Nhìn bộ dáng ngốc ngốc ngẩn ngơ của cô, hắn cười.

Nụ cười này, ý tứ sâu xa.

Khoảnh khắc này, gần như tất cả ánh mắt đều tập trung về phía Hứa Huệ Chanh. Tiểu La lại càng là ngay cả miệng cũng há thành hình chữ O.

Chung Định cười như thế xong liền đi mất.

“Tiểu Chanh Tử.” Tiểu La kinh ngạc kêu lên, “Ông chủ cười với chị kìa!”

Trong phút chốc, Hứa Huệ Chanh chẳng biết nên phản ứng thế nào. Khi bạn trai của mình trở thành bạch mã hoàng tử của toàn công ty, cảm giác đó, thật ra không được tốt lắm.

Cô rầu rĩ trở về phòng làm việc, rầu rĩ gửi tin nhắn cho Chung Định, “Chung tiên sinh, anh lừa em.”

Chung Định trả lời rất nhanh, “Ai kêu em ngốc chứ.”

Cô nghĩ nghĩ, sao mà mình dễ lừa như thế này chứ, rõ ràng là có rất nhiều manh mối mà: ai dám ngày ngày đều đi trễ, ai dám hôm nào cũng về sớm, hơn nữa Chung Định lại chẳng có tí áp lực gì về vấn đề kinh tế, cứ như là làm việc hay không thì cũng giống nhau vậy.

Thế mà cô vẫn mãi luôn tưởng rằng hắn không làm việc đàng hoàng cơ.

Sau đó Chung Định gọi điện đến chọc cô.

Cô vẫn rầu rĩ.

Hứa Huệ Chanh gần như chưa từng phát cáu với Chung Định. Thường ngày hắn lạnh nhạt cũng tốt, độc miệng cũng thôi, cô đều có thể giữ được nụ cười trên môi. Thế nhưng, cho dù cô có thật sự nổi giận, thì cũng không làm ầm ĩ, chỉ không hé răng lên tiếng mà thôi.

Giống như sự im lặng trong lúc này vậy.

Chung Định là người không biết nói lời ngon tiếng ngọt, thế nhưng nghĩ đến hôm nay là sinh nhật của cô, hắn vẫn xuống nước, dỗ vài câu, "Tiểu Sơn Trà, anh sai rồi."

Giọng nói thuần chất như rượu ngon vậy.

Nghe hắn nói, cơn phiền muộn cũng tan mất. Ở trước mặt hắn, cô không chút khí thế như thế này đây.

Bữa tiệc tối hôm sinh nhật, Hứa Huệ Chanh vốn muốn mời Hứa Thất Trúc đến cùng chung vui, nhưng Chung Định không chịu.

Chung Định bao một gian phòng trong nhà hàng xoay, ở nơi ngắm cảnh cao nhất của thành phố.

Hứa Huệ Chanh cảm thấy việc này quá mức xa xỉ, bày ra thái độ của cô vợ nội tướng nhỏ, "Chung tiên sinh, anh như vậy tiêu tiền lãng phí quá."

Hắn không chấp nhận, "Một đời cũng chỉ có một lần này, đáng."

Trong nhà hàng không có hoa hồng đỏ thắm, cũng không phải là bầu không khí lãng mạn.

Chung Định chỉ tặng cho cô một chiếc hộp bé.

Trên hộp kẹp một tấm thiếp nhỏ.

Mở hộp ra, bên trong có đặt một chiếc nhẫn.

Không phải là mặt kim cương to bự. Chỉ đơn giản mộc mạc, ánh sáng rực rỡ phát ra lại làm Hứa Huệ Chanh chói cả mắt, khiến cho cô cảm thấy không thực, “Chung tiên sinh…”

Nghe ba chữ “Chung tiên sinh” này, vô cùng xa cách. Thế nhưng khi phối hợp với ba chữ khác, lại mang đến một cảm giác rất khác biệt, “Chung phu nhân, sinh nhật vui vẻ.”

Khoảnh khắc này, Hứa Huệ Chanh khóc rồi.

Nước mắt cô rớt xuống tấm thiệp nhỏ kia, thấm ướt dòng chữ Chung Định đã viết.

Till death do us part.

------oOo------

Chương 92: Sống chết có nhau

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tôi có một ông nội đại soái ca, và một bà nội tiểu mỹ nhân.

Lúc nhỏ mỗi lần đi chơi, tôi sợ gặp phải ông nội nhất, bởi vì ông nội chẳng mấy khi cười.

Thế nhưng một khi bà nội xuất hiện, thì tôi liền vui vẻ.

Tôi thích bà nội. Cơm bà nội nấu rất ngon. Hơn nữa, bà nội cực kỳ giỏi làm các món ngọt và bánh bông lan, hình dáng đa dạng, mỗi lần đều khiến tôi rất ngạc nhiên thích thú. Bà nội còn kể chuyện cho tôi nghe, kết cục của những nam nữ nhân vật chính đó đều rất hạnh phúc. Tôi thích lắm.

Trong nhà ông nội có một vườn hoa lớn, trong vườn hoa lớn có một xích đu bự. Khi đến nhà ông nội, tôi đều phải đi chơi xích đu, khi đu, chiếc váy nhỏ xinh của tôi cũng phập phồng theo cùng. Khi đu đến mức cao nhất, tôi cảm thấy mình như đang bay lên vậy.

Tôi tưởng xích đu này là để cho tôi chơi cơ.

Nhưng có một ngày, lúc ba dẫn tôi đến nhà ông nội, cách hàng rào, tôi nhìn thấy ông nội và bà nội cùng nhau ngồi trên xích đu. Ông bà chơi xích đu chẳng lên cao được như tôi, chỉ chầm chậm tới lui, tới lui.

Bà nội lột vỏ một viên kẹo, sau đó nhét vào miệng ông nội.

Viên kẹo đó chắc chắn là ngọt lắm. Bởi vì mắt ông nội cười đến cong hết cả lên. Giống y chang như mắt tôi vậy.

Tôi rất ngưỡng mộ ông bà không cần phải đi học, mỗi ngày cứ chơi đùa như thế, trông thật là hạnh phúc, thật là vui vẻ.

Sau khi đi học, tôi thấy rất không quen, ngày nào cũng làm ầm ĩ, cuối tuần tôi còn mè nheo đòi mẹ dẫn ra ngoài chơi nữa, cho nên số lần đến nhà ông nội cũng ít dần.

Ông nội rất lạnh nhạt, bà nội thì dễ gần, còn tôi vẫn rất sợ ông nội.

Sau này tôi biết được, ba cũng rất sợ ông nội.

Nghe mẹ nói, lúc trước ông nội không quan tâm đến ba lắm. Lúc bà nội mang thai cô út, ba quá nghịch ngợm, đụng phải bà nội, kết quả là hại bà nội bị té lộn mèo.

Bởi vì chuyện đó, ông nội nổi trận lôi đình, một phát đá ba văng xa mấy mét.

Mẹ nói, suýt chút thì ba thật sự mất mạng.

May nhờ có bà nội cầu xin.

Nếu không thì, tôi cũng không thể ra đời được rồi.

Nghe xong chuyện này, tôi càng thêm sợ ông. Lúc tôi không nghe lời, mẹ thường mang ông nội ra để dọa tôi, thế là tôi liền ngoan ngoãn.

Sau này có một ngày, tôi đột nhiên cảm thấy, ông nội đối xử với tôi hơi chút không còn lạnh nhạt như trước kia nữa.

Tôi suy nghĩ một hồi, cảm thấy chắc là do tôi thi được điểm 10, cho nên ông vui.

Đến khi lớn khôn rất lâu sau này, tôi mới biết được, đó là do sau khi tôi thay răng, có mọc một chiếc răng khểnh. Chiếc răng đó rất giống với chiếc răng khểnh nhỏ của bà nội.

Lúc lên trung học, tình cảm của tôi chớm nở, trong lúc tình cờ, tôi gặp được cháu trai ngoại của bà Thẩm. Cậu ấy thanh tú tao nhã, cực kỳ hút mắt.

Mới lần đầu gặp, lòng tôi đã bắt đầu nhung nhớ, bèn tìm cớ liên tiếp đến nhà ông nội, muốn tạo ra càng nhiều lần vô tình gặp mặt.

Nhưng mà, cậu ấy không đến nữa.

Lần thứ hai gặp cậu ấy, là trong tiệc sinh nhật của bà nội.

Bạn bè của bà nội không nhiều, bà Thẩm coi như là một trong số đó.

Nghe nói lúc ông bà nội kết hôn, không hề gửi thiệp mời đến bà Thẩm, bởi vì lúc đó bà đang mất tích. Thế nhưng vào hôm tổ chức hôn lễ, bà Thẩm không mời mà đến, còn là đến với thân phận là bạn của cô dâu, gửi bao lì xì rất lớn nữa.

Tôi cảm thấy, đây chính là tình bạn.

http://tieulun.hopto.org

Bà Thẩm là một người kỳ lạ. Đến giờ tôi cũng không biết bà rốt cuộc như thế nào, nghe nói bà và ông chú Phượng dây dưa với nhau cả nửa đời, mãi không kết hôn.

Bà Thẩm nhìn thấy tôi liền cười, "Lớn lên lại là một mỹ nhân nhỉ. Đáng tiếc là vẫn không hơn được Thái Mỹ."

Tôi hoàn toàn trợn tròn mắt.

Cháu ngoại trai của Bà Thẩm thật sự rất tuấn tú, tôi cứ chăm chú ngắm nhìn, tim nảy bùm bụp bùm bụp. Có lẽ là do tôi không biết rụt rè, tâm tư thiếu nữ này trong hai lần gặp gỡ ngắn ngủi đã bị nhìn thấu.

Bà nội tìm cơ hội nói chuyện với tôi, rằng cháu ngoại của Bà Thẩm, cùng tôi có quan hệ máu mủ.

Tôi không tin. Nghe nói con gái của bà Thẩm không rõ cha là ai, hơn nữa tướng mạo đó trông cũng đâu giống ông chú Phương đâu.

Thế nhưng bà nội cười, cũng không giải thích thêm gì nữa.

Sau hôm đó, một năm trời sau tôi mới gặp lại mối tình đầu kia. Nhưng lúc này, tôi đã biết được rằng cậu ấy thật sự có quan hệ máu mủ với tôi.

Tôi nói ấy, ông chú Phượng sao lại cam tâm tình nguyện đi nuôi con gái cho người khác chứ.

Nói về ông chú Phượng, tôi chỉ gặp qua vài lần. Ông nội cực kỳ ghét ông ấy, cho nên thường thường chỉ có bà Thẩm đến chơi với bà nội.

Ông nội cũng không thích bà Thẩm lắm.

Tôi nghi ngờ, ngoại trừ bà nội, cô út, và đứa cháu có chiếc răng khểnh là tôi, chắc ông nội nhìn ai cũng thấy ghét quá.

Nhưng mà bà nội nói, ông nội là người ngoài lạnh trong nóng.

Còn tôi thì có dịp nhìn thấy lúc ông nội ném tia mắt sắc như dao cạo về phía bà nội, lúc đó tôi sợ đến chẳng dám nhìn ông.

Nhưng bà nội vẫn cười nói, “Chung tiên sinh, em nói anh nghe…”

“Anh không muốn nghe.” Ông nội lạnh như cục băng.

Bà nội chẳng chút sợ sệt, “Nói anh nghe này…” Sau đó bà bắt đầu tự nói chuyện.

Tôi không khỏi khâm phục dũng khí của bà.

Đổi lại là tôi, nếu như ông nội nói không muốn nghe, thì tôi nhất định là chẳng dám hé răng nói một chữ đâu.

Có một hôm, bạn cùng bàn lật tờ tạp chí giải trí, tôi vô tình nhìn thấy tin đồn về ông nội.

Tuy rằng ông nội đã quá năm mươi, nhưng sức hấp dẫn vô hạn, mấy cô gái người trước tiếp bước người sau, nhiều không đếm xuể. Dù sao cũng là có tiền mà.

Trước kia rất lâu, tôi từng nhìn thấy tấm hình chụp chung của ông nội và một ngôi sao nữ. Ông nội gây áp lực với giới truyền thông, sau đó thì không thấy tin tức gì liên quan nữa.

Tôi hỏi bạn cùng bàn mượn tờ tạp chí, nhìn cho rõ tấm hình mờ mờ kia.

Quả thật là ông nội.

Cô người mẫu này trẻ trung xinh đẹp, là kiểu mà bà nội còn lâu mới sánh bằng.

Tôi nhớ lại mấy năm nay bà nội không ngừng nói ông nội tốt, tôi có chút cảm

thấy không đáng thay cho bà.

Mấy ngày sau, tôi cố ý để tờ tạp chí trước mặt bà nội.

Bà nội nhìn thấy, chỉ cười.

Chuyện này hoàn toàn không gây ảnh hưởng gì đến bà. Bà vẫn như cũ, làm các món ăn ông yêu thích, nói những lời ông thích nghe.

Ông nội cũng chỉ cười vui vẻ khi ở bên bà.

Cuối cùng tôi cũng biết, sự tin tưởng của bà nội với ông nội đã đạt đến mức độ không thể lay chuyển rồi. Cũng không biết năm đó ông nội làm sao lừa được bà nội nữa.

Lúc vào cấp ba, việc học hành khá bận rộn, tôi không có nhiều thời gian đi thăm ông bà. Đại học, tôi ra nước ngoài học ngành y, một năm chẳng về nhà được mấy lần. Cho đến khi tôi học hành thành tài trở về, mới qua nhà ông nội được thường xuyên hơn.

Năm tháng dần trôi, ông bà nội dần già. Sinh lão bệnh tử, đây là quy luật tự nhiên ở đời.

Bà nội kiểm tra, phát hiện bị ung thư.

Tôi vẫn còn nhớ, lúc tôi đưa tờ báo cáo xét nghiệm cho ông nội, mắt ông tràn ra nỗi bi thương sâu sắc.

Bà nội nằm viện tại bệnh viện nơi tôi làm việc, cho nên tôi chăm sóc bà rất tiện.

Bà nội vẫn mỗi ngày cười trong trẻo, kéo lấy tay ông nội, “Chung tiên sinh, em nói anh nghe…”

“Ừm.” Ông nội sẽ nhàn nhạt trả lời.

Chúng tôi giấu giếm bệnh tình với bà.

Thế nhưng bà dần dần hao mòn, chắc hẳn bà đã dự liệu được chuyện gì đó.

Một ngày, lúc tôi tiêm thuốc cho bà, bà đột nhiên nói với tôi, “Đời này bà nội thật sự là hạnh phúc lắm rồi.”

Tôi gật đầu. Câu này lúc trước bà vẫn thường hay nói, rằng bà đã dùng hết toàn bộ bất hạnh của mình để đổi lấy tình yêu với ông nội.

Gương mặt bà tràn nụ cười, mắt có ánh lệ, “Bà đã chẳng còn gì tiếc nuối nữa.”

Chúng tôi dùng thuốc men tốt nhất để duy trì sinh mạng cho bà nội, nhưng càng ngày thì bà lại càng than đau đớn.

Ngày lại ngày, ông nội càng thêm u ám, tính khí càng ngày càng nóng nảy.

Bà nội vẫn không sợ ông, vẫn nói chuyện tùy hứng, “Em muốn về nhà, ở nơi này hôi quá. Hôi chết đi được.”

Ông nội thỏa hiệp, ngay ngày đó để bà xuất viện.

Lúc về nhà, bà nội còn đang truyền dịch, tôi bèn đi theo xe để coi sóc.

Bà nội kề vào gần người ông nội, “Em có hơi lạnh.”

Ông nội vội vàng ôm lấy bà, nắm lấy bàn tay đầy lỗ kim tiêm của bà, khẽ khàng hỏi, “Vẫn lạnh à?”

Bà nội lắc đầu, sau đó nhìn bàn tay mình đang nắm lấy tay ông nội, “Chung tiên sinh, em gầy đi rồi…”

Ông nội đỡ lấy đầu bà, cho tựa vào ngực mình, thấp giọng nói, “Tiểu Sơn Trà mập ú nù.”

Bà nội nghe thế, cười thành tiếng.

Bệnh của bà nội đã không thể nào khỏe lại nữa.

Bà tỏ ra rất thư thái, mỗi khi đến lúc hoàng hôn đều kêu ông nội đẩy xe lăn cùng bà đi tản bộ.

Ông nội im lặng làm theo.

Tôi không biết trong những ngày tháng sau cuối đó, họ đã nói những chuyện gì. Đối diện trước cái chết, loài người thật nhỏ bé.

Sau này, việc ăn uống bài tiết của bà nội đều chỉ có thể hoàn thành trên giường.

Tôi vốn muốn giúp, nhưng ông nội không cho. Ông đích thân thay những vật dơ, sau đó tỉ mỉ giúp bà lau sạch sẽ.

Lúc này bà nội sẽ cười. Bà an ủi ông, “Chung tiên sinh, đừng sợ. Em xuống đó sẽ đợi anh, em nhất định sẽ đợi anh.”

“Được, hứa rồi nhé.” Ông nội cẩn thận ngoéo tay với bà.

Tôi cảm thấy tâm tình của bà nội rất tốt. Sau đó, vào một buổi tối, lúc tôi đi kiểm tra đầu kim, tôi bắt gặp, bà nội nhìn ông nội đang ngủ ở bên cạnh, rồi lặng lẽ rơi nước mắt.

Tôi tìm đến những ngôi chùa nổi tiếng nhất, cầu nguyện cho bà sống lâu trăm tuổi.

Cầu nguyện, chung quy vẫn chỉ là cầu nguyện. Ngày biệt li, cuối cùng cũng đã đến.

Bà nội gọi tất cả mọi người đến phòng của mình, sau đó căn dặn từng người một. Bà lặp lại rất nhiều lần, “Đời này, ta hạnh phúc lắm.”

Cuối cùng, chúng tôi đều rời khỏi phòng, để mình ông nội ở lại với bà.

http://tieulun.hopto.org

Ông nội không ăn không uống, ôm lấy di thể của bà nội, ở trong phòng cả một ngày trời.

Khi ra ngoài, ông nhàn nhạt dặn các cửa hàng đồ hiệu đưa các mẫu quần áo trong mùa đó đến. Ông chọn lựa từng món từng món một.

Ông nội chải đầu cho bà nội, rồi thay cho bà bộ quần áo đẹp đẽ nhất.

Khi nhân viên nhà tang lễ đến, ông nội vuốt ve má của bà nội, lâu thiệt lâu cũng không buông tay. Đến khi di thể của bà được khiêng ra khỏi phòng, ông đột nhiên đuổi ra theo, ép nhân viên nhà tang lễ bỏ xuống.

Ông ôm lấy bà thật chặt, đôi vai run lên từng cơn từng cơn.

Ông đấu lưng lại với chúng tôi.

Cho nên tôi có thể nói, cả đời này tôi cũng chưa từng nhìn thấy ông nội rơi nước mắt. Trong lòng của tôi, ông mãi mãi là bậc trưởng bối mạnh mẽ oai hùng, khiến cho tôi vô cùng sùng kính.

Sau khi bà nội ra đi, ông nội cũng già yếu theo. Thân thể tráng kiện trước kia của ông, chỉ sau một đêm đã sụp đổ.

Không bao lâu sau, ông nội bị nhiễm phong hàn. Vốn chỉ là bệnh nhỏ, không biết thế nào, giống như trị không khỏi vậy.

Cô út nói, trời đất của ông nội sụp mất rồi.

Ông nội vẫn bệnh chưa khỏi thì đã đi đến thành phố Z. Sau khi trở về, ông lộ rõ vẻ nhẹ nhõm thư thái không ít.

Chúng tôi tưởng rằng ông đã nghĩ thông.

Nhưng cuối cùng ông vẫn ra đi. Sau khi bà nội mất được hai tháng. Hưởng thọ 91 tuổi.

Ai có thể ngờ, một cơn phong hàn nho nhỏ cũng có thể thành trí mạng.

Di ngôn của ông nội chẳng bao câu. Hơn nữa, câu then chốt không phải việc phân chia di sản, mà là ông muốn được hợp táng với bà nội ở dưới ngọn núi của hang Âm Dương.

Ông ra đi rất bình thản.

Tôi nghĩ, đó là bởi vì ông biết rằng chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành di nguyện của ông.

Sau này tôi thu dọn di vật của ông bà, lật ra quyển album hình cưới của hai người.

Nam thì khôi ngô, nữ thì xinh đẹp. Trông giống như một đôi thần tiên quyến lữ vậy.

Một năm sau, do cơ duyên đưa đẩy, tôi đến thành phố Z.

Lúc tôi đến bái tế ông bà nội, trên đường đi ngang qua thôn xóm dưới núi, nghe được một ông cụ già đang hát. Khi nghe kỹ càng, lời hát có hai chữ âm dương.

Tôi hiếu kỳ, đi lên hỏi vài câu.

Ông cụ rất sảng khoái, được hỏi liền trả lời.

Tôi cám ơn xong, tiếp tục đi về nơi ông bà nội.

Ông nội là người vô thần, nhưng ông lại tin truyền thuyết về hang Âm Dương. Nghĩ cũng có thể biết được, nỗi ám ảnh của ông về bà sâu nặng biết chừng nào, sâu đến nỗi ông muốn đời đời kiếp kiếp được cùng bà bầu bạn.

Tôi đứng trước mộ phần của ông bà, cúi người thật thấp.

Tôi đã từng nghe kể qua về ngọn núi này, câu chuyện đẹp đẽ của ông bà bắt đầu chính tại nơi đây. Mà nay, họ đang an nghỉ trên chính nơi chốn tình yêu đã nảy nở.

Nếu như hang Âm Dương thật sự thần linh, vậy thì tôi thành tâm cầu chúc cho ông bà mãi mãi hạnh phúc ân ái.

Câu chuyện ngắn ngủi về ông bà nội đến đây là kết thúc.

Ngoài ra, ba tôi tên là Chung Bất Li, cô út tên là Hứa Bất Khí. (Bất li, bất khí: không rời, không bỏ)

Còn tôi, ông nội đặt tên: Chung Chanh.

Cám ơn đã lắng nghe.

~M~: Muốn chú thích thêm rằng phần "bất li bất khí này" ở bản chưa chỉnh sửa là đoạn mà Chanh Tử say rượu hát nhảm vài câu hát trong bài Trái táo nhỏ của Chopstick Brothers, cách mượn rượu tỏ tình của nàng ở bản chỉnh sửa đã bị bỏ mất.

Hết

------oOo------

http://tieulun.hopto.org